IAN WATSON

SPATIUL MANA: RECOLTA NOROCOASEI

EDITURA PYGMALION
PLOIEȘTI
1 9 9 9

Ian Watson
Spațiul Mana: *Recolta Norocoasei*

Prima Parte
Glăsuitorii

Spaţiul Mana.
Universul Participativ Al Lui Ian Watson

Prin cartea de faţă, editura Pygmalion ne mijloceşte din nou contactul cu unul dintre cei mai buni scriitori contemporani de science-fiction, puţin sau deloc cunoscut la noi până acum, britanicul Ian Watson. La cei aproape 56 de ani, (s-a născut pe 20 aprilie 1943 în St. Albans) este deja autorul a 28 de romane, printre care The Embedding (Implantarea), Miracle Visitors (Vizitatorii miracolului), Ambasada extraterestră (editura Pygmalion 1995), şi a adunat nu mai puţin de 8 culegeri de povestiri.

Deoarece cititorul poate consulta cu folos o analiză pertinentă a operelor sale importante în prefaţa la romanul Ambasada extraterestră, de care pomeneam mai înainte, vom încerca, în cele ce urmează, să ne limităm la a scoate în evidenţă un element esenţial al operei sale, identificabil cu precădere în acest roman relativ recent, tradus la noi cu titlul generic Spaţiul Mana.

Am putea spune, fără teama de a greşi sau exagera cu ceva că, în toate scrierile sale, Ian Watson explorează ceea ce îndeobşte defineşte „relaţia dintre realitate şi conştiinţă”, găsind o largă varietate de mijloace prin care să trateze această temă, de la lingvistică la mitologia UFO. Scrisul său este dens şi cu precădere cerebral, un sentiment transcedental pluteşte peste opera sa, chiar şi peste articolele critice dedicate unor colegi de gen precum Philip K. Dick sau Ursula K. Le Guin. Adeseori prezintă concepte stranii într-un discurs ştiinţific obiectiv şi elaborat.

„Încerc să modific starea minţii cititorilor mei pentru a-i face

mai conştienţi de programele pe baza cărora funcţionează creierele lor – de „metaprogramare“ cum o numeşte John Lilly”, mărturisea autorul într-un recent interviu şi continua: „Sunt interesat în felul de alcătuire al structurii gândirii şi încerc să construiesc povestiri care să-i facă pe oameni să reflecteze puţin la paternele şi stilul minţii lor, în ce structură de gândire alternativă ar putea intra. Aceasta, după părerea mea, ar trebui să facă science-fictionul – să-ţi prezinte o paradigmă de realitate alternativă, o cale diferită de a conceptualiza Realitatea, şi Universul. Înclinaţia mea este să scriu cărţi filosofice, abstracte. Scriind literatură de science-fiction. Care are un puternic element de aventură în ea, mă ţin sub control şi probabil reuşesc să transmit un mesaj mult mai articulat decât aş reuşi să fac altfel”.

Aşadar, pentru Ian Watson, conţinutul speculativ al unui roman sau povestiri transcede caracterizarea personajelor, stilul sau orice altceva. Extrem de inventiv şi orientat spre acţiune, Watson este un scriitor cerebral cu înclinaţie spre locuri exotice şi concepte extraterestre. Metafizica, mai degrabă decât fizica, este punctul său forte.

Dacă până acum Watson a fost căutat şi citit mai mult pentru ideile sale decât pentru lirismul textelor, dipticul spaţiului Mana se pare că le are pe ambele.

Personajul principal al celor două volume care compun dipticul – Recolta Norocoasei şi The Fallen Moon (Luna căzută) apărute în Marea Britanie în 1993 şi respectiv 1994, este spaţiul MANA, o forţă supranaturală emanând de la o persoană, loc sau obiect.

Inspiraţia profundă şi uşor decelabilă a romanului a fost binecunoscutul poem epic finlandez Kalevala, iar povestea naşterii lui este semnificativă pentru felul în care poate fi construit un science-fiction dintr-o legendă. După o călătorie în Finlanda, la un festival literar, Watson a citit poemele lui Eino Leino (poetul naţional finlandez) şi a fost fascinat de imageria, de urzeala lor mitologică. Acest lucru l-a determinat să recitească Kalevala, o ultimă epopee şamanistă, ce venea din negura vremurilor şi fusese păstrată în mod miraculos prin eforturile doctorului Elias Lonnrot. Şamanii sunt magicieni tribali şi cei care aparţin eschimoşilor, siberienilor, laponilor,

finlandezilor, obişnuiesc să urce în pomi (un fel de metafore ale arborelui lumii) pentru a avea viziuni. Watson fusese dintotdeauna atras de şamanism, de astfel de abordări ale realităţii, de stările alternative ale conştiinţei. În The Embedding şi în Ambasada extraterestră se referă concret la şamanismul tantric tibetan. Ceea ce se întâmpla în Kalevala l-a impresionat, mai ales faptul că numai magicienii care controlează cuvintele controlează şi universul din jurul lor. În lumea Kalevalei, de pildă, nu poţi construi o barcă fără să pronunţi cuvintele corecte de comandă pentru a pune lucrurile la locul lor şi a le ţine unite; nu poţi să faci o sabie din fier fără să reciţi povestea originii fierului şi de unde provine. Această relaţie magică dintre cuvânt şi realitate este o temă centrală în Kalevala. Personajele sunt toate sub greutatea unor posesiuni, de un fel sau altul: lăcomie, viol, plăcere, răzbunare… chiar într-o măsură mai mare decât în piesele shakespeariene sau în tragediile greceşti. Oricum, mult mai nude. Toate astea l-au fascinat într-atât pe Ian Watson încât a „răsucit” povestea, a transformat-o, localizând-o pe altă planetă… până a pornit în propria ei direcţie. Un număr destul de mare de evenimente din roman sunt stranii, reflexii contractate ale incidentelor ce au loc în Kalevala… pentru un motiv care va deveni evident celor ce vor citi cartea.

De altfel, întocmai sursei sale de inspiraţie, cartea poate fi cu greu rezumată. Are zeci de personaje, o metodă stranie de călătorie interstelară (în interiorul a ceva ce seamănă cu un amestec de limbaj şi asteroid!), cohorte înlănţuite de alieni, o planetă ciudată, puteri magice explicabile în termeni SF, momente de bravură, explorări cognitive, măreţie şi decădere.

Kaleva este singura colonie interstelară a Pământului, descoperită de Lucky (Norocoasa) Sariola, membră a unei echipe de mineri spaţiali. Ea fusese transportată aici de un Ukko, o entitate misterioasă, asemeni unui asteroid, sensibilă la poveştile care i se spun – în cazul lui Lucky, cele ale bunicii sale finlandeze. Secole mai târziu, pe Kaleva, o planetă acoperită de păduri, lacuri şi mări, s-a dezvoltat o societate semifeudală „presărată” de tehnologie avansată. Ea este locuită nu numai de Oameni, dar și de isi, extratereştrii asemănători şerpilor, împreună cu servitorii lor, humanoizii Juttahat. Alterată într-un fel misterios de Ukko, Lucky – Norocoasa este încă în viaţă, dar a devenit extrem de capricioasă, iar uneori dă semne de

nebunie. Prin unirea cu ea, consortul său Bertel şi-a prelungit şi el viaţă, aşa cum, de altfel, se va întâmpla cu toţi bărbaţii care vor lua fetele ei – recolta Norocoasei.

Acum, la a 402 aniversare a Norocoasei, fiica ei Jatta, exilată de mama sa, ajunge la domeniul „glăsuitorului" Osmo van Maanen, însoţită de copilul său mutant, Jack. Ceea ce se va întâmpla aici va pune în mişcare o serie de evenimente care vor aduce haosul pe Kaleva şi printre locuitorii ei: oameni, isi şi juttahaţi.

Pe planeta Kaleva se întâmplă. Însă, şi alte miracole. Spaţiul Mana, ce scaldă partea nordică a planetei, permite anumitor oameni, denumiţi glăsuitori, să-şi vadă împlinite dorinţele exprimate imperios şi cu voce tare. Cu alte cuvinte, sunt capabili să transforme materia cu ajutorul cuvântului. Chiar dacă a treia lege a lui A.C. Clarke, potrivit căreia tehnologia unei civilizaţii suficient de avansate nu se deosebeşte de magie, ar fi fost suficientă pentru a justifica aceste miracole, pentru că Ukko-ul pare să reprezinte o asemenea civilizaţie, Watson sugerează o explicaţie mult mai subtilă. El apelează la acele teorii ale oamenilor de ştiinţă care, pe baza relaţiei ce se stabileşte în fizica cuantică între conştiinţa care observă şi fenomenul observat, pretind că noi trăim într-un Univers Participativ.

Pentru că, într-adevăr, una dintre consecinţele cele mai spectaculoase ale teoriei cuantice la nivel macroscopic presupune că Universul n-ar fi existat dacă noi (sau alte forme de viaţă inteligentă) n-am fi fost prezenţi pentru a-l observa. Iar dacă constantele fizice ale Universului nostru ar fi diferit doar cu foarte puţin, viaţa nu ar fi fost posibilă. Fiecare atom din care sunt alcătuite corpurile noastre a fost produs în supernove. Dacă aşa-numitele forţe nucleare slabe ar fi fost puţin mai slabe, sau un pic mai puternice, procesul de fuziune nucleară prin care ard stelele nu ar fi putut să aibă loc şi atomi mai grei decât hidrogenul (inclusiv majoritatea atomilor necesari Vieţii) nu s-ar fi format niciodată. Există şi alte astfel, de „accidente" ale fizicii universului nostru care s-au potrivit în limite extrem de strâmte şi care numai astfel permit existenţa vieţii. Sunt ele accidentale? Este întâmplător faptul că universul este neaşteptat de ospitalier pentru viaţă? Fizicianul John Wheeler a mers mai departe cu întrebarea. S-ar putea ca, într-un mod

foarte straniu şi încă de neînţeles, Universul să fi fost adus în existenţă prin participarea celor care-l ocupă? Participaţia este noul concept oferit de mecanica cuantică ce transcede „observatorul” teoriei clasice, omul ce stă în siguranţă în spatele unui geam gros de sticlă şi observă fără a lua parte la experiment. Scriitorul Ian Watson a avut îndrăzneala să-l completeze pe fizician, propunând o soluţie pentru cel mai dificil paradox al teoriei universului participativ. Cum este posibil ca valorile iniţiale ale Universului, ce au făcut mai târziu viaţa posibilă, să fie influenţate de ceva numit viaţă inteligentă şi care avea să apară miliarde de ani mai târziu? Răspunsul pe care l-a găsit el este că aceste miliarde de ani sunt iluzorii şi că, din punctul de vedere al Universului, timpul este simultan şi permanent prezent în sine. Este foarte clar că astfel de întrebări şi speculaţii depăşesc ceea ce noi numim fizică şi intră în domeniul filosofiei, al teologiei şi evident, al science-fiction-ului. Aici, deja, Watson ne-a oferit, în urmă cu aproape douăzeci de ani, în romanul Vizitatorii miracolului, un exemplu concret că noi înşine am trăit într-un asemenea Univers Participativ. Watson consideră că mulţi oameni au acces la o stare alterată a conştiinţei pe care, în roman, o numeşte conştiinţă UFO. El sugerează că fenomenele OZN sunt reale numai că, pur şi simplu, sunt „chemate la existenţă” de conştiinţa alterată a celor care le observă. Dacă punctul de vedere al lui Watson era considerat, la vremea elaborării lui, drept mult prea science-fiction, astăzi mulţi cercetători ai fenomenului par să-i împărtăşească părerea.

Am putea, deci, conchide că ceea ce îl singularizează pe Ian Watson printre scriitorii contemporani de Science fiction este libertatea imaginaţiei sale, poziţia sa de explorator neobosit al naturii conştiinţei. Căutările şale în stările alterate ale conştiinţei induc cititorului o magnifică transcendență faţă de obişnuit, o apreciere multidimensională a realităţii. Este din plin cazul Universului Participativ imaginat în romanul de faţă.

Mihai Bădescu

1. Un Cuc În Sala

Sala de banchete era ticsită în ziua aniversării Norocoasei şi chiar Osmo ajunsese într-o stare euforică, atunci când doi paznici municipali înhăţaseră un pescar ce-o luase razna.

Tapiserii cu arbori ascundeau zidurile din granit roz, scânteietor, ale sălii. Şase ferestre înalte fuseseră deschise larg de-a lungul laturii de sud-vest, permiţând brizei să pătrundă. Între ele fluturau, ca nişte flamuri, draperiile înguste. Mierea strălucitoare a luminii soarelui de după-amiază se scurgea către tapiseriile mult mai întinse, de pe peretele opus, spre copacii-horzma, yelloveri şi larkeri, întreţesuţi. Se zăreau doar fragmente ale peretelui roz, turnuri de stâncă strecurate prin pădurea iluzorie. Burlanele subţiri ale sobelor răsăreau din stâncă.

Pereţii susţineau un tavan din grinzi grosolane, ignifuge, din lemn de tammi purpuriu. Candelabrele de cristal atârnau de grinzile principale, iar lustrele lor reflectau razele de soare, încât păreau că-s aprinse. Căţărat pe una din grinzile masive, un cuc privea mulţimea cu ochii lui mari, galbeni. Un ghemotoc costeliv, de dimensiunile unui ceainic mare, îmbrăcat într-un penaj din solzi ca nişte biscuiţi cafeniu deschis, amestecat cu verde şi pătat cu ruginiu. Ochii, asemănători celor ai felinelor, se roteau şi se aţinteau asupra mulţimii, de parcă ar fi urmărit discuţiile zgomotoase, învălmăşite.

Osmo nu era încântat de prezenţa păsării. Ar fi putut să-i spună cucului să plece. Sau să-l izgonească. Proba bil că n-ar fi fost nevoie să strige, din moment ce pasărea părea că ascultă cu atenţie. Dar intrase împinsă doar de curiozitate? Sau fusese trimisă? Cine era acest spion aflat la petrecere? Nu cumva cucul pândea izbucnirea unor necazuri despre care el nu bănuia nimic?

Bine măcar că, din locul în care era cocoţată, pasărea nu putea să se găinăţeze pe masă…

Exceptând cucul ce spiona, Osmo era satisfăcut de cei ce umpleau sala de festivităţi. În jurul meselor stătea o mulţime din oamenii săi, din fortăreaţă sau din oraşul de lângă lac, împreună cu diferiţi drumeţi veniţi în vizită, îngrijindu-se de oalele cu bere neagră, paharele cu votcă rece şi tăvile pe care şi le umpleau

periodic.

Pe rafturile de sus ale mesei lungi, de pe care se serveau toţi, se aflau mai multe pulpe suculente de miel. Aşezate între cartofi aurii şi coapte în buştenii arşi, scobiţi pe dinăuntru. Tăvi cu chiftele, picioare de porc. Şunci, munţi de cârnaţi negri, cafenii sau roz, movile de plăcinte cu carne sau peşte, limbi. Pe platouri de lemn, sandvişuri cu brânză pestriţă. Un munte de pâini întregi; un Zigurat din lipii turtite de orz; franzele cu unt; pâine cu smântână, chifle de ovăz sau secară. Un cazan cu supă neagră, din sânge, clocotea deasupra unei mulţimi de lumânări. Cea mai mare parte a mesei găzduia felii de peşte: afumat, fiert, copt în hârtie, sărat la butoiaşe sau gătit în aspic. Chiar atunci, unul dintre bucătari aducea o scândură pe care erau ţintuiţi somni despicaţi, fripţi la grătar. Flautistul oraşului cânta melodii ce evocau torente năvălitoare şi cascade, deşi majoritatea oaspeţilor nu erau prea atenţi la muzică.

La masa de pe estradă stăteau oaspeţii de onoare ai lui Osmo. Inventivul Elmer Loxmith venise din castelul învecinat, de dincolo de lac, împreună cu tânăra lui soră, Nikki, cea cu ochi de căprioară, şi cu asistentul lui, Lyle Melator. De departe, din sud-est, sosise savantul viselor, Gunther Beck, care arăta mai corpolent ca de obicei, iar din codrii de sud, fiica mai mică a seniorului pădurilor, Tapper Kippan, frumoasa Tilly. Alvar van Maanen, tatăl lui Osmo, era adâncit într-o conversaţie cu Gunther. Cu trei ani în urmă, Alvar cedase conducerea în Maananfors fiului său pentru a se concentra asupra scrierii unei istorii a acelei lumi, istorie ce urma să fie numită Cronicile din Kaleva.

Da, s-o scrie cu adevărat!

Mama lui Osmo, Johana, lipsea. Rămăsese în apartamentul ei de sus. Avea tensiunea crescută, altfel niciun motiv de îngrijorare. Arăta grozav, excelent.

Cucul ăla se tot trăgea către grinda principală, care susţinea acoperişul. Ţopăia de colo-colo. Închise un ochi, apoi îndreptă urechea spre uşa ce rămăsese deschisă, ca semn de invitaţie, dar şi pentru aerisire suplimentară. În curtea pavată se plimbau câţiva paznici înarmaţi cu puşti cu raze. Şi poarta exterioară a fortăreţei rămăsese deschisă. De parcă vreun cetăţean neinvitat din Maananfors ar fi îndrăznit să ceară ospitalitate! În oraş se sărbătorea îndeajuns, se chefuia… Mai târziu, noaptea, pe plajă

se vor aprinde felinare… Iar poarta exterioară şi uşa groasă, din lemn de tammi, a sălii, rămâneau deschise pentru a respecta tradiţia. Câţiva călători profitaseră de ocazie. De asemenea, se furişaseră înăuntru câini şi pisici, ca să cerşească resturi.

Iar cucul asculta totul…

— Crezi că, mai târziu, o să ne arate omul de piatră? întrebă un servitor de la saună, mestecând o plăcintă Avea tatuat pe obraz un Phoenix.

— Să-l pună să vorbească? se interesă portărelul gras, ce răspundea de dijmuirea oraşului şi care ţinea în mână un picior de porc.

— Am fost pusă personal să-l şterg de praf ieri, interveni o slujnică, o văduvă drăguţă doar de treizeci de ani.

— Cât de personal ai făcut-o, Vivi? I-ai lustruit scula? S-a mişcat?

— Vai, Sep, n-ai pic de ruşine!

Părăsindu-şi scaunul aflat între Tilly, care discuta cu Lyle, şi savantul viselor, pe care-l plictisea, tatăl lui, Osmo îşi dezmorţi picioarele ducându-se să-şi ia un pahar proaspăt răcit cu alcool. Inhală aroma grasă a mielului şi mirosul somnului abia fript. Era conştient de aspectul impunător pe care îl avea în cămaşa albă de mătase, brodată, sacou cu dungi stacojii şi pantaloni cu rozete la genunchi, ciorapi carmin şi ghete din piele, cu catarame. Catarama de alamă a centurii reprezenta un peşte ce-şi înghiţea coada. La brâu îi atârna o pungă cu mărci, un inel cu chei, un cuţit în teacă şi în toc, un pistol cu raze, fabricat de străini.

Era conştient de aspectul lui. De ce nu?

Deşi de statură medie, Osmo moştenise structura puternică a mamei, împreună cu înfăţişarea plină de graţie a tatălui. Avea părul castaniu şi foarte ondulat. Principalul neajuns al pielii consta într-o aluniţă neagră de pe buza superioară, pe care o ascunsese, de ani de zile, sub o mustaţă deasă. O adâncitură în obraz (parcă un cui invizibil apăsa continuu carnea) părea o gropiţă fermecătoare. Altfel, nicio cicatrice obţinută în urma vreunei încăierări sau lupte.

— Eşti de acord că lui Osmo al nostru îi place fata lui Loxmith?

— Nu fi caraghios! Nu-i de rangul lui!

— Poate Tilly Kippan? O alianţă cu stăpânul pădurilor…

— Osmo al nostru e un erou! Cel mai bun glăsuitor de pe

Kaleva! De aceea i-a cedat tatăl lui conducerea.
— Cel mai bun glăsuitor de la întâlnirea din toamnă…
— Se zbenguie şi el… Ar trebui să umble după una din fetele. Norocoasei…
— Şi eu ar trebui… Dacă aş îndrăzni să risc…
— Un glăsuitor ca Osmo nu poate deveni…
— Deveni ce? Hai, spune!
— Ei, cuvântul ăla cu z…
— Nu te-am auzit.
— N-am chef să strig.
— Zombi. Zombi.
— Sttt!
Osmo cel bun de însurat. Chinuit continuu de posibilitatea de a fi ales. Chinuit…
Osmo îl salută pe şerbul lui, Sam Peller, un bărbat cărunt, părând mai bătrân ca el cu treizeci de ani, deşi, în realitate, avea doar treizeci de luni în plus. Cu faţa albă ca zerul, cu păr argintiu şi barbă lungă, Sam părea mereu speriat, ca şi cum ar fi întâlnit o fantomă şi albise din cauza şocului. De obicei, Sam era excelent în privinţa măsurilor de siguranţă. Alert şi sensibil ca un copac-lepros.
Osmo însuşi, pe când fusese un adolescent ce abia îşi descoperise puterea, îl angajase pe Sam, luând ceva fără folos pentru Alvar. Câştigase un respect aproape mistic din partea lui Peller, care credea că fusese întărit şi asigurat de felul în care îl tratase Osmo; era convins că atinsese un soi de stare în afara timpului, că nu va îmbătrâni niciodată cu adevărat. Sam îmbătrânise într-o singură după-amiază, cu multe ierni înainte. Iar de atunci rămăsese neschimbat.
Credinţa nu-l apărase pe Sam Peller să îmbătrânească, după ce trecuseră câteva decenii… După cum nu-l va împiedica nici să moară… Osmo era conştient că superstiţia lui Sam avea o importanţă esenţială pentru ideea generală despre sine.
Cămaşa lui Sam fusese stropită cu bere, care-i udase broderia albă. Fără îndoială, când ciocnise cu cineva, pentru că-şi ţinea bine cana.
— Osmo?
(Ah, acea lucire mistică a datoriei în ochii lui Sam. Se simţea binecuvântat).
Osmo arătă, cu o mişcare a capului, spre cuc.

— Vreo acţiune a juttahaţilor, despre care nu ştim?

Sam negă, printr-un gest, şi, pentru a-l accentua.

atinse comunicatorul vârât la centură.

— Cercetaşii n-au anunţat nimic.

— Dacă am avea mai multe chestii din astea…

— Cercetaşi?

— Comunicatoare, Sam. Comunicatoare. Făcute de mâinile agile ale juttahaţilor pentru stăpânii lor şerpi…

Însă atmosfera era prea încărcată, dădea apă la moară paranoiei loiale a lui Sam. Cercetaşii despre care pomeniseră erau câţiva derbedei pe care Sam îi „antrenase”. Probabil că stăteau pe la ferme îndepărtate, făcând curte fetelor gazdelor…

Sam se cutremură.

— Ştii bine că isii pot să supravegheze convorbirile noastre! Poate de aceea ne cedează câte un pic din echipamentul lor… Trucul cu calul troian…

— Pământul ar trebui să ne înzestreze cu mai multă aparatură. Nu doar cu picături din populaţia excedentară.

— Pământul e speriat de ce se întâmplă aici, dacă vrei să afli punctul meu de vedere. Pământul nu vrea să aibă război chiar în coloniile sale.

— Kaleva e o colonie aşa cum cucul ăla e un animal domestic!

Sigur, în Punctul de Asolizare se afla baza unui rezident pământean şi a echipei lui. Dar titularul actual, Penelope Conway, nu administra, nici la cel mai redus nivel, Kaleva. Ea sau ofiţerii ei făceau, ocazional, câte un turneu. Nimeni nu ştia ce raporta ea atât de îndepărtatului Pământ…

— După părerea mea, războiul e un concept strict uman. Pe pământ, poartă războaie leii? Sau balenele?

Sam îşi expunea multe opinii. Îşi susţinea identitatea cu o carapace de asemenea păreri construite în jurul golului negru din el şi care constituie tinereţea lui pierdută.

Osmo ridică din sprânceană:

— Cât de multe ştii tu despre asemenea fiinţe? Lei, balene…

Sam zâmbi strâmb.

— Am vrut să spun că străinii nu duc războaie, altfel le-ar fi purtat împotriva tuturor oamenilor. Ei se joacă, din când în când, cu noi, folosindu-şi sclavii juttahaţi. Ba chiar ne vând unele arme… Cred că ar trebui să fim cu ochii pe isii vărgaţi.

— De ce? Nouă nu ne-au făcut necazuri…

— Tocmai de aceea.
Şi privi semnificativ spre cuc.
Osmo dădu din umeri şi se întoarse la oaspeţii lui.
— Acum, când lucrez cu adevărat la Cronici, îi mărturisea Alvar lui Gunther, mă amuză să descopăr felul în care anumite evenimente se repetă obsesiv, cu unele variaţiuni. Atât cât pot fi sigur de istoria noastră…
Pentru serbare, Alvar îmbrăcase o jachetă neagră cu auriu, având la talie un brâu de mătase purpurie, care sugera vreo răsplată regală. Dar pe degete avea pete de cerneală, pe care nu reuşise să le cureţe. Sau nu încercase.
Gunther dădea din cap. Modele se repetă în interiorul modelelor, nu-i aşa? Fii atent ca, povestindu-ţi istoriile, să nu ne închizi într-un ciclu al repetării întregii noastre istorii, de data asta spre dezavantajul nostru. Încerc să scap de aşa ceva. La trei sute de ani, savantul în vise părea extrem de tânăr, mai ales că se îngrăşase. Figura bucălată, angelică, îmblânzise trăsăturile cândva dure. Mai mult ca sigur că va continua să câştige în greutate. Consumase porţii considerabile de miel fript, aluaturi, chiftele, peşte şi pâine, dar privea pofticios la masa de servit, în timp ce discuta cu Alvar. Haina cafenie şi pantalonii bufanţi nu reprezentau o îmbrăcăminte potrivită pentru o recepţie, dar reuşeau să-i cuprindă pântecul în creştere.
Părul blond şi lung îi atârna liber pe umeri. Dar în ochii cenuşii pândeau adâncimi bănuitoare. Soţia lui murise de două secole şi se zicea că încearcă s-o reînvie în visele sale, că acesta ar fi proiectul lui secret.
Cel puţin era dornic să călătorească. Tatăl lui Tilly, Kippan, un longeviv mai recent decât Gunther, stătea pitit în reduta pădurii sale, ce-i apăra anii. Folosea copacii ciudaţi ca aliaţi şi paznici.
Tilly chicotea la glumele lui Lyle şi-i atingea mâna. Lyle zâmbea încrezut, sperând, poate, să petreacă noaptea în patul ei. Afectat de treaba asta, Osmo toastase în cinstea lui Nikki Loxmith ridicând paharul şi făcându-i cu ochiul. Apoi regretase, pentru că fratele ei, Elmer, îi rânjise jovial şi ridicase, la rândul lui paharul, ca şi cum gestul lui Osmo i-ar fi privit pe amândoi. Aşa cum ar fi trebuit. Pentru că Elmer era prietenul lui Osmo, colegul său, nu numai vecin separat doar de lăţimea lacului. Văzând-o pe Nikki într-o armonie fericită cu fratele ei, un

ghimpe de remuşcare îl înţepă, pentru moment, pe Osmo. Nikki era doar un copil, care-l privea cu inocenţă, văzând în el un frate mai mare.

Oricare ar fi fost circumstanţele, Osmo îşi jură să nu mai încerce s-o seducă pe Nikki. Să se însoare cu ea? Nu, nu şi nu! Nikki nu era ceea ce-şi dorea…

Chinul îl cuprinse: o sete provocatoare, batjocoritoare…

— Cum se numeşte pasărea aceea de pe Pământ? îşi întrerupse el tatăl. Cea care repetă cuvintele…

Alvar se concentră.

— Papagal.

— Nu cuc? întrebă Tilly, pe care o distra Lylle.

Prezenţa cucului era provocatoare.

— Nu, noi numim aceste păsări de pe Kaleva cuci. Nu papagali, pentru că…

— Pentru că ne-am simţit obligaţi să le spunem cuci, interveni Gunther. Iar motivul a fost că, în vechile legende, existau doar cuci, nu şi papagali.

— Pentru că, spuse pedant Alvar, poţi chema, de obicei, un cuc strigând cu-cu!

— Dacă n-a venit deja. Poate că un cuc se simte obligat să flecărească… Uneori mi se pare, prietene, că-i o specie afurisită care a stabilit o strategie pe termen lung de a-i spiona – pe oameni şi pe şerpii isi – pentru că este protejată de tabu-ul care ne împiedică să-i facem vreun rău. De unde provine această ciudată inhibiţie? Poate a fost sugerată chiar de cuci…

— După câte ştiu, zise Alvar, niciun cuc n-a spus nimănui nimic despre preocupările cucilor. Sau ai alte informaţii?

Un spaniei zbârlit, de culoarea ciocolatei cu frişcă, unul dintre intruşii plini de speranţă, se apropie de Osmo. Dând din coadă. Îşi deschise fălcile şi scoase cuvinte deformate:

— Dai… mâncare? Dai mie mâncare?

Osmo tresări.

— Sam Peller! strigă el, iar şerbul se repezi pe estradă. Sam, dă mutantul ăsta afară!

Căută apoi un cuvânt pe care spanielul să nu-l înţeleagă.

— Extermină-l!

— Dai mâncare… stăpâne? cerşi câinele.

— Osmo! protestă Tilly. Sărmanul animal n-a făcut niciun rău!

— N-am încredere în animalele mutante!

— Faci asta pentru că nu poţi să „extermini” cucul? se obrăznici ea.
— Cucii nu-s mutanţi, explică Alvar. Un mutant reprezintă o monstruozitate a speciei lui. Cucii arată, toţi, la fel. Sunt, prin natura lor, palavragii.
— Trebuie să se fi plictisit groaznic înainte de sosirea noastră pe planeta, asta! îşi dădu cu părerea Tilly.
— Vino! ordonă Sam, aplecându-se să apuce spanielul de ceafă.
Câinele se lăsă prins.
— Vă rog, se rugă Tilly, daţi-mi mie câinele! Dăruiţi-mi-l ca un cadou de Ziua Norocoasei. O să-l iau acasă.
Tilly avea o faţă mare, sprâncene dese, iar cosiţa despletită era blondă auriu. Rochia verde îi era împodobită cu modele de frunze, de forme diferite, încât arăta ca un spiriduş al pădurii. Un colier de granate roşu întunecat, tăiate plat, precum dopurile de carafă, sclipeau ca nişte bucăţi de vin solid pe verdeaţă. Dar ea nu era ceea ce-şi dorea Osmo…
Cum să refuzi un oaspete? Mai ales pe fiica lui Tapper Kippan. Kippan care-şi asumase riscul de a se căsători cu una din fiicele Norocoasei şi, pentru aceasta, fusese binecuvântat cu viaţă lungă…
— Sam, du-l afară şi leagă-l printre cei de felul lui, până când doamna va părăsi sălaşul nostru!
— Eşti blândă, şopti Lyle în urechea lui Tilly.
Ajutorul lui Elmer purta o tunică din piele de oaie, vopsită castaniu şi vărgată cu cenuşiu, podoabă menită să ascundă pete sau arsuri mărunte, provocate de munca lui de inginer. Ochelarii cu ramă de aur stăteau pe un nas cârn. Ochii lui căprui arătau când interes, când o nonşalanţă artificială. Părul îi alcătuia o coroană stacojie.
— Mi-e milă de asemenea creaturi, răspunse Tilly. Sunt diferite de cele din soiul lor, dar trebuie să trăiască printre ele… până când, în cele din urmă, mor, sălbăticite un pic…
Tilly voia să sugereze că-i e milă de propriul tată? Poate că avea un asemenea simţământ ca să nu-l blameze pe Tapper Kippan pentru faptul că ea însăşi urma să trăiască doar cât un muritor obişnuit.
— Dacă va fi câinele meu, spuse Tilly, are nevoie de… linişte.
— E câine sau căţea? îl întrebă Osmo pe Sam, care se apleacă

să verifice.

— Căţea, Seniore Osmo!

Tilly se ridică de pe scaun şi îngenunche lângă spaniel. Îi mângâie urechile şi privi în ochii plini de speranţă.

— Care-i numele tău? întrebă ea, rar şi limpede. Numele tău!

Spanielul medită îndelung.

— Afară, răspunse el. Afară. Afară.

— Afară, repetă Tilly, gânditoare. Foarte bine, o să te numesc chiar aşa! Osmo, nu s-ar putea să-l glăsuieşti drept câine al meu? Să-i doreşti viaţă fericită cu mine. În pădure? Să aibă o grămadă de căţei…

— Fără căţei, Tilly. Unul din ei ar putea să vorbească!

— Aşa ceva e o mutaţie rară…

— Una monstruoasă!

— Incapabilă să-i afecteze urmaşii…

— Poate că puii i se vor părea proşti. Va fi dezamăgită. Nu va da greş ca mamă?

— Bine, fără căţei… Poate-i mai bine aşa… Dar te rog să glăsuieşti…

Osmo oftă. Să facă o glăsuire, chiar la banchetul lui, pentru o căţea mutantă…

— Dacă aşa doreşti să-ţi ambalez cadoul, blândă Tilly…

La semnul lui Osmo, flautistul se opri (şi se grăbi să se îndoape cu mâncare şi băutură). Majoritatea oaspeţilor deveniră atenţi, în principal un tânăr arătos, înfăşurat într-o mantie cenuşie de călătorie. Sam răsuci spanielul cu faţa spre Osmo, care îşi stăpâni sufletul. Se trezi. Alungă beţia.

— Care-i originea acestui câine? întrebă, puternic, Osmo. Se trage din lupii de pe Pământ? Dar modelul lui genetic a fost modificat în timpul transportului prin spaţiul-mana, către Kaleva. Spaţiul-mana s-a jucat cu linia lui genetică. Nouăzeci şi nouă din o sută din cei de felul lui se nasc aşa cum trebuie. Dar unul e un monstru care poate vorbi şi care nu-i câine adevărat, nici parţial uman. Doar o ciudăţenie respingătoare…

Înţelege originea unui lucru şi poţi controla acel lucru. Originea, apoi destinul.

De obicei, aşa e… Destinul poate, uneori, să se modifice la fel de bizar ca şi genele strămoşilor spanielului. Tânărul din auditoriu îl privea atent pe Osmo.

— Acest câine a fost numit Afară, pentru că aşa strigau

oamenii la el. Într-o zi, a venit într-un palat, în timpul unei sărbători, în timp ce un cuc asculta. O tânără doamnă amabilă a cerut câinele să-l ia cu dânsa în pădurile din sudul îndepărtat, să trăiască alături de ea. Câinele Afară să trăiască mult şi fericit, să mănânce bine. Iar doamna va fi singura lui familie.

Probabil că, din acel moment, Afară rămăsese stearpă…

— Afară, aşa s-a glăsuit!

Spus cam în grabă, dar cum se cuvenea.

— Acum, Sam, fii drăguţ şi du chestia asta în curte.

— Aşteaptă un moment!

Desfăcându-şi colierul, Tilly coborî iar de pe estradă, pentru a strânge lanţul de geme la gâtul spanielului.

Câinele se scutură, aranjându-şi cadoul. Unele din pietrele rubinii dispărură în blana animalului.

— Acum Afară are zgardă!

— Ce câine preţios! exclamă Osmo, zâmbindu-i fetei.

Aceasta ezită o clipă, îşi muşcă buzele, surprinsă parcă de ceea ce făcuse. Păruse mai degrabă o dojană adusă lui Osmo, când ar fi trebuit să-i mulţumească…

— Nu-s în stare să-mi exprim simţămintele, zise ea. Recâştigându-şi stăpânirea de sine. Dar pot să îmbunătăţesc soarta câinelui meu un pic…

— Mă tem, replică Osmo, plin de reproş, că o mutaţie nu îmbunătăţeşte soarta unei creaturi…

Abia plecase Sam Peller cu spanielul, că intrară doi oameni din oraş, îmbrăcaţi în albastru, îmbrâncind un prizonier, plin de vânătăi. Mâinile legate ale prinsului erau pline de sânge.

Cucul dădu din aripile-i solzoase şi întoarse capul, atent.

— Ne pare rău că vă deranjăm, domnule, începu unul din paznici, împodobit cu favoriţi bogaţi.

— Nu-i nimic, Marko. Ce s-a întâmplat?

Prizonierul rămăsese gânditor, într-o poziţie ţeapănă.

Un individ slab, dar cu braţe puternice. O aluniţă neagră, mare, în partea de sus a obrazului, arăta ca un ochi suplimentar. Din cărbune. Prostul încercase s-o ascundă cu un tatuaj ce-o înconjura. O broşă ce ieşea în evidentă. În care aluniţa ar fi fost o gemă din marmură neagră. Arăta doar ca o pleoapă inflamată.

— Hans Werner l-a înjunghiat pe vărul Annei Vainio, apoi şi pe fată, explică Marko. În burtă şi în faţă. Cei doi s-au apărat, dar fata a fost rănită grav la obraz, iar vărul ei şi-a rupt un tendon

de la mână. În timp ce-l împingea pe Hans afară.

— Fir-ar să fie! Un acces de dorinţă şi gelozie, presupun…

Marko dădu din cap.

— Fetele nu-l plac pe Hans. Pentru că le priveşte cu pata aia neagră. Hans şi-a pierdut stăpânirea de sine, iar oamenii sunt întărâtaţi, de aceea a trebuit să acţionăm imediat.

— Foarte bine, Marko. Tu, Hans Werner, mă auzi?

Hans tresări şi dădu din cap.

— De ce i-ai lovit pe Anna Vainio şi vărul ei? Să nu-mi dai explicaţii conjuncturale. Vreau motivul real, profund. De ce?

O clipă, se păru că nu va obţine niciun răspuns, dar apoi Hans strigă:

— Trebuia s-o fac! Cuţitul mi-a sărit în mână! în mâna care s-a repezit spre ei!

— Mâna ta s-a repezit spre ei…

— Mâna mea. Mâna mea dreaptă.

— De ce aveai cuţit?

— Sunt pescar, Seniore Osmo. E normal să am cuţitul la mine.

Privirea lui Hans zăbovi, o clipă, pe pumnalul lui Osmo.

— Trebuie să ne stăpânim impulsurile, Hans Werner. Altfel am fi nişte peşti prinşi în undiţă, traşi de gură. Gura noastră trebuie să rămână liberă.

Prizonierul era un pescar de pe lacul împodobit cu pietriş albastru, sclipitor. Încercase să-şi lichideze rivalul, apoi pe fata pe care o dorea. Dacă membrul lui nu putuse pătrunde în ea, cuţitul reuşise.

— Cât o să continuăm astfel cu patimile şi nedreptăţile, Hans Werner? Ascultă-mă: sângele lor e pe mâinile tale. Semnătura ta pe faţa ei, crestată de mâna ta. Mâna lui e scrântită, iar numele tău este Hans.[1]

Lui Osmo decizia i se păru evidentă. Simţea mirosul votcii din pahar. Sau din răsuflarea lui? Nu avea importanţă. Îşi privi inelul de argint, cu pecetea pe care era gravată o lebădă zveltă, simbolul morţii. Avea gândurile limpezi ca votca. Spiritul îi era calm şi concentrat. În hol se aşternuse o linişte deplină.

Pescarul tresări când Osmo spuse:

— De aici înainte, oasele mâinii cu care ai folosit cuţitul se vor transforma în piatră. Carnea va fi ca stânca. Pentru totdeauna. Mâna se va transforma într-o fosilă a ei înşişi. Îţi topesc

---

[1] Joc de cuvinte — hand (mână), Hans.

degetele!

Hans asculta, cu capul plecat.

— Îţi pietrific ţesuturile, continuă Osmo. Îţi cristalizez sângele din vene şi îl transform în marmură. Mâna de piatră nu-ţi va cade şi nu vei putea s-o retezi, pentru că firele nervilor îţi vor produce o durere groaznică, iar sângele va curge din rană fără încetare. Vei căra mâna de piatră cu tine până la moarte. Vei începe acum. Întărirea s-a declanşat. Pentru că aşa a fost glăsuit. Iar în clipa în care vei ataca pe cineva, fără să fi primit ordin de la autorităţile legale, şi mâna stângă ţi se va transforma în piatră.

Hans Werner ţipă când mâna dreaptă, încă legată de cea stângă, deveni cenuşie, grea, tare, până la încheietură. Mâna stângă se străduia să-i susţină greutatea.

Paznicul Marko şi colegul lui dădură din cap. Pedeapsa va satisface oamenii. În liniştea aceea, un tânăr, necunoscut lui Osmo, începu să bată din palme, încet. Îmboldiţi de aplauzele lui, alţi participanţi la petrecere izbiră cu cănile de bere în mese, ca semn de aprobare. În timp ce pescarul fu scos afară, să-şi continue viaţa în Maananfors, cum va putea.

Ca pentru a compensa povestea cu granatele, Tilly dădu din cap, aprobând ca o cunoscătoare dreptatea făcută de Osmo. Sora lui Elmer părea captivată, dar dezorientată.

Iar cucul nu-şi luase zborul. Rămăsese. Osmo ezită, apoi îşi goli paharul.

2. Omul De Piatra Vorbeşte

— Mai am un motiv pentru care călătoresc, se confesă Gunther lui Alvar. Nepotul meu, Cully, a dispărut.

Între timp, savantul viselor îşi umpluse farfuria cu plăcintă de cartofi şi cârnaţi negri.

— Cully? Cully? E ceva ce-ar trebui să ştiu, pentru Cronici?

— Nu cred. Sper să nu fie cazul.

— Când ai spus „nepot”…

— Nu trebuie să mă înţelegi ad litteram. I-am luat familia sub protecţia mea. Mama, două surori… Sunt descendenţi direcţi ai mei… şi ai soţiei mele. Anna. Ştii, soţia mea…

— Cred că acum cunosc toate rudele Norocoasei, Gunther.

Savantul viselor mânca înverşunat. Se îndopa zdravăn. Gunther devenise mâncăcios? N-ar fi trebuit ca atracţia mâncării să scadă, după trei sute de ani? Oricum, nu se cuvenea ca tatăl gazdei să-i facă vreo aluzie în privinţa asta…

— Te întrebi, spuse bărbatul în vârstă de trei secole, care-i diferenţa dintre memorie şi amintiri? Anna este amintire pentru mine, după atât timp, sau istorie?

— Nu vreau să…

— Dar te întrebi. Cred că Anna a devenit un idol pentru mine destul de repede. Mi-a dat viaţă şi dragoste. Viaţă lungă, lungă… Obţinută. Însă, am impresia, cu preţul vieţii ei. Ca şi cum ea ar fi fost doar ambalajul elixirului care, o dată deschis, începe să se descompună încet…

Iar o plăcintă dispăru în gura lui Gunther…

Alvar se scărpină în cap.

— Vrei să spui că, dacă una dintre fiicele Norocoasei nu reuşeşte să se mărite, îşi păstrează tinereţea veşnic? Pentru sine, ca o alternativă a cedării acestei vigori soţului?

— Poate că nu-i aşa, dar Anna mea ar fi rămas în viaţă până azi? Mă îndoiesc. În cazul meu, e o speculaţie fără sens. Nu vezi? Pentru ca Anna să trăiască mai mult decât mine, (dacă teoria ar fi adevărată, iar eu spun „dacă”…) n-ar fi trebuit să ne iubim, n-ar fi trebuit să ne întâlnim vreodată, să nu ne fi cunoscut. E o tâmpenie să mă frământ cu chestiile astea. Mă tentează să-ţi spun. Alvar, că eşti prea tânăr ca să înţelegi sentimentele pe care le-am avut. Aproape toţi sunt prea tineri…

— Soţia mea e bolnavă, îi reaminti Alvar.

— Iar tu eşti un senior ce s-a retras din funcţie. Ştiu, ştiu… zise Gunther, strângând paharul de parcă ar fi vrut să-l spargă, să-şi înfigă cioburile în mână, să-i curgă sânge… Vorbeam despre Cully. Mi-e greu să-i spun stră-stră-stră-nepot sau aşa ceva. Prea multe vorbe. „Nepot” părea mai uşor.

— „Părea”? Te temi c-a murit?

— Nu, nu cred. Era – este – un tânăr descurcăreţ. M-am obişnuit să gândesc la trecut, Alvar, pentru că majoritatea oamenilor pe care i-am cunoscut sunt morţi. Visele, în schimb, n-au trecut. Sau poate au un trecut-vis al lor, propriu… pe care nu l-aş caracteriza drept „etern”. Nu încă…

— Nepotul tău… îi reaminti Alvar.

— Da… Familia trăia la treizeci de kei de fortăreaţa mea.

Fermieri… În zona mea de zeciuială. Tatăl se numea Cal. Se numea, da. A fost ucis într-o încăierare fără sens cu nişte juttahaţi aparţinând, cred, isilor de bronz.

— Scuză-mă, spuse Alvar, scoţând un carnet străvechi, legat în negru, cu marginea hârtiei marmorată. (Pe masa de serviciu de jos, gâsca rămăsese o carcasă goală, iar femurul mielului, fără nimic pe el. Soarele ce apunea fusese învăluit de un voal portocaliu de nori). Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? întrebă Alvar, notând în grabă.

— Acum cinci ani. Iarna. Am luat mama şi fiicele la mine. În anul următor l-am adoptat pe Cully.

— Nu avea treabă la fermă?

— Aveam nevoie de cineva din sângele meu care… să aibă grijă de lucruri, în lipsa mea.

— Lipsa ta? Dar eşti aici, lipsind de acasă, căutându-ţi nepotul!

Alvar sugea din stilou, ca dintr-o pipă. Evident, Gunther nu-i spusese o mulţime de lucruri, pe care nu voia să le vadă trecute în carneţel…

— Mă tem că a încercat să se răzbune pe isi, deşi jurase să n-o facă… îmi dai voie? întrebă Gunther şi luă carnetul şi stiloul.

Scrisul crispat, în formă de păianjeni, al lui Alvar, alcătuia multe cuvinte colţuroase, subţiri, pe fiecare pagină. Multe prescurtări. Savantul viselor privi şaşiu, zăpăcit de scrierea condensată, deşi îşi amintea destul de bine să citească. Întorcând filele până la una goală, schiţă o figură tânără, deschisă, cinstită. Lată, cu ochi mari. Însă colţurile gurii îi coborau oarecum morocănos, de parcă băiatul ar fi fost cuprins de îndoieli. Buzele portretului erau pline, senzuale, iar îmbufnarea făcea ca tânărul să pară intrigant, chiar pătimaş… Cully purta părul lung, ca şi unchiul lui.

— Eşti un artist…

Pe pagina opusă, Gunther desenă repede o siluetă care alerga. Proprietarul carnetului tresări, văzând utilizarea uluitoare a hârtiei sale, şi se gândi cum să-şi recupereze carnetul, ca nu cumva savantul viselor să-şi demonstreze talentul în continuare. Pentru a fi sigur că va avea câtă îi va trebui, Alvar strânsese o mulţime de hârtie, iar Tilly, cunoscându-i preocupările, îi adusese topuri întregi, cadou din partea castelului Kip’an. Însă nu trebuia să irosească nicio

foaie…

— Vizualizarea este vitală pentru un visător, zise Gunther, enigmatic, înapoind carnetul negru. Dacă nepotul meu vă va vizita, mă vei anunţa?

— Cu plăcere.

Gunther îşi îndreptă atenţia asupra unui cârnat mare, cu sânge. Această lăcomie trezi curiozitatea lui Alvar.

— Ţi-ai pierdut silueta, remarcă el fără rost, din moment ce adevărul afirmaţiei era evident.

Gunther se uită la istoricul amator.

— Bănuiesc că va fi o iarnă friguroasă. Trebuie să pun ceva grăsime pe mine.

O iarnă friguroasă? Iernile fuseseră întotdeauna friguroase… Lacurile îngheţau şi puteai merge călare sau cu căruţa pe ele…

Savantul viselor îl salută pe Elmer, fără a da semn că voia să-şi continue destăinuirile.

— Loxmith, aş vrea să cumpăr nişte maşinării de la tine, dacă-i posibil…

Poate că, după trei sute de ani, un nepot dispărut nu mai însemna mare lucru…

Elmer îi rânji savantului:

— N-am ştiut că o să vin la petrecerea asta. M-am angajat deja să repar nava-cerească a lui Osmo. Eu şi Lyle vom fi ocupaţi cel puţin câteva zile…

— Ştiai! protestă Nikki, dar Elmer ridică mâna dreaptă spre ea, potolind-o.

Ascunsă de un smoc de păr negru, care-i atârna de pe frunte, figura lui Elmer arăta cât se poate de candidă. Obrajii supţi şi pomeţii proeminenţi ai familiei Loxmith, care dădeau surorii lui aspectul de elf obraznic, îl făceau pe Elmer să pară atât cadaveric, cât şi ingenuu… mai bătrân. De treizeci de ani, dar şi un tânăr lipsit de experienţă… Era conştient de lipsa de talent artistic a personalităţii sale, care se îmbina cu virtuozitatea tehnică, dar dovedea talent pentru improvizaţii… Degetele lui erau lungi, subţiri, osoase, îndemânatice. Purta o tunică asemănătoare celei a asistentului lui, dar din piele de bivol şi mai pătată. Ochii veseli, profunzi, umezi, îi dădeau aerul unui cerb bolnav, îmbrăcat în piele de om. Iar Nikki era o căprioară în îmbrăcăminte de catifea violetă, cu părul prins într-un coc de un cerc simplu, din panglică albastră.

— Dacă-i vorba de preţ… replică Gunther.

— Arată-ne omul de piatră! se auzi strigătul unei voci din mulţime.

Alţii săriră în sprijinul ei, cerând:

— Fă-l să vorbească!

Cănile pentru bere ciocăneau lemnul.

Osmo se ridică.

— Bine, acceptă el. E ziua Norocoasei. Omul de piatră merită să se aerisească.

În timp ce cobora de pe estradă, făcu semn servitoarei pistruiate.

Vivi se ridică în grabă. Lovindu-se de scaune şi de umerii vecinilor, se alătură lui Osmo în faţa unei tapiserii verzi, din copaci-harpişti. Crengi argintii din fibre strălucitoare imitau corzi între trunchi şi ramurile de jos, corzi pe care vântul putea să le facă să vibreze muzical. Această tapiserie atârna de o baghetă groasă din alamă, care putea fi desprinsă de pe perete.

Îndată, mesele şi scaunele fură trase de-o parte. Vivi împinse draperia, formând un semicerc ce dezvăluia o nişă adâncă în granitul roz. În aceasta se afla statuia din piatră a unui om gol, cu braţele lângă trup, cu pumnii strânşi. Părea o excrescenţă a rocii. Figura omului de piatră avea obrajii umflaţi, buzele turtite şi auto-compătimitoarte, expresia brutală şi înspăimântătoare. Pe obrazul drept avea o gâlmă sau o lacrimă pietrificată?

Lyle o luă de mână pe Tilly, cu un gest protector. Iar fata îi permise.

— Un om transformat în lemn trăieşte încă… şopti ea.

— Ai văzut aşa ceva în pădurile tatălui tău?

— …dar un om transformat în piatră…

— Crezi că Osmo ar fi trebuit să transforme mâna pescarului în lemn?

— Nu… a fost bine în piatră… lemnul n-ar fi reprezentat o povară suficient de grea. Ar fi putut să-şi înşurubeze nişte cârlige şi să-şi folosească braţul…

Cu mâna liberă, Tilly îşi atinse obrazul moale, fără niciun semn. Cu titlu de încercare, Lyle îi mângâie celălalt obraz, cu vârful degetelor.

— Cred că lemnul poate gândi… încet, zise ea. Poate gândi piatra? Doar un gând oribil, pietrificat… Aceleaşi pentru un eon.

— Osmo crede că omul de piatră gândeşte. Câteva minute la

şase luni, sau aşa ceva…

Servitorul de la saună îl încolţise pe tânărul străin, care începuse aplauzele.

— Ar trebui să fii mulţumit. Un mare proclamator! Un ticălos!

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? strigă servitorul cu micul foenix azuriu răsărind dintr-un cuib de flăcări. Tycho Cammon, bineînţeles! Omul de piatră! El! Despre cine credeai că vorbesc? De seniorul van Maanen? Ce ţi-ai închipuit?

După atâtea cupe, servitorul părea dispus atât pentru discuţii, cât şi pentru încăierare.

— Nu ştiam că omul de piatră a fost un glăsuitor. Îmi pare rău.

(Dar ştiuse, bineînţeles).

— Unde ai fost până acum? Ai hoinărit, profitând de ospitalitatea oamenilor! De fapt, de unde eşti?

— Din est, răspunse tânărul, evaziv. Călătoresc.

— Cum te cheamă?

— Juke.

— Eşti sigur că nu Joke?[2]

— Juke.

— Numele sau prenumele?

— Îmi place să fiu cunoscut doar aşa. De ce un foenix.

dacă nu-i cu supărare?

Între timp, Osmo stătea cu braţele încrucişate şi cu unul din genunchii împodobiţi cu panglici în faţă, contemplând omul-statuie din alcovul îngust.

— De ce? Din cauza saunei, bineînţeles! Cărbuni încinşi, valuri de aburi… Iar trupul se ridică reînnoit, proaspăt…

Servitorul sughiţă. Era roşu la faţă, din cauza alcoolului.

Juke dădu din cap, apreciind inteligenţa servitorului. Deci tatuajul reprezenta un semn al slujbei, nu o podoabă liber aleasă, conform gustului său. Să adopţi în mod deliberat stigmatul servitudinii… lui Juke i se păru un lucru absurd. Dar nu spuse acest lucru, nu lăsă să i se citească în ochi.

Niciunul dintre cei care-l priveau n-ar fi bănuit că printre rudele lui Juke se găseau mutanţi. Statură atletică, de alergător. Când se încorda, muşchii îi înconjurau gâtul. Păr brun-roşcat, gras, flutura atârnând de sub boneta largă, parcă bătut continuu

---

[2] Joc de cuvinte joke = glumă.

de vânt. Ochii albaştri priveau frecvent spre o depărtare pe care numai el o ştia, căutând o ţintă.

În dimineaţa aceea, după ce-şi întinsese pelerina cenuşie pe pietriş şi pusese, în loc de pernă, sacul, Juke se îmbăiase în lacul rece şi-şi potolise setea. Apoi hoinărise în jurul Maananforsului, privind cheiurile, plasele şi bărcile de pescuit cu pânzele albe întinse pentru festival. De catargele lor atârnau flamuri fermecătoare, care dezvăluiau, când le întindea briza, o mână cu un ochi în palmă, silueta unui cuc, capul unei pisici negre… Bacul cu zbaturi şi cu aburi, care făcea curse către Loxmithlinna şi înapoi, era amarat de stâlpi de oţel, lustruiţi de frecatul odgoanelor. Steaguri triunghiulare, croite din cămăşi şi pantaloni vechi, colorate, decorau docul lung de treizeci de metri. Echipajul, care se trezise devreme, pierdea timpul jucând cărţi pe oase uscate de peşte (pierderea de bani ar fi produs indispoziţie, ar fi făcut să iasă la iveală cuţitele…).

— …şase de cupă!

— …as!

— …douăzeci!

Femei cu şaluri şi basmale stăteau pe scaune, în bărci mici de lemn, legate de cheiul jos, din granit, vânzând peşte sau legume din castroane aşezate pe scânduri. Alte tejghele permanente ale târgului ofereau peşte afumat, cârnaţi, fructe, sticle cu lichior de zmeură. Mai departe, pe pontoane, femei cu şorţuri scoteau din căzi galvanizate covoare cu blazoane pentru a le săpuni, freca şi îndepărta dungile. Unele fuseseră deja întinse pe stelaje, să se usuce. Toţi se grăbeau să-şi termine repede treaba în ziua aceea…

Juke se oprise să privească dincolo de lacul de-un albastru strident, spre insulele mărunte, cu câţiva copaci, unele cu câte o casă din buşteni, chiar la nivelul apei. În curbele ţărmului împădurit, se zăreau case asemănătoare, adăpostite în golfuri. În depărtare, lacul dispărea în spatele malurilor împădurite. Aproape toate lacurile lungi formau meandre, uneori pe distanţe de sute de kei.

Sora lui, Eyeno, ar fi ştiut să exprime blânda chemare a acelei scene. Ea era poetă. Citit, scris, lenevit, citit, scris, lenevit.

Îl năpădise mirosul peştelui fript. O femeie grasă, veselă, cu figură de purcică zâmbitoare, vindea felii roşii de peşte-norocos, în frigărui de lemn, ce puteau fi înmuiate în cornete de hârtie

cerată, umplute cu sos de mărar. Avea mulţi clienţi. Juke ezitase. Să-şi satisfacă pofta? De ce să irosească bănuţii, când mai târziu îl aştepta o grămadă de mâncare gratuită?

Urcase apoi spre oraş.

Nu prea mult. În jur nu existau înălţimi deosebite.

Însă, evident, oraşul era aşezat pe o temelie de granit solid. La el se ajungea pe un drum ascendent, tăiat în stâncă. Castelul lui Osmo van Maanen reprezenta un complex fortificat întins, alcătuit din ziduri groase, acoperişuri şi turnuri.

Juke se plimba, postind. Drumul lui trecuse pe lângă casele din scânduri albe, împodobite, pe lângă prăvălii acoperite de ghirlande, pe lângă coşurile atelierelor închise, din care, în ziua aceea nu ieşea fum sau abur…

Pe unele din străzile de pământ fuseseră întinse mese din trestie. Un grup de băieţi se jucau, rostogolind cercuri de butoi, pe care le dirijau cu beţe. Tende deschise, ca nişte flori… Un proprietar dădea afară praful din cârciuma lui. Un puştan alerga cu o puşcă din lemn, fugărind un prieten ce purta o mască de şarpe… Alt copil mascat se apropia de tânărul puşcaş, cântând:

— Isi-isi-isi-isi-isi-isi!

Fete ieşeau în stradă, în rochiile lor cele mai bune, albastre, cu modele în dungi roşii şi galbene, brodate cu flori. Ciucuri din panglici atârnau, legănându-se, de bonetele lor conice, împodobite cu dantelă.

O muzică melodioasă îl condusese pe Juke într-o piaţă umbrită de copaci-curbaţi, plantaţi astfel încât coroanele lor plecate într-o parte alcătuiau arcade în jurul micului parc prăfuit. În mijloc, estrada unei orchestre. Muzicienii, în pantaloni şi jachete roz, în dungi, cântau la trompete, tromboane, cornuri şi cornete. Un grup de spectatori mai în vârstă le urmăreau activitatea de pe şiruri neregulate de bănci din scânduri.

Maananfors depăşea, ca podoabe, locul din care venea Juke. Şi în privinţa artei. Multe statui, aşezate pe margine, sub arborii-curbaţi. Chiar şi un stâlp al infamiei. Grumăjerul şi cătuşele groase atârnau, goale, de capătul lanţurilor lungi. Într-o asemenea zi nu era expus nimeni.

Un cap de fată şi umerii ei netezi, precum şi partea superioară a pieptului, se înălţau dintr-o columnă de marmură brută, privind în sus. O înotătoare goală care ieşea la suprafaţă din piatră, nu din apă. Sau se scufunda? Piatra înghiţea şi ultima

parte din ea?

O femeie goală, rotofeie, părea că se topea în timp ce-şi trăgea, fără multă vlagă, un prosop în jurul şoldurilor. Figura ei durdulie, încununată de o spumă subţire de păr, aproape că-şi pierduse trăsăturile, devenise asemănătoare sânilor ei goi. Nas gros, sfârcuri proeminente: nu se deosebeau. Braţele atârnau amorfe, mâinile transformându-se în labe…

Dintr-un bloc de piatră cioplit grosolan se forţa să iasă capul chel au unui bărbat cu ochii aproape închişi, cu sprâncenele şi gura strâmbate din cauza efortului… de a menţine acea ultimă citadelă a intelectului şi simţurilor sale.

— Admiri podoabele noastre locale? se interesase un bătrân slab, cu părul ca neaua.

Se sprijinea într-un baston şi purta o redingotă neagră, încheiată până la gât, cu toată căldura de afară. Se vedea un guler tare, nu şi cravata. În spatele ochelarilor cu ramă din cupru, ochi holbaţi, exoftalmici.

— Sora mea le-ar aprecia, se trezise Juke spunând. Ea e poetă.

— Îi simţi lipsa, remarcase bătrânul.

Juke îşi fluturase mâinile.

— Figura fetei… care apare din blocul de marmură… îmi aminteşte, într-Un fel, de ea…

— Când seniorul Osmo era copil, obişnuia să se joace, uneori, aici. Păzit de pedagogul lui. Bănuiesc că marmurele acestea l-au inspirat… O structură a puterii… Ai auzit despre tiranul care vorbea în gaura dintr-o piatră?

Juke dăduse din cap.

— Îmi place să discut cu străinii. O mulţime de oameni de aici, din Maananfors, n-o fac. (Juke nu putea spune că remarcase aşa ceva). Nu ca mine, nu! În mod normal, concitadinii mei sunt nişte indivizi neîndemânatici, cu excepţia cazului când îşi ies din sărite şi scot cuţitul. Sunt neîndemânatici pentru că-s grei de cap. Nu ştiu despre ce să vorbească, pentru că nu observă nimic. Eu, în schimb, mă mândresc că n-am plictisit pe nimeni cu conversaţia mea. De exemplu, am remarcat ce simţi pentru sora ta. Să continuăm cu acest lucru, din moment ce i-am acordat atenţia. Deci e poetă! Cred că aş fi putut fi şi eu, dacă aş fi reuşit să-mi reduc atenţia doar la observaţii. Despre asta vorbeşte poezia.

Vorbitorul îşi înclinase capul, cu o mulţumire de sine care, includea un strop de intimidare.

— Când am fost mai tânăr, dă-mi voie să-ţi mărturisesc, am stat la stâlpul infamiei, plin de urme de bici până la brâu. Ce experienţă… Vrei să ştii motivul?

— Presupun că-l ştiu… domnule. Concitadinii dumneavoastră n-au vrut să pară grei de cap.

Bătrânul tresărise, nefiind convins că nu fusese luat în râs.

— O dată, de stâlpul ăsta a fost legat un juttahat… o lună întreagă… n-a spus nimic… Nu cred că ştia să vorbească. În cele din urmă, seniorul Alvar a ajuns la o înţelegere cu isii şi l-a eliberat. A plecat, hăituit de o ceată de băieţi care nu îndrăzneau să se apropie de el… M-am luptat cu juttahaţii de două ori. Prima oară…

Tuba mormăise.

— Cred că începe concertul.

— Nu, nu încă.

— Mi se pare că ar fi nepoliticos să plec în timpul interpretării. Mai bine o iau din loc acum. Bună ziua.

— Dacă vom avea norocul să ne întâlnim iar…

Dar Juke se îndepărtase deja. Veteranul se aşezase pe un scaun şi-şi legănase bastonul, dirijând în avans, cu mâna plină de pete maronii…

Un grup de familii îmbrăcate festiv se ivise dintr-o biserică-mana, care reprezenta mai mult un acoperiş abrupt din şindrilă de tammi, decât pereţi din piatră, în carouri. Oricum, mai mult perete decât ferestre. Clopotniţa se afla într-o parte, la vreo zece metri, acoperită cu felinare din sticlă, iar în vârf avea o cupolă în formă de bulb. Poarta de la baza ei permitea intrarea în cimitirul oraşului.

— Pentru sfânta Norocoasa? ciripise o fată, trasă apoi. Cu delicateţe, de ureche.

— Nu-i o sfântă adevărată.

— …trăieşte veşnic…

— …prin magia manei…

— …soarta şerpilor…

Persoanele acelea păreau a fi creştini. Un soi rar… Probabil biserica era condusă de un preot-mana. Dar preoţii-mana dădeau dovadă, de obicei, de toleranţă.

Juke se plimbase prin cimitir, dornic să descopere dacă acolo

exista vreun monument funerar care fusese, cândva, om viu. Însă nu găsise niciunul. Bineînţeles. Seniorul Osmo nu se dedase la excese, ca Tycho Cammon. Seniorul Osmo era impecabil.

Movile netede de pietriş, rozalii, scăldate de soare, susţineau plăci mari de granit, în care fuseseră săpate simboluri sau numele morţilor. Câte unul pe o placă, aşa că pe fiecare movilă se aflau până la şase tăbliţe. Felinare ruginite, pentru lumânări, înfipte la capătul movilei. O lebădă cernită, sculptată în lemn rar de fildeş, stătea pe un soclu, cu gâtul de şarpe îndoit spre spate, ca un mâner. O pasăre ce putea fi găsită doar în cealaltă parte a spaţiului-mana. Dacă vezi o lebădă în vis, mori cu siguranţă. Închizând ochii, Juke îşi imaginase întreaga suprafaţă înconjurată de ziduri dispărând, iar lebăda luându-şi zborul… Se lovise zdravăn peste obraz: îşi imaginase moarte, iar asta nu trebuia să se întâmple.

— Ei, Juke-Juke?

— Ce? îl întrebă Juke pe servitorul de saună.

— Ce crezi?

În timpul acela, Osmo întinsese o mână, dramatic, spre omul de piatră din nișă.

Teatru ieftin. Glăsuirea conta! Puterea voinţei şi intenţiei. Cunoaşterea originilor. Nu gesturi ostentative. Însă Osmo era un senior – decis să acţioneze într-o manieră seniorială – iar Juke nu. Poate Osmo era vulnerabil din cauza importanţei pe care şi-o dădea… Un pic prea mult stil decât substanţă? Când îl înfruntase pe Cammon, Osmo n-ar fi trebuit să pară mai înţelegător? Sau un pic nesigur? Nu. Deci Juke nu trebuia să se lase intimidat nicio clipă.

Iar Osmo vorbi.

— Tycho Cammon, ai fost cândva om din carne şi sânge. Da, cu prea multă patimă pentru carne şi cu prea multă poftă de sânge! Când erai copil sfâşiai animale. Apoi ţi-ai nimicit rivalii. Ai răpit femei, împotriva voinţei lor. Ai fost un erou în luptele cu juttahaţii, dar apoi ai devenit un barbă-albastră. Petrecerile au devenit teribile, până când un tânăr s-a ridicat împotriva ta. Fără să-ţi dai seama, pierdusei focalizarea manei, din cauza exceselor. Ai încercat să-l zdrobeşti pe tânăr cu cuvintele tale, ca pe o piersică prea coaptă, dar el s-a concentrat şi a grăit piatră. Şi piatră ai devenit, încet, din cap până în picioare. Asta

au văzut oamenii în ziua aceea: tânărul novice pietrificându-te. Acum, buzele tale de piatră se vor muia pentru un timp, ca şi muşchii obrajilor şi gâtului, iar creierul tău va putea gândi iar, un moment, şi ochii tăi vor vedea, urechile vor auzi. Dar restul rămâne neschimbat. Fiindcă aşa-i glăsuit! Gata!

Şi aşa se întâmplă.

Sus, cucul se agitase, apoi se potolise, încercând să audă vreo şoaptă în tăcerea ce se lăsase.

Globurile ochilor se umeziră şi deveniră mai puţin opace, de parcă piatra ar fi transpirat. Lângă Osmo, Vivi tremura, privind în jur. Buzele senzuale ale statuii se dezlipiră. Cuvintele sunară mormântal, sec, dar având încă un ecou de comandă mesmerică.

— Femeie, zise omul de piatră, atinge-mă!

Vivi ridică o mână, dar Osmo o opri, blând.

— Visează-mă!

Servitorul chicoti, dar Juke îi făcu semn, nerăbdător, să tacă.

— Ba nu! se împotrivi servitoarea, pe jumătate spre Osmo, pe jumătate către statuia vie a lui Tycho Cammon.

Osmo mângâie mâna pistruiată pe care o ţinea.

— Bună încercare! striga el statuii. Ai devenit conştient un moment. Ai văzut o femeie lângă mine. Evident, avea o legătură cu tine, în starea aceea de piatră. Cum ai fi putut mări această legătură? O potenţială linie de viaţă… nu, mai degrabă o ameninţare. Un fir de funigei nu va clinti niciodată un bloc de piatră, râse el. Îţi interzic să vorbeşti neîntrebat! M-ai auzit, Cammon?

— Am au-zit.

— Starea ta nu-i preferabilă morţii?

— Poa-te.

— Aş fi putut pune muncitorii să te sfărâme cu ciocanele, dar n-am făcut-o.

Dacă Osmo îl pusese la încercare, omul de piatră nu căzu în capcană.

Dându-i drumul lui Vivi, Osmo o bătu protector pe spate, făcându-i semn să se aşeze pe scaun. Apoi bătu din palme.

— Cammon, te voi lăsa să auzi preotul nostru mana proclamând Ziua Norocoasei, înainte să te transforme din nou în piatră.

Juke se întrebă de ce Osmo preferase să aştepte. Să-şi

strângă puterile? Simţea Osmo o umbră de letargie chiar atunci?
Un bărbat cu figură afectată, purtând un costum din stofă cenuşie şi guler alb înalt, se ridică nesigur. Mănunchiuri de insule de păr negru, subţire, coborau dintr-o mare polară de chelie din piele albă. Ochii lui albaştri priveau plini de atenţie.
— Destinul, spuse el, cu voce tremurătoare, apoi se corectă. Destinul, reîncepu el cu ton cântat, ne-a adus pe această lume – şi suntem fiinţe persecutate de soartă, prin vicleniile acesteia. Soartă cu care putem lupta sau coopera… dar pe care nu putem s-o ignorăm. Evenimentele spuse cu suficientă putere pot deveni realitate… nu neapărat aşa cum o dorim sau o aşteptăm. Vorbele au putere, aşa cum vedem. Mari glăsuitori, zise el, privind spre Osmo, pot modela direct ceea ce este.
— Oh, nu o predică! oftă portărelul.
— Ai visat că-l atingi pe omul de piatră? şopti servitorul lui Vivi, care încerca să-şi revină.
— Bineînţeles că nu!
— Poate nu încă!
— …şi de ce aceasta? Pentru că am venit prin spaţiul-mana, iar mana ne dirijează vieţile pe această lume. Mana curge în vieţile noastre, le dă savoare, aromă! Şi ce-i această mana?
— Acum se întreabă?
— …o forţă supranaturală, veţi spune! Nu una pe care s-o venerezi. Ci să-ţi focalizezi mintea asupra ei… aaaah!
Omul devenise incoerent. Profitase cam mult de votca rece… Osmo se încruntă le el.
Preotul-mana îşi îndreptă umerii.
— Astăzi este cea de-a 402-a aniversare a zilei când Paula Sariola, pe care o numim Norocoasa, a descoperit ukko-ul, în centura de asteroizi a Pământului. Adică astăzi aniversăm intrarea Norocoasei în labirinturile şi străfundurile – camerele interioare ale ukko-ului. Deoarece ea n-a fost, în fapt, descoperitoarea… în sensul de găsire a…
— (Ooof) din spatele mâinilor puse în faţa gurii.
Vivi îl împunse pe portărel în coaste.
— Mai degrabă Paula Sariola a fost activatoarea…
Chiar atunci, o înghesuială din faţa uşii se propagă înăuntru: un grup de paznici cu puşti cu raze şi o tânără insistentă, neîngrijită, cu păr negru scurt, care strângea în braţe un copil…

3. Judecarea Jattei

Femeia purta haine din nordul îndepărtat: o tunică purpurie din catifea, pe care fuseseră cusute benzi din pâslă portocalie, carmin şi verde; pantaloni din piele de viţel şi cizme groase, cu vârfuri ridicate. Tunica murdară fusese tăiată de la piept la pântec, formând astfel un paliativ de săculeţ pentru copilul ce se zbătea, nervos sau poate pentru a se răcori. Cizmele îi erau sparte, pantalonii mânjiţi de pământ. Un brâu din piele grosolană îi încingea strâns mijlocul. De el atârna un cuţit, în teacă. Sacul de pe umăr părea teribil de gol.

— Norocoasa Sariola a fost tânăra, binecuvântata fecioară care a povestit basme străvechi străinilor… entităţi, câştigând pentru noi dreptul de a ajunge în Kaleva…

— Binecuvântată? exclamă nou venita.

Cuvântul se transformase într-un acces de tuse, iar ea scuipă – sau se aplecase, să pună copilul jos? Băiatul alergă, desculţ – nu mergea cu paşi mărunţi, ca un prunc – către masa de servit, adulmecând, apucă o plăcintă cu peşte şi-şi umplu gura cu ea. În timp ce mesteca, mai luă una.

Chinul femeii durase ceva timp. În cele din urmă se îndreptă, lăsând să se vadă o cămaşă încreţită, cenuşie din cauza murdăriei.

— Oh, Grăbitule! Jack! strigă ea.

Băieţelul se răsuci şi, surprinzător pentru unul care arăta, doar de doi ani, făcu o plecăciune spre estradă. În timp ce mesteca, îi cădeau fărâmituri de pe buze.

— Muream de foame, explică el, cu glas piţigăiat.

Genunchii murdari, cafenii, i se zăreau de sub marginea unei hăinuţe de bumbac.

— De aceea astăzi o sărbătorim pe Norocoasa şi aducem mulţumiri, persevera preotul-mana.

— Şi daruri? întrebă băiatul, plin de speranţă.

— Aşteaptă, Jack! strigă femeia, pieptănându-şi cu mâna părul scurt, negru că marmura, încercând să arate că se îngrijea de aspectul ei. Seniorul van Maanen? întrebă apoi, adresându-se angelicului Gunther privind apoi în dreapta, în stânga, necunoscând pe nimeni.

Osmo se prezentă singur.

— …aducem mulţumiri pentru viaţă Norocoasei Paula Sariola,

regina noastră!

— Ce ştii tu despre ea, cheliosule? ciripi băiatul.

Gura femeii se crispă, cu amărăciune, în timp ce strigă:

— Jack, te rog!

— Cine eşti. Tânără doamnă? întrebă Osmo, în timp ce Sam Peller îl împingea pe preot înapoi pe scaun, pentru că vorbise destul. Şi cine-i pruncul ăsta precoce?

— Seniore Osmo, numele meu e Jatta. Jatta Sariola.

— Sariola…

— Ai auzit ce-am auzit?

— Nu-mi vine să cred…

— Uită-te în ce stare e…

— …numai zdrenţe…

— …se zice că ăia din nord sunt sălbatici…

— E fiica ei! exclamă Alvar către Gunther. Fata care n-a reuşit!

— Ce n-a reuşit?

Savantul viselor privea femeia distrat, dând din cap. Ar putea fi chiar sora dragei lui Anna cea moartă, dacă n-ar fi părul acela ciopârţit… Semăna cu Anna…

— Ceea ce discutam. N-ai auzit niciun zvon, între visele tale? Nu te-ai însurat de fel! Cred că de aceea suferi pentru Anna, deşi negi lucrul ăsta… Ce chestie! Fata-Care-N-a-Reuşit e aici! Şi arată ca şi cum ar fi făcut-o, la urma urmei! zise el, scoţând carnetul negru. Oare a făcut-o? Cum de n-am auzit? Niciun cuc n-a bârfit nimic…

Gunther, nerăbdător:

— Doar nu-ţi scrii Cronicile doar pe baza spuselor cucilor!

— Copilul arată de doi ani…

— Copilul este ciudat, Alvar.

— Pot să-ţi cer azil, Seniore Osmo? Aici, în Maananfors? Pentru mine şi copilul meu?

— Azil?

Pradă unui flux de simţiri, Osmo o privea furios pe Jatta Sariola. Ea – sau altcineva – tăiase părul, ca şi cum ar fi vrut să nege o frumuseţe închipuită. Figura ei, în formă de pară, era arsă de soare, ca a unui cioban. O zgârietură lungă, pe pometul proeminent. Ochii negri, mari, aproape fără pleoape… putea să-şi imagineze trăsăturile ei obişnuite, acele pleoape coborâte net,

fără creţuri… Figura Sariolei. A unei fiice a Norocoasei. Care ar fi adus viaţă lungă soţului pe care l-ar fi acceptat.

— Băiatul e al tău?

Femeia n-ar fi putut oferi darul ei bizar unui al doilea partener…

— Jack e al meu.

Jack alerga, Jack ţopăia… îşi ridică un picior, arătându-şi fundul gol, înainte ca haina să alunece iar în jos.

— Cine-i tatăl?

— El… Nu l-am cunoscut mult timp… Doar câteva zile… Mama m-a gonit, când a aflat…

Cu capul sus, Jatta privea în jur, ca şi cum nu s-ar fi sinchisit de părerea adunării. Sau, poate, dorea să provoace milă fără să se plângă. Nu-şi continua explicaţia.

Holul zumzăia. Cucul îşi întinse gâtul.

— …evident, sedusă…

— …răpită şi violată, pun pariu…

— …doar câteva zile…

— …cam puţin pentru o seducere…

— …unii indivizi sunt decişi să trăiască mult…

— …indiferent de consecinţe…

— …inclusiv furia Norocoasei…

— …probabil un maniac…

— …de ce n-o interoghează Osmo în particular? (vocea lui Nikki). După serbare.

— Din moment ce a cerut azil în public… (fratele ei).

— Chiar şi aşa, nu se putea?

— Eu vreau să aud!

Tilly îl salvase pe Afară de exterminare, dar n-o deranja mai mult scandal. Femeia aia vagaboandă şi spusele ei erau foarte interesante!

— Împotriva cui cere apărare? şopti Alvar fiului său: A mamei sale? Poate că sărbătorim o anumită doamnă – dar asta nu înseamnă că ţinem seama de capriciile Norocoasei cea ţicnită!

Osmo dădu din cap. S-o înfurii pe nebuna din nord ar fi fost o treabă nepolitică. Pe de altă parte, dacă Norocoasa se simţea jignită de ceea ce se întâmpla în sala de ospeţe a lui Osmo, nu mai putea apela la ea pentru o anumită problemă. Cum o fi s-o ai pe Norocoasa Sariola drept mamă? Sau ca soţie, cum o avea Bertel Okkonen-Sariola…

— Doamnă, trebuie să cunosc circumstanţele.

— Împrejurările? Nu-s clare? N-am intenţionat să mă mărit. Să permit unui bărbat să mă ia. Dar un bărbat m-a vrăjit, nu găsesc alt cuvânt.

— Cine a fost?

— Jarl Pakken. Aşa-l chema.

— N-am auzit de vreun Pakken.

— E tatăl meu, ciripi micul Jack, Vreau să-l întâlnesc. Vreau să mă lupt cu el.

— Sttt!

Pe Osmo îl cuprinse bănuiala.

— Ce vârstă ai… Grăbitule?

Jack socoti pe degete.

— Şaizeci de zile.

— Cât?

— Nu înţeleg ce se întâmplă, strigă Jatta, în timp ce Osmo se ridica. Dar îmi pare bine! Mama m-a gonit! Am rătăcit şi am născut în pădure. Dacă Jack n-ar fi crescut atât de repede, mi-ar fi fost greu să păstrez copilul în viaţă.

— Asta chiar e o istorie! exclamă Alvar, notând minuţios.

Toţi cei din sală rămăseseră cu gura căscată… cu excepţia, poate, a servitoarei Vivi. Mulţi se ridicaseră, să privească băiatul – uimiţi, fascinaţi sau cuprinşi de superstiţii.

— …doar de două luni!

…şi vorbeşte!

— Şi înţelege!

— E un copil-demon!

În îngrămădeală, Vivi se ridicase de pe scaun şi fusese împinsă cu spatele spre alcov.

Vocea lui Osmo era plină de scârbă:

— Femeie, te-ai… împreunat… cu un mutant! Ţi-ai irosit darul cu un monstru! Şi ai dat naştere unui monstru! Nu-i de mirare că mama ta te-a gonit!

— N-avea de unde să ştie cum va fi Jack. Nu mi-a văzut băiatul niciodată.

— Poate cucii i-au spus că te-a vrăjit un mutant, Jatta Sariola. Şi aici e un cuc. (Trimis de cine? De Norocoasa cea Nebună, să vadă dacă fiica ei, care o dezamăgise, are parte de o judecată corectă?). Priveşte. Ascultă.

— Văd pasărea. Nu-i ştiu intenţiile, Seniore Osmo.

— Te-ai împerecheat cu un mutant!

— Jarl nu părea… Era altfel. Fermecător. Irezistibil înţelegi? Era îmbătător!

— Crezi că toţi mutanţii au degete de mână la picioare sau trei ochi? Copilul tău e un mutant, doamnă, fiu de mutant!

— Nu ştiu, şovăi Jatta. Poate Jarl era ca tine, Seniore? Un glăsuitor, care putea forţa evenimentele să se întâmple. Un glăsuitor poate fermeca oamenii.

— Dacă eu aş avea un fiu, tună Osmo, n-ar vorbi la câteva zile de la naştere! N-ar alerga să fure bucăţi de peşte!

— Osmo al nostru are dreptate!

— Una din fiicele Norocoasei desfăcându-şi picioarele pentru un mutant blestemat!

— …făcându-l nemuritor…

— …eu n-aş fi încercat…

— …n-aş fi riscat…

— …deci n-a fost viol…

— …s-a dăruit de bună voie…

— …cel puţin recunoaşte cinstit…

— …o neruşinată!

— …mama ei i-o fi smuls părul!

Juke era tentat să strige că niciunul dintre copiii mutanţi pe care-i ştia nu crescuse atât de iute. Niciodată.

Ce fel de persoană o lăsase însărcinată pe Jatta? Vreun nou sosit de pe Pământ? Careva alterat bizar în timp ce ukko-ul îl transporta prin spaţiul-mana?

Un mutant? Juke nu credea. Nu unul pe care-l cunoştea. Nu unul pe care şi-l putea imagina. Motivul adevărat avea mai puţină importanţă decât îi dădea Osmo. Pângărită de un mutant, ha! Juke îşi păstră părerea, enervat de gluma despre trei ochi. Figura surorii lui îi apăruse în minte în timp ce-l privea cu amărăciune pe Osmo, văzându-şi viitoarea ţintă verificată complet, fără urmă de îndoială.

Nu trebuia să se trădeze. Îndreptându-şi privirea în altă parte, văzu vă Vivi se apropia de omul de piatră.

— Cât timp ai purtat copilul, Jatta Sariola?

— Opt luni… L-am conceput în perioada ciupercilor…

Cineva făcu zgomot, iar ceilalţi îl sâsâiră.

— Am supravieţuit în timpul iernii, fără casă…

O declaraţie sau o rugă?

— Fără ajutor?

Femeia nu răspunse.

Tot timpul lunilor înzăpezite din pădure, în coliba aceea la care o condusese un cuc, Jatta fusese singură, cu excepţia celeilalte vieţi, care crescuse în interiorul ei. La amiază, în zilele calme, când zăpada oglindea cerul de turcoază, căra găleţi pline de omăt, să se topească. Uneori neaua sângera, acolo unde călca. O urmau amprente însângerate. Ştia că nu era un semn, poate doar moartea prin zdrobire a nenumăratelor alge mărunte ce se hrăneau cu zăpadă şi aveau clorofila acoperită de un pigment ce le proteja de frig. Oricum, o imagine lugubră… Respiraţia scotea abur în aerul îngheţat. Asculta tăcerea, cea mai puternică sursă de zgomot din pădurea izolată de frig fiind propriul ei corp.

Şi propriile-i cuvinte.

În timpul orelor lungi de întuneric, ca să economisească uleiul lămpii, Jatta îşi spusese toate poveştile pe care i le spusese mama ei, în perioada de sănătate, aceleaşi poveşti pe care le spusese şi entităţii ukko, în centura de asteroizi a Pământului, cu mult timp în urmă, poveşti care modelaseră drumul prin spaţiul-mana către Kaleva.

Jatta şi le povestise sieşi, neştiind că, în timp ce iarna se îndrepta spre dezgheţul lacurilor şi înmugurirea copacilor, avusese un ascultător în ea, care va vorbi îndată ce se va naşte…

— E un mutant, repetă Osmo, şi aşa a fost şi tatăl lui. E clar că trebuie să-ţi cauţi azil printre mutanţi.

— Are nevoie de mâncare, şopti Alvar. Şi de haine noi, Dar, mai ales, de câteva zile de odihnă, ca să ai ocazia s-o interoghezi…

— În coliba din afara zidurilor, tată. Nu în cetatea noastră.

— Dacă vrea să călătorească spre est, sugeră Nikki fratelui ei, am putea s-o escortăm o parte din drum…

— Ai uitat că trebuie să lucrăm la nava-cerească?

— Poate o ia domnul Beck, în drum spre casă…

Savantul viselor tresări. Această asemănare afurisită cu Anna cea moartă! Compania Jattei îl va tulbura. Îl va distrage de la visele lui. Şi, înduioşat de asemănare, va face greşeala de a-i

acorda ospitalitate Jattei Sariola…

— Mai înţelept ar fi, îi spuse Gunther lui Nikki, să fie izgonită imediat. Eu am treabă cu fratele tău.

Se părea că se stabilise, prin consens, decizia pe care urma s-o ia Osmo. Cât despre Tilly Rippan, ea locuia departe, în sud… şi-şi primise câinele care vorbea… Nu, Osmo nu va fi sever. Întotdeauna ferm, dar întotdeauna drept.

Jatta spuse:

— Am venit aici, Seniore Osmo… (se întrerupse, să ofteze) datorită reputaţiei tale de om corect. Doar l-ai îndepărtat pe Tycho Cammon…

Omul de piatră. Care continuase să fie martor la toate, încă atent şi conştient. Distras de sosirea Jattei, Osmo uitase de Cammon. Schimbarea din privirea lui o făcu pe Jatta să se întoarcă. Când îşi dădu seama de natura statuii din alcov, fata îşi duse mâna la gură.

Grăbitul alergă de la masă la nişă, să privească silueta din piatră roz şi carne – în care ochii se mişcau, iar buzele se masau reciproc. Micul Jack era gata să pună o întrebare? Iute, servitoarea trase băiatul spre ea şi-i acoperi gura cu mâna, ca şi cum această interceptare ar fi fost singurul motiv pentru care stătea aproape de ascunzătoarea lui Cammon.

Jack! strigă mama lui. Vino aici!

Vivi împinse cu blândeţe copilul, iar mama îl strânse lângă ea.

Vederea omului pietrificat părea că o prostise pe Jatta, care nu-şi continua pledoaria.

În timp ce Osmo ezita, cucul, legănându-se pe un picior, ridicase o labă cu gheare ca de pisică pe grinda de lemn-sită purpuriu. Apoi începu să-şi cureţe celălalt picior. Pasărea părea să-şi bată joc de el.

Se gândeşte dacă să rezolve întâi cu Jatta sau cu omul de piatră, presupuse Juke. Prea multă votcă i-a redus potenţa, i-a gonit puterea… Şi-a folosit talentul de două ori… Trebuie să fie atent. Poate deveni vulnerabil. De ce nu l-a depietrificat pe Tycho Cammon mai mult? De ce nu l-a făcut să danseze? Nu, nobleţea sufletească a lui Osmo l-ar fi împiedicat să facă aşa ceva… asemenea vulgarităţi… Dar dacă era prea blând cu Cammon, acesta putea să se elibereze…

— Grăbitule! proclamă Osmo. Te numesc Demon Jack… Pakken. Jatta Sariola, ascultă judecata mea. Te-ai împerecheat cu un mutant şi ai născut un copil mutant, al cărui viitor poate fi… alandala.

Dacă nu-i adevărat că un mutant a vrăjit-o pe Jatta – şi bineînţeles că nu-i adevărat – atunci de ce Osmo falsifică originile acestei probleme, în graba de a judeca? Petrecerea lui de Ziua Norocoasei a fost întreruptă grosolan – chiar de una din fiicele Norocoasei. O fi ceva ce l-a nemulţumit legat de fata Norocoasei? L-a speriat? Şi simte că trebuie să împiedice prezenţa ei în sală?

— Poţi rămâne aici până la amiaza zilei de poimâine, să te odihneşti, Jatta Sariola. Ia oricâtă hrană ai nevoie.

Şi haine noi. Apoi vei pleca şi vei călători spre est, unde trăiesc mutanţii. Asta a fost glăsuit!

Vorbise cu o energie plină de pasiune. Jatta ascultase, cu capul plecat. Îşi atinse cuţitul şi-şi trase mâna.

— Sam Peller! Condu-i pe Jatta Sariola şi Demon Jack la colibă. Ai grijă să fie hrăniţi.

— E a doua oară când omul ăsta conduce o căţea la cuşcă! remarcă Tilly.

Jack întinse, cu reproş, degetul spre Osmo:

— De ce, mamă?

Ea îl mângâie pe părul negru, tristă.

— Ce s-a întâmplat o dată se poate întâmpla şi a doua oară, comentă Gunther, ferindu-se să privească plecarea Jattei, însoţită de Sam, paznici şi copil.

Sus, cucul, care-şi făcuse manichiura, chicoti. Depărtându-se de grinda principală, pasărea se opri pe o bârnă. Îşi desfăcu, apoi aripile verzi, solzoase, porni în zbor, plutind prin sală şi ieşi pe uşa deschisă afară, în seara încă luminoasă.

— Dacă-ţi termini Cronicile, Alvar…

— Abia am început să iau notiţe.

— Poate o să rămâi numai cu notiţele…

— N-am găsit nicăieri o concluzie evidentă. Şi apar mereu evenimente… apar şi reapar…

— Sttt!

Însă Gunther simţea nevoia urgentă de a vorbi despre ceva,

despre orice, altceva decât despre tânăra care abia fusese scoasă din hol.

— …câtă lume va citi Cronicile tale?

— Vor fi învăţate pe dinafară şi cântate în toată Kaleva!

— Modificate şi înfrumuseţate, fără îndoială!

— Vor fi tipărite, cândva!

— În castelul Kip’an?

Alvar îşi aruncă stiloul.

— Nu, sper ca autorităţile de pe Pământ să le tipărească, în câte exemplare vreau! I-am făcut o vizită Penelopei Conway, acum câţiva ani.

— Serioasă?

— A fost entuziasmată. Dornică să aibă o relatare corectă a faptelor, din punctul nostru de vedere, care să completeze informaţiile ei. Mi-a dăruit mai multe carnete ca acesta. Mi-a oferit chiar un înregistrator de date! Îţi vine să crezi? Şi un înregistrator vocal! Lucruri serioase, capabile să memoreze zece mii de volume, după spusele ei. Însă n-am încredere în aparate electronice. Mana le poate afecta înregistrările, memoria.

— Memoria… şopti Gunther, plin de dor.

Osmo privi, gânditor, după pasăre. Timp de câteva minute îşi ţinu mâinile la bărbie, până se calma. Apoi, coborî, primind aprecieri şi mulţumiri de la cei din jur, s-o interogheze pe Vivi.

— L-ai întrebat ceva pe omul de piatră?

Servitoarea negă, dând din capul cu păr roşu, creţ.

— El a spus ceva?

Se părea că nu.

— Nu lăsa pericolul să te fascineze, draga mea. N-aş vrea să te pierd. Tu şi eu… carnea-i uneori flămândă, nu-i aşa?

Văduva dădu din cap, ezitând.

— Stăpâne Osmo, piatra… atrage. I-am simţit atracţia.

Pe obraji i se scurgeau stropi de sudoare, aur lichid, distilat din pistruii ei.

— Cât de puternică era chemarea lui?

— Ca o cascadă îngheţată, înainte de sfărâmarea gheţii. Asta-i imaginea ce mi-a venit în minte. Pot să vin la tine, mai târziu? După dans? În timpul cântecelor?

— Trebuie să vorbesc cu mama. E trează şi n-are odihnă.

— Poate se duce tatăl tău…

— O să vrea să-şi noteze evenimentele de azi, cât timp le are proaspete în minte. Te oferi să împarţi patul cu mine în noaptea asta, Vivi, ca să-l izgonești din minte pe omul de piatră?

— Un pic… Ai dreptate. Dar nu numai de aceea…

Buzele i se strânseră, mimând un sărut. Îşi îndreptă obrazul în sus, deşi Osmo era doar un pic mai înalt decât ea, radiind o senzualitate care, dacă nu părea exagerat de insistentă, dovedea că-i plină de prietenie.

— Distrează-te. Eu o să am grijă de Cammon. Şi… în viitor, nu-l mai curăţa. Lasă-l să se umple de praf, să se formeze o crustă pe el. Nu pot să-l mai arăt iar…

— Oamenii vor fi dezamăgiţi. Îmi pare rău…

— Îţi pare rău de un monstru? Nu cred că a lăsat amintiri prea plăcute.

Atenţia lui Osmo fu atrasă de Sam Peller, care se întorcea de afară. Sam cel cu părul cărunt… un alt trofeu? Unul viu, loial?

Vivi făcu semn cu capul spre tapiseria dată de-o parte.

— E un pic… înspăimântător…

— Avem aceeaşi părere.

— Aş vrea să-ţi spun… nu te îndoi de tine, Osmo, Ce-ai hotărât în privinţa femeii aceleia a dovedit înţelepciune. Nu-i face niciun rău. Ar trebui să fie satisfăcută.

Vivi îşi înclină capul şi zâmbi. O bucată de miel rămăsese între cei doi dinţi din faţă, mai depărtaţi. Bărbatul simţi miros de votcă în răsuflarea ei.

Osmo îşi croi drum spre nişă şi îl grăi pe Tycho Cammon, transformându-l iar în piatră. Trase el însuşi la loc tapiseria cu motive argintate, din copaci-harpişti, acoperind peretele. Un lăutar începu să cânte. Flautistul se grăbi să-i ţină isonul. Sunetele curgeau, copacul muzical părea că vibrează. Mâini au strâns tăvile goale, braţe au ridicat băncile pe mese… Soarele de vară ajunsese jos, grăbit să se ascundă măcar pentru câteva ore scurte, până trebuia să răsară iar.

— Te-ai trezit, mamă?

Doar o lampă de bronz – una din cele mari, ornamentate – ardea în camera cu lambriuri în care Johanna stătea pe patul larg, într-o cămaşă de noapte diafană, din dantelă. O fereastră deschisă dădea într-o grădină întunecoasă, plină de arome, lăsând să se audă cântece îndepărtate. Partea superioară a

zidurilor era pictată cu motive florale. Cupe din sticlă cu fructe împărţeau masa cu lămpi, în timp ce un vas mai mare, din cristal, conţinea bucăţi de miez, sâmburi, coji, pieliţe putrede sau în curs de putrefacţie, într-o grămadă amestecată, ce degaja o aromă puternică de fermentare. Mama lui Osmo adora mirosul fructelor în descompunere. Înfiptă într-un suport din fier forjat, era o jumătate de rodie veştedă. Un puzzle de lemn zăcea pe podea, altul pe cuvertura de mătase, cu romburile, poligoanele, pătratele, piramidele, prismele cu margini zimţate, din lemn lustruit, parţial distruse. Pe măsuţa cu incrustaţii de lângă pat, o carafă şi sticle cu elixir universal.

Un ochi se deschise pe figura ca o sfeclă. Apoi şi partenerul lui.

— Sângele meu pulsează prea iute, Osmo. Anetta mi-a povestit despre vizitatoarea ta. O fiică a Norocoasei, izgonită de mama ei! Cum a fost posibil? E nebună, bineînţeles! Cu intermitenţă. Ştim toţi. A trăit prea mult. Deşi nu poţi spune că o viaţă lungă e ceva rău… Prea multe fiice, poate, de-a lungul secolelor… Care au crescut, s-au căsătorit, au murit… Nici măcar un fiu, ca variaţie… A devenit neglijentă cu fiicele ei? Ţi-ar trebui una din fetele alea, Osmo. Înainte de a fi prea târziu. Mie nu mi-e frică de moarte. Sângele meu se scurge spre râul pe care înoată lebede…

— De ce nu mă laşi să-ţi uşurez…

— Nu! Nu voi fi glăsuită! Mi-am promis asta cu mult timp în urmă, când l-ai îmbătrânit pe Sam Peller. Sunt mama care te-a născut, nu o păpuşă!

Osmo se cocoţă lângă femeia solidă, cu figură roşcovană. Îşi aranjă cu grijă funda de panglici de la genunchi.

— Când mă va lua lebăda, şopti ea, vei dori o fiică a Norocoasei, pentru că voi intra pe o uşă în întuneric, care va rămâne deschisă, un timp, pentru tine, dacă nu vei face nimic. Încetează să-ţi iroseşti eforturile!

— Nu cred. Că poţi să mă ameninţi că vei muri, doar ca să-mi aduc pe cineva în casă…

Johanna chicoti.

— Când tatăl tău s-a retras, m-am retras şi eu. El îşi are pasiunea lui, ocupaţia lui. Acum, când nu mai trebuie să fie senior, poate fi un bătrân pedant, prăfuit, afectat. Asta nu mă implică şi pe mine, din moment ce nu-i voi citi niciodată

scrierile. Eu sunt banală. Aşa că talentul tău vine din cer. Din mana. Ce dar minunat!

— Ce spui, mamă? Că ar fi un fel de... anomalie?

Johanna se trase în sus, cu pieptul amplu săltând, pentru a se aşeza pe perna pe care Osmo se grăbi să i-o potrivească.

— Nu. Spuneam că trebuie să-ţi păstrezi darul timp de secole, pentru binele familiei van Maanen. Când trebuie cules un ardei? Când începe să se veştejească? Sau când e proaspăt? Poate ţi-ai creat o situaţie privilegiată faţă de Norocoasa, prin judecata ta.

— Nu-ţi imagina că mi-a trecut aşa ceva prin minte.

Degetele Johannei apucară un romb şi o prismă din lemn şi ea începu să le amestece, să le răsucească, fără să le privească, ca şi cum ar fi simţit modelul. Şi capcane, orientări greşite...

— Anetta crede că ai fost un pic cam iute...

— Ce drept are servitoarea ta... începu Osmo, apoi se răzgândi, amintindu-şi de afinitatea lui cu Vivi. Chinurile altuia reprezintă ceva distractiv, mamă?

— Astea-s cu adevărat cuvinte de om matur! De fruct bun de cules! Chiar dacă dorinţa ta adevărată a fost s-o izgoneşti pe mama aceea hoinară şi copilul ei demon.

— Anetta ta ţi-a făcut un raport detaliat... Dar să spui că eşti banală... Când tata era stăpân, tu dirijai totul.

— Acum nu mai e stăpân, iar eu sunt pe moarte.

— Nu eşti pe moarte, mamă. Ideea tatei de a se retrage a fost în totalitate a lui? N-ar fi trebuit să fii în sală, în seara asta?

— Emoţia m-ar fi ucis. M-aş fi amestecat în rolul tău de gazdă. Nimeni nu-şi doreşte o matroană ce strică petrecerile unui senior tânăr.

— Tata a fost acolo...

Johanna râse. Figura îi deveni mai roşie, sânii îi tremurară.

— Oh, voi arde, voi arde... Lebăda va veni după mine... în noaptea asta. Dragă Osmo, îţi cer o favoare. Sigur, poţi să mă refuzi, dacă ai alte obligaţii...

— Nu am.

— Ai manevrat-o bine pe Tilly. Alianţa cu Kippan ar avea o valoare redusă, în comparaţie cu ştii-tu-cine... Tilly e doar o puştoaică. Îmi închipui că a fost trimisă aici de seniorul pădurilor ca s-o vezi...

— Serios? Lyle a petrecut mai mult timp cu ea, iar Tilly n-a avut nimic de obiectat.

— În felul ăsta îşi arăta calităţile, chiar sub ochii tăi.
— Cât de multe vede Anetta!
— Nu fi acru! O mamă se gândeşte la viitor, mai ales când e pe patul morţii!
Johanna bătu uşor cuvertura. Figura ei, ca o lună plină, radia. Înfăşurată de trei ori pe creştet, funia cenuşie, împletită, a părului ei, pe care-l spăla o dată pe an, cu ceremonie.
— Acesta nu-i patul tău de moarte.
— Asta-i o glăsuire? Bineînţeles că-i patul meu de moarte, prostule! Unde să mor, când va veni ziua? În patul ăsta! Nu vreau să aştept ca sora lui Elmer să se maturizeze un pic. Ar fi ca şi cum te-ai însura cu Elmer. Prietenia-i altceva.
Două piramide din lemn de yellover, de culoarea muştarului, fură aşezate lângă un pătrat din lemn-sită. O prismă bej, din horzma, le acoperi.
Osmo oftă:
— Ce favoare, mamă? Sunt obosit.
Johanna îl privi curioasă.
— De ce eşti atât de obosit?
— Nu sunt atât de obosit... Doar obosit. O zi lungă... şi votcă...
— Şi multă glăsuire... Şi omul de piatră... Oricum... arăţi atât de spilcuit. Ca...
Abandonându-şi puzzle-ul, îi privi părul castaniu.
— Nu-mi spune!
Ea îi atinse, cu vârful degetelor, gropiţa din obraz, de parcă ar fi fost locul ei propriu, special. Inversul unei aluniţe. El tresări.
— Însă ce-a avut mai bun Alvar nu poate egala ce ai tu mai bun. Asta-i rolul unui părinte: îmbunătăţirea. Atunci părintele poate muri fericit. Că te-a obligat să citeşti, ca el, foarte bine! Dar scrisul reduce puterea cuvintelor, nu-i aşa? Nu l-am lăsat. Am avut un presentiment.
— Favoarea!
— Da. Vrei să dormi în camera, mea, în noaptea asta? Simt că va fi ultima mea noapte.
— Nu cred.
— Simt lebăda venind. Sau poate nu-i chiar lebăda... Aş fi mai liniştită dacă te-aş şti aici. Sângele meu s-ar încetini. Aş putea dormi.
— De Ziua Norocoasei, mormăi fiul ei, cu oaspeţi în castel, eroul care l-a învins pe Tycho Cammon – care va trebui să

curteze fiicele Norocoasei – trebuie să doarmă în camera mamei…

— Ca să-i facă plăcere acesteia. Când erai băiat…

— Am fost băiat. Recunosc că trezirea talentului meu… m-a uluit.

— Fii băiat bun încă o noapte.

— Ca să mă împiedici să mă duc la Tilly? Nu mă interesează. Lyle e cel care umblă după ea.

— Ca să mă salvezi de lebădă, Osmo!

Osmo îşi smulse una din fundele de la genunchi şi o puse în vârful cocului Johannei.

— Asta-i cu adevărat favoare!

Totuşi îşi scoase pantofii, îşi descheie haina şi-şi desfăcu centura, apoi se îndreptă spre culcuşul pe care fusese întins un covor. În trecere, stinse lampa cu untură de peşte.

Rămase în duhoarea de fructe, cu simţurile zăpăcite. Pentru un timp, piesele din lemn ale puzzle-ului complicat continuară să clincăne. Ca nişte pene zimţate. Alunecând, răsucindu-se, potrivindu-se.

4. Ukko Pe Cer

Cântece îndepărtate, bubuitul slab al unei tobe, sunete purtate de curentul nopţii… Osmo se rezemase lângă fereastra deschisă, încălzit de alcool, fierbând din cauza focului său interior la fel de mult ca şi din cauza băuturii ce ardea în el, sătul de mirosul fructelor alterate, ce părea a fi chiar al răsuflării mamei sale, miros dulce-acrişor, care-l cuprindea…

În sala de banchete, petrecerea urma să se stângă încet… Sam va avea grijă… Apoi Osmo se simţi mai degrabă febril decât somnoros. Oboseala lui căpătase o nuanţă de agitaţie, împiedicându-l să se odihnească. Părea a fi una din acele nopţi epuizante, în care zăcea treaz, conştient doar în parte, la margine de somn. În care rămânea inert, ca un cadavru, fără să mişte, dar năduşind, transpirând, în timp ce prin minte îi alergau imagini…

…despre când venise prima oară prietenul lui, Elmer, să stea la castel, pentru o jumătate de vară. Un puşti de zece ani, cu cap ca un ghemotoc, la fel de înalt ca Osmo, care împlinise

doisprezece ani.

Vizita fusese ideea lui Alvar – sau a Johannei? Osmo arătase semne de subordonare faţă de Sam Peller. Sam şi Osmo fuseseră educaţi împreună, pentru ca viitorul senior de Maananfors – şi intendentul castelului său – să ştie tot ce aveau nevoie. Aritmetică mintală, cunoştinţe economice despre pescuit şi agricultură, autoapărare şi tactică, geografia Kalevei moderne… Sam mergea cu Osmo la pescuit, pe lacul de turcoaz. Îl ducea să vâneze păsări, în păpurişuri. Doborau cu arbalete iepuri ţopăitori prin pădure… Fiul intendentului lui Alvar era un tovarăş aventuros, folositor… dar nu un van Maanen.

Elmer a preluat imediat rolul de subordonat, ce-i fusese impus lui Osmo. Conducerea i-a revenit acestuia din urmă. Puştiul Loxmith era entuziast şi sincer, dar nu în mod patetic. Putea fi dirijat, ca un păstrăv pe care-l scoţi din apă. Dovedi curând cât de priceput era în privinţa maşinilor şi sculelor. Un utilaj reprezenta, pentru el, un organism viu, pe care-l simţea ca un masor, la prima atingere. Li deducea scopul, ritmul, posibilităţile. În el se îngemănau ingenuozitatea cu ingeniozitatea. Vedea, cu un suflet plin de transparenţă, prin complexităţile mecanice.

Curând după ce Elmer şi escorta lui traversaseră lacul, venind în Maananfors, în barcazul cu motor al tatălui său, Sania Mării, jutahaţii de bronz începuseră incursiuni la mare distanţă. În aparenţă fără rost, doar ca să încingă atmosfera. Câţiva fermieri au murit, câteva gospodării au fost jefuite, dar în niciun caz cele din vecinătate. Câteva fete capturate, răpite… din ce motiv? Să trezească patimi? Teamă? Furie? Să declanşeze un război inutil cu un popor pe care nu-l puteau învinge, doar pentru a slăbi, într-un fel, populaţia umană?

Unul dintre servitorii şerpilor de bronz stătea la stâlpul infamiei din oraş. Fusese prins de cercetaşii din Maananfors, în timpul unei încăierări. Juttahaţii se lăsau prinşi destul de uşor.

După capturare, străinul rămăsese complet mut. Mulţi juttahaţi nu înţelegeau vorbirea omenească, dar exemplarul acela părea a fi o statuie semiflexibilă. Izbirea subită a unei bucăţi de metal în spatele lui nu-l făcea să clipească. Poate că mesajul pe care-l purtase prizonierul, dacă adusese cu adevărat vreunul, fusese: nu există motiv comunicabil al ostilităţilor.

În sine, reprezenta o posibilitate de târguială, dacă seniorul

Alvar ar fi decis să-l folosească pentru asta. Poate un test al perspicacităţii lui Alvar…

Pentru a-şi potoli oamenii, Alvar îl legase pe juttahat la stâlpul infamiei, în parcul cu sculpturi, dar ordonase să nu fie lovit, şi pusese să fie păzit permanent. Desigur, fusese bombardat cu măruntaie de peşte, de către rudele celor ucişi sau răpiţi, dar asta nu-i făcuse niciun rău. Oamenii renunţaseră când, o dată, a scos limba cafenie şi a tras în gură câteva maţe ce se lipiseră de el. De obicei îl hrăniseră cu budincă.

Elmer reparase un ceas muribund din cetate şi, după spusele lui, ştia totul despre motorul barcazului părinţilor lui. Rugase să i se dea voie să examineze lucrurile sfărâmate luate de la prizonier. Folosind pensete şi un ac îndoit – în timp ce Alvar, Osmo, Felix, Peller şi fiul acestuia îl priveau amuzaţi – băiatul încercase şi reuşise să aranjeze, în cutia de mărimea unei mâini, elemente electronice, bobiţe, cutiuţe, fire… mutându-le, rearanjându-le…

— E un fel de aparat de comunicaţii, decisese Elmer. Dar nu-i complet… Aici lipseşte ceva, de mărimea unei monede de argint de-o jumătate de marcă.

Tatăl lui Osmo chicotise:

— Eşti tare. Elmer! Şi-i întinsese o monedă.

Care, pusă în locul respectiv, făcuse aparatul să bâzâie puternic, înainte ca firele să se încingă şi să se topească.

— Sau un semnalizator, sugerase băiatul.

— Atunci au aflat că fiinţa asta a lor e aici, dacă la asta foloseşte! Un foc care se stinge repede nu foloseşte la nimic!

Oricum, Alvar îl lăsase pe Elmer să păstreze jumătatea de marcă. A face cutia aia străină să cârâie fusese o realizare – mai importantă decât reuşiseră să obţină de la captiv.

Creatura fusese expusă în parc. Scăpând de Sam, Osmo şi Elmer se strecuraseră, în ziua următoare, în oraş.

Juttahatul înlănţuit purta o haină roşcată, dintr-o pânză grosolană, cu solzi artificiali, arămii, al căror aspect lucitor, iniţial, fusese schimbat de murdărie şi praf. Pe un umăr fuseseră înscrise hieroglife sinuoase, negre.

Slujitorul şerpilor arăta ca un om, deşi ochii lui erau mai înguşti decât cei umani. Peste globul ocular aluneca o membrană, acoperindu-i, pentru scurt timp, la fiecare jumătate de minut. Nările din partea de jos a nasului subţire se închideau

şi se deschideau încet. O gură primitivă, lacomă, dezvăluia dinţi mici, ascuţiţi, din care fuseseră rupţi câţiva. O pereche de deschideri glandulare albastre, mărunte, îi scălda bărbia proeminentă cu stropi salivali. Un strat de puf pâslos, roşcat, îi acoperea craniul, deasupra figurii roşcate. Mâinile şi picioarele erau uşor palmate, cu câte cinci degete. Captivul stătea desculţ într-o mocirlă de excremente şi urină, ce mirosea bizar a ghimbir.

Burniţa îndepărtase spectatorii. Un paznic bărbos, în uniformă albastră, stătea fluierând pe o piatră, cu bâta alături şi pistolul cu raze la brâu. Căţărat pe clopotniţă, ascuns de un copac-curbat, un cuc, cu penajul verde pestriţ sclipind de umezeală – ca o prelungire măruntă a copacului, acoperită de rugină.

În toamna anterioară, mama lui Osmo insistase să vizioneze cu fiul ei spectrul din Valea Vorbitorilor. Aceasta se afla la vreo două sute şi cincizeci de kei la nord-est de Maananfors şi optzeci de kei la nord de Locul Asolizării, unde pământenii aveau sediul lor şi portul pentru navete spaţiale. Osmo sperase să călătorească spre Locul Asolizării, dar nu trebuia distras de la evenimentele galei – unde se speriase, cu adevărat, de glăsuire (asta cu mult înainte ca Tycho Cammon să înăsprească metodele de acţiune), şi se amuzase de unii versificatori non-mana.

Stând în faţa juttahatului şi ambiţionat de deşteptăciunea dovedită de Elmer în ceea ce privise aparatul, Osmo se străduise să impresioneze.

Îşi concentrase mintea asupra glăsuirilor din valea înconjurată de arbori. Acest lucru îi produsese o aţâţare neaşteptată, o undă de recunoaştere…

Declarase:

— Îl voi face pe acest monstru să funcţioneze, Elmer! Aşa cum ai făcut tu cu cutia. Priveşte!

Se strădui, nesigur încă pe care ramură a minţit s-o încordeze, aşa cum îşi încorda muşchii băieţeşti ai gâtului, pieptului, bicepşii… Vizualizase corzi ce-l legau de creatura ce stătea încătuşată în faţa lui, imaginase sfori prin care putea s-o tragă – şi sfori prin care s-o scoată din localizarea prezentă, s-o ducă peste sol, peste lac, către zilele de la începuturi, care se întorseseră în mana. Brusc, ştiuse ceva revelator despre acea enigmă!

— Tu! se adresase el ochilor aurii, ce clipeau iute, coborându-şi vocea cu o octavă. Tu! Şerpii isi-isi-isi te-au trimis aici. Îmi vei spune de ce, sau… (Osmo privise în jur) sau te transform într-o statuie adevărată! O să vorbeşti, prostule! Pentru că aşa s-a glăsuit!

Neumanul exotic îl privise pe băiat şi tresărise. Îşi zăngănise cătuşele, îşi ţuguiase buzele. Îşi mişcase picioarele în mormanul de fecale.

— Th'sheesheeloo i k'thuu i ruuvii sa'isi ihex'ikeedzuu…

O voce clincănind silabe.

— Elmer, am făcut-o! Paznic! strigase el, întorcându-se.

Omul venise în grabă, cu măciuca.

— Cert, scoate nişte sunete, fusese de acord bărbosul.

— Grozav! se minunase Elmer.

— Trebuie să-i povestesc mamei!

— Nu tatălui?

— Taci! Am uitat ce-a spus! Cu-cu! strigase el, către vârful copacului-curbat.

Pasărea verde, solzoasă, privise în jos, către băiat.

— Th'sheee shee… bombănise Osmo. Ai auzit ce-a spus juttahatul?

Bineînţeles, pasărea nu răspunsese, dar clipise.

— Cucii răspund la întrebări? se interesase Elmer.

Osmo fusese tentat, să-și mintă prietenul, dar nu avusese timp de prostii.

— Cuc, cuc, spune povestea! Zboară spre nord o jumătate de kei, până la castel. Pătrunde în curtea interioară. Spune-i Johannei van Maanen că Osmo a glăsuit juttahatul. Spune-i că a zis… ce-ai auzit.

Auzul cucilor era considerat foarte ascuţit.

— Ucu-ucu! croncănise pasărea.

Se scuturase, împrăştiind apă de pe aripi, apoi se lansase din copac, ocolise parcul să se înalţe, după care se îndepărtase, o pată vagă, spre nord.

Probabil să facă precum i se spusese.

— Nici să nu întrebi, nici să nu răspunzi, asta-i deviza lor, o citase Elmer.

— Ştiu, ştiu…

— Tu crezi că, dacă ne înţeleg când le indicăm o direcţie, ar trebui să ne Vorbească, precum oamenii. Eu cred că le lipseşte

ceva din minte, aşa cum lipsise bucata aceea de argint…

— Nu-mi pasă! L-am făcut pe juttahat să vorbească!

— Voiam să spun că pisica mutantă a mamei poate să vorbească.

Elmer fusese gelos pe triumful lui Osmo? Posibil…

Remarcase ce spusese Elmer.

— Ţineţi o pisică mutantă? Ar trebui s-o scutiţi de chinuri!

— Vine, din când în când, să se roage să-i dăm peşte. Ştie să-şi pledeze cauza!

— O parodie patetică, deformată, a unui creier!

— Fii cinstit! Conversează! În timp ce un cuc…

— Cucul a zburat. Iar eu am glăsuit un juttahat.

— Ai făcut-o! Grozav, Osmo!

— Să mergem!

Cei doi băieţi se strecuraseră prin burniţă, spre deal, către castel.

Pătrunseseră pe poarta cea mare, merseseră de-a latul curţii pavate (caii fornăiau în staulele lor), în sus, pe scara de piatră, în spirală… De-a lungul unui coridor îngust, cu covoare, apoi a altuia, pe lângă dormitoarele oaspeţilor, sauna familiei, sufragerie, biroul seniorului Alvar… trecuseră pe lângă o servitoare, un funcţionar…

Mama lui Osmo se învârtea prin camera ei, în corsaj albastru şi rochie până-n podea, purpurie, cu o basma în jurul capului. Coada ei lungă, brună, atârna liberă. Figura îi strălucea. Alvar, întins pe patul ei, cu un costum în dungi. Îşi scosese un pantof şi ciorapul alb, şi-şi scărpina piciorul gol. Încerca să delimiteze o bătătură, trăgând linii pe călcâi cu unghia. Un puzzle demontat acoperea cuvertura.

— Băieţi! exclamase Johanna. Osmo!

Niciun cuc pe stinghia din fier forjat de lângă fereastra deschisă.

— Mamă…

— Ştiu! Pasărea a venit, a vorbit, a zburat! Oh, Osmo! E din cauza numelui tău! A numelui tău! Van Maanen se scrie mana.

— N-am cunoştinţă de un asemenea lucru, spusese Alvar, care ştia să citească.

Tatăl lui Osmo săpase adânc în picior, care ajunsese ca o reţea de văi ce se intersectau. Aruncase o bucată de piele pietrificată.

— N-ar trebui să faci asta, dragă! Te răneşti!

— Mă simt ca şi cum aş merge pe pietriş, răspunse Alvar, dar îşi încălţase ciorapul şi pantoful. Deci, băiete, ai glăsuit un juttahat. Bine, bine! Impresionant.

— Dacă l-ai fi ascuns printre cărţi, deşi te avertizasem…

— Mă întreb de ce a vorbit în jargonul lui…

— Probabil că nu ştie altul.

— Atunci, cum ţi-a înţeles ordinul?

— L-a obligat, Alvar. L-a obligat. Un glăsuitor poate sili un animal.

Tatăl lui Osmo se ridicase. Nu era nici atât de înalt ca Johanna, nici atât de solid.

— Fiule, mai bine să mergem acolo şi să repetăm performanţa. Un lucru impresionant, într-adevăr…

Coada Johannei se agitase, ca a unei pisici.

— Burniţează. Să vă luaţi pelerinele!

După ce personalităţile plecaseră de la sărbătorirea Zilei Norocoasei, Juke rămăsese în sunetul cântecelor şi tobelor. Run-tum, rum-tun, apoi rap-rap, mai iute, şi mai iute. Preotul-mana era plictisitor când vorbea, dar avea mână îndemânatică la bătut toba. Un şirag din schelete de peşte subţiri, vopsite, ce înconjura membrana tobei, vibra nebuneşte în timp ce individul cu smocuri de păr şi îmbrăcat în cenuşiu ajunsese la un ritm de o sută de lovituri pe minut. Prinşi de braţe, oaspeţii cântau numele sau poreclele unor peşti, fără să respire, într-o reţea vălurită de voci care încerca, în final, să captureze o anumită specie, la unison. Uneori, o voce întârziată mormăia, rostind un nume greşit. Cântăreţii urlau şi o luau de la cap. Era un joc, era un legământ, era o vrajă aducătoare de noroc. Juke nu participase, dar bătea, în ritmul melodiei, cu pumnii în genunchi şi zâmbea, entuziasmat.

Aprinse în urmă cu o oră de lampagii cu baghete lungi, lumânările ardeau în două candelabre. Lustrele reflectau, multiplicau lumina. Umbrele se strecurau ca nişte câini negri miţoşi…

Atmosfera prietenoasă îl împiedica pe Juke să acţioneze. Cât de uşor se poate vărsa sângele! Un strop de nervozitate, o provocare, o neînţelegere… Pescarul acela arătase cât de uşor te puteai supune unei constrângeri subite, copleşitoare. Cât de

uşor puteai fi târât de furia manei. Un individ trebuie să se controleze pe sine, înainte de a-i controla pe alţii. Ce plănuia Juke? Ce punea la cale şi-şi imagina în timpul bătăilor de tobă? Se lăsase pradă vreunui impuls imprudent? Unei crize de nebunie? Nu, pentru că se gândise suficient timp… Nu, dacă reuşea să nu fie prins…

— Ochi fosforescent!

— Aripioară dulce!

— Peşte ancoră!

— Scânteietor!

În pauza percutantă de după un triumfător şi aproape simultan strigăt: aripioară dulce, din curte se auzi un ţipăt ascuţit:

— Ukko pe cer! Ukko pe cer!

O grabă înfrigurată, o îngrămădeală către uşa principală. Tobele amuţiră brusc… preotul-mana gonea… Nu şi Juke. Juke o luă pe altă cale. Se opri o clipă în pragul uşii ce dădea în bucătărie, apoi se făcu nevăzut.

Străbătu un gang întunecat. Un sâsâit puternic îi făcu inima să bată puternic: o pisică, fugind speriată.

Să ocolească bucătăria, de obicei ucenicii dormeau acolo… Treptele largi coteau spre stânga.

Cu raniţa într-o mână, iar cu degetele celeilalte pipăind un zid de granit, încercând drumul cu vârful cizmei, cobori în spirală, spre bezna deplină…

O îmbrăţişare îngheţată, de mâini din aer rece, cuprinse ascunzătoarea…

Focuri distante ridicau flăcări deasupra lacului: flori stacojii ce se răsuceau. Jos, pe cerul sudului, secera mare, din strălucire argintie, ca a perlelor, care fusese, cândva, luna Kalevei, se arcuia în cosmos, ascunzând constelaţiile de pe o zecime din cer, făcând apa de la orizont să pară de mercur, acoperind cu fosforescenţă pădurea îndepărtată. Însă, fără să orbească ochii celor care năvăliseră din sală să privească o lună mică, doar cât un bănuţ, balansându-se pe bolta cerească.

— Nu-i ukko al nostru, comentă portărelul Sep către mulţimea ce se holba, lângă poarta principală. Al nostru a şters-o acum zece zile, nu-i aşa?

Strănută zgomotos şi-şi schimbă iute locul.

— Unul al isilor, zise Sam Peller. Mă întreb ce-o să aducă…

— Şerpi murdari!

— În lumea noastră! Noi am fost primii!

— Să-i gonim înapoi!

— Da? Şi armata de juttahaţi?

— …ne-ar zdrobi pe toţi, dacă ar vrea cu adevărat…

— Vărgaţii nu ne deranjează.

— Cei de bronz i-au dat bătrânului Alvar nava-cerească, drept compensaţie…

— Aiurea!

— …are nevoie de reparaţii, am auzit…

— La ce te aştepţi, după atâţia ani? O s-o aranjeze tânărul Loxmith.

— Şi puşti cu raze, nu uita…

— N-am avea nevoie de ele, dacă n-ar exista isii de bronz şi isii de catifea…

— Atunci şerpii de ce nu se luptă între ei?

— După părerea mea, zise Sam tare, războiul este o idee umană.

— Isii nu-s războinici, cap de nea? Când au trupe de juttahaţi, arme şi chestii greu de înţeles?

— Oricum, fie binecuvântat ukko. Zise preotul-mana, în timp ce luna mică, ovală, strălucitoare, cobora spre curbura planetei. Sora oului care ne-a adus aici.

— Sora unui ou?

— Ooof!

Apariţia ukko-ului puse capăt petrecerii, într-un mod convenabil. Cu părerea nebăgată în seamă, Sam Peller tropăi înapoi prin curte şi închise o uşă a sălii, în mod demonstrativ. Adună de pe jos toba preotului. Beţivii ce se întorceau în oraş puteau prinde sfârşitul serbării focurilor, dacă aveau chef…

La început i se păru excesiv de frig în gheţărie. După zăduful din sala de banchet, Juke nimerise într-un ger al iernii.

— Hei! riscă el un strigăt, doar ca să audă ecoul.

Suficient de întinsă. Întinzând mâinile, simţi mărimea camerei subterane săpate în marmura din vârful dealului, O masă de gheată învelită în paie îi blocase trecerea în direcţia aceea, apoi în alta. Cărămizi de gheaţă tăiate din lac în urmă cu cinci-şase luni. Paiele căzute erau umede sub picioare, dar lipsa apei

rezultate din topire sugera existenţa unor canale de drenare. Sau poate nu… Camera te îngheţa…

Se ciocni de un trup greu, care se legănă înainte şi înapoi. O carcasă. Bineînţeles. Într-un cârlig.

Astea ce erau? Poliţe cu oale în care se afla… mirosi una… icre. Nu aduseseră niciuna la banchet.

Nu-ţi vârî degetele în ele!

Mai bine stai liniştit. Nu lovi nimic.

Aşa că rămase nemişcat, imaginându-şi cum se vor desfăşura evenimentele pentru îngâmfatul Osmo, în noaptea aceea… Cu toate că purta pelerină, Juke începuse să tremure, iar plăcerea iniţială, din momentul ajungerii în gheţărie, se transformase în chin. Însă trebuia să gândească la rece, nu?

Cum ar fi reacţionat sora lui, Eyeno, în întunericul acela tăcut, glacial? Ce fel de poem ar fi compus? Unul despre orbire… despre noaptea arctică, lungă cât toată ziua… despre apariţia obiectelor nevăzute? Despre cadavrele atârnând lângă el…

Şi oale cu icre. Totul era obişnuit. Nu te speria de stafii! Va trebui să dea dovadă de imaginaţie, când va ieşi iar afară. Dar cu un scop, nu ca să viseze.

Juttahatul prizonier în parc mormăise doar, când Osmo îl glăsuise iar. Însă paznicul confirmase că scosese anumite şuierături ciudate şi sunete plescăite. O dovadă suficientă pentru Johanna.

În amintirea proaspătă a stării aceleia de semisomn, în care evenimentele trecute luceau de parcă ar fi luat foc, zăcând în mirosul cald al fructelor ce fermentau, Osmo se gândea dacă acel servitor încătuşat al şerpilor se prefăcuse atunci, cu mult timp în urmă. Poate stăpânii lui simţiseră puterea băiatului? Aflaseră de călătoria lui în Valea Vorbitorilor? Încercaseră să-l stimuleze? Acesta fusese oare, scopul raidurilor? Împreună cu unele răpiri inexplicabile… însoţite de dureri care trecuseră…

Şi aparatul, zdrobit… Fusese trimis cu intenţie între degetele pricepute ale lui Elmer? Isii erau şireţi… Dar ar fi părut că acordaseră prea multă importanţă celor doi băieţi…

Unul din ei urma să fie senior de Maananfors. Iar celălalt, de Loxmithlinna. Isii se vârau în toate, folosind adesea căi bizare. Pe de o parte, vindeau maşini străine. Pe de alta, efectuau raiduri…

După ce trecu o oră întreagă, Juke se strecură afară din gheţărie. Sala era tăcută, goală. Lumânările se stinseseră în candelabre. Lumina argintie a secerii de pe cer se revărsa în încăpere. Uşile cele mari fuseseră închise. Şi ferestrele. Zăvorul uneia cedă. Juke împinse sticla groasă, deschizând fereastra un pic… Apoi îşi făcu drum printre mese şi bănci, îşi lăsă raniţa şi dădu la o parte de pe perete tapiseria de copaci-harpişti.

Tycho Cammon stătea, ca înainte, gol cu pumnii atârnând în lături, amintind de rezistenţa sa finală, zadarnică, împotriva voinţei lui Osmo. Coapse musculoase… ca şi braţele… trupul lui sculptural gemea de carne irosită. O figură greoaie, tiranică, egoistă, senzuală. Pentru prima dată, Juke remarcă un arc îngust de barbă, la baza bărbiei lui Cammon. Deasupra frunţii înalte, boltită, bucle scurte, valuri mărunte ce acopereau un mal al unei chelii incipiente.

Omul de piatră îşi dădea seama de prezenţa lui Juke? În lumina slabă, sidefie, globurile ochilor lui Tycho păreau ouă calcifiate, strălucind, totuşi, slab…

Privirea lui Juke coborî spre pectoralii osificaţi, spre abdomenul lustruit, până la părul pubian al lui Tycho, la mădularul de piatră, butucănos, răsucit spre stânga… Apoi iar spre părul de pe cap.

Putea cu adevărat să-l aducă pe Cammon la viaţă? Complet? Mâini şi picioare, braţe şi gambe, bicepşi, pântec şi măruntaie? Acest lucru începuse să se producă de câteva ore. Într-o oarecare măsură. Într-o cantitate redusă. Omul de piatră era plin de dorinţa de a se trezi. Şi, dacă reuşea parţial, nu se va grăbi să reînvie? Pentru a adăuga puterii lui Juke propria-i forţă pe care o mai deţinea?

Poate Cammon trebuia interogat despre acea după-amiază din Valea Vorbitorilor, când se prăvălise. Cum pierduse Cammon? Ce simţise în privinţa slăbiciunilor lui Osmo? Ce-ar recomanda el unui adversar nou al eroului îngâmfat ce ura mutanţii? Dacă sfatul lui Cammon s-ar dovedi folositor, atunci cel ce urma a-l pedepsi pe Osmo ar trebui să-i făgăduiască omului de piatră că se va întoarce, să-l elibereze… Dar poate nu-şi va respecta promisiunea, pentru că nimeni din lume nu l-ar fi dorit reînviat pe Tycho Cammon…

Asta era o timiditate exagerată! Dacă-l învia complet pe

Cammon, Juke juca împotriva lui Osmo van Maanen înainte de începerea meciului. Se antrena, îşi încerca puterile.

Şi s-ar putea ca van Maanen să nu mai ajungă la meci. Poate că va fi ucis sau schilodit, în noaptea asta, de victima lui eliberată… Da, se putea… deşi Juke se îndoia că omul de piatră mai deţine mult din vechea lui vigoare…

Până la urmă, Osmo va fi derutat complet de ce se va întâmpla. Neliniştit. Neştiind cum a reuşit Cammon să scape din nişă, Osmo vă bănui o prăbuşire inexplicabilă a talentului său…

Ah, da. Până la urmă… în timp ce Juke se va simţi întărit.

— O fac pentru tine, iubită soră, şopti Juke.

Se îndreptă şi respiră adânc, imaginându-şi, mândru de sine, cum se vor desfăşura evenimentele. Când cuvintele potrivite, rostite cu convingere vor impune fapte.

— Tycho Cammon! chemă el. Ascultă-mă, Tycho Cammon!

Să împrumute ceva din cele spuse de van Maanen? De ce nu?

— Ai fost un om din sânge şi carne, Tycho! (Refă-i identitatea!) Ai fost un erou. Spre groaza ta, un mucos încrezut te-a. Transformat în piatră şi te-a adus în castelul lui, să stai gol în sala de petreceri, să-i amuzi, din când în când, oaspeţii. Acum, îmbătrânind, tânărul încrezut a slăbit. Te-a pus să vorbeşti – şi a uitat! A uitat de tine! Te-a glăsuit să redevii piatră neglijent, fără putere! Vei învia. Tycho! Piatra se înmoaie. Curând te vei mişca – şi-l vei căuta pe van Maanen în dormitorul lui, unde sforăie beat…

Alvar decisese să negocieze cu grupul isilor vărgaţi, şerpii care-şi aveau cuiburile în nord-vest, nu cu isii de bronz din sud-est, cei care declanşaseră atacurile. Poate vărgaţii vor accepta să medieze sau să trimită câţiva juttahaţi împotriva verilor lor din bronz. Îl trimisese pe Felix Peller, cu o escortă de călăreţi spre nord-vest, pe drumul lung, ce ocolea cele o sută de lacuri mari şi mici. Sam plecase cu tatăl său în acea călătorie presupusă sigură, lăsând ca Osmo şi Elmer să-şi dezvolte prietenia.

Când grupul lui Peller se întorsese, după o lună, adusese sfatul: eliberaţi juttahatul.

Să elibereze străinul imbecil de la stâlpul infamiei.

De fapt, oamenii din Maananfors se săturaseră de fantoma vie din parcul lor. Chiar după ziua în care îl glăsuise Osmo, captivul

devenise semiinteligent, la fel de prost pe cât era de străin. Poate juttahaţii se ofileau, dacă erau ţinuţi prea mult timp departe de cei din specia lor sau de şerpii care-i controlau.

La câteva zile după ce prizonierul fusese izgonit din oraş de copii batjocoritori, dar prudenţi, două nave-cereşti zburaseră pe deasupra castelului. De fiecare atârnau steaguri albe. Armistiţiu, un armistiţiu suplimentar. Navele zburaseră în cerc un timp, lent inofensive, în timp ce se strânseseră spectatori, iar paznicii aţintiseră puştile cu raze în sus. Apoi aparatul mai mare asolizase pe un teren stâncos, nu departe de castel.

Nave-cereşti! Existau mai mult de trei în lume? Un juttahat cu pielea de culoarea bronzului stătea la comenzile aparatului ce aterizase. Un juttahat de bronz, fără îndoială. Nava avea patru locuri şi părea lipsită de strălucire, cu carcasa oarecum mototolită, deşi drapelele albe îi dădeau un aspect de prospeţime artificială.

Juttahatul acela vorbise comprehensibil, deşi într-un fel mecanic, pocit.

Nava-cerească fusese trimisă seniorului Alvar. Drept compensaţie.

Lyle Melator ieşi din camera lui, cu lumânarea în mână, cu o mantie de mătase înfăşurată pe trupul gol, desculţ (papucii l-ar fi făcut să arate caraghios). Îşi abandonase şi ochelarii. Coridorul constituia un tunel întunecat, cu excepţia unei dungi de lumină ce se strecura pe o uşă întredeschisă.

Biroul lui Alvar, cu uşa crăpată pentru aerisire.

Bătrânul istoric discuta în continuare cu Gunther? Un informator preţios despre evenimentele din ultimele trei sute de ani. Sau cel puţin despre cel care îl interesaseră pe savantul viselor… Poate Alvar îşi nota ceva, din cauza insomniei…

Lyle îşi netezi părul creţ şi-şi imagină cosiţele lui Tilly, aranjate pe pernă, în timp ce el se îndrepta spre ea… iar fata îl privea cu ochi mari, ce-l chemau, îl aşteptau… Oare nu interpretase greşit semnele trupului lui Tilly? În timp ce păşea cu grijă, ajunseră la el voci liniştite.

— Fata aceea, Alvar. Jatta. Atât de asemănătoare Annei mele… Ca şi cum timpul n-ar însemna nimic…

— Dar ai fost de acord să fie izgonită…

— Da. Nu pot fi prostit. Înşelat. Vreau… Vreau să-ţi povestesc

despre planul meu, Alvar.

Fum de tutun tratat cu rom şi miez de nucă ajunse la nările lui Lyle. Deodată, cizmele bocăniră spre uşă, de parcă l-ar fi simţit pe cel care trăgea cu urechea. Lyle se răsuci şi o tuli, iar lumânarea i se stinse în timpul fugii. Se ascunse pe o scară care ducea la etajul din vârful castelului, orientându-se după ce ţinea minte că văzuse la lumina flăcării… Se lovi la un deget de la picior, provocându-şi o durere groaznică… Deschise gura, într-o mimare tăcută a unui strigăt. Îşi înfipse unghiile în palma mâinii libere, înţepenind, până durerea se diminuă…

Auzi uşa biroului închizându-se şi începu să-şi pipăie mantaua, căutând buzunarul, chibriturile. Exista alt drum spre camera lui Tilly? În sus, în jos, înainte? Bănuia că există…

Planul lui Gunther… avea legătură, probabil, cu echipamentul nespecificat pe care spera să-l cumpere de la Elmer şi Lyle. Ce păcat să închisese uşa! În loc să caute alt drum, n-ar fi mai bine să se furişeze înapoi şi să-şi lipească, pentru un timp, urechea de uşă?

Între Gunther şi Elmer se profila o afacere. N-ar fi o idee bună să aibă clarificată baza dinainte? Deşi Osmo s-ar supăra dacă ar afla că Lyle îl spionase pe oaspetele tatălui lui, în propriul lui sanctuar… Iar Tilly îi făcuse semn… (Oare?). N-am avut cum să nu aud, îşi pregătea replicile Lyle. Mă aflam în drum spre camera unei anumite doamne, iar când am auzit, am rămas înlemnit…

Poate Osmo se răzgândise, şi-i dorea compania… În camera ei de servitoare, de sub acoperiş, Vivi se răsucea în patul îngust. Ea îşi dorea companie, să gonească fantoma ce-o bântuia de îndată ce adormea şi-o făcea să se trezească. Tycho Cammon… care luase femei, le glăsuise, le posedase plin de ură. O lumină sidefie, a secerii de pe cer, invadase fereastra fără perdele, alunecând pe peretele vopsit în alb. Norii începuseră, probabil, să se întindă asupra orizontului. Poate că Osmo îi spusese „noapte bună“ mamei sale. Poate că, dacă Vivi s-ar strecura în camera lui şi ar aştepta un pic, i-ar auzi paşii…

— Un fir poate ridica un bloc de piatră, dacă devine frânghie, apoi funie! declară Juke. Eu sunt acel fir, acea frânghie, cablul care te trage. Subţire ca un funigel, tare ca un lanţ. Înmoaie-te, Cammon, trezeşte-te! Întoarce-te din strânsoarea stâncii!

În cele din urmă, globurile ochilor se umeziră. Buzele

încercară să se mişte. Pieptul se umflă. Degetele din piatră se descleştară.

5. Omul De Piatră Umblă

Piciorul stâng al omului de piatră se întinse înainte, trosnind, ca şi cum rotula s-ar fi spart, de parcă piatra şi-ar fi redus strânsoarea în felul acela exploziv în care gheaţa se sfărâmă pe lac, primăvara.

Juke răsufla greu, respirând pentru doi oameni, amestecând răsuflarea statuii vii cu a sa.

— Poţi să te mişti, repetă el gâfâind, încordându-şi proprii muşchi. Eşti – iarăşi carne – prin cuvintele mele, Tycho. Poţi să vorbeşti.

— Cine – eşti – tu?

— Eu...

Juke închise ochii o clipă, refuzând să-şi dezvăluie identitatea.

— Sunt un nimeni. În ochii lui Osmo van Maanen. Îl vei căuta pe acesta în dormitorul lui, pentru că aşa a fost glăsuit! adăugă el, relaxându-se, amintindu-şi cine fusese omul transformat în piatră.

Tycho Cammon se balansă.

— Trebuie să fii puternic, constată el, cu o voce aspră ca pânza de sac.

— Da. Dar tu eşti Tycho! Eşti?

Cammon ieşi din nişă, păşind greu, tropăind pe podeaua galbenă, ceruită.

— Sttt!

Omul-statuie se răsuci. Îşi regăsi echilibrul.

— Am fost piatră. Piatra-i puternică.

Lui Juke i se păru că Tycho Cammon, deşi în mare parte (sau chiar în întregime) din carne, păstrase natura pietrei, având trupul rezistent împotriva oricăror lovituri. O izbitură în bărbia individului ar fi rupt cârlionţii bărbii lui Cammon, dar ar fi zdrobit mâna atacantului.

Omul greoi îl privi cu intensitate pe cel care-l eliberase. Apoi, treptat, întinse mâna stângă, să-l atingă. Chiar în momentul în care palma se lipi de pieptul lui Juke, izbi scurt cu muchia mâinii. Jumătate din aerul ce-i umplea plămânii fu expulzat brusc, iar

tânărul se clătină, surprins.

— Destul de puternic…

Cammon îşi plimbă mâinile pe piept în jos, către mijloc şi şolduri. Părea că nu-i pasă de goliciunea lui, de parcă o haină ar fi reprezentat o nouă închisoare. Chicoti: un zăngănit de pietriş. Buzele groase se strâmbară cu insolenţă.

— Van Maanen, îi reaminti Juke.

— Oh, asta a fost glăsuit, fu răspunsul ironic, scârţâitor. O să-i beau sângele, o să-mi potolesc setea, băiete!

O navă-cerească, drept compensaţie pentru atacuri, crime şi răpiri…

Osmo se răsuci în culcuşul din camera mamei sale, amintirea febrilă stăpânindu-l, de parcă ar fi alunecat într-o specie deosebită, otrăvitoare, de somn, încărcat nu cu vise, ci cu aduceri aminte… în timp ce Johanna sforăia încet, în apropiere…

Când Alvar ceruse înapoierea femeilor şi copiilor dispăruţi din casele lor, pilotul juttahat răspunsese, în cele din urmă, că muriseră de o infecţie a ganglionilor cervicali. Un mag-mana îşi schimbase pielea. Glandele lui secretaseră o limfă capabilă să separe pielea veche de cea nouă. Oamenii fuseseră afectaţi de emanaţiile ei… După aceea, trupurile fuseseră arse…

Adevăr? Minciună? De ce fuseseră ţinuţi prizonierii umani în apropierea magului-mana?

— De ce i-aţi răpit? dorise să ştie tatăl lui Osmo.

— Curiozitate, răspunse pilotul, cu o voce plată, precisă – arătând că acesta fusese motivul sau comentând întrebarea lui Alvar?

Juttahaţii nu-s interesaţi de detalii…

Un litru de alcool alimenta maşina concepută de îşi şi construită de juttahaţi, pentru a avea o viteză de croazieră de o sută de kei pe oră, pe distanţa de cincizeci de kei, cu o încărcătură echivalentă în greutate cu patru trupuri umane mijlocii.

O navă-cerească! O mare achiziţie. Se finalizase un târg în care plata nu se făcuse în mărci şi penni, ci cu câţiva morţi. Oare isii testau valoarea vieţii umane? Cu o navă-cerească, Alvar puţea călători uşor, pentru a scotoci prin resturile trecutului ce-l interesa. După ce pilotul îi arătase lui Alvar comenzile, care păruseră simple, colegul juttahatului asolizase aparatul mai mic pentru a-şi lua camaradul, lăsând nava mai

mare să fie debarasată de steagurile albe.

Fără pânză, nava colorată în cenuşiu roşcat părea mai veche… Avea nevoie de un strat de vopsea de yacht pe dinafară şi de schimbarea tapiseriei dinăuntru… Dar era o navă-cerească!

O carapace dintr-un aliaj uşor, mare cât mai multe vaci, aşezată pe roţi groase, cu bare solide susţinând rotoare ce se puteau înclina, şi o elice la coadă. Un acoperiş peste carlinga încăpătoare, ce aluneca peste botul pătrat, ca un scut transparent, sticlos. În spate, ţevi groase ce sugeau aer, semănând a tube secţionate şi a şerpi de aramă.

Imediat ce se căţărase în aparat, Elmer diagnosticase: cuzineţii rotoarelor erau uzaţi, dar un fierar bun îi putea înlocui. Ce erau cuzineţii? Osmo nu se pricepea la maşinării. Şi o conductă de combustibil trebuia schimbată. Maşinăria s-ar fi prăbuşit după câteva sute de kei, dar putea fi renovată foarte uşor.

În săptămâna următoare, cu aprobarea lui Alvar, tânărul Elmer, mormăind de unul singur, fericit, scotocise prin cele două motoare, până reuşise să le regleze. Pomenise de compresoare, camere de combustie ceramice, miniturbine, filtre centrifugale, duze, conducte. Aparatul folosea, în principal, oxigen luat din aer, absorbţia puternică împingând, în acelaşi timp, maşina. Orice pasăre sau frunză trasă înăuntru ardea imediat, din cauza incandescenţei. Zăpada devenea abur, devenea combustibil. Oamenii nu trebuiau să stea în apropierea gurilor tubelor acelea, când motorul era pornit. Un avertisment pe care pilotul juttahat uitase să-l facă, după cum neglijase să pomenească despre cuzineţi. (De cuzineţi fusese vorba?). În fapt, tânărul Elmer se dovedise nepreţuit – nu numai pentru că nava-cerească fusese livrată în condiţia de capcană activă.

Un tapiţer refăcuse scaunele. Carcasa devenise albastră, precum cerul. Alvar plătise compensaţii familiilor victimelor.

După ce închisese uşa biroului, pentru siguranţă, Gunther Beck se întorsese în fotoliul larg, de piele. Pe o etajeră cu două rafturi de lângă el se afla un vas galben, din sticlă, plin pe jumătate cu prăjituri cu ghimbir, şi o sticlă, pe jumătate goală, cu lichior de mure. Apucând un pumn de dulciuri, savantul viselor mestecă gânditor un biscuit moale. Ca şi cum pofta i-ar fi

fost trezită brusc de siropul de ghimbir, coajă de lămâie, scorţişoară şi cuişoare din insula Pootara, din sudul îndepărtat, hăpăi încă trei. Într-o succesiune rapidă. Rămase un timp cu al patrulea în mână, privindu-l critic. Ochii lui, precum cenuşa veche – cam nepotriviţi pentru figura îngerească – deveniseră melancolici şi se părea că, până la urmă, nu va fi în stare să-şi dezvăluie planul.

Întoarse prăjitura în formă de omuleţ pe toate părţile.

Un corp turtit, gras, cu despicătura şezutului la bază, de parcă trupul ar fi fost un fund extins. Două braţe minuscule ieşind din talie. Un cap globular cu un moţ mic, rotund.

— Omul Mandelbrot, spuse Gunther, ăsta-i, în realitate, individul nostru din ghimbir. Să presupunem că măreşti distanţa dintre bărbie şi umeri de mai multe ori. Vei descoperi un golf cu intrări spiralate. Să presupunem că vei mări o fracţiune a acestui golf. Vei găsi fiorduri zimţate, din fiorduri. Iar acolo, ascuns adânc în înfloriturile păroase, în folicula fiordului, un omuleţ minuscul din ghimbir – care-i acelaşi blestemat, insinuant omuleţ din ghimbir – ce pândeşte să înceapă ciclul din nou…

Gunther ronţăi capul prăjiturii, apoi muşcă jumătate din trup.

— Aşa decurg evenimentele, prietene! Nu în afară, ci înăuntru, repetându-se…

Îşi lovi pântecul proeminent, îmbrăcat în cafeniu, şi râgâi uşor.

Alvar se cocoţase pe un balansoar. Îşi scosese pantofii de piele, lăsând să se vadă o gaură în unul din ciorapii stacojii, şi aştepta o explicaţie a acestei amintiri din vremurile vechi. Savantul viselor putea să-şi retrăiască aducerile aminte de trei secole… o fântână adâncă, în care Alvar putea doar să arunce o găleată găurită, la capătul unei funii lungi, sperând să scoată sucul istoriei…

Informatorul lui ezita, vizibil, între dezvăluire şi tergiversare. Poate că Alvar ar fi făcut mai bine dacă se aşeza, profesoral, pe scaunul scund, tapetat, de gravor, din spatele pupitrului său… Asta l-ar fi trezit şi pe el… Unu şi jumătate, după ceasul de bronz aurit de pe cămin… ora două dimineaţa, peste treizeci de minute… Ceasul târziu conspira. Împreună cu lichiorul de mure, să-l zăpăcească. Să se ridice din balansoar? Nu, momentul era intim, confidenţial… Pufăi din pipa de lemn-sită, cu găvan larg,

slobozind un val discret de aromă plăcută. Ce semnificaţie pământească ataşa Gunther vasului cu oameni de ghimbir? Mandelbrot suna a nume de prăjitură exotică! Turtă, cu migdale? Poate în secolele trecute savantul viselor ronţăise prăjituri cu migdale şi ghimbir, împreună cu iubita lui Anna, iar gustul acela aromat îi reamintise imaginea ei ştearsă…

Nu spusese Gunther cândva, ceva despre anumite gusturi care produc amintiri? Şi de faptul ciudat că în vise există extrem de rar simţul mirosului său al gustului, ca şi cum în vise mintea ar.fi preconştientă, neştiind de sine precum creierul străvechi de dinaintea descoperirii sinelui… Dar vechiul creier era creierul mirosului, al gustului… Ceva pe linia asta.

Linie. Copiile în tempera, în rame grele din horzma sculptat în formă de sul, între două rafturi cu cărţi bine aranjate, atârnau iar strâmb. Alvar tresări, ca o broască, stăpânindu-şi impulsul de a sări să îndrepte picturile. Nepriceputa de Amelie! Probabil că fata mişcase tablourile când adusese prăjiturile. Amelie era sigură că un spirit-nakki, răutăcios, poate sta pe o pictură ce atârna drept, în timp ce demonul invizibil, pus pe glume proaste, ar fi alunecat de pe una strâmbă.

Uitase Amelie că lacul de la orizont din Răzbunarea lui Joukahainen aluneca în jos? Iar acest Joukahainen, înaintând împotriva vântului în hainele lui matlasate, de iarnă, urma (cu părul dat înapoi) acest orizont de-a lungul liniei şi punea o săgeată în arbaletă, părând dezechilibrat. Împiedicat să se prăbuşească pe gheaţă doar de mămica lui împopoţonată, care se ruga fierbinte… Puah!

Gunther bătu uşor pe măsuţa pentru gustări lustruită, fusiformă.

— Mănânci des aici, Alvar?

Tergiversa…

— Uneori, ca să evit să-mi întrerup şirul gândurilor despre Cronici. Ocazional.

— Ah, şirul gândurilor…

Gunther, nu Alvar, se ridică. Îl deranja fumul. Poate va deschide uşa camerei şi, în acelaşi timp, o va închide pe cea a confidenţei?

În loc de asta, servantul viselor se îndreptă spre globul pictat al Kalevei, aşezat lângă pupitru şi montat într-un suport mobil de alamă. Învârti gânditor sfera, în jurul axei…

— Zi după zi, Alvar… An după an, după an…

După ani de paralizie, Tycho se târî de-a lungul holului, reînvăţând arta pierdută a mişcării. Eliberat de piatră, cu trupul ce nu mai era chinuitor de greu, iar în jurul lui chestii elastice, mese şi bănci ce-şi alternau poziţia şi forma, întinzându-se, micşorându-se… iar zidurile lăţindu-se şi înălţându-se. Lumea îşi pierduse inflexibilitatea.

Conţinutul ei se modificase în acele sferturi trecătoare de oră şi jumătăţi de oră de trezire chinuitoare, care-i întrerupseseră transa rigidă, statuară. Oamenii petrecuseră în sală, bând, fălindu-se, groteşti şi ameninţători în mobilitatea lor, actori pe-o scenă… Dar şi scena fusese rigidă: podele şi tavan, ziduri cu ferestre… Acum se modifica, se deplasa…

Tânărul cu păr negru, dat pe spate, se retrase, masându-şi pieptul în locul în care îl împinsese Tycho, rânjind viclean, jubilând – un părinte ce-i urmărea începuturile mersului. Tycho se lovi de colţul unei mese şi mormăi, dar nu încercă să împingă masa într-o parte.

Cât timp durase? Cât timp? După înăbuşirea fiecărei treziri parţiale, simţise reînnoirea îngrozitoare a sufocării întregii sale fiinţe. Strivirea într-un reziduu rigid de existenţă statică, exilul într-un vis întunecat, nemişcat, al unei cortine veşnice de beznă. Fusese spânzuratul dat jos să respire o dată, apoi spânzurat din nou. Nu fusese un prizonier, ci însuşi stâlpul infamiei. Şi, periodic, după un timp de vid îndelungat, pietrificat – evenimente abrupte, strălucitoare, asurzitoare, inundând cu cruzime simţurile lui puternic diminuate.

De acum încolo nu vor mai fi diminuate.

Se împletici. Sala se clătina. Din cauză că se mişca. Amintirea puterii se întoarse în el: puterea de a apăsa o persoană până se sfărâma, cu un ţipăt ce ţâşnea din ea în momentul în care o părăsea sufletul. De a glăsui fraze care deveneau degete de oţel. Oh, bucuria sălbatică de a frânge un om! Sau de a pătrunde o femeie, despicând-o, în timp ce ea gemea în extazul ce-o ţinea captivă… Asta fusese cu mult, mult timp în urmă…

— Spune-mi cum ai pierdut în faţa seniorului Osmo! Spune-mi acum! Aşa s-a glăsuit! zise tânărul, retrăgându-se, circumspect, în spatele unei mese.

Tycho se legănă. Oare stăpânise cândva alte puteri? Probabil

că fusese! Dar se diminuaseră, fuseseră zdrobite, pentru că se lăsase cuprins de poftă – pofta de a stăpâni cu sila! Aşa devenise monolitic, condus de o patimă unică, întunecată, lipsită de elasticitate, pradă unui tânăr îngâmfat care-l făcuse, în fapt, ceea ce devenise în esenţă… Aceste gânduri fugare dispărură, împinse în lături de presiunea dominării brutale cristalizată în marmură.

Nu putea povesti despre ce nu exista de mult. Ceea ce lipsea. Ceea ce dispăruse.

— Ce să-ţi spun? M-a făcut ceea ce sunt: cu suflet tare! Cum aş fi pierdut altfel? chicoti Tycho, tulburându-l, ghicindu-i intenţiile.

Johanna nu dorise ca Alvar să zboare cu Osmo cele două sute cincizeci de kei până în Valea Vorbitorilor. Simţise că acea călătorie era prea importantă ca s-o scurteze. Trebuia să călătorească pe jos, prin pădurile de glumeţi, harpişti, mentă şi yelloveri, în jurul lacurilor, cu bacul peste cele prea mari ca să poată fi ocolite. Acest lucru urma să-l înveţe pe fiul ei nuanţele. Aspectul peisajului se repeta veşnic în formă şi mărime: variaţii în interiorul unei asemănări de păduri şi ape, ferme şi mlaştini, dealuri şi vâlcele, cetăţi şi oraşe. Era vreunul din lacurile înconjurate de păduri identic cu altul? Exista vreun ţărm cu acelaşi contur? Exista vreo insulă în fiecare lac? Toate erau doar lacuri şi insule, insule şi lacuri. Erau egale. Niciun loc din drum nu era unic. Niciunul nu era acelaşi.

Pentru ea, continentul de nord reprezenta o împletitură de subtilităţi şi puteai să te mişti mai uşor prin el pricepându-i toate variaţiunile, urzeala similară sieşi. Dacă terenul devine fără înţeles, atunci terenul personal al cuiva devine amorf, neorganizat.

Călătoria lungă urma să acordeze simţurile fiului ei, să le îmbunătăţească, pentru ca acesta să poată aprecia poezia şi vorbirea mana de la gală.

În timpul în care familia van Maanen călătorise spre acea gală crucială, în urmă cu două decade, Alvar pilotase personal nava-cerească până în Valea Vorbitorilor. Era posibil ca el şi Johanna să trebuiască să plece în grabă, cu aparatul isi, împreună cu fiul lor, sănătoşi sau nu, în putere sau răniţi, vii sau morţi sau… poate mai rău decât morţi. Iar călătoria aceea, spre o

sărbătoare diabolică, fusese una determinată de teamă. Zborul de întoarcere, cu o statuie vie încărcată la bord, unul euforic.

Johanna ştiuse – aproape ştiuse – că Osmo îl va învinge pe Cammon, chiar dacă nu într-un fel atât de dramatic. Alvar fusese doar înţelegător, dar venise singur. Da, conducând nava-cerească.

Probabil Johanna căpătase încredere în Osmo de când îl îmbătrânise pe Sam Peller – nu-i reproşase asta lui Osmo, deşi Alvar îşi certase fiul – considerând gestul o izbucnire salutară de disciplină, care-l eliberase pe Osmo de îngâmfare.

Nu, gândi Osmo, nu aş fi devenit niciodată îngâmfat, aşa cum a făcut Cammon. Îngâmfarea a însemnat prăbuşirea lui.

Ar însemna că-s îngâmfat dacă am pretenţia să mă însor cu una din fiicele Norocoasei?

Izgonirea Jattei Sariola cu o replică usturătoare (care nu-i va dăuna dacă-i va urma instrucţiunile) nu fusese o dovadă de auto-denigrare…

Sforăitul mamei devenise tors de pisică…

Brusc, Tycho se întoarse spre tânărul ce reprezenta martorul care putea afirma că depinsese de altă persoană, pentru a se elibera. Nu cineva pe care-l înşelase Tycho. Ci un prost ce acţionase de capul lui. Un prost cu o putere, dar tot prost. Un prost care spera să-l folosească pe Tycho Cammon ca pe o rangă, ca pe o unealtă.

— Unealtă proastă, unealtă, proastă, mârâi Tycho, prins în mesmerismul rimei stupide.[3]

Pentru Juke, cuvintele reprezentară o incantaţie bizară, derutantă. Glăsuise tiranul, să devină viu, dar nu-l putea controla. Se repezi la fereastra pe care o descuiase, împinse în geam, aruncându-se în el.

Picioare, cizme, dispărură afară, în cădere.

Tycho se târî spre o uşă care trebuia să-l conducă în interiorul castelului lui Osmo. Pentru că aşa i se glăsuise? Nu. Pentru că dorea acest lucru cu toată fiinţa lui chinuită, dornică de răzbunare.

Gunther opri globul bine echilibrat cu un deget ce se opri, în cele din urmă, lângă insula Pootara, sursa buruienii pe care o fuma Alvar, dar şi a melasei din care se făcea rom, a nucşoarei,

---

[3] Unealtă proastă = fool tool.

a scorţişoarei şi ghimbirului din prăjitură.

Fermieri şi negustori cu piele închisă la culoare, colonişti de pe Pământ, stăpâneau insula aceea întinsă, fără niciun amestec din partea isilor, din câte ştia Alvar. Insularii curăţaseră terenul de vegetaţia încâlcită, băştinaşă, nişte cârcei elastici subtropicali. Multe insule mici. Spre nord, rămăseseră nepopulate, chiar neexplorate, nevizitate.

Iar globul lui Alvar – făcut pe baza fotografiilor din sateliţii trimişi de pe Pământ – deşi detaliat, conţinea amănunte irelevante ale unor locuri fără nume. La sud de ecuator, un continent deşertic, ce conţinea jumătate din solul planetei. Prea cald, prea uscat, prea inospitalier. O pată galbenă pe glob. Soiul de loc pe care te-ai fi aşteptat să-l prefere şerpii, numai că isii aveau baze pe continentul din nord, în apropierea oamenilor. Cu cât navigai mai la nord de Pootara, cu atât mai multe insule acopereau oceanul – în timp ce continentul ce se întindea în nord era atât de punctat de lacuri şi râuri, încât limita între marea cu insule şi pământul cu păduri se definea greu pe globul lui Alvar, în afara celei trasate cu degetul.

Chiar în nordul îndepărtat, dincolo de Marele Fiord, pădurile se transformau în tundră. Ţara din Nord – aşa numeau oamenii regiunea Norocoasei Sariola, chiar dacă întregul continent era, de fapt, o ţară din nord. Teritoriul nordic (inclusiv Ţara din Nord) era detaliat minuţios pe globul lui Alvar, atât de minuţios, că aveai nevoie de o luptă. Aceasta reprezenta adevărata Kaleva. Pootara, lângă care rămăsese degetul lui Gunther. Abia dacă avea o istorie, cu excepţia celei economice. Corăbiile ei fuseseră construite în nord, din lemn-sită, pentru comerţul cu nordul. Pe Pootara se părea că efectele mana erau necunoscute. Oamenii se dovedeau imuni la obsesii şi închipuiri sălbatice. Îi priveau de sus pe indivizii cu reguli stricte, cam ţicniţi, din nord, cu feudele lor, cuci şi şerpi străini, glăsuitori şi monştri, păduri uriaşe şi regină nebună. Un marinar pootaran, într-unul din porturile din sud, ale seniorului pădurilor sau la Tumio, în estul îndepărtat, era, de obicei, un tip atent, grăbit să-şi descarce mirodeniile şi fructele congelate sau confiate, să încarce peşte şi cherestea, şi să navigheze acasă, în locurile sigure, unde nu existau seniori ereditari, doar cetăţeni egali, care munceau. Pootara urma să joace un rol minor în Cronicile Kalevei, scrise de Alvar.

Pe restul globului, la sud de continentul ecuatorial şi

acoperind întreaga parte îndepărtata a planetei, oceanul. Un ocean imens, fără formă.

— Ambiţia mea, spuse Gunther, e să hibernez.

— Ce?

— Să hibernez. Sau să văresc. Depinde dacă o s-o fac iarna sau vara.

— Asta am înţeles, mormăi Alvar, irosind chibriturile în timp ce încerca să-şi aprindă pipa. Dar oamenii nu pot să hiberneze!

Gunther îşi pipăi nasul acvilin.

— Isii pot. O glandă secretă un suc. Fie vorba între noi… am reuşit să fac rost de aşa ceva…

— Cum?

Gunther dădu din cap.

— Te rog, spune-mi!

— De aceea m-am îngrăşat. Să am rezerve de Consumat când va veni timpul. De aceea doream să-l am pe Cully cel tânăr care să-mi conducă afacerile…

— Eşti atât de disperat să scapi de zi-după-zi?

— Ce? Ah, înţeleg… zise savantul viselor, chicotind. Nu, Alvar, nu de aceea vreau să hibernez. Intenţionez să visez mult mai profund decât a făcut-o vreo fiinţă umană până acum. Aşa cum visează un mag-mana îşi în timpul somnului lui lung, un vis-mana.

— De fapt, ce-i asta?

— Voi şti când îl voi visa. Sunt convins că în felul ăsta, isii au supus un ukko.

— Ţi-a spus vreun isi asta?

— Iar în visul-mana poate voi reuşi s-o înviez pe Anna…

Gunther era nebun. Trebuia să fie nebun. Totuşi nu atât de nebun încât să nu ezite un pic în faţa a ceea ce voia să întreprindă, să fie dornic să aibă un confident, care să-l împiedice…

— Isii îşi schimbă pielea, spuse, cu grijă, Alvar. Sucul acela de glandă s-ar putea dovedi fatal…

Gunther roti din nou globul.

— Otravă isi? Nu. Am un corp norocos. Se repară singur.

— Acum câţiva ani, nişte femei şi copii care fuseseră răpiţi de juttahaţi şi-au pierdut vieţile pentru că un mag isi îşi schimba pielea…

Dacă fusese adevărat. Poate juttahatul minţise…

— Nu-ţi cer să mă descurajezi, Alvar. Te informez ca pe un cronicar…

— Pentru cazul în care vei muri! îndreptă Alvar pipa spre el, acuzator.

— Crezi că-mi pasă dacă mor?

— Încerci să te sinucizi!

— De ce m-aş îngrăşa, dacă intenţionez să mă sinucid?

— Ca să-ţi ascunzi intenţiile sau să nu laşi impresia că ai trădat-o pe Anna.

— Iar tu te temi că ţi-ai pierde o sursă de informaţii!

— N-ai dreptate, bombăni Alvar.

Cei doi prieteni urmau să se certe? Cum poţi fi prieten cu cineva mai bătrân cu două sute de ani ca tine? Gunther făcu un pas înainte atât de repede, încât Alvar se temu că-l va lovi. Nu, voia doar să ajungă la vasul cu prăjituri. Înghiţi una repede, iar din gură îi curseră fărâmituri.

— Aici, în străfunduri, recită el, omul de ghimbir aşteaptă…

— În burta ta?

Alvar îşi modificase gestul de apărare într-unul de scărpinare a capului.

— În visul-mana al meu, bineînţeles! Omul din prăjitura de ghimbir o poate reînvia pe Anna. Adevărul este, Alvar… vorbind ipotetic… dacă lucrurile vor merge prost, n-aş vrea ca oamenii să-şi închipuie că m-am otrăvit. Sau că-i vina juttahaţilor. Nu vreau ca din asta să izbucnească o vendetă. De aceea îmi pare rău că lipseşte Cully… ar fi putut să ţină lucrurile în frâu… Am însă nevoie de un martor imparţial al intenţiilor mele: tu.

Să încerci să hibernezi ca să găseşti un om de ghimbir într-un vis… Gunther era nebun de legat.

— Nu cunosc prea multe despre vise, trase de timp Alvar, dar, după cum spunea preotul-mana mai devreme, problema este ce ne împinge înainte, nu? El vorbea de soartă şi destin. Eu aş zice că-i vorba de ambiţie. O dată ce-ai simţit nevoia să faci ceva, e dificil să te opreşti. Vreau să spun, imboldul poate veni din interiorul tău… sau te poate obliga un glăsuitor… sau…

— Nimeni nu m-a glăsuit să hibernez.

— Când vei fi suficient de gras?

— Nu ştiu. Cred că trebuie să-mi las burta să se stabilizeze…

— Dacă tot eşti în picioare, nu vrei să îndrepţi picturile?

Gunther se uită la el, apoi concluzionă:

— Îţi cer să păstrezi acest secret până…

Un ţipăt de groază îi făcu pe amândoi să tresară.

Blestemându-se pentru stupiditatea lui, Juke se căţără înapoi pe fereastră, în sala goală, să-şi recupereze raniţa. Când se pregătea să plece pentru a doua oară, cu mai multă demnitate – auzi şi el strigătul.

Un strigăt de femeie. Fi-r-ar să fie! Îşi grăbi plecarea, gândind că, odată afară, n-are decât să împingă puternic fereastra pentru ca zăvorul să cadă la locul lui. O potaie lătra, un dulău urla… Un zid de bolovani aşezaţi unul peste altul, înalt până la brâu, masca o groapă adâncă de cinci metri, pentru a-i opri pe cei care voiau să se strecoare înăuntru. Nu şi pe cei care fugeau şi riscau doar să-şi scrântească o gleznă. Juke îşi aruncă raniţa jos, pe baza de granit a înălţimii uşor luminată de reflectarea secerii argintii de pe cer. Se căţără pe zid, se întinse de-a lungul lui şi-şi dădu drumul.

O strânsoare puternică o apucase pe Vivi de gât, trăgând-o în sus. Un membru în erecţie, ce părea din piatră, atât de rigid şi aspru era, îi găuri cămaşa de noapte din batist. Organul lovise ca un pumn mutilat, fosilizat, lipsit de degete şi palmă, dornic să rupă cămaşa, nu s-o ridice. Lumânarea căzuse, dar nu se stinsese. Covorul ardea mocnit, dansau umbre…

— Taci! îi ordonă Tycho, în timp ce ea se zbătea şi lovea trupul lui inflexibil, strivindu-şi mâinile dar nesimţind durerea, din cauza apăsării ce-o asfixia.

Figura lui de nebun, buzele lui se aflau la câţiva inchi de ale ei. Ţipătul reţinut în ea creştea intolerabil, provocându-i arsuri în plămâni, având margini de oţel zimţat ce urmau s-o despice. Lumea pulsa bubuitor.

— Nu! răsună o voce.

Iar braţul de piatră o aruncă într-o parte. Femeia inspiră aerul un moment, uimită că inspiră în loc să expire un ţipăt metalic, teribil. Doar un moment. Apoi cunoştinţa îi fu acoperită de un zid negru…

Lyle puse jos lumânarea pe care o reaprinsese. De pe covor, flacăra alerga, dansând, de-a lungul, coridorului. Omul gol zvârlise femeia pe care o ţinea, la strigătul lui Lyle. Câteva secunde, Lyle nu-şi dădu seama cine era bărbatul acela gol, priapic. Apoi îl recunoscu şi strigă:

— Elmer! Osmo! Ajutor!

Dădu înapoi, cu mâinile goale întinse, pe măsură ce Tycho Cammon înainta…

Covorul ardea mocnit. Elmer rămase uluit în prag, cu privirea împăienjenită, în haine de noapte. Gunther ţinea vătraiul pe care îl luase din căminul lui Alvar. Lyle se retrase, cu privirea aţintită asupra individului mătăhălos, mişcându-şi iute mâinile, ca un luptător ce caută o priză, dar nu riscă să se expună. Provocând, enervând, dând înapoi. Cu un răget de furie, Tycho se năpusti asupra lui. Cu mădularul încă proeminent.

Gunther izbi cu vătraiul în mâna brusc ridicată a lui Tycho.

— Aaaaah!

Braţul coborî, iar Tycho îşi prinse cotul, instinctiv! Ca şi cum ar fi vrut să transfere durerea şi chinul. Înapoi celui ce i-o provocase, Tycho aruncă spre Gunther mâna, cu muchia ca o spadă. Tocmai când savantul viselor ridicase vătraiul pentru o a doua lovitură. Marginea mâinii îl lovi pe Gunther sub nas. Sângele ţâşni din buzele zdrobite. Beck se zgudui, dar reuşi să izbească iar cu fierul. Lovitura sa întâlni o rezistenţă solidă, dar nu chiar ca şocul unei izbituri în piatră. Încheietura lui Gunther se scrânti.

Unde dispăruse Elmer? Apăru imediat, cu arbaleta, cu săgeata fixată pe coardă.

— Atenţie!

Proiectilul scurt, cu vârf rombic, pătrunse în spatele gol al bărbatului. Doar penele rămaseră afară. Tycho se repezi înainte, făcând mai mulţi paşi.

Lingându-şi sângele, Gunther izbi iar, ţintind capul. Lovitura dădu greş, pentru că Tycho se mişcase brusc. Jumătate de metru de covor arsese deja, dar nu cu flăcări puternice. Focul rămăsese potolit.

— Cammon!

Venind descheiat, desculţ, Osmo scoase pistolul cu raze de la cingătoare. Aruncă brâul şi ochi, ţinând arma cu ambele braţe.

— Jos, Elmer! Gunther, aruncă-te la pământ!

Gunther se prăbuşi imediat, cu vătraiul îndreptat spre Tycho, să-l ţină pe acesta departe de el. Sângele curgea din nasul seniorului viselor. Elmer se adăposti în pervazul unei uşi.

Un fir luminos străbătu o clipă aerul, pulsând, mai mult impresie decât imagine. Altă pulsaţie. Apoi a treia. Tycho răcni.

Ochiul lui drept arsese, fiersese. Pe obraz îi apăru ţesut cicatrizat, ars. Gunther izbi în glezna apropiată cu vătraiul. Tycho îşi reveni şi se repezi, vânturându-şi braţul sănătos, spre Osmo.

Pulsaţie. Pulsaţie. Apoi pistolul cu raze se opri.

Osmo sări într-o parte, se ghemui, lipindu-se de zid.

Omul orbit trecu pe lângă el, se prăbuşi, se târî, se chirci… Gunther se ridică, trudnic, sprijinindu-se în vătrai ca într-un baston. Trecu pe lângă Osmo şi ajunse lângă Cammon, care zăcea întins. Abia atunci se opri, privind întrebător spre Osmo.

— Da, zise Osmo. Da!

Şi lovi patul pistolului de perete, frustrat, sau ca semn a ceea ce trebuia făcut.

Savantul viselor coborî fierul jos cu putere, de mai multe ori, până când craniul omului de piatră se despică, buclele amestecându-se cu un terci roşcat. Lyle se opri lângă Vivi şi o examină la lumina covorului. Flăcările îşi întindeau limbile spre servitoare.

— Şi-a rupt gâtul! strigă el.

— Şi-a rupt gâtul? repetă Osmo, prosteşte. Ea a făcut-o?

6. O Prinţesa Dispare

Un sunet îndepărtat. În momentul următor, Osmo îşi dădu seama. Culcuşul mamei… Vivi… murise! Ucisă de Cammon, care murise şi el…

Vivi. Vivi. Erecţia lui, datorată nevoii de a urina, dispăru. Deasupra curţii cerul era întunecat. Ca şi el. Norii cenuşii îl apăsau, îl umpleau de mâhnire şi ruşine. Duhoarea fructelor putrede, cu care se îmbuibase, îi făcea greaţă. Ding-ding. Ce oră era? Johanna îi observă privirea.

— E unsprezece.

Vălurindu-se în pat, în cămaşa de noapte voluminoasă, din dantelă, se jucă, neglijent, cu o floare stacojie, cu un pic mai colorată decât pielea ei. Nu, ca rozetă lui din frunte. O tavă pentru gustarea de dimineaţă, cu o ceaşcă de cafea uriaşă, goală. O plută părăsită pe valurile cuverturii. Două puzzle-uri reconstruite arătau ca nişte lăzi azvârlite peste bord.

Osmo gemu disperat, cenuşiu precum cerul.

— Vivi! şopti el.
Văduva cu temperament fierbinte, prietenos, zăcea moartă, părăsită de suflet. Părăsindu-l pe el. Iar cadavrul lui Cammon fusese încuiat într-o magazie.
— După cum ţi-am spus azi-noapte, regret. Poate a fost un semn al sorţii…
— Mamă!
— Un stimul. Să nu te mulţumeşti cu…
— Mamă!
Osmo se aşeză, ridicându-şi picioarele. Se încheie, îşi puse centura, se încălţă, descoperind o pată de sânge uscat pe un pantof. O examinare mai atentă descoperi alte urme de ţesut mai pal, deshidratat. Ţâşnite din craniul criminalului, zdrobit cu vătraiul.
— Ştiu că sună neplăcut, dar nu puteai s-o ai pe Vivi ca stăpână în Maananfors.
Scuipând pe o batistă cu monogramă, Osmo îşi lustrui gânditor pantoful murdar.
— Dacă vrei să mă crezi, am fost atât de stăpân că i-am spus că s-ar putea s-o concediez! De ce a trebuit să-i spun asta? De ce?
— Îmi imaginez că ştiu de ce. Anetta a spus că Vivi arătase un interes aparte pentru omul de piatră.
— Vivi nu se dusese la întâlnire cu el, când a surprins-o!
— Atunci voia să se întâlnească?
Osmo aruncă batista pe fereastra deschisă. Nu-şi dorea urme ale sângelui sau creierului lui Tycho Cammon în buzunar. Undeva, în mana, sufletul tiranului încă gândea…
— Nu i-am cerut.
Batista va fi găsită, spălată, uscată pe o frânghie. Îşi scoase pistolul cu raze din teacă, ocoli culcuşul, ochi pe fereastră, spre cer, şi apăsă trăgaciul. Nu se întâmplă nimic.
— Dacă aş fi făcut-o ar fi fost la adăpost, în camera mea.
— Atunci tu n-ai fi fost în siguranţă. Te-ar fi găsit. Ţi-am spus că am avut un presentiment despre ceva. Legat de lebădă…
— Dacă nu te-aş fi vizitat, cine ştie…
Apoi, privind ghirlandele din fresca de pe perete, de deasupra lambriurilor:
— Flori pentru o înmormântare?
— Nu eu i-am provocat moartea. Am transmis ştirea, acum

câteva ore, în Asikkala, familiei lui Vivi.

— În timp ce dormeam.

— Trebuia să dormi, dacă voiai să mergi la înmormântare. Vremea e caldă, ultimile ritualuri trebuiesc făcute grabnic…

Osmo se ridică în picioare.

— Vrei să spui că ai stabilit deja înmormântarea pentru azi?

— În seara asta, răspunse ea, cu blândeţe.

— Oaspeţii noştri…

— Pot participa. Sau nu.

— Cum e sângele tău în dimineaţa asta? întrebă el, cu amărăciune.

— Curge repede.

— Aşa se pare…

Osmo privi pistolul, plin de frustrare.

— Jur că o să-l ard pe plajă, într-un morman de lemne! Până se va transforma în cenuşă. Crezi că va ploua spre seară?

Mama sa ridică un deget ca un cârnat, pipăind un punct sensibil.

— Ah! făcu ea.

— Ah?

— Tycho Cammon a fost şi el un senior. Cândva, îi reaminti ea.

— Adică să nu-i ard oasele şi să i se evapore sufletul?

— Asta ar da oamenilor ideea de lèse majesté. Iar în ziua următoare, vreun pescar şi-ar dori una din fiicele Norocoasei pentru el…

— Pescarul tău n-are decât s-o ia. Nu, nu poate – mai mult ca sigur. Nu-s destule prinţese. Şi-s fete înfumurate. Şi Norocoasa e înfumurată.

— Atunci când nu-i nebună. Un motiv în plus să te răzgândeşti.

Osmo curăţă petele de pe pantalonii săi de catifea.

— Cred că…

— Vrei să mă laşi să-ţi pun rozeta înapoi? îl întrerupse mama sa. Poate oamenii vor crede că a fost sfâşiată în luptă.

— Evident, o să-l fac cărbuni. Mă gândesc că mi-ar place ca Vivi să se odihnească în cripta noastră, dacă n-ai nimic împotrivă…

— Şi peste câteva luni, când vei coborî la sicriul meu de granit, vei sta lângă mine sau lângă ea?

— Nu eşti pe moarte, mamă. Vivi e cea care a murit.

Tristeţe inconsolabilă şi o lacrimă văluriră în ochii lui Osmo, când îşi aminti obrazul ridicat al roşcatei, buzele întinse pe care refuzase să le sărute.

Va arde trupul lui Cammon, fir-ar să fie! Va distruge sufletul ucigaşului odată cu oasele lui. Cum scăpase Cammon? Poate din cauză că Vivi se lăsase cuprinsă de fascinaţia morbidă şi se întorsese în hol? Iar Cammon fusese în stare să absoarbă putere din ea, pentru că Osmo fusese neglijent când îl transformase iar în statuie? Nimeni de aici n-ar fi putut să-l elibereze pe tiran…

Iar după aceea Cammon o târâse pe Vivi pe scări, să-l ghideze? Dar Vivi rezistase şi ţipase – ca să-l protejeze pe Osmo, să-l avertizeze? După spusele lui Lyle. Nudul falic abia o întâlnise pe Vivi şi încercase s-o violeze. Mintea lui Lyle era ocupată tot timpul de sex. Altfel, ce-ar fi căutat pe coridor?

Trezirea lui Cammon va rămâne, probabil, o enigmă veşnică… dacă nu cumva Sam va descoperi ce se întâmplase.

Johanna avea dreptate. Vivi nu trebuia să putrezească în cripta familiei van Maanen. Nu era corect. Cimitirul oraşului va primi un nou locuitor, o nouă tăbliţă din granit, un suflet de piatră. Dacă familia ei nu va prefera să-i transporte trupul acasă, pe o distanţă de cincisprezece kei, până în Asikkala.

Armura mirosea a unsoare, soldat, lubrifiant din peşte. Ferestrele circulare cu bare de oţel – cu geamurile deschise – semne zgâriate pe clădirea din piatră în care se afla nava-cerească. O lampă cu ulei, cu oglindă reflectorizantă, lumina ca un reflector munca lui Sam Peller. Cu mânecile suflecate, intendentul demonta, fără îndemânare, o armă cu proiectile, în timp ce Elmer stătea cocoţat pe capătul bancului de lucru, bălăngănindu-și picioarele. Rastelele, în care erau mai multe spaţii libere decât puşti, conţineau o duzină de carabine, de fabricaţie umană sau străină. Un şir de săbii învelite în piele unsuroasă, lângă un raft cu cuţite lungi. Pe suporţi, arbalete. În lăzi, cutii cu cartuşe, săgeţi pentru arbalete, baterii. Paturi de armă, ţevi, magazii, trăgace… Şerbul cu păr argintiu înjură încet.

— Cum, fir-ar să fie, cum?

Elmer se apleacă:

— Trebuie să…

— Nu asta! Atacul împotriva lui Osmo! Dacă femeia n-ar fi fost

în drumul lui Tycho… şi asta-i o lovitură cruntă pentru Osmo… pentru că, ştii…

— Ce să ştiu?

Uşa din lemn-sită, cu întărituri de oţel, era întredeschisă.

— Pentru că ei doi…

— Aha! zise Elmer, dându-şi pe spate moţul negru.

Sam deveni bănuitor.

— Nu ţi-a povestit?

— De ce ar fi trebuit s-o facă? Sunt prietenul lui Osmo, dar nu fac parte din casa lui. Lucruri din astea îmi scapă…

Degetele lui Elmer căutară în jur, dornice să mânuiască o unealtă. Apoi tânărul îşi supse obrajii.

— E treaba lui Osmo. Sam, eşti prea tulburat.

— Sam!

Însoţit de Gunther, stăpânul din Maananfors pătrunsese pe uşă, cu rozetă doar la un genunchi. Seniorul viselor, cu figura plină de vânătăi, trăgea de un dinte. În cele din urmă îl scoase şi-l aruncă pe un banc, un glonţ din fildeş, spart.

— O să crească la loc, peste un an, mormăi el, supărat. Cu dinţi îndelungaţi, aşa se zice…

Privi în jur, în timp ce Sam încerca să intervină.

— Un arsenal cam modest, aş spune…

— Nu-s toate armele aici, domnule, îl asigură Sam. Încercam să verific dacă inventarul e corect… pentru cazul în care atacul a fost rezultatul unui complot. După părerea mea, nu-i cazul.

— Bună dimineaţa, Loxmith, zise Gunther. Putem discuta, mai târziu?

Elmer dădu din cap, în timp ce Osmo scoase pistolul lui cu raze.

— S-a descărcat. Nu mai emite un fascicul complet de raze.

— Am observat.

Încântat să aibă un aparat de care să se ocupe, Elmer desfăcu arma isi. Mâna căută scule fine într-o trusă pe care o avea prinsă de cingătoare.

— Un ukko a trecut pe cer, noaptea trecută, le aminti Sam. Toţi s-au repezit să-l vadă. Cred că au ieşit toţi. Erau mai mulţi străini, deşi nu-i nimic ciudat în asta. După aceea am încuiat şi am controlat prin jur. Dimineaţa, totul era încuiat… cu excepţia uşii spre locuinţă, bineînţeles…

— Voi arde trupul lui Cammon până se face cenuşă. În seara

asta, pe plajă. Ai auzit, Sam? Ai auzit? După înmormântarea lui Vivi. Ai auzit?

— Mda…

— Elmer! strigă Lyle, Vârându-şi capul pe uşă.

Gunther chicoti.

— Ne aflăm în defensivă, de aceea ne-am strâns toţi în armurerie. Pot să-ţi propun o vizită la saună, Loxmith? Şi după aceea, ceva de mâncare? Sunt ciudat de înfometat, adăugă el, plesnindu-se peste burtă. După splendida sărbătoare… se grăbi el să adauge.

Elmer îi făcu semn asistentului său, cu o cheie mai mică decât o periuţă:

— Aruncă o privire la asta…

Lyle zâmbi, o scuză, spre savantul viselor.

— Pot s-o iau în camera mea? Nu mă pot concentra când e lume de faţă, îi explică el lui Elmer.

Îmbrăcat în halat de culoarea dudelor şi papuci de piele, Alvar se aplecă agitat asupra patului soţiei.

— Speram să interoghez martorii, draga mea, se plânse el, cu blândeţe. Înainte ca amintirile să devină confuze.

— Cred că oricine a fost implicat îşi va aminti.

— Cu excepţia sărmanei Vivi. Şi, probabil, ea reprezintă cheia poveştii…

Anetta, cu auz ascuţit şi ochi mari, căprui, care vedeau totul, – acum injectaţi – fornăi, în timp ce menajera, doamna Holmberg, prinse mâneca albă ce tremura. Bondoacă, îmbrăcată în veşminte vărgate, doamna Holmberg storsese şi ea o lacrimă, deşi era o femeie fermă şi demodată, care n-o aprobase niciodată pe Vivi. Rochia ei semăna cu o faţă de masă cu nasturi.

Johanna spuse menajerei, cu tristeţe:

— Mă întreb pe cine să recomand fiului meu pentru postul sărmanei Vivi…

— Nu m-am gândit, doamnă…

Expresia de bufniţă a menajerei rămăsese imperturbabilă.

— Te-ai gândit la Amelie… chiar dacă e nepoata ta?

Alvar mormăi:

— Amelie!

— Pentru că i-aţi amintit numele, trebuie să spun că Amelie este foarte harnică şi deosebită.

— Dar, draga mea, protestă Alvar, de câte ori…

Johanna îi făcu semn să tacă.

— Poate puţin prea deosebită, într-un fel chiar ţicnită. Mă refer la tablouri, se adresă ea lui Alvar.

Menajera se înroşi.

— I-am spus Ameliei… Sunt sigură că o să renunţe la obiceiul ăsta prostesc…

— Şi-ar rupe mai degrabă un picior, mormăi Alvar. Privind spre singura, mica reproducere înrămată de pe pereţii soţiei sale, apoi îşi retrase privirea iute, vinovat, pentru că pictura reprezenta râul morţii.

Un om gol se căţăra cu greu într-o barcă cu vâsle, dusă de curentul întunecat spre o femeie goală, tristă. O fată se dezbrăca îmbufnată, dezvelindu-şi sânii înmuguriţi. Alţi pasageri, şovăitori, aşteptau păstrându-şi hainele din timpul vieţii. La distanţă, se vedea lebăda, plutind.

— Mda, doamnă Holmberg, zise Johanna, luând o piesă din lemn. O excentricitate poate deveni manie.

dacă e lăsată în voie. Cred că Anetta ar fi o alegere mai bună, ce părere ai?

Doamna Holmberg se îndepărtă un pas de servitoarea cea cu obraji bucălaţi şi coadă împletită, ce privea diplomatic spre covor, cu mâinile încrucişate pe şorţuleţul cadrilat.

— Anetta ştie ce trebuie să facă.

— Sunt convinsă că ştie, doamnă!

— Atunci aşa rămâne.

— După cum v-am spus, nu m-am gândit încă…

— Ai făcut-o acum.

Menajera era încurcată.

— Mi se pare un lucru teribil să iei locul unei fete moarte… Cred că Amelie ar avea scrupule să facă aşa ceva… Dar trebuie să văd dacă domnişoara Anetta poate face fată unor sarcini suplimentare…

— Sigur. Anne, du-te în camera doamnei Holmberg!

După ce femeile plecară, Alvar sări de pe pat.

— Bravo, draga mea, şi mulţumesc!

— Hm! veni replica. Osmo nu-şi va repeta intimităţile cu Anetta cel puţin cât trăiesc eu. Asta nu va dura mult, de aceea să ai grijă!

— O să am, dragostea mea! Am devenit doar… preocupat. O

istorie adevărată a avut loc aici, în noaptea trecută.

Soţul se încruntă, sâcâit de ceva care-i lipsea.

— Du-te şi anchetează pentru Cronicile tale stupide, Alvar.

— Asta e! Să anchetez! Jatta Sariola! Aproape uitasem de ea.

Femeia exclamă, cu ochii închişi de exasperare, cu pieptul umflat:

— Cum poate cineva aproape să uite? Ori uiţi, ori nu!

Alvar plecase deja, târându-şi papucii pe lemnul gol, ceruit.

— Am băut cu ea chiar în noaptea trecută, se confensa Sep, portărelul, ca şi cum asta i-ar fi dat o poziţie unică în privinţa morţii lui Vivi. În numele manei, ce mă doare capul!

Mesteca o plăcintă, sorbea din bere şi privea auditoriul compus din bucătari, ucenici, grăjdari, spălătorese şi brutari.

— Ultima victimă a lui Cammon... Ca şi cum trebuia să moară cineva... Paznicii îl plânseseră pe pescarul acela, dar lebăda zbura încă... Am dreptate...

Nimeni nu-l contrazise.

— Am glumit cu ea, neştiind că lebăda îşi aţintise privirea asupra ei...

Figura rotofeie a lui Sep era scăldată de sudoare, deşi ambele ferestre fuseseră deschise spre curtea interioară, în care un grăjdar antrena o iapă, într-una cerc larg, în jurul navei-cereşti. Abur şi grăsime. Ventilatoarele cu palete din bronz agitau aerul, lamele fiind învârtite de roţi dinţate, prinse pe perete, acţionate de greutăţi atârnate de lanţuri, care coborau. Din când în când, un ucenic urca şi ridica plumbii. Adierea ventilatorului trecea prin mănunchiuri de ierburi, care izgoneau insectele. Cratiţe de aramă şi măsuri din cositor atârnau, aliniate pe căprării. O jumătate de miel, spintecată, se cocea la o vatră încinsă, sosul curgând într-o tavă înnegrită. Dintr-un cuptor din partea cealaltă năvălea căldură. Un cazan cu cartofi clocotea cu vigoare. Stiva de buşteni despicaţi ar fi trebuit să fie mai; mare. Transpiraţia se scurgea de pe faţa portărelului pe o tăblie de masă lustruită, frecată.

— Din câte îmi amintesc, glumisem cu ea despre „statuia aia blestemată, pe care trebuia s-o şteargă de praf jos”.

Papucii de piele bocăniră pe podeaua de piatră.

Alvar van Maanen îşi aruncase o mantie purpurie peste halatul de mătase ce atârna până la duşumea. Cu trăsăturile lui

delicate, părea o doamnă în vârstă, în rochie lungă, cu carnet în mână.

— Seniore Alvar…

— Nu mai sunt senior, Septimus. „Domn“ e suficient. A fost dusă gustarea la căsuţa din afara zidurilor?

— Eu am dus-o, domnule! rosti piţigăiat un băiat slab, blond, în pantaloni murdari. Am dus lapte acru, terci de ovăz şi rulouri cu brânză, precum şi brânză şi cârnaţi, pentru prânz.

— Cât era ceasul?

— Ora nouă? presupuse băiatul.

Câţiva stropi de apă clocotită săriră din cazan şi dansară pe plita fierbinte, sâsâind.

— Iar femeia cu copilul care vorbea erau acolo?

— Nu, domnule. Nu era nimeni.

— N-ai spus nimănui?

— Bucătarul nu m-a întrebat. Am fost ocupaţi, domnule.

Puştiul arăta spre spălătorii care curăţau tăvile şi platourile strânse într-un morman înalt.

— Mâncarea e încă acolo, băiete, sub o plasă.

— Eu am pus-o, s-o apăr de muşte. Am crezut că au ieşit să se plimbe, domnule.

Un buştean trosni în vatră, aruncând o cascadă roşie. Încălzit, Alvar îşi aruncă mantia pe masă.

— Cam lungă plimbarea!

— Nu se renunţă niciodată la o masă, mormăi ucenicul, în timp ce de ei se apropia Venny, bucătăreasa, ştergându-şi mâinile de şorţ.

Îl trase pe băiat de ureche.

— Du-te şi adu mâncarea înapoi. Reprezintă următoarele tale mese!

De aproape, mirosea ca un ţap, a grăsime acră.

— Nu-mi pasă de mâncare, strigă Alvar. Femeia era importantă! Unde a plecat?

— Departe, presupun, zise Venny. Nu i s-a spus să plece? Asta am auzit. Seniorul i-a ordonat să plece de aici. A rămas peşte noapte apoi, cu ceva în burtă, s-a dus, cu copilul ei mutant.

Alvar se trase de lângă Venny şi bacteriile ei lactice.

— Fir-ar să fie, constrângerea trebuia să fi fost mai puternică!

Venny observă greutatea ventilatorului.

— Ridică aia, băiete!

Ucenicul cu pantaloni din bumbac se grăbi să se agaţe de lanţ, trăgând plumbii sus, de unde pornea o bară groasă, ce învârtea palele.

— Septimus, trebuie să vorbesc cu Jatta Sariola. Mai mult timp. Al cui e calul de afară?

Care parcurgea o rută circulară pe pietriş. Împroşca noroi cafeniu, în timp ce alerga. Sep răspunse:

— Al lui Hannes din Dendrop.

O muscă-sugătoare, cu aripile vibrând, cu antene ramificate, penate, aproape cât o pasăre mică, pătrunse din curte. Botul ei părea un tub împletit. Musca se ridică spre ierburile aromatice şi se lovi de ele, apoi începu să planeze în jos, în spirală, ameţită, până se prăbuşi pe podea, unde un ucenic o strivi cu sandaua. Alte insecte ar fi părăsit, pur şi simplu, bucătăria.

— Trimite-l pe Hannes după ea, chiar acum. Pe drumul spre est. Da, est, asta-i calea. S-o oprească şi s-o ducă la vreo fermă. Poate te duci şi tu cu Hannes.

— Eu? transpiră Sep la gândul unei cavalcade. Dar…

— Da, ai dreptate, în seara asta au loc funeraliile… Hannes a fost în sală, seara trecută? O va recunoaşte? Nu, nu poate să greşească, din cauza Grăbitului. Să ia un comunicator cu el.

— Va trebui să-i cer domnului Peller…

— Mda… Nu mai sunt stăpân. E adevărat. Enervant de adevărat. Totuşi imaginea nu va fi complet deformată…

Aburul ţâşni când Lyle aruncă alt şarpe şuierător de apă peste vatra îngropată. Sudoarea şiroia pe pielea lui roză. O privire asupra termometrului îl satisfăcu, aşa că se căţără pe poliţa de sus, din scânduri de yellover, unde Elmer şi Gunther stăteau întinşi goi înroşiţi, savantul viselor fiind de două ori cât trupul costeliv al lui Elmer. Pe pieptul dolofan al lui Gunther, tatuajul argintiu al unei lebede, străpunsă de-o săgeată lungă, care se contorsiona pe moarte, într-o inimă. Savantul avea inele de aur la ambii sâni, unite printr-un lanţ subţire, cu un medalion la mijloc. Presiunea grăsimii împingea lanţul, încât sânii lui Gunther erau traşi unul spre celălalt. La cotul lui Elmer se aflau tatuate balamale din bronz, iar pe antebraţ cleştişori albaştri, cu fălci scurte, ca ghearele de rac, talismane în onoarea îndemânării sale. Pe umărul stâng al lui Lyle, tatuajul de safir al unui ochi.

— Deci vei hiberna, mormăi Elmer, arătând oarecum surprins (în timp ce Lyle se holba deschis). O maşină care să-ţi controleze metabolismul? zise inginerul, mişcându-şi pelvisul pe scândurile galbene. Care să te trezească după trei luni… Presupun că prin stimulare electrică a inimii, creierului şi muşchilor…

— Poţi s-o faci?

Elmer îşi dădu moţul pe spate, care rămăsese ţeapăn după o baie preliminară în apă rece, pentru ca aburul să nu-i ardă scalpul. Cu toată sudoarea, părul de pe picioare se cârlionţase.

— Aş prefera să cer unele sfaturi pământenilor de la Locul Asolizării, înainte de a o proiecta. Adevărul este, Gunther, că-mi dau seama ce face să meargă o maşină, sau să nu meargă. Dar trupurile vii… (mână sa opri protestul incipient al savantului viselor). Voi fi discret. Ai cuvântul meu că nu voi pomeni de vise. Voi spune că fac cercetări în privinţa longevităţii… dintr-un punct nou de vedere. Mă întreb dacă n-ar trebui să-ţi scoţi inelele din sâni…

— Vor rămâne.

— Din cauza medalionului?

Gunther atinse cutiuţa de aur cu un deget.

— Conţine o bucăţică din craniul Annei. Cât timp îl port, mă simt aproape de ea. Dacă va arde castelul meu, împreună cu oasele ei…

— Ar trebui să fie un foc foarte puternic…

— …va rămâne un fragment din ea.

— Aş vrea să mă consult cu pământenii.

— Ce vor cere în schimb?

— …poate să fac mai întâi o experienţă, să zicem cu un câine sau o oaie, dacă poţi renunţa la un pic din secreţia aceea hormonală isi…

— Tommi! sugeră Lyle. E mic, va trebui mai puţină secreţie… Vorbeşte ca şi stăpâna lui. Poate să ne facă un raport. Pisicilor le place să doarmă, la fel de mult ca şi să mănânce…

— Cum să-l îngrăşăm pe Tommi? Trebuie să aibă o anumită greutate…

— Ştiu că Tommi e la fel de lacom ca orice pisică. Tot timpul va dori mai mult, mai bun. O să-l îngrăşăm. Putem să-l glăsuim, eventual…

— Nikki va fi nemulţumită…

— Ce vor cere pământenii în schimb?
Lyle se uită la savantul dolofan, care nu. Ajunsese încă la obezitate. Încă nu. Gunther Beck arăta ca un prunc mare, gras, cu păr lung. Dacă Gunther o învie pe Anna în vise profunde, va reîntâlni ea bărbatul care fusese odată? Sau această semimonstruozitate, care pare a cădea, după trei secole, în a doua copilărie? Sau doar o siluetă costelivă, înfometată, care şi-a consumat grăsimea acumulată, care şi-a topit, în timpul hibernării carnea şi muşchii?
— Le vom da în schimb, sugeră Lyle, planurile cu modificările pe care le-am făcut la motorul bărcii cereşti. Cât să dăm dovadă de bunăvoinţă. Să nu-i facem bănuitori. Sau ne putem oferi să avem grijă de naveta lor oribilă.
— Pământenii au inginerii lor.
— Niciunul instinctiv.
— Motorul navetei se bazează pe un proiect isi.
— Dar îi poţi mări performanţele. Bine, Gunther, o să ne gândim la ceva.
Lyle se întoarse la găleata galbenă şi aruncă jumătate din conţinutul ei peste cărbunii înroşiţi, explozivi. Aerul se înnoră, devenind sufocant.
— Toate astea vor dura, atrase atenţia Elmer.
Beck îşi mişcă o bucă.
— Sunt gata să mă ipotechez şi pe mine, dacă-i nevoie.
— Ipotecă?
Nişte impresii mai vechi… Elmer se întrebă: Oare seniorul viselor era relativ sărac? E adevărat că nu se sinchiseşte de arende, rente şi recolte? E prea ocupat să viseze din nou viaţa lui prelungită… Prea ocupat să mediteze la o doamnă moartă de două secole…
Gunther îşi împinse înainte coapsele groase, oprindu-se la timp să nu-şi spargă capul de tavanul încins.
— Trebuie să mă bag în apă.
Toţi trebuiau.
Uşa termoizolantă înconjurată de pardoseală rece ca gheaţa, dădea spre un bazin scurt, adânc, din marmură ca zăpada, cu vine negre. Camera bazinului era ocupată. Osmo şi Sam Peller îşi lepădau cămăşile şi nădragii, iar bătrânul Alvar halatul lui de culoarea dudelor, şi-şi atârnau hainele în cuierele libere, sub privirile unui străin înalt, posac, ars de soare. În cârlige se

legănau mănunchiuri de nuiele din rămurele cu frunze, de copac-curbat. Pe bancă, teancuri de prosoape moi, albe. În anticameră, servitorul cu foenix pe obraz strângea pahare, ulcioare cu bere, carafe cu suc de stafide, borcane cu muştar, sosiere cu legături de cârnaţi fumegând…

— Apa-i dintr-un izvor adânc, îi spusese Osmo oaspetelui său.

Acesta, om de peste cincizeci de ani, avea păr cârlionţat, de nuanţa ghimbirului.

În bazin plonjă întâi mătăhălosul Gunther, apoi Elmer cel uscăţiv, după aceea Lyle plutind, gâfâind…

Străinul îşi scoase nădragii negri şi cămaşa albă, scrobită, dând la iveală torsul şi picioarele tatuate cu o mulţime de ciuperci, mari şi mici: hribi cafenii care imitau creiere răsucite, cornuri ale abundenţei, pălării lăptoase, bureţi galbeni, bureţi pâlnie, ciuperci de gunoi – iar Osmo simţi un miros de pădure carnală asediindu-i nările. Sporii de pe Pământ se dezvoltaseră foarte bine în solul şi humusul Kalevei, pe unii dintre copacii băştinaşi şi printre rădăcinile acestora, deşi mana modificase unele soiuri, producând mutaţii. Se spunea că în pădurile lui Tapper Kipan cresc specii monstruoase.

— Rintala, remarcă tăios Osmo, privind pielea bărbatului şi încercând să găsească reprezentări dubioase. Nu ştiam!

— Doar adun, răspunse calm bărbatul.

Singurul tatuaj al lui Alvar era o monogramă cafenie, un V şi un M, înăuntrul unui scut, pe unul din umerii costelivi. Osos, dar delicat construit, chiar dacă îmbătrânise. Un umăr ca de doamnă. Fiul său avea desenate buze de vorbitor pe biceps. Fermierul acela, Rintala, exagerase cu un asemenea corn al abundenţei de fungoide multicolore…

După ce se tot cufundară în apa rece, cei trei se grăbiră să iasă afară din bazin – Gunther scoţând un ţipăt ascuţit, privind iute la marginea palmei, de pe care se scurgea un fir de sânge.

— Te-ai tăiat? întrebă Lyle, pipăind cu degetul la nivelul apei. A… e marmura! Vinele negre au început să iasă în afară. Bazinul ăsta are cel puţin o sută de ani…

Slăbănogul Elmer apucă o legătură de nuiele şi-l lovi în joacă pe Lyle, înainte de a-şi izbi energic propriile-i membre şi spatele. După ce-şi linse rana, robustul Gunther îşi stâlci trupul cu ramuri şi frunze. Fluierând, Elmer îl biciui pe Lyle pe şolduri, de câteva ori. Lyle îi răspunse. Savantul viselor se alătură jocului. Două

crengi rămaseră iute fără frunze. Altele atingeau uşor pielea, câteva pluteau în bazin.

Inginerul slăbănog zâmbi:

— Cât de tare se lovesc femeile? se întrebă el, mirosind mugurii aromaţi de copac-curbat.

Privirea lui Osmo alunecă spre pântecul fermierului, al cărui păr pubian stufos era la fel de roşu ca al lui Vivi.

— Vi-l prezint pe Victor Rintala. Tatăl lui Vivi.

— Mi-am pierdut găinuşa roşcată, spuse Rintala trist, către aburul din care ieşiseră cu toţii.

— Şi a mea, se destăinui seniorul din Maananfors.

— A dumitale, domnule?

— Da. Mă gândisem… să mă însor cu ea.

— …să te însori cu găinuşa mea roşie?

Minciuna ar fi putut să-l consoleze pe tată, în durerea pe care o îndura cu stoicism.

— Din cauza afecţiunii pe care am avut-o pentru ea, din cauză că tragedia s-a petrecut aici, aş dori să renunţ la zeciuială pentru… zece ani, Victor.

Alvar tresări, dar nu avea motiv să fie neliniştit.

Fermierul îşi scutură capul roşcat, cu fire albe.

— Nu, domnule.

Imposibil să deosebeşti o lacrimă de un strop de sudoare.

— Zestrea o dă cealaltă parte, nu? Seniore Osmo, dacă vreodată o să ai nevoie de un braţ drept, voi fi al tău! Găinuşa mea neascultătoare n-a adus prea multă bucurie viitorului ei soţ… altfel n-ar fi luat-o lebăda…

Logica lui era de neînţeles pentru Osmo.

— Poate că a fost sortit ca tu s-o cunoşti pe găinuşa mea, continuă Rintala. Un mare glăsuitor ca tine. Dar destinul ei a fost retezat, pentru că un glăsuitor trebuie să găsească… ceva mai mult decât găinuşa unui culegător de ciuperci…

Fermierul îi făcea reproşuri lui Osmo? Dar refuzase oferta de compensaţie şi-i promisese ajutor loial…

— Poate găinuşa mea a zburat prea sus, Seniore Osmo! Poate. Şi, vorbind despre înălţime, când am văzut acel ukko traversând cerul, în noaptea aniversării Norocoasei, am tremurat în sinea mea. Moartea găinuşii mele a fost reflectarea acelei luni mititele aici.

— Voi arde trupul lui Cammon, Victor, îţi jur! făgădui Osmo. Îi

voi arde oasele şi sufletul!

— Aaaah! exclamă fermierul, masându-şi ciupercile tatuate.

— Fiule, nu-i posibil să trimiţi pe cineva după Jatta Sariola şi Grăbitul ei?

Gambele fostului senior erau brăzdate de mai multe vene varicoase. Pe de altă parte, de la genunchi în sus arăta elegant, cu carnea îmbătrânită abia vătămată.

— De ce, tată? Îţi imaginezi că ea l-a reînviat pe Cammon? Nu putea. Am grăit-o să plece spre mutanţi şi s-a dus. Vrei s-o opreşti? O să se îmbolnăvească. Am glăsuit-o puternic.

Gunther Beck îşi trase şezutul încreţit pe scândurile fierbinţi, untoase, de yellover. Gândul la Jatta îl răscolise. Se ridică ferm, dar cu precauţia cuiva care e mai greu decât fusese obişnuit.

— Aş înghiţi câţiva cârnaţi…

Câţiva. Cum de putea?

7. Oase Arzând

Copilul subţirel, slăbănog, al Jattei o luase înainte pe cărare de mai bine de-o jumătate de oră. Dispăruse din vedere. Apoi reapăru, cerându-i Jattei să păşească mai repede decât în ritmul liniştit de până atunci. Iar paşii aceia o făceau să mărească distanţa dintre ea şi Maananfors. Împinsă de o mână aproape tangibilă, femeia se îndepărta, împiedicându-se din când în când de pietre sau rădăcini.

Copacii-harpişti din pădurea ce-o înconjura zumzăiau. Un nor de muşte-sfârâitoare o urma, insectele fiind atrase de sudoarea ei, pe o distanţă de douăzeci, treizeci de paşi, apoi gângăniile se retrăgeau spre cuibul lor, să danseze în aer deasupra tuburilor azurii ale florilor-cămin. Din spatele trunchiurilor groase ale copacilor ce agitau umbrele de smarald, din frunze lânoase, ţâşni un leppi. Ca o mănuşă de blană maronie, grabnică să-şi dezvolte ego-ul, animalul alerga de colo-colo. Mâna Jattei se îndreptă spre cuţit, dar prin iarba deasă se strecură, pe picioarele lui scurte, iuţi, un musti.

— Jack! Grăbitule! Stai, unde eşti!

Carnivorul kaki se năpusti unde ar fi trebuit să fie leppiul (şi fusese), cu o clipă prea târziu. Ţopăind pe degete, mânuşa îşi schimbase direcţia, încercând să apară în spatele atacatorului.

Coada mustiului biciui aerul, ca un lanţ, prinzând leppi-ul. Apoi, răsucindu-se iute, mustiul muşcă din pradă, frângându-i şira spinării. Încet, animalul ridică privirea spre Jatta… al cărei băiat iute se grăbea înapoi, pe cărare, nu cu mult mai înalt decât fiara de pradă ce se înălţase, tremurând… După noaptea petrecută în Maananfors, copilul purta cizme uşoare şi nişte pantaloni vechi, din bumbac.

— Jack, stai pe loc!

Jatta scoase cuţitul, apoi zări un băţ şi-l apucă. Privirea ei se îndrepta de la musti la Jack şi înapoi…

— Mămico, ce-i asta?

— Ceva periculos.

Cu ochi de mangustă, ca şi mustiul, băiatul privi trupul inert, ca o contragreutate, prins de coada strânsă a ucigaşului.

— A omorât un lep mic, un lep iute! I-l iau şi-l pocnesc! zise Jack, simţindu-se puternic.

— Nu!

Băţul şi cuţitul nu-i permiseră să-l înhaţe pe Jack, iar acesta se strecură prin iarbă, agitându-şi braţele. Şerpuind, mustiul se năpusti, agăţându-se de băiat, şuierând. Ba nu, Jack îl apucase de ceafă. Coada subţire, fără păr, a animalului, îi înfăşură braţul. Dinţii ca nişte unghii mici, sclipeau. Gâtul şi fălcile încordate… O labă râcâia… Băiatul se răsuci, pe jumătate triumfător, pe jumătate speriat. Făptura subţire era mai puternică decât crezuse. Se clătină…

Jatta înfipse cuţitul în pieptul arcuit al animalului. Mustiul gemu, zbătându-se. Femeia izbi iar, atentă, dar grăbită. Din burta fiarei se scurgea sânge. Spinarea mustiului se încordă, coada dădu drumul braţului lui Jack, izbind, din inerţie, în sus.

— Aruncă-l!

Împleticindu-se, Jack îşi lepădă povara. Lăsând băţul, Jatta îşi trase băiatul de-o parte, în timp ce mustiul se zbătea, mârâind, pe un pat de muşchi purpuriu.

Mama şi fiul o tuliră, oprindu-se doar după o sută de metri, pe cărare.

— Îl mâncăm, mămico? Facem un foc?

— Mustiul nu se mănâncă. E amar, te îmbolnăveşte, mormăi ea. Stai locului o clipă, Jack! Să-ţi văd zgârieturile.

Ghearele atinseseră băiatul la încheietura mâinii, lăsând dungi adânci, rubinii. Punând jos cuţitul murdar de sânge, Jatta

supse rana şi scuipă, ca o pisică. Apoi îşi şterse arma de iarbă.

— Jack, mă dai gata!

Răspunsul, ca un ecou:

— Sunt obosit, mămico! Mă cari? Mi-e foame!

Transpirată şi epuizată, femeia cu figura bronzată, în formă de pară, privi cerul acoperit de nori, încercând să ghicească în ce loc din spatele acelei pături cenuşii se ascundea soarele. Ploaia torenţială nu urma să înceapă imediat, dar va veni…

Cât merseseră, de dimineaţă? Treizeci de kei, sau mai mult? Acum o fi spre seară? Goana ei încetinise? Ieşiseră de pe domeniul lui van Maanen? Picioarele o dureau, roase de cizmele primite de pomană. Într-un fel se îmbrăcase excesiv: cămaşă curată şi jachetă din gabardină, sub tunica murdară, colorată, spintecată, pe care nu se îndurase s-o abandoneze. Fără a pomeni de pantalonii din catifea, grei, groşi, mirosind a peşte, ce-i înlocuiseră nădragii ei murdari. Când oftă, simţi o împunsătură în plămânul stâng. Scalpul o durea, sub părul negru ca smoala.

O clipă o învălui mirosul lui Jarl Pakken, o aromă fantomatică alcătuită din scorţişoară, nuci kasta prăjite, ciuperci fripte… Privi în jur, după cel ce-o sedusese, cu unsprezece luni în urmă, sperând în minunea că ar apare din pădure, să-şi ajute copilul-minune.

Jack era mai vioi în momentul acela, dar gata să se prăbuşească de oboseală şi foame. Căutând în raniţă. Jatta scoase o plăcintă cu peşte, pe care o întinse mâinilor grăbite. Muşcă şi ea dintr-un cârnat. Băiatul hăpăise totul atât de repede, încât Jatta îi cedă şi restul mâncării ei. Cât rămăsese din ceea ce primise noaptea trecută? Scotoci şi găsi turte cu scorţişoară – aroma lui Jarl, bineînţeles, o parte a farmecului lui… Jack sugea de zor sucul dulce de fructe din ploscă. În timp ce ea ronţăia o turtă, fiul ei se înghesuia în ea, ţinându-se, legănându-se, moţăind.

Îl transformase, cu unsprezece luni înainte, pe Jarl în longeviv? Probabil. Posibil. Aşa cum se întâmpla cu amantul uneia din cele peste o sută de fete, recolta Norocoasei, care renunţa la centura de castitate şi-şi pierdea virginitatea. El ştiuse exact ce să facă – de unde aflase? Deci acum, o viaţă lungă. Cu excepţia cazului când omul avea un destin blestemat şi devenea… zombi. Jarl Pakken merita o asemenea soartă. (Oh,

nu, nu merita! O făcuse fericită când îşi dăruise vraja, în loc s-o păstreze).

A treia oară când îl văzuse pe Jarl, acesta stătea gol în lacul acela mic, ascuns, spălându-se din cap până în picioare. Apoi, cu o graţie extrem de naturală, cu o graţie atât de divină) se ridicase plin de farmec, şi-şi eliberase sământa în apă, de parcă acel lucru ar fi făcut parte dintr-o purificare – fără s-o ofenseze în niciun fel, fără s-o dezguste, mai degrabă liniştind-o, pentru că se secătuise… pentru că o atrăgea să se apropie de acea goliciune întunecată, aurie… să i se supună…

Cu greutate, a o-sută-şi-ceva a Norocoasei îşi ridică băiatul. Îi vârî picioarele subţiri în despicătură tunicii ei pestriţe, murdare, şi merse mai departe. Un cârcel încercă s-o oprească, dar îşi potoli spasmul. Muştele-sfârâitoare o înconjurară, scurt timp, căutând părul absent, pe care îl hăcuise chiar ea… Apoi insectele plecară. Acoperitoarea cerului se subţiase, împrăştiind umezeală peste pădure.

O sută de lumânări luminau biserica. Pe pereţii acoperiţi cu ipsos şi lambriuri de tammi, o frescă reprezentând o viţă imensă, verde. Îşi întindea şi răsîntindea ramurile în cârcei, rămurele, care aveau, fiecare, la capăt, câte o floare albă, cu cinci petale. Mii de flori, cu inscripţii frumoase, nume caligrafiate cu grijă în jurul petalelor. Ancore, cârlige, potcoave, ţesale: o sută de embleme reprezentau mult mai multe porecle. Atât de multe albine negre în genealogia obştească din Maananfors. Morţii alcătuiau, în cele din urmă, o singură familie. O moştenire greu de descifrat, fie din lipsă de talent, fie datorită faptului că se uitase al cui fusese cârligul acela de pescuit sau fusul acela…

Un morman de flori-de-suflet uriaşe, albe, acopereau coşciugul din yellover al lui Vivi. Preotul-mana, îmbrăcat în cenuşiu, îşi sprijinise mâinile pe sicriu, în timp ce predica enoriaşilor îngrămădiţi. Smocurile lui de păr erau linse, iar ochii albaştri inflamaţi. Dar vorbea bine.

Se adresa lui Osmo şi Alvar, care erau îmbrăcaţi în redingote negre; lui Sam, cel cu părul ca zăpada; doamnei Holmberg, Septimus şi celorlalţi servitori de la castel; lui Tilly Kippan, care-şi luase cu ea câinele cu zgardă de rubine, spre enervarea lui Osmo; domnului Beck. Ce-şi acoperise burta sub o pelerină de-un purpuriu întunecat; lui Victor Rintala şi soţiei lui melancolice,

surorii ei, precum şi unei fiice mature, roşcate (ce părea o caricatură a lui Vivi) şi soţului acesteia, care adusese participanţii din Asikkala la înmormântare cu barca lui; multor orăşeni care-şi lăsaseră munca din cauza acestei urmări tragice a Zilei Norocoasei, preludiu la mult amânatul sfârşit definitiv al carierei pline de cruzime a lui Tycho Cammon. Se auzise de mulţimea de lemn-de-mentă aşezată în formă de lebădă, pe care o aduseseră servitorii de la castel pe ţărm, lângă unul din cercurile de cenuşă rămase din timpul nopţii.

— Atât timp cât rezistă oasele ei, asigura audienţa preotul-mana, spiritul ei va supravieţui dincolo de râul negru, aducându-şi în amintire zilele, visând zilele pe care le-a trăit…

Gunther asculta calm, dând din cap, cu mâinile angelice împreunate pe pântecul în creştere. Alvar privea, prost dispus, viţa aceea pictată. Atât de multe nume nepuse în ordine şi embleme ale unor nume dispărute din amintire, de-a lungul secolelor… nu că posesorii acestora ar fi participat la vreun eveniment notabil… Însă chiar oamenii obişnuiţi reflectă, în miniatură, dar la fel de intens, imaginile întâmplărilor mai mari. Din miezul omului de ghimbir, ca să folosească alegoria ciudată a lui Gunther, poţi ajunge la geamănul lui gigantic… Nu, Alvar nu s-ar fi lăsat sedus de o asemenea perspectivă nenorocită, cameleonică”! Ar însemna să declare că întreaga lui activitate fusese un eşec. Oricât îşi bătuse Johanna joc de el, cine altul ar fi putut scrie cronicile Kalevei? Pământenii încercau. Longevivii ştiau o mulţime de lucruri, dar numai despre întâmplările care-i priveau. Norocoasa Sariola o luase razna, nu te puteai baza pe ea. Cine altul, în afară de el, putea duce la capăt o asemenea treabă? Mlădiţe ale vieţii pictate şerpuiau pe pereţi, de-a lungul încăperii boltite… Se înfăşurau. Se bifurcau. Şerpuiau.

Un gând îngrozitor îi trecu lui Alvar prin minte. S-ar putea ca fără informaţii de la şerpii străini, Cronicile sale să fie incomplete! Oare isii au ceva asemănător arhivelor, pe care le întreţineau uneltele lor juttahaţi?

Povestiri – de asta avea nevoie pentru a şti să completeze imaginea, o imagine ce părea a se extinde continuu, lăsând vederii tot mai multe spaţii albe… Nu putea avea încredere în şerpii străini, enigmatici, nici chiar în cei din specia de bronz… Cronicile în embrion reprezentau o înregistrare omenească a evenimentelor…

— Iar când oasele ei vor dispare, sufletul ei va părăsi ţărmul cel negru şi se va dizolva, devenind de nerecunoscut, în mana… Aşa încât noi, care nu suntem longevivi, vom trăi nu treizeci şi trei de ani, ca Vivi Rintala, nici patruzeci sau de patru ori pe atât, ci o mie, două mii sau mai mult, pe acel tărâm de abanos, cât timp scheletele noastre rămân intacte…

Sudoarea curgea pe spatele gras al seniorului viselor, care simţea privirea numeroşilor orăşeni ce se rugau şi se întrebau cum e să fii longeviv. Fără resentimente sau invidie, doar cu o senzaţie vagă, nedefinită, de mâncărime…

— Aşa încât noi, care răbdăm secole, la sfârşit…

O consolare splendidă pentru cei care nu s-au căsătorit (şi nici nu o vor face vreodată) cu o fiică a Norocoasei Sariola. Cei care aveau viaţă scurtă nu numai ca dovadă că-s oameni de rând, ci şi pentru că doar câteva prinţese (să le numeri pe degete) erau disponibile în fiecare deceniu, fete încăpăţânate, capricioase ca şi Norocoasa. Aşa cum se dovedise a fi Jatta Sariola. Savantul viselor îşi vârî mâna sub pelerină, să prindă medalionul de sub cămaşă. Lanţul trase de sfârcuri, făcându-le să se întărească.

Un schelet rămas intact… Cât de intact? Bucăţica din craniul Annei, ce se afla în catifeaua din medalion, nu putea diminua viaţa din amintire, de pe ţărmul cel negru. Preotul-mana al lui Gunther fusese sigur de asta. Pentru că o persoană poate pierde o mână sau un picior pe când era în viaţă…

Un vis îl instruise pe Gunther ce să atârne lângă inima sa, ca să fie ferit de viitoare păcate, de alte… Mariette. De ce permisese medalionul să fie atât de tulburat de Jatta Sariola? se mira zadarnic, codul din bucata de os occipital al dragei sale soţii şi cel al craniului surorii ei în viaţă trebuiau să fie aproape identice. Sora ei, la o distanţă de două secole, dar aproape-aproape geamăna ei, ca şi cum mâna timpului ar fi tras încă o dată acelaşi număr. O aproape identică fată din ghimbir, cufundată mai adânc în golful anilor. Însă nu aceeaşi Anna… Nu Anna Sariola, unica, Ţinută minte doar de el şi, poate, de tatăl ei… Bertel Okkonen, cel mai bătrân dintre toţi longevivii. Imaginea Annei, înmagazinată undeva, într-o cămară din mintea lui Okkonen…

— Pentru că oasele sunt armătura sufletului…

Cei prezenţi tresăriră. Când oasele lui Tycho Cammon vor arde, se va auzi un ţipăt din mijlocul flăcărilor? Făpturile

senzitive vor profita de scurta deschidere în mana pentru a suge sufletul?

Ajutorul preotului îşi şterse bărbia cu mâna pe care o ţinuse pe lada de yellover în care se afla Vivi, apoi puse degetele umede pe coşciug şi făcu semn.

Preotul, Victor Rintala, ginerele lui Rintala şi Sam Peller ridicară coşciugul. Clătinate, florile-de-suflet îşi răspândiră aroma în timp ce purtătorii duceau sicriul afară, în seara fierbinte, timpurie, urmaţi de enoriaşi.

— Sufletul e veşnic, declară o femeie serioasă, cu bonetă de dantelă, care se chinuia cu doi băieţi lângă gardul de care-l legase Tilly pe Afară. Veşnicul suflet.

Declaraţia ei fusese mai degrabă încăpăţânată decât stridentă. Fii ei pufăiră intrigaţi de spanielul cu zgardă din pietre scumpe, care începuse să strige:

— Tilly! Tilly!

Tilly Kippan ceruse ca animalul ei să fie legat. Afară se speria când era singur în cuşcă. Iar ea voia să participe la ceremonia funerară, înainte de a asista la arderea oaselor. Aşa că-l rugase pe Osmo, foarte dulce, să-i permită să ia câinele cu ea. Subit, un câine mutant i se păruse ceva banal şi că i-ar fi refuzat o cerere lipsită de importantă. Ca şi cum ar fi pălmuit-o, la figurat, în mod inutil.

— Casele nu contează, îşi asigură băieţii femeia îmbrăcată în negru. Sufletul e pretutindeni.

— Oasele bune! lătră Afară. Vreau oase.

Băieţii izbucniră în râs, în timp ce fiica seniorului pădurilor drapată cu frunze, făcu semn câinelui să tacă.

Împotriva voinţei lui, Osmo scoase un hohot de râs izolat, convins că şi Vivi ar fi apreciat absurdul situaţiei.

— Ai auzit, doamnă Lundahl? (femeia se întoarse, zăpăcită). Din gura unui câine. Sau în gura lui. Oase!

În timp ce cortegiul trecea pe sub poartă, intrând în cimitirul cu pietre roz, tristeţea îl copleşi pe seniorul de Maananfors. Sus, în cupola clopotniţei, un clopot sună lugubru…

Norii întunecaseră pădurea, iar epuizarea depăşise, în cele din urmă, dorinţa imediată a Jattei de a pleca departe, cât mai departe, de teritoriul lui van Maanen. Parcursese, probabil, patruzeci, cincizeci de kei în ziua aceea, pe drumul murdar de

pădure, ferindu-se de ferme sau aşezări, ocolind lacurile pe ţărm, atunci când copacii nu se apropiau prea mult de apă, trecând prin vaduri, izvoare şi, pâraie. Şirul de lacuri lungi, înguste, ce se îndreptau spre nord de bazinul uriaş, de turcoază, dintre Maananfors şi Loxmithlinna, o ajutase, călăuzindu-o spre est. Poate că, în linie dreaptă, se afla la vreo treizeci de kei de castelul seniorului Osmo. Suficient pentru a reduce constrângerea de la o durere furibundă, ca de dinţi, la o suferinţă blândă, uşoară, familiară, suportabilă. Întâlnise puţini pădureni, călăreţi sau fermieri pe drum, dar se ferise de ei, ascunzându-se în pădure sau în tufărişuri. O vagaboandă dementă, cu părul tuns, cu un copil, înarmată cu un cuţit, şi cu o cicatrice proaspătă pe obraz... ceva pe care mai bine o laşi în pace, dacă nu-ţi cere ajutor...

I-ar fi prins bine un acoperiş, dacă ţinea seama de maldărul de nori buretoşi, gata de stors... Şi hrană, mai multă hrană pentru ea şi mereu flămândul Grăbit...

În faţă, un lac mic, înconjurat de horzmaşi cu frunziş lânos – potenţiale umbrele – şi larkeri cu frunze în formă de spadă, prin care ploaia s-ar fi scurs în cascade... Păsări-planoare cu dungi albastre se ridicară, împrăştiindu-se printre trestii... Întunericul le ascunse iridiscenţa obişnuită. Păsările vălureau păpurişul în care peştii prindeau insecte. Undele acoperiră apa în clipa în care primele picături mari de ploaie începură să cadă. Harnii grase, lucioase, înotau, cufundându-şi gâturile lungi să prindă plevuşcă. Harnii suculente, cu ficat otrăvitor. Zburătoare gustoase, dar, în mare parte, necomestibile... Oricum, imposibil de prins. O fi vreun peşte-naiv în balta asta? Poate dacă ar împleti o plasă din papură... Dacă ar fi căutat în coliba vreunui pădurean de pe malul apei... Îşi aşeză fiul pe malul nisipos şi îngenunche peste marginea apei, atentă să nu scrâşnească pietrişul.

— Şi tu, Jack. Bea.

— Nu-mi dai suc?

— N-a mai rămas.

— Mi-e cald!

Trecu pe lângă ea şi intră în lac până la genunchi, udându-şi cizmele şi pantalonii. Păsările-planoare se îndepărtară imediat, cu zgomot.

— Dacă ieşi din apă, o să încerc să prind un peşte. Bea,

înainte să ieşi.

Băieţelul înlemni, ca mustiul flămând, iar secundele treceau…

— Ieşi afară!

— Peşti! strigă el, apoi se aruncă, plonjând cu capul înainte, zvârlind stropi în jur.

— Jack!

Copilul se târî afară, cu genunchii îndoiţi, trăgând un „naiv“ pătat cu roz, lung cât jumătate din trupul lui. Ţopăi până pe plajă şi aruncă prada la picioarele Jattei. Peştele ce şerpuia săpa o groapă în nisip.

— Ai văzut? N-am nevoie să-mi prinzi peşte!

Pocnind „naivul“ în cap cu o piatră, Jatta oftă:

— Of, Jack, ai totuşi nevoie de mine…

Ochii lui se deschiseseră largi…

— Bună, Grăbitule! Bună, Jatta Sariola!

Din crângul de larkeri, împingând frunzele late, în formă de spadă, se ivise un tânăr înalt, muşchiulos, cu păr castaniu deschis, dat pe spate, cu o bonetă pe creştet, ca o chiflă cu o cruce din mirodenii. Îşi descheiase mantaua cenuşie, lăsând să se vadă pantalonii cafenii din piele şi cămaşa din catifea reiată. Ce ochi albaştri! Ce păr lucios! Cuţit lung în teacă… Raniţă de piele unsă…

Bărbatul se apropie cu timiditate.

— Mă numesc Juke… Am fost în sala seniorului Osmo. Călătoresc spre est.

Jatta se chinuia să taie capul „naivului” cu cuţitul, umplând oţelul de sânge. Se ridică şi înfruntă bărbatul.

— M-ai urmărit? Cum?

Jack se apropie tiptil, cu pumnişorii strânşi.

Juke îşi arătă mâinile goale.

— Când o persoană e constrânsă să facă un lucru, lasă o urmă distinctă.

— Chiar aşa?

— Pentru mine. Da. Sunt copilul unor mutanţi.

— Copilul? Să nu-mi spui că ai doar şase ani sau…

— …sau vei crede că van Maanen a avut dreptate? După câte ştiu, Grăbitul e unic. Din moment ce avem acelaşi drum, pot să vă împărtăşesc povara? Sau să beneficiez de binecuvântări? zâmbi el. Frumos naiv, băiete! Însă eu am o grămadă de hrană. Măcar mi-am umplut sacul, la petrecere…

— Suc? se grăbi Jack să întrebe.
— Un pic.
Îndată ce Juke scoase plosca, băiatul se repezi (Jatta încercase zadarnic să-l oprească) şi sorbi cu lăcomie, înainte de a se îndrepta şi a-l privi pe bărbatul înalt.
— Există o ridicătură din stâncă în partea asta, Jatta – scuză-mi familiaritatea…
— Oh, dar eşti familiarizat cu povestea femeii pierdute, nu?
Dacă Jatta intenţionase să fie sarcastică, irosise efectul căscând…
Juke negă, dând încet din cap.
— Nu. Cred că vreunul din oamenii fără suflet din sală a auzit suficient ca să-ţi înţeleagă situaţia. Van Maanen s-a grăbit să te judece.
— Nu mai am niciun dar. Înţelegi asta?
— Fiul dumitale e supraveghetorul nostru, prinţesă. În partea asta se află o peşteră mică. De dimensiuni decente, totuşi…
Văitându-se şi agitându-se, Jack îşi astupă urechile cu mâinile. După câteva secunde, tunetul se rostogoli peste lac, un bubuit răsunător, reverberator…
— Mai bine am fugi în ea!
— Vino, Jack! spuse Jatta, apucând peştele decapitat.
Băiatul cel iute ţâşni ca din praştie. Abia ajunşi între frunzele lucioase ale larkerilor, Juke o opri brusc pe Jatta. Ea îi agită în faţă cuţitul plin de sânge de peşte.
— Priveşte!
Planând sub oceanul de nori, un aparat lung, mov. De nuanţa unei vânătăi livide. Aripi în formă de delta, deasupra tuburilor laterale, ca nişte flaute. Propulsând ceva nu prea bine conturat. Ţevi ciudate… Antene ieşind din bot… nu, probabil că erau puşti cu raze! Nava-cerească încetini. Jeturi de aer, îndreptate în jos, se înfipseră, ca nişte dinţi, în lac. Valurile se rostogoliră, unindu-se şi amestecându-se într-o umflătură încreţită, ce se îndreptă spre păsările cuprinse de panică, determinându-le să zboare cu gâturile îndoite, spre ţărmuri. Aparatul cu ferestre rotunde plană peste vijelia stârnită pe apă. Norii joşi, groşi, acţionau ca un amortizor de sunet. Juke o trase pe Jatta printre frunze, iar băiatul decise, din fericire, să se tupileze. Prin ferestre se vedeau vag capete întunecate. Hublourile luceau.
Cei trei fugari se ghemuiră.

Ca şi cum bubuitul maşinii despicase cerul, se porni o ploaie cu găleata. O perdea de apă acoperise lacul, ascunzând nava. O zi de baie pentru pădure. Mama, fiul şi mutantul începuseră să se ude. Corabia cerească se zărea înceţoşat – părea pe jumătate dizolvată. În botul ei se aprinse un far fără multă putere, ale cărui raze încercau să străbată prin potop, apoi nava se înălţă şi dispăru.

Ud, sub crengi şi ascuns în pădure de şuvoi, Jack privea fără cap. Jatta tuşi şi scuipă flegma în cascada de stropi, în care se pierdu imediat. O picătură în milioanele de picături stoarse din buretele cerului.

— O navă-cerească! se minună Juke.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva?

Un răspuns provocator:

— Mama spune că bunica are una! Aşa că, domnule Juke, nu fi obraznic cu mine!

Fără să privească undeva în mod special, Juke îşi scoase boneta şi o stoarse în mâinile-i puternice.

— Aşa e?

— Poate că a fost nava bunicii.

— Altă culoare, altă formă a aripilor, replică a o-suta-şi-ceva fiică a Norocoasei. A fost o navă isi.

— Vreau să zbor cu ea.

— În ea, vrei să zici.

— Nu, să zbor cu ea.

— Cu a bunicii? Nu poţi. Nici măcar să te duci la ea. Nu te cunoaşte. A încetat să mă cunoască şi pe mine.

— De ce nu te-ai dus la una din surorile tale măritate? întrebă Juke, scotocind în sacul lui impermeabil.

— Am fost la două dintre ele. După câteva zile m-au gonit, din cauză că Jack vorbeşte prea devreme. Iubiţii lor soţi longevivi se temeau că Jack e periculos, pentru că putea deveni celebru, putea atrage atenţia. Toţi m-au gonit, după un timp nu prea îndelungat. Nu vreau nimic de la familia Sariola, nimic! Poate voi fi fericită printre mutanţi…

Juke ridică din sprâncene. Scoţând la iveală o bucată zdravănă de pâine-brânză, o rupse în trei porţii egale.

— Dacă toţi sunt ca tine.

Băiatul muşca şi devora.

— Ca înfăţişare exterioară, nu sunt, răspunse Juke, mestecând. Într-un fel, sunt un mutant monstru, pentru că arăt normal. Iar sora mea e drăguţă. Însă n-o s-o întâlneşti…

— Nu mergem să locuim la tine?

— Putem găti peştele mâine dimineaţă, sau să-l mâncăm crud acum.

Lângă sac se găsea un picior de gâscă, plin de grăsime.

— Câte o muşcătură de fiecare! Alege!

Juke rupse o bucată de friptură, dădu apoi piciorul Jattei, îşi şterse buzele şi-şi curăţă mâinile cu frunze ude.

— Crezi că juttahaţii din nava de război te căutau, prinţesă?

— De unde ar fi ştiut că-s aici, şi de ce le-ar fi păsat?

— De la cucul din sala lui Osmo.

— N-am văzut niciunul!

Fiul Jattei – şi al lui Jarl – sugea femurul gol. Ghemuit, căzuse într-un fel de toropeală, sugând osul pe care-l vârâse în gură.

— Pasărea fusese acolo, cocoţată sus. Motivul pentru care le-ar păsa l-ai spus chiar tu. Din cauza lui Jack, băiatul iute, demon. De ce nu-mi povesteşti despre Jarl Pakken?

— I-ai ţinut minte numele? M-ai urmărit ca să afli povestea?

— Călătoresc spre est.

Au mai apărut, pe o batistă albă, cu monograma familiei van Maanen pe ea, brânză, ouă, smântână. Juke privea atent pe figura în formă de pară a tinerei zgârietura de pe obrazul bronzat, neted, vizibilă acum ca o inscripţie slab imprimată.

— Cântă-mi o poveste, intonă el.

Gândăcel lucitori verzi, luminând fosforescent în întuneric, apucară fărâmituri de pâine-brânză în cleşti microscopici şi le cărară în salteaua de humus de sub stâncă.

— Spune-mi un basm…

Lebăda construită din lemn-de-mentă ardea în flăcări, aripile ei înconjurau sacul uns cu ulei ce conţinea cadavrul lui Tycho Cammon. Mulţimea dădu înapoi în faţa vâlvătăii.

— Să ardă oasele din piatră! ordonă Osmo, ridicând în mod dramatic braţele.

Coada fracului îi dădea o înfăţişare de pasăre mare, de tuș, ce înfrunta lacul posac şi cerul jos. Dens. La cererea seniorului din Maananfors. Transmisă de portărelul Septimus, vaporul cu zbaturi, încă împodobit cu drapele colorate, îşi întârziase

călătoria spre Loxmithlinna pentru o oră târzie. Pufăind, cu padelele spumegând, şi pasagerii privind spre incendiul de pe plaja pietroasă, bacul părea o navă a morţii despicând un pustiu neted, plumburiu. Nu o corabie simplă, cu lopeţi, ca aceea de pe peretele Johannei, ci o navă serioasă, de pe care sufletul lui Cammon să regrete că lipseşte.

Flăcările stacojii, înroşiseră părul lui Sam Peller şi figura lui palidă. În lumina focului, capul lui arăta viu. Şerbul lui Osmo părea a se îmbujora din eroarea ce adusese moartea lui Vivi. Greşeala lui Osmo – care acum fusese îndreptată. O neînţelegere, nimic mai mult. O eroare fatală. Spanielul lui Tilly adulmecă un smoc de fum.

— Carne-arzând! lătră el.

— Sufletul veşnic…

— …să ardă în iad! vibră doamna Lundahl, absorbită de spectacol.

Funinginea fierbinte căzuse pe boneta ei de dantelă, iar băieţii cei neastâmpăraţi o luară de acolo.

— Presupuneam că, poate, crezi în beatitudine, mârâi preotul-mana, impresionat de distrugerea unui suflet în faţa ochilor săi, sau, cel puţin, în faţa ochilor minţii sale.

— Cammon a fost rău, declară mama îmbrăcată în negru. A fost un diavol. Toţi ştiu asta.

— Vrei să spui că a fost un nakki cu formă umană?

— Oooo! izbucni în cor mulţimea, în timp ce lebăda radia dogoare – arzătoare, cauterizantă – dar păstrându-şi forma. Vâlvătaia rugului era suptă cu lăcomie de aer. Incandescenţa devenise usturătoare. Un miros puternic de mentă umplea nările: o notă falsă de răceală iluzorie.

— Un diavol! N-ai citit niciodată Biblia noastră?

— Să citesc? Nu-i de mirare că ai capul plin de prostii, femeie!

Alvar tuşi.

— În cartea Cronicilor, începu doamna Lundahl, deşi preotul-mana dispăruse în mulţime.

— Cronici? exclamă, atent, istoricul.

Doamna Lundahl se întoarse.

— Seniorul Alvar!

Fiii ei se plecară, stângaci.

— Nu mai sunt senior, doamnă Lundahl.

— Dumneata ai înlănţuit, odată, un demon în parcul cu

sculpturi.

— Nu, a fost un juttahat.

— Iar Satan e un şarpe.

Focul uriaş duduia, înăbuşindu-i rătăcirile. Dând trist din cap, Alvar plecă şi el. Femeia nu-şi dădea seama că se află în altă lume, în care alte poveşti aveau importanţă. Gunther ar fi trebuit să fie aici, să vadă rugul sufletului lui Tycho Cammon. La urma urmei, savantul viselor fusese cel care-l dăduse gata pe omul de piatră, cu vătraiul lui Alvar. Se pare că longevivii au puţin respect pentru istoria în desfăşurare! Sau discuta cu Elmer şi Lyle în timp ce aceştia lucrau la nava-cerească? Negocia pentru monitorul de hibernare. Nikki Loxmith nu dorise să asiste la arderea oaselor tiranului, la care înmormântarea lui Vivi reprezentase doar preludiul. Fratele ei decisese să lipsească de la ambele evenimente.

— Foc, arde oasele până le faci cenuşă! urla Osmo, glăsuind plin de sudoare.

Lemnul-de-piatră ardea liniştit, continuu…

Însă temperatura necesară pentru incinerarea unui schelet era formidabilă. Osmo îşi ridică iar braţele, semnând mai mult a preot decât prostul cu haine cenuşii.

De ce nu? îşi spuse Alvar. Ar fi fost drept şi cinstit. Dând înapoi în faţa căldurii în creştere, fostul senior îşi aminti de insistenţa Johannei că Sepp Hakulinen ar reprezenta un preot potrivit pentru Maananfors. Oh, mirosul ăsta fals de mentă din vâlvătaia aprigă!

— Flăcări, trosniţi şi sfărâmaţi, aşa cum sparge fulgerul o stâncă!

Dincolo de ţărm, pasagerii de pe bacul întunecat priveau pe plajă o lebădă strălucitoare ca soarele, ce lumina moara şi tăbăcăria din vecinătate.

8. Fata Cu Un Ou De Ciocolată

— Cântă-mi o poveste, spune-mi un basm…

Cererea fredonată a lui Juke trezi amintiri despre mama Jattei, despre povestea tinerei Norocoase care a pătruns în camera secretă interioară, în centura de asteroizi ai Pământului, cu secole în urmă, pentru a fi primită cu aceeaşi cerere; despre

legendele pe care Norocoasa le povestise ukko-ului (pe care Jatta şi le povestise ei înseşi, în coliba aceea întunecoasă, friguroasă, ca şi lui Jack, care lua fiinţă în pântecul ei…). Capul îi era plin de poveşti. Ploaia curgea, împroşcând cu stropi sub streaşina alcătuită din stâncă. Copilul sforăia lângă ea, ca o pisică ghemuită, pe care n-ar fi vrut s-o trezească. Ce băţos se înclinase, când noul lor tovarăş se înghesuise în ea, privind-o atent…

— Spune-mi un basm…

— Şi tu eşti un glăsuitor! şopti ea, dându-şi seama de presiunea uşoară care o obliga să se supună. Trebuie să dorm! protestă ea.

— Bineînţeles. Povesteşte-mi în timp ce dormi, Jatta. Necazurile vor dispare. Te vei trezi odihnită.

Ce să-i povestească mai întâi? Ce-a fost la începuturi, ce altceva? Cu ochii minţii, văzu un cerc de maimuţe ce pălăvrăgeau, fiecare ţinându-se de coada încovrigată a celei din faţă, după cum cea din spate se ţinea de coada ei. Un cerc de basme. Dar în ce sens să meargă?

— Dormi, dormi…

Se prăbuşi ghemuită, dornică de uitare, abia simţind impunerea voinţei lui Juke, din moment ce era de acord cu aceasta. Sub comanda lui mângâietoare, oboseala şi durerile dispărură. Va povesti în timpul somnului. Ştia că aşa va face. Va visa amintiri. Un glăsuitor poate să te facă să săvârşeşti aşa ceva.

Cercul ăla de maimuţe era importat din Pootara cea înăbuşitoare, unde raţionaliştii independenţi de mana îşi aminteau de maimuţele din unele ţări de pe Pământ. Pentru ei, toţi nordicii erau maimuţe ale manei. Mama Jattei îi dăruise lanţul la aniversarea ei, când împlinise nouă ani. Nu era un joc uşor, această variantă în două dimensiuni a puzzlelor sferice sau cubice. Cu atât de multe permutări posibile de cozi şi mâini, de mâini şi cozi… Însă care dintre ele era cea corectă? În ce ordine trebuiau aranjate toate maimuţele acelea diferite? În forma unui şarpe cu coarne, ce-şi înghite propria-i coadă? Poate nici nu există vreo variantă corectă! Dacă le vei manevra şi te vei. Concentra suficient de mult, spusese mama, vei descoperi modelul ascuns. Un şarpe. Poate că Norocoasa minţise.

Pootaranii fabricau puzzle-uri: exerciţii pentru intelect, scule ale unei logici ingenioase. Ca nişte exorcizări ale misterelor, nu ca nişte revelaţii. Şi pentru a folosi, cu chibzuinţă, fiecare bucăţică din cheresteaua nordică. Un şir de maimuţe transformându-se în şarpe, ha! Probabil că Jatta căuta imposibilul…

Dar, în cele din urmă, imposibilul o găsise pe ea – sub forma băiatului ei iute.

Iarnă la Sariolinna, în palatul Puhjola. Două luni de întuneric. Mama ei însărcinată iar. Cu foetusul ce urma să devină fiica Ester. Jatta avea nouă ani şi un pic. Avântata Flicka abia se măritase spre sfârşitul toamnei. Rămăseseră Kay şi Helena, mai mari decât Jatta, ea însăşi, după aceea Eva şi micuţa Peştişor. Cinci fiice şi una pe drum. Întotdeauna încă una. Întotdeauna Norocoasa şi Bertel aveau fete.

Sentimentul de soră dispărea la descendentele Norocoasei, pentru că, mai devreme sau mai târziu, o fiică îşi dădea seama că în palat creşteau întotdeauna şase fete. Aşa fusese de secole. Afecţiunea pentru mama cea nebună sau tatăl cel trist însemna un capriciu, un joc spiritual, o floare sortită să se veştejească. Surorile mai tinere sau mai în vârstă erau tu însăţi, la diferite vârste. Aşa că ajungeai geloasă pe tine, plină de resentimente, şi-ţi exprimai sentimentele alienate prin cursuri şi fantezii. Apoi deveneai romantică şi dornică să alegi dintre peţitorii care se gândeau la darul tău. De obicei, erai încântată să te măriţi şi să pleci de acolo, să fii tu însăţi, departe de lanţul de maimuţe al surorilor. Dar vei face mofturi, când va trebui să accepţi un anume peţitor. Vei crea greutăţi care o vor amuza pe Norocoasă, păstrătoarea castităţii şi custodele lumii care ţi-o va înlătura. Sau care o vor înfuria. Să te îndrăgosteşti de un pretendent însemna o nebunie, pentru că iubitul tău putea (chiar dacă şansa era redusă) să devină un zombi, un cadavru trăitor veşnic. Însă fetele erau toate naive…

Gândul la peţitori nu ajunsese încă în mintea Jattei, la vârsta de nouă luni, în palatul închis pentru iernat, în timp ce muta, cu degetele îngheţate, piesele jocului, încercând să-i dea de capăt. Turba care ardea încălzea, dar nu suficient, dormitorul ei înalt cât un turn, luminat de lampă, aşa că se ghemuia în fotoliile curbe, îmbrăcată cu pantaloni groşi, albaştri, şi o rochie din stofă azurie, împodobită cu brocart roşu. Camera alcătuită dintr-

un semicerc de foişoare semăna cu un piept din piatră, iar balconul închis, ieşit în afară, ca un sfârc din sticlă. Un covor cafeniu pe podeaua din yellover. Un pat simplu, îngust, cu sac de dormit împodobit cu ochi atenţi, mari şi mici, iar marginea de la cap sculptată într-un model complicat, cu chei.

Perdelele din satin verde erau larg deschise. Fata fu cutremurată de un frison. Obosită de maimuţele neschimbătoare, privi prin sticla bombată pădurile acoperite de chiciură şi munţii ameninţători, cu vârfuri de gheaţă. Deşi soarele dispăruse cu desăvârşire, muchia îndepărtată a secerii de pe cer, neumbrită de planetă, sclipea argintiu, luminoasă, şi în miez de iarnă. Zăpada strălucea pe fiordul întins, îngheţat, şi pe acoperişurile Sariolinnei.

Atunci mama ei – mama ei tânără, într-o rochie de catifea, de albastrul păunului, venise pe neaşteptate, ca de obicei.

— Jatta, Jatta mea, hai să vorbim, să pălăvrăgim, să bârfim…

Alunecând din poala fetei, maimuţele mici din lemn zăngăniră pe podea, între perete şi covor.

— Eşti Jatta, nu?

Ca şi cum mama ei ar fi uitat care din fetele ei era. Adevărat, Jatta nu-şi vedea, mama în fiecare zi. Profesori, servitori, paznici, slujnice şi Nanny Vanni – Nannivanni, după cum îşi dăduse seama recent că se numea femeia solidă – alcătuiau universul ei social. Eva, în mare parte. Un pic Peştişor, care abia începuse să meargă. Mult, Helena, care împlinise doisprezece ani. Puţin Kay, care avea cincisprezece şi era aproape femeie. Jatta simţea uneori că-i lipseşte ceva, văzându-şi tatăl şi mama uneori doar la câteva săptămâni, alteori la câteva zile. Sau poate nu-i lipseau, din moment ce situaţia reprezenta ceva obişnuit.

Cu puţin timp înainte, Jatta gândise că părinţii ei continuau să arate exact la fel de tineri – în comparaţie cu alte mame şi taţi din palat care aveau fete la fel de mari ca Flicka – pentru că trăiau doar la anumite zile, o dată pe lună sau pe săptămână. În timp ce toţi ceilalţi trăiau tot timpul. În unele seri, înainte de a se duce la culcare, Jatta îi şoptea lui Nakkinook, păpuşa ei care dormea cu ea în pat:

— Mâine voi lipsi!

Dar n-o făcuse niciodată…

Mama putea fi iubitoare, o legăna şi o alinta pe Jatta aşa cum

aceasta o mângâia şi o legăna pe Nakkinook. Sau groaznică. Uneori, în ambele feluri în acelaşi timp.

— Eu sunt, chicoti Jatta.

— Centura te jenează, draga mea fiică?

— Nu.

Centura făcea parte din ea, după cum inelul cu rubin al mamei părea a face parte din degetul ei. O bandă capitonată, pe şolduri, şi două prelungiri ce coborau, glăsuite de un vorbitor să fie flexibile, să nu se roadă sau să se murdărească, dar să împiedice… orice ar face-o să-şi piardă darul. Aceasta era a treia cingătoare pe care o purta Jatta, primită de la Heena, care avusese nevoie de una mai largă, pe care Helena o luase de la Kay, iar Jatta, la rândul ei, urma s-o transmită Evei… un lanţ de cozi ale unor maimuţe ce se micşorau… Da, într-adevăr Jatta avea o codiţă şi o placă triunghiulară în faţă. Mama fixa centura, astupând urechile fetei, să nu înţeleagă cuvintele secrete pe care le şoptea. Fetele Sariola nu văzuseră niciodată o saună, aşa că Jatta presupunea că toate fetele poartă centură, aşa cum poartă inele, cercei sau coliere.

Cu o mişcare bruscă, mama se aşezase lângă Jatta, pe fotoliul de lângă fereastră. Cizmele ei cu vârfuri ridicate striviră maimuţele mici. Cuprinse fata în braţe, iar Jatta ar fi căzut, dacă n-ar fi strâns-o atât de tare. Femeia îmbrăcată regeşte dezmierdă cascada strălucitoare de păr negru precum cărbunele, ce curgea pe umerii fetei. Cel al mamei, nearanjat, dezordonat, era prins de câteva agrafe de argint, Efectul obţinut: pe de o parte părea a fi încoronată, pe de altă parte, craniul mamei părea a fi strâns într-un corset de metal. Pielea mamei, atât de proaspătă, de copilărească, mirosea a prăjituri aromate, amestecate cu o fărâmă de creveţi picanţi. Jatta văzuse că ochii mari, fumurii, de pe faţa plină, ovală, arătau furioşi.

— Spune-mi o poveste, mamă, se rugă fata, temându-se ca mama ei să nu facă vreo răutate.

Apelul fusese zadarnic.

— Nu, sosi replica, tu îmi vei cânta o poveste şi-mi vei spune un basm, leppi mic! Vreau să-mi spui cum a venit mămica ta pe Kaleva şi vom vedea cât de mult ai înţeles, pentru că-s sigură că nu mai înţeleg eu mare lucru. Şi asta din cauză că nu-s în întregime aici, că mi-am lăsat copia în ukko. Sau poate copia

mea a venit pe Kaleva, să dea naştere tuturor fiicelor lui Bertel, copiind una după alta, an de an… Iar adevărata Norocoasă se distrează, pentru veşnicie, în spaţiul-mana, ascunsă… Cu siguranţă nu în ukko-ul meu, nu, pentru că ar fi văzut-o cineva până acum, nu-i aşa, leppi mic? Atunci, unde? Oare ukko-urile se conectează, în străfunduri, cu toate copiile?

Mama Jattei râse amuzată de perplexitatea fiicei şi-i ciufuli părul.

O nevoie de bunătate, străbătută de panică, cuprinse fata.

— Mămico? se rugă ea.

— Spune-mi Paula, nu mamă. O mamă e un trup mort, păstrat prin înşelătorii.

Jatta nu înţelesese.

— Paula?

O dată, tata o chemase pe mama astfel… Era vorba de o capcană deschisă să cadă Jatta în ea, sau mama ei o favoriza brusc, înaintea lui Kay, Helena, Eva sau Peştişor? Bucuroasă ca o pisică mângâiată prea mult, Jatta îşi întoarse gâtul, să privească afară, la întunericul tăcut, înzăpezit, al zilei, şi la arcul scânteietor de pe cer atârnând jos, spre orizontul îndepărtat. Mama ei, ca şi tatăl, veniseră din întunecimea de-o răceală profundă a unui spaţiu inimaginabil, de undeva, de dincolo de lume, gol, dar în care se aflau stânci, unele de mărimea unui munte, un soi de mare nemărginită, la fel de adâncă pe cât era de largă, o mare fără ţărmuri, în care puteai pluti pentru totdeauna, dar fără apă, nici măcar aer, o mare a nimicului, cu excepţia acelor munţi de rocă sau gheaţă, atât de rari, pe care nava familiei îi căuta pentru comorile pe care îi conţineau, nu comori din rubine şi smaralde, ci din minereu de fier, nichel, tungsten…

Mama ei cea tânără şi străveche o ţinea fără efort. Venise s-o ajute pe Jatta sau s-o chinuie? Cât de uşor tandreţea se poate transforma în chin, cordialitatea în capricii…

Jatta privi constelaţiile. Arcaşul. Vaca. Harpa. Cucul. Atâtea stele, risipite pe curba-oglindă a arcului ceresc… Stele şi o planetă strălucitoare, o lampă mică de argint. Otso cel gazos, cu duzina lui de pui de lună?

— Paula… încercă Jatta gustul numelui, ai trăit pe o navă într-un nimic întunecat, o navă din oţel care căuta stânci bogate, pe care le topea nava-balenă…

— Da, nava-uzină… zise mama, vârându-şi mâna liberă în punga de la brâu. Priveşte!

Scoase un ou, pe care-l aşeză în palma Jattei. Oul acela de găină era greu. Jatta îl învârti până găsi dopul mic, din ciocolată. Îl zgârie cu unghia, pentru cazul în care dedesubt s-ar fi aflat coajă, iar ea ar fi spart oul doar pentru a-şi murdări degetele şi hainele cu albuş şi gălbenuş împuţit.

— Nu prea ai încredere în mine, îi şuierase la ureche glasul mamei, plin de şiretenie.

— Ba da, mamă… Paula.

Jatta sparse oul, iar prin crăpătură se zări nuga cu ciocolată. Apoi aşeză frumuseţea de ou pe pervazul ferestrei şi răsuflă adânc.

— Ai trăit lângă una din stelele de acolo, rezumă ea povestea.

— Nu-i una din acelea! Profesorii tăi nu te-au învăţat nimic? Care-i? (Oare mama ei o cunoştea? Ţinuse minte atâţi profesori şi atâtea fiice?) Nimeni nu ştie care-i Kaleva, în marea stelelor?

— Dar, protestă Jatta, Kaleva e aici! Am spus o stea ca acelea, pentru că toate arată la fel?

— În spatele acestor stele sunt alte rânduri de stele, iar dincolo de ele încă o sută de voaluri de stele şi încă o mie… Nimeni nu ştie unde-i Pământul sau unde-i Kaleva – în raport unul de celălalt. M-am pregătit, cândva, să fiu navigator, drăguţa mea.

Drăguţ era un ou spart, din care se scurgea nuga întunecată, dulce…

— Mi-a plăcut întunericul, şopti mama ei, poate minţind. Întunericul era casa mea. Frigul şi vidul… Chiar dacă mă putea ucide sau putea ucide pe oricine…

— Sigur, în întunericul navei exista lumină şi căldură…

— Katarina era o coajă de ou. Ştiam toţi asta. Trăiam în teama că, oricând, cochilia putea plesni. Aşa că ne-am obişnuit să iubim frica, să iubim întunericul. De aceea îmi place aici, în Sariolinna anotimpul în care soarele dispare. Îmi aminteşte de ceea ce am fost.

Figura bântuită a mamei sale o fermecase pe Jatta, pentru că Paula Sariola văzuse… vidul. Mult timp.

— Te vei căsători cu un peţitor frumos, micuţă Jatta, şi-i vei dărui viaţă lungă, ca a mea. El nu va îmbătrâni, dar tu da!

Un fior rece străbătu spinarea Jattei. Mama ei îşi bătea joc de

ea, referindu-se la lucruri pe care ea nu le înţelegea…

— Îşi va lua o amantă. Te va izgoni… S-a mai întâmplat. Am revărsat prăpădul asupra unui soţ care a făcut asta, acum şaptezeci de ani. Nu cred că se va întâmpla altă dată.

Ce-i aia amantă?

— Tu eşti stăpâna palatului Puhjola… Paula.

Sigur, a sufrageriilor, bucătăriilor, cămărilor, atelierelor, a întregului oraş de servitori şi paznici. A pivniţelor mari. Holurilor şi galeriilor. Şi a turnurilor cu domuri în formă de ceapă. A curţilor şi colonadelor de sub cupole, luminate de lămpi iarna, de razele soarelui în zilele lungi ale verii. A coridoarelor ce erau, de fapt, străzi. A apartamentelor, dulapurilor, infirmeriei, untăriei, farmaciei, armurăriei, trezoreriei – stăpâna a toate, a oraşului Sariolinna, a pădurilor, munţilor, fiordurilor, lacurilor, deşerturilor îngheţate şi mlaştinilor din tundră.

Deci, pentru ce ar fi reprezentat o amantă o ameninţare? Femeia aceea era puternică, schimbătoare, capricioasă, deci mai importantă decât o soţie? Plină de patimi bolnave şi tristeţi întunecate. O regină invadatoare… invitată în casă de soţ? De ce?

Paula era soţia lui Bertel! Erau căsătoriţi de multă vreme. Iar Paula născuse duzine de fiice care îmbătrâniseră şi muriseră. Capul fetei clocotea, îşi apăsase mâinile pe geamul rece. Atins de cotul ei, oul din coajă şi nuga aproape căzuse de pe *pervaz.*

— Spune-mi povestea, Jatta! Tu eşti Jatta, nu? Vorbeşte, Jatta!

Fata întrebă:

— Ai avut şi altă fată numită Jatta?

— Nu… ezită mama. Sigur că nu, nu după cea care a murit de mică… N-aş fi uitat-o. Bertel mi-ar fi amintit. Poate voi uita, peste încă două sute de ani. Cât timp va dura, cât de mult? Despre asta îmi tot pălăvrăgeşte Bertel. Ar trebui să nu încerce să mă părăsească… Cine ar fi atunci tatăl fetelor Norocoasei?

Regina privi, fără expresie, acoperişurile înzăpezite ale oraşului şi fiordul îngheţat.

— Această lume este recolta mea cât timp doreşte mana. Sau până voi găsi copia mea. Trebuie s-o găsesc. Acum spune-mi povestea, şuieră ea.

S-o spună, pentru ca mama să ştie cine era. Cine fusese.

— Cei de felul tău căutau stânci bogate…

— Da, bogate. O avere. Iar căutarea costa o avere. Atât cât îşi

putea permite Pământul…

— Familiile trăiau departe de soare…

— În întuneric, în cochilii de ou… Stelele rămâneau departe, ca întotdeauna. Imposibil de atins, despărţite de noi printr-un infinit de nimic. Pentru ca o coajă de ou să traverseze chiar cel mai mie abis, ar fi durat o mie de ani, iar stră-stră-puii de dinăuntru ar fi devenit răi şi nebuni. Nebuni şi răi ca mine, mică povestitoare?

Mama ei întrebase atât de brusc, încât Jatta tresări.

— Te strânge centura?

Paula lăsase părul cărbuniu, lucios, al celei peste a o suta fiică a sa, şi o apucase de bărbie. Sărută lacrimile care se iviră în ochii fetei. Trupul mamei îl apăsa pe cel al Jattei, dar presiunea umplea fata de o uşurare veselă, de parcă ar fi plutit în vid – în vidul propriei existenţe.

— Nu pot să vorbesc cu tine, pentru că eşti prea mică, oftă Paula. Pentru că nu cunoşti încă viaţa, micuţo!

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat în ukko…

— Chiar ştii? Eu ştiu?

— Ascultă-mă!

— Începi să ai pretenţii, mică plângăcioasă! Eşti impetuoasă. Cred că-mi place asta. Azi.

— Nava ta a descoperit ukko-ul. Semăna cu o stâncă uriaşă, în formă de ou, dar era din stâncă doar în exterior, debită iute Jatta. Avea un kei în lungime şi o jumătate de kei în lăţime, era gol pe dinăuntru şi forma prea regulată pentru o stâncă. Şi avea o gaură.

— Gaura aia fusese umplută cu ciocolată?

— Nu, era o uşă mare, ca irisul şi pupila ochiului meu. Dar înăuntru, ukko era mai mult o ureche, o ureche complicată…

— Cu camere, peşteri, cavităţi şi tunele curbe, spiralate…

— Înăuntru era aer, aer dulce…

— Nu ca duhoarea de pe Katarina, duhoarea pe care o cunoșteam şi o iubeam, precum un leppi vizuina lui…

— Exista greutatea potrivită…

— Gravitaţie, fato! Oh, costumele musculare pe care trebuia să le purtăm pe Katarina… Cum putea stânca aia să aibă 3/4 g în interior şi aer, dacă n-ar fi fost o bază străină, în aşteptare? ne-am întrebat noi.

Vârful degetului mamei înconjurase urechea Jattei, gâdilând-o

şi făcând-o să tresară. Când arătătorul întâlni degetul mare, doamna Sariola trase de lob, îndemnându-şi fiica să se grăbească.

— Ukko al tău era, înăuntru, o ureche…

Aroma mamei, sărată, de spumă de mare, dar şi acidă. Mirosea a pâine coaptă şi fructe de mare. Bineînţeles, ukko-ul îi modificase trupul. Părul, cândva blond, devenise negru ca noaptea, inversul albirii de frică. Ca şi cum ar fi fost negativul persoanei care existase înainte.

— Era ca o ureche cu cavităţi, camere şi canale întortocheate, tuburi şi labirinturi…

— Labirinturi, pălăvrăgioaico! Cochilii. Spiralele interne în formă de melc. Spiralele înconjurând spirale. La început, n-am avut idee cât spaţiu exista în ukko.

Degetul arătător şi cel mare se strânseră.

— Din cauză că o parte din ukko era închisă. Apoi aţi plecat în explorare, fără costume.

— Umblam prin stâncă precum nomazii, să respirăm aer proaspăt şi să ne simţim greutatea reală.

— Te-ai dus să te joci în urechea de piatră. Aveai cincisprezece ani.

Cel mult păreau cincisprezece ani! Vârsta lui Kay…

— Ne-am jucat un pic cu toţii – cu grijă, bineînţeles. Poţi muri uşor în întuneric. Ţopăiam pentru că făcusem cea mai mare descoperire a timpurilor, de o sută de ori mai mare decât mormântul lui Tut, chiar dacă acesta păruse, la început, gol. Am presupus că-i o creaţie, mai degrabă decât o creatură. O bază străină pregătită anterior. Un monument sau o sculptură străină, atrăgătoare. Într-un fel, am avut dreptate în ambele privinţe. Însă am greşit, am greşit mult… Nu ne-am dat seama nici de jumătate din erori…

Obosită de amintirile despre ea însăşi, Norocoasa oftă, slăbi strânsoarea urechii… Cizmele ei striviseră maimuţele căzute pe jos. Respiră zgomotos.

— E atât de mult aer aici, nu-i aşa? Aer pretutindeni. Îmi place încă întunericul iernii…

Vorbele ei nu sunaseră conform conţinutului lor, ci ca şi cum întunericul ar fi fost un demon pe care ea decisese să-l adore, ca să n-o distrugă.

— Apoi, în adâncul lui, ukko ţi-a vorbit…

— Da, în străfundurile lui… Sau ceea ce am crezut eu a fi străfundurile lui, mică povestitoare. Şi, totodată, în străfundul meu. Cei din neamul meu fuseseră acolo şi descoperiseră doar o fundătură. Nu li întâmplase nimic deosebit. Dar atunci, sunete porniseră să se agite, în mintea mea, şuierând, clincănind, zgomote care mă îmbolnăveau, mă zăpăceau… Am ameţit şi am căzut, am scăpat lanterna, care s-a spart. Degete subţiri, uşoare, au pătruns în interiorul meu, în pântecul meu, în capul meu. M-am zbătut. O sută de voci cântau simultan în creierul meu, al meu şi al mamei, tatălui, unchiului, mătuşii, de o mulţime de ori, într-o zarvă infernală, înnebunitoare, bâlbâieli fără sens, risipind cuvinte, cuvinte, cuvinte. Eram un burete care se umplea. Imagini fulgerau atât de repede, încât vedeam doar o ceaţă orbitoare, ce-mi făcea greaţă. Am crezut că voi muri. M-am zvârcolit, m-am zbătut şi m-am tras în sus, privind în jur, de parcă nu mă născusem încă. Apoi nebunia zgomotoasă a încetat, iar boala a dispărut. Tubul de piatră netedă din jur era luminos, sidefiu, cu o arcadă ce ducea înăuntru, în sus, în jos. Aşa că m-am ridicat. Ar fi trebuit să fug, dar ştiam că trebuie să merg în altă spirală…

— Iar ukko ţi-a vorbit în minte şi tu l-ai înţeles. A spus: cântă-mi o poveste, spune-mi un basm…

— Să nu uiţi de schelete…

— Oase care păreau de oameni, dar nu erau, pentru că forma arăta altfel. Juttahaţi. Şi câţiva şerpi. Isi.

Fitilul lămpii cu ulei de pe masa Jattei începuse să fumege, scoţând flăcări albastre, producând jocuri de umbre în cameră, dar fata continuă:

— Ai început să povesteşti pereţilor basmele din Cartea Ţării Eroilor, pe care ţi le spusese mama ta, iar ei, mama ei de pe Pământ…

— Costa atât de mult să te întorci pe Pământ, era atât de departe…

— La început i-ai povestit cum a răspândit Vainamoinen arbori pe pământul sterp, inclusiv copacii-curbaţi, să aibă unde să stea cucii. Şi despre piticul care a devenit uriaş şi l-a ajutat să doboare tammi-ul care devenise prea înalt, încât umbrea totul… după care celelalte feluri de plante s-au înmulţit… Apoi Vai s-a rugat pentru ploaie, să fie recoltă bună…

— Cui s-a rugat, mică povestitoare?

— Lui ukko din cer, bineînţeles…

Jatta se agită, mormăind. Băieţelul o apăsa. Recitase în somn. Altcineva, care nu era Grăbitul, sforăia foarte aproape. Hâââr, hâââr…

Juke, glăsuitorul.

Visase despre dormitorul ei cu turnuleţe, de altă dată. Din palatul Puhjola – şi pe mama ei nebună, pe care o ura.

Ploaia încetase, dar stropii continuau să cadă de pe streaşina stâncii. Norii se împrăştiau deasupra larkerilor cu frunze întunecate, în formă de spadă, şi a horzmaşilor cu frunziş des. Arătau ca nişte castele cenuşii, cu forme vagi, distante. Crenelurile lor mocneau portocalii şi vişinii în prima strălucire a începutului de răsărit. Aerul cald se mişca, mai puţin înăbuşitor, mai umed decât atunci când adormise, Cămaşa îi atârna, leoarcă, pe ea. Îşi reţinu un sughiţ, sperând să nu-l trezească pe Jack la ora aceea extrem de devreme. Două şi jumătate? Trei? Dormise suficient? Putea s-o apuce iar dorul de hoinăreală… Să se culce la loc?

Horrr… Horrr…

Îşi reglă respiraţia după sforăitul lui Juke, de parcă acesta i-ar fi putut transmite o somnolenţă care s-o adoarmă. Sânii o înţepară, supărător. După naşterea lui Jack. Îşi alăptase copilul iute, chinuită şi secată de acesta. De atunci, Jack se concentrase asupra figurii ei, o recunoscuse drept ea însăși, nu doar o sursă de consolare la care să se plângă. Se ridicase pe picioruşele lui subţiri, strâmbe toată dolofăneala anterioară consumată, transormată. Mormăia mamamaraamamamama, alteori Jattajattajatta, ca o armă cu proiectile.

— Cine eşti? exclamase ea, o dată, uluită. Eşti un renăscut?

La, care pruncul răspunsese, fără s-o înţeleagă:

— Eu sunt Jack, mamă. Jack.

Numele pe care i-l cântase în prima seară de supt şi dormit, după ce se strecurase afară din ea. Propriul ci nume, dar cu un sfârşit mai aspru.

Jack o speriase, dar o încântase. De unde căpătase însuşirile acelea prodigioase? De fapt, Jack era una din minunile lui Jarl Pakken… Vârtejul ameţitor al felului în care-i făcuse curte – dacă poţi numi astfel o seducere impetuoasă – părea să se reflecte în graba pruncului de a creşte, o dată ieşit din pântecul Jattei. După gestaţia lungă, de iarnă, ca un vis, Jack încolţise iute. Şi

cât de mult le salvase viaţa acest lucru, chiar dacă fusese ceva epuizant pentru Jatta! Pentru că, dacă băiatul ar fi rămas o povară neajutorată, fără darul vorbirii... Jack era precum primăvara. Având simţul miraculosului, Jatta înlăturase orice îndoială privind amestecul întunericului... îndoieli pe care Osmo van Maanen le reînviase brusc.

Mutantul meu minunat... şopti ea. Oare originea ta era cu adevărat importantă, aşa cum a declarat seniorul Osmo? Tu eşti tu! În trupul ei exista convingerea că Jack nu era deloc mutant. Nu pentru că nu se vedea niciun semn de diformitate. Nici Juke nu avea. Nu, pentru că Jack era un miracol.

Carnea excită, carnea doare...

Încetase repede să-l alăpteze pe Jack, care avea nevoie – şi cerea – hrană mai consistentă decât laptele. La început i-o mestecase şi i-o vârâse în gură. Acolo, în sanctuarul acelei colibe, unde o condusese cucul, şi care fusese aprovizionată cu combustibil şi alimente mai mult decât se obişnuia pentru un asemenea refugiu, dinţii de lapte ai lui Jack crescuseră şi putuse să mestece singur, să-şi ia singur hrana. Trebuise să-şi stoarcă singură ceva lapte din sâni, cu degetele, dar murele ce crescuseră în sfârcurile ei dăduseră înapoi, dispăruseră. Doar o umezeală lăptoasă ocazional, o mâncărime şi o durere, ca în noaptea aceea, îi aducea aminte de cele trecute.

Când Jack împlinise o lună, părăsiseră coliba. Cărase copilul şi bruma de provizii rămase. Rătăcise o săptămână, sau mai mult, prin păduri, în direcţia în care bănuise că se afla castelul surorii ei mai mari, Helena. Pădurari şi fermieri miloşi îi arătaseră drumul. Dar unii nu fuseseră miloşi...

Ce importanţă are o soră, în şirul atât de mare? Foarte mică, mai ales când Jatta aducea cu ea un copil nakki. Helena o trimisese, pe ea şi pe copilul ei vorbitor, într-o călătorie de o săptămână, la sora Kay. Aceasta primise refugiaţii pentru câteva zile, până când soţul ei se supărase pe pruncul obraznic şi dăduse ordin de plecare. Kay îşi sfătuise sora să apeleze la van Maanen. Pe drum o atacase un vagabond. Dar Jatta avea cuţit, iar Jack îl muşcase pe bărbat.

Sfatul lui Kay fusese o încercare de a-şi linişti conştiinţa, sau o glumă răutăcioasă? Cunoştea ea prejudecăţile seniorului Osmo? Poate sora ei crezuse că înfruntarea cu van Maanen o va obliga pe Jatta să privească realitatea din spatele băiatului ei

miraculos…

Sforrr… sforrr…

Pic… poc…

9. Înotători Într-Un Lac Izolat

Copilul se trase de lângă mamă, trezind-o. Se duse apoi spre Juke. Noul lor tovarăş călca prin iarba udă, cu pantalonii suflecaţi. Aşezase felii de peşte-naiv pe trei frunze mari de larker. Copacii sclipeau, bine spălaţi. Insecte nevăzute ţârâiau, iar o pasăre-tâlhar, în culori iridiscente, pe o ramură apropiată, croncăni nerăbdătoare, trădându-şi camuflajul mişcător din verde şi albastru. Posibilul hoţ ochise gustarea de pe tăvile improvizate. Crukk, crukk. Nori albi, lânoşi, pluteau pe cerul calm, de safir…

Jack îşi vârâse peştele crud în gură, în timp ce mama lui abia ieşea din adăpost, dezmorţindu-se.

— Doar ce-i pe-o frunză, băiete. Câte una pentru fiecare, zise bucătarul, care se adresă, apoi, Jattei: lemnele-s ude ca să facem foc. Vino şi mănâncă-ţi porţia până nu ţi-o înghite tâlharul ăsta mic.

Barba lui Juke, crescută peste noapte, era mai degrabă fibroasă decât ţepoasă. Jatta îşi imagina o barbă creaţă, densă, care nu creştea repede…

— Tâlhar? întrebă băiatul, în timp ce mesteca. Mine a prins peştele!

— Eu am prins peştele, îl corectă Juke.

Ochii chihlimbarii – ochii lui Jarl – se lărgiseră, indignaţi.

— Nu tu, mincinosule!

Mâna lui Juke coborî, să ciufulească băiatul. Subit, Jack se aflǎ la doi metri de el, ghemuit.

— Stai locului, copile! Ţi-am corectat doar cuvintele. Ţi-am spus să stai!

Jack se cutremură. Mama privi tăios spre glăsuitor. Îl va însoţi, curând, ca o sclavă supusă, iar fiul ei ca o maimuţă dresată?

Juke zâmbea, rezonabil.

— Trebuie să ne ajuţi, băiete, dacă vrei să avem o călătorie uşoară. Nu-i frumos să ţâşneşti aşa, să înhaţi. Şi să fugi!

— Am nevoie să mă mişc, strigă Jack. Altfel nu voi creşte. Voi

plesni!

— Chiar aşa?

— Da.

— Dacă zici tu, acceptă Juke. Te-ai gândit că, dacă vei creşte atât de iute, ca o ciupercă peste noapte, întreaga ta viaţă s-ar putea epuiza într-un an sau doi?

— Nu, protestă Jatta, nu poate fi aşa! Nu spune asta!

Băiatul îl privi pe Juke, cercetător.

Eu era prea mare, zise el, lărgindu-şi gura, demonstrativ. Peştele putea să mă dărâme. Mine-i mai mic…

Juke chicoti.

— Vrei să spui că te gândeşti la sensul cuvintelor tale? Ia te uită!

— E o minune! declară mama lui.

— Ceva este, cu siguranţă, fu de acord Juke. Când o să-ţi aud întreaga poveste, o să am idee de ce-ar putea fi…

Acel simţ insinuat de insistenţă…

— N-am vorbit jumătate de noapte, până ai dormit?

Crukk, crukk.

Juke arătă cu degetul:

— Iată adevăratul tâlhar, băiete! Pasărea aia va umbla curând în sacul meu!

Copilul Jatte erupse în acţiune. Ochi o piatră, o piatră, o apucă, o zvârli.

CRUKK! Pasărea-tâlhar îşi luă zborul, apoi se prăbuşi spre stânga. Se răsuci, dând dintr-o aripă, cealaltă fiind ruptă. Băiatul se grăbi spre locul în care pasărea se rotea, ca o jucărie stricată. Se opri lângă ea. Nesigur.

— Sărmana pasăre! o plânse el. Pasăre rea!

— Jack!

Mâna lui Juke o prinse pe a Jattei.

— Nu-l întrerupe. Să vedem ce face.

Indecizia îl mâna pe băiat în stânga, în dreapta… Ocoli de mai multe ori locul în care pasărea-tâlhar se zbătea, sclipind albastru, verde… Apoi Jack se repezi.

Apucă pasărea rănită, o răsuci în jur şi o aruncă de-a lungul unei poieni largi, cu clopoţei de culoarea caisei, între umbrelele înalte, întinse, lânoase, ale hormzaşilor. Pasărea se ducea mai iute decât ar fi putut s-o arunce băiatul. Zbura iar. În cele din urmă se lovi de un trunchi şi se prăbuşi, inertă.

Fascinat, Juke alergă spre ea.

— A forţat-o să zboare, zise încet Juke. Chiar cu o aripă ruptă. E ca o bobină puternică. Dacă poate rămâne liniştit, e în stare să facă lucruri ciudate. Sau, poate îşi va pierde controlul pe jumătate…

Jatta privi după fiul ei.

— Şi cât va dura? întrebă Juke.

— Nu spune asta!

— Nu spune, nu spune! o imită el, blând, dispreţul pentru fata cândva privilegiată amestecându-se cu o milă sumbră. Ai pierdut peştele pe care-l tăiasem pentru tine.

Aşa era. Feliile căzuseră de pe frunza groasă din mâna ei.

Jatta adună bucăţile, le curăţă cu un smoc de muşchi şi le aruncă în gură, înainte de a devora ce rămăsese De tava ei improvizată. Vezi, nu era mândră, ca alte mlădiţă ale Norocoasei. Îmbucăturile moi, suculente, uleioase, abia trebuiau mestecate. Se topeau în gură.

— Trebuie să ştiu mai multe despre iubitul tău, zise Juke, ca să-l înţeleg pe băiatul iute, miraculos.

— Ţi-am cerut eu să-l înţelegi?

— Şi trebuie să ştiu mai multe despre curtea Norocoasei.

— Pentru că eşti un paria.

— Paria? Şi tu eşti.

Jatta încercă să-şi imagineze o comunitate de mutanţi. De monştri.

— Preotul-mana al seniorului Osmo e un bufon, spuse Juke. Ar fi trebuit să se roage pentru armonia care permite vitelor şi recoltelor noastre să se dezvolte aici, pe o lume străină.

Pe Jatta o dureau picioarele şi tălpile. A se îndepărta de Maananfors însemna să reducă durerea. Privi în jur.

— Jack, întoarce-te! Plecăm!

— Pun pariu că mama lui van Maanen, cea care zace în pat, dă tonul preoţilor-mana din zonă Nu vrea ca preţiosul ei fiu să fie eclipsat. El trebuie să-i umbrească pe alţii!

Insistenţa lui de a vorbi, când ar fi trebuit să fie pe drum!

Făcu câţiva paşi, enervată.

— Jack!

Băiatul se grăbi spre ea, cu un pumn de pene în mână.

— Pentru cine am eu o cutie cu pâine în sac? întrebă Juke, cu un umor pe care-l credea fin.

— Pentru mine!

Juke ciufuli pletele de abanos ale copilului. Ca un rândaş care îmblânzea un mânz sperios. Mânzul tresărea, dar rămânea alături de om, când se întorceau amândoi la adăpostul pentru noapte.

De ce ţinea Jatta o frunză goală? Să se şteargă la fund, probabil. Rupse mai multe foi şi se duse în spatele unui tufiş, să-şi golească măruntaiele. Când se întoarse. Jack muşca din coaja de secară umplută cu carne de porc grasă şi scrumbii mărunte, afumate.

Juke îşi pusese pe umeri raniţa sa şi pe cea a Jattei. Însă fata greşea imaginându-şi că porneau, deja, spre depărtării.

— Ar trebui să facem baie în lac, înainte de plecare, zise Juke.

Femeia îl privi furioasă.

— O zi bună începe cu o baie. Noi, mutanţii, nu suntem, murdari, scumpă doamnă, adăugă el ironic.

— Dar…

— Vom pierde timp?

— Da.

Juke îşi frecă bărbia. Privi în direcţia soarelui.

— O să-ţi facă plăcere să te bălăceşti în linişte.

Îi luase raniţa, nu-i rămânea decât să-l ia pe Jack de mână şi să fugă cu el.

— Copilul este paznicul nostru. Nu intenţionez să fac vreo murdărie…

Jatta n-avea astâmpăr.

— Te mănâncă pielea. Eşti transpirată. Avem nevoie de o baie.

— Mă zăpăceşti!

— Poate te salvez de-o spuzeală.

— Dar abia am mâncat…

— Doar o gustare.

Râzând, Juke se îndreptă spre lac. Jatta n-avu de ales şi-l urmă.

— Jack o să aibă cârcei, protestă ea. Jack, aşteaptă! strigă ea după copilul ce fugea la vale.

— Nu, n-o să aştepte! Dezbracă-te şi intră în apă. Băiete!

— O să stau pe mal. M-am îmbăiat la Maananfors.

— Azi e altă zi, Jatta. Săpuneşte-te şi înoată un pic, nu te mai plimba pe plajă ca o nebună.

Ceaţa se întinsese, liniştită, peste lac. Câteva harmii pluteau la suprafaţă. Penajul lor smălţuit devenise pastel. Se ridicau vapori, voaluri de dantelă de un albastru deschis. Cizmele, pantalonii şi vesta cafenie a lui Jack zăceau aruncate pe jos. Băiatul ei slab, osos, se bălăcea în unde, râzând de unul singur. Pe Jatta o apucase tusea. Scuipă sputa pe nisip.

— Mi-e frig…

Mâna lui Juke o sprijini.

— Nu, te simţi mai bine. Eşti puternică. Eşti sănătoasă. Ţi-ai curăţat plămânii.

Puse raniţa jos, îşi scoase haina, îşi descheie cămaşa.

— Şi dacă se întoarce nava-cerească?

— S-a uitat o dată aici.

Pieptul lui robust nu avea păr, părea o placă de armură tare, albă. În jurul sfârcurilor, buze roşii tatuate. Buze de vorbitor. Buze mari, senzuale. Privi în jos. Spre ele, şi zâmbi.

— Vorbesc din inimă, Jatta.

Nu era nimic provocator în carnea şi muşchii lui, cum fusese la Jarl. Dar dublul tatuaj depăşise măsura! Unul ar fi fost suficient. Două îi făceau să pară… un mutant cu buze pe piept. Dacă exista vreun mutant deformat în felul ăsta.

— Dezbracă-te, insistă el.

Voia să vadă trupul gol al uneia din fiicele Norocoasei, pentru a se imagina un peţitor ce-ar putea avea succes, într-o zi? Se îndoia că bărbatul avea intenţia s-o siluiască în apă sau pe nisipul argintiu.

O apucase însă spaima. Tremura de frustrare că nu-şi poate continua imediat călătoria.

— Eu nu mi-aş încerca şansa cu vreuna din fiicele Norocoasei, zise bărbatul. Cu sămânţa mea de mutant… Mi-a teamă să nu devin… ştii tu ce.

Ştia. Nu voia să ştie.

— Ai nevoie de baie. Aşa s-a glăsuit!

Poate că asta era forma cea mai apropiată de succes la care putea ajunge: să facă baie cu o Sariola şi s-o ţină minte dezbrăcată.

Da, trebuia să se îmbăieze. N-avea de ales. Iar în lac se putea ascunde de privirea lui. Se îndepărtă şi-şi scoase cizmele. În grabă, lepădă tunica, bluza, cămaşa, furoul şi pantalonii. Nu mai purta acum centură de castitate, nici nu avea cum s-o mai

poarte. Ca un os ce-i lipsea din trup. Se aruncă în apă, înotând până putu să se cufunde până la gât. Bărbatul îşi scoase pantalonii şi o urmă înotând frumos, într-un fel rustic. Se cufundă în apropierea ei, se frecă la subsuori cu apă. Sânii Jattei, care o mâncau, se umflară, dar se vedeau doar sfârcurile lor înroşite. Îşi imagină hainele ei abandonate ridicându-se singure şi plecând nerăbdătoarei continuându-şi călătoria fără ea. Jack încerca să înveţe să înoate, fluturându-şi braţele şi picioarele subţiri, cafenii.

— Spune-mi, zise Juke, ce poveşti i-a istorisit Norocoasa ukko-ului pentru a câştiga această lume – aşa cum le-ai povestit mamei tale, când erai fetiţă.

— Nu, nu acum. Te rog. Mai târziu, când vom călători.

— Acum. Şi Calmează-te. Lasă apa să-ţi răcorească sufletul încins. Nu-i nevoie, pentru un timp, să plecăm.

— Dar cunoşti poveştile astea, Juke! Toată lumea le ştie!

— Atunci, îţi va fi uşor să mi le spui, nu? Nu va fi nevoie să faci niciun efort.

Îşi dădu seama că se strecura în locul impresiei pe care i-o făcuse Osmo van Maanen, în locul glăsuirii lui brutale, întârziind-o, frustrând-o. Încerca puterea lui van Maanen, pentru a afla cum s-o contracareze sau, poate, s-o înlăture. Îi păsa că era nepoliticos? Că ea suferea din cauza fricii? Lua în considerare efectul pe care-l avea el asupra ei? Da, îl luase în considerare, îl studiase. Într-un fel inocent, de parcă ar fi ajutat-o, i-ar fi uşurat povara. Mult mai bine ar fi fost dacă ar fi acţionat mişeleşte! Blestemarea lui, concentrarea castă asupra ei! Un adolescent obsedat, care-şi salva, prin comportarea lui, o mireasă viitoare, imaginară.

Dar nu fusese virginitatea care o pusese în valoare pe Jatta? Respingând jocul Norocoasei cu fiicele ei şi pentru a-şi contrazice mama, Jatta jurase, cu încăpăţânare adolescentină, să nu se dăruiască nici unui bărbat. Fiicele Norocoasei trebuiau să poarte centuri. Să rămână caste până la căsătorie. N-aveau decât să rămână caste pentru veşnicie!

Până îl întâlnise pe Jarl… până când i-a oferit darul de bună voie…

— Cred că trebuie să găsim un refugiu mai potrivit pentru noapte decât o peşteră, zise ea. O şură… Şi mâncare… ducem lipsă de mâncare. Toate astea cer timp.

O chestie extrem de evidentă.

Juke o privi atent. Pe figura ei erau urme de apă sau transpiraţie nervoasă?

— Am ceva bani, răspunse el. Presupun că n-ai o marcă, fată bogată…

Jatta negă, dând din cap.

— Eu am.

— Ceva? Nu vreau să cheltui ceva din al tău pentru mine sau Jack.

Bărbatul râse.

— Spune-mi un basm, Jatta Sariola, aici, în apa rece, liniştită. Nu te mai chinui. Băiatul tău se bucură. Vom pleca peste vreo jumătate de oră.

Îl înfrunta pe Osmo van Maanen de la distanţă. Îl supraveghea de departe. Dar asta era totul? Un mutant cu aspect normal, care solicitase ospitalitate de Ziua Norocoasei şi pusese, întrebări slujitorilor seniorului Osmo, când se îmbătaseră. Pândind, încercând. Juke n-o urmărise ca să-i afle povestea, ci ca s-o folosească drept dovadă privind condiţia lui Osmo. Juke îşi imaginase că se schimbase ceva în van Maanen, de când ea părăsise castelul, iar acest lucru putea fi detectat prin intermediul Jattei, asupra căreia îşi impusese voinţa seniorul?

Făcuse cumva Juke ceva sinistru, cât stătuse în Maananfors? Pregătise o surpriză neplăcută seniorului Osmo?

Sânii o mâncau şi se scărpină, sub apă.

— Înainte să pleci din Maananfors, ai…

Juke îşi dădu pe spate părul mat.

— Nu mă întreba nimic, Jatta – tu iroseşti timpul călătoriei. Doar povesteşte, şi te vei simţi veselă, optimistă…

Vocea lui o legăna… Curiozitatea îi dispăru, dizolvată în apa lacului…

— După ce Vai a semănat toţi copacii şi plantele, povestise cu voce piţigăiată mica Jatta Paulei Sariola, în dormitorul din turn, în timp ce lumina lămpii scăzuse până se stinsese, a cântat asemenea cântece mândre, că alt bard, care se numea Youkahainen, a devenit gelos şi l-a provocat pe Vai la o întrecere de cântece. După o parte din concurs, Vai l-a depăşit pe Youkahainen. A cântat atât de bine, încât pământul de sub Youkahainen a început să se scufunde. Nisipul era lacom, de

parcă ar fi fost viu, s-a grăbit să-l înghită pe Youkahainen până la genunchi, până la şolduri, până la mijloc… Omul care se scufunda i-a promis lui Vai tot felul de comori ca să fie iertat, dar Vai îşi bătea joc de el…

Puf, puf făcuse fitilul lumânării topite.

— …până când Youkahainen i-a promis lui Vai pe propria lui soră…

— Ca un derbedeu disperat, ca un codoş în panică! şuierase Norocoasa. Eu nu-s mijlocitoare sau proxenetă! Nici Sfânta Norocoasa! Sunt regina din palatul Puhjola.

Mica Jatta se speriase. Ce însemnau toate cuvintele acelea?

Capul mamei se întorsese să privească fiordul acoperit de zăpadă. Apoi femeia pipăise mijlocul fetei.

— Sunt doamna încuietorii!

Speriată, Jatta rezumase povestea.

— Da. Youkahainen a promis că-şi dă sora lui Vai. Atunci, Vai l-a eliberat pe Youkahainen, iar acesta s-a dus acasă, dezgustat de sine, dar părinţii au fost încântaţi de înţelegere, pentru că era o onoare să-şi căsătorească fata cu un om atât de puternic ca Vai. De fapt, Vai o văzuse pe sora lui Youkahainen şi o plăcuse, de aceea acceptase propunerea. Dar fata nu a vrut. A considerat că Vai arăta oribil…

Mama o apucase pe Jatta de mână:

— Fiicele mele pot refuza soţii, dacă nu le plac!

— Da? şoptise fata.

Baza inelului cu rubin apăsase pe os, mişcându-se într-o parte sau altă…

— Sora lui Youkahainen s-a aruncat într-un lac şi s-a înecat.

Presiunea se redusese. Mama ţinea, pur şi simplu, mâna fiicei sale. Palma mică în cea mare.

— Şi cum i-au plăcut poveştile mele ukko-ului? În adâncurile acelea, în melcul urechii uriaşe, fosforescente, printre oase de umanoizi şi şerpi… M-am temut că, dacă n-o să-i spun un basm bun, o să ajung şi eu oase…

Obosită de recitalul fiicei – sau plictisită de el – Norocoasa Sariola continuase să-i povestească Jattei despre interiorul ukko-ului, despre cum descoperise imagini ale juttahaţilor şi isilor morţi: nonumani prelungi, castanii, care cărau şerpi încolăciţi în jurul piepturilor lor, şuierând în tăcere. Stafiile străinilor o terorizaseră. Însă acele spectre fugiseră de ea într-un spaţiu

despre care ştiuse că ea nu putea intra în el.

— Un spaţiu?

Fiica ei fusese derutată. Spaţiul era marea întunecată, vidă, fără capăt, goală de aer, deşi prin ea treceau, din când în când, munţi, bolovani şi stânci…

— Nu înţelegi? Nu-i asculţi pe preoţii-mana? E vorba de ţărmul negru, acolo unde stau sufletele, cât timp există oasele.

— Da, da!

— Pasagerii anteriori ai ukko-ului existau în interiorul lui ca sufletele pe ţărmul cel negru.

Muriseră, iar ukko rătăcise, inactiv. Cum şi de ce muriseră? Nimeni nu ştia, după atâtea sute de ani…

— Poate ascultase toate poveştile lor? sugerase fata.

Mâna mamei o strânsese.

— Gândeşti! Ukko-ului îi place să asculte poveşti tot timpul. Aşa se direcţionează. Caută un loc în galaxie căruia i se potrivesc poveştile și revine la viaţă. Apoi se îndreaptă către originea poveştilor, către lumea în care s-au născut. Călătoreşte între cele două locuri. Iar lumea emigrează acolo, ca puricii pe un câine. Purici vorbitori – ce-i povestesc continuu poveştile ce-i plac şi-l propulsează. Întotdeauna aceleaşi poveşti. Insistă să fie aceleaşi Poveşti diferite l-ar conduce în altă parte.

— Poate auzise poveştile şerpilor de prea multe ori. Poate dorise altele noi…

Mama o bătuse, aprobator, pe genunchi.

— E bine. E inteligent. Dar e corect, povestitoarea mea? Şerpii folosesc şi acum alţi ukko. Acei ukko îi aduc aici, cu servitorii lor negri, arămii sau chihlimbarii, şi-i amestecă printre noi. Iar eu m-am vârât printre ei…

Pata de cincisprezece ani, care urma să devină cunoscută drept Norocoasa la capătul descoperirii ei, povestise ukko-ului istorii dintr-o tară cu păduri, pe care n-o văzuse niciodată (doar în hologramele de pe Katarina), o țară cu copaci şi lacuri, râuri şi fiorduri, cu insule şi gheaţă, cu întuneric pe toată durata zilei iarna şi soare în timpul nopţii, vara.

Ukko are voie să te ducă pe o lume ca asta? o întrebase el. Pe o lume suficient de asemănătoare aceleia?

Poate în aceiaşi galaxie, poate nu… Poate în acelaşi univers, poate nu…

— Da, răspunsese Norocoasa.

Îşi dorise din tot sufletul să vadă acele peisaje, care fuseseră doar imagini luminoase pe care le privise în cochilia de oţel, în bezna imensă pe care o iubea ilogic, pentru că a nu o iubi putea însemna pierzania...

— Toţi. Noi toţi dorim să mergem.

Ukko putea să ia oricât de mulţi oameni voiau să călătorească, îndată ce doreau. Numai că toţi trebuiau să-i povestească aceleaşi basme, într-una...

Dar, mai întâi, trebuia s-o modifice. S-o schimbe un pic.

I-ar place să trăiască mult timp şi să rămână tânără? I-ar place să dăruiască viaţă lungă şi tinereţe partenerului pe care-l va iubi? Sigur. De ce nu?

I-ar place să nască multe fete care să dăruiască acelaşi lucru primei lor iubiri? I se părea ceva minunat!

Atunci ukko o făcuse pe Paula să se simtă iar rău. Se prăbuşise pe podeaua de piatră a tunelului şi zăcuse, cuprinsă de greaţă, în timp ce tentacule mărunte păreau a scotoci în interiorul ei, de parcă ar fi ajuns gazda unor viermi.

În cele din urmă se întorsese, trecând printre schelete, în peştera în care îşi făcuse tabăra cea mai mare parte a echipajului Katarinei. Ardea de nerăbdare să le spună ce i se întâmplase.

Cine-i fata asta?

Paula Sariola fusese blondă. Acum avea părul negru ca smoala. Paula lipsise o zi, o noapte şi o dimineaţă. Tatăl ei, mama şi ceilalţi o căutaseră şi n-o găsiseră nicăieri. Mama ei fusese disperată. Ceilalţi, îngrijoraţi. Unde dispăruse Paula? Cum putuse să dispară? Iar acum se întorsese liniştită, de parcă lipsise doar o oră.

— Se întorsese. Oare?

Cine era fata aceea brunetă, care semăna cu Paula, cea cu obrajii bucălaţi, cu figura în formă de pară, cu pielea de piersică şi ochi înguşti, întunecaţi?

Mama ei – acum moartă de secole – făcuse un pas înainte, apoi se oprise, privind-o uluită. O geamănă a Paulei? Paula n-avea nicio soră geamănă. Nicio soră. Niciun frate.

— Ascultaţi toţi! intonase Paula.

Cuvintele izbucniseră din ea, se risipiseră în ukko. O fântână de cuvinte, un şuvoi năpăditor.

Nu-şi dăduse seama că părul ei devenise negru, smolit.

— Purtam părul foarte scurt pe Katarina, Jatta. Şi nu aveam oglindă la mine. Mă întorsesem, dar eram aceeaşi care plecase? Nu, mă păstrase acolo şi trimisese înapoi o copie, negativul meu. Bănuiesc lucrul acesta de mulţi ani… Bertel nu-i de acord cu mine, deşi încearcă să-mi facă pe plac. Dar eu ştiu. Mi-e de ajuns să mă privesc în oglindă.

— Deci nu eşti tu cu adevărat?

Dacă mama pretinde că nu-i ea însăşi, lucrurile deveneau periculoase… Trebuia să facă ceva…

Dacă tu nu eşti, şoptise fata, speriată să n-o maimuţărească, atunci poate că nici eu nu sunt eu…

Lucru aproape adevărat. Care era Jatta, din cele mai mult de o sută de surori?

Regina râsese, cu o expresie de tristeţe nebună!

— De câte ori moare una din fiicele mele, cred că o parte din mine se întoarce pe ţărmul cel negru, să ia legătura cu eul meu pierdut ce rătăceşte acolo, încă în viaţă… Voi sunteţi mesagerii mei. Unde vă duceţi? Unde-i ascunsă adevărata Paula? Cred că ştiu. Sunt sigură că ştiu.

— Unde? întrebase Jatta.

Glasul mamei devenise puternic.

— Nu vei afla acest lucru de la Paula, să-l spui soţului tău şi să-i dai putere asupra mea! Cât va dura până te vei mărita, pălăvrăgioaico?

— Am nouă ani, şoptise fata, aruncând o privire, prin care cerea ajutor, spre păpuşa din pal, Nakkinook.

Mama ei se întorsese.

— Te vei mărita cu o păpuşă? Şi eu am făcut la fel. Cred. Un bărbat care a devenit o păpuşă.

— Tata nu-i o păpuşă!

— Să nu încerce să mă părăsească! Am nevoie de el în pat! Aşa cum ai tu nevoie de păpuşă! Să nu-mi devii duşmancă, flecaro, aşa cum au făcut celelalte. Nu trebuie să fiu condamnată pentru ceea ce fac, pentru că nu-s faptele mele, ci ale negativului meu. Tânăra Paula e încă înăuntru. Undeva. Nu aici. O voi găsi. Ea te iubeşte, Jatta…

Constrângerea pe care o simţea în prezenta mamei… Era atât de puternică! Stăpâna oraşului şi tundrei, pădurii şi fiordului!

Jatta se temuse pentru Nakkinook.

Ce să spună?

— Te iubesc, mămico. N-o să mă mărit.

— Aşa crezi, micuţa mea leppi! Toate fiicele mele sunt libere să aleagă. Ele au de ales. Iar eu aprob.

— N-o să aleg, insistase fetiţa, neînţelegând că, dacă va refuza vreun pretendent, motivul ei va fi opus celui pe care-l credea: nu din cauza pretinsei dragoste pentru această femeie tânără străveche pe care n-o vedea prea des, ci ca o respingere a sistemului şi regulilor Norocoasei.

Ridicându-se grăbită, regina se îndreptase spre patul împodobit cu ochi brodaţi şi chei din lemn. Mama ei ezitase deasupra păpuşii-băiat din porţelan roz, îmbrăcată în jachetă cu dungi roşii, vestă de culoarea muştarului şi pantaloni verzi ca mazărea. Îmbrăcămintea, cândva elegantă, ajunsese uzată, decolorată. Părul creţ al lui Nakkinook era blond. Mâinile, din porţelan. Le lipseau ambele degete mari. Restul trupului, de sub haine fusese făcut din piele. Mama o împunsese cu un deget, iar inima Jattei îngheţase. Ochii de sticlă albastră, mobili, ai lui Nakkinook alunecaseră într-o parte, ruşinoşi…

— Ce-i asta din patul tău?

— A refuzat vreuna din surorile mele mai mari? întrebase Jatta. Încercând disperată să distragă atenţia mamei de la Nakkinook, să-l salveze de a fi scuturat, zgâlţâit spart.

— Dacă nu dăruieşti viaţă unui bărbat, crezi că o să trăieşti veşnic? Aşa crezi, plângăcioaso?

— Voi trăi?

— Acum două veacuri şi jumătate, una din primele mele fete, Rita, a avut ideea asta. Şi eu eram curioasă să verific dacă ukko mă minţise. Însă nu mă păcălise cu nimic, în afară de faptul că o ţine ascunsă pe adevărata Paula. Nu-mi amintesc cum arăta Rita, dar trebuie să fi semănat cu tine. Toate semănaţi. Curând, Rita a început: să îmbătrânească. Chiar foarte repede. Refuzase să aleagă. După un timp, îmi amintesc că era dornică să se mărite. Păpuşa ta crede că te tulbur.

— Nu crede, îţi jur! Ia te uită, un cuc!

Cu fustele rotindu-se, stăpâna din Pohjola se grăbise la fereastră.

— Nu-i… Am greşit… A fost doar o umbră…

— Mă întreb dacă proştii ăştia au grijă să pună hrană, pentru

orice eventualitate… Un cuc de zăpadă ar putea să-mi spună unde-i eul meu adevărat… Mă duc să-l caut.

— N-a fost un cuc, e prea frig.

— Îmi place frigul, vorbăreaţă mică! Aici e prea cald.

Doamna Norocoasa privise, amărâtă, spre turba ce ardea în vatră.

Pleacă, te rog, mamă! Du-te şi înfige pui morţi în stinghiile pentru cuci!

Tensiunea dureroasă a Jattei scăzuse. Se calmase.

Fâşii lungi de ceaţă azurie leneveau, dând o decenţă încântătoare lacului şi celor ce se reflectau în el, dimineaţa… Norii cumulus de deasupra erau nişte monştri binevoitori, zbenguindu-se prin aer… Copacii de pe mal sclipeau, proaspeţi… Tăcerea era subliniată de câte un plescăit ocazional al vreunui harni îndepărtat… Chiar şi băiatul ei stătea liniştit, în apa puţin adâncă de lângă ţărm, privind transfigurat.

— Minunat, oftă ea. Toate acestea… făcu semn cu mâna, arătând în jur.

— O poetă ar gândi la fel, o aprobă Juke.

— Ceaţa… unele lucruri arată bine când se văd doar pe jumătate…

Jatta îşi dădu seama imediat că această remarcă putea părea provocatoare bărbatului, putea constitui un pretext pentru complimente nedorite referitoare la farmecele ei ascunse de apă. Juke închise un ochi. Nu se uita la ea, privea spre mal, spre şirul de copaci lucioşi, ca de smarald.

— Pe jumătate văzute… repetă el şi păru că tremură.

Nu-i acorda nicio atenţie. Chiar atunci, graba chinuitoare, dureroasă, o cuprinse iar pe Jatta. Ţâşni din apă, furioasă că nu se mai bucura de liniştea cărnii. Pe mal, folosi cămaşa de gabardină drept prosop improvizat. O aruncă, udă, în raniţă şi se îmbrăcă repede în hainele căpătate în castelul lui Osmo şi în tunica ei nordică, ciopârţită. Juke abia privise spre ea, în timp ce se uscase şi se îmbrăcase. Ieşi şi el din apă, gol, folosindu-şi mantia ca prosop.

— Vino, Jack, strigă el, iar băiatul ieşi din apă, scuturându-se şi împrăştiind stropi pe nisip.

— Ţi-a făcut plăcere baia, nu-i aşa?

Ocupată cu uscatul şi îmbrăcatul lui Jack, Jatta nu-şi dăduse

seama că i se adresase ei, nu băiatului.

— Ţi-a făcut plăcere baia, Jatta…

— M-a liniştit…

Mai mult decât atât.

Un alt lac, un alt bărbat…

Jarl.

Care o părăsise.

Poate nu avusese de ales…

Jarl îi adusese fericire şi extaz… O cuprinse panica, dându-şi seama că dezvăluirea poveştii ei, acum inevitabilă, o va duce la necesitatea de a-i explica acel extaz lui Juke, poate chiar exagerat de detaliat…

— Unde-i Nakkinook acum? întrebă băiatul.

Ascultase totul, cu isteţimea lui precoce. Sorbindu-i spusele ca un burete, înghiţindu-le.

— Undeva în palat, presupun… la vreo soră mai mică a mea. Din nou îngrijit. Pierdusem orice interes pentru Nakkinook…

— De ce, mamă Jatta?

Ce să-i spună? Că. După un timp. Nu-i mai plăcuse păpuşa, pentru că era băiat? Cu ochi ce se legănau şi trup din piele cafenie, sub costumul elegant… Băieţii devin tineri, devin peţitori… De aceea îi fusese dăruită păpuşa-băiat, pentru ca fetiţa să i se confeseze, să se dezvăluie, în secret, micului domn…

— De ce? insistă Jack. De ce ai pierdut in-te-res pentru Nakkinook? De ce? De ce?

— Nu crezi că un nakki e un spirit rău?

Jack se gândi un timp.

— Eu sunt rău? Sunt Nakkinook-ul tău acum?

În sfârşit, îşi legase cizmele!

— Nu, tu eşti copilul Jarl al meu, şopti ea.

Ce se va întâmpla dacă minunea ei va continua să se maturizeze în acelaşi ritm?

Jack începu să-şi dea cu pumnii în piept, apoi îşi înfăşură braţele în jurul trupului, într-o strânsoare ce putea fi interpretată uşor ca o îmbrăţişare plină de pasiune…

— Şi ce-a făcut Vai după întrecerea de cântece? Ce-a făcut?

Jack ştia povestea de când fusese în pântecul ei, dar era la fel de dornic ca şi ukko-ul Norocoasei s-o asculte într-una…

Juke se încruntase, în timp ce-şi trăsese boneta peste părul

mat, ca de pâslă.

— Întrecerea de cântece, şopti el. Nisipul mişcător… biata lui soră…

Jatta privi atentă spre bărbat.

— Vei glăsui împotriva seniorului Osmo la gala din toamnă, nu-i aşa?

— Dacă va fi acolo, răspunse Juke, evaziv.

10. Vise Tulburate În Casa În Forma De H

Uneori e greu să ştii ce vrea un animal, chiar dacă animalul respectiv vorbeşte.

Ca Tommi, pisica lui Nikki Loxmith.

— Mie vrea, miorlăise rugător animalul.

Cu coada ridicată şi spinarea arcuită, îşi frecase făptura neagră cu alb de gamba lui Nikki, ca şi cum ar fi vrut să-i pună piedică. Apoi se dusese să adulmece un scaun, întorcându-i pur şi simplu, spatele.

— Miiie vreeeeaaa! se plânsese Tommi piciorului scaunului.

Poate că pisica li simţise lipsa lui Nikki, în perioada călătoriei ei la Maananfors şi nu se adaptase încă la întoarcerea stăpânei. Vârful alb al cozii ţepene, negre, se legăna enervant. Părul striat de pe spatele ei sugera că Tommi avea viermişori.

Camera pentru oaspeţi, pregătită pentru Gunther Beck se afla la etajul al treilea, în aripa de sud a castelului Loxmithlinna, cu vedere spre port. Clădirea din granit, cu şase etaje, forma o literă H masivă. Aripile de sud şi vest pătrundeau în lacul de turcoază. Apa intra între spaţiile dintre flancurile casei, alcătuind un port apărat, mărginit de alei ce formau cheiul. La capătul dinspre lac al H-ului se înălţa o pereche de turnuri cu cupole în formă de ceapă. Între domuri, lanţuri puternice, întinse. Şi, suspendată, o punte din lemn, acoperită, cu o duzină de ferestre care alcătuia pragul de sus al porţii gigantice. Podul găzduia un dispozitiv pentru ridicarea sau coborârea unui grilaj cu ţepi, lat de o sută de metri. Acest grătar masiv aluneca pe şine verticale prinse în turnurile de granit din părţi. O dată pe an, în cadrul unei ceremonii, bariera era coborâtă. Pentru a fi ridicată după o oră.

Construită cu două secole şi jumătate în urmă, clădirea uriaşă

în formă de H reprezenta un monument al paranoiei. Groaza jucase un rol important în forma ei. Cu puţin înainte de ridicarea castelului, isii şi juttahaţii lor îşi făcuseră prima apariţie pe Kaleva. La sosirea acelor străini, teama cuprinsese grupul de oameni care locuiau la vest de lacul de turcoază. O frică iraţională copleşise oamenii, ca un fel de gripă. Neliniştea plutea în aer, amplificată de mana, depăşind orice măsură. Strămoşii familiei Loxmith şi servitorii acestora nu văzuseră niciun străin. Aflaseră despre isii. Şi juttahaţi de la călători şi cuci. Deciseseră însă că atât castelul, cât şi satul (aşa fusese atunci) trebuie să se unească sub acelaşi acoperiş, uşor de apărat. Iar H-ul puternic fortificat se înălţase, cu sacrificii considerabile…

Criza de teamă trecuse de mult. Oraşul se extinsese în jurul castelului, împrăştiindu-se pe ţărmul ce păruse pentru un timp, vulnerabil…

Numeroase familii obişnuite locuiau şi munceau în aripile de est, vest şi nord ale clădirii în formă de H, altfel majoritatea încăperilor edificiului ar fi rămas goale. Aripile acelea găzduiau fabricanţii de dantele, croitori, şelari, cizmari, brutari, chiar şi o fabrică de bere.

Familia conducătoare, Loxmith, şi servitorii ei, ocupau doar cele şase etaje ale aripii de sud. Aveau spaţiu mai mult decât suficient. Rezultatul: o convieţuire zgomotoasă. Paranoia fusese absorbită de sociabilitate. Acest lucru se reflecta în atitudinea lui Elmer, care putea fi uşor convins să-l ajute atât pe Osmo, cât şi pe un bucătar, a cărui frigare nu se învârtea uşor. Fără îndoială, atmosfera lucrativă din clădirea în formă de H încurajase înflorirea talentului, binecuvântat de mana, al lui Elmer pentru maşinării. Mama lui, Lokka, conducea, în calitate de castelană, întreaga fortăreaţă, şi întreaga regiune, în calitate de Doamnă. Soţul ei, Henzel, paralizase şi putea să-şi mişte doar buzele şi degetele cu care conducea un scaun pe roţi, ingenios construit de fiul lui.

Pântecul lui Gunther Beck ghiorăi. Sigur, maţele i se întinseseră, însă unde rămăsese loc şi pentru ghiorăituri?

— Au trecut o sută nouăzeci de ani de când am fost ultima oară în castelul ăsta! anunţă el, în timp ce apucă o pară din fructiera de lângă patul masiv. În care dormise.

Sucul îi curse pe bărbia dublă.

Nikki îl privi cu oarecare uimire.

Gunther supse para, plescăind.

— Da, o sută nouăzeci, dacă nu greşesc... Sentimentul de teamă exista încă. Visele mele îşi băteau joc de mine. Mă zeflemiseau. Rânjeau la mine, de parcă le-ar fi dirijat nişte nakki ironici, ca şi cum ar fi fost castelul lor. Pe care voi îl construiserăţi, din bunăvoinţă, pentru ei.

Stimulat de zgomotul şi imaginea cuiva care mânca, Tommi alergă la Elmer, privind figura candidă a acestuia.

— Vreau peşte! ceru pisoiul cu ochi mari, verzi, pe masca din blană neagră.

Elmer îşi strânse buzele.

— Curââând! cântă el, ca o suflare de vânt ce ironiza dorinţa pisicii.

Aceasta îl privi atentă, aşteptând să se întâmple curând ceea ce dorea.

— Panică? zise Elmer, dând din umeri, un pic încurcat. A trecut mult timp de atunci. Visele noastre sunt plăcute, dulci.

— Dulci ca o pară, confirmă sora lui.

— Oricum, n-am avut impresia că oamenii noştri au suferit din cauza coşmarurilor nakki aici, în casa asta Mai ales de când clădirea a fost completă.

— Unul dintre talentele mele – sau blestem – zise seniorul viselor, este că-s capabil că simt spiritele ce ocupă o clădire, şi să le visez. Acum pot să le controlez. Pot să le înăbuş.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, zise Elmer, frecându-şi gânditor bărbia. Nu cred în nakki. N-am simţit niciun nakki ascuns într-o piesă recalcitrantă de maşină. La asta mă pricep.

Tăblia patului din tammi purpuriu era sculptată cu valuri stilizate ce alcătuiau un lac oval. Nu talazuri furtunoase, ci blânde, ondulate, deşi exagerate. Acelaşi motiv apărea şi pe cuvertură, care avea toate nuanţele de albastru, şi pe tapiseria care acoperea, în parte, peretele.

Gunther zvârli cotorul perei în vatra plină de cenuşă. Îşi linse degetele, le şterse cu batista, apoi mângâie sculptura.

— Patul ăsta n-o să ia foc când voi fi în el...

Privindu-l cu ochi inocenţi, Nikki Loxmith se interesă:

— Stai des pe paturi în flăcări, în visele tale?

Gunther chicoti, deşi expresia îi era serioasă.

— Ar însemna ceva, nu? Nu, în patul ăsta o să am rău de mare...

Valurile acelea intenţionau, bineînţeles, să-l legene pe cel care dormea, să-l mişte cu blândeţe.

— Oh, nu vă place camera? se îngrijoră Nikki. Putem să vă mutăm în apartamentul armoniei, dar…

— …e căptuşit cu oţel, zise Elmer. De pe vremea panicii.

Vorbea de parcă nu şi-ar fi putut închipui ce provocase frica aceea.

— E o cameră perfectă, o asigură Gunther pe sora lui Elmer. Cu un pat din tammi neinflamabil.

Râsul lui Nikki răsună vesel, când îşi dădu seama că interpretase greşit vorbele lui. Se referise doar la calităţile ignifuge ale lemnului purpuriu!

— Spaţioasă. Aerisită. Vedere frumoasă asupra curţii-port şi a Săniei Mării – pe care n-am simţit nici un fel de junghiuri în stomac călătorind încoace, vă asigur!

Lui Elmer şi Lyle le trebuiseră două zile ca să repare nava-cerească a familiei van Maanen. În dimineaţa aceea, grupul traversase lacul puţin cam agitat, fără multă grabă, în timp ce Gunther ronţăia un cârnat rece, legănarea prelungindu-i masa. Plănuiseră ca, după câteva zile petrecute la Loxmithlinna, Elmer să conducă barca lungă de zece metri de-a lungul şirului de lacuri şi râuri ce le legau, până la Locul Asolizării, la vreo două sute cincizeci de kei est-sud-est. Lyle Melator urma să meargă cu el, dar sora lui Elmer insistase să viziteze baza pământurilor. Putea fratele ei s-o refuze?

Acolo, la Locul Asolizării, Elmer şi Lyle urmau să ceară sfaturi – discret – despre cum să construiască echipamentul pe care-l dorea seniorul viselor. Gunther Beck trebuia să debarce după prima sută de kei a călătoriei şi să se îndrepte spre casă pe jos, mai spre sud. În castele, oraşe şi ferme, putea să se intereseze de Cully nepotul lui care lipsea.

Nikki nu cunoştea natura exactă a echipamentului. Curiozitatea ei fusese trezită de atmosfera secretă, dar ar fi fost o copilărie să întrebe direct. Aparatul comandat de seniorul Beck părea a fi folositor abia în anul următor. Până atunci, Elmer se va confensa, cu siguranţă, surorii lui favorite, unice.

Însă Nikki n-avu de aşteptat prea mult pentru a descoperi ce plănuiseră seniorul Beck, fratele ei şi Lyle.

Deoarece patul ajunsese în centrul atenţiei, Tommi se căţără pe cuvertura albastră şi se culcă, întinzându-şi labele, încercând

să prindă valurile.
Lyle mângâie burta albă, moale, a pisicii.
— Ţi-ar place să dormi, Tommi?
— Daaa, îl aprobă pisica. Ssssommmn…
Ajutorul lui Elmer îşi aranjă ochelarii pe nasul cârn.
— Şi ce visezi?
Tommi căscă, arătându-şi dinţii ascuţiţi, cu pete cafenii. Apoi gura se închise, ca o capcană.
— Vise, răspunse animalul.
Figura dolofană, angelică, a lui Gunther se întunecă.
— Limbajul posedă un animal vorbitor, ca un pui de nakki, zise el. E în el, dar nu din el. Mă întreb de ce pisica ta vorbeşte, iar cucii nu…
— Ce vrei să zici? întrebă Nikki.
Îşi desfăcu panglica albastră din coc, să se joace cu Tommi. Îl lăsă să tragă de ea, s-o prindă, s-o muşte. Să scape de grija de a vorbi. Jumătate din timp era convinsă că pisica ei e un geniu – pentru o pisică – dar restul timpului, Tommi i se părea a fi imbecil.
Lyle îi opri, politicos, mâna.
— Povesteşte-mi un vis, încercă el să convingă pisica.
— Cum poate să ştie ce înseamnă un vis? continuă Gunther. Nu-i poţi arăta un vis, ca pe un peşte. Iar animalul pare, să ştie de dinăuntru…
— Datorită manei, zise Nikki, legându-şi panglica în jurul mâinii, încât părea bandajată, să-şi acopere o vânătaie.
— Ca şi cum unul din o mie de animale imita, accidental, vorbirea cucilor, dar într-un fel mai conversaţional – din moment ce un cuc nu răspunde niciodată la o întrebare directă. Sincer vorbind, nu cred în nakki, îi spuse Gunther lui Elmer. Nu în sensul unor demoni cu voinţă proprie. Însă există anumite forţe ce rătăcesc în lumea asta. Izbucniri de mana care pot afecta pe oricine.
În acelaşi fel în care demonul viselor fusese vrăjit de soţia lui moartă? După două veacuri, Anna Sariola cea decedată continua să-l obsedeze pe Gunther cu aceeaşi tărie. Conştiinţa că oricine se află în pragul nebuniei nu reuşea să-i diminueze pasiunea.
Elmer arăta perplex. „Maşină“ şi „magie“ începeau cu acelaşi sunet, dar aici se oprea orice asemănare.

Pisica se uită la Lyle şi sâsâi:
— Te vânez!
Luat prin surprindere, Lyle îşi trecu degetele prin haloul roşcat al părului.
— Chiar aşa?
— Nu te prind niciodată, admise, cu regret, pisica.
Râzând, Elmer îl apucă pe Tommi de umeri, încât trupul pisicii atârna neajutorat.
— Tu! Dormi tot timpul şi vorbeşti de prins oameni?
— Ce faci? se supără Nikki. Lasă-l jos! Lui Tommi nu-i place!
Elmer lăsă pisica pe pat. Tommi sări, flexibil. Mârâind, se apucă să zgârie tapiseria. Gunther se mişca după un picior pe altul, ca şi cum şi-ar fi apreciat greutatea. Zâmbi liniştitor.
— Domnişoară Loxmith, adevărul este că am plănuit să hibernez, aşa cum fac şerpii. Vreau să visez cel mai profund vis, dar nu doresc să ştie toată lumea de pe Kaleva, ca să nu-mi fie atacat castelul în timp ce dorm. Fratele dumitale a făgăduit că-mi va construi un aparat de supraveghere.
— Vom face, la început, un model mai mic, să testeze principiile de funcţionare. Pentru asta avem nevoie de Tommi, zise nepăsător Elmer.
Degetele îl mâncau, anticipând proiectul şi se juca t cu truse de scule de la brâu. Pisica zgâria în continuare, tapiseria.
— Crezi că Tommi trebuie să audă aşa ceva? se indignă Nikki.
Lyle dădu din umeri.
— Nu înţelege. Nu-şi dă seama ce înseamnă viitorul. Doar curââând, îl imită el, nonşalant, pe Elmer, iar cei doi bărbaţi râseră.
— Nu-i de mirare că Tommi vrea să te vâneze, Lyle! strigă Nikki, jignită. Intenţionezi să-mi vâri pisica într-o maşină de dormit!
— Nu, Nik, o asigură fratele ei, maşina nu-l va face pe Tommi să doarmă. Îl va păzi şi-l va trezi.
Figura ei de elf fu cuprinsă de uimire. Ochii se măriseră, plini de-o falsă îngrijorare.
— Atunci, cum o să hiberneze Tommi?
Gunther tuşi.
— Cred că-i cazul să-mi cer scuze, din moment ce Tommi e pisica dumitale, nu a familiei sau a castelului sau a nimănui.
Cât de copilăros arăta înaltul stăpân al viselor, cu părul lui

lung şi înfăţişarea proaspătă, atât de bucălată şi roz... Ca tot pântecul lui, părea un puşti speriat, la primul lui bal...

Dacă nu-i vedeai ochii gânditori.

Pentru Gunther, problema de rezolvat era dacă folosirea elixirului de hibernat va fi lipsită de pericol pentru pisică şi, prin extensie, pentru o fiinţă umană. Pe el, elixirul nu-l putea omorî. Binecuvântat de iubita sa Anna, trupul lui devenise extrem de rezistent.

Obţinuse sucul îşi de la un şaman de pe domeniul lui, care era pe moarte. Nu părea a fi fost pus. În mod răuvoitor, în calea lui Gunther, special ca să-l găsească acesta. Venise – indirect – de la un şarpe scos în afara legii. Se apucă să explice.

Cu mulţi ani în urmă, un vrăjitor numit Taiku Setala primise o sticlă cu suc glandular de la un monstru mutant dintre şerpi, ce fusese izgonit din cuibul isilor vărgaţi. Sau şarpele devenise, de bună voie, sihastru... Taiku nu fusese în stare să aleagă care din cele două explicaţii era cea corectă, sau dacă adevărul se afla undeva, la mijloc.

Acel monstru isi locuia departe, în nord-vest, în fundul pădurilor de dincolo de Maananfors şi de cuibul isilor vărgaţi. Se instalase în ceea ce Taiku numise labirintul morţii sau capcana-mana. Nu ştia nici dacă labirintul fusese construit de monstru, pentru a-şi păstra liniştea, sau de şerpii vărgaţi, să închidă monstruozitatea. Şarpele gigant era cunoscut sub numele de Viperă.

Uneori, cucii pălăvrăgiseră despre Viperă, dar foarte puţini oameni doriseră să-l caute. Iar dintre cei care doriseră, câţi reuşiseră să-l găsească? Şi dintre cei ce-l găsiseră, câţi se întorseseră?

Taiku Setala pornise în căutarea şarpelui sperând să câştige înţelepciune. Străbătuse labirintul morţii, descoperise şarpele gigantic şi se întorsese în satul lui, pe domeniul seniorului Beck. În plus, faţă de talentele anterioare: arta tămădurii, prezicerea vremii şi descântece, Taiku începuse să viseze visele altor oameni din comunitate.

În acest moment, Gunther îşi întrerupse povestea.

— Ajunsesem să înţeleg, zise el, că atunci când oamenii visau, în zilele din vechime, pe Pământ, îşi pierdeau, de obicei conştiinţa de sine. Deci cum puteai povesti cuiva un vis ca fiind

al tău? Dar noi păstrăm simţul sinelui în timp ce visăm. Nu suntem în stare să controlăm visul, până la urmă, dar cel puţin suntem conştienţi că noi îl visăm. Visele nu dispar uşor din amintire. Sunt convins că pe Pământ sunt uitate.

Ascultătorii dădură din cap. Da, oricine era conştient că se afla într-un vis, chiar dacă evenimentele din acesta păreau bizare. Să-ţi uiţi visele însemna un soi de moarte parţială, o eclipsă a întregii desfăşurări a vieţii.

Însă Taiku descoperise că-şi amintea, cu dificultate, visele altora. Trebuia să se străduiască, atunci când se trezea. Niciunul din vise nu era al lui. Ciudat, dar asemenea vise îl îmbătrâneau în mod exagerat pe Taiku La început, şamanul nu-şi dăduse seama. După un an, nu putea nega lucrul evident. De aceea îi dăduse, probabil, Viperă sticla cu suc glandular. Dacă Taiku ar fi hibernat – s-ar fi ascuns într-o peşteră, s-ar fi îngropat în pământ sau ar fi fost pus într-un coşciug – n-ar fi îmbătrânit de loc. Ar fi visat doar visele comunităţii. Poate timp de secole. Dar nu şi propriile-i vise, inspirate de propria-i experienţă. Taiku şi-ar fi pierdut eul. Unde ar fi nimerit eul său?

Seniorul Beck era bine cunoscut de sătenii de pe domeniul său ca un domn al viselor. Taiku Setala a apelat la el. În timp ce se afla în castelul seniorului Beck. Taiku a început să viseze visele lui Gunther, niciodată pe ale sale. A visat visele nepotului Cally şi ale altora din castel. Niciodată pe ale sale. Era lipsit de vise proprii, dar năpădit de sute ale altora.

Situaţia şamanului îl fascinase pe Beck, dar seniorul viselor nu fusese în stare să-l ajute pe săteanul ce îmbătrânea cu rapiditate. Trebuia Taiku să bea elixirul hibernării? Nu, şamanul preferase să moară de bătrâneţe prematură. Înainte de a-şi da sfârşitul, dăruise licoarea seniorului Beck.

Aceasta fusese povestea istorisită de Gunther lui Nikki, fratelui ei şi lui Lyle, deşi seniorul viselor ocolise anumite amănunte, după cum şamanul Setala evitase să amintească multe amănunte despre vizita lui în bârlogul Viperei.

În mod cert, sucul urma să-l facă pe Gunther să hiberneze cu succes, iar aparatul lui Elmer trebuia să-l trezească după trei luni. Pământenii urmau să creadă că Elmer intenţiona să construiască un aparat experimental pentru un animal mutant, pentru a studia longevitatea. Enclava pământenilor de la Locul

Asolizării nu era privită cu mai mult respect decât raţionaliştii pootarani. Nişte străini veşnici, cu motivaţii străine.

După testul cu pisica, Elmer trebuia să mărească aparatul, pentru a fi potrivit unui om uriaş, obez. Tommi urma să joace rolul unui indiciu fals, în schema prevăzută de Elmer, Lyle şi Gunther.

— Tommi al dumitale nu va fi sacrificat, o asigură Gunther pe Nikki. Te rog să fii de acord, ca să-mi găsesc soţia pierdută de mult, în adâncul viselor mele. Asta-i ceea ce vreau. Ai înţeles?

Nikki dădu din cap. Da, ştia povestea adoraţiei pentru o femeie moartă de secole. Nu prea bine. O ştia cineva în amănunt, în afară de seniorul Beck? Dar ştia destul să se simtă impresionată că-i implicată într-o asemenea căutare.

Gunther luă o banană pootarană din fructieră şi o curăţă.

— Eşti o gazdă foarte bună, domnişoară Loxmith.

Nikki rămase cufundată în gânduri. Cum o vedea, de fapt, bărbatul acela de trei sute de ani? Ca pe o fetiţă necoaptă? Abia înţărcată? Fără o experienţă de viaţă ce merita amintită? Fără dreptul de a împiedica pe cineva atât de posedat de visul reînvierii unei iubiri pierdute în tărâmul mana…

Seniorul Beck nu se purtase arogant. După un timp, poate că-i rămăsese doar ironie şi tristeţe… Şi un rest de speranţă, dacă se putea agăţa cineva de speranţă…

Seniorul viselor nu putea să se poarte dispreţuitor cu sora lui Elmer, dacă dorea o favoare de la inginer – chiar una pentru care plătea. Adevărat. Dar simţea la Beck o nobleţe a sufletului care putea justifica o asemenea loialitate răbdătoare pentru o femeie moartă de mult timp. În acelaşi timp, era decisă să fie demnă şi generoasă. Cum să râdă de o obsesie atât de tragică, de romantică? Fără să mai amintească de grăsimea cu care bărbatul îşi încărcase trupul pentru un scop atât de nobil, după cum îşi dădea acum seama…

În timp ce savantul viselor mesteca banana, Tommi se strecură şi se frecă de cizma lui.

— Mie! Mie! miorlăi pisica.

Animalul se căţără pe picior, înfipse gheara în pantalonii cafenii ai lui Gunther. Întorcându-se într-o parte, în loc să încerce să se aplece peste burtă, Gunther întinse bucata de fruct galben, lungă cât un deget, sub nasul lui Tommi. Jignit, animalul îşi dădu drumul jos, clipind din ochi de parcă ar fi fost

împuns.

— Groaaaznic miirooos! sâsâi pisica, privind spre Gunther.

— Tommi va fi bine, o asigură Lyle pe Nikki.

Pentru o clipă, îşi închipui că se referea la reacţia lui Tommi faţă de banană. Dar nu, Lyle o încuraja să accepte adormirea animalului ei pentru câteva luni.

Dădu scurt din cap, de parcă ar fi zis: Nu mai sunt copil!

Ajunsese la maturitate şi se simţea mândră de sine. Rămăseseră o mulţime de întrebări – despre soţia moartă a lui Beck şi abilitatea acestuia de a visa, despre Viperă şi şaman. Dar Nikki înlătură întrebările acelea. Nu voia ca seniorul Beck să-şi imagineze că la Locul Asolizării va merge o guralivă şi, ca urmare, să-i ceară fratelui ei să n-o ia cu el.

— Peşte! insistă Tommi.

— Cuurââând! se maimuţări Lyle. De fapt! foarte curând. E timpul să te îngraşi. Tommi! Să te ospătezi. Ospăţ după ospăţ. Peşte şi smântână, şoareci din cei mai buni de cinci ori pe zi, până abia o să te mai poţi mişca!

— Voi avea eu grijă de asta, zise Nikki, în felul ei cel mai sofisticat.

Lyle, evident, era un bărbat atrăgător. Într-o zi s-ar putea căsători cu el – aproape fără să bage de seamă. Fără să observe că acesta îşi croise drum spre o poziţie de încredere sau spre afecţiunea ei… Lyle nu-l manipula niciodată făţiş pe fratele ei, nici nu-i făcea curte lui Nikki. În castelul lui Osmo, Nikki îl observase flirtând pe furiş cu Tilly Kippan, prezentându-se ca un individ cu sânge fierbinte, dar versat în comportarea politicoasă. Când apăruse omul de piatră, se afla în drum spre dormitorul lui Tilly? Poate. Probabil. Împrejurările îl salvaseră pe Lyle de o cucerire sau de un refuz.

Cât de calculat era Lyle? Suficient pentru a trezi suspiciuni că ar fi un caricaturist? Nikki începuse să-și dea seama doar de curând că Elmer – deschis, candid, sincer – avea drept tovarăş pe cineva care nu prea era ingenuu… Când fratele ei va moşteni domeniul, Lyle urma să devină mâna lui dreaptă…

Lyle Melantor provenea dintr-o familie de constructori de barăci şi fusese asistentul tehnic al fratelui ei în ultimii şase ani. Îl ajutase pe Elmer în atelierul mare, pe care-l aranjaseră la parter. Acolo era electricitate, produsă de o maşină cu aburi care consuma lemn-de-mentă ce ardea puternic. Un loc al

minunilor pentru Nikki, când fusese mai tânără – chiar şi acum, de fapt – care adăpostea artefacturi isi şi aparate pământene, pe care fratele ei reuşise să le procure. Câteva din invenţiile de început ale lui Elmer rămăseseră neterminate, dar multe altele erau folosite în clădirea în formă de H. Automate, maşini muzicale, instalaţii de pompat apa.

Ar fi fost bine pentru toţi, dacă Nikki devenea doamna ajutorului de încredere al lui Elmer. Ar fi dat un sens nou maturităţii ei. Lyle nu arăta rău. Dar cu cine de pe Kaleva se putea însura Elmer? Probabil cu nimeni Copii lui Nikki vor duce mai departe linia familiei Loxmith. Fratele ei părea mult mai competent decât ea. Dar priceperea lui nu se referea la oameni. Altfel, ar fi întrebat-o mai întâi ce crede despre rolul lui Tommi în experimentul acela, în loc să presupună că va accepta totul, având încredere în el. Dar n-o să se apuce să protesteze copilăreşte, plângând.

Cina, la lumina lumânărilor, fusese alcătuită din miel fript şi turtiţe aromate, iar un automat din bronz, legat cu un cablu de scaunul cu roţi al lui Henzel Loxmith, hrănise seniorul paralizat cu îmbucături comandate de degetul acestuia. Acţionate de un mecanism de ceasornic ascuns în pelvis, cele patru braţe ale automatului scheletic se întindeau în toate părţile, tăind carne şi cartofi, încărcând furculiţa, ducând-o la buzele lui Heznel, ştergând buzele cu un prosop, ridicând o sticlă cu lichior negru, din boabe de musta, prevăzută cu un tub de supt.

Dacă Elmer arăta elegant, tatăl lui, într-un halat din satin albastru, părea veştejit. Figura lui Henzel semăna cu un pergament galben, mototolit. Ochii negri, adânciţi în orbite, erau încă alerţi, privind constant în toate părţile. De când seniorul Henzel nu mai putea să-şi mişte capul, un braţ suplimentar al servitorului din bronz ţinea o oglindă, pe care o înclina într-o parte sau alta lărgindu-i câmpul, vizual. Când vorbi – într-o şoaptă hârâită – ceilalţi comeseni tăcură.

— Care-i acţiunea visului? întrebă Gunther, repetând vorbele abia auzite. Mă hipnotizez singur cu o oglindă mana, înainte să mă culc. Aleg actorii pentru spectacol, tema, şi las piesa să se desfăşoare după propriile-i impulsuri. Acţionez şi ca actor – subiect al jocului circumstanţelor. Deseori mă uimesc, ceea ce-i plăcut, după trei sute de ani…

Apucă o turtă aurie, umplută cu carne de pui tocată şi devoră o parte din ea.

Vocea lui Henzel scârţâi.

Mestecând, Gunther privi pe fereastră lacul ce lucea purpuriu închis. Soarele ce pleca arunca încă o lumină rubinie, de jeratic, pe grămada de nori, perlată slab de secera de pe cer. Încă ascunsă. Seniorul viselor îşi şterse buzele cu mâna.

— Da, cu o oglindă-mana, vrăjită de un şaman care m-a învăţat acum două sute de ani. Pot să privesc şi în visul altuia, dacă ţin oglinda într-un anumit fel…

— Ai oglinda aici? îl întrerupse mama lui Elmer, cu o voce ascuţită, provocatoare. Nu-mi place să ştiu că trage cineva cu ochiul la visele mele!

Doamna Loxmith purta o rochie de mătase roz, împodobită cu sute de aripi de gâze-sclipitoare. Cândva, când mergea prin clădirea în formă de H. Obişnuia să cânte. Se bucurase de agitaţia din edificiu. Din cauza paraliziei soţului şi poverii responsabilităţilor conducerii Loxmithlinnei şi împrejurimilor, devenise foarte ocupată. Ca şi cum ar fi explicat că dorinţa ei de solitudine nu însemna nici ţicneală, nici intenţia de a-l jigni pe Gunther, îşi dădu la o parte cascada de păr cărunt de pe faţa lungă, cabalină, vopsită şi pudrată într-un alb impresionant, ca o mască. Faţada ei de stăpânire de sine, de calm, pe care vocea i-o nega, uneori.

Elmer moştenise trăsăturile puternice, osoase, ale mamei. În timp ce Nikki, ce semăna cu o căprioară, le preluase pe cele ale seniorului Henzel. De câte ori Elmer vizita Maananfors, îşi dădea seama, cel puţin parţial, de similitudinea – printre deosebiri – a situaţiei părinţilor săi, care-şi respectau fiul, şi cea a părinţilor lui Osmo. Nici tatăl lui Osmo, nici cel al lui Elmer nu mai conduceau. Însă seniorul Henzel, în scaunul lui rulant, juca încă rolul de frunte. Alvar, deşi valid, abdicase în favoarea lui Osmo, pentru a se dedica pasiunii sale de cronicar. Johanna van Maanen, care dirijase întotdeauna treburile în Maananfors. Pretindea că-i o candidată iminentă a lebedei. Dar, după cât ştia Elmer, se ocupa încă de manevrarea lucrurilor, din spatele scenei. Lokka, cu machiajul palid, ce-o făcea să pară anemică, prezenta în public o figură rece, calmă, era, de fapt, mult mai

relaxată. Juca doar rolul castelanei senine. Dar era un rol ce necesita machiaj, iar ea şi-l punea în mod exagerat. Iar Elmer se convinsese că nu va ajunge senior decât după moartea tatălui său. Lucru care nu-l deranja, pentru că avea mai mult timp pentru inginerie. Dar ajunsese Lokka la o anumită părere despre el – prin contrast, să zicem, cu magistralul Osmo – care o împiedicase să-i laşe lucrurile în grijă?

Presupusa părere a mamei despre el nu-l impresiona prea mult pe Elmer. Motivat iile şi sentimentele oamenilor erau atât de zăpăcitoare, în comparaţie cu amestecul de roţi dinţate lustruite, unse, dintr-o maşină.

— Mi-am lăsat oglinda la castel, îi răspunse Gunther Lokkei. Nu vreau să spionez, neinvitat, visele oamenilor. Sau amintirile lor. Sau ceea ce văd când sunt treji.

— Oglinda ta poate face toate astea?

— O oglindă-mana poate face multe lucruri, dacă-i mânuită de un şaman mare. Dar eu, după cum ştii, nu-s un mag-mana…

Gunther golise mai multe pahare de vin. Din când în când pipăia umflătura de sub cămaşă. Împins de şoaptele răguşite ale seniorului paralizat al Loxmithlinnei, povesti dezlânat despre categoriile de vise. Despre caleidoscopicele vise ciupercă, prezidate de Domnul Fungus. Despre vise-meditaţie, destinate a se focaliza asupra imaginii altei persoane. Despre vise-proiecţii, care puteau influenţa pe altcineva. Şi despre călătoriile în vis. Le prezenta fără să le acorde importanţă, ca şi cum acele îndemânări ascunse ar fi fost triviale, lucruri pe care le cercetase cu mult timp în urmă şi le respinsese, ca nefiind căile pe care le căuta pentru reînvierea soţiei pierdute.

— Călătorii în vis! exclamase seniorul Beck, cu vocea estompată. Pe pământ putem călători în vise către, locuri reale, pentru a vorbi cu persoane în viaţă. Dar aici, bizara zonă mana atrage călătorul… însă niciodată suficient de departe! Aşa că, Seniore Henzel, nu l-am putut găsi pe Cally călătorind în vis. Nici pe Anna… nu am ajuns destul de departe… Nu încă. Trebuie să-mi visez calea chiar în pântecul mamei.

Chiar atunci, pântecul lui ghiorăi, iar el râgâi.

Automatul încetase de mult să-l hrănească pe seniorul Henzel. Infirmul incapabil să se mişte rămăsese tăcut. Doar ochii

i se mişcau, iar oglinda se deplasase răspunzându-i. Afară, noaptea era întunecată, ca întotdeauna. Soarele dispăruse dincolo de orizont.

Norii se îngroşaseră, acoperind luminozitatea secerii de pe cer.

— Nu sunt din nord, îţi dai seama, chiar dacă numele meu e Lokka.

La lumina lumânării, figura mamei lui Elmer părea albă ca zăpada.

— Scuză-mă…

Logica remarcii îi scăpase lui Gunther.

— Există un sat numit Lokka, pe domeniul Norocoasei. Nu-s de acolo. Nu-s dintre femeile ce dăruiesc longevitate unui bărbat, continuă Lokka, privind spre soţul ei, având figura ca din furnir alb şi tristeţea în glas. Dacă aş fi fost! Dacă starea lui Henzel e ereditară… (privirea i se furişă spre Elmer). Preotul-mana spune că nu-i. E senzitiv la trupurile oamenilor.

Acum, pe masă se afla votcă rece şi lichior purpuriu din boabe de sini. Gunther îşi umplu paharul, turnând dintr-o carafă îngheţată.

Doamna Loxmith dorea să afle amănunte despre fiicele Norocoasei, de la un bărbat care cunoscuse intim o asemenea fată? Gândindu-se la fiul ei ca la un posibil peţitor? Fără să-i facă vreun semn inocentului Elmer? Dacă Elmer va câştiga o fată Sariola, atunci Lokka va fi încântată să predea frâiele Loxmitlinnei fiului ei, ştiind că acesta va fi privit cu teamă, nu cu amabilitate, ca în prezent. Asta îşi dorea ea. Îi făcuse asemenea aluzii şi lui Elmer?

Nu trebuia să se lase cuprins de asemenea fantezii, fiindcă ar fi neglijat însărcinarea pe care i-a dăduse seniorul viselor, ar fi eşuat în construirea instalaţiei de supraveghere a hibernării.

Într-o aparentă negare a importanţei supreme a soţiei sale moarte, Gunther zise, dispreţuitor:

— Linia Norocoasei merge mai departe, nu? Un grup nesfârşit de fete ce dăruiesc viaţă — cu câte o înşelătoare printre ele, ţineţi minte!

Sorbi din alcool şi se înecă.

Regina Norocoasa repetă fetele. Le copie în timp, aşa cum blestematul de om ghimbir se repetă! După cum evenimentele reproduc evenimente – dacă trăieşti suficient ca să vezi

asemănarea. Fiice aproape identice – sau aşa îşi imaginează oamenii.

Se întristă, cuprins brusc de un sentiment de trădare.

— Anna a fost unică, pentru mine! strigă el. Unică! Niciuna n-a copiat-o pe Anna! începu el să declame. Nu Jatta Sariola. Nici ea. Cu toată asemănarea blestemată! Nu reuşesc să găsesc copia adevărată a Annei nicăieri. Până voi dormi adânc…

Brusc, seniorul Beck se îmbătă crunt.

Ca şi cum ar fi dorit să doarmă profund, gândi Nikki. Aproape că voia să fi plecat când fuseseră aduse votca şi lichiorul dulce. Dar respinse iute această idee ca imatură şi laşă. Trebuia să se străduiască să înţeleagă. Gândurile mamei ei erau de nedescifrat. Masca albă nu arăta nici dezaprobare, nici suferinţă. Elmer se juca, jenat, cu un pahar înalt, pentru lichior. Lyle îl privea pe stăpânul viselor pătrunzător, cu un aer de simpatie plină de atenţie.

De ce era seniorul Beck atât de zelos în a-şi declara devotamentul faţă de Anna cea moartă? Fusese cu adevărat zdruncinat de sosirea neaşteptată a Jattei Sariola la banchet? În zdrenţe, cu un prunc anormal, capricios… Poate fusese şocat de apariţia atât de asemănătoare…

Ameţeala seniorului viselor îi aminti lui Nikki de un incident petrecut cu un an înainte, când propriul ei frate se îmbătase la o petrecere, noaptea târziu, în casa în formă de H. Nikki nu-l mai văzuse pe Elmer pierzându-şi controlul, nici înainte, nici după aceea. Dar atunci Elmer o luase razna.

Făcuse propuneri soţiei tinere a unui vânzător din oraş, cu o asemenea intensitate şi perseverenţă, încât se părea că Elmer se crezuse glăsuitor, care putea comanda tinerei doamne să ajungă în patul lui, vorbindu-i seducător şi grosolan. Fratele ei se purtase nebuneşte. Parcă fusese posedat de un nakki al dorinţei. Acel nakki răutăcios îl stăpânise pe Elmer, aşa cum încercase el să pună stăpânire pe femeia asupra căreia îşi fixase atenţia, aproape din întâmplare.

Cu această ocazie, spre uşurarea lui Nikki, Lyle o scosese pe femeie de acolo, la braţ, luând-o practic de sub nasul lui Elmer, în timp ce acesta bombănea ceva ce nu putea fi decât insulte la adresa asistentului său zâmbitor. Când Nikki îşi rugase fratele să se ducă la culcare şi să n-o facă de râs în public, fusese aproape

jignitor cu ea, de parcă ar fi fost o străină ce se amestecase în lucruri ce n-o priveau. Apoi Elmer se dusese, ascultător, să-şi culce nakki-ul.

În ziua următoare Elmer fusese acelaşi frate blând ca înainte – părând că uitase ce se întâmplase sau fusese gata să se întâmple (dacă nu intervenea Lyle).

Rămăsese un mister dacă Lyle se bucurase de favorurile tinerei femei, sau doar o condusese acasă. Nikii ştia doar că fratele ei putea să se îmbete, sub aspectul unei comportări normale – dacă un nakki prindea frâiele voinţei sale. Elmer nu era făcut pentru asemenea pasiuni. Nakkii cei răutăcioşi n-aveau decât să caute în altă parte!

Până acum, Nikki evitase să se gândească prea serios la comportarea lui Elmer de la petrecerea aceea. Sigur că fusese o aberaţie! Însă în faţa beţiei agitate a lui Gunther Beck, şi înzestrată cu noul ei simţ al maturităţii, fu mulţumită să remarce încurcătura lui Elmer văzând expunerea îmbătării lui Gunther. O lecţie obiectivă pentru fratele ei. O încântă, deci, faptul că seniorul Beck se cherchelise în halul ăla.

Când Gunther, care se bălăngănea, se prăbuşi, ajutat de Lyle Melator, pe patul tare din lemn de tammi, seniorul viselor reuşise să se cufunde într-un vid negru; lipsit de orice vis. Când bea mult, acesta era rezultatul obişnuit.

Scurt timp, pe când zăcea pe spate, îmbrăcat, îl cuprinse îngrijorarea, o insinuare întârziată a fricii ce îmbibase, cândva, clădirea în formă de H, şi care părea să capete o nouă energie prin prezenta lui. Probabil spectacolul lui Henzel Loxmith, paralizat şi hrănit de un automat din bronz, contribuise mult la neliniştea lui. Gunther însuşi intenţiona să devină şi mai inert, în interiorul aparatului mecanic proiectat de fiul lui Henzel.

Îşi dădu seama că Lyle plecase. Nu-i scosese pantalonii şi nu-l învelise. N-o făcu nici Gunther. Capul îi căzu pe pernă. Aproape că-şi auzi primul sforăit.

Spre surpriza lui, Gunther îşi dădea seama de întuneric. Bezna aceea totală nu era o anulare temporară a sa, o absenţă a cunoştinţei, ci o prezenţă în toată regula. Poate devenise, pentru prima oară, conştient de neatent? Totuşi întunecimea aceea, care păruse, la început, că-l cuprinde complet, se

micşora, se retrăgea de lângă el.
Pe măsură ce se distanţa, recunoştea conturul… omului din turta de ghimbir, negru ca smoala, aşezat pe un suport purpuriu şi mov. Om din turtă de ghimbir, om din turtă cu migdale… un monstru nakki mic, bondoc…
Descărcări electrice puternice, aurii, ţâşneau în jurul siluetei. Părea că dansează, atârnând într-un spaţiu umplut cu cascade de şiretenii şi înflorituri de fapte, eflorescente de circumstanţe…
Descărcările erau lanţuri zimţate de energie. Ca zigzagurile fulgerelor, repetându-se mereu. Se îndreptau spre siluete de oameni care săreau ca nişte păpuşi pe sârmă.
O siluetă a lui Elmer Loxmith, ţopăind cu o patimă zadarnică lângă conturul… Annei? Jattei? A unei Sariola, cu siguranţă. Silueta mamei lui Elmer, vlăguită, gârbovită… Cu certitudine că se afla acolo şi o păpuşă a lui Cully, nepotul lui Gunther…
Dacă Gunther ar redeveni o parte a omului din turtă de ghimbir… Dacă ar putea trage siluetele acelea decupate la vârful degetelor lui… Când totul păruse negru. Întunecat şi vid, fusese lipsit de prezenţele acelea răutăcioase. Dacă l-ar trage pe Cully la el, dacă şi-ar regăsi nepotul… Dacă ar prinde alt laţ, un laţ Sariola, s-o aducă pe Anna înapoi lângă el, să-i ceară dragostea…
Altă siluetă atârna de sfoara scânteietoare – altă versiune vrăjită a Annei.
Marietta.
Marietta, pe care o adusese în castelul lui, în patul lui. Marietta semănase teribil cu Anna la vârsta mijlocie…
După episodul cu Marietta, Gunther purtase medalionul cu bucata de craniu al Annei. În toţi acei ani, Gunther nu-i fusese niciodată necredincios emoţional, spiritual.
Toate siluetele acelea pe degetele electrice ale. Omului din turtă de ghimbir! Dacă Gunther însuşi ar putea fi omul din turtă de ghimbir, în inima evenimentelor!
Va fi, când va hiberna! Atunci va deveni dolofan, ca omul din ghimbir!
Anna va înceta să fie o siluetă, va ajunge iar solidă, vie. Ea, care murise, va căpăta iar carne şi formă. Şi, în timp ce pântecul lui Gunther se va diminua în timpul hibernării, îi va transfera o parte* din obezitatea lui ei, într-un fel, undeva – suficientă masă pentru a-şi modela un trup nou din propria lui carne, carne pe

care o va dărui fantomei ei.

Brusc, Gunther luă foc.

Trupul îi era în flăcări.

Pielea îi fusese jupuită de pe carne. Trasă de pe ei într-un fel chinuitor. Elixirul pentru hibernare îi provocase căderea pielii, ca la şerpi. O fiinţă umană nu-şi schimbă pielea…

Arzând, cu nervii îndureraţi, Gunther urlă. Fâşii de piele zburau să îmbrace silueta Anei. Se ridică, acoperit de carne vie. Răcnind ca un taur turbat.

Strălucind de energia care era imaginea durerii lui, forma neagră a omului din turtă de ghimbir pulsa batjocoritor.

Vise neliniştitoare bântuiră pe toţi locuitorii clădirii în formă de H. Coşmare nakki îi făcură pe cei care dormeau să transpire şi să mormăie. În camera sa tapisată, plină cu automate mici şi aparate, Elmer văzu zăcând pe o podea, presărată cu frunze verzi de copac curbat, o maşină lucioasă, ca un om, de culoare crem. Pelvisul ei vibra. Picioare netede, ridicate, se mişcau ca şi cum ar fi vrut să-l strângă pe Elmer în încleştarea genunchilor picioarelor îndoite. Între picioarele acelea se deschidea o valvă, din care picura ulei de ungere. Deşi partea inferioară a manechinului stătea culcată în faţa lui, de la brâu în sus creatura maşină stătea prostrată, cu protuberantele şirei spinării vizibile. Manechinul animat fusese răsucit la burtă, într-un unghi de o sută optzeci de grade. Figura, sânii, erau ascunse vederii, îngropate în frunzişul tăiat dintr-un copac-curbat.

Elmer era şi el maşină. Un sifon mlădios, de picurare, îi atârna de şale. Se lăsă în genunchi şi se târî încet înainte. Picioarele netede, desfăcute, se îndreptară spre el. Se dădură înapoi, se apropiară iar, să-l prindă. Acea maşină-trup era, în acelaşi timp, îngrozitoare şi ademenitoare. Se târî mai aproape, înfricoşat. Dacă ar reuşi să răsucească partea superioară a maşinii, să vadă faţa automatului – să descopere ale cui trăsături?

Trebuia să ştie!

Sigur că putea să rotească maşina, dacă insera robinetul de la vintre în valva dintre picioare. O cheie într-o broască! Dar robinetul lui era atât de moale şi vlăguit…

Trezit brusc, Gunther descoperi că stătea gol lângă patul răvăşit. Cearceaful şi cuvertura erau mototolite, răsucite. Îşi rupsese cămaşa şi pantalonii pe care le purta când se prăbuşise,

mai devreme.

Patul nu ardea. Şi-şi păstrase pielea, piele îndesată, ce se întindea. Reflectată de lac, lumina secerii de pe cer îl argintea, rece. Medalionul Annei atârna între sânii înlănţuiţi, ca întotdeauna.

Aruncându-şi grăsimea pe saltea, Gunther rămase cu capul în mâini – un cap care-l durea din cauza mahmurelii. Visul acela care îl surprinsese ca un corsar ce ţâşnise din întuneric… ce-i făgăduise?

Bineînţeles, ceva bizar şi crunt, se va întâmpla în clădirea în formă de H, pentru a chinui familia Loxmith. Dar nu acum, nu încă. Nu înainte de a hiberna.

Dimineaţa, toţi erau binevoitori, blânzi. Poate prea politicoşi. Doar pisica lui Nikki îl ocoli pe Gunther.

11. Ce Animal Grosolan!

Kitajoki era un râu lat, adânc, ce se îndrepta spre nord-est prin păduri alcătuite în principal din tammi şi copaci-mentă. Stâlpii de fucsină ai tammilor, cu frunziş din foi solzoase, erau verzi ca sticla. Iar arborii-mentă cu coroane largi, aveau culoarea mazării. Se zicea că tammii fereau de foc copacii-mentă.

Cu puţin înainte ca Juke, Jatta şi Jack să ajungă la râu, traversaseră un luminiş croit de foc, în care puieţii de mentă îşi înălţau deja nuielele lucitoare prin cenuşa predecesorilor lor. Judecând după tammii scorojiţi, fulgerul declanşase un infern.

— Opreşte-te, Jack, o să te murdăreşti tot! strigă Juke după băiat.

După câteva minute de mers, pădurea făcuse loc malului apei. Drumul lor ducea spre nord. Din necesitate, deşi se vedea o cotitură a râului. Curentul puternic se scurgea între ţărmurile stâncoase. Copacii mărgineau o parte a drumului. Ziua era luminoasă, cu un pic de vânt. Cozi-de-iapă înalţi îşi legănau părul, luându-şi rămas bun de la ploaia de dimineaţă. Cerul se lărgise brusc, iar calea lor părea că se întinsese enorm.

— Mai sunt treizeci de kei până la Forssa, unde sunt repezişurile, zise Juke. Apoi strâmtori. Câteva râuri se varsă în lacul Forssajarvi. Am putea călători cu o barcă. Te mai simţi

presată?

Jatta negă, dând din cap. Nu, nu chiar la fel de apăsător.

— A spus doar că trebuie să descoperi unde trăim noi. Mutanţii.

Încerca din nou să înlăture simţământul de obligativitate, să anuleze ordinul lui van Maanen.

— Să fii cu mine e un fel de descoperire, nu-i aşa?

În cele câteva zile, pribeaga şi paznicul ei stabiliseră o relaţie aparent naturală. Jack ar fi putut fi fiul lor. În general, Juke o scutea pe mamă de chinul de a-şi căra băiatul, când acesta nu hoinărea în faţa lor. Tusea încetase, mersul femeii devenise mai uşor. Întrebările şi sugestiile bărbatului rămăseseră blânde, dar insistente. Acum nu mai exista, pic de ezitare în întrebări care marcau, poate, măsura în care o considera un substitut de soră.

Jatta nu aflase numele surorii lui Juke. O poetă, se părea, deşi nu-i recitase din versurile ei.

— Există un mutant, pe care-l cunosc, povestise el, care aude doar cuvinte, nimic altceva. Lumea lui e tăcută, cu excepţia momentelor în care oamenii vorbesc. Fratele lui percepe doar zgomotele naturii, nu şi cuvinte.

Oare sora lui era surdă sau mută?

Da, vedea în Jatta un fel de soră, care-şi deschisese sufletul în faţa lui. Poate pentru că-şi deschisese sufletul, cu toată constrângerea lui chinuitoare, vedea acum în ea ceva ce semăna cu o soră. Şi ezitase, când şi când, din teamă de a nu viola ceva din propriul eu, sau de frică să nu deschidă o uşă interioară care rămăsese închisă până atunci. Devenise rezervat. Nu-i oferise adăpost sub acoperişul lui. Aşa că Jatta n-o va întâlni pe sora lui. Probabil o ciudată…

Sub presiunea lui blândă, Jatta îi povestise despre adolescenţa ei în palatul Puhjola. Îi descrisese casa multiplă, gigantică, cu domuri în formă de ceapă, curţi acoperite de cupole, coridoare, cămări, o mulţime de camere, multe împodobite cu tapiserii, picturi, mobilă aurită, sculpturi, bogăţii după bogăţii. Îi vorbise despre mâini ce ieşeau din pereţi, despre oameni făcuţi din lemn, despre uşi cu ochi şi despre privitul în oglinzile mana, pentru a vedea prin ochii unui câine vagabond… Îi pomenise despre sculpturile din zăpadă, construite prin cântec de şamanii invocatori din tundră, în timpul sărbătorilor de iarnă, despre dansurile vijelioase, despre

tartele cu zmeură pentru Runenbergfest. Oare cine era sărbătorit? Probabil Norocoasa şi Bertel ştiau… Vreun războinic străvechi… Uneori, din răni curgea gem roşu… Îi povestise despre accesele de furie ale Norocoasei, despre serbarea dată la plecarea surorii Elena, despre hotărârea ei castă de a nu se dărui vreunui bărbat, ci de a rămâne, ca un ghimpe zâmbind dulce, în coasta mamei sale.

Nu trebuise s-o forţeze prea mult să-i povestească. O dată ce începea, povestea ei căpăta substanţă. Precum Kitajoki, curgea către repezişurile. Către cascadele – nearătate încă – ale subjugării ei benevole de către Jarl cel auriu.

În timpul povestirii, între Jatta şi Juke înflorise o înţelegere pe care femeia n-o cunoscuse până atunci. Cu Kay sau Helena. Nici cu Jarl. Cu care nu cunoscuse decât o intimitate irezistibilă, care depăşise specificul ei sau al lui. Moneda implicită a acestei alianţe, plăţile ei culminante nu puteau fi – îşi dăduse seama – decât descrierea deplină a legăturii ei incredibile, scurte, cu acel om atrăgător. Jarl. Care-i dăruise un copil, năpastă şi abandonare.

Juke fusese mai subtil în manipularea ei decât van Maanen, conducând-o cu întrebări care erau, de fapt, ordine? Nu, devenise mai degrabă un aliat emoţional decât un supraveghetor. Uneori, figura lui arăta băieţească, dar ea văzuse corect, sub această faţadă, ghidul priceput şi glăsuitorul – cu o înţelegere uimitoare a intenţiei lui de a-l provoca pe seniorul Osmo. Bărbatul îşi recunoscuse ambiţia, iar ea văzuse în el un eroism adolescentin, bazat pe promisiuni nobile. Înverşunate, faţă de sine însuşi. Dar Jatta simţise şi dorinţa de a-şi întrece sora, atunci când evita să vorbească de poetă, schimbând brusc vorba. Îşi justificase provocarea către van Maanen ca pe o încercare de a-şi onora sora mutantă. Şi pentru a anula o posibilă consecinţă, pe care refuza s-o vadă, la fel cum se abţinea să pronunţe numele surorii sale (iar Jatta se abţinea să-l întrebe). De aici şi distanţarea din privirile lui Juke, uneori… Voia să vadă mari perspective, nu discrepanţe.

Devenise deja prietenul ei? Da şi nu. Da, în măsura în care părea o reflectare a surorii lui. Nu, pentru că prietenul, adevărat, ideal – idealul lui ascuns – era acea tânără al cărui nume Jatta decisese să nu-l întrebe niciodată, dacă nu i-l spunea el de bună voie.

Jatta n-avusese un frate. Când Juke se răsese, în dimineaţa aceea, într-un izvor din drum. Pentru prima oară de când se întâlniseră, folosindu-şi cuţitul şi cuvinte dure, privise fascinată cum dispărea puful. De fapt, nu fusese o barbă adevărată. Oricum, arăta mai impresionant ras.

Din când în când, jatta se simţea geloasă pe sora care însemna atât de mult pentru Juke, încât îşi ascundea simţămintele chiar faţă de el. Doar o dată Jatta se întrebase dacă nu cumva sora fără nume era doar o fantasmă a minţit lui Juke…

Târându-se prin tufişurile din stânga, apăru un trup aspru, umflat, de mărimea unui taur. O frunte plină de coarne sfâşie frunzişul verde ca mazărea, al arborilor-mentă.

Herviul se opri pe cărare.

Din gura largă curgeau şuvoaie de salivă. De nările moi, pulsânde, atârnau muci. Urechile mari, păroase, se îndreptară spre călători. Botul mătăhălos se răsuci. Ochii inflamaţi, acoperiţi de gene lungi, priveau împăienjeniţi.

Animalul păros se cutremură şi fornăi, aruncând şuviţe lipicioase. Copitele despicate izbiră poteca. Coarnele acoperite de ramuri rupte, ameninţătoare, erau bifurcate, încârligate.

— Vrea doar să bea apă, şopti Juke.

Băieţelul se strânse în braţele lui.

— Vreau să călăresc!

— Sttt, Jack…

— Să călăreşti? (Spatele păros al herviului era lung, lat, cât să încapă trei şei). Mă întreb… Să încerc. Să bea întâi, altfel o să fie nervos…

— Vrei să încerci să glăsuieşti asta?

Jatta fu şocată de o asemenea fanfaronadă. Da. Încerca un lucru riscant, să impresioneze femeia care semăna cu sora lui, mai ales că isprava putea să se termine cu o împunsătură, cu o rană punitivă! Degeaba făcea pe sufletul sobru, obsedat de sarcini stabilite de el însuşi, avea o încăpăţânare nepăsătoare. Sigur, nu era un individ umil. Altfel cum l-ar putea înfrunta pe van Maanen? Fiara îi oferise o ocazie superbă de a arăta ce poate.

— Văd că azi te prosteşti, remarcă Jatta.

Zăpăcit. Juke îşi aranjă boneta cu cruce pe cap.

— Poţi rămâne tăcut şi perfect liniştit? şopti apoi băiatului.
— Să nu-l laşi jos pe Jack…
— Sttt!
Juke îl pusese deja jos. Copilul se supusese, rămăsese înlemnit, privind animalul aflat la cincizeci de metri de el. Herviul se căţără peste pietrele rotunde de pe malul râului şi îşi cufundă botul, să muşte înghiţituri de apă. Sorbea litri întregi în gâtlejul larg. Lichidul curgea în cascade de pe buzele-i pline de salivă.
Sătulă, fiara se întoarse. Juke păşi înainte, cu raniţa în mână. Îşi ridică vocea, cu o insistenţă blândă.
— Hervi, hervi! Eşti puternic şi blând! Vei căra trei în spinare, cât ţine cărarea. Pentru că aşa-i glăsuit. Setea ţi s-a potolit, eşti mulţumit, vrei să pleci şi să-ţi dovedeşti puterea cărându-ne. Aşa-i glăsuit.
Jack se furişase după vorbitor. Se feri de mâna grijulie a mamei, care-l urmase. Ajuns din nou pe cărare, herviul fornăi. Ochii înroşiţi îl priviră pe Juke. Coborî furcile şi cârligele pline de frunze.
— Hervi, te vei pleca în faţa noastră…
Fiara n-o făcu. Îşi plimbă şirul de coarne de la stânga la dreapta, îşi agită pântecul. Duhoarea lui. De grăsime râncedă, ajunse până la călători. Ameţit. Juke dădu înapoi.
— Ce…
De ce ajunseseră mama şi copilul atât de aproape?
— Duceţi-vă mai încolo. Nu ştie ce sunteţi. E prea sălbatic.
Jack se strecură pe lângă Juke, ridicând palma mică, maronie.
— Vino înapoi, copile! Asta nu-i un peşte! Hervi, stai!
Brusc, băiatul se lăsă în patru labe. Îşi îndoi spinarea. Pufăind şi mormăind, ţinând capul sus, arăta ca o fiară mică, absurdă. Ţopăi în vârful degetelor de la mâini şi picioare. Juke îngheţase. Dacă Jatta trecea de el, animalul o să pornească la atac…
Aaaaamggg! strigătul herviului – un sunet nazal, vibrând, de clopot. Îşi arăta dinţii, i se umflaseră nările. Frunzele căzură din coarne. Jack sări în faţa făpturii. Băiatul privi în unul din ochii rubinii ai fiarei.
Iar herviul îşi îndoi genunchii.
Se aşeză greoi pe cărare. Îşi întinse gâtul în praf, cu coamele ridicate, ca un tufiş uscat. Coastele se ridicau ritmic. Fornăi. Aruncând mormane de muci. Băiatul se ridică şi-l ocoli, se

căţără pe umerii animalului, prinzându-se de blana ţepoasă.

Juke înghiţi în sec.

— Hervi, hervi, îl vei căra, pe el şi pe noi, pentru că s-a grăit şi ţi s-a arătat. Ne vei căra pe spatele tău bun. Aşa cum ţi s-a arătat.

Îi făcu semn Jattei.

— Jack m-a amplificat! I-a arătat herviului poziţia. Asta nu-i glăsuire! E ceva fără cuvinte. Nu înţeleg! Doar vorbeşte de mic!

— N-a avut nicio îndoială! îşi exprimă uimirea Jatta.

Juke tresări, de parcă ar fi fost acuzat de laşitate.

— Cred că faptul că-s cu voi i-a adus darul ăsta băiatului. Da, aşa e!

Fiara grosolană se tăvălea în praf, urlând: aaammggg! Ochii ei rubinii se măriseră de panică, animalul putea porni într-o fugă la întâmplare, sătul de palavre.

Cei doi adulţi urcară şi el, ferindu-se de coarne, Jatta în spatele lui Juke, iar acesta ţinându-l pe Jack. Herviul răspunse ridicându-se în picioare, răgând nazal, aruncând salivă în jur. Blana lui roşie, bătucită, mirosea a sudoare acidă. Jack prinse vârful unui corn, sucind capul animalului într-o parte.

— Fereşte-ţi ochii, Jack! ţipă Jatta.

Telegarul lor se întoarse şi porni alergând de-a lungul cărării. Curând, începu să sară.

La început, băiatul chicoti, simţind mişcarea care-l arunca în sus, îl răsucea. Apoi începu să se înece, să gâfâie.

— Ce l-a apucat? Trebuie să coborâm?

— Nu, animalul e pe drumul cel bun, zise Juke, îmbrăţişând copilul ce era zguduit. Calmează-te. Linişteşte-te. Ai obosit îngenunchind fiara asta.

— Mi-e foame! strigă băiatul.

— Jatta, caută în raniţă! Dă-i peştele pe care l-am fript.

În timp ce scotocea, femeia întrebă:

— Ce i se întâmplă, Juke?

— Nu ştiu. Mişcările lui afectează alte făpturi. Nu foloseşte cuvintele…

De sub copitele herviului ţâşnea praf.

— Deci, până la urmă, este un mutant neomenesc! exclamă ea, întinzând peştele înfăşurat în hârtie peste umărul lui Juke. Nu-i un miracol mana, ci un mutant!

În timp ce desfăcea hârtia, bărbatul răspunse cu amărăciune:

— Care-i diferenţa? Mulţi mutanţi arată monstruos, de aceea îi respinge lumea.

Peştele fript, de aproape un kilogram, ajunse în mâna lui Jack. Acesta îl ronţăi, dinţii alergându-i de-a lungul cărnii cafenii, de parcă ar fi fost un cântăreţ la muzicuţă, nebun.

— Tu nu arăţi monstruos.

În timp ce bidiviul lor greoi ţopăia, femeia strânse legăturile sacului lui Juke, sperând să obţină de la el destăinuiri.

— Nu, dar nici nu-mi dau aere! Nu întorc spatele celor ca mine. Vreau să fim respectaţi. Van Maanen nu-i diferit de mine decât prin naştere normală şi privilegii. Bineînţeles, nu va avea un copil mutant, dacă se va căsători. Poate aşa se va lămuri – dacă soţia lui va da naştere unui monstru, să-i dea peste nas! Poate s-a prăbuşit deja şi şi-a spart capul frumos în cădere!

Căuta cu frenezie un punct slab al lui Osmo.

Dinţii lui Jack alergau de-a lungul şirei spinării peştelui. Herviul sărea, fornăia şi ţopăia în aer, cu fâşii gelatinoase atârnându-i de bot, până ajungeau să se lipească de burta păroasă. Vântul produs de goana lui şuiera printre coarnele înalte, ascuţite. Călăreţii săltau, se zdruncinau… Scuipând oscioarele, băiatul întoarse peştele, să-i ronţăie şi cealaltă parte.

— Despre ce vorbeşti? Ce căzătură?

Juke ignoră întrebarea. Ea îl împinse puternic. Picioarele crăcănate ale bărbatului alunecară pe animal.

— Hei, mă dai jos. Surioară!

Se întoarse, cuprins de-o furie subită, spre femeia cu părul ca smoala, tuns scurt, ce călărea în urma lui.

— Afurisito!

Tonul i se îmblânzi imediat, deveni mângâietor.

— Te-ai culcat cu un oarecare…

— Chiar cu un oarecare? răspunse Jatta, vehement.

Imaginea lui Jarl o vrăjea încă.

— Şi ai avut un copil foarte uimitor. Şi l-ai făcut pe Jarl al tău, în schimb, uimitor. I-ai amintit lui Osmo că-i posibil ca o fată Sariola să-şi transforme soţul în…

— Să nu spui aşa ceva!

O coloană de fanimi înalţi se năpusti asupra lor.

— Mama lui doreşte asta pentru el, dar e speriat… Aşa că te-a gonit imediat. Sora mea crede că-i un înţeles în blestemul vostru care produce zombi… Moarte vie, în loc de viaţă lungă.

— Noi nu discutăm despre asta. Mama şi-a bătut joc de mine. Nu-i de mirare că doream să nu iubesc. Până când dragostea m-a luat prin surprindere…

— Nu vorbeşti, o zeflemisi el, ca nu cumva să devină adevărat.

Jack ronţăise şi supsese toată carnea de pe scheletul peştelui pe care-l ţinea în mână, ca un drapel.

— Diii! strigă el, în timp ce herviul alerga de-a lungul cărării de lângă râu.

— Blestemul intermitent îi izgoneşte pe toţi, cu excepţia celor curajoşi, buni şi suficient de proşti să peţească una dintre voi, prinţesele. Darul nu se iroseşte pentru cei inferiori. Sigur, contează rangul şi bogăţia!

Nimeni din ţara mutanţilor nu-i potrivit! Longevitatea trebuie dăruită cuiva sclipitor…

— Unei poete, probabil?

— Sora mea e femeie! Nu poate să se însoare!

— Da, da, sigur. E femeie. Va fi.

Bine. Răsucise ghimpele în carnea lui Juke. Femeia ideală pentru el rămăsese sora, găsi Jatta în grabă o scuză. Amintindu-şi de strigătul lui de protest, nu se putu să nu adauge:

— Când ai fost mic, te-ai jucat cu ea. Eu nu m-am jucat cu vreun frate. Nu ştiu ce înseamnă un frate.

— Diii!

Jack dădu drumul scheletului. Un zmeu prea greu, prea firav, care se duse drept în râu, ca şi cum ar fi vrut să-şi completeze ţesuturile, să-şi tragă muşchii din apă… Herviul începu să-şi încetinească paşii, trecând de la galop la o fugă lentă, împleticită.

— Când am început să glăsuiesc, şopti Juke, nu mai puteam să-i spun aceleaşi lucruri ca înainte, pentru că s-ar fi îndeplinit. Iar ea avusese întotdeauna cele mai frumoase cuvinte. Când aveam zece ani, am devenit capabil să vorbesc. (Cuvântul în sine o ameţi, în felul în care făcea şi el). Cuvinte mai puternice se vălureau în mine. Cuvinte vechi, zăpăcitoare, care mă instruiau… Le vedeam ca pe nişte forme în minte, dar când am încercat să le schiţez cu cărbunele, să le arăt surorii mele, ea mi-a spus că în felul acela se scriu cuvintele… Ea ştia, avea cărţi, iar individul despre care ţi-am spus că putea să audă doar vorbe îi arătase cum să citească, pentru că avea talentul acesta

şi-i plăcea cum rostea ea cuvintele.

Jack flutura hârtia murdară, în care fusese împachetat peşte, ca pe un steag ce fâlfâia zgomotos, sâcâitor.

— Citeşti, Jatta? Fetele Sariola, cele de familie bună, au învăţat chestia asta?

— De ce mi-ar fi trebuit? Aveam jocuri şi pe Nakkinook.

— Sora mea spunea că nu trebuie să (WHRRRP) încât unii din noi pot vorbi…

— Ce-i asta?

— Nu putem citi aşa că unii din noi pot (RRRRR…) pe deplin şi puternic. Iar ceilalţi, pot asculta şi înţelege.

O fântână de înţelepciune, sora aceea al cărui defect trupesc rămânea la fel de secret ca şi numele ei. Jatta era convinsă că sora aceea avea un defect. Ca şi recolta de fete a Norocoasei. Uneori, căsătoria avea ca urmare transformarea fericitului soţ în mort viu, într-o creatură cu trup muribund, cu toate semnele morții şi descompunerii, cu excepţia faptului că locuitorul trupului putea să se mişte. Şi să se detaşeze, treptat, de problemele omeneşti. Îngrozitor!

Nu te gândi la asta!

Doritorii de viaţă lungă nu se gândeau. Doritorii obsedaţi de a câştiga una din fetele Norocoasei râdeau de risc, îl diminuau…

Nu te gândi la zombi.

Gândul se stabilise în capul ei insistent. Mama ei i-l generase. Şi-şi jurase că va rămâne castă. Până când…

Alţi oameni deveneau zombi în timp. Descendenţi ai căsătoriilor Sariola, după multe generaţii.

Doar o fiică Sariola putea dărui longevitatea adevărată. Longevitate sănătoasă. Ce urma să se întâmple cu vreun nenorocit stră-strănepot, unul din cei mulţi. Într-un secol viitor, era ceva prea îndepărtat ca să merite să-ţi baţi capul…

Dar dacă un soţ devenea zombi…

Se întâmpla rar.

Peţitorii cei curajoşi ignorau riscul. Şi fetele. Până când Norocoasa le potolea. Ceea ce se vorbea putea deveni adevărat…

În faţă apăru o fermă, într-un luminiş printre tammi. O clădire solidă şi hambare din buşteni. Acoperişuri din şindrilă, din scoarţă. Grădină de legume, grădină de ierburi aromate. Găini cu creste stacojii, pleoştite, cu pene aurii. Un băiat, cu un băţ.

Ducea un porc lung. Pătat. În pădure, să-l hrănească. Doi bărbaţi, goi până la brâu, şi o femeie cu rochie lungă şi bluză albastră, lucitoare, şi basma, priviră spre ei, în timp ce săpau.

Rămaseră cu gura căscată.

Bărbaţii îndreptară palme cu ochi tatuaţi spre herviul ce ţopăia şi spre călăreţi, să-i ţină la distanţă. Dar femeia făcu un semn, grăbită. Figura ei se umpluse de uimire şi strigase un salut nedesluşit. În momentul acela, Jack dădu drumul hârtiei în care fusese împachetat peştele. Aceasta flutură spre verze. Aruncând sapa, deja trecuseră mai departe.

— Sunt obosit, se plânse băiatul, şi se strânse lângă Jack.

Animalul îşi coborî capul, dar îşi continuă drumul, încăpăţânat.

— Eram zăpăcit şi bolnav când s-a petrecut schimbarea, îi povesti Juke Jattei. Când cuvintele deveniseră putere. Când am început să înţeleg cum trebuie să se petreacă lucrurile şi, ca urmare, se petreceau. Deşi nu chiar cum spuneam eu. Poveştile pot căpăta picioare şi umbla în voie, în direcţia aleasă de ea. S-au întâmplat variaţiuni ale celor ce sperasem să se petreacă. A trebuit să învăţ să-mi focalizez întreg sufletul. Ea m-a ajutat. Avea vedere interioară.

Juke rostise ultimul cuvânt într-un fel ciudat, de parcă ar fi avut, pentru el, un înţeles special.

— Eu n-am nicio intuiţie, iar băiatul meu se schimbă.

— Există o diferenţă. El e cu adevărat ciudat.

— Cum să-l ghidez?

Spera Jatta ca sora bărbatului acela, poeta, s-o ajute, din fântâna înţelepciunii ei?

— În amintirile tale despre Jarl se află cheia înţelegerii naturii băiatului tău, Jatta.

Juke voia să cunoască momentele ei cele mai intime.

— Jack se va trezi curând, zise ea, trăgând de timp. Probabil că-i va fi iar foame…

Foame.

Într-o zi, toamna trecută, devenise flămândă de un bărbat minunat, Jarl, care era şi el flămând, care putea deveni un prânz savuros. Curtatul durase puţin. Jarl îi spusese poveşti…

— …spusese poveşti în pădure, se trezi ea vorbind. Când împărţeam o cupă cu icre şi o sticlă cu vin de zmeură.

— Spune-mi, Jatta. Spune-mi acum.

În timp ce herviul îi căra mai departe, lângă muşchii lichizi ai

lui Kitajoki, umflătură albastră argintată, ca sclipirea limbii unui bou, o limbă enormă, nesfârşită, care împingea la vale…

Stătuse la Lokka, pe râul Lokkajoki. Până la începutul verii, râul se revărsase, din cauza zăpezilor de pe coastele munţilor. Însă în sezonul acela apa se ondula pe o albie de bolovani. Sariolinna se afla la o sută de kei spre sud, o pată la poalele Marelui Fiord, acel picior lung al oceanului din vest ce marca graniţa Ţării de Nord. Un picior păros, zimţat de fiorduri mai mici. Lokka marca şi el un fel de graniţă, între pădurile veşnic verzi – kuni şi vera, kati şi sylveştri – şi mlaştini şi turbării, unde copacii se transformau în pitici deformaţi de vânt, premergători tundrei goale, vălurite.

Jatta părăsise satul risipit, din case de buşteni, în ziua aceea însorită, împreună cu un şir de bătrâne în rochii lungi, şaluri roşii şi basmale. Cu împletituri atârnate în jurul gâturilor, din ierburi cu miros acid, pentru a îndepărta muştele şi insectele. Fiecare căra un coş din fâşii de lemn. Jatta purta bluza ei favorită, din catifea purpurie, cu dungi contrastante, din pâslă de culoare deschisă. Doi din oamenii Norocoasei, Marti cel blond şi uscăţivul Olli, însoţeau prinţesa virgină. Unul din ei era înarmat cu un pistol cu raze. Cei doi mergeau la urmă, cufundaţi într-un joc pootaran complicat, cu pioni, pe care-l treceau unul altuia. După un timp, începuseră să-şi troacă unul altuia o ploscă plină cu lichior de fructe doar aşa, să tragă câte o duşcă. Escortarea fiicei Doamnei Norocoasa era o sinecură. Jatta nu era soi rău, nu întărâta bărbaţii.

Bătrânele cu picioare strâmbe porniseră să răcnească un cânt al ciupercilor, în timp ce se înşirau de-a lungul drumului:

Pălărie albă, picior plin
Burete galben, burete galben!

şi mergeau în cadenţă.

Jattei îi plăcea să călătorească prin Ţara de Nord fiind în siguranţă datorită centurii ascunsă sub rochie. O bucura să se afle în acea cuşcă a şoldurilor, pe care o considera mai mult un simbol al sfidării sale, decât obligaţia nebunească impusă de mama ei veşnic tânără Norocoasa o lăsa pe Jatta să hoinărească oricând voia. Poate considera că, dacă o va ţine închisă în palat, va deveni capricioasă, cu mintea împăienjenită… Plimbatul

putea naşte dorinţa de a călători departe, la sud de Marele Fiord, călătorie pe care Jatta ar fi putut-o face doar în calitate de consoartă a unui peţitor care avusese succes… Poate că libertatea (chiar supravegheată de doi paznici) şi contactul cu tot felul de oameni putea să-i inoculeze Jattei nevoia de a-şi abandona centura de castitate. Pe de altă parte, fata făcea o ucenicie serioasă în agricultura practică, ceea ce ar fi ajutat-o în calitatea ei de castelană a vreunei fortăreţe din sudul fiordului.

Zbârciog
Ciupercuţă!
Pălărie albă, picior plin!

răcneau băbuţele îmbrobodite. Jatta se alăturase corului lor, în timp ce mergeau pe o cărare ce se strecura printre sylveştri brumării, veraşi cu ace de verdeaţă, larixi despuiaţi de iarnă, ai căror solzi trecuseră de la culoarea jadului la roşu aprins, de henna, înainte de a se scutura.

Da, Jatta călătorise departe de Sariolinna, în toate anotimpurile, condusă de ţărani sau nomazi, păzită de indivizi ca Olli sau Marti. Peste mlaştini cu nisipuri mişcătoare, în care iarba-burete ascundea gropi pline cu apă provenită din topitul zăpezii, stătută, împuţită. Peste câmpii sterpe, unde arborii solitari, diformi, creşteau în orice unghi, chiar târându-se de-a lungul solului. Învăţase să-şi umple cizmele cu rogoz bătucit, înfăşurat în jurul gleznelor, alcătuind un fel de mânuşi pentru picioare.

Ajutase, în miez de iarnă, cu respiraţia aburind, la săpatul copcilor în gheaţa groasă de-o jumătate de metru. Peşti încrezători se grăbeau spre sursa nouă de oxigen, pentru a fi prinşi cu cârligele sau străpunşi cu lăncile. În zilele identice, fără soare, când secera de pe cer arginta teritoriul îngheţat, călătorise, în sânii în formă de barcă, printre turme de capre arctice şi tarandri sperioşi de tundră, modificaţi din vitele de pe Pământ de ukko, în timpul trecerii prin spaţiul mana, după câte se zicea… Dormise în corturi din pari şi pături subţiri, aşternute pe zăpada care lucea uşor auriu… În nopţile cu auroră, privise verdele gazos, pâlpâitor şi dansatoarele purpurii de pe cer ce săltau şi-şi roteau fustele diafane, electrice… Da, explorase domeniul Norocoasei, iar Norocoasa părea decisă s-o gonească

pe Jatta din cuib. S-o vadă măritată, la casă ei…

Jatta nu simţise niciun semn de senilitate prematură. Poate că mama ei îi spusese minciuni despre sora ei Rita…

Burete
Hrib
Burete
Hrib…

Cântecul băbuţelor acoperise zumzăitul musculiţelor în pădurea altfel tăcută. Colierele lor împletite din ierburi izgoneau bondarii aurii. Mult în urmă, Marti şi Olli, în haine de piele, de camuflaj, îşi treceau unul altuia tabla de joc şi plosca plină cu alcool dulce. Din când în când, striveau câte o insectă… Ierburi profilactice atârnau de reverele lor, dar mirosul lichiorului însemna o ispită prea atrăgătoare…

Marşul picioarelor strâmbe, şchiopătânde, continuase mai mulţi kilometri, până când bunica Ritvu o anunţase pe Jatta:

— Aici ne despărţim. Dar o să cântăm, ca să ştim unde suntem şi să-l facem pe Domnul Ciupercă să apară.

Pădurile acelea erau înşelătoare. O dată ce părăseai cărarea, direcţia devenea curând neimportantă, iar distanţa neconcludentă. Jatta se depărtase iute de drum, printre veraşi şi sylveştri ce semănau unul cu celălalt, fericită să-şi piardă escorta. Copacii se aflau la suficientă distanţă unul de celălalt pentru ca solul să fie acoperit cu flori: perniţe verzi-albăstrii, smocuri şi rozete. Privise înapoi. Trunchiurile ascundeau băbuţele ce umblau de colo-colo. Ba nu, uite una: fluturarea fugară a unui şal roşu.

— Hrib! se auzise o chemare îndepărtată.

— Ciupercuţă! răsunase replica slabă.

Jatta nu se obosise să strige un răspuns. Îşi legănase coşul cu dezinvoltură, în timp ce mergea iute. Iată un cuib de ciuperci aurii, case pentru nakki. Le culese.

— Într-o zi, o fată… răsunase o voce de bariton.

Coşul Jattei alunecase, risipind ciupercile.

— …a întâlnit un şarpe, un şarpe splendid…

Un timp, nu văzuse sursa cuvintelor şi se întrebase, cu un amestec de excitaţie şi panică indulgentă, dacă nu vorbea chiar unul dintre copaci – auzise poveşti despre copaci bizari. În sud.

În domeniul seniorului pădurilor, Tapper Kippan, pe care o fată mai mare a Norocoasei îl binecuvântase cu longevitate. Copaci cu gură. Cu limbă, cu dinţi.

— ...în timp ce se plimba prin pădure, intonase vocea.

Cucul îşi schimbase poziţia şi abia atunci îl văzuse: un ghemotoc verde pestriţ, printre degetele osoase, verzi, ale unui copac vera. Ochi mari, galbeni, clipind. Urechi în formă de cupă, ciulite. O urmărea, îi asculta bătăile inimii.

(Hrib!) O chemare îndepărtată, sufocată de copaci, ce putea fi la o jumătate de kei...

— Cu-cu? făcuse ea, gândindu-se la puii morţi, înfipţi în ţepii unei stinghii pentru căţărat.

Bineînţeles că pasărea se afla acolo, în pădurea sălbatică, cu un anumit scop, iar scopul acela îl reprezenta ea. Mama ei trimisese cucul s-o găsească? Dar ce mesaj ciudat...

— Povestitorul basmului e în apropiere, răsunase vocea şi pentru o clipă, crezuse că pasărea se referea chiar la ea. Urmează cucul, să-l găseşti.

Pasărea zburase din ascunziş şi se atârnase de creanga de sus a unui larix vopsit de toamnă în arămiu lugubru. Cucul stătea ca o pată verde, ca un semn rutier.

— Ascultă despre fata cu cingătoare, care a iubit un şarpe.

Fata cu cingătoare! De unde aflase despre ea? Sau era o glumă a Norocoasei?

— Eşti suficient de curioasă să urmezi pasărea? întrebase cucul, zburând în alt copac. Suficient de curajoasă? N-o să păţeşti nimic. Vrea doar să-ţi spună o poveste. Poveştile curg din el şi n-au fost auzite înainte...

— El? Cine-i el?

N-avea rost să întrebe. Cucul spunea ce-i zisese el. Jatta urmase pasărea, ducând coşul gol. Dar cu mâna cealaltă pe mânerul cuţitului.

— Oamenii o vor căuta pe doamnă, dar un cuc le va spune că s-a dus încolo, nu încoace.

Aţâţată, dar prudentă, prinţesa virgină urmase pasărea.

Jatta îşi dădu seama că nu tuşise toată ziua, cu excepţia momentului în care se trezise, când o făcuse mai mult din obişnuinţă. Copilul dormea încă, legănat de mersul herviului. Kitajoki pulsa, într-o izbucnire de forţă lichidă. În faţă, pădurari

târau cu lanţuri un tammi doborât către râu. Cu coarnele ridicate şi nările dilatate împrăştiind şuvoaie de muci, fiara cu pâr aspru de culoarea ghimbirului se îndreptă spre ei. Tăietorii de lemne se grăbiră să apuce securile lăsate grămadă. Se repeziră să se posteze în drum.

— Mi-e foame! strigă Jack. Trezindu-se.

12. Un Rastel Grozav Pentru Coarne

— Stai, hervi!

Tăişurile securilor sclipiră.

Pădurenii înconjuraseră un cort roz, decolorat de soare, din luminişul de lângă râu. Câteva trunchiuri de tammi zăceau lângă buturugile lor purpurii. Un morman de ramuri tăiate, ce urmau să fie aranjate, arăta ca un cuib gigantic? al unei păsări uriaşe, bizare. Lanţuri şi scripeţi fuseseră aduse cu căruţa în locul acela. Pe piepturile goale ale tăietorilor de lemne curgea sudoarea. Cei cinci idioţi îşi imaginau că pot opri un hervi ce fugea, răpind călăreţii? Agitau oţelul, zbierau…

Juke îmboldi fiara în coaste.

— Stai, blestematule!

Jack trase de un vârf de corn.

— Mi-e foame!

Fiara încetini printr-o împleticire uluitoare, ameţită, privind tristă pădurenii.

— Lăsaţi-ne să trecem, băieţi! Nu pot să stăpânesc bruta prea mult timp!

Codrenii tresăriră. Lamele se vânturau încet, ca nişte pendule orizontale.

— Cum ai făcut un hervi. Să vă care? întrebă cel mai scund şi mai solid dintre oameni, privindu-i saşiu, cu ochi imprevizibili. Puteţi folosi coarnele acelea… Hăţuri perfecte.

Păru-i castaniu era legat la spate cu o panglică, iar pe bicepsul drept avea tatuată o secure.

— Un pic de glăsuire, hm? îşi dădu cu părerea vecinul lui, al cărui piept era brăzdat de cicatricile unor răni vindecate, urme ale unui copac prăbuşit sau a unei lupte cu cuţitul. Nu porţi ţoale frumoase, cum au vorbitorii. Dar trebuie să fii un pic glăsuitor, ca să îmblânzeşti un hervi.

Atitudinea tăietorilor de lemne era beligerantă doar în aparenţă. Călăreţii invadaseră terenul lor. Pe o fiară sălbatică, iar pădurenii nu puteau lăsa să se întâmple aşa ceva fără să riposteze.

Altul îl aprobă.

— Doar un pic. Fără să facă prea mult caz. Doar să alerge nebuneşte pe malurile Kitei, într-un tărăboi îngrozitor, cu cea mai mare matahală cu coarne pe care am văzut-o vreodată!

Doi bărbaţi înalţi, blonzi – gemeni – îşi făcură semn, agitând topoarele.

— Nu arată blând, cum ar arăta dacă l-am pune în lanţuri.

— Sunt soţia şi copilul tău? îl întrebă unul din gemeni pe Juke.

— Avem nevoie de hrană, domnilor, strigă Jack. Cu voce piţigăiată. Pântecul meu e gol. Sunt în perioada de creştere.

Juke strânse umărul băiatului, să-l facă să tacă. Prea târziu.

— În numele manei! exclamă saşiul. Nu-i normal!

Ultimul dintre pădureni era un individ ras în cap.

gras, rozaliu ca un porc. Pe pectoralii ce se bălăngăneau avea tatuată o cruce înconjurată de cruci mai mici. Exclamă, uluit:

— Sfânta Familie, băieţi! Şi Pruncul!

— Gura, Seppo!

— Ştiu că se poate întâmpla, din moment ce alte poveşti au devenit realitate! Fug de Irod!

— Bine. Seppo, ai dreptate, e o familie sfântă, cu un izbăvitor care creşte.

— Hrană, hrană! exclamă credinciosul, aruncând securea şi alergând spre cort.

Herviul scoase un aaammggg, aaaammgggg, ridicându-şi coarnele. Spumega.

— Stai, hervi, stai!

Fiara bătu pasul pe loc, într-o încercare de a înainta.

— Nu pot să-l ţin! gemu Juke, apucând coarnele animalului.

— O să stăm până vine mâncarea, hervi! zise Jack, strângându-şi braţele osoase în jurul trupului, ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească răsuflarea.

Herviul gâfâi şi se opri. Bărbatul gras se întorcea în grabă, cărând într-o mână o roată de caşcaval şi în cealaltă o legătură de cârnaţi.

— Când o să ajungeţi la Forssa… îi sfătui saşiul.

— Ne vom duce acolo, după ce vă veţi da din drum, zise Jatta.

— …coamele vă vor fi de folos… Ce ton de doamnă. Aş zice, din nordul îndepărtat…

— Ea e Doamna! afirmă grăsanul, întinzând brânza şi cârnaţii Jattei.

— Hei, obiectă unul din gemeni, asta-i mâncarea noastră!

Fratele lui ridică securea.

— Vrei să-ţi tai cârnaţii, doamnă?

— Plătesc, zise repede Juke.

— Nu, strigă grăsanul. Fără bani. Nu! Predică-mi. Copile! Vorbeşte lumii! Ceilalţi sunt toţi vorbitori falşi! Predică, predică!

Se aşezase în faţa herviului, privind printre coarnele ascuţite spre Jack.

Jack începuse să se legene, strângându-şi pântecul.

— Vreau mâncare!

— Dă-i nişte cârnaţi, Doamnă, să poată predica.

— Nu-l dezamăgiţi pe Seppo, zise saşiul, pe un ton ameninţător. Copilul poate să ne cânte ceva, în schimbul mâncării. Aşa ar fi corect.

Jatta tăie o bucată de cârnat – doar ca să-şi arate cuţitul? — şi-i întinse:

— Ia, Jack.

Mâna fiului se întinse s-o apuce. Înghiţi mâncarea zgomotos, lacom. Altă bucată dispăru la fel de iute. Jack arăta ca un pui de pasăre…

— Orice fel de predică va fi bună, declară, mărinimos, saşiul. Dar nu nimic. Vrem să ţinem minte întâmplarea asta, să avem ce povesti nepoţilor noştri, râse el. O sfântă familie a trecut pe la noi. Completată de un glăsuitor tatuat, iar noi am hrănit-o. Nu-i aşa. Seppo?

Respectul pădurenilor părea să scadă, exceptându-i pe Seppo. Juke nu putea să glăsuiască străjile din drum. Din moment ce se concentra asupra fiarei.

— Te rog, predică, Pruncule! se rugă rotofeiul.

Jack râgâi. Privi auditoriul care aştepta. Se uită la râul năvalnic.

— Hai, băiatul meu grăbit, îi şopti mama. Spune-le un basm. Asta aşteaptă, asta doresc.

Topoarele alea lungi, ascuţite… Posibilitatea unei violenţe subite… Ce-ar putea să-i spună fiul ei bigotului acela?

Jack începu să recite:

— După ce sora lui Youkahainen s-a înecat. Vai a fost foarte mâhnit. A umblat de colo-colo. S-a dus la fetele apelor, pentru a le cere sfatul. L-au trimis la pescuit. Şi a prins un peşte-săritor frumos… Voia să-şi înfigă cuţitul în el, când acesta a strigat: „Sunt ea! Eşti atât de crud!”. Peştele era, cu adevărat, sora lui Youka… hainen, cea înecată. Şi a sărit înapoi în apă, pentru totdeauna…

Fruntea grasului se încruntase, dar saşiul părea mulţumit.

Apoi imaginea mamei lui Vai i-a spus să meargă spre nord, pentru a găsi o soţie bună. Aşa că Vai – Jack îşi trase răsuflarea – Vai a sărit pe calul lui fermecat şi a zburat spre nord, dar Youkahainen îl aştepta să-l atace cu săgeţi otrăvite, pentru că Vai o făcuse pe sora lui să se înece. Şi a tras o dată, dar a greşit. Şi a tras a doua oară, greşind iar. Dar a treia oară a atins calul…

— De trei ori, lucrurile vin câte trei! exclamă tăietorul de lemne cu cicatrice, izbind cu palma pulpa îmbrăcată în piele.

— Noi nu! îl contraziseră gemenii.

— Ce-i cu treimea? Tatăl, Fiul şi Imaginea Sfântă?

Grăsanul părea dezamăgit. Colegii lui nu se sinchiseau. Codreanul solid, cu coadă, strigă:

— Continuă, copile! Încă un pic şi mi se încinge sângele!

Jack lovi umerii herviului, între picioarele sale.

Aşa că animalul s-a prăbuşit în mare, dar o pasăre lacomă din nord l-a prins pe Vai şi l-a dus la ea. În Nord, Vai a întâlnit o fată drăguţă, a cărei mamă era regina Louhi…

Jatta asculta, mândră. Cât de bine spunea băiatul ei versiunea simplă a cuvintelor auzite în pântec? În timpul iernii petrecute în coliba din pădure! Între picioarele ei, coastele acoperite cu păr aspru ale fiarei se lărgeau şi se strângeau ca nişte foale.

— Iar Vai a întrebat-o pe regina Louhi dacă se poate căsători cu fiica ei…

— Nu acesta-i Cuvântul! Nu-i bine! obiectă Seppo.

Jack se grăbi brusc. Începu să turuie, să nu-l poată întrerupe nimeni.

— Louhi-voia-o-moară-vrăjită-care-să-macine-orice.

Vai-urma-să-capete-fata-dacă-putea-să-facă-moara. Vai-nu-putea-aşa-că-a-promis-că-o-s-o-facă-fratele-lui-Ilmarinen. Deci-Louhi-i-a-dat-lui-Vai-alt-cal-să-se-ducă-la-fratele-lui. Dar-Vai-nu-trebuia-să-privească-în-lături-pe-drum. Însă-el-s-a-uitat-şi-a-văzut-o-fată-curcubeu-care-mânuia-o-suveică. Vai-a-dorit-o-dar-

ea-nu-voia-s-a-jungă-nevastă. Atunci-Louhi-i-a-dat-lui-Vai-trei-sarcini-foarte-grele. Să-lege-un-nod-într-un-ou. Să-spintece-un-fir-de-păr-cu-cuţitul. Să-facă-suveica-să-zboare-ca-o-pasăre.

Băiatul inspiră adânc. Vântul începuse să bată de-a lungul râului, acoperindu-i cu valuri crete. Pe figura lui Seppo se citea resentiment şi amărăciune, datorate felului în care predica băiatul.

Fiecare propoziţie devenise un singur cuvânt.

— Vai-a-reuşit-de-două-ori-dar-s-a-tăiat. Nu-şi-putea-opri-sângerarea-şi-a-trebuit-să-caute-îndelung-cum-să-se-vindece. Când-a-ajuns-până-la-urmă-acasă-Ilmarinen-n-a-vrut-să-meargă-în-nord-până-când-Vai-nu-şi-a-grăit-fratele. Acolo-Ilmarinen-a-construit-moara-pentru-regina-Louhi. Moara-vrăjită-măcina-lucruri-minunate-iar-Louhi-a-ascuns-o-în-întunericul-unui-munte. Apoi-a-zis-eă-Ilmarinen-se-poate-căsători-cu-fiica-ei-dar-fata-a-jurat-că-nu-se-va-mărita-niciodată-iar-Ilmarinen-s-a-întors-acasă-nefericit.

Of!

Fata care nu voia să se mărite niciodată… în sufletul Jattei se înfipse un pumnal…

Vocea băiatului zumzăia melodios… vrăjindu-și ascultătorii, împiedicându-l pe grăsan să-şi manifeste deschis dezamăgirea.

— Vai-s-a-întors-în-nord-cu-o-barcă-vrăjită-împreună-cu-tânărul-Lemminkainen-cel-iute-la-mânie-şi-au-răpit-fiica-lui-Louhi. Fata-a-spus-că-se-va-mărita-cu-Lemminkainen-dacă-acesta-renunţă-la-lupte-şi-răutăţi. Acesta-a-fost-de-acord-dar-n-a-vrut-să-şi-lase-nevasta-să-stea-de-vorbă-cu-fetele-din-sat. Când-ea-a-făcut-asta-Lemminkainen-a-părăsit-o. El-s-a-dus-în-nord-unde-a-încântat-pe-toţi-în-afară-de-un-cântăreţ-pe-care-l-a-ucis-şi-l-a-trimis-pe-râul-morţii. A-cerut-în-loc-fiica-următoare-a-lui-Louhi.

Of!

— Jack, opreşte-te! îl rugă mama lui. Te rog, Juke, opreşte-l! îl zgâlţâi ea pe glăsuitor.

Povestea devenise tunătoare.

— Louhi-A-ZIS-că-el-TREBUIE-să-PRINDA-un-HERVI-foarte-SĂLBATIC. EL-A-REUŞIT. A-TREBUIT-sâ-PUNĂ-HĂȚURI-ARMASARULUI-DE-FOC. A-REUŞIT. A-TREBUIT-să-VÂNEZE-LEBĂDA-MORŢII. Dar-CÂND-s-a-DUS-la-RÂUL-SURMA-UNDE-înota-LEBADA-CÂNTĂREȚUL-care-l-aştepta-L-A-SPINTECAT-şi L-

A-ARUNCAT-în-apă.

Din nările moi ale herviului curgeau muci. Furia grăsanului creştea. Individul îşi răsucea securea în mână. Transpirase şi devenea tot mai roz. Pe măsură ce băiatul continua în grabă.

— ÎN-SUD-pieptănul-MAMEI-lui-a-SÂNGERAT. Ea-a-FUGIT-la-REGINA-Louhi-AMENINŢÂND-O-că-sfărâmă-MOARA. Atunci-MAMA-a-aflat-soarta-lui-LEMMINKAINEN. MAMA-l-a-rugat-pe-ILMARINEN-să-FACĂ-o- GREBLA. S-a-dus-să-PESCUIASCĂ-în-SURMAJOKI-adunând-HAINE-şi-BUCAŢI-din-LEMMINKAINEN-ca-să-l-aducă-ÎNAPOI-la-VIAŢĂ…

— Nu! strigă grăsanul.

Camarazii lui păreau trişti… şi speriaţi. Vântul biciuia râul, înspumându-l. Rafalele rupeau frunze stacojii din copacii de mentă de pe malul opus, aruncându-le în Kitajoki. Ca pe nişte limbi de flăcări sau dâre de sânge.

— El este Anticopilul, opusul…

— Copilul demon! strigă saşiul, dând înapoi.

Demonul Jack Pakken: numele pe care seniorul Osmo îl alesese pentru băiatul Jattei.

În clipa în care saşiul strigase cuvintele acelea. Jack îşi încetase cântul febril. Copilul se strânse lângă Juke, apoi se aruncă înainte. S-ar fi înfipt în coarnele ascuţite ale herviului, dacă nu l-ar fi ţinut Juke. Fiara se puse în mişcare, copitele ei săpând gropi în drum. Jatta se rostogoli pe spatele, animalului. Îşi înfipse degetele în blană chiar în ultima clipă, când aproape alunecase pe părul gras. Strânse cu putere genunchii şi se aplecă înainte, întărindu-şi strânsoarea pe măsură ce animalul înainta. Pădurenii rămăseseră în urmă. La cincizeci de metri, o sută… Strigau ceva ce nu se înţelegea…

— Ce-a vrut să spună omul gras? întrebă băiatul, după ce înghiţise o bucată zdravănă de caşcaval. De ce ne-a numit o familie sfântă?

— Singurele găuri sunt cele din caşcaval şi le-ai mâncat, zise Juke, râzând pentru a scoate în evidenţă gluma.[4]

— Nu-l zăpăci…

— Nu ştiu ce-a vrut. Băiete. O fi ceea ce se numeşte „creştin”. Cei de felul lui aşteaptă un copil minune. Sau, poate, copilul a fost de mult şi a plecat…

---

[4] Joc de cuvinte holy – sfânt, holes – găuri.

Herviul încetinise. Arcuindu-şi coada groasă, telegarul lor împroşcă un şuvoi de fecale puturoase, ce plescăi în urma lor. Fiara continuă drumul, cu un pas mai lent. Obosise. Copaci de mentă şi tammi mărgineau în continuare râul grăbit ce curgea, în curbe largi de la stânga la dreapta. Un trunchi de tammi, plutind pe apă, se înţepenise într-un maldăr de bolovani şi trebuie să-şi piardă crăcile, înainte de a-şi continua goana spre Fossa.

— Eu sunt copilul minune al mamei, zise băiatul.

— Eşti, îl aprobă Jatta.

— Ce-i un demon?

— Tu nu eşti, spuse Juke. Eşti altceva, adăugă el, cu o voce tulburată, după care privi în urmă şi o întrebă pe Jatta: părul tău era la fel de scurt când l-ai întâlnit pe Jarl? Însemna că eşti virgină?

Începuse din nou forţarea aceea blândă…

Femeia dădu din cap. Nu, nu acum. Te rog. Nu când Jack e treaz. Îşi încleştă fălcile pe un crâmpei de cârnat, deşi duhoarea excrementelor din urmă îi făcea greaţă.

Brusc, copacii se terminară. Pe un câmp neted, o păşune cu lăstărişuri, vite Simmental – cu umeri laţi şi capete albe – şi oi grămădite. Câteva ferme îndepărtate, din scânduri, şi stâne din bârne bej punctau peisajul. Kitajoki se lărgea într-un lac lung, pierzându-şi impetuozitatea.

Jatta se ridică să privească zona de păşunat, amintindu-şi, o clipă, de tundră.

— Câmp întins. Turme…

Adulmecând herviul, o Simmental mugi. Telegarul răcni aaammggg, scuturându-şi coarnele. Un păstor tânăr, cu bucle blonde care se scurgeau de sub o bonetă ea o cutie pentru pilule, duse mâna la ochi, să privească fiara sălbatică şi călăreţii de pe spatele ei. Ridică un corn curbat la buze. Sunetul puternic, tremurător, află răspuns la câteva kei mai încolo, apoi şi mai departe.

— Ce animale drăguţe, în comparaţie cu ăsta!

Juke privi vacile din apropiere şi din depărtare.

— Carne şi lapte, zise el, piele şi nasturi, îngrăşământ, grăsime, clei, seu şi substanţă de tăbăcit.

— Ştiu, ştiu. Nu vorbeam despre o perniţă parfumată.

— Ştiu despre ce vorbeai, Jatta.

— Le admiram frumuseţea – cum ar fi făcut şi sora ta.

Îi va oferi o casă, până la urmă? În ce calitate? De servitoare a unei familii de mutanţi?

— Va trebui să taci în oraşul în care vom ajunge, Jack! îi spuse Juke băiatului, cu severitate. Ai înţeles?

Capul lui Jack se mişcă, aprobându-l.

Ajunseră iar în pădure şi trecură pe lângă mai multe tabere de tăietori de lemne, dar fără incidente. Trunchiurile pluteau pe lacul mărginit cu roşu, pentru a ajunge într-o aglomerare de buşteni. Dincolo de aglomerare, lacul se strângea brusc iarăşi în râu. Iar câmpia se termina coborând într-o vale cum nu văzuseră până atunci.

Pe mal apăruseră conducători de buşteni. Bărbaţii îşi ţineau echilibrul pe trunchiuri, privind noii veniţi. Un braţ de apă despărţea lemnele lungi de drum, dar şirul buştenilor înlănţuiţi oferea un drum mai lunecos… Când plutaşii îi strigară, Juke îşi agită cuţitul cu mâner lung. Lama reflectă soarele.

În dreapta, Kitajoki se scurgea zgomotos prin strâmtori bolovănoase, înceţoşate de stropi, către lacul ce se zărea. De-a lungul malului dinspre nord se vedeau acoperişurile Forssei, din şindrilă colorată galben, portocaliu sau trandafiriu. O fortăreaţă din piatră cenuşie întindea un dig în formă de L în lac, un braţ deformat pentru a ocroti şi supraveghea bărcile. De-a lungul malului de sud al lui Forssajarvi, o plută din buşteni legaţi cu funii plutea liniştită, având pe ea o pânză roşie şi un cort. Două siluete mărunte o dirijau.

În partea îndepărtată a râului, apa se scurgea printr-o trecătoare mărginită de buşteni grămădiţi. Pe acolo erau trecute trunchiurile prin repezişuri, coborând spre bazinul de depozitare de pe lac. Acolo, conducătorii de buşteni îşi scoteau cămăşile şi pantalonii şi se avântau, unul după altul în cascadă. Pe burtă, pe spate, se prăbuşeau spre lac. Împrejmuirea de pari trebuie să se fi lustruit după decenii de frecare…

În locul în care şuvoiul spumega în lacul Forssajarvi se afla un dig rahitic, din grinzi. Câţiva oameni întindeau o plasă în spuma clocotindă. Mai mulţi peşti mari. Argintii, sclipeau în coşuri lungi. Părea o nebunie ca vreo fiinţă să încerce să urce prin repezişuri. Dar ei o făceau, constrânşi de la adăpostul unui bolovan la al

altuia, căzând deseori înapoi, epuizaţi. Dar constrângerea prevala.

În timp ce fiara năvălea în piaţa pătrată din Forssa, spre ea alergau copii, care se jucau cu blana ei puturoasă. În jurul pieţii, magazine în care se vindeau pulovere de lână, ulei, lumânări de seu. Pantaloni de piele, ierburi şi medicamente. Două şiruri de căruţe scunde se înşirau de-a lungul pereţilor de piatră, alături de tejghele cu ouă, peşte, carne de vită sau oaie. Înhămate la telegi, iepe placide, cu oase mari. De Ardeni, sure, murgi sau page fornăiau cu botul în traiste. Gunoieri certăreţi, mărunţi, cu aripi solzoase, ciuguleau prin bălegarul strâns şi se băteau, ignorând învălmăşeala de picioare goale, sandale şi încălţăminte fină. Gospodine cu haine şi şaluri pălăvrăgeau cu fermierele cu rochii lungi ghemuite pe marginea căruţelor. Un lăutar cânta, cu pălăria pusă jos. În faţă, pentru a primi bănuţii aruncaţi de binevoitori. Un tinichigiu, de care atârnau linguri, cuţite şi oale din cupru, îşi agita produsele, armura lui burlescă zăngănind şi clincănind. Un tânăr mătăhălos, mânjit de ouă. Era legat la stâlpul infamiei. Un piedestal înalt, din piatră, susţinea un craniu de cal şi unul de taur cu coarne ascuţite, ambele împodobite cu stele făcute cu vopsea roşie.

— Stai. Hervi!

Toţi din piaţă se întoarseră să-i privească. Din străzi şi alei soseau alţi spectatori. Oamenii se grămădiseră în jurul animalului în spume, în timp ce Jatta se lăsă să alunece din spatele lui şi să-l dea jos pe Jack. (Să nu scoţi o vorbă!) Herviul îşi ridică nervos coarnele cu ochii plini de furie, cu nările agitându-se.

— Acesta-i un cadou pentru Forssa, strigă Juke. Ani prefera să călătorim cu barca spre Valea Glăsuitorilor…

— Un glăsuitor perfect…

— Vede şi un orb…

— Totuşi, cam devreme pentru gală…

— Chemaţi-l pe preotul-mana!

Trimiseră un băiat. Un vânzător cu şorţ de piele veni în goană cu un baros greu, iar un fierar cu un cuţit mare. Trecând pe lângă tinichigiu, fierarul împunse cu lama, răutăcios şi vesel, spre vânzătorul ambulant. Acesta dădu înapoi, rânjind nervos.

Vânzătorul trase o ladă lângă animal şi se căţără pe el.

Jatta încercă să acopere ochii copilului cu mâinile, dar băiatul se feri. Juke se dădu înapoi spre animal, făcând un gest de invitaţie.

— Un cadou pentru, Forssa!

Şi dacă n-ar fi dăruit fiara?

Ridicând barosul cu ambele mâini, vânzătorul izbi, cu toată puterea, în ceafa herviului, în spatele coarnelor. Fiara se prăbuşi sub Juke, iar acesta păşi alături, nepăsător. Fierarul înfipse cuţitul în inima animalului.

Conducătorii de buşteni sosiseră îmbrăcaţi doar în pantaloni zdrenţuiţi, uzi. Înotaseră prin spuma de lângă digul de pescuit. În timpul în care tăiaseră capul plin de coarne al fiarei, braţele, picioarele şi piepturile lor goale se împestriţaseră de sângele coagulat al herviului măcelărit, iar pietrele pavajului se năclăiseră. Doi dintre bărbaţii mânjiţi ridicară capul cu ochi sticloşi pe piedestal, alături de craniul de cal şi de taur. Păsări-gunoier azurii, iuţi, îl vor ciuguli până vor lăsa oasele goale… deşi s-ar putea să fie nevoie de sute de păsări, care să se ocupe de el mai multe zile…

Mulțimea cânta încet:

Suflet al craniului,
Ochi al morţii.
Oase vii,
Vegheaţi să ne meargă bine…

Preotul-mana. În haine negre, dădu ordin ca trupul fără cap să fie despicat. Făcut felii, cu securea, cu cuţitul! O amuletă de bronz, a unui şarpe străpuns, atârna în faţa cămăşii sale fine, de in, să înlăture atenţia isilor, iar cataramele strălucitoare, din alamă, ale pantofilor săi de piele, rămăseseră neîncheiate. Curând, inima mare, cafenie, şi ficatul purpuriu ale animalului fură înfipte în propriile-i coarne. Caii de povară fornăiau nervoşi în traistele lor cu ovăz. Izbind cu copitele pietrele pavajului. Căruţele se mişcară, dar apăsarea mulţimii le ţinu pe loc.

Preotul purta ochelari cu ramă de argint şi un inel de argint la mâna îngrijită. O mustaţă dichisită şi buclele date cu briantină completau impresia de eleganţă. Avea o statură neînsemnată, dar toţi orăşenii i se supuneau. Cântări în mâini organele fixate

în coarne, fără să se murdărească. Apoi se linişti şi înălţă braţele, expunând butoni de argint. Strigă spre cerul pe care pluteau, departe, câţiva cumulus lânoşi. Fantome de nimbus:

— Cu-cu, vino, cucuie, pentru a răspândi ştirea despre prosperitatea Forssei, conform rugăciunilor de armonie cu mana, energia care îmbibă toată Kaleva, lăsând ca aceasta să fie lumea noastră, speriind şerpii. Noi onorăm acest rege al animalelor băştinaşe ce a venit aici. Stăpânit de mana. Cu o familie numeroasă în spate. Aceasta-i o poveste de istorisit, iar stăpânirea noastră asupra câmpurilor şi pădurilor se va întări!

Jatta dădu din cap. Fusese bine spus. Îl strânse pe Jack lângă ea. Pentru cazul în care ar fi vrut să intervină. Hainele ei şi ale lui aveau acelaşi miros de hervi. Juke îşi înclină capul politicos, dar adâncit în gânduri. Dorea o călătorie cu barca…

— Am văzut nava de război a isilor trecând noaptea anterioară. Dar acum avem un semn sigur că şerpii nu ne vor afecta bunăstarea…

Aceeaşi navă-cerească pe care o văzuseră deasupra lacului? Cu echipaj de juttahaţi care căutau… ce?

— Cu-cu, vino când te chem! strigă preotul.

Privi în jur, apoi dădu din cap. Un cuc vine când are chef.

Dar mulţimea se agită. Două păsări pluteau pe deasupra acoperişurilor.

Planară în cerc, deasupra pieții, examinând mulţimea, înainte de a coborî. Oprindu-se pe coarnele herviului, unul din cuci sfâşie ficatul, iar celălalt inima. Ciocurile rupeau îmbucături pe care le înghiţeau. După ce îşi satisfăcură pofta, fiecare rupse bucăţi pentru celălalt. Se hrăniră reciproc, cocoţaţi pe coarne.

Preotul elegant aşteptă până când păsările se opriră şi-l priviră cu sferele lor galbene.

— Cuc, cuc, istoriseşte povestea, începu el.

Doi pe acelaşi suport, în acelaşi timp!

Doar o singură pasăre avea ceva de povestit. Cu voce sacadată, automată, strigă:

— Osmo van Maanen a exilat-o pe Jatta Sariola şi bastardul ei monstruos, să trăiască printre mutanţi…

Jack se agăţă de Jatta. Mormăind încet. Juke puse mâna pe umărul băiatului.

— Încet, copile! Nu ştiu că noi suntem…

— Bastardul Jattei are doar două luni…

Celălalt cuc îl întrerupse:

— Tycho Cammon, tiranul, a reînviat.

O felie cafenie de inimă de hervi alunecă din ciocul lui. Pasărea o prinse, printr-o mişcare rapidă a fălcilor.

— A reînviat şi a ucis-o pe iubita lui van Maanen, Vivi Rintala. Van Maanen a ars oasele lui Cammon până au ajuns cenuşă…

Pasărea care mâncase ficat se uită la vecinul ei de Suport.

— …iar Demonul Jack Pakken arată de doi ani. Sau trei. Aleargă şi flecăreşte. Van Maanen i-a dat acest nume.

— …apoi a grăit-o pe Jatta, zise cucul ce mâncase inimă.

— Van Maanen a construit un rug pe plajă, după înmormântarea lui Vivi, spuse cel cu ficatul.

Ce era asta? Un dialog între cuci? spuneau unul povestea celuilalt, aşa cum se hrăneau cu bucăţi însângerate. Preotul-mana privea păsările, uimit.

— Cucilor, vorbiţi între voi! exclamă el, uimit.

— Uku-uku! croncăni pasărea cu inima, iar tovarăşul lui îi ţinu isonul.

— Nu, nu vorbiţi între voi, se corectă preotul. Fiecare din voi spune ceea ce ştie şi celălalt. Minţile voastre trec cuvintele de la unul la altul. Ce gândeşte unul, gândeşte şi celălalt. La ce distanţă funcţionează asta? Aţi fost amândoi la Maananfors?

Ochelarii îi sclipeau. De fapt, nu se aştepta la vreun răspuns, dar ezită, plin de speranţă, câteva momente.

Înainte de a continua.

— Cucilor, povestiţi istorisirea despre preotul-mana Jussi Haavio din Forssa, care a descoperit cum cucii îşi transmit gândurile unul altuia şi cunosc de îndată mesajul din mintea celuilalt.

Se gândi la ce spusese şi adăugă, meticulos:

— Poate doar când sunt suficient de aproape, poate nu… Poate şi când sunt departe. Îi vedem zburând în depărtare, către destinaţia lor, dar cât de departe trebuie să se ducă? Cucilor, vă rog să zburaţi la episcopul mana din Tumia, zise el, cu mâinile împreunate. Nu: trimiteţi vorbă episcopului-mana Papin Jumala. Să i se spună cuvintele lui Jussi Haavio. Rugaţi-l să-mi transmită mesaj… mesaj că Jussi Haavio a devenit diaconul său, pentru a onora Forssa şi pe seniorul Fors. Rugaţi-l să-mi trimită vorbă imediat.

Portul la mare Tumio se afla la patru sute de kei sud-est. Dacă

mesajul se întorcea repede…

Oamenii din mulţime o priveau pe Jatta şi pa băiatul ei cu sentimente amestecate. Cuci răi!

— Dar, mai întâi, răsună vocea lui Haavio, spuneţi-ne povestea completă a lui van Maanen, Jatta Sariola, a bastardului şi a omului de piatră.

O privi pe Jatta, aşteptând. Preotul nu părea rău intenţionat, doar aţâţat. Figura ei bronzată, în formă de pară, ochii mari, negri… tunica nordică, sfâşiată… da…

Jatta tresări. Tycho Cammon reînviase singur?

Lovitura care putea să-i spargă capul lui Osmo…

Juke făcuse asta? Ca să-i submineze sau să-l distrugă pe van Maanen? Cu rezultatul că a murit o femeie ce putea fi considerată, cu certitudine, nevinovată, deşi moartea ei îl rănise şi pe van Maanen… După tratamentul suferit, Jatta nu avea urmă de simpatie pentru seniorul glăsuitor. Dar să-ţi ataci viitorul adversar într-un asemenea stil, pe furiş, era dezonorant pentru Juke… încercase să-l slăbească pe van Maanen, dar Juke dovedise el însuşi slăbiciune. Lipsă de încredere. Oarecare laşitate. Cum se! va purta cu ea şi Jack în vreme de criză? Care putea fi aproape… Figura lui Juke era plină de amărăciune, în timp ce privea cei doi cuci căţăraţi pe coamele cadoului făcut de el Forssei.

— De ce băiatul ei bastard e un demon? strigă o ţărancă dintr-o căruţă.

— E un fel de nakki?

— Cine-i tatăl bastardului demon?

De obicei, nu erau interesaţi de ştirile aduse de cuci. Dar acestea păreau mai atractive. Mulţi dintre privitori adunau doi cu doi şi ajunseseră la anumite concluzii în privinţa individei nordice, a băieţelului ei şi a tovarăşului lor. Nu călăriseră, ca nişte diavoli, pe spinarea unui hervi sălbatic?

Cele două păsări solzoase se agitară pe suportul lor ascuţit.

— Spuneţi-ne povestea, le rugă Haavio. Apoi trimiteţi mesajul meu la Tumio.

Unul din cuci începu să recite. Apoi al doilea preluă povestea. Alternativ, ca nişte voci neaşteptate sau amintiri. O trădară pe Jatta şi pe băiatul ei grăbit preotului şi mulţimii. Nu şi pe Juke.

13. Prânz Cu Un Preot-Mana

În cele din urmă, cucii tăcură şi reîncepură să sfâşie inima şi ficatul. Auditoriul se agita.

— O Sariola…

— Dăruindu-se unui mutant…

— Dar el…

— Nu arată a mutant…

— Cine spune că-i el?

— Chiar…

Un deget o împunse pe Jatta, ca o încercare. Jack se strânse lângă mama lui, micşorat de apăsarea trupurilor mari, aproape sufocat. Mâna lui Juke stătea pe cuțit. Nimic din ce spusese cealaltă pasăre nu-l legase pe Juke de reînvierea lui Tycho Cammon, o omisiune pentru care Jatta îi era recunoscătoare, deşi problema o obseda. Ştirea că bărbatul acela eliberase tiranul fosilizat, din scopuri egoiste, ar fi putut avea consecinţe fatale. De ce făcuse asta? Nu era sigură…

— Copilul arată destul de normal…

— Pentru două luni? Glumeşti!

— Nu pot să văd bine drăcuşorul ăla…

— Flăcăul glăsuitor ne-a adus un hervi…

Trupul despicat, zăcea într-un lac de sânge coagulat, de culoarea ghimbirului, atrăgând un nor de muşte şi păsări-gunoieri. O mână o împinse pe Jatta. Juke mârâi un avertisment.

— Nu ne poate glăsui pe toţi deodată…

— Şi dacă poate? Dacă…

Jussi Haavio îşi scoase ochelarii şi le lustrui lentilele, cu grijă, folosind, batista, de parcă ar fi vrut să aibă o viziune mai bună a evenimentelor.

— Oaspeţii noştri, zise el. Oaspeţii noştri ne-au adus un hervi minunat pentru a onora Forssa. Nu-i aşa? Iar două poveşti interesante i-au urmat. Aceşti doi mesageri ne-au arătat cum pot comunica între ei cucii, fără să vorbească. Mulţumim oaspeţilor noştri.

Jatta începu să se relaxeze.

Păsările mâncaseră din măruntaiele cafenii şi purpurii cât doriseră. Se ridicară, înălţându-se deasupra acoperişurilor. Una spre nord, cealaltă spre sud. Haavio le urmări atent plecarea.

— Oaspeţii noştri. Încheie el, au nevoie de găzduire şi, mâine,

de o călătorie pe râu. Cât de departe? îl întrebă el pe Juke.

— Până undeva, în apropierea Văii Vorbitorilor…

Sigur, Juke voia să se pregătească pentru duelul cu van Maanen. Din toamnă. Să se asigure, să-şi imagineze un triumf viitor când nu va înfrunta pe nimeni puternic…

Jatta se trezi cărată la sauna publică de orăşencele devenite prietenoase până la exces de zel, Jack şi Juke urmau să viziteze şi ei partea pentru bărbaţi, înainte de a se întâlni cu toţii la conacul preotului-mana, pentru masă.

Despărţirea de fiul ei o afectase puternic pe Jatta. Prevedea o activitate frenetică a băiatului, iar încrederea ei în Juke, ca supraveghetor, suferise o lovitură puternică. Dacă obsesia lui în privinţa seniorului Osmo provocase moartea unei femei care nu-i făcuse niciun rău, de ce n-ar căuta Juke un avantaj care să-i facă rău ei sau lui Jack? Dar dacă Juke îndreptase, omul de piatră nu împotriva lui Osmo, ci a prietenei acestuia, pentru a-l afecta, lăsându-l în viaţă până la toamnă, dar cu un spin în suflet? Ar fi fost un lucru condamnabil! însă Jatta nu putea să jure că tovarăşul lor provocase eliberarea omului de piatră. Cucii nu menţionaseră motivul pentru care se întâmplase nenorocirea.

Gândurile Jattei o frământau în timp ce ceata de femei grăbite o conducea de-a lungul unei străzi pavate. Trecură pe lângă o brutărie ce mir osea plăcut, o moară prăfuită cu făină, un depozit pentru grâne, din granit. Protestele împotriva despărţirii de fiul ei fuseseră ignorate. Băiatul păruse nerăbdător să meargă cu bărbaţii. Să se dea în spectacol? Să flecărească? O iubea? Jatta nu putea să nu simtă dragoste pentru el, un devotament protector, cum simţise cândva pentru Nakkinook, dar mult mai puternic. De unde un asemenea simţământ? Dragostea naturală, maternă? Nu în totalitate… Ceva legat de ardoarea trăită cu Jarl… Poate că o parte din pasiunea manifestată faţă de Jarl rămăsese nediminuată de faptul că o părăsise. Oh. Băiatul ei înnebunitor, obositor, sâcâitor, adorabil, miraculos! O va părăsi curând? Se temea, că aşa va fi… îl pierduse pe Jarl. Să nu-l piardă şi pe Jack! Dar ce fel de minunăţie va deveni?

Sauna-femeilor era o clădire scundă din scânduri, cu spatele spre Forssajarvi. Dincolo de ea se zăreau castelul cenuşiu şi

pânzele bărcilor din port. Femeile o împinseră pe Jatta într-o cameră de spălare, s-o dezbrace şi să se dezbrace. Pantalonii ei din catifea reiată, de nevastă de pescar, puţind a hervy, cămaşa transpirată şi haine de gabardină, toate urmau a fi spălate. Râzând, femeile aruncară găleţi de apă peste semenele lor goale şi peste Jatta. Se săpuniră, se acoperiră de clăbuci. Îşi pălmuiră pielea... Se clătiră şi o duseră în camera cu aburi, ameţită, pentru că fiica reginei Norocoasa nu se aflase niciodată într-o asemenea situaţie.

Nu fusese niciodată într-o saună. Goală, împreună cu alte femei.

Aburul proaspăt explodă, în valuri, şuierând, din vetrele cu cărbuni. Femeile priveau din toate părţile trupul Jattei, tufa măruntă, creaţă, de păr pubian, ce acoperea partea care putea dărui o singură dată longevitate unui bărbat. Se vedea ceva deosebit acolo? Într-un fel, da. Succesiunea de centuri de castitate, oricât de capitonate şi binecuvântate fuseseră, pe care le purtase ani în şir. Lăsaseră o urmă uşoară, dar de neşters... O impresie slabă rămasă în carne. Juke n-o remarcase, când se scăldaseră în lac. Poate nici nu fusese atent. Femeile aveau mai mult timp la dispoziţie. Sau Juke era virgin în cunoaşterea timpurilor femeieşti? Se putea? Era posibil?

Urmă o avalanşă de prezentări, o luptă pentru a fi mai aproape de Jatta pe băncile de yellover.

Syleilla era o blondă de vârstă mijlocie, complet roză. Înghesuindu-se lângă Jatta, atinse amprenta curbă, delicată. A centurii, cu degetele. Ca din întâmplare. Se arătă mirată.

— Herviul m-a umplut de vânătăi, zise Jatta, deşi semnul nu arăta deloc a vânătaie. Mă doare.

Regretă imediat. Cuvintele o făcuseră să pară naivă.

— Aburul o să-ţi facă bine, dragă, o bătu pe umăr Syleilla.

Aburul îi deschisese porii din sâni. Sfârcurile, ţintă abandonată de pofta pruncului, arătau încă semnificativ de cafenii. O mâncau, în timp ce apăruse o urmă de sudoare smântânie...

Jatta încercă să abată conversaţia de la interesul imediat al femeilor pentru o fată Sariola goală.

— Deci azi noapte a zburat pe aici o navă de război?

— Da. Iar cei din castel au tras cu puşti cu raze, ca avertisment, îi spuse vecina ei, Sudella, pe al cărui sân stâng se

afla tatuată o floare galbenă de narcisă. Cât să le arate că avem puşti. N-au tras în juttahaţi. Ar fi fost o prostie. Au ochit nişte copaci de mentă, de pe mal. Şi le-au dat foc. Arătau groaznic! Copacii-torţă străluceau!

— Glăsuitorul care-i cu tine a devenit longeviv? întrebă Syleilla. Mama ta îl urăşte pentru că-i mutant?

— Nu arată a…

Sudella îşi lovi floarea de pe sân:

— Trebuie să fi fost cuprinsă de dragoste!

Înghesuită în spaţiul plin de vapori, abia reuşind să respire, Jatta încercă să pară nepăsătoare.

— Seniorul vostru, Fors, e… puternic? întrebă ea, zâmbind. Să tragă în juttahaţi! (De n-ar mai întâlni niciun alt senior!)

— Ştii, e un longeviv. Fors de Forssa. O sută patruzeci de ani. Stă în castel ca o scoică în carapace. Colecţionează ceasuri. Sute, sute de ceasuri, să fie mereu cu ochii pe timp. Ding-dong, ding-dong… Ce sunet scot când bat toate ora! Le auzim de aici. Oaspeţii nu-l văd pe Fors nici măcar de Ziua Norocoasei.

Slavă manei, Fors era un tip retras, obsedat de propria-i longevitate. Evident, nu exista nicio soţie Sariola rămasă în viaţă. Nicio cotoroanţă ruginind în castelul ăla…

— Am pomenit de Ziua Norocoasei. Iar bătrâna Norocoasa e chiar mama ta!

— Cum poţi să transformi un bărbat în longeviv? o sâcâi Syleilla. Întotdeauna am dorit să ştiu…

— Sincer vorbind, n-am idee. Cum faci un copil? Cum naşti? Îţi spui: înăuntru-afară, înăuntru-afară?

Blonda masivă o împunse cu cotul.

— Înăuntru-afară… aşa devine un individ longeviv. Trebuie să fie un înăuntru-afară special, nu?

Fusese?

Când Jarl o siluise, o aşezase într-o poziţie oarecum neaşteptată. Preferinţa lui fusese neobişnuită? Nu ştiuse şi nu-i păsase. Dar nu generalizase, nu-şi imaginase că existase un truc în actul lor, până la întrebarea jenantă a Syleillei. Jatta nu intenţiona să răspundă. Dacă fusese un truc, de unde-l ştiuse Jarl? Oricum, ştiuse cum să scape de cingătoare… Nu-l întrebase nimic. N-o interesase, pe vremea aceea fusese un zeu pentru ea. Bineînţeles, femeile interpretaseră greşit relaţia ei cu Juke…

— Un ban? întrebă Sudella.

— Cel puţin o marcă! hohoti Syleilla.
— Ce?
— Pentru gândurile tale intime, se înţelege…
Adunarea de femei goale, transpirate, aştepta cu nerăbdare. Dar Jatta n-avea să le spună. Nu se preta la aşa ceva. Iar ele nu puteau s-o grăiască. Dar apăsarea unei cantităţi atât de mare de carne putea s-o strivească. O grămadă de şolduri roz. Sâni şi braţe, grase, sau slabe, toate acoperite de umezeala fierbinte. Aici o palmă peste o aluniţă, dincolo un tatuaj floral delicat. Sâni tari. Atârnând. Mici, mari… Păr blond, negru, lipit de cap, tufărit între picioare şi sub braţe! Figuri, figuri… netede, câteva păroase, unele în vârstă, altele tinere; înfloritoare, îmbujorate, mieroase… Ochi, ochi privind cu interes prin vaporii înăbuşitori. Nu voia, nu putea, nu trebuia… Povestea dorea să fie povestită, de parcă mulţimea o grăise să se confeseze. Cuvintele s-ar fi vălurit în afară, dacă n-ar fi trebuit să se silească să respire. Umiditatea devenise sufocantă. Toate gurile şi nasurile furând aerul rămas în ceaţa toridă, exhalând gaz fierbinte, ucigător… Capul îi plutea… Camera nedesluşită se rotea… Se roteau stele scânteietoare… Muşchii i se transformaseră în jeleu…
Trupuri fierbinţi o înconjurau. Apăsând-o ici. Colo. Ca o carcasă…
— Li e rău, auzi slab o voce.
— A leşinat! exclamară femeile, dezamăgite.
Era încântată să zacă fără să simtă nimic, legănată de o mare de carne fierbinte, acaparatoare… visând înceţoşat la Jarl.

Soţia preotului-mana gătise miel şi cartofi, fripţi într-un buştean găurit, cu salată de varză roşie şi morcovi sote ca garnitură. Leena Haavio arăta ca o pasăre, la figură şi statură, cu ochi lucitori, întrebători. Înveşmântată în dantelă neagră, părea, la prima vedere, o văduvă vioaie, până îi remarcai tenul fără cusur, delicat. Brăţări în formă de şarpe îi înfăşurau încheieturile subţiri. Avea aproape treizeci de ani, cu două decenii mai puţin decât preotul-mana. Doamna Haavio stătea cocoţată pe scaun. Sg grăbi să-i servească pe Juke şi Jatta (curaţi şi dichisiţi), ca şi pe adoratul ei Jussi. Neavând educaţia necesară pentru a sta la masă, Jack hăpăia lacom în bucătărie. Un candelabru de argint stătea, neaprins, pe masa lustruită, pestriţă. Căminul cioplit ce-i înconjura era o masă de păsări din

lemn de tammi. Prin fereastra deschisă se vedeau malul lacului, o ceaţă de seară aurie plutind deasupra apei…

— De ce nu aveaţi un craniu de hervi? întrebase Juke.

Se uitase la Jatta să vadă dacă orientase discuţia corect. Toate îndoielile lui meschine. Un plod de mutant în conacul unui preot-mana.

— Trebuia unu, care să vină, nu împuşcat în pădure. Îţi suntem îndatoraţi. Ah, cucii ăia!

Cucii reprezentau obsesia majoră a lui Haavio. Una din ambiţiile vieţii lui era să domesticească unul, să-i vorbească, să-l audă răspunzându-i inteligent, nu doar să reproducă poveşti auzite, înhăţate ca o înghiţitură de frunze.

— Ne înţeleg. Dar de ce nu răspund – întrebărilor despre ei?

— Poate nu vor să ajungă ca oile şi caii, sugeră Jatta, alegând un cartof auriu.

— Ce am auzit astăzi m-a lămurit. Cele două păsări împărţeau o minte comună. Poate fac acelaşi lucru şi când se află la distanţă una de cealaltă. Dacă-i aşa, n-au nevoie să zboare la distanţe mari. Cucii arată toţi la fel, cum să deosebeşti unul de altul? Dacă au o minte comună, aceasta trebuie să fie uriaşă. Aşa au învăţat limba noastră, nu ca pe nişte zgomote, ci ca pe ceva având un înţeles. Poate că-i mintea manei însăşi. Vocea ei pe Kaleva.

Juke alese o felie de miel şi o puse. Ezitând. În farfuria sa din faianţă albastră. Sorbi din cana cu bere.

— Cum îşi învaţă trucurile un cuc? Cum învaţă un glăsuitor? Cuvintele încep să strălucească, să aibă energie. Energia se dirijează singură. Îţi arată cum să procedezi. Alt glăsuitor te poate sfătui, dată eşti norocos. Visele te ajută mult. Te visezi glăsuind. Dar, în majoritatea cazurilor, se întâmplă, pur şi simplu! De ce nu s-ar întâmpla acelaşi lucru cu cucii? Presiunea împrejurărilor… Un glăsuitor este o concentrare conştientă a acestei presiuni.

— Eu pot să prind un cuc, zise Jack, din uşa bucătăriei. Cu o pulpă de miel în mâna unsuroasă.

— Pot jura că-i mai mare decât era când ne-am întâlnit, şopti Juke.

Îl veţi ţine în colivie, domnule, până va spune ce doriţi să aflaţi.

— Asta-i o blasfemie, băiete! bombăni preotul-mana. Nu

trebuie să facem rău unui cuc!

— De ce?

— Nu înţelege…

— Aduce ghinion, explică Leena Haavio, sărutându-şi grăbită una din brăţările de bronz. Aduce nakkii peste tine.

Jack ronţăi toată carnea de pe os, apoi îl aruncă pe covorul cadrilat. Haavio tresări şi-şi aranjă manşetele.

— N-ai fost învăţat cum să te porţi?

— Îmi pare rău, am stat atâta timp în pădure… a crescut ca un sălbatic…

Leena dădu din mână. Un os pe covor nu însemna mare lucru. Dar ghinionul, da.

— Poate ar trebui să mergi la Locul Asolizării, îi sugeră Jatta preotului. Probabil că pământenii cercetează cucii. Vor fi interesaţi de ceea ce le vei spune.

— Nu, exclamă soţia preotului, la Tumio trebuie să mergem! Îmi place să văd marea… Dacă Jussi poate deveni diacon episcopal, şi va ajunge…

Tânăra, fragila soţie a lui Haavio putea fi pasărea lui iubită, vorbitoare, cucul lui omenesc din casă, doar avea ambiţiile ei. În timp ce Haavio continua să acorde atenţie mielului început din farfurie, Jatta se strecură de la masă, pentru a ridica osul şi a conduce băiatul înapoi în bucătărie. Ca pe un căţel gonit din sufragerie? Nu chiar.

Dacă n-ar fi sosit cucii în piaţă, ca să povestească despre izgonirea ei – de propria-i mamă şi de van Maanen – mulţimea nu s-ar fi agitat. Ar fi fost doar înghesuială la împărţirea herviului. Dacă păsările nu şi-ar fi istorisit povestea aşa cum făcuseră. Haavio n-ar fi fost fascinat suficient, cu tot herviul, pentru a-i găzdui pe călători. Preotul avea patima de a înţelege cucii. Oare trecuse prin mana un fior de simpatie pentru Jatta, chiar dacă-i adusese ghinion, trădând-o?

Jussi Haavio nu încercase să înţeleagă necazurile Jattei. După cum nu încercase nici seniorul Osmo. În timpul mesei, preotul fusese preocupat de „vocea manei”, după cum o numea el, cu o convingere crescândă, păsările mesager. De asta şi de şansa de a fi promovat în Tumio. Şi de mana, tot mereu mana…

Se adresase oaspeţilor visător, ca şi cum ar fi fost o congregaţie în miniatură:

— Mana e altă lume, alt spaţiu. E tărâmul prin care călătoreşte ukko pentru a ne aduce aici, pe Kaleva. E zona în care dorinţa devine voinţă, în care basmele se transformă în evenimente. Mana e puterea sorţii. A unei sorţi care-i favorizează pe unii dintre noi care pot prevedea, pot glăsui lucruri ce se vor întâmpla. Într-un anumit grad, adăugă el, privind spre Juke. Iar curenţii sorţii ne târăsc cu ei, scurgându-se din vechile poveşti istorisite de Sfânta Norocoasa ukko-ului… Reflectări ale unor reflectări, înfăţişări ale unor înfăţişări…

Jatta privi în farfurie, nedorind să-i recunoască mamei ei niciun fel de sfinţenie. Haavio abia de remarcase indiferenţa ei.

— Mana e forţa spirituală care pune în funcţiune această lume pentru noi, ca şi vieţile noastre. Făpturile divine, înţelegătoare dar de neînţeles, care locuiesc în mana. Sunt ukko-uri, cei ai Sfintei Norocoasa şi cei ai şerpilor-demoni. Cucii sun vocile manei.

Haavio se îmbăta cu vorbe, încercând să transforme o predică în realitate. Privea, din când în când, spre fereastră, aşteptând. Spre lac se afla o verandă. Pe pervazul ferestrei, un suport pentru cuci, o coroană cu ţepi aşezată pe un disc. La capătul unui braţ întins. Felii de carne crudă de miel fuseseră înfipte în ţepii suportului. Carnea se uscase în bătaia vântului, atrăgând muştele…

Nu se afla acolo niciun cuc sosit cu vreun mesaj de la episcopul îndepărtat…

Încă nu.

Fără îndoială, bătrânul episcop trebuie să se gândească un pic. Înainte de a transmite răspunsul.

— Leena. Vrei să iei ce-a rămas din pulpa de miel şi s-o pui în locul resturilor acelea? A fost delicios, nu-i aşa?

Jatta îi dădu dreptate.

— Aşa va crede şi un cuc. Noi le oferim doar carne crudă şi măruntaie. Iar măruntaiele herviului i-au atras… Poate că ar trebui să le dăm mâncare gătită, iar atunci vor vorbi despre ei înşişi…

Ascultătoare, doamna Haavio luă piciorul curăţat şi pulpa cărnoasă şi le duse afară.

— Totuşi, spuse Juke; în Pootara nu-s cuci. Nici magia manei…

— Cum să existe magie fără glas?

Juke se scobi în dinţi cu unghia. Jatta se încruntă, clătinând

din cap. Ce-i păsa ei dacă ucigaşul servitoarei lui Osmo nu ştia să se poarte la masă?

— Voiam să spun. Şi corectaţi-mă dacă greşesc, că mana nu scaldă întreaga planetă.

Leena cea îmbrăcată în dantelă se duse spre verandă. Jack se ţinea după ea, adulmecând pulpa cărată de femeie.

— De aceea vreau să fiu într-un port, să-i pot întreba pe marinarii, pootarani! Nu în orice port, ci în Tumio, unde-i palatul episcopului şi templul-mana.

Leena împinse piciorul fript peste balustradă. Apoi trase braţul de fier spre ea, pentru a ajunge la coroana cu ţepi.

— Mai mult, unii longevivi preferă să trăiască în Tumio, unde sunt trataţi cu respect. Poate unul dintre, ei ştie când a spus un cuc prima poveste… S-a întâmplat lucrul acesta îndată ce primii oameni au ajuns pe Kaleva? Sau mai târziu?

După ce Leena aruncă carnea crudă, aşeză pulpa pe jumătate mâncată, având grijă să nu-şi păteze mânecile.

Jatta vedea, în minte, puii morţi de pe suportul pentru cuci al mamei sale. Dacă ştia cineva când vorbise primul cuc, aceea era Norocoasa. Şireată, ţicnită Norocoasă: Sau Bertel.

Jatta n-avea, însă, chef să se laude cu originea ei.

— Seniorul vostru, Fors…

— …se ocupă doar de ceasurile lui. Şi, oricum, nu-i atât de bătrân.

— Fugiţi, lacomilor, fugiţi! cântă Leena hranei noi pentru cuci. Ocoliţi-o, păsări-tâlhari, n-o mâncaţi!

După aceea împinse suportul în afara verandei. Când Leena luă tava goală, Jack se atârnă de pervaz, încercând să ajungă la braţul de fier pe care se afla ofranda.

— …iar unii longevivi se duc să trăiască în Pootara, vă vine să credeţi?

Jatta fu uimită. Dar Haavio învăţase în Tumio. În timpul novicatului său. Nu ştiau! Nu le spusese? În opinia lui, mana cuprindea şi insula-grădină din sud. Doar că acolo îi lipsea vocea: cucii.

Câţiva longevivi se smuciseră, când anii nesfârşiţi începuseră să-i apese. Alţii fuseseră ucişi de duşmani. Câţiva fugiseră pe ţărmurile înmiresmate, luxuriante, ale Pootarei, unde viaţa lor era condusă de raţiune, iar izbucnirile întâmplătoare de violenţă, ca în alte părţi, nu ameninţau să le scurteze viaţa

îndelungată.

Să trăieşti pentru totdeauna printre oameni negri, care semănau cu juttahaţii isilor de catifea? Printre cultivatori de fructe şi fabricanţi de puzzle? Printre indivizi raţionali, ce dispreţuiau întreaga zonă de nord? Acei longevivi supravieţuiseră mult propriilor generaţii. Poate erau suficient de fericiţi – sau se simţiseră suficient de străini acasă – ca să locuiască, lipsiţi de iluzii, printre oameni ce însemnau străini desăvârşiţi…

— Mana le păstrează vieţile, zise preotul.

Lucrul acesta o uimi pe Jatta. Longevitatea, o dată căpătată, nu devenea intrinsecă?

La întoarcere, Leena aduse plăcintă cu coacăze şi cafea pootarană.

— BĂIETE! strigă Haavio.

Jack se atârnase de braţul suportului pentru cuci. Se prinsese cu picioarele şi întindea braţele mici de-a lungul suportului, încercând să ajungă la coroană şi la pulpa de miel, ca şi cum aceasta fusese pusă acolo ca o încercare a puterii sale.

— Vai, Jack, exclamă Jatta, grăbindu-se spre fereastra deschisă.

Juke i se alătură. Ridică piciorul peste pervaz, răsturnând pe podea o vază de bronz, în care se afla un amestec de flori, spre supărarea Leenei, şi-şi trase trupul afară.

Prea târziu.

Fierul forjat plesni.

Suport, miel şi băiat căzură pe pietrişul plajei, la câţiva metri dedesubt.

Glacial, Haavio recită din Cartea Ţării Eroilor. Amintirea poveştilor putea atrage spre casa lui unul din cucii absenţi, cu toate că suportul se rupsese. Unde era pasărea cu mesajul de la episcop? Greşeala lui Jack nu putea pica într-un moment mai nepotrivit.

Juke recuperase coroana cu ţepi, pulpa de miel din gura băiatului, şi băiatul, pe care-l ţinea acum pe genunchi. Leena alergase după un fierar. Cafeaua se răcise, plăcinta fusese uitată. Soarele serii lucea vesel prin fereastră, luminând volumul legat în piele, pe care Haavio îl ridicase solemn de pe un pupitru mic din tammi şi-l deschisese pe masă.

Preotul se lansase în recitare:

— Vainamoinen, bătrân şi statornic.

Nu găsise cuvintele pe care le dorea…

Nici preotul-mana. Nu sosise niciun mesaj din portul îndepărtat, să dovedească faptul că păsările puteau comunica, prin minte, la sute de kei distanţă. Haavio alesese un text potrivit.

— În tărâmul etern al manei.
Şi chiar mai departe s-a cufundat.
Scotocind în minte
Unde să descopere cuvinte
Pentru vraja ce-i trebuia…

Vraja, în cazul acela, trebuia să-l ajute pe Vai să termine o barcă fermecată cu care s-o viziteze iar pe Louhi, în ţinutul de nord – aşa cum Haavio spera să se mute în Tumio, în sudul îndepărtat. Jack fusese înlănţuit prin vorbe. Privirea ocazională a preotului arăta că el nu era încântat de prezenţa copilului-demon. Dar faptul că băiatul se afla în cameră, în timpul recitării părea să-l liniştească. La intervalele corecte, pe care le ţinea minte de când fusese novice, Haavio întorcea paginile cărţii de necitit. În cele din urmă, Leena, cu şalul pe umeri, îl conduse pe fierar pe verandă. Acesta, un individ solid, roşu la faţă, ţinea în mână o tolbă din piele unsuroasă, iar sub braţ o bară de fier, pentru înlocuirea celei rupte. Arăta de parcă fusese străpuns de un piron de metal.

— Paul, poţi să repari imediat suportul? se grăbi preotul spre fereastră.

Jack se agită, nerăbdător. Mâna lui stângă se furişa spre plăcinta cu coacăze. Haavio privea pe fereastră, în timp ce fierarul examina paguba.

— Mie vrea plăcintă.

— Sttt, Grăbitule! îl rugă Jatta.

Juke ţinu băiatul strâns. Figura Leenei exprima supărare. Vaza zăcea încă pe jos.

Frustrat, Jack începu să cânte:

— Vai-A-CHINUIT-DEMONUL-din-INTERIORUL-FOCULUI. A-CÂŞTIGAT-CUVINTELE-MĂIESTRE-şi-LIBERTATEA-lui. Vai-A-TERMINAT-BARCA.

Jack se grăbi, reducând povestea la esenţă.

— SORA-lui-Ilmarinen-a-aflat-şi-şi-a-AVERTIZAT-FRATELE-că-VAI-vrea-SÂ-I-FURE-MIREASA. Aşa-că-VAI-l-a-FUGĂRIT-cu-SANIA-şi-şi-a-PRINS-PRIETENUL.

Jack se purta ca un cuc nebun. O briză uşoară pătrunse pe fereastră, răsfoind paginile cărţii.

— Grăbitule, nu…

— S-au-ÎNŢELES-ca-FATA-să-ALEAGĂ-liberă. În-POHJOLA-FIICA-l-a-preferat-pe-ILMARINEN-care-FĂCUSE-MOARA-FERMECATĂ. VAI-s-a-dus-ACASĂ-cu-sufletul-GREU.

Paginile se întorceau una după alta, iute… întorcându-se uimit preotul-mana îşi prinse buclele unsuroase în rama ferestrei. Pe verandă, soţia lui scotea ţipete ascuţite. Mâinile i se agitau la buze, de parcă i-ar fi ieşit din gură şoareci şi încerca să-i prindă. Brăţările ei de bronz erau şerpi mici. Flămânzi, ce înghiţeau şoarecii…

— ILMARINEN-TREBUIA-să-TREÂCA-prin-trei-ÎNCERCARI. SĂ-ARE-un-CÂMP-cu-ŞERPI-să-PUNĂ-BOTNIȚĂ-unui-URS-să-PRINDĂ-fără-PLASĂ-un-peşte-URIAŞ-ce-ÎNOTA-în-râul-MORŢII…

În cele din urmă, Juke puse mâna pe gura băiatului. Jussi Haavio părea a fi în pragul unui atac de apoplexie. Foile cărţii lui preţioase, paginile amintirilor sale, se răsfoiau încă. Apucându-şi amuleta, Haavio se grăbi spre tomul legat în piele. Închise repede ochii, roti un deget de trei ori înainte de a pune unghia îngrijită pe o pagină. Cu sprâncenele încruntate, examină volumul deschis, căutând pete pe hârtie, murdărie, urme de degete. Apoi grăi sec:

— Oh, tu, vultur ticălos, mizerabil.

Ce pasăre fără credinţă am găsit…

Haavio strigă spre veranda pe care Paul se agita, ţinând în mână cununa cu ţepi:

— Asta înseamnă cuc! Grăbeşte-te, omule, grăbeşte-te!

Juke reduse apăsarea.

— Domnule, zise Jack, cu voce piţigăiată, am încercat să grăbesc cucul, pentru dumneavoastră. Aş putea căpăta nişte plăcintă?

Haavio se încruntă spre Juke şi Jatta.

— Ieşiţi şi duceţi-vă la casa de oaspeţi! Imediat, m-aţi auzit? Veţi fi transportaţi mâine pe râu, pentru că v-am făgăduit acest lucru în schimbul capului de hervi. Ieşiţi din casa mea de

bunăvoie! Imediat! Ieşiţi!

Afară, Leena începu să plângă încet. Scoţând ciripituri ca de pasăre, se şterse la ochi cu mânecile negre din dantelă…

14. Fermecată

Casa de oaspeţi se afla pe prăfuita stradă Satama, mai jos de portul cuibărit lângă castel. Îi primi o bătrână căruntă, zbârcită. O legătură neagră ascundea ochiul stâng al femei. În clădire nu se aflau alţi oaspeţi.

— În timpul sărbătorilor stau câte patru în cameră şi o mulţime dorm pe jos, le spuse bătrâna. Oameni care călătoresc spre Valea Vorbitorilor de plăcere şi pentru cuvinte fermecate. Plăcere şi farmec… Alegeţi ce vreţi.

Dintre camere, voia să zică. Din coridorul sumbru, luminat slab de câteva lumini cereşti, se vedeau mai mult de zece uşii Soarele tocmai apusese, când Juke bătuse la intrare.

— Cu excepţia celei de la capăt, care-i a mea.

Șontâcăind, deschise uşă după uşă, arătându-le camere spontane, mobilate cu paturi duble, suprapuse, sobe pântecoase, mese şi scaune. Juke privi îndelung legătura neagră a femeii.

— Of, asta? Mi-am pierdut ochiul prinzând peşte, când eram fată. Un cârlig apucat de nakki a sărit în sus şi mi-a pătruns în lumina ochiului. Durerea m-a străpuns până-n măruntaie. Cârligul mi-a scos globul, iar acum ştiu ce simte un peşte.

Chicoti, de parcă spusese o glumă bună.

— Văd, zise Juke.

— Vezi dublu, tinere! Şi de două ori treizeci de penni. Atât vei plăti, ca să dormiţi aici. Copilul, gratis. Şi fiţi atenţi, nu vă treziţi târziu!

Jack se strânsese într-o poziţie foetală, pe jumătate ghemuit în interiorul tunicii Jattei, cu capul atârnând.

Fără chef, Juke scoase punga.

— Asta-i pensia mea, băiete, îi explică bătrâna. Dacă plăteşti, îţi dau cheia de la privată. Poate vrei să-mi vezi orbita goală? Pentru zece penni…

Juke tresări.

— Pot să aprind o lumânare. Am un opal drăguţ în orbită. Să

plătesc lebăda morţii…

— Nu! zise el, cu tristeţe.

Bătrâna chicoti cu răutate.

— Nu-ţi închipui c-o să faci ceva, individ mare şi scârbos! Prezenţa mea nu vă place? Aveţi grijă, că băbuţa vă pândeşte cu ochiul ei orb! Fără tăvăleală pe cearşafurile mele, să vă fie limpede!

Îndată ce Juke îi numără banii, cotoroanţa scoase o cheie din buzunarul hainei, le arătă unde-i privata şi plecă, rânjind.

Jack fusese aşezat pe patul de sus, lângă perete, şi părea că doarme. Jatta aprinsese un căpătâi de lumânare, să nu-şi lovească băiatul în timp ce-l culca. Ar fi vrut să se caţăre şi ea, să-l îngrijească. Dar se aşezase, blocând priciul de sus.

— Sora ta… îi zise lui Juke. Are ceva la ochi, nu-i aşa?

— Nu te priveşte. Avem alte lucruri de discutat.

— Despre uciderea unei servitoare! Servitoarea lui Osmo.

Juke trase un scaun lângă Jatta şi se aşeză.

— Am eliberat omul de piatră. Ca să-l necăjesc un pic pe van Maanen. Dar omul de piatră a fost prea puternic, ca să-l pot stăpâni. La urma urmei, a fost Tycho Cammon! Aşa că am şters-o pe fereastră. Eşti mulţumită?

— N-o să-i spun nimic surorii tale, promit! (Nimic surprinzător că se grăbise să-i ofere azil în comunitatea lui.) Cucii par a nu şti nimic. (Bărbatul atinsese cuţitul? Era în pericol?) Ce de camere goale sunt în casa asta…

— Iar noi o împărţim pe aceasta. Stai jos, prinţesă Sariola.

— Nu mai sunt prinţesă.

Nu, fusese dezonorată…

— A sosit timpul, Jatta.

Timpul? Ştia pentru ce. Jussi Haavio nu se sinchisise prea mult s-o interogheze. Cucii îl preocupaseră mai mult.

Mesagerii, nu mesajul. Momentul acesta fusese pregătit de mult. Reprezenta vârful ascuţit al săgeţii interesului lui Juke.

— Jatta, culcă-te şi dormi. Îmi vei povesti cum s-au petrecut lucrurile între tine şi Jarl. Aşa-i glăsuit. Vei vorbi despre punctul culminant. Trebuie s-o faci, altfel nu vei şti niciodată ce-i cu Jack.

Silită de el, se întinse pe priciul de jos. După ce-şi scoase pelerina şi centura, bărbatul stinse lumânarea şi se aşeză lângă ea. Jatta mirosea deja aroma fantomatică a scorţişoarei, sporilor

de ciuperci, a nucilor kasta coapte… Amintiri…

Cucul zburase din larixul colorat în henna spre uriaşul sylvester, apoi spre un vera cu ace verzi… Un kei, două, trei… Se pierduse în labirintul încântător al trunchiurilor ce se ridicau şi coborau, după cum se ondula terenul. Smocuri de iarbă, rosette ruginii şi perniţe verzi ca mazărea acopereau solul pădurii, asemeni unu covor. Nu se auzea nici cel mai slab strigăt… Nu-l culesese pe Domnul Ciupercă, deşi trecuse pe lângă el. Văzându-l în nenumărate înfăţişări.

Brusc, altă voce decât a cucului vibră prin pădure. O voce teribil de muzicală, o voce umană…

Într-o vâlcea, un lac micuţ, turcoaz. Pe mal, un tânăr cu păr roşu, cârlionţat, care cânta de unul singur, vesel, cu voce răsunătoare, de bariton. Îşi lovea cu palmele pantalonii cafenii, suflecaţi, în ritmul muzicii. Pe cap avea o bonetă cu patru feţe, împodobită cu panglici roşii şi portocalii, care atârnau din colţuri. Cămaşa, încheiată complet, părea albă ca un crin, în comparaţie cu bronzul auriu al figurii sale. Gleznele goale aveau aceeaşi nuanţă de miere, în care era colorat, probabil, tot trupul. Cânta:

Oare sfântul a ucis dragonul?
Oare sfântul a salvat fata?
Oare fata a mulţumit sfântului?
Oh, nu, mergi mai departe!

În timp ce dragonul zăcea pe moarte,
A sărutat fata eroul?
A sărutat eroul fata?
Oh, nu, mergi mai departe!

În apropiere se afla un cort mic, aproape invizibil din cauza dungilor verzi şi cafenii. În el încăpea doar o singură persoană. Bărbatul ce cânta era singur. Boneta aceea arăta că-i un tânăr magician din tundră. Într-o călătorie de instruire. Căutându-şi copacul special în toate pădurile din lume – copacul secret care nu fusese încă numit – de ramurile căruia se va agăţa, în delir, până va zări steaua ce era sufletul lui, până va lua bucata de răşină chihlimbarie care reflecta steaua şi o va înghiţi.

Însă figura nu-i era acoperită de desenul craniului ce se afla

sub piele. Nici mâinile sau gambele nu fuseseră vopsite cu reprezentările oaselor de sub carne. Şi ce cântec uşuratic, vesel! Poate venise aici de câteva săptămâni, după ce-şi găsise copacul transformării, pentru a-şi reface forţele, pentru a se îngrăşa. Înghiţise de mult bucata de chihlimbar, iar nuanţa acesteia se întinsese pe tot trupul lui…

Cucul plecase.

Nu, fata iubea dragonul
Şi a scuipat sfântul.
Iar sfântul a ucis fata.
Oh, da, mergi mai departe!

Jatta coborâse în vâlcea, fascinată. Dar cu mâna pe mânerul de argint al cuţitului.

— Bună!

Tânărul nu se ridicase. Lovise doar cu palma muşchiul de lângă el.

— Vrei să asculţi povestea? întrebase el, ca şi cum sosirea Jattei ar fi fost lucrul cel mai natural din lume. Stabilit de destin.

— Cine eşti? întrebase ea.

— Jarl. Jarl Pakken.

De parcă ar fi trebuit să-l cunoască. De parcă ar fi trebuit să-l fi întâlnit în vis, demult. Iar Jatta simţise că trecuse din trezie în vis, dincolo de un hotar pe care băbuţele ce strigau, Marti sau Olli nu-l puteau depăşi. Se aşezase la oarecare distanţă de bărbat, cu degetele pe cuţit.

— Şi cine-i Jarl Pakken?

— Sunt născut în roua zorilor. Sunt fructul dulce care izbucneşte din floare.

— Un nakki?

Bineînţeles că spiritele nu arătau astfel – dacă existau spirite. Nakkii reprezentau explicaţiile nevestelor de fermieri pentru acrirea laptelui, scuzele servitoarelor pentru spargerea unei farfurii. Sau pentru un ghinion. Oare toţi nakkii din Kaleva se strânseseră împreună în tânărul acela vesel, pentru a-i arăta o figură simpatică, demnă de a fi binecuvântată?

— Nakki? Nu, râsese el, izbindu-şi şoldurile. Sunt urzit din apă, am răsărit din fum? Vezi doar un om.

Un om cu păr roşu ciufulit, în care i-ar fi plăcut să-şi strecoare

degetele… O gropiţă într-o parte a bărbiei, în care s-ar fi oprit degeţelul ei… Un nas graţios, buze lacome, dinţi atât de curaţi… Roşcovanul nu avea pistrui, nu văzuse niciunul. Bronzul lui arămiu era perfect. Fata simţise miros de nuci kasta coapte, scorţişoară şi spori proaspeţi de ciuperci. Poate pielea lui fusese impregnată cu aroma aceea…

— Vrei să asculţi o poveste care n-a mai fost spusă niciodată?

— Niciodată? Cum aşa?

Iar Jarl Pakken îi istorisise cum un dragon-şarpe răpise o fecioară îngrozită. Dar când viteazul Georgi se grăbise să elibereze fata, o găsise pe aceasta fericită în îmbrăţişarea dragonului, vrăjită de cel ce-o răpise. Într-o criză de gelozie, Georgi îşi înfipsese spada în fată, nu în dragon…

În altă versiune, dragonul îl înghiţea pe Georgi, pentru a apăra fata de posibilul eliberator.

După aceea, Jarl îi povestise Jattei istoria adevărată a arămarului care ieşise din mare, să-l ajute pe Vai să distrugă un copac rău. Pălăria individului nu era din cupru, după cum nu erau nici cizmele, centura sau securea. Omul însuşi era făcut din aramă. Carnea lui era aramă, ca şi oasele. Nu purta haine. Când apăruse pe ţărm, păruse mic, condensat, greu ca un bolovan. Apoi omul de aramă începuse să se întindă, pentru că trupul lui din aramă era uluitor de flexibil…

Jatta ascultase, îmbătată, mâna alunecându-i de pe cuţit pe muşchiul vâlcelei acelea de basm…

Apoi Jarl se ridicase, mlădios, şi se îndreptase spre apă. Pescuise din unde un borcan din sticlă, apoi încă unul. Icre portocalii şi de culoarea ghimbirului, reci, de temperatura lacului. Şi o oală cu smântână.

Aşezase borcanele şi oala lângă Jatta şi adusese din cort nişte pesmeţi, o strachină cu ceapă tocată şi o sticlă cu vin din boabe negre de musta, căreia îi scosese deja dopul.

Icrele avuseseră un gust nemaipomenit, frecate cu smântână şi amestecate cu ceapă. Vinul avusese exact aroma potrivită pentru a dăţi gura.

— Cel pe care-l vezi e om, repetase el. Poate n-ai văzut până acum un bărbat, de-ai crezut că-s nakki.

Un umor spumos – un strop din ilaritatea unui zeu. Gustul sărat al icrelor, cel banal al smântânii, cel fermentat al fructelor de pădure… şi aroma lui… Jatta benchetuise cu atât de puţin şi

atât de mult... Îi venise să se întindă să se frece de pielea lui lucioasă...

Nu, nu putuse. Sigur că nu. Ar fi fost o absurditate.

Dar visele sunt absurde, nu?

— Cred că eşti un vis, îi spusese ea.

Şi-şi regretase cuvintele imediat. Deşi spusese ceea ce crezuse că-i adevărat. Niciodată prezenţa unui bărbat n-o afectase atât. În niciun caz la prima întâlnire! Aşa că totul păruse un vis pe care-l accepţi ca perfect şi limpede – şi indiscutabil, altfel începe să se schimbe. Pipăise cu discreţie tăria centurii prin tunică şi pantaloni. Era la locul ei, dându-i siguranţă. Nu dispăruse.

— Un vis? întrebase el. În mintea mamei? Ce subiect interesant, să distrezi o domnişoară drăguţă!

Cuvintele lui o mângâiaseră, ca o mână întinsă pentru a îmblânzi un mânz nărăvaş. Pentru a-l potoli şi a-l cuceri. Apoi, pentru a-l conduce...

Dar nu acum. Nu încă... Mai întâi trebuia să ajungă captivă complet, fermecată...

Jatta era curioasă în calitate de cea pe care o dăscălea el – pentru simplul motiv că exista. Jarl exista, fără nicio îndoială – ca soarele sau secera de pe cer. Cu toate acestea, se ridicase în picioare, iar el dăduse din cap, aprobator, acceptându-i hotărârea, înţelegând fata pe care mulţi o înţelegeau greşit.

— Voi fi aici mâine dimineaţă, îi spusese el Jattei.

Vorbise ca şi cum, între timp. Urma să dispară de pe faţa pământului...

Modul în care accentuase voi fi aici, aici, aici, îi răsunase în minte, încât crezuse că ar fi putut să-i trimită cuvintele înapoi, de parcă ar fi fost în puterea ei să-i ceară lui să apară. Să fie aici. Să fie aici.

— Voi fi aici, lângă lac.

El va fi, ea va fi. El şi ea. Ar fi putut să-şi strângă mâinile, pecetluind promisiunea, cu degetele înlănţuite, numai că Jarl rămăsese pe covorul de muşchi iar ea, decisă să plece, nu-l atinsese deloc...

Nuci kasta coapte, spori de ciuperci şi scorţişoară. Fii aici, fii aici...

Scorţişoară.

Spori de ciupercă.

Nuci.

Cucul o condusese înapoi, prin terenul împădurit, ondulat, până auzise strigătele bătrânelor, până observase fulgerarea unui şal roşu. În grabă, Jatta culesese câteva ciuperci din apropiere şi le mirosise sporii.

În dimineaţa următoare, una ceţoasă, Jatta se strecurase din Lokka devreme, scăpând fără greutate de Marti şi Olli. Le dăduse seara o ploscă mare cu spirt…

Apoi aceeaşi cale – urmând un cuc prin pădurea neguroasă, plină de aburi – ciulindu-şi urechile să audă cântecul lui Jarl.

Da, el era:

Şarpele iubea fata?
S-a răsucit în jurul taliei ei?
I-a strivit pieptul, oprindu-i răsuflarea?
Oh, da, mergi mai departe!

De data asta, prietenul ei roşcat stătea întins pe spate, cântând în ceaţa ce se rotea în spirale. Se apropiase tiptil, ascunsă de negură. Lângă Jarl, altă sticlă de vin. De data asta, după cum arăta, vin sec, din boabe de vale. Un peşte-naiv fiert fusese aşezat pe o farfurie improvizată din scoarţă de copac şi garnisit cu ciuperci tocate. Icre şi smântână ieri, carne şi ciuperci azi…

Şarpele i-a lins coapsele
Cu limba înfurcată?
Şi-a strecurat capul înăuntru?
Oh, da, mergi mai departe!

Trupul ei era neted
Şi lunecos precum mătasea?
Se îndoia, se răsucea?
Oh, da, mergi mai departe!

Era atât de tare cât voia?
Coada îi înconjura genunchii?
Fata îl mângâie pe gât?
Oh, da, mergi mai departe!

— Jarl, spusese ea, numele meu e Jatta.

Îngenunchease pe muşchiul umed, pe care el se agita vesel, şi luase o bucată de peşte cafeniu. Naivul fiert era încă fierbinte. Nu văzuse unde făcuse focul, cu o oră şi ceva înainte, pentru că atât de mult dura... Rezultatul fusese delicios. Lingându-şi degetele, dusese sticla la buze, sticla umedă de apa lacului. Sau de ceaţă.

Bărbatul se proptise într-un cot, cântând degajat:

Şarpele şi-a umezit pielea
Cu zeama dinăuntrul ei
Pătrunzând în gaura ei.
Jatta?

Îndrăzneala lui, în acelaşi timp languroasă şi nepăsătoare, reprezenta ceva mai mult decât o simplă neruşinare.

— Nu fi obraznic, zisese ea. Te-a trimis mama aici, ca peţitor? Să-mi povesteşti şi să-mi cânţi serenade deocheate?

— Nu m-a trimis nicio femeie, Jatta. Niciun bărbat. Şunt liber să acţionez după plac.

Şi să faci ce-ţi place cu mine? Nu. Nu cu mine!

Îşi atinsese cuţitul, gânditoare. Scorţişoară şi nuci kasta. Şi spori de ciuperci. O fi crescut din pământ, un rege uriaş, auriu, al ciupercilor, devenit bărbat. Un copac cu frunziş arămiu care căpătase picioare şi se transformase din lemn tare în carne, ca să rătăcească prin pădure…

— Şi tu faci ce vrei, Jatta, adăugase el.

Ce vrei, ce vrei. Fii aici, fii aici. Alege-mă, alege-mă. Spori de ciuperci şi scorţişoară.

— Mai continuă cântecul tău? întrebase ea nepăsătoare.

Drept răspuns, răsunase glasul lui de bariton:

Fata şi-a atins cuţitul?
Şi-a dezgolit pieptul?
Şi-a înţepat pielea?
Sau a mers mai departe?

Sângele ei roşu a curs
Pe degetele de la picioare?

Părul ei negru s-a despletit?
I-a fost frică Jattei?

Cântecul o dezorientase complet.

Stropii aurii din ochii lui verzi, atât de apropiaţi, privind într-ai ei… Arcurile gemene ale buzelor lui purpurii – oare şi ea roşise? Dinţii eleganţi, buni de muşcat… Limba lui, aproape cireşie – un organ injectat de sânge, foarte flexibil – arunca vorbele ca pe nişte seminţe, prin urechile ei deschise în mintea ei…

Cât de rece era aerul ceţos! Reptilian. Dar transpirase, se încălzise la cuptorul prezenţei lui. Părul bărbatului părea flăcări încâlcite. Aur topit, în ochii lui…

Inima ei bătea mai iute?
Prevedea un iubit?
În spatele visului,
Oh, da, mergi mai departe!

Se smulsese şi plecase iar, în dimineaţa aceea.

Jarl n-o oprise, nici nu făcuse vreo încercare de a o reţine, cu excepţia celei mintale. În interiorul ei, un trup fantomatic, un manşon spiritual peste oasele ce-o ardeau, tânjea după el. Cântecul lui senzual, trufaş, ţesuse o cuşcă din sfori. O sfoară ici, alta dincoace… Curând, o vor lega şi o vor doborî pe muşchi… În minte îi apăruse imaginea unei fete brunete, cu figură ovală, încorsetată de frânghii ce păreau fragile, care se răsuceau în toate părţile, răspunzând cuvintelor. Funii din cuvinte dirijate de mişcările membrelor ei. De simţurile ei, de nervii ei, de sucurile glandelor ei. Dacă putea smulge corsetul din frânghii, dacă acesta ar cădea de pe ea, s-ar elibera… Dar funiile îi mişcau mâinile, membrele, în alt fel… Fata se zvârcolea. Zâmbind, amabilă. Dar ochii ei arătau oarecare spaimă.

Vei veni în ziua următoare?
Va fi ceaţă sau raze de soare?
Ce-i va spune dragonul?
Doar: mergi mai departe!

Va veni iar? Da.

Ceaţa se ridicase, cu voalurile-i fâlfâind într-o nuanţă decolorată, gălbuie. Sigur, Jatta era în siguranţă. Putea să-şi permită să simtă dorinţa bizară învăluind-o. Aşa că plecase de lângă sursa acesteia, prin pădurea colorată în henna şi verde, urmând cucul ce zbura îndatoritor.

A treia dimineaţă fusese însorită.

Printre copaci nu răsuna niciun cântec vrăjit. Jarl Pakken îşi strânsese cortul şi plecase? Dacă aşa era, îi părea bine, pentru că nu mai trebuia să facă o alegere imposibilă. Imposibilă pentru că nu avea niciun rost. Ar fi mâhnit-o dacă nu-l găsea pe Jarl. Dacă reprezentase o creaţie a imaginaţiei ei, acum imaginaţia rămăsese goală. Privise lacul, din spatele scorţos al unui trunchi de sylvester.

Jarl stătea gol în apă, aruncându-şi stropi pe umeri, frecându-se. Se ridicase şi privise spre malul îndepărtat. Un bărbat din aur. Atât de frumos… Atât de străin ei, atât de derutant…

Fugi, Jatta, fugi!

De ce să fugă?

Vino, Jatta, vino aici!

Cu siguranţa unui răsărit de soare, penisul lui se ridicase, din imbold propriu, un indicator ce se umfla băţos – vibrând, tremurând. Ca şi ea, când îl văzu. Mâna lui dreaptă îndreptă membrul spre ea. Pumnul se agită, înainte, înapoi, iar sămânţa ţâşni curând. Jatta se relaxă, răsuflă.

Masajul personal al lui Jarl fusese atât de natural, de purificator… Da, pur. Şi liniştitor. Exprima o vitalitate veselă. Dar un bărbat nu era un berbec care călărea o turmă de oi. De cincizeci de ori într-o dimineaţă – aşa înţelesese din glumele băbuţelor. Jarl dorise să-i vadă gestul? Ca să fie… liniştită? Era atât de diferit de orice bărbat pe care şi-l putea imagina… Dumnezeiesc în indiferenţa lui faţă de ce era obişnuit.

Se întorsese, cu bărbăţia fără vlagă, s-o salute.

Şi să cânte:

Îşi va scoate Jatta hainele?
Va sări în lac?
Aurul se va risipi pe pielea ei?
Oh, da, mergi mai departe!

În dimineaţa aceea, pe mal nu se afla nicio gustare. El era ospăţul, nu?

Râzând, Jatta se dezbrăcase, rămânând în centură, căreia el nu-i acordase nicio atenţie. Membrul lui se diminuase, un deget nevătămător, fără os, vlăguit, blegit. Părul pubian, de culoarea ghimbirului, o panglică udă, încâlcită. Testiculele arătau ca două mere roşii, zbârcite. Nu le privise decât în treacăt. Arămiul lustruit, conturat, al pieptului lui...

Sub picioarele goale, ude, degetele frământau nisipul. Merseseră împreună, prin apă, până aceasta le trecuse de brâu. Înotaseră şi se bălăciseră, rămânând alături. Terci de nuci kasta şi spori de ciuperci...

O ridicase fără efort, o purtase pe mal.

Parcă o purtau aripi mari, blânde, pline de putere şi delicateţe. Pielea lui lucioasă, satinată, atât de caldă...

Buzele lui lacome o sărutaseră... un mâncător-de-nectar ce se îndopa cu flori... O aşezase pe patul de muşchi. Gura lui se îndreptase spre sânii ei. Degetele îi strânseseră coapsele. Fata gemuse. Palmele îi pipăiseră umerii, de parcă pielea acestora ar fi ars-o... Creuzetul acela de aur o topea... Era umedă între picioare, dar se afla în siguranţă, cu toată slăbiciunea ei, cu tot abandonul ei. Nu-i va străpunge niciodată pavăza. Nici pe ea. Nu pierduse totul.

Mirosul lui o ameţise la fel de mult ca şi atingerea lui. Întrezărea fata goală ce se zbătea în pânza de sfori, sfori care erau cuvinte şi mângâieri, răsucindu-se, incapabilă să se opună, nedorind să se opună...

Nu, nu era o plasă, ci un veşmânt ciudat, ce cuprinsese tot trupul fetei, manevrând-o, aşa cum Jarl o manevra pe Jatta, cu mâini ce-o cuprinseseră cu blândeţe, dar cu putere.

Fata i-a întors spatele?
Sau îi lipsea
Un deget în crăpătură?
Oh, da, mergi mai departe!

Jatta stătea cu faţa în jos, iar el îi ridicase coapsele, sărutând-o, şoptind cu o voce grăbită, nedesluşită, ce părea ameţită de dorinţă. Nu era el însuşi dorinţa? Zbuciumul din mintea ei o asurzea, nu-i auzea cuvintele fierbinţi, învălmăşite. Fără să-i

vină să creadă, simţi cingătoarea alunecând de pe ea, expunându-i goliciunea atacabilă…

Coapsele lui le acoperiseră pe ale ei.

— Cum? gâfâi ea.

Gâfâi iar, când ascuţimea organului său lunecă adânc în frăgezimea ei, aprinzându-i simţurile.

Curând, întreg pământul făcea dragoste cu ea. O copleşise un potop de bucurie. Scurma muşchiul ca o pisică, încordându-şi braţele. Nervii i se încinseseră. Gemea. Centrul ei devenise un creuzet ce cuprindea aur fierbinte, topind aurul acela pentru ca să-i curgă prin pântec, prin venele în flăcări, şi, sub formă de aburi extazianţi, prin creier.

Nevăzut, în spatele ei, Jarl apăsa şi mângâia. Mădularul lui vrăjit conducea mecanismul trupului ei către un spasm splendid, strălucitor.

Aceasta era doar prima faţă a ascensiunii ei gâfâite către o anume culme uluitoare a extazului. Reprezenta ceva obişnuit? Aşa procedau un bărbat şi o femeie? Cum ar fi trebuit să fie? Nu, era vrăjită! Cu siguranţă, mana coopera cu dorinţa lui. Siluitorul acela îi devenise indispensabil.

— Jatta, Jatta, trezeşte-te!

Stătea ghemuită pe un prici, îmbrăcată. O mână o scutura.

— Jarl? şopti ea. Jarl?

Lumânarea se aprinse. Juke o zgâlţâise.

— Ştiu cine a fost Jarl, scumpă doamnă, şopti el. Piele aurie. Gropiţă dublă în bărbie – ce să fie altceva decât glande mirositoare? Şi poveştile despre şerpi seducători… A fost un juttahat.

Parcă îi aruncase apă îngheţată în faţă.

— Nu! E imposibil!

— Da? rânji el.

— Juttahaţii nu arată ca Jarl. Ochii lor au pleoape ca de pisică.

— Au fost modificate.

— Glandele din bărbie picură la ei…

— Au fost făcute să se scurgă în el, într-un fel.

— Au ochii aurii. Mâinile şi degetele cu membrane. Sunt străini.

Juke o bătu pe umăr.

— Ascultă: Jarl Pakken al tău a fost creat de isi sau visat de ei,

sau făurit aşa cum îşi fabrică ei sclavii juttahaţi.

— Nu, nu…

— …cu scopul de a seduce o fiică a Norocoasei. Şi încă un lucru: trebuia să o lase însărcinată cu un metis de om şi juttahat. Iată-l, arătă el cu degetul spre Jack. Dacă van Maanen ar fi ştiut măcar jumătate din adevăr… Nu un mutant drept iubit, nu ceva atât de banal. Un juttahat monstruos! V-ar fi pus pe rug în locul lui Cammon!

— Vorbeşti aiurea! Juttahaţii sunt sclavi. Jarl era liber. Făcea ce vroia.

Jatta simţea că se sufocă, se zbătea pe prici de parcă ar fi fost într-un sicriu, iar corpul lui Juke, capacul care eclipsa lumina slabă a lumânării.

— Fusese un exemplar special de juttahat. Cred că pruncii lor cresc foarte repede, semănând în privinţa asta mai mult cu animalele decât cu oamenii.

Jatta se agăţa de orice fir de pai.

— Cum să se împerecheze un străin cu o femeie? Poate un hervi să se împerecheze cu o vacă?

— Şerpii l-au făcut special pentru asta. „Nu m-a trimis nicio femeie, niciun bărbat”. Îţi aminteşti? Isii cei încolăciţi l-au trimis! Cunoşteau modul în care trebuia vrăjită centura ta, să se deschidă.

Diagnosticul lui Juke privind originea băiatului ei grăbit fusese crud. Barbar. Cuvintele lui o pălmuiseră, o loviseră în pântec.

— Spui aşa pentru că ai ucis-o pe iubita lui van Maanen într-un fel atât de înjositor! Iar eu ştiu asta, de aceea încerci să mă scoţi din minţi!

Îl izbi, din adăpostul priciului, cu pumnii şi cu ascuţişul limbii.

— Eşti îndrăgostit de sora ta mutantă, virginule! De aceea spui minciuni – ţie şi mie!

El o prinse de încheietura mâinii şi o împinse. Gâfâia ca un hervi înfierbântat.

— Hai, violează-mă! îi strigă ea în faţă, să capeţi ceva experienţă! Violează fata care şi-a desfăcut picioarele pentru un juttahat! Poate Jarl a lăsat ceva acolo, în afară de sămânţa lui! Ceva care să te ardă, să te veştejească! Atunci sora ta va fi în siguranţă!

Uuuuunngh sună zgomotul bestial scos de Juke. Un mormăit fără cuvinte.

— De ce nu mă strângi de gât? înainte sau după. Jarl, Jarl, tu m-ai posedat! strigă ea. Şi încă mă stăpâneşti!

Cel care încerca să sugrume pe cineva era Jack. Jack, care se furişase de pe priciul superior. Îl apucase, cu mâinile lui mici pe prigonitorul ei de gât.

— Opreşte-te, mormăi Juke. Diavole, dă-mi drumul!

Glăsuitorul mutant se scutură violent, lăsând-o pe Jatta. Strânsoarea lui Jack îl stânjenise, de parcă băiatul ar fi avut puterea unui bărbat, ca şi cum însăşi puterea bărbatului s-ar fi întors împotriva lui.

— Aşa s-a glăsuit, aşa s-a glăsuit! răcni Juke. Te transform în mâzgă, te distrug!

Jatta îşi smulse mâna. Să-i vâre lui Juke degetul în ochi?

Jarl, Jarl! Dorinţa ei, trezită de povestirea în stare de somn, o cuprinsese iar.

Camera se lumină. Uşa se deschisese larg.

Bătrâna stătea cu un candelabru în mână – patru flăcări dansând una lângă alta. În cealaltă mână ţinea un băţ gros. Izbi cu el în soba pântecoasă, o limbă de lemn izbind un clopot. Purta o cămaşă de noapte informă şi papuci. Nu şi legătura pe ochi.

— Nenorociţilor! răcni ea. O să vă amendez după cum o să vreau! Nu aveţi pic de ruşine? Am spus clar! Niciun fel de zbenguială! Treizeci de penni pentru bunica! Altfel, vă dau în stradă chiar acum!

Bătrâna zbârcită îşi agita băţul. În adâncitura orbitei stângi, opalul ei. Montat într-o clamă de argint, în formă de păianjen, sclipea verde şi albastru, scăldat în lumina lumânărilor. Globul ei ocular părea a fi redus la dimensiunile pietrei, secreţiile lui uscându-se, întărindu-se.

Juke privea gema, plin de oroare.

Cu Jack în cârcă, Juke se împletici, îndepărtându-se de pat. Mormăind rugăminţi către bătrână să-i lase să, rămână, numără trei monede de zece penni în mâna babei, evitând să întâlnească privirea unui ochi şi a opalului.

Bătrâna nu era sigură dacă trebuie să se lase îmblânzită sau avea motive să fie indignată în continuare.

— Bine, zise ea. Dacă mai aud scandal, chem garda!

Jack se apleacă peste capul lui Juke.

— De unde ai piatra aia strălucitoare în cap? E o bucată a

craniului tău?
— Prăsilă de nakki! ţipă portăreasa.
Aruncă băţul şi puse mâna cu pete maronii peste mica peşteră cu comori din capul ei, de parcă băiatul ar fi întins degeţelele, să i-o fure.
Se retrase, cu candelabrul bălăngănindu-se.
Jack alunecă din spatele lui Juke. Jatta zăcea într-un cot, frământându-se. Ea şi Juke se priviră, potoliţi şi ruşinaţi.
— Sunteţi supăraţi, supăraţi, supăraţi? bălmăji băiatul.
— Nu, nu suntem, spuse Jatta, cu lacrimi în ochi. Ne-am insultat unul pe celălalt, pentru că aşa fac oamenii, uneori, când deschid gura.
— Cuvintele muşcă, o aprobă Juke.
Tremura.
Jack alergă de la uşă la fereastră, apoi înapoi şi în jurul mesei, ca un uragan pigmeu.
— Mi-e foame, foame, foame!

Dis de dimineaţă, unul dintre plutaşii care ridicaseră capul herviului sosi la casa de oaspeţi. Fusese trimis de Jussi Haavio să îndeplinească promisiunea de a-i transporta în josul râului.
Plutaşul nu-i conduse pe cei trei călători pe strada Satama, spre port, ci în direcţie opusă.
Jatta, Juke şi băiatul urmau să navigheze pe Kitajoki nu în cabina unei bărci, sau pe puntea acesteia, ci pe o plută din buşteni. O plută cu pânză de-un roşu strălucitor, pentru a avertiza navele întâlnite, şi cu prăjini lungi, să se ţină la distanţă de maluri. Niciun cuc nu adusese vreo ştire de la episcopul din Tumio în noaptea aceea…

Partea A Doua
Poezie Şi Patimi

15. Ochi Pentru Ochi

Eyeno stătea, la miez de noapte, afară din locuinţa dărăpănată, pe piatra ei favorită. Recitea ultimul ei poem la lumina argintie a secerii de pe cer care fusese, cu ere în urmă, luna Kalevei.

Mişcarea circulară a secerii domina cerul limpede din sud. Se arcuia jos, din orizont în orizont şi în spatele acestuia, acoperind stelele cu strălucirea ei. Unii oameni considerau curba aceea de lumină ca un pod mare de gheaţă pe cer, sub care trecea râul negru al morţii. Alţii credeau că-i un viaduct prin care curgea, spumegând, mana din cosmos. Dacă mana poate fi văzută.

Dacă privea cu ochiul drept, vedea iluzia unei planete gigantice, într-o eclipsă aproape totală. Sau măcar partea superioară a unei asemenea planete. Se părea că o planetă uriaşă atârna în apropierea Kalevei. Lumina aluneca peste curbura ei vastă, întunecată. Kaleva lor putea fi doar o lună mică, ce însoţea acel glob fantomă colosal. Eyeno putea să discearnă slab forme de oceane şi continente pe acea lume-spectru, pe care n-o vedea nimeni.

Ochiul ei interior o vedea, ochiul ascuns în capul său.

Dar ce vedea celălalt ochi? Ochiul imitaţie, din orbita stângă? Ochiul fals, de fabricaţie juttahată. Nimic de care să fie conştientă.

Lumina-seceră dezvăluia un peisaj accidentat, amestecat, de pietre sparte, înalte, şi copaci. Copaci crescuţi printre bolovani uriaşi. Copaci înălţându-se din crăpături. În timp, furtunile iernii sau greutatea zăpezii răsturnaseră mulţi arbori din cuibul lor precar. Unii rămăseseră înlănţuiţi în moarte, alţii crescuseră pieziş. Totuşi, mii de copaci rămăseseră drepţi, atât cât putea vedea un ochi.

Lumina-seceră strălucea pe acoperişurile zdrenţuite, din paie sau şindrilă, ale bordeielor şi colibelor. Case în batjocură, cu oameni de batjocură. Aşezarea aceea, Outo, avea o sută de clădiri.

Lumina secerii sclipea şi pe paginile din mâna lui Eyeno. Cuvintele astfel luminate erau suficient de clare pentru a fi citite

noaptea. Literele rotunjite păreau coliere de luni.
Eyeno credea că ştie ce-s eclipsele şi lunile, deşi nu văzuse niciodată discul unei luni sau o eclipsă acoperindu-i. Noţiunea de lună o fascina: o lume vecină, un geamăn pe cer, aşa cum avusese locul de origine al oamenilor.
Ultimul ei poem era despre o lună. Numise poemul Alte de ce. Acum îl citea, încă o dată, la lumina secerii, întrebându-se dacă era potrivit pentru a fi recitat la gală.
Avea toate cuvintele în minte, dar, citindu-le acum, la lumina argintie – această descendentă a străvechii lumini de lună – putea descoperi greşeli. Poemul ei trebuia să fie perfect. Dacă fratele ei Juke urma să glăsuiască în Valea Vorbitorilor, anul acesta, va trebui să-şi urmeze şi ea calea ei cea mătăsoasă, nu calea cuvintelor-putere, prin care-ţi putea-i impune voinţa cuiva, ci a poeziei care încântă sufletul.
Citi rar:

De ce soare?
De ce lună?
Pentru că-s două căi diferite.

Unul e un foc gazos
Un menisc tremurând
Pe lacul adânc al gravitaţiei.
Cealaltă, captivă de harem,
Odaliscă din marmură,
Trup de piatră pasivă
Atât de rece atunci când privirea soarelui
Se întoarce în altă parte,
Dar chinuitor de incandescent
Când aceasta îl mângâie.
Planetele sunt doar luni ale soarelui.
Dar îndrăgostita, împărăteasa,
Vizitează lumea ei zilnic
Nu peste noapte
În rotaţie.

Atingerea soarelui încălzeşte planetele,
Nu le arde.
Dar gelozia Lunii pe planete,

Invidia care fură răsuflarea
Încrustează acnee
Pe pielea lunii.

Luna aruncă pietre în planete,
Le izbeşte cu părul
Cometelor…

Vor înţelege ascultătorii cuvintele? Doar imigranţii de pe Pământ văzuseră o lună adevărată (nu poţi lua în considerare ukko de pe orbită, arăta doar ca o lampă la distanţă). Acea fâşie strălucitoare de stânci, pietre şi praf era tot ce ştiau majoritatea oamenilor despre lună. Resturile ei. Cum ajunsese luna de altădată a Kalevei resturi? Cu mult timp în urmă, se rotise prea aproape şi se sfărâmase. Ştia asta. Dar numai pentru că fusese în stare să citească o carte.

Recită mai departe:

De ce conspiră luna
Să semene coşmaruri?
Pentru că luna e mâhnită
De soarele priveşte-n altă parte
Şi se uită avidă La toate cele
Pe care soarele le-adoră într-adevăr:
Surorile de flăcări ale soarelui,
Stele pierdute-n depărtări,
Doar o imagine
Veche
De secole.
De ce sufletul mareei
E sedus
De luna plină de amărăciune…

Pe Kaleva nu erau maree, ca pe Pământ. Cândva, trebuie să fi fost maree. Mările se ridicaseră. Lacurile cele mai întinse clipociseră. Dar apoi luna Kalevei se sfărâmase şi se împrăştiase într-un inel în jurul planetei, la o distantă de două ori mai mare decât diametrul acesteia. În camera ei, sub acoperişul răvăşit din trestie, Eyeno ascunsese cinci-şase volume, roase de atât răsfoit, cu paginile desprinse. Poseda trei culegeri gigantice de

versuri. Deţinea un dicţionar. Şi Cartea Ţării Eroilor – pe care o folosea pentru ghicit. Mai avea un volum vechi despre stele, lumi şi planete.

Continuă:

Într-o zi, luna se va prăvăli
Pe planeta fierbinte
Sfărâmându-se într-o îmbrăţişare
Zdrobitoare, violentă.

Ce va rezulta
Din acea unire genocidă?
Mai târziu, după ere,
Poate o nouă rasă
De gândaci-ţestoase
De furnici cu armură
Sau de păianjeni înţelepţi
Care visează
Şi se întreabă: de ce?

Dar un de ce va lipsi
Din înţelegerea lor,
Fiind scufundaţi în cupa
Unui nou ocean
În jurul căruia se întinde
Pieptul munţilor selenari.

Şi asta a fost tot.

Cartea ei groasă despre planete conţinea ilustraţii despre ţestoase, furnici, gândaci şi păianjeni. În loc de păianjeni, ar trebui să se refere la hamad, împletitori de plase care pot, într-o dimineaţă de primăvară, acoperi un câmp cu borangicul lor înrourat. Dar poemul ei era despre o lume diferită de aceasta… despre Pământ şi lună, despre aproape să şi niciodată, o planetă invizibilă în îmbrăţişarea Secerii cereşti.

Poate o nouă rasă…

…de mutanţi. Caricaturi de oameni.

Care dormeau toţi în miez de noapte, cu excepţia ei.

Seniorul din Saari tolera oamenii-caricatură în sălbăticia aceea şi, bineînţeles, le cerea taxe în schimbul bunăvoinţei sale.

Seniorul Jahonn Helenius lua zeciuială din producţia lor, bazată pe capre. Mutanţii plăteau cu animale, brânză şi piei de ied. Din adolescenţă, Juke şi Eyeno ajutaseră la transportul tributului şi al animalelor de vânzare, precum şi al produselor, pe drumul lung de la Outo şi Halvek, satul din vecinătate, până la Niemi, Trei-Lacuri sau chiar Saari. Juke şi sora lui erau monştri prezentabili, Juke în totalitate, iar Eyeno căpătase o înfăţişare convenabilă după ce-şi procurase un ochi fals satisfăcător.

Unde era fratele ei, în noaptea aceea? Doimea, înfăşurat în pelerină, pe malul vreunui lac? În patul vreunui han? Dacă ar putea să-l vadă, cu ochiul ei interior… Dar ceea ce vedea, destul de neclar, ochiul acela, din interiorul, craniului ei, erau imagini de copaci lucioşi. Câmpii întinse, râuri învolburate, flori albe, cerate, fete îmbrăcate în veşminte transparente, care râdeau, săreau şi dansau…

Poate interiorul capului ei privea câmpurile fericite ale morţii, unde rămân imaginile de suflete cât timp oasele lor rezistă în pământ… Pentru că ochiul ei interior zărea o frumuseţe atât de pătrunzătoare, încât trebuia să împiedice o mare parte din ea să ajungă în versuri, altfel rândurile ei ar fi devenit prea blânde prin distanţare, saţietate şi farmec. Din fericire pentru poemele ei. Terenul din jurul satului Outo era aspru şi neînduplecat – o ţară pentru capre. Iar oamenii din soiul ei, groteşti.

Cu excepţia fratelui ei, bineînţeles. Cu excepţia lui Juke, care câştigase putere prin cuvinte. Şi onoare. Pe care-l iubea. Pentru care se temea.

Eyeno privi secera de pe cer încă un timp, apoi se duse pe bâjbâite către cocioabă, pentru a urca treptele ce trosneau, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

În noaptea aceea visă încă o dată visul-amintire despre felul în care-şi procurase ochiul fals.

Ca şi cum, în timp ce dormea, globul ocular de fabricaţie juttahată ar fi privit în ea, scotocind obsesiv prin acelaşi set de informaţii legate de originea lui. Eyeno se întreba uneori dacă jucăria aceea a şerpilor avea vreun scop ulterior (sau, mai bine zis, interior) în afară de rolul de a umple, potrivit şi convingător, orbita ei goală. Şerpii erau creaturi imprevizibile. Făceau însă favoruri imense. Poate îngrijorarea Eyenei dirija visele spre căutarea vreunui motiv ascuns, care putea să nu existe…

Visele-amintire urmau secvenţa evenimentelor reale un timp,

apoi efectuau modificări. De obicei, visele căpătau picioare şi alergau în voie, în direcţia aleasă de ele. Visa visul acela cam o dată pe săptămână. În calitate de cea care visa, îşi dădea seama, dar într-un fel lipsit de spirit critic, de discrepanţele dintre ceea ce se întâmplase în trecut şi variaţiunile din vis.

Ce căutare fusese aceea, după ochiul artificial! O adevărată aventură. Aventura ei. Nu era de mirare că o visa, subconştientul ei din timpul somnului înfrumuseţând, plin de fertilitate, ceea ce trăise mintea ei trează, imaginaţia somnului compunând poeme-întâmplări.

Eyeno, fiica lui Arto şi Ester Nurmi, se născuse aproape la fel de bine alcătuită ca şi fratele ei Juke, care era mai mare cu un an. Ochiul stâng al fetei lipsea, asta era tot.

Meşterul de mănuşi Arto avea şase degete subţiri, funcţionale, la fiecare mână. Picioarele îi erau scurte, arcuite. Urechile lungi, ascuţite, ca de capră, cu un auz extrem de fin. Nenatural. Fiecare trosnitură a colibei, fiecare oftat de vânt printr-o crăpătură, reprezenta un spirit familiar pentru Arto. De aceea nu suporta ideea vreunei reparaţii. Casa îmbătrânea odată cu el. Când va muri, în cele din urmă, voia ca acest lucru să se întâmple odată cu prăbuşirea casei, în timpul unei furtuni. Până atunci, coliba rămânea neschimbată.

În privinţa aceasta, Arto semăna cu alţi oameni-caricatură care vieţuiau în Outo. Din diferite motive, toţi îşi neglijau casele.

— Să arăţi sărac, ca să plăteşti taxe mai mici.

— Cocioaba asta nu trebuie să arate mai bine ca mine.

— Vrei să fii prinţ în Outo, să ai palat?

— Ne cunoaştem locul, iar locul ne cunoaşte.

— În felul ăsta îi ţinem pe juttahaţi departe.

— Indivizii din Saari s-ar simţi jigniţi dacă n-ar arăta mult mai măreţi decât noi.

Când Eyeno văzuse prima dată casele frumoase, cu şindrilă, din Niemi, nu-şi crezuse ochilor, se gândise că acelea erau locuinţele în care trăiau fetele din viziunile ei interioare.

Mama ei dolofană, ciufulită. Ester, avea ochi de capră, cu pupile pătrate. Mirosul lui Ester era la fel de ascuţit ca auzul lui Arto. Mama Eyenei nu mătura sau spăla niciunul din mirosurile familiare ale cocioabei. Se potrivea, din punctul ăsta de vedere, cu Arto. Cocioaba era ascunzătoarea ei.

La scurt timp după naşterea Eyenei, moaşa cocârjată din Halvek examinase fetiţa. Diagnosticase că ochiul lipsă se află în interiorul capului copilului, în creier. Ochiul ascuns nu trebuia ignorat din cauză că nu se afla la locul obişnuit. Nu trebuia lăsat în întuneric, ci antrenat. Altfel, se întărea, se transforma în piatră şi producea migrenă.

De aici alegerea numelui fetei, Eyeno[5]. Bineînţeles, un asemenea nume provocase fetei în creştere o preocupare pentru golul din craniul ei, care, altfel, n-ar fi atins un asemenea nivel. Înconjurată, în Outo, de diferite diformităţi ale oamenilor, se întreba în ce fel a ei este unică. Ester părea mulţumită că fetei îi lipsea doar globul ocular. Doi copii perfecţi ar fi însemnat o adevărată obrăznicie. Defectul Eyenei. Subliniat de numele ei, reabilita familia Nurmi.

Iar Juke şi Eyeno crescuseră şi se jucaseră de-a ascunsele prin mulţimea de stânci şi păscuseră caprele. Ester făcea brânză cu un gust subtil, care ei i se părea prea pătrunzător. Arto fabrica mănuşi moi, cu patru degete şi un deget mare, pentru doamnele de la curtea din Saari, aflată la peste o sută de kei. Eyeno începuse să zărească, cu ochiul ei intern, domnişoare dansând. Juke începuse să glăsuiască – la început caprelor recalcitrante. Cuvintele lui pătrunzătoare aduceau cuvinte de frumuseţe în sora lui, cuvinte inspirate de pajişti fantomatice şi de secera de pe cer.

Într-o zi. Arni cel cu cap turtit şi ochi bulbucaţi (cel care auzea doar voci, nu şi alte sunete) i-a spus lui Eyeno că bănuieşte că-i o poetă. Omul-caricatură adusese din cocioaba lui o cutie de alamă care conţinea un volum pătat, legat în piele. Cartea Ţării Eroilor. A început s-o înveţe să citească runele, să-i deseneze literele. Arni învăţase să scrie pentru a-l ajuta pe fratele lui, Kuro, care auzea doar behăitul caprelor şi vâjâitul vântului, nu şi vorbirea omenească. Kuro avea cap subţire, ochi înfundaţi şi degete de păianjen. Arni scria orice comunicare importantă pentru Kuro pe o lespede. Kuro îşi aşeza palma pe lespede şi, slavă manei, absorbea mesajul. Kuro nu rostise niciodată o silabă, dar ghida mâna lui Arni să scrie răspunsul.

Împreună, Arni şi Kuro au învăţat-o pe Eyeno să citească şi să scrie.

Apoi Omul-Plăcintă, a cărui piele semăna cu crusta unui aluat,

---

[5] Eye - ochi.

se întorsese dintr-o călătorie în care dusese capre în Saari cu o legătură de hârtie îngălbenită şi creioane. Cei din Saari râseseră de el. Un mutant chiar avea nevoie de asemenea lucruri! Poate voia să-şi facă o pungă de hârtie, să se împacheteze!

Omul-Plăcintă avea obraz gros, dar batjocura îndurată de el ajunsese curând la urechile lui Juke, care împlinise paisprezece ani – şi la sora lui, de treisprezece – care devenise omul de legătură al comunităţilor din Outo şi Halvek în relaţiile cu aşezarea mai întinsă din Saari. Oamenii-caricatură îi însoţeau pe Juke, Eyeno, capre, mănuşi şi brânză cea mai mare parte a călătoriei. Apoi poposeau undeva, într-un loc în care nu-i vedea nimeni. Cei doi tineri Nurmi continuau drumul spre oraş. Niciun om obişnuit nu se uita curios la Juke, nici nu făcea semne care să-l ferească de piază rea. Niciun copil nu arunca în el cu capete de peşti. Iar Juke putea conduce o turmă de capre doar cu ajutorul cuvintelor.

Cât despre Eyeno. Ea creştea, cu membre lungi, îndemânatice. Părul lui Juke era încâlcit şi gras, al ei galben şi mătăsos. Singurul ei ochi avea o nuanţă albastră, mai puţin vie decât cea a celor doi ochi ai lui, ceea ce provoca un şoc mai mic decât te-ai fi aşteptat, văzând doar unul. Pielea îi era albă, cu câteva aluniţe de culoarea ciocolatei pe obraji şi pe gât, arătând mai mult a ornamente decât a defecte. Avea trăsături fine, dar bine definite, chiar provocatoare, în echilibrul lor. Lipsa ochiului stâng, gaura boţită a orbitei, erau, mai degrabă, neliniştitoare decât scârboase. Le folosea ca protecţie. Privirea unui străin o ocolea, nu rămânea aţintită asupra ei.

Mânatul caprelor îl molipsise pe Juke cu gustul pentru călătorii şi cu o umilinţă crescândă, datorită lipsei de respect arătată faţă de oamenii-caricatură. Arto şi Ester îşi crescuseră copiii cu devotament. Deseori, copiii găseau câte o migdală aducătoare de noroc în deşert. Nu, băiatul nu avea de gând să-şi abandoneze comunitatea!

Eyeno începuse să caute un ochi fals cam pe vremea când compusese primele ei poeme adevărate, un ciclu de poezii lirice, amare, chiar pe tema ochiului. Şi, cum se întâmplă deseori cu cuvintele, poemele o făcuseră să se gândească să-şi completeze faţa umplând orbita goală cu un glob potrivit şi atractiv. (într-o criptă, de lângă biserica-mana din Trei-Lacuri, descoperise un volum vechi, acoperit de praf, despre planete,

sori şi luni – toate globuri – aşa cum şi ochii sunt globuri).

Această ambiţie nu însemna o dorinţă de a se îndepărta de rudele ei cele batjocorite, de mama şi tatăl ei, nicio încercare de a trece drept o persoană pură (deşi acest lucru ar fi adus foloase comunităţii) ci mai degrabă se supusese ideii că percepţia ei poetică aparte – percepţia ei iluminată – merită un simbol purtat cu mândrie, purtat în locul în care natura aşezase doar rama, permiţând chiar lui Eyeno să-şi aleagă podoaba.

Între timp, fata cu un ochi ghicea, nu numai în Outo şi Halvek, ci, când călătorea, şi în Niemi, Trei-Lacuri sau Saari. Cel doritor trebuia să aleagă, cu vârful degetului, cinci cuvinte la întâmplare, din Cartea Ţării Eroilor, cea pe care i-o dăruise Arni. Eyeno ruga un scurt poem să se compună singur. Ghicitul era tot poezie, sub alt nume; Poemele erau prevestiri doar în mod ocolitor, altfel decât grăirile pe care se străduia să le stăpânească Juke.

În primul vis-amintire, Eyeno, în vârstă de şaisprezece ani, vizita un sticlar din Niemi. Niemi era cel mai sudic dintre cele trei oraşe principale din domeniul izolat Saad. Un oraş mai sărac decât Trei-Lacuri sau Saad, deşi Eyeno nu gândise aşa la început. Comparat cu sătucul Outo, Niemi părea somptuos.

Case din lemn vopsite în alb, cu acoperişuri din şindrilă, iar vopseaua nu arăta prea scorojită. Străzi presărate cu pietriş. Câteva fântâni arteziene, care puteau arunca jeturi de apă oricând. Prăvălii şi târg, o sală publică şi o biserică-mana. Oraşul ocupa o fâşie de teren care trasa, pe malul de nord al lacului Lasinen, o linie de culmi modeste. O peninsulă găzduia un castel în ruină. Şiruri de trepte în zig-zag, o stradă şerpuitoare şi o cale ferată ruginită, suspendată (care părea scoasă din funcţiune) legau oraşul de faleza lungă, nisipoasă, unde se înşiruiau debarcadere, saune, magazii ale pescarilor. Lacul seren, deseori neted ca oglinda, era înconjurat de pământ, deşi se vorbise de multe ori, dar inutil, despre un canal lung de zece kei, pentru a-l lega de râul Murame, iar prin acesta de Trei-Lacuri şi Saari.

Sticlarul era un om scund, chel, transpirat. Părul ce-i rămăsese părea că are de gând să-l părăsească imediat. Un tip amabil, altfel nu şi-ar fi vândut produsele. Fusese încântat s-o ajute pe Eyeno. Avea şi el o fată, foarte frumoasă. Credea că înţelege motivele Eyenei de a avea un ochi fals.

Găinuşa mea îşi va găsi un cuib potrivit, mormăise el în atelier, printre butoaie cu nisip, potasiu şi carbonat de sodiu, cuptoare, malaxoare şi plăci de metal pentru întins geamuri. Chiar fiul Doamnei de Niemi mi-a sărutat găinuşa la un dans, ba chiar i-a ciufulit penele, se lăudase el. Un băiat frumos, acest Minkie Kennan. Se potrivesc. Kerinanii trec prin vremuri grele, ăsta-i adevărul, pentru că tatăl lui Minkie şi-a făcut atâţia duşmani, că a trebuit să fugă. Acum mulţi ani. Până la urmă Ragnar Kennan a fost ucis. Castelul lor e o ruină. Dar un castel e un castel, originea contează, nu?

Eyeno nu crezuse aşa, ba chiar dimpotrivă, având în vedere că oamenii-caricatură aveau o importanţă atât de mică. Dar ştia să fie discretă.

— Doamna e o fiinţă dificilă? aşa că o să vedem timpuri mai bune când tânărul Minkie o să-şi între în drepturi. Abia atunci o să avem canal…

Ştia Eyeno ce-i un prespapier?

Nu ştia.

Sticlarul, domnul Ruokokovski, luase o emisferă de sticlă, dintr-o cupă. Micul dom strălucitor umpluse palma Eyenei, părând greu. În străfundul lui sclipeau sute de flori mici, scânteietoare. Obiectul cel mai drăguţ pe care-l văzuse vreodată – un poem în sticlă, rezistent, nemuritor, sufletul tuturor acelor flori perfect păstrate. Bărbatul gras, transpirat, merita o poezie pentru că-i arătase acel lucru. Dar ce flori erau acelea?

— Sunt aşchii din sticlă colorată, îi explicase domnul Ruokokovski. Amesteci sticlă din oale de culori diferite, o topeşti, o amesteci şi faci lucrul ăsta de nenumărate ori. Apoi torni sticla moale într-o formă de stea, pui steaua pe o vergea, o laşi să se răcească şi o tai. Aranjezi modelul într-un tipar de mărimea prespapierului, torni sticlă limpede, scoţi tiparul, reîncălzeşti şi dai formă. Adaugi alt strat limpede şi modelezi cu o riglă de lemn, da?

Da. Dacă i l-ar fi spus de câteva ori, procesul i-ar fi devenit clar. Gândise:

Omul care mânuieşte
Vâsle într-un lac de sticlă topită
Şi pescuieşte flori de curcubeu.

Un asemenea prespapier, spusese el, era folosit, pe vremuri, de oamenii care ştiau să citească, pentru a împiedica foile de hârtie să fie luate de vânt. Folosind tehnica de fabricare a prespapierului, ar putea înveli o pupilă neagră într-un iris albastru, totul într-un prespapier de mărimea unui glob ocular.

— N-aş putea avea înăuntru o floare? întrebase Eyeno. O singură floare, frumoasă… O margaretă…

— Ai arăta ciudat.

Dar sunt ciudată, gândise ea.

Cât despre preţ? O zestre pentru fata lui.

— Nu, nu în bani, râsese domnul Ruokokovski. O avere în cuvinte.

Ea era ghicitoarea cu turma de capre, nu-i aşa? Dorea să afle el viitorul, în particular, nu găinuşa lui frumoasă.

Eyeno şi Juke stătuseră într-un han decrepit, care depăşea cu mult casa lor din Outo. Ce surpriză pentru fratele ei s-o vadă cu o margaretă veşnică, din sticlă, în ochi, cu o corolă de petale albe drept iris, în jurul unei pupile aurii… În după-amiaza următoare se grăbise spre sticlar, cărând cutia ce conţinea Cartea Ţării Eroilor.

Ochiul prespapier era gata. Aşezat pe o ceaşcă de porţelan, încât margareta să privească spre ea, când intrase în prăvălie.

— Floarea de sticlă adevărată e mică, îi explicase domnul Ruokokovski. Efectul de lentilă o măreşte.

Fata îşi deschisese pleoapele goale cu degetele, iar el îi introdusese emisfera de sticlă. Cât de solid şi de enorm simţea ochiul! Eliberate de degete, pleoapele îl ţinuseră.

Bărbatul adusese o oglindă.

Minunat! Un poem de pupilă şi iris! Cea mai mare parte a globului ocular fusese făcută din sticlă limpede, încât floarea părea că pluteşte în peştera aceea măruntă din capul ei. Avea importanţă că efectul va fi tulburător? Oamenii au tatuaje, nu? Un poet trebuie să tulbure un pic, altfel ar fi banal.

Venise timpul să încheie socotelile. Domnul Ruokokovski îşi chemase fiica din casa aflată în spatele prăvăliei.

Ellen Ruokokovski se dovedise a fi o adolescentă măruntă, capricioasă, de-o frumuseţe fragilă, neîndoielnică. Cu ochi mari, cu părul ca inul, împletit în cozi, Ellen arăta de parcă s-ar fi

înfometat continuu, să nu se îngraşe, ca tatăl ei. Un colier minunat din sticlă completa bluza decoltată. Privise o dată, de două ori. Apoi şi a treia oară spre ochiul de margaretă al Eyenei.

Eyeno aşezase volumul legat în piele pe placa de oţel, pe care se întindea sticla. La rugămintea ei, fiica lui Ruokokovski deschisese cartea la întâmplare şi pusese degetul pe pagini diferite, de cinci ori. În gând, Eyeno citise cuvintele atinse de mâna fetei. Pe măsură ce fiecare cuvânt intra în imaginaţia Eyenei, acesta se grăbea să se alăture tovarăşilor lui într-un dans în mintea ei, un dans ce chema alte cuvinte să li se alăture.

Cu toate protestele Ellenei, tatăl ei o dăduse afară.

— Care-i viitorul găinuşei mele? întrebase el, după ce-i plecase fata.

Versurile se alcătuiseră în mintea Eyenei. Le auzise limpede. Uneori, un poem-prevestire o lua prin surprindere. Nu ştia ce va conţine până nu-l rostea. De data asta ştia, iar ceea ce simţea o tulbura. Dacă versurile s-ar fi aranjat altfel! Dar, din nefericire, n-o făcuseră. Asta era problema cu poemele-prevestire. În cuvinte exista mana, luată din carte.

— Uneori, avertizase ea, cuvintele folosesc o persoană – aşa cum o persoană foloseşte cuvinte. Aceste versuri s-au alcătuit din voia lor. Înţelegi?

— Sunt numai urechi.

Atunci recitase, accentuând cuvintele luate din carte:

Fiică mofturoasă, dansând, sărutând,
Tatăl, descoperind fiica lipsind,
Se duse la tâlharul din turn
Ce gândea doar la deflorare.

Domnul Ruokokovski fusese foarte afectat.

— Eşti geloasă pe viitorul găinuşii mele! tunase grăsanul. Deflorare? O fată decentă ca Ellen? O să te deflorez pe tine!

Nu sexual. Ci cerându-i înapoi ochiul de sticlă. Sticlarul întinsese mâna, acuzând-o de pretenţii false, că abuzase de bunăvoinţa lui. O mutantă răutăcioasă, asta era! O să anunţe gardienii!

Pleoapa de jos se lăsase şi izbucniseră lacrimile. După ce extrăsese ochiul. Ruokokovski îşi aşezase creaţia pe nicovală.

Izbise globul cu un ciocan greu, sfărâmându-l, eliberând margareta care arăta atât de mică… Adio, ochi…

Aceste întâmplări fuseseră adevărate.

În vis, fugise din atelier fără să înapoieze prespapierul. Condusă de ochiul fals, mersese pe o cale de margarete prin oraş. Flori albe, mari, apăreau deasupra ei şi dispăreau îndată ce le atingea. Din ce în ce mai multe flori se materializau deasupra… O promisiune că va ajunge curând pe pajiştea pe care fecioarele puteau dansa fără teamă de atacuri sau răutăţi.

În loc de asta, nimerise pe o culme de pe care se vedea oglinda calmă a lacului Lasinen. Dealurile din vis erau mari, mult mai mari decât movilele din jurul Niemilului. Înălţimea pe care se afla era la marginea unei râpe abrupte. Lacul se vedea jos, departe. Nu exista nicio plajă cu cabane, magazii şi depozite pentru bărci. Stânca ducea drept în apă. Sub apă se întindea o pajişte acoperită cu un milion de flori de culoarea laptelui.

Eyeno se împinse înainte, rostogolindu-se în jos. Poeme îşi luau zborul în timp ce cădea, un şuvoi de păsări albe cu cuvinte negre scrise pe ele, părăsind-o…

În al doilea vis, se afla la Trei-Lacuri. Lobii de trifoi ai lacului triplu reflectau un cer albastru ca porţelanul. Un pod arătos, din lemn purpuriu de tammi, se întindea peste strâmtoarea apropiată a lacului din sud. Podul unea oraşul vechi, din piatră, cu cel nou, din lemn, care găzduia un număr considerabil de colonişti născuţi pe Pământ. Mulţi dintre ei ştiau încă să vorbească alte limbi decât kalevana. Şuvoaie ocazionale de cuvinte exotice o intrigaseră, la început pe Eyeno, pentru că i se păruse că nu exista înţeles în bâlbâielile acelea.

Câţiva oameni-caricatură din Halvek cernuseră aur dintr-un râu din pustietăţi şi încredinţaseră lui Juke şi Eyenei sarcina de a schimba grăunţele şi bucăţile strânse pe monezi, în prima călătorie. Cei doi păreau mai greu de înşelat, trezeau mai puţine resentimente decât nişte paria ce reuşiseră să capete un pic de bogăţie. Cu tot aspectul deprimant al aşezărilor ca Halvek şi Outo, oamenii-caricatură nu erau chiar săraci. Dar acest lucru nu trebuia cunoscut.

Juke şi Eyeno schimbaseră o pungă din piele, plină cu grăunţe şi bucăţele de aur pe o pungă destul de plină cu mărci de argint, în prăvălia lui missieur Pierre, din Strada Meşteşugarilor.

Acesta era bijutier, un individ ca un păianjen, uscat, cu

degete lungi, osoase, cu nas lung, subţire, pe care stăteau ochelari. Întreaga lui figură sugera strâmtorarea, cu toate inelele şi broşele strălucitoare expuse.

Casa lui era din piatră, cu deschizături joase drept ferestre. În timpul zilei, un câine spitz, atent şi liniştit, stătea legat de o cuşcă, în curtea alăturată.

Cum se repezise la aur! Afacerile mergeau greu, chiar dacă trebuia să călătorească la curtea din Saari, unde fusese chemat cu cutiile sale de geme. Doamnele frivole doreau să poarte bijuterii, dar cele mai rafinate preferau strasuri. Uneori, clienţii frivoli preferau şi ci strasuri, de când o bijuterie adevărată lăsa impresia de ostentaţie.

Strasuri? Ce erau strasurile? Bijuterii false, făcute din sticlă amestecată cu argint viu şi colorate cu oxizi metalici. Oxidul de plumb din sticlă mărea strălucirea, aşa spusese missieur Pierre.

Fabrica strasuri missieur Pierre? Nu, le cumpăra de la un verrier din Niemi, un sticlar, pentru a le tăia şi lustrui.

— Cumva de la domnul Ruokokovski? întrebase Eyeno.

Trecuse un an de când văzuse sticlarul furios zdrobind prespapierul ei.

Îl cunoştea pe Ruokokovski? Păcat de fiica lui – nu că missieur Pierre ar fi un bârfitor, un vizitator (prin ordin) al curţii trebuie să rămână discret. Totuşi, Ruokokovski nu era chiar de neam mare, iar mica lui poulet nu va ajunge niciodată nobilă… În limba de origine a lui missieur Pierre, puicuţă însemna şi scrisoare de dragoste – dar încântătoarea tânără doamnă cu un singur ochi ce-i vizita prăvălia nu ştia ce-i o scrisoare de dragoste…

Ruşinându-se de sora lui, Juke se înroşise la jignirea aceea. Fierbea. Furia ameninţase să izbucnească, dar bijutierul explicase ce dorise să spună: oamenii de aici nu trimit epistole personale unul altuia, pentru că nu ştiu să scrie sau să citească. Pe Pământ – cel puţin când părăsise planeta aceea infectă, suprapopulată – maşini gânditoare, de mărimea unei jumătăţi de palmă, citeau oamenilor tot ce trebuia citit. Dacă fratele şi sora erau interesaţi de caraghioslâcurile de pe planeta de origine…

Dar Eyeno putea să citească.

Şi ce se întâmplase cu găinuşa lui Ruokokovski?

Făcuse un ou, dacă înţelegeau ce voia să spună missieur Pierre. Cocoşul care profitase de găină nu fusese altul decât fiul

Doamnei de Niemi. Minkie Kennan, în vârstă, doar de şaisprezece ani şi frumos, dar, bineînţeles, fără intenţia de a se căsători prea curând. Iar mama, lui, cea cu minte puternică, n-ar fi dorit ca onoarea familiei să fie pătată prin alianţa cu fiica unui sticlar…

Mai târziu, Eyeno se întorsese la missieur Pierre, pentru a negocia fabricarea unui ochi strălucitor, din stras. Un miros savuros se scurgea din apartamentul lui.

— N-ai fost, din întâmplare, tu, întrebase el, care l-a blestemat pe Ruokokovski? A pomenit de o fată-mutant, cu un ochi.

— Blestemat? Nu fac asemenea lucruri! protestase Eyeno.

— Cred că toţi mutanţii sunt monştri sângeroşi. Pe de altă parte, tu…

Bijutierierul uscat, ca un păianjen. Îşi înclinase capul, galant.

— Domnul Ruokokovski a fost amabil cu mine – până şi-a pierdut cumpătul aflând viitorul Ellenei.

— Sarcina ei l-a îndurerat.

— Iar el nu poate fi blamat pentru neglijenţă prostească, aşa că dă vina pe mine.

— Deci l-ai avertizat?

— I-am spus cuvintele care mi-au venit în minte.

Eyeno prezisese necazul lui Ruokokovski destul de clar, dacă sticlarul ar fi vrut să creadă ce auzise. Poate – nu garanta, dar era posibil – ar fi făcut un serviciu similar în privinţa negoţului cu bijuterii. Nu se lăcomea, un ochi din stras ajungea. A purta o gemă adevărată în orbită ar fi fost riscant, fără a pomeni că o piatră preţioasă autentică n-ar fi umplut spaţiul.

Dar dacă o bijuterie frumoasă ar fi fost montată pe o sferă din tablă de cupru? sugerase missieur Pierre, care-şi imagina o performanţă a meseriei.

Nu, dorea o bijuterie falsă pentru un ochi fals. Una mare cât un glob ocular.

În schimbul unei mici profeţii?

Totuşi missieur Pierre fusese impresionat de cuvintele pe care i le spusese lui Ruokokovski. Bijutierierul voia să-şi afle viitorul, ca sprijin sau avertisment.

Missieur Pierre mormăise:

— Afacerile merg prost. Trebuie să hrănesc câinele. Şi pe

mine. Şi o femeie. Vezi cât sunt de îngrijorat? Să-mi ştiu viitorul? Mai bine primesc înapoi câteva din mărcile pe care le-am dat pe praful vostru de aur.

Eyeno mirosise apreciativ aroma prăjiturilor, ca să-i dea de înţeles că ştie alte lucruri despre starea finanţelor lui.

— A trebuit să plătim zeciuială comunităţii noastre, la biroul portărelului din Saari, domnule Pierre. Mărcile noastre s-au dus.

Nu era adevărat. Mai rămăseseră mărcile obţinute pe capre, brânză şi mănuşi. Unele urmau să fie cheltuite pe cele necesare oamenilor-caricatură, altele duse înapoi şi ascunse la loc sigur.

— Pot plăti doar cu o marcă şi viitorul. O bijuterie din stras e doar sticlă, aşa ai spus.

— Trebuie să cumpăr sticla de la Ruokokovski. Apoi, îndemânare să-i dau formă. Sudoare şi lacrimi pe unelte…

Mirosul ce-i umplea nările nu venea de la o tocană de ficat?

— O prezicere poate fi nepreţuită, domnule Pierre…

— Nu-mi poţi garanta. (Se vedea că se prinsese…) Două mărci şi viitorul, propusese el.

— Dacă afli viitorul, două mărci în plus nu contează.

— O marcă şi cincizeci de penni, dom'şoară.

Şi aşa, devreme, în dimineaţa plecării din Trei-Lacuri, Eyeno se prezentase la bijutier. Missieur Pierre îi arătase o imitaţie mare de gemă, cuibărită pe trei sferturi într-o teacă de satin. Razele strălucitoare ce treceau printr-o fereastră deschisă alcătuiau un bazin lucitor pe tejgheaua acoperită cu sticlă. Inelele şi broşele sclipeau ca o comoară scufundată. Faţetele expuse ale gemei-ochi străluceau albastru, alb şi verde, culoarea predominantă fiind un albastru şters. Missieur Pierre ridicase o oglindă înrămată în argint. Eyeno îşi depărtase pleoapele şi apăsase ochiul fals la locul lui.

Un glob ocular perfect curbat. Fata. Tăiată, fără nicio pretenţie de pupilă sau iris.

Efectul era subtil şi ciudat, ca şi cum ochiul ei stâng s-ar fi cristalizat. Cu tot satinul, simţământul unui corp străin o deranjase. În mod bizar, se gândise la un bărbat fără faţă, care-şi va apăsa. Într-o zi, membrul în despicătură dintre picioarele ei, invadând o altă intrare în trupul ei. Cu obrăznicie. Trupeş. Dar frumos? Puţine şanse. Era sigură că nu se va dărui vreunui om-caricatură din Halvek sau Outo, oricât de cumsecade ar fi

fost. Cât despre bărbaţii din alte comunităţi… Cum ar trata ei fiica unor oameni-caricatură? Nu, se căsătorise cu cuvintele. Cu viziunea ei, a fecioarelor pe pajişte. Poate una din acele fete ce dansau va fi iubitul ei? Fără s-o pătrundă? Delicată? Ideea îi dădu fiori. Viziunea cuiva asemănătoare ei, o geamănă, îmbrăţişând-o cu blândeţe, mângâind-o, făcându-i semne, aşa cum îşi făceau semne fetele acelea… Cineva fără o bucată de carne pătrunzătoare agitându-i-se între membre. Cineva care să nu semene cu un ţap zgomotos.

Închisese ochii – încercase să-i închidă pe amândoi – dar simţise că pleoapele ei nu se împreunau peste gemă grea.

Ochiul interior păruse să răspundă prismei complexe plasată în orbita ei. Pajiştea din viziune se fracţionase într-o duzină de repetiţii ale ei însăşi, rotindu-se. Fetele îmbrăcate în voaluri se repezeau spre ea, apoi fugeau. Spre ea, să le atingă. Apoi se depărtau, făcând-o să geamă.

O mână subţire o prinse. Deschise ochii.

— Am crezut că leşini, spusese missieur Pierre. N-ar trebui să te doară.

— De ce n-ar trebui?

Gema o afectase ca drogul din ciuperci pe care-l foloseau, uneori, oamenii-caricatură ca să fugă într-o frumuseţe confuză, caleidoscopică. Încercase drogul doar o dată. Experienţa făcuse ca ochiul interior s-o doară zile în şir.

— Îl ţine satinul. E lipit strâns de satin.

— Mă simt ameţită, domnule Pierre.

Da, ameţită din cauza domnişoarelor… din cauza îmbrăţişărilor lor uşoare, cordiale, din cauza sărutărilor lor sălbatice şi tandre…

Aşezase Cartea Ţării Eroilor pe tejghea. Bijutierul alesese cinci cuvinte, care alergau acum prin capul ei. Chemând alte cuvinte…

Eyeno spusese:

Străluciri de smarald şi safir,
Lacome degete vor căpăta,
Degete negre şi trupuri catifelate,
Şerpii îngâmfaţi vor trimite animalele lor.

— Vrei să spui, exclamase bijuterierul, că juttahaţii vor cumpăra geme pentru isii de catifea? Că şerpii vor podoabe?

— Eu nu spun nimic, missieur Pierre Versurile spun ceva.

— Da… ce ştire minunată… numai că juttahaţii nu pot veni în oraş… ar provoca răscoale… Şi nu ne vor ataca aici, la Trei-Lacuri, doar ca să-mi jefuiască magazinul! Să-mi duc marfa la ei? La nord de Saari?

— Nu ştiu, domnule Pierre.

— Negoţ cu isii… Ce idee! Aş putea deveni bogat!

Eyeno îl părăsise pe bijutier, lăsându-l pradă visului nou. Se simţise ameţita, aşa că se întorsese la han, mergând pe Strada Meseriaşilor, strângând la piept cutia cu cartea. Trecătorii priviseră strălucirea din ochiul ei…

— Ce-ai păţit? gemuse Juke.

Nu-l avertizase.

Păzind mai multe raniţe încărcate cu cumpărături, în holul lambrisat al hanului, fratele ci arătase la fel de dur şi colţuros ca şi faţa nestematei false la care se uitase uluit.

— Am cumpărat un ochi de la missieur Pierre, spusese ea, încet. Am plătit o marcă şi jumătate şi un ghicit. Îţi place?

— E o gemă? Atât de mare?

— Doar o imitaţie.

— Am crezut că a crescut din tine! Am crezut că ochiul tău secret a forţat ieşirea – şi-a tăiat ieşirea – că aşa arată el. În realitate. Un cristal albastru… Oh, Eyeno, ţi-ai dorit asta de ani de zile! Mi-aş fi scos propriul meu ochi, dacă ar fi prins rădăcini în tine!

Se grăbise să-l îmbrăţişeze. Râsese, deşi o copleşise plânsul. Cât de bun era!

— Atunci ai fi avut tu doar un ochi. Dragă Juke!

Fratele ei o ţinuse îmbrăţişată. Degetele lui se plimbaseră pe obrazul ei, trasând un drum către ochiul ei greu. Fals. Apoi le trăsese înapoi.

— Atinge-l, dacă vrei, Juke.

— Nu, l-aş putea murdări…

Degetele îi transpiraseră. Le luase de pe faţa ei.

Aveau mulţi saci de cărat.

Unul dintre oamenii-caricatură cu care urmau să se

întâlnească în pădure era Omul-Plăcintă. Visul Eyenei încărcase crângul de copaci kasta cu bijuterii, în loc de nuci. Individul cu pielea ca o crustă privise întrebător spre noul ei ochi, în timp ce trioul care-i aşteptase auzise cum şi-l procurase.

— Acesta-i un acvamarin, declarase Omul-Plăcintă. Am fost în Saari, unde există doamne cărora le plac asemenea jucării. Minerii scot cristale uriaşe, ca acesta. Nu costă prea mult. Atunci, de ce să imite unul din sticlă? Cred că ţi-a dat unul adevărat.

— Imposibil!

Juke privise bănuitor spre sora lui, iar ea roşise. Sigur că nu-şi imagina nicio clipă că ea îi plăcuse bijuterierul acela uscăţiv atât de mult, încât îi dăruise o gemă adevărată!

— Nu ştii despre ce vorbeşti! îl întrerupsese Nodurosul pe Omul-Plăcintă.

Pielea Nodurosului arăta de parcă ar fi fost făcută din frânghie cafenie şi funii, înnodate în mii de locuri. Purta o tunică din pânză de sac, care se potrivea cu înfăţişarea lui.

— Ba da! Am discutat cu minerii!

— E stras! insistase Eyeno. Sticlă, la care s-a adăugat puţin metal s-o coloreze.

— Poate a încercat să facă sticla să arate a smarald. Dar a pus metale nepotrivite sau n-a pus cât trebuia. Smaraldul e văr cu acvamarinul. Cred că bijutierul tău e un cârpaci. Nimeni nu vrea un acvamarin fals.

Juke îl apucase pe Omul-Plăcintă de guler:

— Să nu mai spui aşa ceva! Sora mea a vrut unul!

— Potoliţi-vă! intervenise Lammas.

Purta doar pantaloni scurţi şi sandale, pentru că trupul îi era acoperit cu fire cenuşii, dese, ce alcătuiau o blană groasă de un deget. Firele îi creşteau şi pe cap.

— Nu eşti tu ăla care să le ştii pe toate, Faţă-de-plăcintă! Nu strica plăcerea fetei!

Aici, visul ei o luă pe altă cale. În vis, scosese sticla acvamarină. Strângând imitaţia de gemă în mână, Eyeno alergase înapoi în oraş, ajungând acolo aproape imediat. Dar Strada Meşteşugarilor se schimbase. În locul atelierului lui missieur Pierre se afla un magazin de bani – un magazin în care puteai cumpăra bani cu bani, ceea ce, în visul ei, i se părea corect şi echitabil. O marcă pentru o marcă. Un penni pentru un

penni. Ca urmare, banii circulau iute, iar oraşul prosperase. Magazinul de bani era plin de oameni, bogat îmbrăcaţi, agitând monede. Se pomenise în faţă, îmbrăcată într-un veşmânt sordid, jerpelit, lângă un vânzător muschiulos, cu şorţ. În spatele tejghelei, podeaua era plină de găleţi cu bani. Figura în formă de lună a bărbatului reprezenta bronzul unui penni pe care fuseseră gravate trăsăturile. Avea o gură în formă de semilună, mai mică, şi ochi mai mici. Ochii aceia mai mici conţineau o figură întreagă, în miniatură?

— Domnule Penni! strigau cumpărătorii grăbiţi. Domnule Penni!

Eyeno întinse bijuteria ei de sticlă domnului Penni. Simţea dorinţa să poarte o monedă de un penni în orbită. Dorea un monoclu de metal, cu valoare vizibilă, între pleoape. Ceilalţi cumpărători izbucniră în râs. Hohoteau, zbierau. Gura ca semiluna a domnului Penni se deschise într-un rânjet. Omul se cutremură de uimire.

— Sticlă pentru aur! strigă el, batjocoritor.

Nu, nu voia o monedă de aur, cu capul Norocoasei pe ea. Un penni de bronz ar fi fost mai bun. Un bănuţ obişnuit din Saari, ştanţat cu o ancoră pe o parte, pentru siguranţă, şi un ochi pe revers, pentru prudenţă. Un ochi de pus în ochi, bineînţeles!

Se gândise la asta şi înainte. Când fusese mai tânără împinsese de mai multe ori, în secret, un penni în orbita goală. Dar, cu excepţia cazului când ţinea capul drept, moneda nu rămânea acolo. Cădea imediat. Nu poţi merge pe stradă privind spre cer. În vis, uitase toate nepotrivirile acestea neplăcute. Îşi agita gema ei artificială, care costase o marcă şi jumătate, plus prevestire.

— Te rog, domnule Penni!

Vânzătorul de monezi chicoti:

— Bronz pentru un lucru de cârpaci! Bronz pentru ceva făcut de mântuială!

— Dau şi cuvinte! strigă ea. Sunt o poetă!

Îşi dădu seama că era desculţă. Săracă, în zdrenţe, cu o bucată de sticlă ieftină în mână.

Omul cu figura de bronz se uita la ea.

— Cu ce cuvânt mă vei plăti? Unul pe care nu-i vei mai folosi. Mă vei plăti cu eu (îşi arătă pieptul) sau ochi (indică una din monezile de pe figura lui) sau dragoste sau adevăr sau dublu?

Sufletul îi era năpădit de groază. Nu putea să-i dea niciun cuvânt pe care să-l piardă pentru totdeauna. Îşi croi drum prin mulţimea care trăgea de zdrenţele ei şi o călca pe picioare şi fugi.

În realitate, falsul acvamarin începuse să se decoloreze după câteva luni. Strălucirea lui iniţială scăzuse, încât se părea că Omul-Plăcintă avusese, de fapt, dreptate.

Eyeno îşi amintise prezicerea cu care-l plătise pe missieur Pierre: degete negre şi trupuri catifelate, şerpi îngâmfaţi… în anul următor, când vor mâna capre, vor căra brânză şi mănuşi până în îndepărtatul Saari, va călători mai departe, spre est şi nord, în teritoriul isilor de catifea şi al juttahaţilor lor negri, pentru a cere şerpilor un ochi fals. Încercase să obţină unul prea uşor. Prea uşuratic. Un ochi prespapier cu margaretă, un ochi din acvamarin… prostii! Va avea un ochi făcut de străini. Acela va fi un ochi preţios.

16. Juttahaţi

Ideea Eyenei era nebunească, deşi apelase la spiritul de călător al lui Juke. Acesta se simţise obligat, pentru siguranţa ei, s-o deranjeze. Şerpii străini şi servitorii lor erau imprevizibili.

Eyeno devenise doar mai decisă, mai obsedată de idee. Juke nu se decidea să-şi impună voinţa surorii. Ar fi fost echivalentul unui viol.

Juke o consultase pe moaşa cocoşată din Halvek, care descoperise ochiul intern al Eyenei. Femeia îmbătrânise, se cocârjase de tot. Curând se va încovriga complet… Părerea ei fusese că pasiunea pentru ceva poate duce la furie, dacă-i oprită. Obsesia cere satisfacţie, dacă-i posibil, atunci trebuie să te expui la ceva periculos, cutremurător, ca să-ţi distragi atenţia. Obsesiile reprezintă fierbinţeli produse de mana. O asemenea fierbinţeală trebuie să se consume, ca un copac de mentă în foc. Ea era atât de cocârjată pentru că se abţinuse să fie mamă, cu ani în urmă, simţind că fructul pântecului ei s-ar fi născut fără membre.

Consultaţia îl făcuse pe Juke să se convingă că sora lui are nevoie de o aventură adevărată, pentru a împăca poeta cu viaţa ei viitoare printre oamenii-caricatură.

La un an după ce Eyeno cumpărase ochiul de stras (care se întunecase între timp) de la missieur Pierre, ea şi fratele ei plecaseră spre nord-est, din minunatul Saari, cel cu străzi pavate, fântâni arteziene şi canale, cu palatul lui Johann Helenius pe malul largului râu Murame.

Zeciuială fusese plătită, mănuşile vândute cu profit, bunurile cumpărate. Juke convinsese escorta de oameni-caricactură să se întoarcă în Outo şi Halvek fără cei doi Nurmi.

Fratele şi sora merseseră multe zile pe câmpuri şi păduri. Cătunele erau bine întărite, fiecare reprezenta o mică fortăreaţă. Clădirile aglomerate formau o casă unică, întărită. Juttahaţii negri rătăceau prin zona aceea, când le permiteau şerpii catifelaţi.

Dar se făcea şi comerţ cu servitorii şerpilor. Un joc comercial, de fapt. Dispozitivelor isi şi suvenirurilor li se stabilea valoarea de revânzare de către seniorul Helenius, chiar dacă, în sine, dispozitivele acelea erau perfect enigmatice. Stăpânul din Saari credea că negoţul peste hotare ajuta la definirea graniţei şi abătea atenţia isilor de la răutăţi aleatorii.

Ochii de chihlimbar ai juttahaţilor puteau fi atraşi de o cataramă, de-un model neobişnuit sau de un puzzle pootaran. O cămaşă brodată, pe care n-o putea purta niciun juttahat, sau un talisman. Aici, la nord-est de Saari, oamenii se îmbrăcau ciudat, atârnau de ei amulete şi cercei. Fiecare cu un cuţit, ba chiar şi cu un al doilea, ascuns în cizmă. Nimeni nu se tatua, pentru ca nu cumva vreunui juttahat să-i placă podoaba. Cu un secol înainte, ceruseră tatuaje de la săteni – şi le luaseră, folosind nişte lame care tăiau fără durere petecul de piele, înlocuindu-l cu o pseudocarne adezivă, pe care apăreau mai târziu simboluri bizare, dar fără consecinţe neplăcute.

Juke fusese sfătuit, în sauna bărbaţilor dintr-o fortăreaţă rustică, să-şi ascundă tatuajul cu buze de vorbitor, ce-i împodobise de curând sânii. Se tatuase la Saari, cu câteva zile înainte, pentru a-şi întări încrederea în sine ca glăsuitor. S-ar fi putut să trebuiască să-şi impună voinţa vreunui juttahat ostil. Se imaginase despicându-şi cămaşa şi lăsându-şi pieptul gol, în timp ce glăsuia. După sfat, nu-şi mai arătase tatuajul.

Încotro îi sfătuiau localnicii să se îndrepte?

Bărbaţii goi, transpiraţi, se înghiontiseră, îşi făcuseră cu

ochiul, dăduseră din cap. Cabana din oase a lui Hermi. Dincolo de pădure, se afla în direcţia aceea. Hermi se dădea drept agent comercial şi mediator cu servitorii isilor catifelaţi.

— Se dă? Dar el este…

— Hermi e pe jumătate ţicnit…

— Hermi e sfânt…

— Numai dinţi…

— O comoară pentru juttahaţi…

— Ba-i folositor. Hermi e mascota noastră. E norocul nostru, băieţi.

Aburul se ridica, o mulţime de cercei se legănau, zăngănind. Şi inele de sfârcuri. Câţiva bărbaţi purtau inele subţiri de argint în nas.

Aflase că, în urmă cu câteva zile, sătenii indicaseră aceeaşi direcţie unui bărbat slab, îmbrăcat într-un costum în dungi. Călătorul nu dezvăluise ce treabă avea cu juttahaţii. Nici paznicul lui, care purta o arbaletă, Ambii bărbaţi călăreau cai cu sacii de şa încărcaţi. Mult de lucru pentru Hermi. În casa lui din oase de animale.

Cabana se afla între copaci-curbaţi şi sylveştri. Pe acoperiş, ciufuri cafenii se agitau, ca şi cum ar fi vrut să-l cureţe, sau ca nişte evantaie. Dimineaţa era umedă, fierbinte. Muştele bâzâiau.

Lui Eyeno i se făcuse greaţă, deşi fusese avertizată din timp. Zidurile cabanei constau din şiruri de oase suprapuse, legate strâns. Femururi, humerusuri, tibii… Multe erau prea mari ca să fie omeneşti: Poate de vite sau de cai. Altele de porci, ori capre sau câini. Se aflau acolo şi oseminte umane? Ar fi fost groaznic… Uşa îndoită fusese făcută din coaste. Ţiglele neregulate de pe acoperiş – fălci mai mari sau mai mici. Nu erau, nu puteau fi oase omeneşti! Închizând ochii, Eyeno se temu să nu vadă schelete dansând pe pajiştea ei secretă. Dar fecioarele săltau uşor, ca de obicei.

Niciun semn de cai vii. Nici de ceilalţi doi călători. Nici de juttahaţi strecurându-se printre copaci…

În cabana din oase găsiseră un bărbat gol, care stătea cu picioare încrucişate.

Cum putea fi gol, când purta atâtea lucruri? Şiruri din bile de metal atârnau de cârlige înfipte în pieptul gol, trăgând puternic

de carne. Lanţuri înfăşurate în jurul braţelor. La gât, un guler din metal, legat de epoleţii grei de plumb, de pe umeri. Încercuindu-i mijlocul, un şorţ din greutăţi, atârnate de o fâşie de metal. De sfârcuri şi de loburile urechilor atârnau pietre. Inele de bronz îmbrăcau penisul şi scrotul. Doar fesele şi picioarele erau goale.

— Tu eşti Hermi? îl întrebase Juke, perplex.

Bărbatul râsese:

— Eşti orb?

Figura lui Hermi era lungă, slabă, ca de câine, dinţoasă. Ochii negri. Părul cărunt, murdar, se încolăcea în jurul creştetului, ţinut de ace lungi, ce păreau că-i trec prin craniu. Părea să aibă vreo şaizeci de ani.

Orb? Orb? Erau atâtea de văzut! O sobă pântecoasă, cu burlane negre ce se ridicau printre fălcile înţepenite ale acoperişului. Dulapuri deschise, pline cu borcane, oale, ulcele, cronometre, păpuşi, piese de puzzle, statuete, colaci de frânghie, gheme de sfoară, colaci de sârmă, scule, suluri, piepteni, perii. Covoare cu modele în spirală acopereau podeaua de pământ. Eyeno se oprise şi tresărise. Mai mult ca sigur, covoarele fuseseră ţesute din păr omenesc! Blond, negru, cărunt…

— Da, păr de om, fusese de acord bărbatul gol, îmbrăcat în greutăţi. N-avem nevoie de păr în mormânt. Părul e os? Sufletul trăieşte în păr? Nu cred. Am răspuns la prima ta întrebare, tânără doamnă eu o gemă în loc de ochi!

Vocea lui Hermi suna veselă, răguşită. Vântul ce se strecura prin pereţi aducea un miros ciudat.

— Miros de oase uscate încinse, draga mea. Suflete de animale. M-am obişnuit să miros suflete.

Fata făcuse un pas. Bărbatul părea să nu miroasă în niciun fel. Trupul lui arăta foarte curat, iar greutăţile de metal, lustruite.

— Astea mă împiedică să zbor, zisese el. Totuşi, cu cât port mai multe, cu atât mi se pare că devin mai uşor. Cred că ele constituie singura mea greutate. Sunt doar un suflet înzestrat cu o iluzie de trup. Îi zăpăcesc pe Juttahaţii care vin aici!

— Vă vizitează des, domnule Hermi? întrebase Juke, Puteţi să ne ajutaţi să negociem cu ei?

— Vrei un ochi adevărat pentru sora ta?

Hermi se dovedise mai mult decât dornic să vorbească.

Cinstea era marfa lui, aşa se lăuda. Iar dintr-o singură privire descoperea ceva important despre o persoană, aşa pretindea. (Dar se înşelase crezând că Eyeno dorea un ochi adevărat. Avea deja unul, ascuns în craniu).

Înarmat cu aceste calităţi, Hermi se mândrea că-i în stare să răspundă la întrebări înainte de a-i fi puse. Dar francheţea lui părea un şiretlic celor vicleni. Aşa că se simţea în siguranţă când îl vizitau servitorii şerpilor. Cu cât povestea juttahaţilor mai mult despre el, cu atât mai misterios şi mai fascinant le părea: un fel de mag-mana uman, ceva magnetic. Stăpânii isi jucau un joc cu umanitatea, chiar din momentul în care străinii sosiseră pe Kaleva, iar Hermi lua parte la acel joc.

— Vedeţi, dragii mei, spusese el, cea mai mare parte a oamenilor practică jocuri ale puterii, sexului, prestigiului sau bogăţiei. Dar există un joc al misterului, care implică perspicacitate şi percepţie. Pe acesta încearcă să-l joace isii. Pe acesta îl joc eu aici, în cabana asta. Sunt convins că isii ar putea să-şi pună sclavii să ne masacreze, pe toţi, dacă ar vrea. Probabil că au arme distrugătoare. Dar aşa ceva nu se potriveşte jocului pe care-l practică între ei sau cu noi. Doar ne zgândăresc, aşa cum aţâţi un furnicar cu un băţ, să vezi ce se întâmplă. Au un ţel mai profund.

— Care? întrebase Juke.

Hermi se răsucise. Greutăţile lui se legănaseră, ca nişte bile de pendul.

— Stăpânirea misterului. Al manei, ukko-urilor şi cosmosului. Şerpii bănuiesc ceva despre lumea asta, ceva de care noi n-avem habar. Observă manipulatorii de mana făcând tot felul de minunăţii, glăsuind, impunându-şi voinţa altor oameni în feluri omeneşti. Ceea ce rezultă e ca zbuciumul unei minţi ce visează – o minte care se va trezi într-o zi. Juttahaţii nu manevrează mana. V-o spun eu! Şerpii au impus, în mii de generaţii, o încredere bizară sclavilor lor. Juttahaţii sunt foarte intrigaţi de casa asta a mea, din oase! Se învârt în jurul ei. Se uită la oase ca şi cum, într-o zi, ar spera să recunoască vreunul.

Hermi se agăţase de covorul lui, din păr omenesc.

— Ah, curentul mă scoate afară! Trageţi-mă jos!

Cu toată încărcătura lui de greutăţi şi lanţuri, omul gol se înălţase.

Nu, nu zburase. Pur şi simplu se ridicase în picioare. Muşchii

şoldurilor şi gambelor îl săltaseră.

Hermi chicotise, ridicat, cu trupul gol îmbrăcat de greutăţi până la glezne.

Sunt atât de uşor, încât cred că pot zbura.

Şi-şi ridicase cu grandoare braţele înlănţuite. Ce trişor!

În uşă apăruse un juttahat negru. În spatele lui, unul identic. Acei neoameni purtau uniforme de culoarea nisipului, fără cusături. Cu faţa din catifea. Pe umărul stâng, hieroglife spiralate din argint. Pielea, de culoarea abanosului şi lucioasă, de parcă ar fi fost unsă. De capsele hainelor atârnau punguliţe. Fiecare avea o centură cu un pumnal. Ochii de culoarea chihlimbarului sclipeau, în timp ce juttahaţii priveau. Nările lor, ca nişte valve, se deschideau şi se închideau, dând impresia că alergaseră şi gâfâiau, deşi păreau perfect odihniţi.

— Ce fiinţe fiind acestea, Hermi – maaginen?

Vocea sunase răguşită, şuierată, de parcă ieşise dintr-un gât rănit.

— Ah, ăsta-i cadoul meu de azi pentru isii de catifea – maaginen. Doi călători mutanţi care m-au vizitat pentru că-s aici…

Mâna lui Juke apucase cuţitul.

— Nu suntem daruri.

— Potoleşte-te! se răstise omul gol, iar greutăţile i se ciocniseră între ele. Există un anumit protocol ce trebuie respectat. Sunt călători care-i caută pe stăpânii voştri, buni juttahaţi, continuase Hermi. Am stabilit eu însumi eticheta, le explicase el celor doi fraţi. Viaţa e echilibru, povară şi optimism. Cum puteţi să mă răsplătiţi, când nu doresc nimic, în afară de oase şi bile de metal, dacă nu sunteţi daruri pe care le pot transmite mai departe?

Hermi păruse capabil să poarte simultan două discuţii, pentru că spusese juttahaţilor:

— Fata caută un ochi nou.

Cu ochiul ei bun, Eyeno privise dulapurile supraîncărcate cu păpuşi, scule, puzzle-uri şi tot felul de lucruri. Iar Hermi pretinsese că nu are nimic…

Şarlatanul se mişcase, parcă întâmplător. Prinsese mâna unei păpuşi roz, îmbrăcată într-o haină lucioasă, murdară. Cozile păpuşii fuseseră smulse în parte, lăsând găuri subţiri în scalpul de cositor. Întinsese păpuşa fetei.

— Ţine. Asta e darul meu. Ia-l.

Păpuşii îi lipsea ochiul stâng. Celălalt era albastru. Ştiuse exact ce luase.

— Te deranjează dacă mi-o aduci înapoi?

S-o aducă înapoi?

— Ea o va aducând înapoi, spusese unul dintre juttahaţi.

Răsucindu-se, Hermi luase altă păpuşă. Un băiat cu păr blond încâlcit, în pantaloni groşi. I-o aruncase lui Juke, care trebuise s-o prindă cu amândouă mâinile.

— El o va aducând înapoi, zisese neomul negru, elegant.

Paşapoarte: asta erau păpuşile – conform unui protocol excentric pe care-l înţelegeau şi Hermi, şi juttahaţii.

Din haina păpuşii-băiat căzuse un inel pe împletitura de păr. Un opal albastru şi verde, cu montură de aur. O clipă, Eyeno gândise că fusese, poate, ochiul păpuşii ei…

— Priveşte!

Hermi împinsese cu piciorul, dispreţuitor, inelul cu opal în părul împletit.

— Unii caută sănătate, alţii caută vedere, zisese el, cu detaşare. Jocul vederii îi interesează mult pe isi.

— Ultimul vizitator – unul călare, cu un paznic plătit – nu se numea missieur Pierre?

Ridicând braţul înfăşurat în lanţuri, Hermi îşi scărpinare sprânceana.

— Ştiu numele tău, fată?

— Probabil că l-ai ghicit, răspunsese ea, încăpăţânată. Ultimul vizitator era bijutier, nu-i aşa? El se va întoarce înapoi, după inelul pe care l-a lăsat în urmă? arătase ea cu capul de zinc al păpuşii spre podeaua acoperită cu păr.

— Se pare că ai avut viziuni…

Degetele lungi ale lui Hermi atinseseră bilele atârnate de piept, izbindu-le, făcându-le să sune.

— Pot să-ţi ghicesc viitorul în Cartea Ţării Eroilor, domnule Hermi.

— Şi să mă trimiţi să vând gheaţă oamenilor din tundră? Departe de casa mea din oase şi păr, bine aerisită? Aşa cum l-ai trimis pe giuvaergiu să vândă geme juttahaţilor? Eu te trimit, dragă fată cu viziuni! Şi ghiceşte-le viitorul şerpilor, dacă poţi!

Unul dintre juttahaţi scosese un binoclu mic, cât jumătate din degetul lui. Se apropiase de Eyeno.

Fata îl aşteptase, strângând păpuşa.

Buzele neomului se desprinseseră, arătând dinţii mici, frumoşi, şi o limbă aproape purpurie. Zâmbea? Şuviţe subţiri se scurgeau din orificiile glandelor de pe bărbia ieşită în afară. Fata simţise miros de scorţişoară. Ţinând binoclul cu două degete, străinul îi examinase ambii ochi, pe cel natural la urmă. Fata observase un cerc subţire, pâlpâitor, în instrumentul în care dansau hieroglife minuscule.

— Noi fiind Tulki-nouă şi Tulki-douăzeci, zisese neomul.

Un pocnet şi un clinchet, un pocnet şi un clinchet.

Avuseseră nevoie de două zile de mers prin păduri pentru a ajunge la cuibul isilor catifelaţi. După primele zece kei, printre copaci se ivise un drum negru, neted, cu suprafaţa dintr-o substanţă oarecum cauciucată. Juke îşi înfipsese cuţitul în marginea ei. Scosese o fâşie subţire. Iar cei doi Tulki îl întrebaseră absurd:

— Ţi-e foame?

Hieroglifele de pe umărul acelui Tulki erau mult mai complicate decât cele ale tovarăşului lui. Altfel, puţine lucruri îi deosebeau pe cei doi neoameni.

Juke aruncase, iute fâşia.

În timp ce mergeau, unul sau altul dintre neoameni se întindea, periodic, şi apăsa urechea aproape omenească pe drum, ascultând ceva. Vibraţiile mersului altor juttahaţi, aflaţi la distanţă? Când Juke şi Eyeno îngenuncheaseră şi ei, auziseră doar bâzâitul muştelor în pădure şi suflul uşor al adierii.

După un timp, Eyeno îi întrebase pe Tulki ce ascultau. Se păruse că n-o să primească răspuns. Aproape uitase de întrebare când Tulki-douăzeci spusese:

— Auzind vocea în urechile noastre, dinspre drum.

O voce ca un poem ce se compune singur?

— Ce voce? se interesase ea.

— A Stăpânului ce vorbeşte în capetele noastre, replicase Tulki-douăzeci. Vocea fiind Stăpânul nostru.

— Vrei să spui că isii vă vorbesc în minte, când sunteţi departe de ei? întrebase Juke.

— Nu, numai când suntem aproape. Aici, celălalt eu al nostru vorbind.

— Deci aveţi în voi două euri diferite?

Din nou păruse eu nu va exista răspuns. Apoi neomul spusese:

— Noi având unitatea de eu a noastră şi eul-isi, care ne-a ridicat din sălbăticie. Noi fiind mâinile şi picioarele şi vocea eului nostru isi.

Juke se gândise îndelung. Nici el, nici sora lui nu se aliaseră până atunci în apropierea unui juttahat. În fapt, străinii nu arătau mai şocanţi decât oamenii-caricatură. Chiar decât unii din familia lui şi a lui Eyeno. Sigur, nimeni n-avea încredere în juttahaţi… Chiar Hermi se simţise obligat să se laude cât de puţin îl tulburau vizitele străinilor în cabana lui de oase.

Un juttahat nu era exact propria-i persoană. Doar un instrument al şerpilor. O voce antrenată. Un trup antrenat. Eyeno păruse a gândi aceleaşi lucruri.

— E ca şi cum ai avea în tine, tot timpul, un glăsuitor, sugerase ea.

Juke se încruntase:

— Îţi place să fii instrument? îl întrebase el ne Tulki-douăzeci, într-un fel cam grosolan.

Întrebarea declanşase, în timpul mersului, un discurs lung, ciudat, din partea neomului.

— Omule, zisese Tulki-douăzeci, existând o poveste despre un juttahat care nu avea al doilea eu. Când acestui juttahat i s-a spus că-i bine să facă un lucru, continua să facă acel lucru pentru totdeauna, incapabil să se oprească. Nimic dinăuntrul lui nespunându-i să se oprească. Dacă ar fi începând să sape, continua să sape. Dacă ar fi începând să meargă, continua să meargă. Fără eul-isi fiind doar un mecanism. Într-o zi, ceilalţi s-au plictisit spunându-i tot timpul când să meargă şi când să se oprească. Voind să scape de el, i-au zis: mănâncă-te singur! Şi începând să se mănânce, până n-a rămas din el decât gura. Gura zăcând pe sol. Buzele lui, pline de mâncare, devenind o parte a solului. Atunci începând să mănânce sol. Nisip şi pământ curgând prin ele, Buzele crescând mai mari. Devorând copaci şi stânci. Bând râuri. Întreaga lume trecând prin buzele acelea. Ceilalţi strigând: opreşte-te! dar gura neavând urechi să-i audă. Gura sugând pe toţi care se aventurau în apropiere. Atunci venind un mag isi, întrebând: Ce se întâmplă aici? De ce-i o vale flămândă, fără fund? De ce mănâncă lumea? Când supravieţuitorii au explicând magul isi s-a aruncând în gura

aceea, iar ea dispărând. Apoi ce s-a întâmplat? Întâi ivindu-se ochii juttahatului care se mâncase singur. Pe urmă nările. Apoi restul trupului, în cele din urmă urechile, până apărând în întregime. Doar gura lipsind. Carnea de sub nări spărgându-se. Buzele desfăcându-se ca un boboc ce înfloreşte. Iar când s-au desfăcut, valea s-a strâns până s-a închis, lăsând lumea din nou întreagă. Şi unde fiind magul isi? a făcut o pauză Tulki-douăzeci.

— Fusese înghiţit, se hazardase Juke. Îngropat adânc.

— Unde fiind magul isi? repetase neomul, clipind din pleoapele triple.

— În juttahat, zisese Eyeno. Şi în altă parte, în acelaşi timp.

Glandele de pe bărbia lui Tulki lăsaseră să se scurgă aroma.

— Juttahatul vorbind supravieţuitorilor de bună voie, pentru prima oară, zicând: să faceţi asta şi să faceţi aialalta, iar ei supunându-se.

— Ce poveste ciudată! spusese Eyeno. Aproape un poem! Un poem într-un timp bizar, în afara timpului.

Ar fi putut deveni un poem. Persoana care s-a înghiţit pe sine. Sensul poveştii rămăsese confuz. Poate pentru juttahaţi povestea părea minunată, adevărată. Poate avea putere de persuasiune. Poate putere de lege. De autoritate.

Juttahaţii păreau a avea o parte de isi în ei, o parte a lor care le spunea ce doreau isii să gândească şi le sfătuiau ca atare mintea principală. Într-un fel, juttahaţii înghiţiseră isii. În alt fel, isii îi înghiţiseră pe ei.

— Isii v-au povestit primii istoria asta? îl întrebase Eyeno pe Tuki-douăzeci.

— Nu, sunase replica tăioasă. Asta poveste a noastră!

Ochii îi priviseră în depărtare.

— Marea naraţiune isi fiind complet diferită şi măreaţă.

Tulki-douăzeci părea că recită un adevăr relevant, primit din altă parte a minţit.

— Naraţiune adusă de un ukko prin spaţiul mana.

O dorinţă bruscă se născuse în mintea lui Eyeno: să transforme una din presupusele naraţiuni măreţe ale şerpilor într-un poem al ei. Să-l spună, spre uluirea ascultătorilor, într-un an, la faimoasa gală din Valea Vorbitorilor, dacă va avea norocul s-o viziteze… într-un an sau altul… Cândva… Deja dorinţa aceea semăna cu o hotărâre gravă luată în timpul nopţii, dar abandonată şi luată în râs la ivirea luminii…

— Numai stăpânii noştri putând cânta asemenea cântece lungi, zisese Tulki-douăzeci, şi doar în limba isi.

— Învaţă-mă ceva din ea.

— Fiind interzis, răspunsese automat juttahatul.

Drumul sinuos ducea dintr-o parte în alta. Fâşia neagră se vedea doar câteva sute de metri în faţă şi dispărea în spate. Spre sfârşitul primei după-amieze, din drum începuse să iasă ceaţă. O duhoare se împrăştiase dinspre şi înspre copaci. Curând, negura acoperise totul, în afara trunchiurilor apropiate, ascunsese soarele. Se ivise un grup de câţiva juttahaţi, dar trecuseră fără să scoată o vorbă. Dispăruseră în ceaţă fără să se uite la Juke şi la Eyeno. Acum, teritoriul prin care treceau arăta într-adevăr ca un vis.

Călătorii îşi petrecuseră noaptea într-un dom umflat, din metal negru, aşezat într-un luminiş pavat cu cauciuc, alături de drum. La atingerea Tulkilor, se deschisese o uşă ovală, zgâriată şi jupuită, de parcă fuseseră făcute încercări eşuate de pătrundere. Înăuntru, zidurile curbate erau luminate, iar podeaua de culoarea osului, suplă, aproape spongioasă. În dulapuri găsiseră de mâncare turte calde şi sticle reci cu apă îndulcită. O cămăruţă pentru toaletă conţinea o gaură în podea, flancată de doi papuci flexibili, pentru stat ghemuit pe ei. Pânză umedă, de şters, ieşea printr-o deschizătură. Altă cămăruţă oferea apă fierbinte, şi un curent de aer uscat – deşi niciunul dintre cei patru nu-şi scosese hainele. Paturile erau alcătuite din suluri de material moale, elastic, care se înfăşura în jurul trupului, ca un cocon. O groapă cu nisip greblat alcătuia locul de odihnă pentru un şarpe. O linie albastră, circulară, pe podeaua albă, sugera o trapă ce permitea accesul dedesubt.

Cât de diferită de o casă-caricatură sau de o altă locuinţă omenească! Eyeno simţise că-şi părăsise lumea. Deşi, când închisese ochii, fecioarele dansau pe pajişte…

În ziua următoare, drumul şi împrejurimile rămăseseră acoperite de ceaţă. Vaporii ieşeau din suprafaţa întunecată, ascunzând peisajul şi direcţia în care mergeau.

Apoi călătorii ajunseseră la o intersecţie, unde gemeni ai drumului se curbau spre dreapta şi stânga, spre invizibilitate.

Tulki-douăzeci se întinsese şi ascultase. Apoi neomul alesese calea din stânga.

Drumul se despărţise iar.

Şi iar. Tot timpul, acoperit de mantia groasă a ceţii. Copacii apropiaţi păreau fantome îndepărtate.

— Dacă picioare rele mergând pe aceste drumuri. Spusese Tulki-nouă, se vor fi rătăcind uşor. Aceasta-i ceaţă mana.

Juke izbise cu piciorul drumul cauciucat din care păreau că ies vaporii tăinuitori.

— Cred că-i un truc al şerpilor.

— Şi asta. Câte drumuri crezi că sunt?

Dacă drumurile reprezentau un labirint vast, în spirală, întins pe zeci de kei de pădure, puteau fi…

— Zeci?

Un juttahat nu zâmbeşte încrezut. Dar ochii îi sclipiseră. Una din glandele de pe bărbie se deschisese, lăsând să se scurgă un miros acru.

— Doar unul. Aici e un singur drum, în întregime din aceeaşi substanţă.

Juke îşi curăţase gâtul de ceaţă şi scuipase pe drum.

Ajunseseră la un lac de lângă drum. Ceaţa îi ascundea adâncimea. Drumul continua peste apă, întinzându-se ca o limbă lungă. În următoarele minute nu văzuseră copaci sau teren, fiind pierduţi într-o împărăţie a lichidului. Apa lingea şoseaua neagră, dar n-o acoperea. Suprafaţa cauciucată vibra uşor, iar lacul părea că sună înfundat, ca pulsaţia sângelui în ureche. Cizmele călătorilor erau beţe ce mergeau pe membrana unei tobe. Râul morţii semăna cu apa aceea? Poţi să rătăceşti veşnic pe o întindere de apă, amintindu-ţi trecutul plin de pasiune în detaliile oglindite, incapabil să te întorci la malul trecutului, incapabil să atingi malul viitorului? Eyeno se trezise privind după lebădă, dar nu văzuse decât o herni, cu lucirea diminuată de ceaţă.

Apoi drumul traversase o plajă pietroasă. Copacii vagi apăruseră din nou.

Şi o siluetă – lângă un trunchi de copac de mentă. O siluetă îmbrăcată în negru atârna sub frunzişul verde ca mazărea. Spânzurată de un picior. Un juttahat mort. De la gleznă pornea o funie, ce se strecura printre frunze. Sângele ruginiu pătase figura neagră, se scursese în stratul gros de păr. Gâtul juttahatului fusese tăiat. Pe burtă îi fusese prinsă o placardă. Pe placardă. Imaginea unei lebede cu aripile întinse. Placarda fusese prinsă cu o săgeată de arbaletă.

Tulkii îşi scoseseră cuţitele. Ieşiseră de pe drum.

Juke îşi împinsese sora de pe drumul gol, vârând-o între tufişuri.

— Ghemuieşte-te! Unii indivizi cunosc drumul prin ceaţă!

— Nu-i mai bine să fim văzuţi? se opusese ea. Juke, glăsuieşte pace cât poţi de puternic! Sau ne vom pierde ghizii într-o ambuscadă. Fără ei nu putem ajunge la isi. Nu-mi voi căpăta ochiul cel nou.

Tulkii avansaseră uşor şi repede. Capetele lor se întorceau, cu atenţie, când într-o parte, când în alta. Pădurea acoperită de voaluri de ceaţă rămăsese tăcută…

Însă Juke strigase:

— Pax! E glăsuit! Pace! O proclam!

Tulkii se întorseseră imediat, bănuitori. Dar, pentru că totul rămăsese liniştit, neoamenii îşi reîndreptaseră atenţia spre spânzuratul din neamul lor, încercând să-l prindă.

Eyeno închisese ochii. Văzuse o pajişte ceţoasă, pe care dansa o singură fecioară, agitând flori roşii ca focul, ţipătoare. Brusc petalele se transformaseră în flăcări. Părul şi hainele ei străluceau. Ceaţa sclipea trandafiriu, ca şi cum ar fi fost o negură de sânge diluat…

Copacul verde ca mazărea, de care atârna cadavrul…

Un copac de mentă.

Unul dintre neoameni se pregătea să se caţăre în el.

— Tulki! strigase ea. Nu atingeţi trupul! Nu atingeţi copacul! E o capcană!

Juttahaţii negri stătuseră locului, un timp. Unul dintre ei scosese dintr-o pungă o coardă subţire, zeci de metri de sfoară argintie. Precaut, juttahatul prinsese un braţ al cadavrului într-un laţ. Îndată ce coarda se întinsese, ambii neoameni se retrăseseră spre locul în care se aflau fratele şi sora. Când Tulki-douăzeci o prinsese pe Eyeno de mână, aceasta acceptase sfoara. Ea anunţase că-i pericol. Ea trebuia să dovedească.

Trăsese puternic de frânghia subţire.

Cadavrul fusese zmucit.

Eyeno trăsese cu ambele mâini, îndreptând trupul spre ea.

Arborele de mentă explodase într-o sferă de foc, ca lovit de fulger.

Căldura se răspândise din cuptorul vertical. Eyeno se aruncase sub un tufiş. Juke se ghemuise lângă ea. Înlănţuiţi, se

rostogoliseră aşa cum obişnuiseră când fuseseră copii – copii printre copii cu patru picioare şi capre – strivind rugii de mure. Se târâseră în grabă, ferindu-şi feţele de căldura puternică.

Când funia care ţinuse trupul atârnat arsese, cadavrul căzuse. Uniforma nu luase foc. Neoamenii trăseseră greutatea mortului din neamul lor spre ei, cu ajutorul frânghiei argintii. Ceaţa sclipea trandafiriu, în lumina puternică a focului.

— Pace! răsunase o voce.

Un bărbat scheletic, pe un cal cu coşuri de povară. Purta un costum mototolit, negru cu dungi subţiri, cenuşii. Animalul de povară arăta obosit rău dar, enervat de flăcări, izbea drumul cu copita, nechezând. Bărbatul îl lovise peste gât cu frâul.

— Pace! anunţase călăreţul uscăţiv.

— Missieur Pierre…

Atunci o recunoscuse.

— Tu eşti! ghicitoarea mutantă care m-a încurajat. Ochi fals, noroc fals!

Bijuterierul observase cei doi neoameni ghemuiţi lângă tovarăşul lor pârjolit. Tresărise, iar calul sărise. Juke se repezise şi apucase frâul.

— V-aţi înţeles cu juttahaţii! îi acuzase missieur Pierre. M-aţi trimis la ei ca să fiu jefuit, croncănise el cu durere în glas.

— Nu te-am trimis nicăieri. Te-ai dus singur!

— Tu şi nebunul ăla cu greutăţi atârnate de el. Hernii. Toţi sunteţi înţeleşi.

Juke scosese păpuşa-băiat din raniţă şi i-o arătase lui missieur Pierre.

Nu ţi-a dat una ca asta?

Bijuterierul se holbase la tânărul care-i arăta o păpuşă din ceramică, în pantaloni de bumbac. Tulki-nouă se ridicase şi se uitase la bijutier. Copacul continuase să ardă, iar palele de fum cenuşiu se pierdeau în ceaţă. Rugul puternic era vizibil de la mai mult de-o sută de metri.

Missieur Pierre strigase spre neom:

— Te avertizez, am scăpat o dată! Voi, juttahaţii, mi-aţi ucis paznicul, dar doi viteji m-au salvat. Mă privesc şi, dacă-mi veţi face rău, vă vor ataca imediat. Asta-i valabil şi pentru voi doi, mârâise el către. Juke şi Eyeno. Nu-mi arăta păpuşa aia diabolică, cochon!

Tulki-nouă se apropiase în fugă.

— Cine a ucigând şi spânzurând tovarăşul nostru?

— Flăcăii au făcut-o.

Era posibil. Copacul care ardea uşor fusese împănat cu o încărcătură explozivă, declanşată prin mişcarea momelii. Acei „flăcăi” întinseseră o capcană pentru juttahaţi. Se părea că aceiaşi flăcăi opriseră nişte juttahaţi să-l jefuiască pe missieur Pierre, deşi bijuterierul nu ştia prea bine ce se întâmplase undeva, mai departe, de-a lungul drumului înceţoşat.

— Spune-mi numele lor, insistase Tulki-nouă.

Bijuterierul susţinuse că nu ştie cum îi cheamă. Indivizii ascultau, ascunşi în spatele unor copaci din apropiere, gata să tragă cu arbaleta…

Flăcăi… Eroi ai oamenilor, angajaţi în hărţuieli mărunte şi ucideri cu străini care nu arătau prea deosebiţi de oamenii-caricatură. Pungaşi fără căpătâi, plecaţi după glorie şi distracţie. Nemernici care urmau să-i atace apoi pe oamenii-caricatură. Cocoşi croncănitori. Pricepuţi însă, capabili să se descurce în ceaţă-mana şi labirintul drumurilor înşelătoare…

Şi juttahaţii erau nişte tâlhari. Tovarăşii celor ce-i ghidau pe el şi sora lui îl îndrumaseră pe missieur Pierre în călătoria lui prostească, plină de lăcomie, să vândă bijuterii şerpilor. Giuvaergiul tremurase pe calul lui, într-un fel ce se dorea curajos. Datora ceva Juke omului care-i dăduse surorii lui un ochi fals. O bijuterie din stras, care se dovedise un eşec? Pe de altă parte, Juke trebuia să vândă şi altă dată aurul oamenilor-caricatură lui missieur Pierre, la Trei-Lacuri…

Să-l lase pe bijuterier să se teamă! Recunoştinţa juttahaţilor îl va ajuta să capete un ochi fals pentru Eyeno. Aşa că Juke îl glăsuise pe giuvaergiu să identifice pe cei doi aventurieri ce-i veniseră în ajutor.

După o scurtă rezistenţă, numele ieşiseră din gura bijutierului, ca nişte sâmburi dintr-o portocală stoarsă. Atât de repede, încât cei ce-l ascultaseră abia le înţeleseseră.

— Minkie-şi-Snowy…

Minkie. Şi Snowy.

Numele Minkie îi era cunoscut. Sigur, putea fi alt, Minkie…

— E fiul Doamnei de Niemi, confirmase missieur Pierre.

Acelaşi Minkie Kennan care o avusese pe fiica sticlarului. Se părea că-i plăcea să vâneze juttahaţi la fel de mult ca şi fete de măritat. Un colecţionar de trofee, Minkie ăsta! Avusese însă grijă

să-i hăituiască pe servitorii şerpilor departe de casă…

Juke îl glăsuise pe missieur Pierre să se întoarcă de-a lungul lacului ascuns. Apoi îl întrebase pe Tulki-nouă:

— Juttahaţii vor să se răzbune?

— Vrei a ştiind, zisese străinul, dacă vei fi răsplătit pentru că ai aflând numele şi ne-ai salvând de explozie?

Juke se înroşise şi nu mai pusese alte întrebări.

Juttahaţii ascultaseră iar drumul. După aceea, căraseră cadavrul de-a lungul căii cauciucate, în ceaţa deasă ce acoperea apele. După câteva minute se întorseseră cu mâinile goale.

— Oasele lor se vor scufundând în nămol, zisese Tulki-douăzeci. Nămolul va fi înmormântând oasele. Imaginea lui va fi păzind podul aici, în ceața-mana.

De atunci, juttahaţii merseseră între Juke şi Eyeno, care ţinuseră păpuşile la vedere. O ceată de juttahaţi ieşea din ceaţă, înarmată cu arbalete de fabricaţie isi şi cuţite lungi. Discutaseră cu ghizii lor prin clinchete şi şuierături. Tulki-nouă primise o arbaletă. Arcul era prins de pat cu o flanşă de oţel, întărită de o bară de declanşare. O armă care arunca gloanţe dintr-un butoiaş. Câte un glonţ. Însă explozibil. Tulki-nouă trăsese, să încerce arma. Lovind un yellover, glonţul explodase cu puterea unei grenade, aruncând un nor de şrapnele din aşchiile trunchiului sfărâmat. Însă Tulki-nouă putea trage doar foc cu foc.

— N-aveţi arme care să tragă mai repede? întrebase Juke.

— N-ar mai fiind echilibru, răspunsese juttahatul.

Echilibru? Ce echilibru? Al simetriei provocării, bineînţeles. Minkie şi Snowy foloseau arbalete. Juttahaţii se înarmaseră corespunzător. Arcurile străinilor aruncau gloanţe explozive, dar sfârşitul vânătorii nu putea fi cunoscut. Avea loc un joc. Dacă se dovedea mortal pentru unii dintre juttahaţi, stăpânii lor se mulţumeau să accepte pierderile.

Se grăbiseră prin ceaţa-mana, de-a lungul drumului cauciucat, ondulat, apăraţi de păpuşi şi de o arbaletă.

17. Un Cuib De Şerpi

În loc să se modifice, visul lui Eyeno despre trecut se fărâmiţă. Îşi pierdu continuitatea.

Brusc, Minkie Kennan o saluta, pe drumul între Saari şi Trei-Lacuri. Drumul murdar trecea, în locul acela, printr-o strâmtoare alcătuită de copaci. Un pod din bârne traversa un afluent mărunt, înspumat, al lui Murame.

Moştenitorul dărăpănatului castel Niemi stătuse rezemat, nepăsător, de balustrada podului. Purta o haină lungă, maronie, cu multe buzunare exterioare şi guler enorm. Lângă el, o arbaletă încărcată. Mânerul ei semăna cu un sul de călcat rufe.

— Unde ai fost tu, până acum? exclamase cu căldură şi uimire, scoţându-şi boneta turtită, din catifea, de pe buclele-i castanii.

— Oh, fir-ar să fie!

De parcă întreaga lui existenţă se dedicase, instantaneu, Eyenei, deschizându-se spre ea ca o floare spre soare. Luase cunoştinţă de prezenţa lui Juke, dând din cap prieteneşte, dezarmant.

— Suntem încântaţi să vă vedem, domnule.

Minkie aşteptase anume să apară fratele şi sora.

Avea ochi căprui, ca aluna. Gura şi sprâncene mari.

În timp ce nasul uşor coroiat sugera un umor plin de afecţiune. Barba nerasă îi dădea un aer grosolan, deşănţat. Flăcăul sclipitor, solid, nu era înalt, dar haina lungă sugera că ar trebui să fie.

Ah, un prieten atent stătea ascuns în pădure: un smoc de păr blond, alb de parcă ar fi fost cărunt, o faţă roşie, rotundă, privind cu ochi vigilenţi scena.

Cum admirase Minkie expresia blândă, dar hotărâtă, a Eyenei! Câteva aluniţe pe obrajii albi… Mătasea galbenă a părului… Niciun bărbat n-o privise până atunci atât de fermecat… O privise şi o tot privise, amânând să se întoarcă spre Juke.

Asta aşteptase ea prin completarea înfăţişării sale prin ochiul bine făcut al isilor? O înfăţişare normală… Nu, mai mult. O figură de-o frumuseţe perfectă – aşa părea, după lucirea îndrăgostită, timidă, a ochilor căprui ai lui Minkie. Ochi care o priveau cu adoraţie, cu o sfială cuceritoare, cu o modestie aproape feciorelnică.

— Mă numesc Minkie, declarase el, ca şi cum i-ar fi oferit ei – şi lui Juke – un dar simplu, nevinovat, din suflet: acela de a fi prietenul lor de încredere, apărătorul lor.

Un adevărat vrăjitor.

— Snowy! strigase el. Ieşi! Suntem în siguranţă.

Prietenul albinos ieşise la vedere. Pe umăr îi atârna o arbaletă cu arc puternic. Figura lui lată era acoperită de acnee. Un ocean adânc, trandafiriu, cu insule roşii, inflamate. Suferea în mod vizibil. Faţa părea a fi carne vie. Totuşi rânjea, bucuros de întâlnire. Cum putea fi comparat Minkie cu tovarăşul lui? Cât de loial din partea lui că acceptase pe cineva atât de dezavantajat de înfăţişare!

De două ori dezavantajat: Snowy se bâlbâia.

— Sa-sa-sa-salut…

Eyeno trebuie să ţină minte că acelaşi Minkie era un seducător lipsit de scrupule. Şi că altă plăcere a lui consta în uciderea fiinţelor ciudate.

Bineînţeles că vor călători toţi patru spre Niemi!

Pe drum. Snowy îi şoptise Eyenei că Minkie era un fel de erou ce se întorcea acasă, după nişte isprăvi pe care modestia îl împiedica să le dezvăluie. Un fiu de Doamnă. Un moştenitor de castel. Fără a fi deloc snob. Ca dovadă, el, Snowy, era doar fiul unui simplu fermier…

Crescută printre oameni-caricatură, cu blană şi crustă de plăcintă în loc de piele, Eyeno nu se simţise jenată să-i pomenească de acnee lui Minkie mai târziu, când acesta mergea alături de ea, cu ochii aprinşi, înşelători. Snowy îi distrăgea atenţia lui Juke, cu bâlbâiala lui.

— Nu crezi că ar trebui să-şi vopsească părul în negru?

— Ca să nu mai arate atât de groaznic? Atunci n-ar mai fi Snowy… Ah, tu ai o figură atât de frumoasă…

Minkie o privise în ochi, aproape fără să-şi dea seama că unul era fals, atât de pricepuţi fuseseră artizanii juttahaţi.

Totuşi Snowy o auzise:

— Nu-nu-nu pot să-să-l vopsesc. V-v-v-vopseaua doare.

Privirea lui Minkie îi reproşase Eyenei greşeala, rugând-o să-şi ceară scuze – lui Minkie…

Se păruse că Juke nu-l suferea pe Minkie şi nu-l suporta pe Snowy – care, la urma urmei, semăna cu un om-caricatură – care acţiona tot mai mult ca o pasăre-momeală (cu limba ruptă, nu cu aripa frântă) pentru a-l ajuta pe Minkie s-o monopolizeze pe sora lui Juke.

Mersul lui Snowy se încetinise constant, călătoria devenise o

plimbare ce putea dura o săptămână sau mai mult. Când trecea pe lângă ei o căruţă sau îi depăşeau călăreţi, Snowy păşea liniştit între copaci şi se ascundea acolo, amuzându-l pe Juke cu şoapta ascuţită a poveştilor despre juttahaţi. Snowy trebuia să termine anecdotele acelea înainte de a pleca mai departe. Dificultatea lui în vorbire îl împiedicase să-şi isprăvească istorisirea înainte să treacă o jumătate de oră. Juke începuse să ghicească vorbele pe care le căuta Snowy, dar încercările lui nu făcuseră decât să sporească ambiţia bâlbâitului.

În timpul acesta, Minkie era deosebit de atent cu Eyeno. Nu se interesase de originea ei. Avea o curtoazie blândă, iar descoperirea că avea de-a face cu o poetă îl fermecase. Poezia reprezenta limbajul dragostei. Nu voia să-l înveţe – doar ca exerciţiu – cum se compune un poem, adresat, să zicem, de el ei? Fraza care să exprime moliciunea părului ei, subtilitatea magică a unei aluniţe de pe gât…

Minkie murmurase despre tristeţea lui, despre căutarea exprimărilor de sine, despre cât de uşor putea fi jignit (la fel ca şi Snowy), despre timpul îndelungat în care adolescentul întârziat (care era) căutase un suflet apropiat – şi poate că acum îl găsise… Cât valorau luptele lui împotriva străinilor? Reprezentau doar o metodă de a se abate de la căutarea dragostei, de la găsirea unei găinuşe pe care s-o ţine lângă inimă…

În seara caldă, blândă, ridicaseră tabăra într-o poiană. Minkie o convinsese pe Eyeno să-şi întindă picioarele. Curând urma să încerce să se întindă şi el lângă ea… în timp ce Snowy se bâlbâia de zor. Minkie o atrăsese pe Eyeno, pe jumătate ameţită, spre un frunziş destul de îndepărtat. Tânărul acela nu era un glăsuitor, dar iradia o promisiune senzuală, plină de dragoste, de bucurie… A-l ajuta să beneficieze de ea ar fi fost o încântare… Şi foarte oportun. Nu merita? Nu era datoria ei? Fratele ei privea, intenţionat, în altă parte…

Când Eyeno se relaxase pe covorul de muşchi, închisese ochii şi văzuse fecioarele chicotind pe pajişte. Minkie se apropia de ele, gol, ţanţoş, chemător… Un animal în călduri.

Dar erau fecioarele ei! Nu ale lui! Cum îndrăznea?

Nimfele învelite de voaluri ţopăiau ca nişte mânji. Bestialul Minkie prinsese o fecioară cochetă şi binevoitoare. O ridicase. Îi trăsese veşmântul deasupra mijlocului. O înfipsese în măciulia

proeminentă a organului său, încât ea îl călărea, cu picioarele goale strânse în jurul şeii taliei lui. Stropi de sânge virginal se scurgeau pe şoldurile lui Minkie, în timp ce el se agita fornăind. Iar Eyeno ţipase – aşa cum ar fi ţipat şi fecioara, în cele din urmă. Ţipase din cauza violării paradisului ei particular.

Juke năvălise în frunziş.

Snowy se împleticea în urma lui, cu arbaleta în mână.

Minkie protestase, făcând pe nevinovatul, încurcându-se în centura pe care încercase s-o strângă. Nu-şi lăsase pantalonii prea jos. Rochia Eyenei nu fusese nici măcar mototolită. Nu prea mult. Doar şifonată puţin la genunchi şi un pic mai sus. Atunci, ce-o supărase pe tânăra doamnă?

— A ţipat din cauza unei crampe la gambă! Pe cuvânt! O masam să-i treacă!

Nu ştia Eyeno cât de mult o adora şi-o respecta? Şi câtă prietenie simţea pentru fratele ei? Eyeno îi umpluse sufletul de poezie, nu de patimă ascunsă.

— Altfel, de ce ar fi venit cu mine în frunzişul acesta frumos?

— Mincinosule! Înşelătorule!

Acuzaţiile lui Juke alunecau pe Minkie ca pietrele pe suprafaţa apei, înainte de a se scufunda, producând o undă.

Seducătorul fiicei unui sticlar. Asasin de neoameni.

Acuzaţiile săreau, săreau, fără să lase niciun semn pe Minkie. Care zâmbise, înşelător, spre Eyeno.

— Fratele tău iroseşte ceva valoros şi drag, protestase el, sentimental. Speram… să împart viaţa cu tine, Eyeno.

— Viaţa unui bandit afemeiat!

— Hei, vorbeşti cu moştenitorul unui castel! îl întrerupse Snowy pe Juke.

— Influenţa ta m-ar îmblânzi, Eyeno, pledase Minkie. În această zi am descoperit frumuseţea.

Dar Eyeno văzuse eul lui Minkie căţărându-se pe pajiştea din mintea ei. Se ridicase, jignită.

— Nu-s un păcătos, insistase Minkie. M-am simţit forţat… mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot. Admit că am făcut lucruri ce par urâte. Poate-s cam egoist. Din cauză că nu găsesc fetişcana care să mă mulţumească. Când voi reuşi, voi fi blând ca un miel care suge…

— Nu de la mine, zisese Eyeno.

— Mi-am dezvăluit sufletul în faţa ta. Şi a bunului tău frate.

— Eu nu vreau să stau goală în faţa ta. Nu! Niciodată.

Minkie se crispase, frustrat.

— Mă îndoiesc că-ţi dai seama ce tensiune îndur. Şi cât de mult mă stăpânesc – aşa cum se cuvine din partea cuiva de origine nobilă – cu excepţia momentelor din visele mele, pe care nu le pot dezvălui. Poate ar fi frumos să trăieşti în vise. Dar unde-i ţara viselor? Unde-i tărâmul viselor mele? Cred că tu-l reprezinţi, Eyeno! Te rog, ajută-mă!

Cu ce sinceritate se autoamăgea! Dacă Eyeno n-ar fi văzut fiara năvălind pe pajişte, s-ar fi lăsat convinsă. Chiar şi acum… Pentru un timp – cât să se folosească de ea, apoi s-o părăsească. Cunoscuse şi ea tensiunea: obligaţia de a purta un ochi fals. Fiecare poem însemna un pic de tensiune.

— Nu pot să nu te iubesc, Eyeno! Tatăl meu nu reuşea să nu-şi facă duşmani. Până la urmă, aceştia l-au ucis. Dacă dragostea îmi aduce duşmănie, atunci e un blestem. Nu mă lăsa pradă blestemului, dragă prietenă!

Însoţitorul cu faţa ca zmeura al lui Minkie îşi găsise de lucru la arbaletă. Juke respirase adânc.

— Lasă arcul jos, Snowy! Aşa-i glăsuit!

Fără să vrea, Snowy coborâse arma. Îşi strânsese pumnii şi se lovise, dureros, în şolduri.

— Te voi ajuta să-ţi controlezi dorinţa, Minkie Kennan, promisese Juke.

— Eşti un glăsuitor! Nu mi-ai spus…

— Vei uita de sora mea. M-ai auzit?

Pe figura amabilă a lui Minkie se ivise panica. Se cutremurase.

— Nu-mi împovăra viaţa, sau voi exploda! Cum s-o uit, când e aici?

— Drumurile noastre se vor despărţi. Minkie Kennan.

Minkie îşi agitase haina de piele, supărat, ca şi cum ar fi vrut să izgonească vorbele lui Juke. Se holbase la Eyeno, plin de dorinţă.

— Vei fi a mea, într-o zi, poeto! Vei fi poemul meu cel viu, iubitor, care mă va elibera de tensiunea care mă chinuie. Vei fi un poem puternic ca o vrajă – pentru că asta eşti: o vrajă.

— Taci, Minkie, zisese Juke. După ce vom pleca de aici. Orice încercare de a prinde găinuşa asta îţi va face sula cât un nasture. Aşa-i glăsuit!

Visul continuă. Ca un lichid ţâşnind dintr-o cupă, imaginile se

rostogoleau, arătându-l pe Minkie păşind ţanţoş pe pajiştea ei particulară, printre surorile ei secrete. De ce se înţelegeau cu el şi-şi aruncau veşmintele transparente? Pentru a se sătura flăcăul nesătul, ca să nu mai aibă nevoie de Eyeno? Se sacrificau pentru ea, ca nu cumva Minkie să acţioneze nebuneşte?

Cu câteva zile înainte, deşi în visul-amintire lucrurile apăreau mai târziu, Eyeno îi povestise magului-mana al isilor de catifea despre pajiştea din mintea ei…

Tulkii îi conduseseră pe Eyeno şi Juke, în cele din urmă, prin ceaţa continuă, până la capătul drumului. Vaporii se îndepărtaseră, dezvăluind o întindere goală, neagră şi sticloasă ca obsidianul, mărginită de pădure. Aria întunecată, lucioasă, păruse plină de râuri şi bălţi de raze de soare lichide şi de miraje-mana. Pe ea se mişcau siluete lente, posibile imagini mărite ale şerpilor. Sau reflectarea talazurilor de deasupra. Pentru că acum cerul redevenise vizibil, plin de nori care alergau…

Două cupole flancau gura unui tunel ce se îndrepta în jos. În domuri, deschizături. Probabil pentru arme. Cei doi juttahați îi conduseseră pe Eyeno şi pe Juke către gura aceea, iar o parte a suprafeţei sticloase începuse să se umfle. Zona se umpluse cu ceva ce urma să se ridice – ceva negru, umflat. Întunecimea lucioasă se strânsese într-un munte. Colind conţinea un limax uriaş, de culoarea tuşului. Chistul acela umflat se despicase, lăsând să curgă ceva ca un jeleu…

— Grăbire, spusese un Tulki. O navetă care este lansând.

Într-adevăr. Din solul ciudat răsărise cu navă întunecată. Un ukko intra pe orbită, aducând mai mulţi şerpi, mai multe aparate dintr-o lume a târâtoarelor. Naveta urma să ţâşnească spre întâlnirea cu satelitul viu.

— Grăbire!

Trecuseră printre domuri, intraseră în tunelul ce cobora. În urma lor, solul fals vibrase, străluciseră fulgere, bubuiseră tunete.

O lumină blândă, de culoarea caisei, se răspândea din panourile pereţilor. Tunelele se încolăceau în toate direcţiile, în serpentine. Etaj sub etaj, în cuibul ăla… Juttahaţii în uniforme alergau de colo-colo. Lucrau în ateliere, cu maşini ce torceau

ciudat, cu mecanisme, printre butoaie, pompe, ţevi… Zgomotul discuţiilor lor semăna cu un susur clămpănitor, ca nişte crustacee ce mişcau din cleşti într-un val ce şuiera – apoi, brusc, deveneau complet tăcuţi. Juttahaţi copii, în treninguri negre, fugeau pe coridoare, zăngănind din ustensile. Cel mai mic copil juttahat putea alerga şi vorbi. Odraslele se opreau să-i privească pe intruşii umani. Doar câteva secunde, de parcă mintea-isi ar fi spus minţii obişnuite să nu se mai uite la străini, Juttahaţii maturi aruncau doar o privire, cât să vadă cine erau ghizii lui Juke şi Eyeno. Uneori în cuib răsunau zbârnâituri şi dangăte, ca nişte ceasuri enorme. Aerul cald, uscat, mirosea a fructe nedesfăcute.

Într-o cameră luminată, pardosită cu nisip auriu, un şarpe se mişca sinuos. Pielea lui purpurie era acoperită cu hieroglife indigo. Solzii de pe partea de sus a trupului aveau un puf culcat, foşti ţepi, acum moi şi degeneraţi. Juttahatul personal al şarpelui stătea cu picioarele încrucişate şi ochii închişi. Dar ochii sclipitori ai isiului priviseră cuplul uman ce trecea…

Într-un hibernaclu strălucitor, păzit, dormea alt isi, încolăcit ca un otgon.

Fratele şi sora abia apucaseră să zărească o parte din fortăreaţa subterană, înainte ca tulkii să-i conducă la un mag-mana, într-o peşteră cu lumină galbenă.

Isiul purpuriu şi indigo se odihnea pe un strat gros de pietre. Capul cu coarne era ridicat. Ochii lucioşi priveau în depărtări, două prune din sticlă neagră. Juttahatul lui stătea alături. Doi juttahaţi se aflau lângă un pupitru jos, subţire, cu butoane şi lumini, vorbind mai degrabă singuri decât între ei. Pupitrul era îndreptat spre un piedestal din marmură albă, pe care se găsea un ou mare, sticlos, de două ori cât un cap omenesc. În ou se vedeau, vag, tuburi şi cămăruţe. Lumini albastre, elfice, scânteiau în interiorul oului, ca nişte licurici.

Tot pe piedestal se afla un vas din sticlă, conţinând o floare cu tulpină lungă, albă, cerată. Petalele în formă de linguriţă se mişcau încet într-o direcţie, apoi în alta, ca şi cum floarea ar fi încercat să se orienteze după jocul de lumini din ovalul de sticlă. Spre uimirea ei, Eyeno recunoscuse floarea aceea ciudată. Văzuse asemenea corale pe pajiştea din mintea ei. O dată. Una dintre fecioare culesese o floare şi o agitase…

Vizitatorii se apropiaseră, ţinându-şi păpuşile. O limbă subţire,

lungă, carmin, se strecurase printr-o deschizătură de sub solzii cu ciocuri ai isiului, care putea respira chiar când ţinea gura închisă. Un miros de fructe verzi se împrăştiase, puternic, dinspre magul-mana…

Tulki-douăzeci se aşezase în apropierea magului, chiar lângă servitorul acestuia. Muşchii i se destinseseră. Buzele lui mov, groase, se mişcaseră repede, fără să scoată însă vreun sunet.

Eyeno simţea forţare emanând din şarpe. O aură pastel strălucea deasupra cornişelor ascuţite care ieşeau din fruntea plată, solzoasă, a acestuia. În încăpere mirosea a vanilie şi a ulei eteric… O cascadă zăpăcitoare de senzaţii alergaseră prin ea. Sfârcurile i se întăriseră. Dar fierbinţeala trecuse aproape imediat. Lângă ea. Juke tremurase. Mâna lui strânsese puternic păpuşa de faianţă. Respirase zgomotos, exagerat…

Servitorul o întrebase pe Eyeno, în timp ce isiul o privise leneş. Deci e o poetă? Căutând un ochi nou? Isiul şi servitorul ştiuseră deja tot ce ştiuse Tulki-douăzeci.

Fratele ei trebuia să părăsească peştera magului şi s-o aştepte în altă parte.

— Nu intenţionând vreun rău. Este obligaţi la tine. Recunoscători. Studiul obsesiilor şi dorinţelor fiind drag nouă. Făcându-ne să ştim că oamenii cer izolare chiar faţă de cei din neamul lor. Rugând însoţitor să se retragă. Probabil fiind dorinţa adevărată a lui.

Juke protestase înflăcărat.

— Du-te, Juke, du-te, îl grăbise Eyeno. E căutarea mea. Şi răsplata mea.

Juke păruse uşurat să părăsească vecinătatea şarpelui.

Acum putea să amintească de floare. Şi pajişte. Eyeno nu se ruşinase să-şi destăinuie secretele unui şarpe străin.

— O poetă cu un ochi interior vede o pajişte cu fecioare dansând, unde crescând flori ca aceasta?

Tonul glasului păruse amuzat şi încântat.

— Privire floare! o sfătuise apoi.

Strângând păpuşa stricată, Eyeno se întorsese spre piedestal. Lumini azurii scânteiau în interiorul vasului în formă de ou, rotindu-se, planând. Floarea de ceară se îndoise. Firişoare ca părul crescuseră la baza tulpinii tăiate. Filamentele se răsuceau, se roteau încet în lichidul care le susţinea.

Isiul se ridicase, privind-o atent pe Eyeno, care se întorsese spre el.

— Este floare crescând în peşteri ukko, printre oase şi imagini, auzise vocea lui. O floare străduindu-se să copieze curbele dintr-un ukko. O numim floarea-ureche. Ukko fiind urechile cosmosului, în care reverberează fragmente ale logosului. Un cuvânt multiplu care modelează toate evenimentele.

Un cuvânt modelând evenimente. Da. Înţelegea – în momentul acela. Deşi mai târziu înţelegerea devenise ceţoasă…

Un ukko, modelând evenimente…

Oul de sticlă era modelul unui ukko, sau încercarea unui model. Luminile sclipitoare reprezentau spaţiu în model. Petalele florii răspundeau jocului de lumini – lucru înregistrat de juttahaţi la pupitrul lor subţire, sclipitor.

Pupilele negre deveniseră despicături verticale în globurile galbene:

— De ce văzând o femeie o floare-ureche în ochiul minţii? se interesase vocea. De ce?

— Poate pentru că era sortită să vadă una din florile de aici, sugerase Eyeno. Pot să spun viitorul. Poate am văzut florile ca o parte a viitorului meu. Eu, fiind aici – şi primind un ochi frumos de la voi.

— Toate ukko-urile fiind conectate, mormăise marioneta juttahat. Dar am pierzând calea. Într-un ukko, dorinţa devenind realitate. Drumurile devenind iluzii, întorcându-se înapoi…

În model, scânteile se mişcau, apărând când ici, când dincolo. Floarea se îndoia, cu petalele de ceară încovoindu-se…

Tulki-douăzeci spusese:

— Această femeie fiind o nouă Norocoasă? Această poetă fiind sortită a găsi lucrul pe care-l căutam, oriunde se ascunde de noi…

Ochii dilataţi, bazine de tuș… Isiul, şuierase puternic. Tulki-douăzeci plecase de lângă culcuşul de piatră, vorbind de unul singur, dezamăgit.

Precis se întâmplase ceva rău! Tulki-douăzeci fusese atât de aproape de magul isi, atât de legat de mintea magului, încât dezvăluise gândurile secrete ale şarpelui… Despre posibilitatea ca ea să fie… o nouă Norocoasă!

— Poetă! Fii recitând un poem în schimbul unui ochi! Fără

întârziere! Recitând acum! Sau eşuând în căutarea ochiului nou!

Un poem? Ce poem? De ce? Să-i distragă atenţia de la ce spusese Tulki-douăzeci. Să uite. Cuprinsă de panică, Eyeno privise în jur, căutând inspiraţie. Floarea pe o tulpină fără frunze…

Imediat. Un poem. Sau îţi luăm frunza.

Recitase:

Frunză uscată
Cu tulpina ca o vâslă
Scufundată, precum trupul
Castaniu al unui şoarece
În adiere.

Fuge
De pisica vântului
Ce-l va prinde curând
Lăsând doar coada.
Să se ascundă în gaură de vierme.
Dacă urechile oamenilor

Vor degera
Și vor cădea
Va deveni iarna un anotimp al tăcerii?
Va ţipa primăvara de durere
Când urechi proaspete vor creşte?
Vara va cânta nebuneşte la armonică
Iar toamna ne va dărui surzenia anestezică?

Asta se va întâmpla când viermele
Ce se ascunde în creier
Va umple canalele auditive
Cu ceară aurie,
Cu rădăcini de cuvinte moarte,
Cu fălci destrămate

De verbe ce rănesc.

— Verbe ce rănesc cu fălci, zisese juttahatul-megafon. Un vierme ascuns în cap. Dacă vorbele mor, lasă în urmă rădăcini.

Urechile fiind drumuri spre creier. Ochii la fel. Poemul tău nefăcând referinţă directă la membre, fiind politicos. Acceptând poemul tău. Dând nouă păpuşa. Luându-ţi ochiul fals.

Cum reuşise?

Eyeno întinsese păpuşa cu un ochi juttahatului-megafon. Îşi scosese acvamarinul de stras din orbită. Juttahatul luase şi gema. Aşezase păpuşa şi piatra pe platforma pe care stătea şarpele încolăcit, cu capul ridicat. Capul lung, catifelat, al isiului se aplecase. Trecuse limba peste gema lui missieur Pierre, care, probabil, păstrase gustul Eyenei... îndreptându-şi gâtul, isiul deschisese gura pentru prima oară. Dezvăluind o peşteră umedă, roz, dungată de dinţii aplecaţi înapoi, scurţi şi ascuţiţi.

Spaţiul descoperit era suficient de mare pentru a încape un cap omenesc. Colţi lungi, încovoiaţi, ieşeau din stratul gros, violet, al buzei de pe partea din faţă a fălcii de sus. Doar n-avea de gând să-i ceară să-şi vâre capul în gura lui, ca semn de supunere!

Cel ce reprezenta vocea isiului o ocolise iute pe Eyeno. Apucase floarea-ureche, cu sticlă cu tot. Atent să nu vatăme floarea, aşezase buzele vasului sub unul din colţii stăpânului său.

Un strat de fluid uleios, auriu, atârna de vârful colţului şarpelui. Lichidul picurase în apa din vas. Imediat, juttahatul mulsese şi celălalt colţ, apoi se dăduse înapoi, în timp ce magul isi închisese botul roz. O lucire pastelată juca în jurul corniţelor şarpelui.

Cu asta se hrănea floarea ukko? Cu venin de şarpe?

Petalele de ceară se închiseseră, strângându-se una peste alta. Curând, floarea ajunsese un boboc.

— Stând perfect liniştită!

Juttahatul-voce strecurase bobocul de ceară în orbita lui Eyeno. Fata strânsese pumnii, înfigându-şi unghiile în palme. Simţise petalele tremurând, deschizându-se, fluturând în golul ochiului ca o molie prinsă în capcană. Şi ea tremurase...

Când juttahatul retrăsese cu grijă floarea, petalele se strânseseră într-o formă globulară. Juttahatul-voce şuierase şi clincănise către unul din servanţii pupitrului, iar acesta se ridicase şi luase vaza şi floarea.

Tulki-douăzeci spusese:

— Ducând pe tine la fratele tău, să aştepţi ochiul nou.

Spasmul dispăruse. De parcă ar fi fost incapabilă să aibă vreun spasm.

Fără să se gândească, Eyeno se dusese să ia păpuşa de pe platforma de piatră. Juttahatul-voce o împiedicase:

— Păstrând omuleţul tău.

— Dar trebuie să-l înapoiez domnului Hermi…

Nu voia ca păpuşa cui un ochi să rămână la mag. Într-un fel, păpuşa o reprezenta. Un ţipăt ascuţit îi întrerupsese obiecţiile. Lângă culcuşul magului se deschisese o uşiţă.

Un purceluş roz, cu codiţă îmbârligată, ieşise afară – sursa ţipătului, Mlădios, magul se aplecase şi prinsese capul şi umerii puiului de animal în fălci.

— Nu! protestase Eyeno.

Agitându-şi şalele, dând din picioarele din spate, purceluşul aluneca deja în gâtlejul şarpelui. Guiţatul puternic începuse să devină estompat. Fălcile deschise înaintaseră pe trup, înfigându-se, împingându-l.

— Tu nu mâncând animale? întrebase juttahatul-voce.

Un isi nu putea vorbi cu gura plină…

— Sau mâncând singură, în secret?

— Noi nu mâncăm animale vii…

Auzea încă guiţatul înăbuşit. Purceluşul ce dispărea continua să se zbată şi să dea din picioare. Cât dura până se sufoca? Va trăi suficient să simtă sucurile stomacale? Chinurile morţii sale îi va provoca greaţă isiului?

— Înghiţirea, spusese o voce placidă, fiind un proces ireversibil.

Nu fusese, într-un fel, înghiţită şi ea?

Tulki-douăzeci o condusese afară pe Eyeno, fără păpuşă.

Aşteptase cu Juke într-o cameră luminată, spaţioasă, jumătate având pământ pe jos şi jumătate gresie roşie. Un şuvoi de apă despărţea cele două secţiuni. În sol creşteau copăcei pestriţi, în culori ţipătoare, necunoscuţi lor. Frunzele late, cu modele, sugerau hărţi fanteziste creionate de copii. Pe gresie se aflau mese şi scaune din lemn grăunţos, lustruit, de kasta, o sofa cu perne şi un pat mare, din bronz, înconjurat de perdele din satin auriu. Un paravan ascundea cămăruţa toaletei. Acea cameră pentru oaspeţi, bizară, provoca, în egală măsură, linişte şi tulburare.

Tulkii aduseseră peşti-naivi copţi, garnisiţi cu nuci şi ciuperci, tocană de morcovi şi un clondir cu lichior roz. Din boabe de vale.

Eyeno era flămândă. Gestul de a mânca o îngrozea, dar mâncase.

Apoi aşteptaseră.

Şi aşteptaseră.

Cât trebuiau să stea acolo? Tulkii plecaseră fără să le spună.

Eyeno îi şoptise lui Juke despre floarea-ureche şi despre purcel, dar nu amintise despre pajiştea secretă.

În drum spre camera-grădină, în care îşi aşteptase sora, Juke zărise o încăpere scăldată în lumină albastră. Înăuntru, scheletul unui şarpe încolăcit, un tunel de oase pe o platformă sticloasă. Juttahaţi în uniforme stăteau nemişcaţi pe scaune înalte, grupate în jurul scheletului.

Juke se oprise, fascinat.

— Nu îngropaţi oasele în pământ? îl întrebase pe Tulki-nouă.

Acesta, fără să-i răspundă, îl apucase de braţ şi-l dusese de acolo.

Ce văzuse Juke? Un ritual funerar? Orice ar fi fost, arăta static şi durabil – ca un tablou, de parcă juttahaţii ar fi stat acolo nemişcaţi zile în şir.

Stăpânul lor murise? Trebuiau să-l păzească atât timp cât durau oasele? Cum fuseseră îndepărtate carnea şi organele? Enigma îl preocupase pe Juke. Era mai bine să vezi un şarpe mort, decât unul dintre cei vii, care infestau locul.

Se jucase cu păpuşa din ceramică. Buclele blonde, încâlcite, semănau cu părul lui des. Nu-şi dăduse seama că sora lui nu mai avea păpuşa.

De ce stăteau juttahaţii grupaţi în jurul oaselor unui isi, într-o meditaţie tăcută? Încercau să-i invoce fantoma în minţile isi?

Eyeno îşi dăduse seama cât de speriat era fratele ei. Că enigma scheletului – dacă reprezenta cu adevărat o enigmă – îl îngheţase. Juke nu era curajos, dar încerca să se poarte ca şi cum ar fi fost, folosindu-se de abilitatea lui de glăsuitor pentru a-i face pe oameni să i se supună.

Timpul trecea.

Eyeno se gândise la minunatul ochi fals pe care juttahaţii îl făceau chiar în clipele acelea. Trebuia să fie minunat. Nu ca prespapierul sau acvamarinul fals. Va fi minunat, va reprezenta apogeul căutării ei.

Ce spusese Tulki-douăzeci despre o nouă Norocoasă? Despre Eyeno care găsise ceva ce căutau isii? O enigmă… Nici nu va încerca s-o rezolve. Poate fusese doar o răutate a isilor, asemănătoare celei de a mânca purcelul viu în faţa ei.

După aproape două ore, Tulki-nouă se întorsese, însoţit de un juttahat tăcut, ce ţinea în palma neagră un glob ocular cuibărit în mătase albastră.

Un ochi omenesc perfect. Irisul albastru pe potriva celui al Eyenei. Fibre oculare scurte, adezive, fuseseră ataşate în partea superioară şi inferioară. Un crâmpei adeziv atârna în spate, imitând un nerv optic. Spre uimirea ei, descoperise că pupila reacţiona la lumină şi întuneric. Printr-o vrăjitorie giroscopică, interiorul se mişca.

Uşor şi rezistent, ochiul alunecase lin în orbită şi se lipise singur. Sigur că nu vedea nimic cu el. Lumea rămăsese plată, ca înainte. Va continua să-şi mişte capul dintr-o parte în alta mai des decât cei cu doi ochi.

Lumina în camera-grădină începuse să scadă. Prea târziu să părăsească locul, să parcurgă drumul cauciucat înapoi, spre omenire.

Fratele şi sora înnoptaseră acolo, Juke pe sofa, răsucindu-se şi agitându-se, Eyeno în patul cu perdele.

Visul-amintire se modifică, înşelător. Eyeno se trezi întinsă pe patul de bronz, alături de scheletul unui şarpe.

Aşa ceva nu se întâmplase în noaptea petrecută în camera-grădină. Dar acum alături de ea zăcea un schelet, unul asemănător celui descris de Juke.

Scoţând un croncănit răguşit, un cuc solzos, verde, se prinse de bara de cupru a perdelei. Pasărea strigă un poem-previziune:

Copilul lui ukko e pentru găsit
Căutând Norocoasa, umblând după şerpi.
Flăcăi încinşi la jocuri de noroc,
Iar pajiştea-i în flăcări.

Organe lungi, străvezii, începură să capete formă în scheletul de lângă ea. Tuburile întinse ale stomacului, plămânilor, ficatului…

În timp ce aveau loc aceste schimbări, pătura ce-o acoperea

pe Eyeno deveni neclară, dispăru. Ca şi hainele ei. Trupul gol îi înţepenise de uimire. Carnea şi solzii purpurii îmbrăcaseră capul şarpelui, dar restul trupului rămăsese fantomatic. Ochii netezi apărură în orbite, privind spre ea…

Cucul se lăsă în jos şi ţipă. Ca şi cum ar fi fost un semnal, şarpele parţial refăcut se mişcă, se târî peste Eyeno. Oasele păreau a fi pulbere presată. Coastele şi vertebrele se sfărâmară. Fata simţi miros de lucru vechi. Eliberate de cuşca lor fragilă, organele vagi luceau uşor pe pielea ei. Capul şarpelui căzuse chiar lângă al ei. Doar capul căpătase soliditate. În timp ce gura se căscă, Eyeno privi în gâtlej, văzând mirată un tunel ce se întindea în depărtare. Pe podeaua tunelului se grămădeau schelete – de şerpi, de bipezi a căror structură osoasă bizară putea fi cea a juttahaţilor.

Alunecă în tunel – deci şarpele o înghiţise cu adevărat. Ochiul minunat pe care-l primise pulsa de viaţă. Brusc. Îşi dădu seama că vedea adevărata adâncime, aşa cum îşi imaginase că arată adâncimea. Tunelul ducea mai departe, în loc să rămână înscris în suprafaţa perceptibilă.

Coridorul se deschidea într-o peşteră căptuşită cu muşchi de culoarea smaraldului. O ceaţă deasă ascundea pereţii şi tavanul. Firicele ieşeau din muşchi, devenind iarbă suculentă, verde. Şuviţele de ceaţă se răsuceau, acoperind cu veşminte din voaluri fecioare ce fugeau de ea. Conducând-o spre o peluză. Apărură copaci… Un izvor ce alimenta un pârâu…

Văzu un schelet de juttahat stând în picioare pe malul pârâului. Din el curgea pământ. Ceaţă-mana vălurea în jurul oaselor, înfăşurându-le cu carne fantomatică. Un al doilea juttahat fusese aproape reînviat. Fecioarele dispăruseră.

Eyeno ţipă. Strigătul ei era fierbinte şi luminos. Incendia un copac.

Lumina dimineţii curgea prin obloanele sparte ale ferestrelor din dormitorul Eyenei, de sub streaşină coşcovită.

În Outo.

După visele-amintiri, avea uneori nevoie să-şi reamintească unde se afla cu adevărat.

Înainte de a călători, împreună cu Juke, la nord-est de Saari, către locuinţa isilor de catifea, nu visase niciodată amintiri care se răsuceau, cuprinse de schimbări capricioase. Aceste vise

apăruseră în anul următor celui în care obţinuse imitaţia minunată de ochi. La început, puţin frecvente. Acum, o dată pe săptămână. Toate vise despre căutarea ei. De ce nu? Şi, deseori, despre fecioarele de pe pajiştea aceea…

Dacă ar întâlni pe cineva care înţelegea cu adevărat visele…

Iubea cu patimă ochiul isi.

De afară se auzi gălăgie. Strigăte: „Veniţi, veniţi!” îi chemau din cocioabe pe oamenii-caricatură.

Se întorsese Juke? Ce bine ar fi!

Când îşi apăsă obrazul de geamul crăpat, văzu vecinii grăbindu-se spre copacul-harpist uscat. Pe o cracă stătea cocoţată o pasăre verde, solzoasă.

Când mai venise un cuc în Outo?

Eyeno se simţi dezamăgită. Şi cuprinsă de teama că pasărea va spune ceva groaznic despre fratele ei. Se îmbrăcă în grabă. Se repezi, desculţă, pe treptele şubrede. Uşa din faţă era deschisă.

Mama şi tatăl ei se alăturaseră mulţimii. Poate că Arto şi Ester se temeau şi ei de ştiri rele.

— Veniţi, veniţi! strigă cucul.

Sub copacul-harpist, se strânseseră vreo treizeci de persoane. Omul-plăcintă, cel cu pielea ca o crustă, printre câţiva copii. Cuprins de excitare, uscăţivul Kuro îl lovea cu cotul în coaste pe Arni, care se holba. Oare Kuro auzea un cuc ce folosea cuvinte? Cap, cu trupul lui de copil, stătea în cârca fratelui său mătăhălos, Umeri. Cap se ţinea cu degetele-i subţiri, dar puternice, de ciuful roşu al celui ce-l căra. Părul creştea pe un cap turtit, cufundat într-o adâncitură între umerii ca nişte munţi. Cap se urca deseori în copacul-harpist uscat, privind răsăritul. Căţărat acolo de geamănul lui întunecat la minte. În timpul reveriei lui Cap. Umeri se plimba printre stânci, antrenându-şi muşchii cu pietrele mari ce acopereau terenul.

— Să vină fiecare, să vină toţi! croncăni pasărea verde, solzoasă.

Harpistul uscat îşi pierduse multe corzi. Unele mai atârnau încă între trunchi şi crăcile goale. Panglici albe. Uscate, care puteau scoate doar şoapte uşoare.

— Cântă-ne o poveste, spune-ne un basm, zise Cap, cât putu mai tare, cu vocea-i piţigăiată.

— Spune-ne un basm! ceru Arto, cu asprime, în timp ce

urechile-i ascuţite tremurau. Grăbeşte-te!

Păroasa Ester prinsese, speriată, braţul soţului, când Eyeno se alătură părinţilor ei.

— Povestea să nu fie despre Juke! se rugă încet Eyeno.

— Taci, fato! Nu va fi despre băiatul nostru, nici despre ai noştri! Se întâmplă ceva foarte important pentru oamenii-caricatură, dacă un cuc are grijă să aflăm şi noi!

— Şpuni-ni un başm! strigă Umeri, ca să amplifice cererea geamănului său.

— Un basm, un basm! ţipară copiii-caricatură – unul avea pene roşii ce-i acopereau pielea, altul solzi de peşte.

Cucul îşi umflă penele verzi, pătate cu ruginiu. Ochii mari, galbeni, sclipeau. Îşi ciuli urechile în formă de cupă.

— Fiul Doamnei de Niemi şi-a furat o nevastă frumoasă, începu pasărea, iar Eyeno răsuflă uşurată.

Cucul se uită la Cap şi Umeri.

— Minkie Kennan s-a dus să slujească la curtea lui Johann Helenius, în Saari, acum un an…

— Cine-i Minkie? îl întrerupse Umeri.

— Fiul Doamnei de Niemi, bineînţeles, îi răspunse Cap, trăgând de păr de parcă ar fi vrut să ridice ţeasta fratelui lui.

— Cine-i Doamna de Niemi, Cap?

— Sttt! făcu Eyeno. O să zboare!

Minkie Kennan. Beleaua aia. Faptul că derbedeul se alesese cu o nevastă o bucura pe Eyeno. De la întâlnirea din pădure, cu câţiva ani în urmă, visase multe lucruri tulburătoare despre şnapanul şi desfrânatul ăla… ah, da, şi luptător împotriva juttahaţilor. Dacă moştenitorul domeniului Niemi se îndrăgostise cu adevărat, o nevastă îl putea împiedica să mai facă răutăţi. Ce însemna însă că a furat?

— Spune-ne povestea! strigă ea.

Cucul îşi aţinti privirea asupra ei.

— Amorezul săruta fetele de la curte şi le făcea să ofteze, croncăni el. Ele n-au reuşit să-i reziste lui Minkie. Le-a tăvălit pe toate prin fân. După douăsprezece luni, avea toate fetele de la curte la degetul mic – şi la celălalt deget. Îl ajutau să facă orice. Dar intenţia lui principală era să curteze…

Umeri îşi ridicase labele, să-şi privească degetele late. Gâfâi:

— Deştu' ăsta-i dă la altă mână!

— Taci, tâmpit uriaş!

Pasărea mesager continua s-o privească pe Eyeno.

— Să curteze pe micuţa, bogata domnişoară Cu-Nasul-Sus, Kyli Helenius. O căsătorie cu fiica seniorului de Saari ar fi mărit zdravăn averea familiei Kennan, transformând-o dintr-o saltea goală într-o pernă plină. Dar, orice spuneau prietenele ei în favoarea lui Minkie, Kyli Helenius privea de sus la derbedeul fără bani. Rămânând imună la farmecul lui…

— Deşt la o mână, deşt la alta!

Uluit, Umeri îşi duse mâna stângă la şold, apoi la mijloc. Dacă nu la mână, unde?

— În cuibul păsăricii, şuieră Omul-plăcintă.

— Ce cuib?

— Ala cu păr, prostule! îşi prelucră fratele Cap. De unde ies ouă?

— Deci. Ce-a făcut Minkie? întrebă pasărea, clipind iute. A răpit-o pe Kyli Helenius şi a siluit-o. Acum, cu onoarea pierdută…

— Şi cuibul păsăricii…

— …a decis să aleagă cel mai mic dintre rele şi pe cel mai bun dintre băieţii răi. Iar aventurierul nostru a devenit soţ. Îşi repară castelul Kennan cu o parte din zestrea luată cu sila de la socrul său.

— …l-a prins în colivie! se bucură Omul-plăcintă.

— Ce ne interesează treburile astea pe noi? mormăi tatăl Eyenei. Ce ne priveşte soarta celor înalţi şi puternici?

Soţia lui îl înghionti:

— Arto, nu-ţi dai seama că noua castelană va dori mănuşi drăguţe din piele de ied – măcar pentru a-şi ţine soţul în frâu!

Arto îşi agită cele şase degete, a lehamite.

— O zgardă de oţel i-ar prinde mai bine.

— Nu înţelegi, Arto, pentru că eşti urât! Departe de curtea ei elegantă, într-un castel pe jumătate dărâmat. Copilul ăla răpit va tânji după haine şi mănuşi din piele de ied. Mai ales mănuşi, să-şi păstreze mâinile moi. A adus cu ea o grămadă de bani! Nu eşti de părerea mea, fato?

Eyeno tresări. N-ar fi oferit mănuşi la uşa unui castel în care domnea persoana aceea. Niciodată!

— Cântată-i povestea, basmu-i povestit!

Cucul îşi flutură aripile, în semn că terminase. Tremura nerăbdător.

— Vrea hrană, remarcă Omul-plăcintă.

Eyeno se repezi în casă şi se întoarse cu o felie şiroind de sânge de ficat de capră, înfăşurată în ciorna unui poem. O înfipse în copacul uscat. Pagina cu versuri, murdară, se desprinse şi pluti prin aer. Dintr-un salt, pasărea apucă în cioc darul. Legănându-se într-un picior, ţinu ficatul în gheare, în timp ce-l sfâşia şi-l înghiţea. Nu trebuia niciodată să laşi un cuc flămând…

Arni cel holbat prinse hârtia. Citi cu voce tare:

— Distrugându-se pe sine, într-o încântătoare, nu într-o rupătoare strânsoare… nu, e tăiat, şi forţată îmbrăţişare… Hmmm…

Degetele de păianjen ale fratelui său prinseră placa atârnată la cingătoarea lui Arni. Mototolind pagina în buzunar, Arni scoase o bucată de cretă. Kuro dirijă mâna lui Arni. Să scrie: AM AUZIT FIECARE CUVÂNT AL PASĂRII.

— Minunat! exclamă Arni, în timp ce Kuro îi privea atent buzele.

Arni îşi bătu fratele pe umăr, iar acesta îi întoarse gestul de amabilitate.

— Cucuie! chemă Eyeno.

Pasărea îşi înclină capul, din gură atârnându-i ultima bucată de măruntaie.

— Cucuie, de ce ai venit aici?

În loc să-l îndepărteze pentru totdeauna pe Minkie Kennan din mintea ei, ştirea neaşteptată îi retrezise teama de acesta.

Pasărea o privi.

— Ukko, ukkoo! zise ea, apoi îşi luă zborul.

18. Oi În Flăcări

Valea Vorbitorilor era o adâncitură fertilă, largă de vreo trei kei. În jurul unui deal central se ridicau terase ce urcau către culmea încununată de copaci-harpişti. Peste o mie de oi păşteau pe pantele acelea, păstrând proaspătă iarba viguroasă. Oi solide, îndesate, prolifice. Dar capabile să alerge în viteză, când o luau razna. Câteva animale schiloade zăceau în genunchi. Doi ciobani se ocupau de unul, pe care îl prinseseră. Un bărbat îl ţinea, iar celălalt îi curăţa copitele cu un cuţit, înainte de a le

unge cu alifia pe care o lua dintr-o ulcică. Doi câini spitz ţanţoşi, stăteau ghemuiţi, cu cozile stufoase pe spinare. Trei călăreţi înaintau încet, cu arbaletele pe umeri. Mulţimea de animale putea atrage hoţi. Sau vreun verrin. Rudă mai mare a mustiului. Acesta putea ucide uşor zece sau mai multe oi. Succesiv. Simţind ceva neplăcut în sângele şi carnea primei victime, veninul părăsea imediat cadavrul, pentru a ataca a doua oaie, apoi alta şi alta... Toate ucise degeaba. Verrinii nu erau prea mâncăcioşi şi nici nu învăţau că nu puteau mânca vitele oamenilor.

Călăreţii nu acordară atenţie bărbatului şi femeii cu copil. Turiştii reprezentau ceva obişnuit. Oricine trecea prin Yulistalax făcea o plimbare din oraşul de pe malul lacului să admire valea, să asculte melodiile amestecate ale mulţimii de arbori-harpişti, să se îmbibe de mana care trebuia să existe acolo după atâtea gale. În timpul galelor, mulţi proprietari din Yulistalax se asociau pentru a asigura găzduire vizitatorilor.

Când venea timpul galei, frunzişul harpiştilor din jurul văii devenea de culoarea aurului, bronzului şi caisei. Acum era verde ca jadul. În adierea uşoară, mulţimea de corzi vibra uşor. Umbre se mişcau de-a lungul depresiunii, ascunzând frunzele lucitoare cu o negură cenuşiu-verzuie. O parte din adunătura de oi părea a fi fost transportată pe cer. Devenind nori lânoşi. Când se apropia gala, turmele erau mânate în altă parte, pentru a face loc mulţimii de oameni, tribune, dughene, chioşcuri şi spectacole suplimentare.

Juke vedea deja, cu ochii minţii, acel spectacol din toamnă.

— Vreau să stau acolo, îi spuse el Jattei, făcând semn spre movila din centrul văii.

— Şi să glăsuieşti oile?

Vorbise în glumă, cu simpatie. Fără urmă de ironie.

De la cearta din hanul băbuţei, Juke nu mai pomenise de sora lui, nici de juttahaţi. Nici Jatta. În timpul lungii călătorii cu pluta, rănile făcute reciproc se vindecaseră împreună, iar durerea îi unise pe cei doi în înţelegerea de a evita viitoare conflicte. Juke manifesta o curtoazie amabilă. Ea era decisă să-l sprijine, nu în mod direct. Unele tachinări foloseau, dacă evita anumiţi termeni. Anumite zone interzise. Nu pentru că Juke o glăsuise, cri printr-un consens mutual. Acele zone trebuiau să rămână în ceaţă.

Ciudat, dar micul Jack nu pomenise nimic din ce auzise în noaptea aceea. Poate fusese prea zăpăcit, prea şocat sau speriat. Poate nu înţelesese. Mama lui şi însoţitorul ei se purtaseră ca doi beţivi ce vorbeau fără sens. Sau poate mintea îi rămăsese plină de gânduri noi, care aveau nevoie de gestaţie, care nu puteau fi exprimate prematur…

— Voi face copacii să cânte pentru tine, prinţesă, se oferi Juke. Voi pregăti valea pentru prăbuşirea lui Osmo.

O prăbuşire pe care o dorea şi ea. Dacă ar fi şi ea acolo, să vadă gala… Ce imagine mai plăcută putea exista la sud de Marele Fiord? Dacă Juke vrea să fie recunoscut ca glăsuitor, iar ea se va afla sub protecţia, nu sub dominarea lui. Va fi bine…

Mai aveau patru sute de kei până să ajungă la locuinţele mutanţilor, din partea sudică a pădurilor sălbatice de pe domeniul Saari. Cel puţin din punct de vedere al zeciuielii, aşezările mutanţilor aparţineau acelei moşii uriaşe. Jatta nu mai simţea obsesia copleşitoare de a ajunge acolo. Depărtarea de Maananfors şi călătoria alături de un mutant îndepărtase strânsoarea. O înlocuise dorinţa de a găsi un loc sigur pentru ea şi fiul ei miraculos. Jack crescuse, de când plutiseră la vale, din Forssa.

— Poţi face cu adevărat copacii să cânte? întrebă ea.

— Prezenţa unui auditoriu mai mare mă ajută, într-un fel. Toate minţile au câte un ciob de mana. O mie de cioburi reprezintă o oglindă care măreşte voinţa vorbitorului. Un auditoriu compus din oi nu foloseşte la nimic. Poate Jack mă ajută… declanşând vântul în dumbrăvi.

Juke ciufuli părul băiatului. Jack se feri.

Începură să coboare, prin mijlocul unei turme ce se dădea la o parte din calea lor, behăind.

Peste câteva luni, glăsuitorii urmau să se întreacă pe vârful neted al colinei – priviţi de pe terasele pe care acum se aflau doar siluete lânoase, cei doi ciobani care îngrijeau copitele bolnave şi călăreţii care pândeau apariţia tâlharilor sau a vreunui verrin lacom.

— Cântaţi, harpişti! strigă Juke spre arcurile din lemn aflate în vale. Mişcaţi-vă corzile!

Acustica era excelentă. Un păstor se uită spre ei şi le făcu semn cu mâna.

— Simţiţi vântul cuvintelor mele! întindeţi-vă şi cântaţi! Aşa-i glăsuit, glăsuit! intonă el, iar ecoul îi răspunse.

Apoi începu să danseze ca şamanii din tundră. Ţopăia, sălta şi se îndrepta, pe rând, către cele patru zări.

Jack chicoti, apoi se ghemui în genunchi. Urlă, ca un căţel, o parodie stridentă a sunetelor scoase de Juke către dealurile înconjurătoare.

Juke nu-i dădu atenţie.

— Cântaţi, harpişti! răsună vocea lui, răspândindu-se în jur.

Ceva atinse mâna Jattei. Aceasta văzu, uimită, un fulg de zăpadă care se topea. Căzu alt fulg. Imposibil, într-o zi de vară, atât de caldă! Norii aceia pufoşi nu puteau conţine zăpadă!

— Harpcânt, harpcânt, harpcânt, ho! zbiera Juke, cu atenţia îndreptată asupra inelului împădurit, în timp ce micul Jack îşi răcnea imitaţia puerilă.

Sute de io se întoarseră în aceeaşi direcţie. Nu către movilă, ci aliniindu-se de-a lungul teraselor largi. În toată valea, oile se înşiraseră ca nişte peşti graşi şi să behăie la unison, în cerc.

Însă Juke nu observase nimic, fiind atent la şirul îndepărtat de copaci harpişti. Se detaşase de orice altceva. Jack ridicase o mână din iarbă şi o rotea în aer, în timp ce răcnea. Curgeau fulgi spulberaţi de vânt. Aproape toate oile se puseseră în mişcare, ţopăind. Călăreţii şi ciobanii se alarmaseră. Se auziră conturi sunând: huuu-huuu-huuu…

Toată valea fusese cuprinsă de panică, Behăiturile se transformară într-o babilonie asurzitoare, plângătoare. Strigătul colectiv al oilor ce se poticneau devenise o voce care umpluse întreaga vale, reverberând din pantă în pantă: BEE-BEE-BEE.

Ceva mai mult decât zgomotul turmei. Copacii-harpişti preluaseră acelaşi strigăt, amplificându-l. Abia atunci Juke ieşi din transă. Păli – se speriase.

Se produsese larmă, răsuna un semnal de alarmă ce putea fi auzit la mai multe kei. Fulgii curgeau potop pe suprafaţa păşunii. Unele oi se împiedicau, erau călcate în picioare… Masa albă se amesteca, trupurile săreau, se lipeau… Copacii cântau BEEE…

Jack se ghemuise, încordat, cu un pumn de pământ, iar pe celălalt agitându-l în aer. Băiatul behăia în ritm, scoţând sunete neomeneşti.

— Opreşte-te, Jack, opreşte-te! strigă Juke.

Copilul rânji nebuneşte spre mama lui. Evident că nu Juke declanşase maelstromul de nebunie printre animale. Pe figura bărbatului se citea consternare – poate şi o urmă de invidie, de dorinţă de a avea o asemenea putere, Dar predomina spaima.

Jatta trebuia să ridice băiatul, să-l zgâlţâie? Poate toate oile vor sări deodată şi-şi vor rupe picioarele… Pe panta dinspre vest apăruseră alţi călăreţi, cu arbalete şi puşti în mâini. Străduindu-se să-şi stăpânească bidiviii nărăvaşi.

Călăreţii aruncară doar o privire spre şirul de oi. Atenţia lor era îndreptată spre cer, către sud.

Larma acoperise zgomotul unei nave cereşti ce zbura încet din direcţia aceea. O navă lungă, cu aripi în formă de delta, ascuţite, cu ţevi ce şuierau, cu antene ţepoase. Cobora deasupra harpiştilor. O navă cerească mov, cu un şir de hublouri.

— E nava pe care am văzut-o pe lac! strigă Jatta. O navă isi!

Ea. Băiatul şi Juke erau vizibili pe movila aceea din centrul văii. Panica se separase în mai multe râuri, iar un şuvoi behăitor năvălea spre baza colinei. Zăpada curgea de nicăieri…

— Rahat! mormăi Juke, trebuie să ne ascundem printre oi!

— Printre astea?

Toate şansele să fii dărâmat. Să te alegi cu coastele rupte. Sau cu un braţ rupt.

O navă cerească isi…

Cucii răspândiseră ştirea despre copilul ei demon. Poate Jarl îl căuta. Jarl nu e juttahat, respinse ea părerea lui Juke. Poate nava mov nici nu era a isilor, ci una pământească, venită de la Locul Asolizării, s-o găsească pe ea şi pe copilul ei. Un cuc spusese pământenilor despre fiul ei miraculos, iar ei fuseseră fascinaţi… De ce nu se gândise la posibilitatea asta?

— Ar putea fi o navă a pământenilor.

— Nu te amăgi singură! Sunt juttahaţi şi ştii ce caută!

— Nu-mi pomeni de asta! zise ea, în grabă.

Rănile s-ar deschide iar.

— Să ne ascundem, fi-r-ar să fie!

— Îl vor strivi pe Jack…

Băiatul sări în picioare.

— E amuzant să te ascunzi! Beee! Să călăreşti e şi mai amuzant!

Băiatul ei iute şi nebun avea de gând să umble călare pe o

oaie. Să galopeze. Iar ea să se ghemuiască între două oi. Şi Juke între alte două? Sau atârnat sub burta lor, târât de-a lungul drumului?

Jeturile de aer ale navei care cobora acceleraseră panica. Pentru a elibera zona de aterizare, lumini fierbinţi lansate din tuburi ţâşniră de sub botul navei, cosind dintr-o parte în alta. Rezultatul nu fusese cel aşteptat de echipaj. În loc ca oile să cadă moarte sau ameţite, iar restul să se împrăştie, o mulţime de animale luară foc, de parcă lâna le-ar fi fost muiată în ulei. Ca şi cum ar fi fost saturate, de nebunie-mana. Oile în flăcări săreau ţipând, transmiţând incendiul celorlalte animale din turmă. Focul trecea de la o oaie la alta. Se ridica un fum gros, în şuviţe pline de funingine. Un nor care-l zăpăcea pe pilot. Nava cerească se aşeză brusc, zdrobind câteva animale sub tălpile de asolizare. Derapă, răsucindu-se. Călăreţii coborau prin intervalele din învălmăşeală, pregătindu-şi arbaletele şi puştile. Oile ce ardeau nu cădeau. Fugeau cu vâlvătaia în spinare. Limbi de foc muşcau animalele, făcându-le să galopeze mai iute, să behăie sălbatic. Dar niciuna din oile chinuite nu se prăbuşea.

— Sărmanele oiţe! strigă Jack. Toate îndurerate, toate coapte! Toate dorind să le fie rece!

Îşi răsuci pumnii în aer. Şuvoaie de zăpadă curseră peste turma înnebunită ce trecea mai jos de ei. Ce putea lupta împotriva focului fierbinte, dacă nu zăpada?

Juke apucă băiatul de braţ.

— Să coborâm pe partea cealaltă!

Acolo unde movila îi ascundea de navă pe cei trei – măcar pentru un timp. Propulsoarele navei se opriseră. Se deschise un hublou, prin care săriră neoameni în uniforme lucioase, maronii. Pânză solzoasă sugera cuprul forjat. Mulţi dintre juttahaţi purtau puşti cu raze.

Juke, Jatta şi Jack se grăbiră să coboare panta.

Dar dinspre nord venea o a doua navă cerească. Vasul urma să asolizeze pe o porţiune liberă a terasei la câteva sute de metri. Câteva oi căzuseră, formând o îngrămădeală, o baricadă. Celălalt aparat nu era la fel de lung ca nava de război mov. Avea aripi mai rotunjite şi era de culoare albă, ca neaua. În jurul pupilelor hublourilor fuseseră pictate contururile purpurii ale unor ochi, ce apăreau ca florile de sânge de sub un strat de zăpadă.

Figura lui Juke se crispă.

— Ne-au prins! N-avem unde să ne ascundem!

— Să ne ascundem, să ne ascundem! fredonă Jack.

Jatta exclamă:

— Dar asta-i nava mamei!

Vasul asolizase. Oile trecură în grabă pe lângă el, una în flăcări. Şuvoaie de fulgi de zăpadă alergau după mioare, ca nişte nori de muşte albe, flămânde.

— Al mamei tale? Mama ta te-a izgonit. Te-a obligat să te refugiezi în pădure, E un truc al isilor. Au vopsit o navă, încât să semene cu cea a reginei Norocoasa.

Jatta văzu uşa coborând, ca o rampă. Iar la capătul acelei rampe apăru o siluetă bondoacă, în haină de piele pestriţă, de camuflaj, agitând un pistol cu raze.

— E om, nu-i juttahat.

— Aşteaptă o secundă, să apară şi al doilea.

— E Marti, paznicul meu din Lokka.

În timp ce bărbatul dolofan aluneca în jos pe rampă îl urmă un gardian înalt şi slab.

— Şi Olli!

Alt paznic din nord. În costum de camuflaj, alunecă după cei doi. Marti se izbi de nişte oi care fugeau şi dispăru. Olli făcea semne, frenetic, din mijlocul turmei ce alerga, în direcţia colinei: veniţi aici, veniţi aici. În jurul vârfului movilei se învârtea un carusel de mioare, unele din ele arzând şi împrăştiind fum gros.

Juke o prinse pe Jatta de braţ.

— Focul nu ne va atinge. Nu vom arde! Ai auzit, aşa-i glăsuit! Ascultă-mă! Tycho Cammon a făcut asta unui concurent, odată. Am auzit de la un spectator care a fost aici când s-a întâmplat. Cammon l-a transformat pe rivalul său într-un om care ardea. Care alerga arzând şi ţipând, în timp ce Cammon râdea. Valea îşi aminteşte. Oile-s lovite de focul-mana. Pe noi nu ne va atinge.

Juke îl prinse pe Jack.

— Ne ascundem, ne căutăm! strigă băiatul.

În caruselul oilor se deschiseră alei. În câteva secunde, Juke şi Jatta se aflau în mijlocul lor.

— Săracele oiţe!

Brusc, se porni viscolul. Zăpada învârtejită, rotită, îi înconjurase pe toţi trei. O oaie arzând fu împinsă în urmă. Avea

ochii sălbatici şi dinţii rânjiţi. Flăcările sfârâiau atingând fulgii mari, îngheţaţi. Un şir de mioare izbi în Juke şi Jatta, rotindu-i, târându-i. BEE, BEEE…

Asta era vocea viscolului.

Un petic însorit. O bucată de cer. Iarbă verde sub picioare. Ziduri de viscol.

Oile epuizate orbecăiau din iarnă în vară. Apoi iar în iarnă. Jatta alunecă pe un cort împodobit cu steaguri multicolore, pentru gală. Mai mult ca sigur că nu fusese acolo. Toamna trecută, da. Sau toamna viitoare. Dar acum. Nu. Părea că aerul se zbuciumă, sare înainte, peste câteva luni. Ajungea până iarna, se strângea în toamnă… Juke visase atât de convingător despre viitor… Iar acum anotimpurile se încurcau, cu ajutorul lui Jack…

Un juttahat apăru alergând cu puşca lângă trup. Capul neomului era acoperit de zăpadă, dar partea din faţă a uniformei sclipea. Razele de soare reflectate de zidul viscolului luceau pe ţesătura străină. Pe umărul lui. O hieroglifă şerpuită, un zig-zag de cerneală aruncată. Neomul strigă, cu o voce din clinchete şi şuierături. Se îndreptă spre cei trei, fără să ridice arma sau să-i ameninţe. Probabil că primise ordine în privinţa asta, deci intenţionau să-i captureze. Intenţionau să-l captureze pe Jack. Un ciopor de oi îi blocă trecerea. Neomul ridică arma, frustrat.

Încă doi din neamul lui păşiră în coridorul luminat. Apăru şi un cal. Călăreţul trase de frâu. Zăpada udase cămaşa şi pantalonii omului. Acesta ridică, într-o mână. Arbaleta încordată.

Săgeata se opri în ceafa unui neom, aruncând străinul la pământ. O mioară în flăcări se izbi de alt juttahat. Păstorul sări de pe cal, târându-se spre puşca scăpată pe pământ. Ce pradă însemna o asemenea armă! Niciunul dintre cei veniţi în ajutor nu avea una. Dar juttahatul rămas în picioare trase cuţitul dintr-o teacă de pe gambă.

Juke şi Jatta nu rămaseră să vadă rezultatul luptei. Se ascunseseră în iarnă. Jack chicotea, prinzând zăpada din aer.

Ajunseră, tremurând, într-un luminiş de vară, în care se întâlneau două coridoare scăldate de soare. Jatta strănută. Zăpada se topea pe hainele ei, în părul ei retezat. Nu prea departe, doi juttahaţi păzeau un al treilea, care ţinea în braţe… un şarpe din aur şlefuit.

Un isi în carne şi oase. Unui dintre stăpânii sclavilor neoameni, pe care-i conduceau cu mintea lor, îi făcuse să-l scoată din siguranţa navei cereşti. Ca să testeze personal natura acelei furtuni fragmentate? Să-şi ghideze trupele? Sau se rătăcise, ca Juke şi Jatta?

Isiul părea o excrescenţă monstruoasă a uniformei celui ce-l purta, sau o tubă mare din alamă, din care juttahatul urma să cânte o melodie. Neomul susţinea, cu mâinile împreunate, greutatea încolăcită a cozii groase, solzoase, a stăpânului său. Partea principală a trupului se înfăşurase, de două ori, în jurul umerilor servitorului. Corpul sclipitor al isiului era acoperit cu semne de-un ocru cafeniu sau ruginii. Capul cu coarne se legăna alături de cel al purtătorului. Ochii mari, ca marmura neagră, priveau în jur. Limba subţire ieşea şi intra în gură. Şarpele însemna inteligenţă şireată. Pericol. Şi autoritate. Plus încă un lucru. Norişori de lumină – roză, albastră, trandafirie – ţâşneau din cornițele sale ascuţite, deasupra ochilor negri ca noaptea. Energie ce se ridica? Scurgându-se, plesnind ca nişte bule… Şarpele îşi agită capul. Părea tulburat. Zăpăcit. Juttahatul lui strigă:

— Aşteaptă! Niciun rău ţie!

Vocea lui făcea ca mesajul să sune sinistru.

Juke şi Jatta nu zăboviră. Alergară de-a lungul unui coridor însorit. Unul dintre soldaţii Norocoasei şi un juttahat căzură lângă ei, învăluiţi de zăpadă. Luptătorii se rostogoliră, mâna omenească pe încheietura străinului, încheietura omului în mâna străinului, fiecare încercând să înfigă, străduindu-se să ţină departe cuţitul celuilalt. O sclipire în zăpadă: o mioară clătinându-se în vară, greoaie, înnebunită, cu flăcări ţâşnind din lâna care părea doar uşor pârlită.

Juke o vârî pe Jatta în furtuna de zăpadă. Se împleticiră spre culme prin viscolul ce şuiera, rămânând staţionar.

Aici exista strălucirea soarelui, cu pante în lumină ca mierea, ce duceau spre terase, în sus şi în jos. Zăpada forma o mulţime de ziduri albe, tumultuoase. Învinse de absurdul ce le înconjura, treizeci-patruzeci de oi se strânseseră la un loc, tremurând. Alte animale continuau să rătăcească, unele în flăcări.

Turma aceea mică avusese o păstoriţă.

O tânără.

Trupul ei gol era înfăşurat în legături strânse. Figura frumoasă

arăta ciudat de sticloasă. Figura aceea, cu ochi mari, negri, ar fi fost frumoasă, dacă gura nu-i stătea deschisă. Într-un fel neglijent… Jatta tresări văzând imaginea ce părea ieşită din imaginaţia ei. Nu, nu din imaginaţia ei, ci din amintirea ei – despre o fată încorsetată de o reţea de linii care o modelau, o mişcau şi o manevrau, ghidându-i până şi emoţiile… Ce amintire? De când?

De când o sedusese Jarl. Da, de atunci. De când Jarl avusese grijă s-o ameţească.

Ciobăniţa aceea seducătoare, plictisită, arăta ceva mai bătrână decât fata zărită de Jatta în viziunea ei fugară, delirantă. Ca şi cum ar fi; fost alterată prin… folosire de acele fire ce-o manevrau. Nu era, de fapt. Goală. Cu toate frânghiile şi stratul sticlos de pe carnea ei…

Femeia se mişcă, precum o păpuşă. Ridică braţele.

— Vino la doica ta, Jack! chemă ea.

Ştia numele lui Jack!

— Voi fi dădaca ta, băieţelule!

Cuvintele erau rostite într-un fel înspăimântător. Repeta fraze, recita cuvinte pe care-i spusese cineva să le zică… Nu le rostea corect, de parcă nu le-ar fi auzit corect în minte – sau, poate, nu le repeta decât ca să scape de-o obligaţie…

Tânăra, care semăna cu Jatta reflectată într-o oglindă diformantă – Jatta, cu părul ei ca smoala şi figura în formă de pară – se îndreptă spre Jatta. Juke şi Jack, cu dorinţa de a fi alături de ei – cu o năzuinţă dirijată de sfori. Dorinţa pătrunsese în ea. Să fie cu ei. Mai degrabă decât să vină ei la ea.

— Oricine sunteţi, plecaţi! tipă femeia. Dar luaţi-mă cu voi!

Acestea erau cuvintele ei. Nimeni nu-i spusese să le rostească.

Beee! făcu o oaie.

— Plasa, pe care o poartă… zise Jack. Aş jura că-i o piele de şarpe. O piele lepădată. Poartă o piele isi!

— Pentru numele Norocoasei! strigă fata.

Se împletici, încercă să înainteze, dar nu fu în stare. Întinse braţele.

— Au făcut ceva pieii să se transforme în veşmânt. Să se întindă…

Extinsă. Prelucrată. Schimbată într-un înveliş pentru trup. Într-o plasă ce prinsese membrele femeii. Cu ţesătură transparentă.

Bineînţeles! Jatta îşi dădu seama. În acea frântură de viziune din ziua a doua a peţitului ciudat, plin de cântece, al lui Jarl, aceeaşi fată nu purtase sfori, ci o a doua piele, peste a ei. O piele care o mişca. O modela. O piele manevrată de un şarpe.

— Trebuie s-o ajutăm, spuse Jatta. Nu prea convinsă.

Mâna lui Juke o opri. Fusese nevoie doar s-o atingă.

— Pentru numele Sfintei Norocoasa!

Cât de chinuitor se târa femeia îmbrăcată în piele! Cât de implorator întindea braţele!

— Norocoasa e bunica mea, ciripi Jack. Bunica mea arată ca mămica, aşa spune mămica!

— Crede că tu eşti Norocoasa Sariola? se miră Juke, Pentru că aceea-i nava Norocoasei? Îţi vrea băiatul, îl vrea pe Demon Jack, Mana să ne ajute, dacă am dreptate!

— În numele Norocoasei!

— Se roagă! şopti Jatta.

Femeia era o ţărancă sărmană. Răpită din vreo fermă îndepărtată. Juttahaţii răpeau oameni, din când în când. Nu pomenise Juke de istorisirea unui bătrân, în parcul din Maananfors, despre răpiri din alte vremuri? Femeia fusese prinsă de juttahaţii isilor de bronz şi obligată să poarte pielea lepădată de un şarpe vrăjitor, drept reţea de control. Ar fi acţionat ca doică pentru Jack. Dacă ar fi prins sau ar fi atras copilul. Controlul scăzuse, în vârtejul de mana care adusese zăpadă în alt anotimp. Jatta îşi imagină o icoană a Norocoasei, atârnând într-o cocioabă… Văzând-o pe Jatta apărând din zăpada inexplicabilă, tânăra remarcase asemănarea, cu tot părul retezat şi pielea bronzată. Crezuse oare că stăpâna Ţării de Nord ajunsese în faţa ei, printr-un miracol, adusă de viscol?

Nava cerească a Sariolei se afla, într-adevăr, aproape. Iluzia devenea realitate.

— Unde-i nava mamei? Dacă am găsi-o…

Jatta privi printr-o altă alee însorită, apoi prin alta Pereţii de zăpadă mişcătoare ascundeau totul. BEEE! behăia valea. O oaie fugi pe lângă ea, scoţând fum. În ce direcţie se afla nava cerească albă şi încotro cea mov se auzi bubuitul înăbuşit al unei împuşcături. O voce îndepărtată striga, îndurerată. Oameni care ţipau, zăpăciţi. Ameninţarea dispăruse.

— Trebuie să mergem drept înainte, spuse Juke, să urcăm panta, să plecăm de aici.

Ca să găsească adăpost la mutanţii din sălbăticie? Când nava mamei ei venise după ea cu Olli, Marti şi alţii din palatul Pohjola?

— Zăpăceala ne va ajuta, Jatta. Gărzile mamei tale nu pot învinge.

Nu puteau. De ce trimisese mama ei nava s-o caute? Să-l ia pe Jack, bineînţeles! Cucii îi povestiseră Norocoasei despre copilul miraculos. Urma să fie luată şi Jatta acasă? Sau părăsită iar?

Juke părea la fel de incapabil de acţiune ca şi Jatta. N-avea rost să se mute în altă alee însorită acum, când erau singuri – cu excepţia femeii care se ruga. În valuri de zăpadă, orbită de soare, strigată de o femeie nebună în piele de şarpe, în mijlocul ţipetelor, a încăierării nevăzute şi a oilor în flăcări, ce conduită ar fi avut sens?

Un bărbat ieşi din peretele de zăpadă, lângă fata de ţăran. Purta o bonetă în patru colţuri, de care atârnau panglici portocalii şi roşii. Pe bonetă se strânsese zăpadă. Fulgi mari acoperiseră haina şi pantalonii cafenii. Neaua îi masca figura: un machiaj alb. De măscărici.

Dar Jatta îl recunoscu.

— Jarl! intonă ea. Jarl al meu!

Cu inima bubuind, se avântă spre iubitul ei.

Să-l îmbrăţişeze? Sau să-l lovească pentru că o părăsise? Ce cântec înşelător va avea azi pe buze?

— E tata!

Jack deveni o fiinţă sălbatică în strânsoarea lui Juke. Se zbătu şi se eliberă. Căzu în iarbă. Sări şi alergă după Jatta, strângând pumnii mici.

Masca de zăpadă căzu de pe figura lui Jarl Pakken – iar Jatta înlemni. Figura pe care şi-o amintea bine era acum cenuşie, nu aurie. Pielea iubitului ei se făcuse ca hârtia. Ochii, de-o nuanţă galbenă, bolnăvicioasă. Buzele pline îşi pierduseră culoarea, deveniseră albăstrui Gropiţele din bărbie – ulcere. Puţea a lapte acrit şi excremente. Jatta îl privi speriată, zăpăcită.

Tânăra în piele de şarpe se cutremură. Sfârcurile ei, buricul, părul pubian negru, zburlit – toate erau vizibile, expuse. Şi toate acoperite. Totul era vizibil, totul era interzis. Nările i se lărgiseră. Figura i se contorsionase într-un zâmbet nebunesc, în timp ce se întorsese spre fostul iubit al Jattei.

— Dragul meu Jarling, strigă, ea. Nu mă mai poţi avea. Eşti mort. Sula ta e moartă. Limba ta e moartă.

— Taci, Anni. Stai liniştită.

Vocea, cândva răsunătoare, a lui Jarl, devenise foşnetul unor frunze uscate agitate într-un coş.

Zombi.

Zombi.

Zombi.

Cuvântul se scria în mintea Jattei. O insectă mică, rea, care-i pătrunsese prin ureche:

Zombi. Zombi.

Un ţipăt se ridică pentru a izgoni cuvântul-insectă insistent. Ţipătul urca din străfundurile ei. Urletul parcursese un drum lung, înainte de a elimina cuvântul acela îngrozitor. O clipă, Jatta păru aproape calmă.

Privirea lui Jarl alunecă de la mamă la băiat.

— Fiule, las-o pe frumoasa Anni să te ia în braţe.

Sunetul acela de frunze uscate…

Jack se aruncă asupra lui Jarl. Cu pumnii strânşi, plin de furie şi frustrare.

— Tata e mort deja! Jack nu-l poate ucide!

Pumnii băiatului lăsară urme mărunte pe cămaşa lui Jarl. Cadavru umblător – în asta îl transformase Jatta pe Jarl. Viitorul mort o sedusese atât de fermecător… şi-şi însămânţase copilul în ea. Un băiat metis. Hibrid. Pe jumătate juttahat. Acel juttahat special părăsit. Înzestrat cu şiretenie, îi furase darul ei preţios. Duhoarea lui o scârbea. Într-un spasm al înţelegerii, Jatta îşi dădu seama că Jarl se antrenase cu fata aceea îmbrăcată în piele de şarpe. Se pregătise în arta seducerii unei femei umane. Învăţase să facă dragoste. Îi cântase, o călărise iar şi iar, până la perfecţiune. Acel mic cuvânt, zombi, o oprise pe Jatta să priceapă imediat ce-i mârâise Anni lui Jarl. Acum înţelesese.

Iar ţipătul erupse din ea.

Şi zidurile de zăpadă viscolită se prăbuşiră brusc.

Zăpada se întinse iute în pete albe. Netede. Un amestec de urale ce se topeau.

Oi zăpăcite rătăceau încă în jur. Ca nişte troiene mobile de zăpadă. Mioare ce fumegau behăiau prosteşte. Încăierarea nu mai era orbească. Oamenii se ghemuiau, fugeau. Paznici, juttahaţi de bronz, călăreţi care descălecaseră. Ici, resturile unui

cadavru de cal, colo un trup de juttahat sau o oaie împuşcată. Juttahatul care purta şarpele se afla la peste cincizeci de metri de alţi juttahaţi şi la mare distanţă de nava lor.

Din nava albă ţâşni o femeie dolofană, arătând tânără, îmbrăcată elegant. Într-o rochie de catifea purpurie, cu cizme stacojii. O tiară din nestemate strălucitoare stătea pe părul ei negru, lucitor. Norocoasa Paula Sariola. Regină cât se poate. Ţipătul Jattei încetă.

Mama ei risca să fie împuşcată de juttahaţi. Poate că era sigură că străinii nu vor trage în ea. Poate avea dreptate. Jatta ştia ce însemna grăsimea mamei ei. Altă sarcină, în şirul lung de peste o sută de fiice.

Norocoasa ieşise din nava cerească pentru că-i zărise pe Jack şi pe Jatta?

Din cauza agitaţiei. Jack era epuizat. Energia plină de furie se scursese din el atunci când dispăruse zăpada. Izbi iar lucrul care fusese Jarl.

— Vei fi crescut de cei din neamul tău, spuse zombi.

— O să am grijă de tine, îi făgădui Anni, apucând băiatul, trăgându-l spre ea.

Plecă împreună cu el, întorcându-i Jattei spatele îmbrăcat în piele de şarpe. Jarl se împletici în urma ei. Alţi juttahaţi interveniră, strângându-se lângă Anni.

Jatta se repezi, dar Juke o opri.

— Lasă-mă!

— Te vor lua şi pe tine, te vor folosi!

— Salvează-mi băiatul, Juke! Lasă-mă să mă duc!

El nu voi. Nu voi să-şi rişte pielea.

— Fii blestemat!

Se luptă cu Juke, Ce laş!

— Nu fi proastă, copilul e pe jumătate străin!

— Nu-mi pasă! El a avut încredere în tine, mutantule!

Juttahaţii mânau dădaca, având copilul în braţe, şi zombi-ul care fusese iubitul Jattei.

— Mamă! strigă ea. Salvează-mi copilul!

Regina strigase deja ordine oamenilor ei.

— Prindeţi şarpele şi juttahaţii! Aduceţi magul-mana şi pe cel ce vorbeşte pentru el!

Jatta nu-şi credea urechilor. Norocoasa schimbase priorităţile într-o clipă. De aceea ieşise din navă: pentru a-şi opri oamenii

să piardă timp încercând să prindă copilul miraculos, când exista o pradă mai mare. De aceea îşi riscase pielea veche de secole, dar mereu tânără.

Pentru un mag-mana.

Gărzile din nord se repeziră spre purtătorul izolat al şarpelui, în timp ce povara acestuia se înălţa, strălucind. Juttahaţii împingeau doica spre nava de război, croindu-şi drum printre oi. Un cioban descărcă arbaleta, apoi omul se prăbuşi peste capul calului ce se împiedicase, cu gâtul tăiat de-o rază.

— Salvaţi-mi băiatul! strigă Jatta.

Unul dintre oamenii Norocoasei aruncă o plasă peste purtătorul şarpelui.

— Jarl! urlă Jatta, v-am prins magul!

Să facă orice să-i împiedice pe juttahaţi s-o împingă pe Anni la bordul navei mov. De ce stăpânul lor şarpe era mai puţin important decât copilul demon? Pentru că exista doar un Jack pe lume? Răpirea lui Jack avea importanţă mai mare… Poate magul nu trimisese gânduri clare celor ce-l slujeau… Poate era încă zăpăcit de furtuna-mana… Patru paznici din Puhjola trăgeau plasa cât de repede puteau. O plasă care ar fi trebuit să-l prindă pe fiul ei iubit! Ce credea mama ei că era Jack? Un pui de fiară sălbatică?

Juke o conduse spre nava cerească albă. Cizmele ei se împiedicară în iarbă. Bărbatul o ridică şi o strânse la piept, în timp ce ea se zbătea şi se lupta. Norocoasa o chemă, autoritară:

— Vino, fiica mea! Grăbeşte-te!

Apoi se retrase pe rampă, în fruntea gărzilor.

— Vei merge cu mama ta, îi bolborosi Juke la ureche. Aşa-i glăsuit, aşa-i glăsuit!

19. Minkie Îndrăgostit

Kyli Kennan. Născută Helenius, privea încurcată spre lacul Lasinen. Se străduia să zâmbească, pe parcă lacul i-ar fi oglindit şi mărit zâmbetul, umplându-i sufletul de fericire.

Rama ferestrei era ruptă şi fără geam. Deşi partea interioară fusese reparată. Iarna, când va veni, va năvăli în camera din turn şi va acoperi podeaua goală cu zăpadă. Într-un colţ, o pasăre, redusă la pene, oase şi gheare, cu o săgeată ruginită în

trup. Cadavrul se afla acolo de luni sau ani…

Camera părăsită era, cu siguranţă, cea mai proastă din tot castelul dărăpănat. Dacă Kyli reuşea să zâmbească acolo, ar fi putut să zâmbească în oricare altă parte.

În timp ce privea linia de funicular nefolosită ce lega culmea prăfuită Niemi de magaziile de lângă mal, i se făcu dor de Saari, de canalele şi fântânile lui frumoase. Îşi stăpâni nostalgia referitoare la castelul de lângă apă al tatălui ei, de unde se vedea Murame cel larg, plin de forfotă. Pe lacul acesta se aflau doar câteva bărci de pescuit. Închis în toate părţile de ţărmuri, aşa cum era ea închisă într-o viaţă umilă, departe de surorile ei, de fetele sclipitoare de la castel.

De acum, castelul acesta va fi curtea ei!

Dirijată de puternica Doamnă Inga Kennan, slujită de Snowy cel cu faţa ca zmeura şi alţi servitori, cu fraţii mai mici ai lui Minkie, Kosti şi Karl, ca scutieri. Îşi va găsi prieteni în oraş. Da, va fi în stare să-şi joace rolul. Nu splendid, dar satisfăcător.

— Kiki-liki, Kiki-liki, unde eşti?

Inima îi bătu mai repede, auzind sunetul vocii soţului ei.

Vocea lui încântătoare.

— Sunt aici, Minkie, strigă ea. În vârful turnului.

Uşa scârţâi, deschizându-se, iar el apăru. Minkie se uită plin de fericire la soţia lui. Ochii săi căprui erau plini de adoraţie şi admiraţie. Cât de frumos arăta, cu buclele-i castanii într-o dezordine aranjată cu grijă! Generos, plin de umor, viteaz. Şi cât de mult se străduia să-i îndeplinească orice chef – sau măcar o mare parte din pofte – în privinţa refacerii castelului, folosindu-i zestrea…

O violase destul de repede, după ce încercările de seducere eşuaseră – seducere care, bănuia ea, fusese sprijinită de unele persoane din cercul ei intim, complici câştigaţi prin şiretenie sau şantaj.

Minkie traversă camera şi o luă în braţe. Îşi frecă, plin de afecţiune, nasul cârn de năsucul ei ridicat în sus.

— Ce bumb arogant, drăgălaş, şopti el. Îl ador! Venerez fiecare bucăţică din tine!

O ţinea de umeri, ca şi cum ar fi vrut s-o privească pentru a mia oară. Se uită la figura subţire, ovală, mărginită de o cascadă de bucle blonde. Mâinile îi alunecară încet pe trupul îmbrăcat în veşminte de satin roz. Degete tremurătoare îi atinseră în treacăt

sânii mici, ridicaţi, înainte de de a mângâia delicat curba blândă a şoldurilor. Părea cuprins de extaz, de parcă orice creştere a intimităţii l-ar fi făcut să leşine. Veşmântul ei era sacru, ea – o zeiţă, una cu care se afla în relaţii prieteneşti, vesele.

Cât de diferit de momentul răpirii, când îi trăsese fusta în sus. Până la mijloc, în pădure, şi pătrunsese în ea cu un strigăt prelungit de uşurare, de durere, de-ai fi crezut că el era cel violat!

Fusese posedat – vrăjit şi înnebunit. Viaţa şi sănătatea îi fuseseră afectate. Ea reprezentase leacul. O potolise nu cu o mână peste gură (strigătele lui acoperiseră oricum protestele ei) ci printr-o izbucnire de devotament exaltat, atât de stupefiant că o copleşise. Minkie răspândise atâta patimă în jur, încât sentimentele ei se modificaseră. Acesta era talentul lui – într-un asemenea moment părea doar instrumentul, nu stăpânul. Un talent în spatele unui simplu libertinaj. Vrăjea atât obiectul dorinţei, cât şi pe el.

Kyli Helenius fusese obiectul lui cel mai important – cu diferenţa că, de data asta. Căutase o soţie nobilă nu doar o noapte de distracţie. Rezistase chemării lui. Până la urmă fusese nevoit s-o răpească pe Kyli cea încăpăţânată, să-şi impună dorinţa cât mai de aproape, pătrunzând în ea.

Făcând-o de ruşine. Înfuriindu-l pe seniorul Helenius, în ale cărui graţii Minkie se străduise luni de zile să între, purtându-se ca un scutier sârguincios.

Cât despre fetele şi doamnele de la curtea din Saari, interveniseră în favoarea lui Minkie şi a lui Kyli. De teama dezvăluirilor privind propriile lor greşeli? Oricum, o mare parte din ele…

Până la urmă, o reconciliere rece. O căsătorie în grabă. O zestre destul de bună, o adevărată avere pentru Kennanii din castelul Niemi.

În zilele acelea, Kyli se scăldase în admiraţia lui Minkie. Adoraţia lui veselă o hrănea, ca nectarul. A fi zi de zi cu el însemna ceva încântător. A-l ierta nu era cuprins în asta.

— Ce faci aici, suflet iubit? întrebă el.

— Camera asta are nevoie de o fereastră nouă, cu geam. Nu crezi?

— Presupun că da. Răspunse el liniştit, prezenţa ei făcându-l să nu vadă defectele evidente. O să-l pun pe Snowy să aibă

grijă, găinuşa mea! O s-o măsoare şi o să se ducă în oraş, la tâmplar şi geamgiu, cu câţiva din banii tatălui tău. Tu hotărăşti cum vor fi cheltuiţi.

Dacă tot ai pomenit de sticlar… Minkie, oglinda cea nouă din camera de îmbrăcat are un defect. Mă face să arăt strâmbă. Aproape urâtă, din anumite unghiuri! Du-o înapoi. Cere alta în schimb.

— A fost bună, când a adus-o Snowy…

— Nu mai e. Cred că are un nakki în ea, care face ca sticla să reflecte caraghios.

— Ruokokovski, mormăi Minkie.

— Ce-ai zis?

— Nimic, iubirea mea.

— Ba da. Urăsc secretele pe care nu le cunosc.

— Nu eşti secretul meu, Kiki-liki, zise Minkie, aplecându-se înainte să atingă cu limba gâtul alb. Aş vrea să te ling toată noaptea, până ai curge ca o cascadă!

Ea râse, încântată. De ce să regrete castelul capitulării ei, când trupul ei era un palat? Dar trebuia făcut ceva cu oglinda aceea…

— Trebuie să reclami că oglinda are un nakki în ea. De ce are?

— Un mister… Snowy o să-l prelucreze pe sticlar…

— De ce nu tu, drăcuşorul meu curajos? Sau îţi respecţi prea scrupulos jurământul?

— Jurământul? zise Minkie, părând uimit.

— Să nu mai lupţi, după căsătorie. Să nu mai vânezi juttahaţi. Să nu mai provoci duşmănii inutile, aşa cum făcea răposatul tău tată. Îţi aminteşti?

— Oh, da. Legământul acela. Sigur că mi-l amintesc, găinuşă scumpă! Promisiunea e înscrisă pe umărul meu.

— Acolo unde nu poţi s-o vezi!

Specialistul în tatuaje din Saari desenase, într-adevăr, simbolul unui lacăt mic pe spatele lui Minkie şi o cheie discretă în palma lui Kyli. În timpul căsătoriei, când preotul-mana intona cântările. Tatuajul fusese făcut la insistenţa seniorului Helenius.

— N-am vrut să-l supăr pe socrul meu provocând tulburări la graniţa lui…

— Legământul tău e valabil şi pentru isii de bronz sau, vărgaţi nu numai pentru cei de catifea.

— Sigur, sigur. Oricum, cei vărgaţi locuiesc departe…

— Scopul legământului e să rămâi în viaţă, bărbate!

— Şi să fiu aproape de tine, dragă Kyli. Ce să-mi doresc altceva? Sunt încântat. Oricum, tata nu i-a făcut duşmani chiar pe toţi. Mama spunea că, o dată, i-a adus servicii chiar Norocoasei. Norocoasa Sariola i-a fost recunoscătoare. Cel puţin bănuiesc că i-a fost, deşi tata a trebuit să fugă, înainte de a-şi primi răsplata.

— Ce serviciu?

— Mama a făgăduit să-mi spună când voi deveni înţelept şi n-o să mă mai ţin de prostii.

Minkie privi plin de dragoste, la nevasta lui de cinci săptămâni.

— Cred că a venit momentul, datorită ţie, găinuşa mea scumpă! A venit momentul aflării secretului de familie!

Încântat, se pregăti să plece.

— Stai, Minkie!

— Sigur, răspunse el şi căzu, în mod teatral, în genunchi, murdărindu-şi pantalonii.

— De ce nu vrei să discuţi chiar tu cu sticlarul? De ce îl trimiţi pe Snowy?

— Din cauza legământului meu de a fi blând. Pe de altă parte, sunt nobil. Aş fi stânjenit…

— Tu, ruşinos? Cred, răutăciosule, că va trebui să aflu ceva din trecutul tău, care să justifice apariţia unui nakki în oglinda mea.

— Citeşti în mine, Kiki-liki, pentru că m-ai cuprins în tine, zise el, în timp ce mângâierile îi deveniră mai ferme, înmuind-o. Numai că tu vrei ceva mai mult în căldura umedă, secretă, din tine, în portul cel fierbinte, neted…

Ea rămase slabă, docilă…

— Secretul… spune-mi-l…

— Fata sticlarului, mărturisi Minkie. Mi-e teamă că nu-i niciun secret.

— Nu vrei să am de-a face prea mult cu cei din oraş, să nu aud indiscreţii în dreapta şi-n stânga. Să nu-mi vâr nasul în fleacurile alea… Aşa deci!

Seriozitatea înnoură figura lui Minkie.

— Crezi cu adevărat că ai nevoie de nişte prietene, ca în Saari, draga mea? Când eu sunt cu tine şi voi fi întotdeauna? Te

rog, alege măcar unele urâte! Dar ce spun! Lângă tine, orice altă femeie e nimic! Dar vai, unii oameni suferă de o dorinţă neîntreruptă şi de neastâmpăr în pantaloni. Eu am terminat cu aşa ceva, zise Minkie apucându-i mâna stângă şi sărutându-i palma. Aici se află cheia sufletului meu!

Se ridică. Genunchii se murdăriseră de praf. Kyli fu încântată să iasă din camera murdară, neîngrijită. Totuşi când trecu pe lângă pasărea moartă, avu impresia că pe podea se afla o inimă străpunsă…

— Mamă, întrebă Minkie, ceva mai târziu, vrei să-mi spui secretul tatălui meu, din moment ce acum nu mai mă ţin de prostii şi-s om însurat?

Inga Kennan îşi privi fiul cu un zâmbet plin de dragoste.

Camera Doamnei de Niemi era acoperită cu tapiserii reprezentând bărbaţi aspri, în bătaia vântului, agitând săbii. Războinici călare care suflau în cornuri lungi, chemând la măcel, masacre şi încheierea socotelilor. Doamna broda o faţă de plapumă cu flori de mătase. Prin fereastra largă, lângă care stătea, se vedea lacul liniştii şi malul îndepărtat, acoperit de copaci. Patul ei era o barcă mare, curbată, cu catarge solide la cele patru colturi, cu pânzele atârnând. Petele de pe lemnul bej de horzma însemnau găuri făcute de albine-miner. În patul de dimensiuni uriaşe, în masă şi în grinzile din colț exista o reţea de galerii subţiri cât acul. Covoarele de pe jos erau doar zdrenţe.

Mama lui Minkie oftă:

— Mi-ar place ca, într-o zi, să am pe pereţi lucruri mai vesele în locul răzbunărilor acestea îngrozitoare…

— O să le ai de îndată ce terminăm de aranjat holul din faţă. Nu, chiar mai devreme. Hotărăşte-te ce modele vrei. Îl trimit pe Snowy în Saari, să comande lucruri plăcute.

— Nu, nu trebuie să risipim prea mult pe decoraţii.

— Pe frumuseţe, protestă Minkie. Am adus frumuseţea aici, deci locuinţa ei trebuie să fie minunată, nu posomorâtă. Ai aşeza un diamant pe un lemn putred sau pe un fier ruginit?

Inga dădu din cap.

— Cred că o să păstrez draperiile încă un timp. Să-mi amintească de ce i s-a întâmplat lui Ragnar.

Mama şi fiul discutară un timp. Doamna Inga, în rochie

groasă, neagră, de lână, împodobită cu bijuterii mărunte, ca nişte stele pe un cer întunecat, şi corsaj din dantelă neagră, presărată cu paiete, era cea de la care moştenise Minkie înfăţişarea frumoasă. Părul castaniu, ce începuse să încărunţească, îi era împrăştiat pe umeri. Avea buze pline, senzuale. Pielea, ca din unt sculptat, doar cu slabe urme de riduri. Ochii de-un căprui deschis priveau curajos, provocator. Nasul – spre deosebire de cel ştrengăresc al lui Minkie – era drept.

Nasul lui Minkie semăna cu cel al tatălui său. O pictură ce-l înfăţişa pe Ragnar Kennan atârna peste o tapiserie cândva sângerie, acum decolorată. Un bărbat mândru, încordat, provocator, ce părea încruntat – poate datorită sclipirii vopselei. În spatele lui, nori negri se ridicau deasupra unui orizont luminat de fulgere. Într-un contrast uimitor, mâna dreaptă a lui Ragnar stătea nu pe o armă, ci pe o statuie din alabastru, de mărimea unui copil, reprezentând o nimfă.

Inga zise:

— Ţi-aş fi spus secretul când erai mai tânăr, Minkie, dacă nu te-ar fi putut face imprudent. Chiar şi aşa, am fost tentată. Nu-i bine să umbli după fete. Taţi şi fraţi jigniţi îşi puteau pregăti oricând cuţitele, dar tu ai găsit întotdeauna căi de a scăpa cu bine, nu ca sărmanul Ragnar, cu talentul lui de a provoca oamenii… Nici să vânezi juttahaţi, de dragul distracţiei, nu-i ceva mai grozav.

— N-o să mai fac asta, mamă, deşi cred că neoamenii preţuiau lucrul ăsta.

— Preţuiau? Ce vrei să zici?

— Îi ţinea încordaţi. Ne atacau, deci era normal să…

— S-a terminat, îl întrerupse Inga.

— S-a terminat, acceptă el.

— Isii au planuri de durată, Minkie. Nu se răzbună neapărat îndată. Cucii le-au spus cine eşti. Tu şi Snowy nu v-aţi ţinut secrete isprăvile eroice…

— Presupun că au fost cu adevărat eroice, dacă tot ai pomenit de ele, chiar dacă am terminat cu asemenea activităţi.

— Ai recâştigat o parte din respectul pierdut de tatăl tău. Cât despre aventurile tale amoroase…

— Şi ele s-au terminat, mamă.

— Presupun că multă lume iartă un tânăr viteaz. Dar dacă vei

avea necazuri teribile…

— Cum aş putea să am de acum încolo?

— Dacă şerpii îşi vor pune în minte să te pedepsească… ei bine, tatăl tău a găsit un loc în care să se ascundă, în afara lumii noastre. Necazul a fost că s-a întors din ascunzătoare. S-a întors. Pentru că… i-am… lipsit. Şi tu mi-ai fi lipsit, dacă juttahaţii te-ar fi ucis, pentru a încheia socotelile. Îi iubesc pe Kosti şi Karl, dar n-aş fi rezistat, dacă ai fi murit. Acum pari, în cele din urmă, să fii în siguranţă.

— Nu mi-ai spus secretul ca să nu devin nesăbuit…

— Din alt motiv. Ceea ce-ţi voi spune nu trebuie irosit într-o escapadă juvenilă, aşa cum obişnuiesc bărbaţii să facă cu lucrurile de preţ. Îţi voi dezvălui înţelepciune femeiască, deşi tatăl tău i-a descoperit izvorul.

— Ce înţelegi prin înţelepciune femeiască?

— Cea care are de-a face cu creaţia, nu cu distrugerea.

Intrigat, Minkie îşi strânse mâinile, ca şi cum ar fi demonstrat noul său simţ al autodisciplinei şi reţinerii.

Lăsând broderia de o parte, Inga îi povesti istorisirea adevărată a modului în care soţul ei găsise un loc în care să se ascundă, un loc despre care niciun cuc nu putea răspândi zvonuri. Dar, înainte de asta, amintise o altă poveste:

— Când Dumnezeu a făcut primul bărbat şi prima femeie, aceştia au trăit într-un paradis dincolo de Unealta Creaţiei, care era un lac fără fund. În fiecare zi. Eva dădea naştere unei fiice. Dar nu voia ca vlăstarele ei să iasă în lumea sălbatică. Le-a ascuns pe toate în lac. Dumnezeu venea în fiecare seară şi o întreba pe Eva dacă a avut copii. Eva răspundea întotdeauna: „Încă nu, Doamne, încă nu”. Iar Dumnezeu îl certa pe Adam pentru lipsa lui de ardoare şi potenţă, spre supărarea acestuia.

— Nu mă mir, rânji Minkie.

— În fiecare noapte, după ce pleca Dumnezeu, Adam făcea dragoste cu Eva, cât de pasionat putea. Iar Eva îi cânta şi-l adormea. Dimineaţa, înainte să se trezească Adam, Eva năştea altă fată şi o ascundea în Lacul Uneltei. Într-o dimineaţă, un tunet l-a trezit pe Adam şi acesta a văzut ce făcea Eva. Seara, i-a povestit lui Dumnezeu. Acesta s-a supărat. A ordonat să crească peste Lacul Uneltei o piele ca gheaţa, încât să nu poată intra nimic în apă. Şi nici ieşi. Adam şi Eva au trebuit să se mute în altă parte pentru a găsi apă de băut şi peşte de mâncat. De

atunci, Eva a dat naştere la o mulţime de fii şi fiice. Dar fetele preaiubite pe care le născuse vor rămâne ascunse în paradisul lor subacvatic din adâncul lacului fără fund… Ei bine, Minkie, continuă Inga, când tatăl tău a fugit călare prin sălbăticia în spatele căreia trăiesc mutanţii, când rămăsese fără provizii şi speranţă, a nimerit peste Lacul Unealtă. Se află printre alte o sută de lacuri. Ceaţa-mana acoperă totul în jur. Lacul Unealtă, în formă de romb, se află în spatele unei culmi mai abrupte decât cele de aici. Din Niemi. Culmile formau două laturi ale lacului. Tatăl tău şi-a făcut tabăra în partea cea mai înaltă a acelor stânci, încât să vadă dacă este urmărit.

— Şi duşmanii nu-l vedeau?

Minkie îşi dăduse seama de firea impetuoasă, ce ducea la înfrângeri, a tatălui său, chiar dacă amintirile slăbiseră. Cu doisprezece ani în urmă, când Inga rămăsese însărcinată cu fraţii lui mai mici, un cuţit pusese capăt existenţei tatălui lui Minkie. Băiatul avea atunci unsprezece ani. Înainte de întoarcerea plină de ghinion a lui Ragnar în dărăpănatul castel Niemi – pe drum ocolit, neîntâlnind în cale decât pe nebuna Doamnă Norocoasa – tatăl lui Minkie lipsise vreo cinci ani, devenise un străin pentru fiul lui.

— Existau nişte bolovani mari! replică mama, indignată. În noaptea aceea, în starea lui încordată, tatăl tău a visat că toate fetele ascunse ale Evei îl chemau în sanctuarul lor submarin. Probabil că a mers în somn – şi s-a trezit în aer, prăbuşindu-se spre suprafaţa lacului. A izbit puternic apa. S-a cufundat adânc, iar curentul l-a tras şi mai adânc. Mâinile fecioarelor îl apucaseră de încheieturile mâinilor, conducându-l în străfundul lacului fără nume. Ragnar s-a temut că o să se înece Dar acolo se afla aer proaspăt şi lumină. Intrase în paradisul fiicelor Evei.

— Îmi spui adevărul?

— Da, dacă Ragnar mi-a povestit mie adevărul. Sunt sigură că nu m-a minţit. Unde ar fi putut să se ascundă atât timp? Printre mutanţi? În disperarea lui, a găsit Lacul Unealtă. E adevărat. Deşi nu-i uşor să-l găseşti, dacă nu ştii unde să te uiţi.

— Bolovanii din vârful culmii.

— Ceaţa-mana îi ascunde. Dar paradisul l-a invitat să între…

Deci acolo se pitise Ragnar fugarul, un număr de ani…

— La început, Ragnar a crezut că murise. Dar nu, se afla doar în afara acestei lumi, într-un colţ de paradis rămas după ce-a

fost făcută lumea asta…

— Cu toate fiicele Evei locuind în el?

— Nu glumi cu aşa ceva, fiule! Ragnar a descoperit aventuri în paradis. Paradisul e ca un vis în care putea face orice dorea, numai că, mai târziu, visul a început să aibă idei proprii. S-a întors împotriva lui. Atunci a plecat şi s-a întors în lume.

— Ce s-a întâmplat cu calul? întrebă Minkie.

— Care cal?

— Cel pe care-l călărise tata.

— Bineînţeles că nu mai era acolo!

— Un lac în formă de romb; repetă fiul ei, cu munţi pe două laturi şi stânci mari căţărate pe culmea cea mai înaltă, la sud-est de mutanţi.

Minkie se scărpină în ceafă, apoi pe braţul drept, de parcă îl năpădiseră furnicile.

— Un lac fără fund?

— Altfel, cum crezi că ar fi putut să încapă tot paradisul în apă?

O mulţime de cratiţe de aramă, castroane de porţelan și cazane prindeau picăturile de ploaie care asediau acoperişul în formă de arcadă al sălii de mese. Două duzini de recipiente se aflau pe mese şi podea, în timp ce apa se scurgea prin crăpăturile dintre grinzi. Ploaia pătrundea prin ferestre, făcând bălţi pe pervazuri. Un candelabru împrăştia întunericul norilor, în timp ce Minkie, Kyli, Snowy, Kosti, Karl şi bătrâna Goody mâncau plăcintă cu peşte pe una din mesele neinundate. Ploaia răpăia monoton, aproape acoperind zgomotul picăturilor în vase.

— Rareori potopul pătrunde prin acoperiş, o asigură Goody pe îmbufnata Kyli, cu toate că băieţii se grăbiseră să pună toate vasele disponibile în poziţii pe care le ştiau dinainte. Oricum, nu în halul ăsta, adăugă ea.

Sala putea găzdui o sută de oaspeţi. În seara aceea arăta mai degrabă deprimantă decât mare.

Ca s-o distreze pe mireasa lui Minkie, bătrâna menajeră povesti un basm despre un nakki de apă care se îndrăgostise de un tânăr lăutar frumos, care-şi clădise o colibă lângă lacul ei.

— Nu voia să-l tragă pe flăcău cu forţa în braţele ei, să nu-l înece, zise Goody, cu gura fără dinţi. După ce s-a gândit un timp, nakki a năvălit în colibă sub forma unor stropi de ploaie

care au udat patul în care se afla flăcăul. Dar asta l-a enervat şi supărat pe tânăr, care a răcit. A pus tablă peste acoperişul din trestie.

Ploaia picura în cratiţe. O cascadă se scurgea de pe acoperiş prin faţa ferestrelor. Menajera ridică glasul.

— Atunci, nakki s-a transformat într-o femeie din apă caldă, ţinută la un loc de-o piele din apă ţesută. A bătut la uşă. Băiatul a fost vrăjit de frumuseţea ei, îi făcu Goody cu ochiul lui Minkie. A îmbrăţişat-o, a dus-o în pat. Dar nakki neglijase să se gândească la urmările momentului când va pătrunde în ea! Alt pat ud. Şi nici urmă de femeie!

— Ce poveste plicticoasă! exclamă Kosti, care avea doisprezece ani, în timp ce fratele lui, Karl, îi făcu semn să tacă, nefiind de acord cu el.

Kosti, cu păr creţ, arătos, sărea prea uşor, nerăbdător, la concluzii. Karl, al cărui păr castaniu atârna ca nişte frânghii moi, şi a cărui figură slabă era plină de coşuri, avea tendinţa să mediteze asupra lucrurilor, storcând esenţa lor ca puroiul din coşuri.

— Rândul următor, continuă Goody, nakki şi-a cusut o cută încântătoare între picioare…

Degetele Doamnei Inga băteau pe masă, în ritmul picăturilor de ploaie. Dar nu-i spuse bătrânei să tacă.

— Vizitatoarea fermecată nu s-a sfărâmat în patul tânărului lăutar, în timp ce şi-a obţinut plăcerea. Dar când acesta s-a dat înapoi, s-o admire, a văzut, spre surprinderea lui, un grup de peştişori care se agitau în interiorul trupului ei. Mărită de curbele trupului, sânilor şi membrelor, sperma lui se transformase în ţipari, sprot şi boişteni! mai mult, peştii sorbeau apă din ea şi creşteau! Curând, n-a putut rămâne o femeie cu un acvariu în trup, ci a devenit un peşte obişnuit, uriaş, care se zbătea. Nakki s-a grăbit spre lac, să elibereze viaţa din ea, dizolvându-se.

Goody se uită la Kyli, care chicoti.

— În noaptea următoare, nakky a venit la lăutar ca o femeie din piftie. Când flăcăul s-a ridicat de pe ea, a văzut urma imprimată de el însuşi. Nu figura ei, ci a lui. Încet, piftia s-a îndreptat, apoi a ieşit afară. În locul sexului ei, a văzut crescând o imitaţie din gelatină a propriului lui organ. Ea a ţipat şi el a făcut acelaşi lucru.

Kosti se agita nerăbdător, dar Karl era numai urechi.
— Ei bine, în noaptea de după aceea…
— Asta-i o poveste ca un cerc de maimuţe! exclamă Kyli.
— Fiecare ţinându-se de coada celeilalte, zise, cu voce piţigăiată, Karl.
— Ia să vedem, improviză nevasta lui Minkie. În noaptea următoare, nakki a venit ca a femeie de zăpadă iar frigul l-a făcut neputincios pe lăutar. După aceea, l-a vizitat sub forma unui abur încins, de saună. Opărit, flăcăul a fugit din colibă, pe mal, şi s-a aruncat în lac, în braţele reci ale apei…
Goody chicoti. Îşi vârî în gura fără dinţi o îmbucătură de plăcintă de peşte. În timp ce mesteca, bolborosi:
— Ai ajuns prea devreme atât de departe…
Snowy, cu figura lui de-un roz strălucitor din cauza acneei, se bâlbâi:
— Ar-ar-ar fi pu-pu-pu-tut să vi-vină alu-lu-lu-necoasă ca u-u-u-uleiul de peş-ş-te…
Ploaia acoperise complet ferestrele. Picăturile se scurgeau în cazane şi cratiţe. Minkie se scărpina. Ştia Goody de fiicele subacvatice ale Evei? Nu trebuia să se gândească la aşa ceva acum, când o avea pe Kyli…
— Când putem să dansăm în sala asta? întrebă Kyli, închizând ochii şi imaginându-şi doamne tinere şi cavaleri mişunând în jur.
— Ştiu eu un dans special, şopti Minkie. Numai că-i pentru doi parteneri în pielea goală…
Soţia lui se legăna pe scaun. Tocmai atunci, o picătură strălucitoare o izbi în vârful nasului.
— Oh! se văită ea, dezamăgită. Acum se scurge şi aici! Cum să ţinem un bal, chiar dacă n-ai invita nicio fată de sticlar? zise ea, cu dispreţ.
— Ştiu cum, se grăbi să spună Minkie, cu grandoare. O să-mi duc zeiţa la gala din Valea Vorbitorilor!
— Serios? Vrei?
— Pot să vin şi eu? strigă Karl.
— Şi eu? interveni Kosti.
Minkie ignoră rugăminţile fraţilor săi.
— Cât vom lipsi, Snowy o să repare acoperişul. Nu-i aşa?
— E-e-u mai-mai de-degrabă…
— E băiat bun. Sigur că o să repare acoperişul!
Valea Vorbitorilor se afla în direcţia opusă satelor mutanţilor

şi a sutei de lacuri din jurul lor…

— O idee splendidă. Minkie, zise Inga. Kyli se va simţi în elementul ei la gală. Iar tu vei fi alături de ea, nu?

— Bineînţeles! îi răspunse Minkie, foarte sincer.

— Dacă tot vorbim despre gală, interveni Goody, a fost, odată un cuc care obişnuia să-l urmărească tot timpul pe Tycho Cammon, în mod special, de parcă ar fi fost fascinat de faptele lui groaznice.

— Un cuc special? întrebă Karl. Cum a putut fi deosebit de ceilalţi?

— Ajungem şi la asta, tinere! Cucul acela avea un picior rupt. Într-o zi, Cammon a hotărât să încerce să folosească pasărea ca purtător de cuvânt, pentru a anunţa o soartă groaznică unui senior care se închisese în castelul lui…

— Dar ce-o să port la gală? exclamă Kyli.

20. O Pata În Oglinda

Eva. Sora Jattei, era imediat următoarea ca vârstă. După aceea Peştişor, apoi Ester. Sal, Kaisa, Martha şi, cea de pe urmă, Mary, care nu ştia încă să meargă. Acesta era snopul din recolta Norocoasei aflat pentru moment în palatul Pohjola – exceptând viitoarea fiică, aflată în pântecul permanent fertil al Norocoasei.

Eva devenise, la optsprezece ani, o fată viguroasă. Slăbănoaga Peştişor, numai de şaisprezece ani, ajunsese şi ea la o vârstă la care se putea căsători.

Eva Sariola nu voia să-şi risipească sentimentele inutil. Dar o rodea curiozitatea să afle ce i se întâmplase minunatei ei surori mai mari. Până atunci. Eva o considerase pe Peştişor o puştoaică, mai potrivită să-i ţină companie lui Ester decât persoanei ei mature. Peştişor nu arăta diferită de Ester, care avea doar treisprezece ani. Dar Peştişor punea întrebări importante, în timp ce Eva juca rolul unei confidente plină de tact şi cunoştinţe ce încerca – fără prea mult succes – să atenueze curiozitatea surorii sale. Eva nu-şi putea permite să se debaraseze de ea. Pentru fată era foarte important să fie apropiată de o soră mai mare, bună de măritat. Afectată de pierderea fiului ei. Jatta era vulnerabilă în faţa simpatiei.

Cele trei fiice stăteau, la o ceaşcă de cafea pootarană, cu

frişcă şi chifle cu scorţişoară. Într-o sală de mese mică. Prin a cărei fereastră se vedea curtea biroului comercial. În camerele din jurul pieţei acoperite cu o cupolă de sticlă (în care se aflau şi sobe din teracotă, de un zmeriu intens) funcţionarii se agitau mormăind calcule, bâzâind ca nişte muşte. Scriau numere şi simboluri în registre. Numărau bănuţi de bronz, mărci de argint şi monezi de aur. La ora aceea a dimineţii, sala de mese era goală, cu excepţia celor trei surori Sariola. În tunicile lor strălucitoare şi o chelneriţă cu şorţ, care pregătea gustări la tejghea. Un ventilator de plafon agita aerul cald, mirosind a mâncare, cu palete din lemn uşor, clincănind din mecanismul lui de ceasornic. Lămpi cu ulei, cu abajururi din mică pictată, răspândeau o lumină slabă.

Două mâini întinse ieşeau dintr-un zid zugrăvit în alb. Cu palmele în sus. Deasupra, pe perete, o gură larg deschisă şi un nas. Un funcţionar care furase din trezoreria Norocoasei, cu decenii în urmă, fusese vârât în perete. Un glăsuitor puternic îl fixase acolo, la ordinul stăpânei înfuriate a Ţării de Nord. Clienţii puneau plata mâncării în palmele acelea, iar chelneriţa o lua de acolo. Tot ea vâra resturi de mâncare în gură. Unde dispăreau. Simţea el netezimea monezilor? Simţea gustul sau mirosul rămăşiţelor lor?

— Am fost întotdeauna îngrozită de ideea că-mi voi transforma soţul într-un… zombi, mărturisi Peştişor. Pentru că-s aşa…

Atât de mică şi slabă. Poate că nu avea suficientă mana ca să-şi imortalizeze cum trebuia mirele…

Cele trei surori semănau, cu feţe în formă de pară. Pometţi proeminenţi, ochi negri. Înguşti, fără pliuri la pleoape. Peştişor reprezenta o miniatură a lor, cu părul negru coafat într-un tufiş zburlit, s-o înalţe, să sugereze o aură. Eva se dezvoltase mai puternic decât Jatta. Îşi întocmise o coafură strălucitoare, ţinută cu ajutorul unor piepteni şi împodobită cu panglici aurii. Pe un obraz, un tatuaj, o floare-de-stele trasată cu o linie subţire, violetă. Pe gât, pe o încheietură, flori asemănătoare. Oare ce puteai descoperi, în afară de stele, pe trupul ei? Părul Jattei era scurt şi zburlit, ca o perie. O dată masacrat, păruse imposibil să-i regăsească o formă potrivită. Jatta retezase, pentru totdeauna, creşterea nouă, neregulată.

Dacă ţi s-a întâmplat ţie, zise Peştişor, se poate întâmpla şi

altei surori, nu-i aşa?

— De unde să ştiu eu? întrebă Jatta, cu amărăciune.

— Nu vrea să-şi descarce sufletul, spuse Eva. Nu încă Sărmanul tău păr… Te-a tuns mama?

Jatta negă, clătinând din cap.

— A fost mai practic aşa, în timpul iernii. Eşti mai în siguranţă dacă arăţi mai puţin frumoasă, când vagabondezi…

— Te-au atacat bărbaţi? continuă să se intereseze Peştişor. Cum te simţi când n-ai centură?

Inevitabil, Jatta se gândi la Juke. Care părea incapabil să ia cu forţa o femeie…

„Salvarea” Jattei reprezenta ceva nelămurit, confuz, în mintea ei. Imaginile izolate erau vii, dar lipsite de legătură.

Paznici în uniforme de camuflaj conduseseră şarpele de aur captivat şi juttahaţii lui într-un compartiment din spatele navei cereşti panelată cu lemn de yellover. Cineva blestema cele zece secunde necesare, în mod obişnuit, unei puşti cu raze pentru a se reîncărca.

— O armă cu gloanţe ar fi fost mai bună.

— Nu cu mana din jur. Gloanţele s-ar fi muiat în aer…

— Arbaleta-i cel mai bun prieten…

Se părea că patru dintre soldaţii Norocoasei, inclusiv Marti şi Olli, muriseră în Valea Vorbitorilor. În felul acesta, cei doi paznici îşi răscumpăraseră neglijenţa de la Lokka.

Norocoasa o primise pe Jatta plină de bucurie. Ce dar îi dusese fetiţa ei: un mag-mana isi! Norocoasa voise să se joace imediat cu el. Pentru moment, trebuise să aştepte ca nava cerească să se întoarcă în palatul Puhjola. Din cauza aceasta devenise nerăbdătoare. Cu greu ai fi crezut că Norocoasa îşi alungase fiica, sau că o altă călătorie a aceleiaşi nave o părăsise pe Jatta în pădurea pustie.

Nava cerească se înălţase şi înaintase greoi, împingând pasagerii în scaunele capitonate cu piele. Degetele lui Juke se înfipseseră în genunchii lui. Fusese îngrozit de primul lui zbor? Fusese intimidat de regina dolofană, cu veşminte frumoase şi tiară cu safire? Juke îşi pierduse boneta. Privise printr-un hublou spre est, către locul în care îl aştepta sora lui.

— Mamă, întrebase, fără speranţă, Jatta, după ce o să te joci suficient cu magicianul, o să-l schimbi pentru copilul meu?

— Ai fost foarte rea, Jatta. Ai refuzat să te căsătoreşti pentru că ai bănuit că vei crea un zombi?

Întrebarea fusese resimţită de Jatta ca o lovitură în pântec. Norocoasa văzuse cadavrul viu ce se apropiase de fiica ei. Îi înţelesese semnificaţia. Seducătorul Jattei îşi revendicase odrasla. Decisese Norocoasa să abandoneze băiatul bizar după ce văzuse ce păţise Jarl? Îmbătată de poveştile cucilor despre Jack, Norocoasa zburase în sud cu intenţia iniţială de a găsi băiatul.

Juke se grăbise să-i vină în ajutor Jattei.

Un bărbat adevărat n-ar fi devenit zombi. Cel ce ţi-a sedus fiica a fost un soi special de juttahat, creat s-o înşele şi s-o dezvirgineze.

— Şi ce-au vrut juttahaţii? strigase Norocoasa. Să fure viaţă lungă pentru şerpi, sunt convinsă! Cu ajutorul fiicei mele! Pe Kaleva aşa ceva înseamnă trădare. Magicianul trebuie să cunoască motivul. De aceea-i foarte important că l-am prins. De ce s-a expus să fie capturat? Să ne distragă atenţia? Sau a fost intrigat, apoi zăpăcit, de furtuna de zăpadă şi de oile care ardeau? Produse de copilul tău demon, Jatta! Să nu-mi spui că am făcut un schimb din care am ieşit în pagubă.

Nava îşi croise drum, printr-un nor, spre un spaţiu liber, de aer luminat, deasupra pădurii şi a unui lac îngust, sinuos.

— Jatta, Jatta, îţi aminteşti jocul tău cu maimuţe?

De ce, în numele manei, amintise mama ei de el? Oare o sugestie la felul în care urma să-şi petreacă timpul în viitor Jatta, în palat, după ce maimuţica ei grăbită fusese capturată de isi şi juttahaţi?

Îşi pierduse băiatul.

Îl pierduse pe Jarl.

Jatta începuse să plângă.

Norocoasa îşi părăsise scaunul, maiestuoasă. Îşi îmbrăţişase fata, cu ochii umezi.

— Te iert, pisicuţă mică! Având un mag pe care să-l interoghez, pot să-mi regăsesc eul adevărat, datorită ţie!

Norocoasa îşi îmbrăţişase a o-sută-şi-ceva fiică, veselă. Jatta doar se îngrijorase, întrebându-se ce avea în minte mama ei. Mirosul acru, fermentat, al Norocoasei îi făcuse greaţă Jattei.

Brusc, mama ei se întorsese spre Juke. Îl interogă pe bărbatul care-i însoţise fiica şi odrasla miraculoasă a acesteia pe drumul

de la Maananfors.

Juke povestise mamei Jattei o versiune foarte prescurtată a evenimentelor, în care apărea ca un protector cavaleresc modest. Un erou mutant.

Pentru asta, decisese Norocoasa. Juke merita să fie transportat acasă, nu să fie dus departe, până în Sariolinna.

Probabil că nava cerească isi nu-i urmărise. Deoarece exista un şarpe la bord, juttahaţii nu şi-ar fi permis să atace nava Norocoasei. Urmau să se întoarcă în locul de unde plecaseră, ducându-şi prada. Un lucru înţelept. Pe Kaleva existau mulţi şerpi, dar numai un copil demon.

Pilotul schimbase traseul imediat spre sud. Către domeniul Saari. Ocolul nu însemna mare lucru.

Juke refuzase, cerând să fie lăsat jos la o sută de kei de casă. Norocoasa respinsese imediat sugestia. Îl va duce înapoi până – cum se numeşte, Outo? — ca să-l răsplătească pentru ajutorul dat la nevoie unei Sariola.

— Nu vreţi să asolizaţi printre mutanţi diformi, insistase Juke, accentuând un anumit ton al vocii.

— Să nu încerci să mă glăsuieşti pe mine! se înfuriase Norocoasa. Nu poţi. Nimeni nu poate. Sunt mama Kalevei. Ar trebui să te consideri onorat.

Ridicase degetul cu inel de rubin spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l zgârie. Sau s-ar fi aşteptat să fie sărutat.

Dacă vizita în Outo ar fi fost văzută de cuci şi aceştia ar fi trăncănit despre ea. Asta ar fi putut provoca un raid al isilor de bronz asupra satului mutanţilor. Juke ar fi fost considerat complice la răpirea magului. Oare Norocoasa încerca să le indice o pistă falsă?

— Îmi pare rău. Îi şoptise Jatta lui Juke, înroşindu-se.

— Nimănui nu-i pasă de mutanţi, mormăise Juke. Toţi ne abandonează.

— Apropo, îi spusese Norocoasa fiicei sale. Aştept alt copil. Nu te bucuri pentru mine?

Jatta se ghemuise în scaunul ei.

Şi aşa, regina Norocoasa coborâse cu nava ei cerească printre colibele oamenilor-caricatură. Îl condusese pe Juke, ţinându-l de braţ, arătându-se la capătul rampei cel puţin o jumătate de minut. Se strânseseră în grabă, o mulţime de monştri. Cu piele

ca o crustă de plăcintă sau lâna de oaie, cu capete turtite, cu picioare încovoiate, cu urechi de capră, eu ochi de țap. O tânără cu membre lungi, cu păr mătăsos, cu trăsături perfecte, ieşise în goană dintr-o casă dărăpănată. Jatta îl văzuse prin hublou pe Juke îmbrăţişându-şi cu fervoare sora. Poeta. Fixaţia lui.

— Care a fost cuvântul care a deschis cingătoarea? întrebă, grăbită, Peştişor.

— Nu l-am auzit, şopti Jatta. Aveam un asemenea zgomot în urechi…

— Un zgomot şi un şuierat, zise fata. De parcă ai fi fost târâtă de un torent. Deci aşa a fost. Deci aşa este. Ce minunat!

— El mi-a fost necesar… Dar avea un aspect străin…

— Bărbaţii sunt străini, afirmă fata. Fiecare femeie se dăruieşte unui străin, nu crezi?

— Ce-am făcut! gemu Jatta.

— Ai rătăcit mult prin ţară, zise Eva.

— Crezi că ar fi trebuit să mă întorc în Lokka, după cele întâmplate? La ce-ar fi folosit, cu excepţia faptului că m-aş fi întristat? Să fi găsit un zombi străin aşteptându-mă? Acum pot să pronunţ cuvântul. Mi-aş găsi copilul meu iute? Se află departe. În sud. Mama trebuia să facă schimbul înainte ca ei să-l transforme în ceva care n-o să mai fie al meu. În ceva care nu-i al meu!

— Înainte ca Jack să crească repede, ca o ciupercă, şi să devină imaginea dragului tău Jarl? întrebă Eva, punând mâna pe cea a surorii care suferea. Draga mea!

Imediat, Peştişor începu să mormăie în şoaptă, pentru sine:

— Asta-i foarte important, cu adevărat important!

— Am supravieţuit iernii, zise Jatta. Am născut singură. Pentru ca să fiu jefuită de mama mea. Care a dat băiatul în schimbul unui şarpe, deşi ar fi putut să-l salveze. A spus că-şi doreşte înapoi adevăratul ei eu…

— Nimeni nu ştie ce vrea sau ce spune mama. Zise Peştişor. Dar eu îmi doresc cel mai frumos şi mai curajos peţitor ce-a existat vreodată.

Eva o lovi pe fată peste încheietură. Degetele ei zăboviră, încât lovitura nu păru lovitură. Pentru scurt timp, cele trei surori erau înlănţuite, ca un trio de maimuţe.

— Eu o să mă mărit înaintea ta. Zise Eva. La timpul potrivit.

Aş putea să-mi caut singură un bărbat. Tata ar putea să mă ducă la gala din Valea Vorbitorilor, anul acesta…

— Nu poţi face aşa ceva, Eva! Fetele Sariola nu merg la sud de Marele Fiord înainte de măritiş. Până la… zise Peştişor, Uitându-se cu milă la Jatta. Mama nu ţi-ar permite.

— Aşteaptă şi o să vezi, spiriduşule, se încruntă Eva.

Pe Jatta începuse s-o copleşească epuizarea. O oboseală diferită de cea dinainte, provocată de călătoria cu băiatul ei grăbit. Sau era doar deprimare? Peştişor şi Eva conspirau, într-o privinţă sau alta. Aliate temporar, Eva îi cerea surorii ei mai mici, cât o păpuşă, să tacă. Toate fiicele Norocoasei erau bijuterii preţioase. Bijuterii cu puncte nevralgice, din cauză că erau preţioase dar, în acelaşi timp, doar piese într-un şir de geme similare, răspândite de-a lungul secolelor. Jatta crezuse că va fi altfel, un spirit liber, cu un eu propriu, unic. Apoi se culcase cu un impostor străin. Ce pierduse, la urma urmei. Doar un hibrid monstruos, un băiat ce creştea ca o ciupercă…

Sau ca prin minune.

Dragul ei miracol – chiar dacă Jarl devenise un ZOMBI.

Acum îl pierduse. Îi lipsea. Da, îi lipsea.

Îi era dor de Jack?

— Da, răspunse ea, decisă.

— Da, la ce? se interesă Eva. Vrei altă chiflă cu scorţişoară?

Jatta se ridică, plictisită.

— Să mergem, zise Peştişor, temându-se să nu piardă tovărăşia unei colecţii de atâtea secrete intime.

— E adevărat, în ceea ce priveşte mersul meu la gală, zise senină Eva. Probabil că este. Bertel nu mi-a făgăduit încă. I-am tot cerut, iar el nu m-a refuzat.

Jatta îşi dădu seama, în cele din urmă, despre ce vorbea sora ei.

— Gala Vorbitorilor? Vor fi oameni de pretutindeni şi cuci spunând basme. Eva. Promite-mi că vei asculta cu atenţie ştirile despre băiatul meu, Jack. Orice informaţie!

Eva o îmbrăţişă şi o bătu pe umăr:

— Poate de aceea îi permite mama lui tata să meargă acolo, anul acesta Eu fiind doar pretextul, se strădui ea să pară modestă.

— Doamne, gala! oftă Peştişor. Să cauţi un soţ acolo, de parcă ar fi târgul tău de căsătorie! Lumea se schimbă! Poate mama s-

a speriat că vei deveni o Jatta!

— Nu fi obraznică, spiriduşule!

Bănuţi pentru mână. Domnişoarelor! le spuse chelneriţa. Amintindu-le să plătească, calculând repede. Treizeci şi nouă.

— Fac cinste, zise Eva.

Scotoci în punga ce-i atârna la cingătoare. Bineînţeles, mama lor nu plătea niciodată pentru ceva din palat sau oraş. Ea deţinea totul. Fetele trebuiau să plătească – până când un pretendent cu succes plătea pentru ele. Fetele primeau o alocaţie de la vistierie.

— Foarte bine, mormăi Peştişor pentru sine. Prea corect…

Eva aşeză o jumătate de marcă, din argint. În palma delapidatorului paralizat, înghiţit de zid. Chelneriţa rânji.

— Nu poate da restul!

Eva făcu un semn cu mâna. Iar chelneriţa îi mulţumi cu o plecăciune.

Surorile se înşirară una după alta, cu micuţa Peştişor la urmă.

— Ştii, zise Eva, îţi admir curajul, Jatta. Eu aş fi înnebunit de grijă şi… ruşine nu-i cuvântul potrivit… îmi cer scuze că l-am rostit…

Trecură de-a lungul unei arcade ce găzduia blănarul palatului. O mulţime de femei spălau şi frecau, tăiau, ţesălau şi coseau piei păroase de tarandaşi din tundră şi de capre arctice.

— Poţi să te căsătoreşti cu un bărbat cu suflet simplu, care să nu-ţi producă… durere, spuse Jatta.

Eva îşi înclină capul.

— Cred că prefer un bărbat demn, de care să fiu mândră. Demnitatea e atât de importantă… Vai, dragă ce spun!

— Fii atentă la măştile bărbaţilor, o avertiză Jatta.

Juke purtase un fel de mască, pentru a ascunde ce simţea pentru sora lui – chiar de el însuşi. Jarl avusese cea mai înşelătoare dintre măşti, deghizându-se într-o fiinţă umană.

— Demnitatea poate fi doar de faţadă, Eva.

O fată Sariola de cinci ani năvăli printr-o arcadă, trăgând de mână guvernanta înaltă, uscăţivă, îmbrăcată într-un veşmânt spartan, cenuşiu. De gâtul lung al femeii atârna o cutiuţă de argint, cu ierburi. Pe nas, cocoţaţi, ochelari. Fetiţa purta haine din brocart albastru cu roşu, iar în mâna liberă ţinea o păpuşă-băiat din porţelan, ciobită. Păpuşa era îmbrăcată într-o jachetă nouă, cu dungi roşii, pantaloni verzi şi haină galbenă. Fără

îndoială, Nakkinook. Cu veşminte refăcute. Le urma un paznic bărbos.

— Bineînţeles, îşi spuse Peştişor.

Fata – Martha Sariola – îşi smulse mâna din cea a guvernantei. Ridică păpuşa elegantă să privească cu ochi albaştri, spre surorile mai mari. Martha şopti ceva în urechea ciobită a lui Nakkinook. Doamna Simberg se opri să şuiere în urechiuşa roz a fetiţei şi se pregăti s-o conducă mai departe. Dar, brusc, guvernanta se repezi spre Jatta. Prinse fata rătăcitoare de umeri cu mâinile-i osoase. În spatele ochelarilor, ochii păreau gata să-i iasă din orbite.

— Am pierdut un copil, cândva, spuse ea cu greutate, strângând-o aproape dureros pe Jatta. Simberg m-a părăsit la un an după ce ne-am căsătorit şi am avortat. Acum ştii.

Se întoarse, o prinse pe mica Martha şi plecă, mirosindu-şi cutia cu ierburi. Doamna Simberg încercase s-o consoleze sau dimpotrivă?

— Da, probabil aşa, îi spuse Peştişor celei mai bune confidente a ei, Peştişor.

De-a lungul atelierului blănarului, o scară de piatră, în spirală, urca spre o galerie de picturi. Jatta o lăsă pe Eva s-o conducă în pinacoteca lungă, luminată de soare. Duzini de portrete ale mamei ei erau aliniate pe pereţi. Stăpâna palatului Pohjola apărea calmă şi lucidă într-un tablou în ulei, neliniştită în altul. Arăta subtilă, înţeleaptă, agitată, fără să îmbătrânească niciun pic. Repetarea aceleiaşi figuri era adormitoare, apăsătoare, mesmerică şi megalomană.

Cea mai îndepărtată ramă cuprindea o oglindă mana lăptoasă, acoperită de ceată. O doamnă grasă, în vârstă, custodele galeriei, stătea în faţa ei, cu un maldăr de fulgi de gâscă în poală. Femeia trebuie să se uite la acel spaţiu alb, amorf, definitiv. Se bănuia că, într-un anumit an, sticla se va limpezi, pentru a arăta spontan o nouă imagine a Norocoasei. O Norocoasă matură. O Sfântă Norocoasă mai în vârstă, venerabilă. O Norocoasă devenită, în cele din urmă, stearpă. Aşa pretinsese şamanul care vrăjise oglinda. Aşa se presupunea. Aşa spunea povestea, dar nimeni, în afara Norocoasei şi a lui Bertel, nu-l cunoscuse personal pe şamanul mort de mult timp. Mult mai interesant era faptul că, uneori, oglinda arăta vizitatorilor viitorul lor.

— Ai o mana specială în tine, îi spuse Eva Jattei. Altfel nu ai fi conceput un asemenea copil, chiar dacă tatăl a fost un juttahat. Poate un juttahat să se încrucişeze, cu adevărat, cu o femeie umană? Poate te-a făcut să te încrucişezi cu tine însăţi!

— Cu mine?

— Mama noastră dă naştere mereu sie însăşi, nu? arătă Eva spre galerie, de parcă portretele ar fi fost imagini ale odraslelor Norocoasei, nu ale ei. Cu variaţiuni, adăugă ea, făcând semn spre slăbănoaga Peştişor. Dar întotdeauna fete, care dăruiesc viaţă lungă. Sau, uneori, moarte lungă. Băiatul tău pare a deţine viaţă lungă comprimată: viaţă lungă transformată în viaţă iute.

Jack nu trebuie să ardă ca o lumânare scurtă, spuse Jatta, gânditoare. Nu la sute de kei de mine. Mama a venit după el pentru că s-a temut că-i va fi, într-un fel, rival? L-a părăsit pe Jack în schimbul magului-mana pentru ca isii să nu-l elibereze pe băiatul meu, s-o sperie?

— Sttt! făcu Eva, mângâind părul zburlit al Jattei cu grijă, de parcă ar fi putut să-i zgârie degetele. Probabil că ai avut o mana specială în tine. Pun pariu că juttahatul nu s-a aşteptat să ai un copil. A vrut doar darul tău. Dacă ai fi avut de-a face cu un bărbat normal, cred să n-ai fi născut un copil iute. Mama are o mana specială în ea şi-şi dă naştere sieşi, cu ajutorul lui Bertel.

— Eu nu sunt ea. Sunt eu.

— În cazul tău, a ieşit un băiat. Priveşte în oglindă. Poate îl vei vedea pe Jack crescut.

— Crescut deja? strigă Jatta.

— Dacă ţi-e frică, uită-te în oglindă împreună cu mine. Încearcă să-ţi imaginezi… Ai fost în Valea Vorbitorilor, zise ea, cu un strop de invidie, ce-i schimba vocea. Încearcă să mă vezi acolo, în toamna asta. Ca un test.

— Şi cu cine e acolo, adăugă Peştişor, ridicând o sprânceană.

— Sunt convinsă că eşti foarte deosebită, Jatta…

— Un moment de flatare a Jattei, îşi spuse Peştişor, iar Eva o ciupi.

Norocoasa pretindea că se pierduse în interiorul ukko-ului cu mult timp în urmă, ieşind de acolo cu părul negru ca smoala. Poate Jack era eul-mana secret al Jattei, eliberat. Nu era de mirare că Norocoasa părea, uneori, nebună. Poate, pentru prima oară, una din fiicele ei putea să-şi imagineze ce simţea Paula Sariola. Eul interior al Jattei fusese rupt de ea.

— Oglinda, arătă Eva. Doar un test. Încearcă să mă vezi.

Albeaţa rotitoare din ramă arăta ca furtuna care cuprinsese Valea Vorbitorilor înainte ca Jack să fie dus de acolo. În orice moment putea să se deschidă un spaţiu luminat de soare, arătând limpede un aspect, trecut sau viitor, al galei.

Ceea ce apăru fu imaginea ceţoasă a Evei.

Buzele Evei erau strânse. Părea că se străduieşte să nu ţipe.

Dar imaginea era dublă. Prin figura Evei se vedea o scenă şi mai vagă. Cumva o femeie goală, întinsă pe burtă, cu figura ascunsă de masa părului ei? Cu încheieturile legate de căpătâiul unui pat din bronz? Iar un bărbat gol stătea lângă pat, cu un bici în mână? Totul era atât de ceţos, atât de neclar…

— Ah!

Trezită, femeia îşi croise drum între surori.

— Ruşine, tinere doamne! Vă furişaţi când bunica moţăie, fără să-i daţi un bănuţ!

Dădu cu mănunchiul ei de pene, să şteargă praful de pe suprafaţa oglinzii. Imediat, reflectarea şi scena ciudată, vagă, din ea, dispărură iarăşi în ceaţă.

— Fi-r-ar să fie! blestemă Eva.

Eh, e şi asta o cale de a te uita la ea, comentă calmă, pentru sine, Peştişor.

În spatele palatului se afla o galerie luminată de lumânări masive, aşezate pe candelabre îmbrăcate în ceară. Acolo stătea juttahatul capturat, lângă zidul cioplit grosolan în granit. O ghiulea din piatră, fixată de gleznă cu un lanţ, îi limita zona de mişcare. În braţe şi pe umeri, neomul purta povara de bronz încolăcit a stăpânului său isi. Şarpele îşi rezema botul de craniul păros al juttahatului şi ţinea ochii pe jumătate închişi. Pe nisipul care acoperea podeaua de piatră se plimba de colo-colo un şaman din tundră. Împodobit cu blănuri şi aripi de harmie, zăngănind din discuri subţiri, şamanul purta pe cap şi umeri căpăţâna masivă, decapitată, a unui hervi. Bătea într-o tobă lată, ce-i atârna de gât.

Răcnea. Îşi îndrepta încărcătura de coarne către prizonierul dublu, de parcă ar fi vrut să străpungă unul dintre ei. Juttahatul tresări, zdruncinând isiul pe care-l căra. Apoi înţepeni. Ochii i se înceţoşară. Picături lipicioase începură să se scurgă, precum răşina, din glandele de pe bărbie.

Şamanul dădu înapoi. Gemea, gâfâia bătând toba. Se părea că fusese pregătită o găzduire manică pentru oaspeţii involuntari.

Norocoasa, soţul ei şi preotul priveau spectacolul. Doi paznici în haine de piele ţineau pregătite pistoalele cu raze. Preotul-mana al Norocoasei – cu figură pătrată şi obraji rumeni – ţinea mâinile încrucişate pe pântecul proeminent. Purta obişnuitul costum din stofă cenuşie şi guler alb. Norocoasa era în veşmântul ei de catifea purpurie, cu tiară şi cizme stacojii. Bătea nerăbdătoare din picior, în ritmul tobei. Consortul ei de patru veacuri îmbrăcase o uniformă albă, decorată cu împletituri din aur la manşete şi eu epoleţi ostentativi pe umeri.

Bertel ţinea o pungă de postav indigo. Niciun rid nu-i deforma trăsăturile tinereşti, deschise. Ochii lui albaştri erau trişti. Părul blond creştea din abundenţă, într-o veşnică nesupunere, dar barba era doar un mănunchi subţire.

Epoleţii sclipitori ai uniformei princiare accentuau lăţimea umerilor lui Bertel, făcându-l să pară, pentru moment, dezechilibrat, deşi când mergea, cu pas elastic, săltăreţ, lăsa impresia cuiva decis să se elibereze de lanţurile gravitaţiei, cuiva obişnuit pentru totdeauna să plutească liber, poate chiar de viaţă. Un pic de burtă – rezultatul berii – îi întindea cingătoarea, sugerând mimarea unei sarcini.

Limba isi-ului ieşi afară, gustând fumul lumânărilor şi mirosul rânced ce emana din capul uriaş, taurin, ce-l înfrunta plecat ameninţător.

— Herviul şi-a pierdut capul, strigă preotul. Acum îl purtăm cu noi. Cu ajutorul capului său te stăpânim! Aşa-i glăsuit!

Norişori de lumină colorată se ridicară din coarnele şarpelui, plesnind ca nişte bule.

— N-are niciun rost să-mi chinuiţi servitorul, recită juttahatul.

Magul isi vorbea prin gura lui. Capul lung, solzos al şarpelui se ridică, legănându-se. Deschise gura, arătând dinţi ascuţiţi, îndreptaţi înăuntru. Ochii i se lărgiră, devenind bazine de tuş.

— Durerea poate aduce un isi într-o stare de amnezie voluntară.

— Poţi intra în comă dacă îţi facem rău? se interesă Norocoasa. Nici nu visăm să chinuim vreunul dintre voi, onorate mag! După cum vezi, avem un adăpost bun pentru tine, cu nisip curat pe podea – îţi place nisipul, să te încolăceşti pe el nu-i

aşa? — și un alcov special să te cuibăreşti în el.
Fusese săpată în perele o adâncitură, iar pentru juttahat, o cămăruţă sanitară.
— O locuinţă ca acasă, cred. Poate puţin cam primitivă. Dar noi suntem cam primitivi…
Şamanul scutură coarnele, bătu toba. Îşi cântă imnurile.
— Un pic mai aproape de izvoarele manei, poate…
— Şi corespunzător mai departe de o adevărată cunoaştere a misterului, spuse juttahatul.
— Hm! făcu bărbatul în costum. Misterul. Mda…
Dacă unii din preoţii voştri ar dori să se supună ghidării noastre…
— Deci eşti un negociator? întrebă Norocoasa. Să discutăm despre maşina care face orice.
— Unde se află?
— Cu certitudine, nu aici. Crezi că aş ţine o maşină universală în palatul meu, fără să ştiu ce produce?
— Fiind maşina noastră.
Pupilele şarpelui de bronz se micşorară din nou, alunecând în globurile galbene.
— Cum se porneşte maşina?
Magul străin rămase ridicat, provocator şi trufaş.
— Poate prin dorinţă, regină Norocoasa!
— Ce dorinţă? Cum?
— Ce aştepţi de la maşina universală?
O aromă de vanilie şi ulei eteric se răspândi dinspre mag, aproape pierdută în duhoarea de fum şi hervi. Şamanul bătu în tobă.
Norocoasa ezită.
— Oh, un localizator al comorilor pierdute, spuse ea. Descumpănită, lustruindu-şi rubinul de rochia de catifea. Bertel, dragă…
Soţul ei scosese o oglindă-mana din punga de postav. În rama de argint se afla o sticlă de mărimea unei mâini, atât de ceţoasă, încât devenise aproape opacă.
— Paavo, te rog, zise stăpâna din Pohjola.
Acceptând obiectul viziunii interne, preotul-mana Paavo Serlachius îl ridică între el şi mag.
— O oglindă cu două feţe? se miră şarpele.
— Ha! făcu Serlachius. Când o oglindă nu-i oglindă? Când e

ochiul misterului!
Apoi cântă încet:

Nor-mana,
Pleacă pentru mine.
Nor-mana,
Lasă-mă să văd
Secretele unui suflet.
Aşa-i glăsuit!

Ochi al misterului.
Disc al destinului.
Vrăjeşte acest şarpe
Să dezvăluie de bună voie…

Un miros acru se împrăştie dinspre mag. Bule de lumină roşie şi violetă ţâşniră din coarnele lui. Ochii isi-ului se dilatară complet. Un nimb i se ivi în jurul capului. Ochii juttahatului său clipeau iute. Nările neomului se deschiseră şi se închiseră. Dinţii fini clănţăneau.

În oglindă apăru o pată neagră. Iute, stigmatul se întinse. Norul din sticlă deveni ca tuşul, de parcă prin substanţa lui s-ar fi propagat crăpături, fisuri, ce interziceau, respingeau lumina.

Cu un strigăt ascuţit, Serlachius îndepărtă oglinda-mana de ochi.

— Aceasta fiind sfărâmată, spuse gura juttahatului. Cu o voce nedesluşită, chinuită.

Răsucindu-se. Petele din sticlă se uniră până când deveniră un oval mai mare de întunecime. Negreala ocupa jumătate din suprafaţa oglinzii-mana. Parcă unul din ochii dilataţi ai magului fusese prins şi mărit înăuntrul ei…

Şamanul se răsucea, ţopăia şi bătea toba. Gărzile în haine de piele îndreptară pistoalele cu raze spre isi, care se descolăcise de pe cel care-l purta, cu gura ca un corn larg din bronz. Norocoasa bătu din picior, exasperată.

Serlachius privi atent.

— Nu, nu-i spartă, o asigură preotul bondoc pe Norocoasa.

Cu sprâncenele încruntate de concentrare, mormăi:

Întunericul devine lumină.

Adu-ne vederea.
Aşa-i glăsuit!

Apoi zise:

— Pata se va restrânge şi va dispare. Simt asta!

— În cât timp? întrebă, nerăbdătoare, Norocoasa.

— Poate o săptămână, două… cel mult o lună. Da. Maxim o lună. Sticla e un fel de lichid, doamnă. Un lichid solid. Aşa simt.

— Sunteţi norocoşi, spuse juttahatul cu ochi lucitori, că oglinda voastră are două feţe, altfel pata ar fi pătruns adânc în bazinul ei. Acum voi dormi. Servitorul meu va primi hrană zilnic. Eu mă voi mulţumi cu un purcel viu sau cu un miel tuns, o dată pe noapte.

Norocoasa îl trase pe Bertel spre capătul îndepărtat al criptei. El se aplecă, lăsând în jos un epolet împodobit, încât ea să-i poată şopti la ureche.

— O lună. Apoi, magul ne poate vrăji oglinda iar. Bănuiesc că Serlachius nu-i potrivit. Şamanul nostru a reuşit foarte bine să neutralizeze mana rea…

— Dar deschizând, probabil, un canal prin care a pătruns negreala…

— Aşa se pare. Bertie. Ar trebui să folosim un drog care poate ameţi un mag – băgat în purcel sau miel. Un miel bine tuns, evident…

— Magul nu vrea să-i rămână lână în dinţi.

Ea îşi mângâie pântecul în care creştea ultima fiică.

— O voi lua pe Eva la gală, mormăi el.

— Da. Las-o să atragă toţi ochii. Vor fi acolo şi nişte pământeni. Întotdeauna există observatori. Poate cunosc vreun drog.

— Fungus pharmacopoeia?

(Să nu pară prea dornic să scape, pentru un timp, din strânsoarea nevestei sale splendide…).

Norocoasa strânse din buze.

— Ar fi o prostie să otrăvim magul, insinuă Bertel. Să presupunem că va coopera, că va neutraliza…

— Bertie, zise ea, cu o urmă de paranoia în glas. Nu vrem să se vorbească prea mult la Punctul de Asolizare. Nu prea devreme…

— Bineînţeles.

— Poate că magul ne-a lăsat să-l capturăm, să conducă isii spre… Noi dorim un detector de comori.
— De la maşina universală. Iar apoi…
Ea se încruntă.
— Evenimentele te fac să ajungi la o concluzie? Să te întorci aici, Bertel! Nu risca!
— Mă însoţeşte Eva.
— Să nu crezi că-s oarbă! Am nevoie de tine pentru fete!
— Raidul tău în Valea Vorbitorilor…
— N-a fost un risc atât de mare.
— Te-ai dus după copilul cel iute al Jattei, pentru eventualitatea că ar fi putut să găsească…
— Magul reprezintă o cale mai sigură pentru a porni maşina universală.
— Poate reuşeşte ştiinţa pământenilor…
— Nu în privinţa maşinii. Dacă-i acţionată de dorinţă.
— Dacă magul a spus adevărul.
— Avem nevoie de cel mai bun glăsuitor de pe Kaleva.
— Eva, la gală. Răsplata, viaţa îndelungată.
Şoapte, şoapte…
— Pământul nu. Trebuie să aibă maşina. Nu risca, Bertie. Nu trebuie să ne grăbim i stăpânesc nerăbdarea. Am aşteptat sute de ani să mă regăsesc. Nu să te pierd, Bertie. Să nu te gândești la așa ceva, sau voi fi foarte furioasă…
Supus, Bertel dădu din cap.
Capul magului se lăsă pe cel al servitorului. Zăngănind din lanţ, juttahatul în uniformă își cără stăpânul pe lângă şaman, către adâncitura din perete, unde descărcă ine lele lucitoare, de-un ocru cafeniu, acoperite cu semne ruginii.
— Şerpii pot aluneca foarte iute, strigă Norocoasa spre paznici. Nu vă lăsaţi înşelați.
— Pe de altă parte, şopti ea consortului ei, aş putea preda maşina universală la Punctul de Asolizare, după ce m-am folosit de ea. N-am alt lucru pentru care s-o utilizez. Voi fi reunită.
Bertel îşi aranjă manşetele împodobit.
— N-am fost la o gală de… trebuie să fie vreo şaizeci de ani. Mă întreb dacă spectacolul este chiar…
— E demn. Bertie. Eşti Prinţul Consort al Kalevei, nu uita asta. Nu uita niciuna din dorinţele mele!
Ochii întunecați se îngustaseră pe figura-i ovală.

— Chiar dacă sunt contradictorii, iubita mea?

— În special atunci. Cum altfel i-am împiedica pe isi şi pământeni să ghicească? Capriciul e sceptrul meu, Bertie. Uneori ştiu, alteori uit. El nu mă uită.

Bertel oftă, o răsuflare din genunea secolelor.

— Nici eu. Spuse, cu greu. Să iubeşti o persoană sute de ani – este visul poeţilor, bănuiesc. Dar această sclavie a inimii e zdrobitoare.

— Sărmanul Bertie! Atât de deplin satisfăcut! Tată mereu, zise Norocoasa, mângâindu-şi burta. Şi niciodată un fiu…

— N-are importanţă…

— Totuşi, în adâncul sufletului nu te simţi un pic decăzut într-o lume de eroi? Ai un costum drăguţ cu adevărat, spuse ea, atingând cu vârful degetului un epolet împodobit.

Putea fi. În acelaşi timp. Nemiloasă şi tandră. Dragostea pentru ea îl durea, era ca o vrajă.

21. Viaţa La Punctul De Asolizare

— La câteva săptămâni, Wex, se confesa Penelope Conway noului sosit, simt un val de conştiinţă bolnavă năpădindu-mă ca o greaţă.

Negresa stătea dreaptă în spatele biroului din lemn de tammi. Penelope împlinea cincizeci de ani curând, dar în părul ei des, negru, avea doar câteva şuviţe albe. Vara prefera să poarte un sari elegant, măsliniu, de loc ostentativ. Lărgimea veşmântului îi favoriza figura, care devenise cam plină în ultimul timp. Ca de matroană.

— Dar o înfrunt foarte bine, insistă ea. Îmi reamintesc de armonie.

— Se pare că întreaga planetă are nevoie de medic, spuse Wex.

— Şi ăla eşti tu?

Era sigură că Wex purta o perucă. Părul lui negru, cârlionţat, lucios, avea un aspect nenatural, artificial. Penelope îşi imagină cârlige minuscule de metal fixate de scalpul depilat de sub perucă. Sau. Poate, suturi încrucişate, acolo unde fusese deschis craniul. Bărbatul avea vreo patruzeci de ani, era solid şi purta haină de mătase purpurie, largă, sub o mantie din gabardină

verde, cu multe buzunare închise. Avea figură afectată şi ţinea ochii întredeschişi.

— Nu chiar, zise el.

Rezidenta Pământului se aplecă. Îl întrebă pe meta-om cu o urmă de paranoia în voce (şi, poate, cu un ton rugător):

— Ai venit să mă înlocuieşti?

Wex râse:

— Unde vrei să te retragi? în Pootara cea caldă şi plăcută? Printre fermieri, marinari şi făuritori de lemne încrucişate?

— Lemne încrucişate?

— Prin analogie la cuvinte încrucişate, deşi nu implică niciun cuvânt. De pe vremea…

Wex închise ochii un moment. În timp ce-şi consulta mintea de date.

(Ziare).

— …ziarelor. Hârtii cu ştiri, care se vindeau zilnic în milioane de exemplare.

Atâţia copaci… scoase Penelope un oftat de regret.

— Există o mulţime de copaci pe Kaleva, răspunse el, privind semnificativ spre dosarele cu texte îngrămădite pe birou, precum şi la cele de pe rafturile de tammi, ce se întindeau din podea în tavan. Refugiul tău reprezintă o citadelă a ştiinţei de carte.

Ea ridică o placă, scoţând la iveală un ecran concav, cu preluare de informaţii prin voce sau tastatură.

— Totul e în memoria cu bule, Wex. Pus bine, în mai multe fişiere. Suntem scrupuloşi.

— Te temi că o să ţi se ardă memoria cu bule…

— Se mai întâmplă. Mai ales în tranzitul prin spaţiul mana. Ukko e capricios în privinţa aparatelor care sosesc în stare de funcţionare.

— Eu am ajuns nevătămat. Conştient de efectele mana, dar, să sperăm, neafectat.

— Să sperăm. Nu ca mine. Deci ai circuite de cenzură în minte?

— Cel mai răspândit produs de export al Kalevei: puzzle! zise el, sarcastic.

În loc să refuze momeala, ea replică:

— Iar cel mai răspândit produs de import, oamenii. Dar Pământul a oprit emigraţia. A lăsat-o doar cât să existe destui

pasageri pentru ukko. Nu un torent cu care să umple acest teren virgin. Recunosc că valoarea acestei supape de evadare este. În primul rând. Psihologică.

Wex se întinse după placa pe care o coborâse ea.

— Avem nevoie de acces la mai multe planete. Trebuie să aflăm cum funcţionează un ukko pentru a putea să construim unul al nostru. Să-l naştem, să-l construim, depinde. Câte ukko-uri au isii? Pământul este speriat de Kaleva, Pen Conway. O planetă pe care funcţionează magia. Glăsuiri. Vrăji. Cuci. Kaleva ar putea să nu se afle în universul nostru.

Wex citi titlul înscris pe un dosar.

Un catalog al obsesiilor. Hmmm… Ai vrea să te întorci pe Pământ, Pen? Înapoi în lumea noastră înghesuită, civilizată?

— Pen? Pen? îl imită ea.

Ca o explicaţie, Wex apucă un styl de pe birou şi-l îndreptă spre masa documentelor.

— O să-ţi spun Creierul[6], zise ea. Răutăcioasă. Creierul Wex, arma noastră secretă… cu un computer protoslasmic în creier. După poveştile cucilor, isii au fabricat, cu câţiva ani în urmă. O maşină universală. Un dispozitiv care poate construi orice doreşti. Asta nu-i magie?

Wex închise ochii, pentru scurt timp. (Probabil nanotehnologie).

— Dispozitiv nanotehnologie. Folosind asambloare programabile de dimensiuni moleculare. Noi nu avem nanotehnologie. Dacă am avea…

— E doar un zvon. Se spune că Norocoasa Sariola a capturat maşina universală. Sau isii au lăsat-o s-o captureze, deci nu funcţiona bine.

— Poate că, după ce a trecut prin spaţiul mana, în pântecul unui ukko…

— Pântecul unui ukko… ciudat că ai folosit exprimarea asta…

Din Refugiul Penelopei Conway, ultimul etaj al fortăreţei pământenilor, se vedea îndepărtatul Câmp al Armoniei. Acesta nu era înverzit de niciun fel de iarbă. Doar un cerc mare, neted, din granit roz şi obsidian negru, aranjate în model yin-yang. În

[6] Wetheod (Cap Umed) înseamnă şi prostănac, dar şi creier organic, spre deosebire de creier electronic. S-a preferat „creier” pentru a sugera creierul artificial din craniul lui Wex.

centru, o navetă cosmică îndreptată spre cer. Oglindind cerul albastru. Lacul Plin, în formă de bumerang, întindea un ţărm de-a lungul acelei amulete uriaşe. Pădurea acoperea restul câmpiei, o barbă de ce se împrăştia departe de bărbia rotundă. Doi ochi distanţaţi, unul roz şi unul negru – unul din granit, altul din obsidian – priveau de deasupra unui rânjet strâmb. Aşa arăta Câmpul Armoniei Penelopei, după cincisprezece ani de serviciu pe Kaleva.

Aproape de clădirea birourilor, se afla o construcţie veche, joasă, din cărămizi roşii, cu o antenă pentru satelit. Satelitul de supraveghere de pe orbită – cu numele de cod Carter, datorită funcţiei lui de cartografiere – făcuse de multă vreme harta întregii planete, dar nu reuşise să observe ceva prin ceaţa-mana din zonele împădurite ale celor trei grupuri isi şi ale depourilor lor de navete. De obicei, Carter rămânea nefolosit. În jur se înălţau turele de tunuri, care nu fuseseră folosite niciodată.

Într-o clădire terminată cu o cupolă se afla un observator astronomic. Dar stelele fuseseră localizate fără a se obţine nicio indicaţie privind poziţia lor faţă de Pământ sau faţă de quasari sau nebuloase cunoscute. Noaptea, strălucirea secerii de pe cer semăna cu o cale lactee.

Acestea, împreună, cu alte clădiri ştiinţifice, ar fi putut alcătui sâmburele unei universităţi pe Kaleva, localizată aici, la Punctul Asolizării, dacă n-ar fi existat dispoziţia spre mana a oamenilor. Implicarea acesteia în viaţa seniorilor, în patimi, preoţime mana, noţiunea de nakki era aproape hipnotică. La fel şi acţiunile oamenilor, variaţiuni metamorfozate ale unor vechi obiceiuri populare. O asemenea comportare se potrivea pe o planetă virgină, şi unei economii doar cu puţin deasupra nivelului de supravieţuire. Ukko-ul Norocoasei continua să ceară ba; r; din bătrâni şi fantezii, ca preţ al călătoriei de pe orbita Pământului în spaţiul Kalevei şi înapoi. Acea cursă obsesivă, vitală…

Frustrările Kalevei, exasperările! O Penelopă trebuia să încerce să rămână distantă şi să-şi păstreze conştiinţa clară – dar mai ales să asigure armonia cunoaşterii în acea enclavă cu câteva sute de pământeni. Trebuia să încerce să descifreze planurile pe termen îndelungat ale străinilor. Trebuia să se gândească la pălăvrăgelile cucilor băştinaşi. Trebuia să mediteze la mana. Încercând să rămână liberă de patimi şi gelozii, de conspiraţii şi lăcomii, nevroze şi violenţă, de tot

sexismul charismatic inclus în naşterea de către Norocoasa Sariola a unei succesiuni nesfârşite de fete care puteau imortaliza un erou. De dragul supravieţuirii şi al unei decențe evidente. Pământul făcuse tot posibilul pentru a înlătura prin educaţie toate aceste calităţi.

Kaleva părea, deseori, blândă, drăguţă, proaspătă. Dar pasiunile fierbeau continuu. Apăreau monştri de felul unui Tycho Cammon, care ar fi putut fi cineva din istoria veche, întunecată, sângeroasă a Pământului, un Barbă Albastră. De exemplu. Penelope se simţea, deseori, pângărită. Dar, ca femeie, era convinsă că era, mai puţin coruptibilă decât un bărbat care ar fi avut funcţia ei. Asta explica alegerea constantă de către Pământ a rezidenţilor femei. Mai puţin potenţial pentru agresiune sau pentru accese întâmplătoare de violentă.

Iar acum apăruse Wex: un jucător nou în jocul vechi de secole cu Kaleva. Un joc, într-adevăr. Un joc jucat de mana, cu oameni în loc de pioni. Un joc început de entitatea ukko în stele îndepărtate. Rudele acesteia aduseseră străinii şi servitorii lor umanoizi pe Kaleva, pentru a face negoţ şi a complota, probabil şi pentru a studia oamenii – aşa cum Penelope şi echipa ei studiau situaţia locală.

Cineva învăţa ceva din ce se întâmpla pe Kaleva. În general înveţi cu un scop, nu de dragul jocului. Kaleva fusese, în ultimul timp, relativ liniştită. Dar acum apăruseră senine. Cucii pălăvrăgeau despre o luptă în Valea Vorbitorilor. Norocoasa luase prizonier un magician mana isi. Apăruse un băiat miraculos. Tycho Cammon înviase şi ucisese iubita glăsuitorului Osmo van Maanen. Înainte de a fi omorât şi ars până ajunsese cenuşă. Visele erau mai lipsite de sens ca de obicei, pline de oi care ardeau. Se pregătea ceva, cu siguranţă.

Cine învăţa din lecţiile astea? Isii, cu magii lor mana? Cucii telepaţi? Ukko-ul care-i vizita?

Şi ce învăţa Pământul, de la capătul ombilicului cel lung? Să întărească mintea oamenilor cu reţele suplimentare de neuroni, ţesute din protoplasmă programată? Încât o a doua părere, mai bine informată, să apară în creierul unei persoane?

Cleric iezuit, asasin, hoţ sau diplomat. Care dintre ei era Wex?

Îşi imagina poveşti despre el. Trebuia să se concentreze asupra omului în sine. Asupra meta-omului. Un om cu o minte suplimentară, artificială. Un om cu o enciclopedie în minte. Oare

şi cu un supraveghetor moral interior? Având în vedere mintea lui dublă. În ce fel visa Wex? Şi ce era? Inspectorul ei. Venit de pe Pământ în control? Succesorul, înlocuitorul? Ah, gândea ca un senior! Fii lucidă, fetiţo! îşi spuse în gând.

Un zid al biroului era acoperit cu o mulţime de imagini mici – picturi, schiţe în tuş, fotografii luate de agenţii rătăcitori ai predecesoarei sale – arătând multe dintre castelele de pe continent. Fortificaţii. Inclusiv ziguratul din cărămidă roşie în care se afla.

Fii lucidă, fetiţo! Cu mintea limpede!

Nu fusese o eroare din partea Pământului că trimisese un rezident cu piele închisă la culoare, ciocolatie? Kalevanii o trataseră, deseori, ca pe o pootarană. Pământul sperase că ea va rezolva enigma situaţiei că emigranţii negri rămâneau imuni la cusururile bizare şi la neofeudalismul atavic din nord. Mai mult, dezvoltaseră o comunitate raţională, aproape utopică. Aşa cum se cuvenea să trăiască oamenii, în armonie, moderaţie şi egalitate plină de respect.

— Armonia, zise Wex, este arta respectului reciproc.

Putea să citească mintea Penelopei sau fusese condus la această concluzie de circuitele organice implantate?

— Cuvântul polites înseamnă cetăţean, fiinţă socială, plină de respect faţă de ceilalţi – şi faţă de ea însăşi. Sigur, pentru un timp, politica a însemnat înşelăciune, viclenie şi exercitarea puterii, lucru care, presupun, e mai evident aici. Ar trebui să ai două minţi, Pen Conway. Rânji el scurt, cu viclenie. Ca mine.

Aplecându-se spre ea, o întrebă brusc:

— Ai vreun schelet de isi sau juttahat de negociat cu şerpii?

Penelope speră să reacţioneze cum se cuvine.

— Ai aflat, bineînţeles, zise ea.

Dintre scheletele care fuseseră în ukko, cu mult timp în urmă, ultimele două se aflau în cutii sigilate, încuiate într-o pivniţă a ziguratului. Oasele unui şarpe şi ale unui servitor al şerpilor fuseseră ascunse sub castelul pământenilor. Sub clădirea administraţiei, pentru a folosi un termen mai puţin cvasifeudal.

Cu un secol şi jumătate în urmă, isii de catifea luaseră primele informaţii în legătură cu scheletele găsite la bordul ukko-ului Norocoasei. Străinii aflaseră de ele din basmul despre intrarea tinerei Paula Sariola în interiorul entităţii, aşa cum era el cântat

de preoţii-mana la sărbătorile care aniversau evenimentul.

Când Norocoasa stabilise contactul cu ukko, acesta o transportase pe ea şi familia ei de mineri de pe asteroizi – împreună cu nava lor, Katarina, suptă de partea lui de piatră – prin spaţiul mana. Apăruse pe orbită în jurul unei planete al cărui continent nordic corespundea aproximativ peisajului din basmele populare pe care le povestise ea ukko-ului. Lacuri, păduri, fiorduri, tundră...

Prospectorii fotografiaseră Kaleva de pe orbită. Dar Katarina nu fusese construită să asolizeze pe vreo planetă.

Aşa că ukko se întorsese cu primii călători printre stele şi adusese nava lor în sistemul solar, pe o orbită în jurul Pământului, provocând uimire. Şi multe dezbateri caro nu puteau avea decât un final, cu excepţia cazului în care Pământul ar fi vrut să refuze un asemenea cadou.

În locul Katarinei fuseseră luate mai multe navete spaţioase. Acestea urmau să transporte un şuvoi de colonişti către entitatea din stelele îndepărtate. După trecerea prin spaţiul mana, navetele trebuiau să ducă oamenii la suprafaţa noului Pământ. În principal, emigranţii urmau să fie nord-europeni şi vest-africani, pentru a folosi cât mai potrivit continentul nordic asemănător Finlandei i zona subtropicală. Şi pentru ying-yangul global. Şi pentru că entitatea ukko ţinea seama de dorinţele Norocoasei referitor la ce şi pe cine trebuia să transporte. Norocoasa era deja regina noii planete.

Acele mult examinate oase de şerpi şi umanoizi fuseseră ţinute la bordul ukko-ului, sigilate într-o cameră. Rămăseseră în interiorul acelei creaturi care devenise mormântul lor. Norocoasa fusese fermă în privinţa asta. Văzuse fantome în camerele interioare – imitaţii ale străinilor, de când fuseseră vii. Ukko fusese reticent în privinţa oaselor străinilor şi a multor probleme. Nu voise să explice nimic.

În timpul tranzitului prin spaţiul mana. Anumite animale de pe Pământ fuseseră modificate. Ca şi unii oameni, deşi mutațiile apăruseră abia în generaţia urmate are, în drum, basmele străvechi despre dorinţe, gelozii şi aventuri magice furii, obsesii şi superstiţii bântuiseră visele emigranţilor.

Când Kaleva fusese colonizată într-o proporţie semnificativă, coborâseră pe planetă, grupuri de isi, cu juttahaţii lor, pentru a-şi începe amestecul enigmatic. Mai târziu, isii de catifea

ceruseră să le fie înapoiaţi morţii. Scheletele străinilor, luaţi de pe ukko, fuseseră transportate în secret la Punctul de Asolizare. Atunci începuse schimbul tergiversat, tărăgănat, al rămăşiţelor străinilor pentru exemplare de tehnologie isi.

Cucii rămăseseră tăcuţi în privinţa acestor schimburi. Sau isii nu doreau ca păsările să pălăvrăgească despre un asemenea subiect secret? Rămânea bănuiala că şerpii înţelegeau mai bine păsările guralive decât orice fiinţă umană. De câte ori povestiseră cucii despre viaţa particulară a isilor? Rareori. Adevărat, istorisiseră anecdote despre un patriarh monstruos care-şi luase numele de Viperă. Dar altfel… Penelope fusese întotdeauna nelămurită în privinţa cucilor de pe Kaleva. Aducea ghinion să omori unul sau să-l ţii într-o colivie. Toată lumea ştia asta. Două dintre predecesoarele ei provocaseră revolta chiar la Punctul de Asolizare. Toţi cucii ştiau dacă unul dintre ei era capturat şi puteau aduce oamenii în stare de furie. Nu scrisese un poet: Un cuc captiv înfurie întreaga Kaleva?

Poate păsările erau mai interesate de oameni pentru că aceştia sosiseră primii şi depăşeau cu mult ca număr şerpii şi sclavii lor. Cucii influenţaseră oamenii. Oare despre ce vorbiseră înainte de sosirea pământenilor? În ce fel de limbaj păsăresc, înainte să pătrundă în urechile lor ca ale felinelor primele cuvinte omeneşti?

— De ce crezi că doresc şerpii oasele acelea vechi? întrebă Wex.

Penelope îşi încercă norocul. Avusese vise.

— Să comunice cu morţii. Cu fantomele. Cu copiile.

— Ha.

Îşi bătea joc de ea? O diagnosticase drept infectată de superstiţiile locale?

— Am dormit în pivniţă, lângă lăzi…

Acum rămăseseră numai două. Când fusese schimbată ultima? Penelope nu voise să piardă avantajul pe care-l avea.

— Şi ce s-a întâmplat. Pen Conway?

Ea se cutremură.

— Am visat scheletele acoperite iar cu carne. Apoi au vorbit fără înţeles. Trăncăneli obscene.

Penelope era celibatară. Evitarea patimii era un lucru esenţial pentru comportarea solicitată de îndeplinirea misiunii ei.

— Isii vor să ştie cum au murit cei din neamul lor în sistemul solar, cu ere în urmă.

Wex agită stylul.

— Nu obligatoriu cu ere în urmă. Aceasta-i o presupunere bazată pe faptul că am găsit doar oase, fără urme de ţesuturi. Ar fi trebuit să existe ceva ţesuturi, indiferent cât de uscate. Arătau însă ca şi cum ar fi fost golite, curăţate de orice materie perisabilă.

— Curăţate de cine, Wex?

— De ukko-ul Norocoasei. De ukko-ul nostru. Pentru ca să le găsim aşa, după un timp.

— S-ar fi putut să nu le găsim.

— Poate le-a pus în calea noastră. Ca să intrăm în jocul lui. Alţi ukko n-au adus şerpi în sistemul nostru solar. Au transportat isi pe Kaleva, după ce ne-am stabilit aici. Ukko iubesc poveştile, nu? Le sorb, ca pe mâncare şi băutură. Ca pe un combustibil. Ai nevoie de un antagonist într-o poveste, nu?

— Deşi, spuse cu diplomaţie Penelope. Cele mai bune poveşti sunt despre cooperare…

— Cele mai sănătoase poveşti, Pen. Cele de bun gust.

Ea dădu din cap. Cealaltă minte a lui îi indicase aceste cuvinte – i le permisese. Poveştile de pe un Pământ cu conştiinţă luminată puteau fi, în principal, despre armonie şi cooperare, tovărăşie, contribuire, întreţinerea ecosistemului distrus, depăşirea obstacolelor. Despre corectitudine sufletească, conştiinţă iubitoare, raporturi dintre cafenii, negri şi albi, dintre bărbaţi şi femei, dintre oameni şi animale – în ideea folosirii stricte a spaţiului de locuit, hranei, apei, deplasării, energiei, fertilităţii umane. Asemenea poveşti ar fi clintit un ukko, l-ar fi mişcat prin spaţiu?

Negocierile cu juttahaţii isilor de catifea reprezentaseră partea cea mai grea din cariera de rezident a Penelopei: nevoia, din motive de siguranţă, de a trata acele purtătoare de cuvânt ale şerpilor ca lucruri, nu ca persoane. Ca pe un fel de maşinării vii.

— Când o să întâlneşti pentru prima oară un juttahat… începu ea.

Din nou acel rânjet trist pe figura calmă.

— Există o teorie, spuse Wex, conform căreia fiinţele umane n-ar fi fost cu adevărat conştiente până acum câteva mii de ani.

Creierele noastre sunt împărţite în două, partea din stânga şi cea din dreapta. Primii oameni auzeau voci halucinante, ce porneau din emisfera dreaptă, care le spuneau ce să facă, iar ei se supuneau acestor ordine dumnezeieşti ca nişte automate. Aşa sunt şi juttahaţii, cu excepţia faptului că vocile lor sunt transmise telepatic de isi.

— Creierule! zise ea, blând.

El dădu din cap. Se înţelegeau unul pe celălalt. Acest individ Wex semăna cu un juttahat care împărţea creierul cu altceva decât un şarpe. Cu circuite protoplasmice programate.

— Trebuie să fi fost uşor pentru şerpi să-i domesticească pe juttahaţi, în trecut, mormăi Wex. Să-i folosească în loc de mâini, picioare, voce. Apoi să-i perfecţioneze, să-i îmbunătăţească, să-i înmulţească.

Spaima cea mai profundă a Penelopei… trebuia s-o înfrunte…

— Isii vor să ne transforme în juttahaţi, şopti ea. Să-i slujim. Întreaga rasă umană să-i servească. Nu ştiu încă destul, ca să ne modeleze. Nu ştiu să ne pătrundă în minte.

— Ca nişte zei aflaţi în creierele noastre.

— Încearcă, fac cercetări. Ce-au gândit cei de pe Pământ, când te-au trimis aici cu ce-ai în cap, Creierule? întrebă ea, cuprinsă de furie. Ce eşti altceva decât un exemplu de modul în care se implantează un zeu în mintea unui om?

O privi uluit, un moment. Apoi enervarea îi dispăru, de parcă n-ar fi existat niciodată.

— Dimpotrivă, Pen Conway. Sunt o persoană independentă – protejată împotriva oricărei intervenţii mentale a isilor.

Inima ei bătu puternic.

Om, îşi zise în tăcere, în ritualul de liniştire. Om. Om.

Apoi, cu voce tare:

— Eşti un prototip? Al felului în care ne putem apăra de şerpi, dacă va fi nevoie? Prin implantarea unor supraveghetori în cap…

Populaţia Pământului căpătase garanţia unei purităţi impuse a minţit… Fără truda de a face lucrul corect, fără căutări sufleteşti pentru a ajunge la o comportare impecabilă, fără conflicte între sine şi societate sau ecosistem… Asta povestea Creierul Wex.

Om. Om.

Aşa voia Pământul să asigure supravieţuirea speciei umane armonioase în viitor? Nu printr-o conştiinţă luminată, ci prin circuite artificiale, care cenzurează conştiinţa?

— Poţi să ai gânduri corupte? îl încercă ea. Poţi să ai dorinţe rele? Conştiinţa necurată e suprimată automat?

Încă o dată, acel rânjet scurt, trist.

— Sunt aici în misiune, Pen Conway. Pentru a salva sufletul omenesc, integritatea omenirii. Avem nevoie de multe planete să le colonizăm, iar exodul va produce un impact. Trebuie să fim în stare să controlăm… mai mulţi ukko, fenomenele mana…

Dacă isii vor găsi o cale spre Pământ, atunci Pământul îşi va strânge oamenii să se apere, conduşi de protoplasma programată implantată în craniile lor.

Cât de uşor putea fi instalată reţeaua de protecţie? Poate nu era nevoie de deschiderea craniului, poate ajungea doar o injecţie în sistemul sangvin – unde protoplasma putea să se înmulţească, să-şi întindă tentaculele spre creier…

— Poate, spuse ea. Plină de speranţă, ukko-ul Norocoasei a ucis echipajul lui anterior când şi-a dat seama că Pământul e locuit, pentru a-i împiedica pe isi să devină zeii noştri…

Wex îşi frecă nasul subţire. Cu ochi întredeschişi, zise:

— Nu trebuie să vinzi ultimele schelete, indiferent de ofertă. Păstrează ultimul şarpe, ca o asigurare.

— Vrei să spui că isii nu pot lua legătura cu morţii lor până nu-i au pe toţi la un loc, până la ultimul?

— Nu, dar nu cred că au comunicat încă. Aşteaptă. Caută ceva. De ce ţi s-a părut ciudat că am pomenit de pântecul ukko-ului? schimbă el vorba. Ai uitat ce ai spus, Pen. Eu nu uit niciodată. Nu pot. Totul e înregistrat.

Ea se strădui să-şi amintească exact cuvintele. Şirul iniţial de gânduri aproape dispăruse.

Aha!

— Când am venit aici, în urmă cu cincisprezece ani, Wex, tovarăşii mei de călătorie din ukko gândeau despre creatura spaţială că-i o ureche uriaşă, care-i ascultă. Eu simţeam că mă aflu într-un pântec cu mai multe încăperi. Un ukko poate da naştere altuia de felul lui?

— Continuă, Pen.

— Urechi gigantice, din piatră, zburând printre stele, niciodată plictisite să asculte… Ce sunt, Wex? De unde vin?

— Cum au apărut cele noi? îi sugeră el.

— Da. Un ukko poate germina un copil ukko, în interiorul lui? Sau se divide? Îşi implantează sămânţa în vreun asteroid, iar

stânca se transformă?

Ochii lui Wex sclipiră.

— Vrei să spui că, probabil, Norocoasa a fertilizat ukko-ul, în vreun fel? Că întâlnirea cu o specie nouă îl ajută să se înmulţească? Respect instinctele oamenilor care au trăit în acest loc îmbibat cu mana, îmbătat de vise. Spune!

Penelope îşi întinse braţele.

— Unde ar putea fi puiul acela? în centura de asteroizi a Pământului? Undeva, în secera de pe cer? Ascuns pe Kaleva? Poate chiar pe continentul acesta? Un rest al ukko-ului Norocoasei, rămas veşnic aici. Izvorul manei, fertilizatorul manei… Pootara nu-i afectată, dar noi, da, cu siguranţă.

Întorcându-se, Wex arătă cu degetul subţire spre naveta îndepărtată.

Acel pui de ukko poate sări de la sol pe orbită? Poate convinge un vulcan să-l arunce spre cer?

— Un ukko zboară prin spaţiul mana. Protestă Penelope. De ce n-ar putea călători prin spaţiul cosmic direct de pe suprafaţa planetei?

— Ai visat, îi sugeră răspunsul Wex.

Ea dădu din cap, fără să vrea.

— N-ai avut niciodată un copil, Pen Conway.

— Înainte de a veni aici – probabil ştii asta – am fost sterilizată. Pentru a evita obsesia maternităţii. A fost un lucru înţelept. Kaleva nu-i un loc în care meditezi prea mult la ceva. În care devii vulnerabil. Mi-am cedat pântecul, dar am câştigat o planetă.

— Iar acum visezi la planete rămase însărcinate şi născând. Cu Kaleva pe post de maternitate.

Chiar atunci răsună o sonerie. Aşezându-se lângă un dulap pe care scria Anunţurile cucilor, Penelope deschise intercomul. De pe ecranul mic o privi figura unei chinezoaice cu ochelari, ca o bufniţă.

— Da, Yu.

— Avem oaspeţi. Elmer Loxmith. Inginerul instinctiv, moştenitorul Loxmithlinnei, şi asistentul lui, Lyle Melator. Tânărul senior Loxmith doreşte să discute despre felul în care poate hiberna comod o pisică vorbitoare, zise ironică Yu.

Wex clipi. Avea loc un dialog intern între calculatorul biologic şi creierul lui natural.

— E un cod? întrebă el. O ghicitoare?

Penelope îşi permise să chicotească.

— Bine ai venit pe Kaleva, Creiere! O creşă plină de copii dispuşi să facă tot felul de glume răutăcioase…

Nikki Loxmith privi oraşul Punctul Asolizării, primul loc de debarcare pentru nou veniţii de pe Pământ.

Marele Zigurat din cărămidă roşie, cu şiruri strălucitoare de ferestre, la capătul oraşului, către care se îndreptaseră Elmer şi Lyle, le sugera un sân al planetei mamă, o movilă roz ce putea oferi ajutor sau măcar un punct de orientare pentru cei rătăciţi. Faptul că fortăreaţa Pământului se afla la periferia oraşului întins sugera o anumită slăbire a legăturilor, o diluare progresivă a influenţei Pământului pornind de la acel punct ridicat.

Fără îndoială, funcţionarii Pământului supravegheau Punctul de Asolizare. Se vedeau uniforme măslinii, purtate de bărbaţi şi femei, unii cu figuri exotice pentru Nikki. Figuri cafenii, negre, galbene. Ale persoanelor care, după Elmer, urmau să se întoarcă pe Pământ după zece sau douăzeci de ani de serviciu. Auzea limbi bizare din gurile orăşenilor. Se simţea bizară în hainele împodobite, cu bonetă cu panglici şi şorţ lung, cu buzunare. Unii tineri se uitau după ea, dar îi remarcaseră cuţitul de la cingătoare.

Trei laturi ale pieţii erau acoperite de magazine. Cealaltă, ticsită de nave defuncte, pozitronice, de pe Pământ. Fratelui ei i-ar fi plăcut să scotocească prin ele… Cumpără o bucată roz de peşte afumat şi începu s-o mestece. Capre năclăite şi gâşte grase rătăceau printre căruţele vânzătorilor, mestecând grăunţe risipite şi frunze de varză. Un cuc stătea cocoţat pe una din multele stinghii de fier forjat, o flacără verde pe o făclie. O mână de copii stăteau, căscând gura, în timp ce pasărea vorbea despre o crimă, apoi îşi vâra ciocul sub aripă, de parcă ar fi scos de acolo noi informaţii. O familie împingea o roabă cu lucruri în direcţia debarcaderului, unde acostase Sania Mării. Fuseseră însoţiţi de prieteni care cântaseră, beţi, tot timpul călătoriei.

O biserică-mana somptuoasă, din marmură albă, domina latura de nord a pieţii. Nikki se plimbă pe treptele largi, lingându-şi degetele.

Înăuntru, mai mulţi preoţi în haine de culoare închisă instruiau grupuri mici de credincioşi să vorbească fluent în kalevană. Alt

preot arunca bucăţi sfărâmate de cositor într-o cristelniţă largă cu apă, pentru o familie ce urma să părăsească Punctul de Asolizare. După ce privi modelul metalic rezultat, îl compară cu un model de pe zidul alăturat. Simbolurile reprezentau nume de locuri. Un trifoi însemna Trei-Lacuri. O gură deschisă, Yulistalax. Oprindu-se, cu ochii închişi, preotul inhală un val de vapori dintr-o cupă cu cositor lichid de pe un vas cu jăratic. Întinse mânerul polonicului spre conturul unui cap cu buze protuberanțe, din partea de nord-est a hărţii.

— Sunteţi sfătuiţi să vă stabiliţi în Niemi, pe râul Musame, zise el capului familiei.

Apoi începu să cânte încet:

— Călători, călători, ajungeţi acasă cu bine…

Un bărbat solid, cu pielea ca abanosul, stătea într-un magazin de puzzle. Purta un veşmânt albastru, plisat, pantaloni largi şi un fes roşu pe cap. Rafturile şi tejgheaua erau pline de cutii din lemn. Sfere şi piramide alcătuite din multe fragmente înlănţuite. Uşi deschise dădeau spre camere triunghiulare pline cu mărfuri, iar de acolo scări conduceau în alte camere cu forme neregulate. Doi marinari negri, în tricouri cu dungi albastre, pantaloni albi şi cu bonete ascuţite, se aflau într-o asemenea cameră, bând cafea şi fumând pipă. Treptele urcau spre o galerie strâmbă, din care porneau coridoare înguste, cu unghiuri ciudate, ascuţite.

Proprietarul îi zâmbi lui Nikki, care privea în jur, zăpăcită. Îi arătă un ovoid făcut dintr-o jumătate de duzină de soiuri de lemn diferite, care-i umplea mâinile mari. Suprafaţa jocului conţinea aproape o sută de segmente, iar în interior trebuiau să fie şi mai multe piese.

Negrul apăsă cu degetul într-un anumit fel, iar o secţiune îngustă se ridică, deschizând un spaţiu pentru demontarea construcţiei. Avea unghii lungi, manichiurate.

— Acest puzzle se numeşte ukko. E nou.

Ce dinţi albi avea!

— Nu oferim iluzii, domnişoară. E nevoie de un simţ al echilibrului ca să găseşti calea aici.

— Asta înseamnă că nakki nu pot să-şi găsească adăpost în el?

Bărbatul chicoti.

— Cam aşa ceva… E prima vizită în Punctul de Asolizare, venind din pustietăţi?

— Cu adevărat pustietăţi! Sunt din Loxmithlinna. Fratele meu e inginer.

Se numea Bosco. Era reprezentantul Pootarei în oraş, echivalentul, într-un fel, al Penelopei Conway, pe care o vizitau fratele lui Nikki şi Lyle în momentul acela. În castelul pământenilor. Bosco supraveghea transportul rapid al imigranţilor din rasa sa la Tumio şi de acolo, cu corăbii, spre insulele-grădină din sud.

O negresă înaltă, subţire, cobora pe o scară îngustă, pe care Nikki n-o observase până atunci. Deşi femeia era deosebit de slabă, purta o bluză roz largă, strânsă la mijloc, care imita o floare imensă. O fustă purpurie atârna într-o masă de pliuri şi cute. Capul susţinea un turban masiv, mov.

Cei doi marinari veniseră şi ei în magazin şi se jucau cu puzzle-uri.

— Casele africane nu seamănă deloc cu acestea, îi spuse Bosco lui Nikki, arătând în jur, spre clădirea ciudată. Strâmbă. Însă în Pootara nu vei găsi nici colibe din lut. Nu maimuţărim vechile obiceiuri la porunca Maicii Ukko. Nu, doamnă, fără vrăji şi voodoo. Fără preotese mambo. Fără imagini ale morţilor. Ai voştri aleargă de colo-colo, bubuind în tobe magice.

— N-o s-o convingi, Bosco, zise femeia.

S-o convingă? S-o convingă Bosco de ceva? Nikki tresări. Încerca s-o convertească la ceva?

— N-ar fi un lucru important? Vechea imagine despre lume a noastră, a africanilor, i se potriveşte foarte bine.

— Ai stat în nord prea mult. Zise femeia, punând o mână subţire pe braţul lui Bosco. E timpul să te întorci în insule.

— Aş. Vrea să înţeleg, spuse Nikki.

— Lasă-mă să termin ce am de spus, Miriam. Conform vechii noastre imagini despre lume, există aici o întreagă planetă a puterilor, deşi puterea conducătoare ar putea fi dezvăluită doar dacă am opri totul. Acea putere e cuvânt, sânge, sămânţă şi apă. Un individ poate întări sau slăbi alt individ, să-l oblige să facă diferite lucruri sau să se distrugă întreaga planetă, folosind acea putere. Aşa obişnuiam să credem. Dar aici urma să fie respect reciproc şi bunăstare – iar asta-i mai important decât exercitarea oricărei puteri. Umanitatea înaintea manei.

Nikki dădu din cap. Încurajator. Poate ceea ce spunea, cu accentul acela atrăgător, o să aibă înţeles altădată, când îşi va reaminti.

Unul dintre marinari îi puse lui Bosco în mână un puzzle. Fără să se uite, acesta începu să-l desfacă, folosindu-şi unghiile lungi. Exerciţiul îl calma.

— Puzzle-urile sunt liniştitoare, zise el. Iau răutatea din degete. Din minte şi din suflet. Dacă ar fi fost cosmonauţi africani cei care au descoperit ukko-ul Norocoasei… Suntem aici, în principal, ca muncitori. Să cultivăm banane! Să hrănim toată nebunia din nord! De aceea suntem aici. N-o să dansăm, n-o să batem tobele şi n-o să invocăm niciun spirit loa. N-o să cădem în această capcană, deşi Maica Ukko ne-a atras… Raţiunea plină de bucurie ne ghidează. Ai spus că fratele tău, inginerul, o vizitează pe Penelope Conway – dar nu ne-ai spus de ce şi nici nu te întreb. Femeia aceea şi-a tăiat pântecul mai înainte, ca să rămână corectă, aşa că de ce i-ar spune ceva? E mult mai bine să faci puzzle-uri, ca să-ţi ţii mintea ocupată. Cândva a avut loc o revoluţie, iar oamenii făcuseră din raţiune o zeiţă.

— Cu siguranţă că-i timpul să te întorci în sud, zise femeia numită Miriam.

Şi probabil că venise timpul ca Nikki să se întoarcă la hanul în care ea. Elmer şi Lyle petrecuseră noaptea şi probabil, vor mai petrece câteva nopţi.

Nu-i da atenţie, surioară, spuse Miriam. Cumpără un puzzle. Linişteşte-ţi mintea.

Oh, la urma urmei, era doar o vânzătoare?

22. Figura Din Focurile De Artificii

Sosise toamna în Yulistalax, pătând orchestra de copaci-harpişti de la marginea de nord-est a oraşului cu stropi de culoarea caisei, aurului şi bronzului. Pe pantele domoale din spatele lor, frunzişul arborilor hormza devenise de-un arămiu lipsit de strălucire, în timp ce larkerii scoteau un milion de săbii ruginite din ramuri.

Oraşul se îmbrăcase şi el în haine de sărbătoare. Fiecare uliţă fusese acoperită cu curcubee de vopsea, să ureze bun sosit

oaspeţilor. Yulistalax reprezenta un labirint de uliţe. Grupuri de cinci-şase case din lemn fuseseră unite, pe perioada festivalului, cu porticuri şi balcoane din pânză dungată, de coridoare exterioare, pentru a forma hanuri unice, legate între ele, aflate toate într-o concurenţă binevoitoare. Aici era Semnul Gâştei. Dincoace. Secera De Pe Cer. Ici. Capul de Hervi, Doamna Norocoasa, Nava Cerească, Floarea-Clopoţel, Capra. Dincoace. Capul de Şarpe.

Niciunul dintre vizitatorii Yulistalax ului nu putea greşi direcţia în care se afla castelul seniorului Maxi Burgdorf – şi al doamnei Mitzi Burgdorf. Un turn subţire, înalt, din granit roz, se ridica deasupra lui. La început, turnul fusese clădit în formă de cupolă, din lemn de tammi, ca o pălărie de ciupercă. Aşa îl proiectase un strămoş al lui Maxi Burgdorf, căruia îi plăceau ciupercile. Dar cupola ca o bonetă se transformase în putregai cu un secol şi jumătate în urmă.

Gunther Beck şi-o amintea, în timp ce străbătea uliţele festive, pline de mulţime. Populaţia din oraşul de pe malul lacului crescuse de şase, şapte ori, datorită galei. Părea că jumătate din Kaleva venise acolo (deşi nu era chiar aşa). Portul şi ţărmul erau înţesate de bărci şi şalupe, yole, lughere, cutere, o barje. În jos, pe malul râului, un târg de peşte. Casele cu verandă deveniseră cafenele, cu bere şi băuturi alcoolice. Paznicii seniorului Burgdorf patrulau politicoşi, înarmaţi cu ciomege. Un beţiv bătea câmpii lângă o colonadă. La tarabele de pe străzi se vindeau alune, prăjituri cu gem de fructe, plăcinte, cârnaţi, oameni din ghimbir. O fanfară cu alămuri mergea, într-un singur şir, prin oraş. Copiii se jucau, adolescenţii flirtau, bătrânii şontâcăiau cu o sclipire tinerească în ochi.

În altă parte a Yulistalaxului, Bertel Okkonen-Sariola arăta spre acelaşi turn şi-i povestea Evei cea curioasă despre excentricul Burgdorf, viitorul Domn al Ciupercilor. Pentru că şi Bertel îşi reamintea cupola din lemn, de mult dispărută. Cu şnururi şi epoleţi, se simţea ca un orchestrant admirat.

Sam Peller, cu părul argintiu, căra valiza lui Osmo van Maanen, valiză din pânză întărită cu piele, în costisitorul han Doamna Norocoasa, unde locuia de obicei Osmo în timpul galei. Nava lor cerească rămăsese pe câmp. Lângă castelul Burgdorf.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, îi spunea Sam lui Osmo, gâfâind, ar trebui să-ţi răsuceşti inelul. Încât lebăda să se afle în palmă…

Elmer Loxmith găsise o cameră pentru el şi Lyle, şi una apropiată pentru Nikki, în acelaşi han.

— Sper că Tommi va avea vise plăcute, spuse Nikki.

— Un vis plăcut pentru o pisică, îi răspunse Lyle, este cel în care omoară fiinţe.

Minkie Kennan, în haina lui lungă din piele, cu multe buzunare, o condusese pe Kyli într-o cameră a nu chiar atât de costisitorului Cap de şarpe. Numele răutăcios – îndrăzneţ – atrăgea. Clienţii erau dispuşi să se amuze.

— Am ajuns, iubita mea: un pat cu fulgi moi pentru găinuşa mea.

Juke şi Eyeno, având punga mai goală, găsiseră camere la Semnul Caprei, un nume ce le amintea de casă. Eyeno sugerase să închirieze un cort cu două locuri, în tabăra din afara zidurilor, de-a lungul ţărmului. Să dormi sub stele, cu secera de pe cer sclipind argintiu în partea îndepărtată a lacului Yulista! Dar Juke o refuzase. Vecinii de acolo puteau fi zgomotoşi. Urma să glăsuiască la gală şi dorea să se odihnească un pic. Şi Eyeno trebuia să facă acelaşi lucru, din moment ce urma să recite. Nostalgia amară după noaptea petrecută pe ţărmul din Maananfors. Înainte de a-l elibera pe omul de piatră, îl îndurera pe Juke, făcându-l să dorească să înnopteze pe plajă. Dar trezirea lui Cammon nu ieşise cum trebuise. Eyeno merita un pat decent. Şi el, dacă voia să-l întreacă pe van Maanen. Nu trebuia să se simtă intimidat.

Wex se plimba prin Yulistalax însoţit de Yu, cea cu ochelari. Asistenta chinezoaică a Penelopei purta uniforma măslinie, pentru ca aceia care veneau la gală să ştie că era prezent şi cineva de pe Pământ. Observa privirile trecătorilor, care remarcau că purta un pistol cu raze…

Locuiau în nava cerească a lui Pen Conway. Nu, nu a ei, după cum niciun rezident al Pământului nu era un castelan feudal. Mai degrabă Wex şi Yu fuseseră cazaţi într-o navă zburătoare operaţională, albă, înarmată, cu care veniseră de la Câmpul Armoniei. Nava fusese parcată pe pajiştea de lângă castelul

seniorului Burgdorf, alături de alte aparate aeriene de origine isi. Unul era al familiei Sariola (aşa spusese Yu). Altul, mai modest, al lui van Maanen. Al treilea aparţinea chiar familiei Burgdorf. Dar iarba crescuse înaltă în jurul carenei lipsite de luciu…

Exista oare un protocol privitor la o vizită oficială la seniorul din Yulistalax şi în Valea Vorbitorilor?

(Nu era necesar).

— Nu în perioada galei. Îl asigură Yu pe Wex.

(Confirm). Wex prefera însă s-o întrebe pe Yu, ca să nu pară omniştiutor.

Seniorul Maxi şi Doamna Mitzi îşi ţineau curtea pretutindeni. În timpul celor trei zile, oraşul lor reprezenta o casă mare, unică, după cum mărturisea unificarea temporară a caselor învecinate, pentru a forma hotele comunale legate cu pânză. Sarcinile ceremoniale ale familiei Burgdorf – judecăţi, arbitraje, premieri – nu le lăsau timp sau chef să dea recepţie la castelul lor.

Îmbrăcaţi în haine civile, câţiva nord-americani din cetatea Pământului priviseră nava, apoi se aventuraseră să se uite la sărbătoarea de anul acela.

În afară de un intermezzo furtunos provocat de execrabilul Tycho Cammon, vremea fusese, în zilele galei, din câte îşi aminteau muritorii, întotdeauna frumoasă, ca şi cum mana ar fi zâmbit evenimentului. În după-amiaza aceea, un şuvoi de ploaie scăldase Yulistalax, mai mult ca să spele praful şi să facă ordine în treburile meteorologice neterminate. Norii sosiţi slobozeau picături de lacrimi, dar un halo strălucitor se arcuia peste Malul Harpiştilor.

Aversa îi gonise pe Elmer şi Nikki într-o cafenea aglomerată, sub o tendă. Spre surpriza sa, Elmer îl văzu pe Gunther Beck hăpăind o farfurie de prăjituri cu frişcă şi bând smântână. Un îngeraş gras. Stăpânul viselor era consecvent şi vehement în dedicarea lui sarcinii pe care voia s-o îndeplinească.

— Credeam că rămâi acasă. În castelul Beck…

Pragmatic, inginerul îşi aranjă sculele neasigurate.

De obicei îmbrăcat neglijent, Gunther făcuse o excepţie pentru gală. Purta o cămaşă din batist, împodobită cu şiret din argint. Mesteca.

— N-aveam odihnă. Şi, pentru că trebuia să fii aici, să-l

aplauzi pe Osmo...

Elmer izbucni în râs.

— Nu-ţi face griji. Am discutat îndelung cu tehnicienii lui Conway. Pisica va fi în cutie peste vreo lună. Ai fi putut folosi un comunicator, să te informezi. Ai unul, nu?

— Ar fi fost ca şi cum aş fi povestit unui cuc în trecere despre treaba noastră. Oricine poate asculta ce se vorbeşte la un comunicator.

— Oricine are unul, şi nu-s mulţi. Te-ai fi putut exprima într-un mod vag...

— Nu vrei o prăjitură, domnişoară Nikki? zise Gunther. Sunt delicioase!

Cum să-l lipseşti de prada pe care pusese ochii? Poate doar ca să-l salveze să nu plesnească! Cămaşa împodobită, strâmtă, nu ascundea lanţul dintre inelele înfipte în sfârcuri. Cutiuţa cu osul părea un chist ciudat.

Am mâncat deja, Seniore Beck, răspunse ea cu diplomaţie. Dar Tommi se îndoapă fără să se sature. Am cumpărat un stimulent al poftei de mâncare, de la o moaşă. Şi a fost glăsuit. Va fi pregătit pentru vise profunde, plăcute. Luni de vise. Despre peşti, presupun. Sau cum îl va prinde pe Lyle. Crezi că visele prelungite vor deforma mintea lui Tommi?

— Taci, copilă!

Seniorul viselor privi către şirul apropiat de balcoane, în care lenevea o refugiată de ploaie. O tânără suplă, cu un veşmânt simplu, albastru. Cu ochii de-un albastru blând. Îl închidea pe unul, apoi pe celălalt. Iar şi iar. Să se concentreze mai bine la ce asculta? Îi făcea cu ochiul lui Gunther? Se vedea ironie în privirea ei?

— Stau la Floarea-clopoţel, Loxmith. Poate vii să cinezi cu mine, diseară, şi-mi povesteşti ce progrese ai făcut la proiect.

— I-am promis lui Osmo... Stă la Doamna Norocoasa, ca şi noi. Mâine seară. Seniore Beck. De fapt, unde se află Floarea-clopoţel?

Stăpânul viselor îi explică, adăugând:

— Mi s-a părut că-l văd pe Cully intrând acolo. Se pare că m-am înşelat.

Cafeneaua se afla pe o ridicătură care folosea ca reper de orientare în meandrele din Yulistalax. Aici puteai vedea, mai devreme sau mai târziu, trecând toţi vizitatorii. Unde s-ar fi

putut aşeza mai bine Gunther pentru a vedea mulţimea îngrămădită?

— Mi-am închipuit că nepotul meu va vizita gala, pentru că nu l-am găsit nicăieri…

Impertinentă tânăra aceea! Nu că ar fi fost obraznică, dar…

Aroma combinată a tutunului pootaran – un nor cu miros de alune şi de mirodenii – se împrăştie dinspre doi indivizi bătrâni, ce pufăiau din pipe. Un acoperiş din ţiglă, din faţa lor, sclipi de parcă ar fi fost proaspăt smălţuit când îl luminară razele soarelui, arătând că ploaia se sfârşise. Femeia în albastru, cu păr blond, mătăsos, se apropie.

— Iertaţi-mă, zise ea, după un zâmbet preliminar către Nikki. V-am auzit amintind de vise. Sunt, într-un fel, poetă.

Zâmbetul ei cald, emoţionat, părea să se adreseze şi lui Gunther. Acesta răspunse, mârâind:

— Stă în firea poeţilor să dea târcoale oamenilor?

Apoi apucă o prăjitură şi muşcă jumătate din ea. Putea să se descurce fără nicio tânără care-şi închipuia că lunga lui căutare după Anna cea moartă se apropia, în cele din urmă, de un punct culminant. N-o să existe o a doua Marietta, nicio eroare la gală. Chiar dacă puştoaica îi amintea, oarecum, de Marietta Poetesa îl impresiona. Avea ceva uşor nakki la unul din ochi…

Nu, ochii erau drăguţi, te vrăjeau…

— Cuvintele altora îţi aparţin de drept? întrebă el, grosolan.

— Am vorbit fără să mă gândesc, interveni Nikki. Scuze, Seniore Beck!

Tânăra se cutremură.

— Blestemaţi seniori şi modul lor de a se purta! şopti ea, doar pentru sine.

Dar nu făcu nicio mişcare de a se îndepărta.

Gunther îşi şterse frişca de pe buze şi-şi linse mâna. Nişte frişcă rămăsese prinsă de părul lui lung, blond.

O Marietta? Nu chiar. Oricum, purta ceva grosolan şi urât. Dar zăbovea. Ceva din postura ei sugera că se aflase în prezenţe mai intimidante.

— Ştii multe despre vise? insistă ea.

— Proasto, este seniorul viselor! exclamă Nikki, ducând mâna la gură.

Gunther se pregătea să-şi exprime regretul pentru bruscheţea lui – dar cum ar fi putut să-i ofere străinei sfatul lui, ca şi cum ar

fi fost la bâlci? — când Elmer făcu semn cu mâna, apoi se aplecă peste marginea verandei şi strigă:

— Osmo! Osmo! Suntem aici!

O intervenţie exact la timp…

Îndată ce Osmo intră în cafenea arătând ca un filfizon în bluza lui de mătase, de culoarea piersicii, pătată de ploaie, şi pantaloni cu rozete la genunchi o remarcă pe tânăra zveltă, în albastru.

Spre mirarea lui, transpiră. Îl cuprinsese căldura, intensificând fierbinţeala blândă a toamnei.

Simţea că-i ard obrajii. Ca şi cum fusese glăsuit de cineva ce încerca să-i dea foc – cu diferenţa că nu era obiectul unui incendiu, ci al unei arderi, al unei pasiuni de nepotolit, subite şi de neîmblânzit.

Osmo tremura, ignorându-l practic pe Elmer în timp ce se străduia să-şi stăpânească sentimentele. Teribil lucru să fii afectat în asemenea hal de o străină, chiar în ajunul galei! Nu mai trăise ceva atât de deconcertant de când Tycho Cammon încercase zadarnic să-l transforme în torţă vie. O văzu pe Vivi în faţa lui goală, atrăgătoare, în dormitor. Dar Vivi fusese roşcată… Femeia ciudată, de lângă Gunther (Gunther aici, în Yulistalax? Oh. Lucrul ăsta nu avea nicio importanţă!) – era mai înaltă, cu păr ca fuiorul. O străină? Nu-i era străină. Nu putea fi o străină.

— Cine eşti? o întrebă el.

O dorinţă fără sens îi alerga prin sânge. Putea cineva glăsui fără cuvinte, cu un asemenea efect? Cu o asemenea nonşalanţă vădită?

— …acesta este van Maanen, auzi el vag, ca din depărtare.

— …primul glăsuitor, de cea mai bună categorie.

— …de ce nu, dacă l-a înfrânt pe ticălosul de Cammon?

Femeia îl privea încordată. Îşi plecă ochii – nu ruşinoasă, ci ironică, examinându-i peştele umflat al cataramei centurii, punga plină atârnând de curea, panglicile de la genunchi, cataramele lustruite ale pantofilor.

— E o poetă, îi atrase atenţia Gunther.

Tânăra nu semăna deloc cu văduva vioaie, dar declanşa pofte şi dorinţe acute – mai puternice decât simţise vreodată pentru Vivi Rintala. Dorinţă şocant de amplificată. Sentimente de-o intensitate imensă. Ca şi cum o legătură tangibilă s-ar fi stabilit

între femeia moartă şi această autodeclarată poetă. (O văzu pe Vivi făcându-i semn, cu buzele întinse într-un sărut mimat…). Ca şi cum această tânără doamnă poetă o înlocuia pe Vivi într-o economie magică a emoţiilor, împingând-o în mod deliberat de-o parte pe Vivi, ştergându-i din suflet amintirea ei. Oh, aluniţa micuţă, fascinantă de pe obrazul ei, gâtul alb ce-i făcea buzele, limba, să dorească să-i simtă gustul!

— Aş dori… începu el.

Grosolan şi autoritar. Nu avea timp s-o cunoască? Dorea însă s-o cunoască imediat.

— Sunt Osmo van Maanen, spuse el, iar ea tresări.

Nu, nu era posibil să fi tresărit! Trebuia să fi fost ceva din acel maelstrom al dorinţelor care-l afecta. Care ţi-e originea? aproape că întrebase el. Cunoaşte originea cuiva, apoi comandă-i! Dar o asemenea metodă de apropiere ar fi fost prea grosolană…

— Mi-ar place să-ţi cunosc numele, zise el.

— Eyeno Nurmi… seniore.

Buzele ei împinseră ultimul cuvânt încet, parcă luându-se în râs. Sau şicanându-se.

Seniorul ei. Stăpânul ei. Da, da. Dacă ar reuşi…

Şicanându-se. Şi, la fel de puternic, şicanându-l pe el.

Fata închise iute ochiul drept şi păru că nu-l mai vede.

— Poţi să-mi reciţi unul dintre poemele tale chiar acum, Eyeno Nurmi?

— Să recit aici doar pentru că eşti senior?

Dorinţa lui fierbea.

— Osmo, zise Elmer, dar Osmo nu-i acordă nicio atenţie.

— Fă un poem nou. Unul de întâlnire, de salut.

— Chiar aşa? Sub imboldul momentului?

— Eu trebuie să glăsuiesc sub imboldul momentului. Ştii, sunt un glăsuitor…

— Oh, ştiu asta.

Ar trebui s-o glăsuiască să-i cadă în braţe? Curentul alerga de la ea la el. Sau de la el la ea. Nu, nu se face asta într-o cafenea. În public… Trebuie să i se dăruiască singură, ca sărmana Vivi cea moartă, care ocupase locul acela binecuvântat în sufletul lui.

— Cuvintele trebuiesc prelucrate, uneori, ore în şir, Seniore Osmo. Dacă nu-i un poem întâmplător, bineînţeles.

Prelucrate. Ore în şir. Prinse totuşi curentul înţelesului ei. Se gândi la mama lui cu figura roşie, înconjurată de sfere puzzle pootarane şi cutii minune.

— Până când alunecă în singura formă posibilă, care-i perfectă.

Ea dădu din cap, fără tragere de inimă.

— Într-un fel, Seniore.

— Ar trebui să-mi spui Osmo.

— Trebuie?

Îl vedea în întregime, cu părul castaniu vălurit, pe care mâna ei îl putea zburli, cu mustaţa de care putea trage? Sau ignora carnea din faţa ei, trupul, fiind atentă doar la cuvinte?

— Ai un nume rar, Eyeno…

— Mă îndoiesc că-l mai poartă cineva pe Kaleva.

Ea era ceva rar. O posedase altcineva? Se afla singură la gală? Cum putea să-i mărturisească mai bine simţământul lui de afinitate erotică?

— Putem cina diseară la Doamna Norocoasa, Eyeno?

— Osmo! exclamă Elmer, plin de reproş.

Printre patronii cafenelei se iscă o rumoare surdă.

— …e însuşi Sariola, vă spun eu!

— Cine ar arăta astfel?

— Nu-i magnific?

— Nu pare nebun…

— Taci, nu spune aşa ceva!

— …cu regina Norocoasa la braţ!

— Nu-i Paula Sariola, ci o fiică a lor…

— O fiică Sariola, o dăruitoare de viaţă lungă aici…

— Ce gală va fi!

— Ea va fi premiul pentru cel mai bun glăsuitor?

— Cel mai bun glăsuitor e aici, acum!

Distras, Osmo se întoarse.

Urcând scările verandei, se apropie un bărbat cu înfăţişare tinerească, în uniformă albă cu şnururi ornamentale şi epoleţi. Noul venit părea în acelaşi timp, sfios şi brutal. De centura aurită de la mijloc atârna un pistol cu raze. La braţ, o tânără Sariola energică, într-o rochie portocalie, strălucind de ţechini. Piepteni şi panglici îi împodobeau părul. Era mai trupeşă decât fusese secătura de Jatta. Mai sclipitoare. Făcea o demonstraţie de eleganţă. Mica floare-de-stea tatuată pe obraz… da, şi una

pe gât… O fată frumoasă, aproape voluptoasă. Doi paznici. În verde pestriţ şi cafeniu mergeau în urma lor.

Un ropot spontan de aplauze salută apariţia consortului Norocoasei în uniforma lui (şi a fiicei, da, şi a fiicei). Bertel răspunse dând din cap, sigur de sine. Osmo se întoarse.

Poeta dispăruse.

Se furişase ca un mânz speriat, cât fusese Osmo întors cu spatele. În cele câteva clipe de neatenţie.

Rochia albastră şi părul blond, galben, se îndepărtau de cafenea pe altă scară. Eyeno Nurmi fugea. Osmo aproape pornise după ea. Îşi croise drum printre mesele clienţilor care se zgâiau la Bertel Sariola şi la fiica lui. Se pregătea să strige la trecători s-o oprească pe femeia în albastru. Dar prinţul Sariola era alături. Melancolic. Cu burtică.

Gunther se grăbi să se ridice. Mormăi în şoaptă către Osmo:

— Rareori am văzut pe cineva să se repeadă atât de puternic la o fată pe care abia a întâlnit-o…

Poetă. Poetă. Sigur, va putea s-o găsească pe Eyeno în Valea Vorbitorilor, ziua următoare. Venise aici să-şi recite lucrările în public. Nu-i putea scăpa. N-avea nicio şansă.

— Van Maanen? E un van Maanen, nu?

Măgulit, Osmo dădu din cap.

— Pot să ţi-o prezint pe fiica mea, Eva?

— Sunt încântat. Sunt onorat.

Eva Sariola nu-i întinse mâna să-i fie sărutată, ci obrazul dolofan, cu floarea încântătoare, violetă. Buzele lui Osmo mângâiară acele petale iluzorii de pe pielea ei. Nu se gândea la Eva, ci la poeta care plecase. Îşi imagină o floare roz deschizându-se în carnea celeilalte fete. Deschizându-se pentru el.

— Pot să-ţi urez succes la gală? spuse Sariola. După ce vei triumfa, am o propunere pe care aş dori s-o discutăm…

Eva se uită la Osmo, evaluându-i.

— Bineînţeles, fu de acord Osmo.

Dacă ar fi fugit din cafenea cu un minut mai devreme… Abia remarca privirile invidioase ale celor din vecinătate, dar era conştient de mirosul Evei – esenţă de floare-de-stele, ce altceva? Răutăcioasa Jatta Sariola fusese doar o caricatură de femeie.

Eva părea că interpretează reţinerea sa de a o întâlni ca o

comportare demnă, politicoasă, lăudabilă.

Osmo se strădui să se controleze.

— Pot să vi-l prezint pe colegul şi prietenul meu, Elmer Loxmith, inginer instinctiv? Şi pe sora lui, Nikki?

Ce politicos din partea lui să nu încerce s-o monopolizeze pe fata Sariola! Elmer se împinse în Eva, când o sărută pe obraz. Bâjbâia, se înroşise, părea ameţit de parfumul ei. Aşa că Nikki trebui să susţină conversaţia cu fata drăguţă din nordul îndepărtat.

— Te afli pentru prima oară la sud de Marele Fiord. Eva?

Osmo spuse, tărăgănat, consortului Norocoasei:

— Am fost obligat, domnule, să glăsuiesc recent, în judecată, împotriva unei alte fiice a voastre…

— Ştiu. La urma urmei, propria ei mamă a alungat-o. Paula nu poate decât să aplaude decizia ta. Acum, găinuşa noastră s-a întors acasă…

— Bertie, nu mă recunoşti? se vârî în vorbă Gunther. Sau refuzi să mă recunoşti?

— Doamne, chiar bătrânul visător! Te-ai cam îngrăşat, Gunther, dragă prietene!

Bertel îi întinse mâna atât de bucuros, de parcă se îneca, iar domnul viselor ar fi putut să-l tragă la mal.

Se bătură pe umeri. Gunther rânji:

— Arăţi foarte elegant…

— De fapt, mă simt caraghios. Sunt obligat, ca unul ce face parte din suita Norocoasei. Nimic nu-mi place mai mult decât să beau cu un prieten longeviv care ştie cum e lucrul ăsta… Dumnezeule, atâţia ani şi ani…

— Copilul răutăcios al surorii mele a fost răpit de juttahaţi, îi povestea Eva lui Nikki. I-am promis Jattei că o să întreb, că o sa încerc să aflu dacă ştie cineva ceva…

Băiatul cel iute? Eu şi Elmer l-am văzut la petrecerea lui Osmo…

Un subiect ideal ca să schimbe vorba…

Nikki câştigă imediat simpatia Evei. La fel şi fratele ei – chiar dacă era atât de stângaci. În sine, asta ar fi fost o trăsătură plăcută. Elmer era atât de neglijent! Pantalonii albaştri şi jacheta aveau rosături şi pete de ulei. Pe de altă parte, Osmo van Maanen arăta a bărbat cu ceva misterios în el. Un om al

patimii şi meticulozităţii. Un pic prea plin de sine? Totuşi, fanfaronada n-ar fi avut niciun rost. Osmo nu se dădea în spectacol de dragul ei, ca un puştan care încerca s-o impresioneze. Eva era conştientă de prezenţa lui Osmo, chiar dacă stătea de vorbă cu Nikki, iar el cu Elmer.

— Draga mea, spuse tatăl ei, trebuie să mă întâlnesc cu seniorul Beck în seara asta, să ne amintim de vremurile de altădată… Având în vedere că tu, fraţii Loxmith şi seniorul van Maanen păreţi a vă împăca atât de bine…

— Ce-ar fi să cinăm toţi la Doamna Norocoasa? fu Nikki suficient de inteligentă s-o invite.

Elmer dădu din cap, încântat. Aproape imediat se întoarse spre Osmo, un pic înciudat. Trecuseră doar câteva minute de când Osmo fusese gata să anuleze participarea la cina stabilită anterior, fără să se sinchisească. Dar circumstanţele se schimbaseră. Fata fugise.

Cei doi Sariola stăteau la Capul de Hervi. Paznicii urmau s-o escorteze, în seara aceea, pe preţioasa Eva la Doamna Norocoasa.

— Burgdorfii organizează un grătar cu carne de oaie şi focuri de artificii pe plajă, îl anunţă Gunther pe Bertel.

— Un grătar! exclamară Eva şi Nikki la unison. Focuri de artificii!

Chicotiră de ventrilogismul lor mutual.

Dar Bertel nu-şi putea lăsa fiica să participe la un eveniment în aer liber. În timpul nopţii, în care să-şi frece coatele cu oricine.

La începutul serii, prinţul consort al Norocoasei şi seniorul viselor navigau prin mulţime, pe ţărmul cu prundiş de lângă clădirea saunei.

Briza dinspre lac sufla în cărbunele încins din lemn de mentă. Carcase de miel sfârâiau în frigări. Bucătari transpiraţi tăiau în felii şi trânteau carnea în chifle despicate. Mai multe bărci trase pe mal vindeau fructe de mare afumate, sărate sau marinate. Existau tarabe cu cârnaţi şi bere. Cerul avea culoarea turcoazei, cu câţiva nori roz la înălţime. Lăutarii cântau. Un şaman din ţara de sus bătea în tobă, provocând viziuni colorate ale unor peşti ce înotau prin aer. Peste tot râsete, pălăvrăgeală, dansuri improvizate, cântece şi fanfaronade.

— De ce mănânci atât de mult, dacă nu ţi-e cu supărare? se interesă Bertel, în timp ce Gunther mesteca un cârnat în sânge.

Gunther râgâi.

— Balast pentru băutura pe care o s-o dau gata în continuare, Bertie!

Nu fusese un răspuns. Seniorul viselor se îndopa de luni de zile.

— Ce te aduce la gala din anul ăsta, Bertie? Şi însoţit de o fiică! Pe care ai fost încântat s-o prezinţi lui Elmer şi Osmo!

Bertel privi în gol.

— Trecutul e domeniul nostru adevărat, bătrâne! Să nu vorbim despre prezent! Despre planuri şi şiretlicuri curente!

— Trecutul se repetă, Bertie.

— Fiicele se repetă aparent la infinit, chicoti Bertel Aşa cum cucii repetă ceea ce văd, ceea ce aud…

— Ca omuleţii din ghimbir.

— Ce?

Stăpânul viselor îl apucă pe tovarăşul lui de braţ. Lăsând urme de grăsime pe tunica imaculată.

— Loxmith e captivat de vrăjitoriile sale mecanice, spuse el în grabă. Nu-i un om ce poate fi momit cu dragoste. Nu va fi distras de patimă.

— Vrei să spui nu trebuie să fie? Mă avertizezi să mă feresc de el?

Amuzamentul lui Bertel îl făcu pe Gunther să priceapă.

— Înţeleg. Eva-i momeala pentru Osmo. Ar fi trebuit să-l vezi înainte…

Înainte să intri în cafenea.

Soţul Norocoasei nu putea fi influenţat de vreo informaţie despre Osmo. Gunther îşi modifică fraza pe moment:

— …înainte s-o judece pe Jatta, pentru că-l îmbăta ideea căsătoriei cu o Sariola. Apoi, bineînţeles, adevărul a ieşit la iveală… Oricum, domeniul nostru e trecutul, aşa cum ai spus tu, Bertie…

Ca să nu-l supere pe Juke, Eyeno nu-i povestise ei despre cererea seniorială pe care i-o făcuse seniorul van Maanen. Poate n-o să-i povestească niciodată. Fratele ei s-ar fi înfuriat. Furia l-ar fi dezechilibrat. La grătar, se uita după bărbatul acela, pe care urma să-l provoace la gală fratele ei – cu oarecare şansă,

chiar dacă seniorul Osmo era campionul iubit ce-l învinsese pe Tycho Cammon. Seniorul fercheş nu se vedea nicăieri.

— Cauţi ceva, îi spuse Juke.

— Oare?

— Ca şi cum ai fi cunoscut în după-amiaza asta pe cineva pe care te aştepţi să-l întâlneşti aici.

— Sunt multe de văzut. De ce ar fi vorba de un el şi nu de o ea?

— Femeile au un mod aparte de a se uita după un bărbat.

— Ce vorbe mari, Juke!

— Când oamenii te aud recitând, te admiră.

— Când recit vorbe mari?

— N-am vrut să spun asta şi ştii prea bine! Sunt poeme minunate şi o să fii foarte admirată. Ai întâlnit pe cineva deosebit, nu-i aşa? Ne asemănăm în privinţa instinctelor…

— Am întâlnit un grăsan grosolan, căruia i se spune seniorul viselor.

Stăpânul viselor? Seniorul Beck. Eyeno, e un prieten apropiat al familiei van Maanen. Sper că nu i-ai spus nimic despre tine. Nici despre mine. Despre faptul că am fost în timpul sărbătoririi Zilei Norocoasei în Maananfors. Atunci când Tycho Cammon s-a eliberat…

— Nu prea am avut timp să discutăm.

— A fost grosolan cu tine?

— Un pic nepoliticos.

— Un senior longeviv! La ce te poţi aştepta de la unul ca el? Surioara mea inocentă, la ce te aşteptai?

— Nu sunt inocentă… visez. Despre cum mi-am obţinut ochiul, de parcă acesta m-ar privi…

— Nu mi-ai spus niciodată, zise el, jignit.

— Voiam să întreb pe cineva care înţelege visele…

— Şi cineva ţi l-a arătat pe Beck! De ce n-ai întrebat un şaman? îl observă, pentru o clipă, pe bărbatul înalt, gras, ca un îngeraş, printr-o despicătură în mulţime. Se plimba cu prinţul în uniformă albă. Soţul Norocoasei. Sosirea acesteia în cafenea îi permisese să fugă. Spaţiul liber se închise înainte ca Juke să-i remarce pe nobili.

— Tu n-ai fost prieten bun cu Jatta Sariola? îl întrebă ea pe fratele ei.

Parcă l-ar fi pălmuit.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce insinuezi?
— Că şi eu pot vorbi cu un senior. Doar atât. Nimic altceva, Juke. Mai târziu vor fi focuri de artificii!
— Pot să glăsuiesc şi eu nişte chestii pirotehnice. Afurisiţii de seniori…
Devenise ţeapăn, încordat…
Juke îşi amintise de oile în flăcări. Îşi amintise ce simţise când micul Demon Jack amplificase glăsuirea lui. În momentul acela se zăpăcise. Se speriase. Şi, în acelaşi timp, fusese însetat de o asemenea putere. Panica învinsese. Dacă ar putea deţine gustul acela de potop de mana care cuprinsese oile… Aroma aceea bogată de miel fript plutea şi acum în aer. Panica n-o să-l învingă iar…
— Nu-i ăsta glăsuitorul care a dat foc turmei noastre din Arena Vorbitorilor, chiar înainte de sosirea juttahaţilor şi a celor din nord?
— Nu-s sigur, Carl. A trecut ceva timp.
— Pot să jur că-i el! Treizeci de mioare moarte de şoc sau în flăcări! Treizeci! Iar acum a venit la grătarul nostru!
— Cred că-i cu altă femeie…
— Îşi arată mutra cu obrajii roşii! Are nevoie de sângerare…
— Poate nu-i el. De ce nu-mi dai cuţitul, să ţi-l păstrez un timp?
Ce-i asta? se întreba Sam Peller, stând rezemat de o tarabă cu cârnaţi. Deşi ţinea o sticlă în mână, nu făcea decât să-şi umezească buzele. Se angajase în acţiunea lui obişnuită de a privi atent ce se afla în vecinătate.
Un individ atletic, păr blond, dat pe spate, privind în mijlocul manei, fără să fie atent la fata de lângă el.
Acelaşi tânăr fusese prezent în sala de banchete a castelului Maananfors, de Ziua Norocoasei, înainte de evenimentul fatal care-l făcuse de ruşine pe Sam.
De la o petrecere la o gală: nu era o coincidenţă prea mare? În absenţa oricărei alte probleme care să hrănească înclinaţia spre paranoia a lui Sam, şerbul cu păr alb al lui Osmo hotărî să-l urmărească pe străinul rătăcitor. Vigilenţă! Sam îi datora acest lucru lui Osmo care-l făcuse să arate bătrân în tinereţe, încât să nu îmbătrânească vreodată…
După părerea mea, îşi zise el, individul ăsta e dubios…
Lyle Melator îşi croia drum prin masa de oameni, sperând să

găsească o fată neînsoţită sau două fete.

— Scuză-mă, îl acostă un bărbat cu pelerină verde. N-ai fost de curând la Punctul de Asolizare?

Cel care-l întreba avea o figură foarte pedantă şi păr negru, frumos.

— Împreună cu Loxmith. Inginerul… adăugă bărbatul în şoaptă. Ştim amândoi sub ce pretext aţi vizitat Punctul de Asolizare. Scuză-mă, sunt Wex. De pe Pământ.

Wex îşi închise ochii o clipă. Păru că doarme, că visează.

— Ca să fiu sincer, sunt un fel de investigator. Pot folosi surse de informaţii despre orice. Un lucru bizar.

— Da? se miră Lyle, de formă.

— Şi pot răsplăti o favoare, bineînţeles, în modul cel mai potrivit, acum sau mai târziu… Penelope Conway – rezidenta noastră – pare să ştie ceva despre o pisică hibernând. Dar nu-s sigur. După cum spune înţeleptul: trebuie să aibă loc schimbări la Punctul de Asolizare. O atitudine mai viguroasă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lyle, sarcastic. Că veţi instala câte un rezident în fiecare castel? Însoţiţi de miliţieni cu feţe negre sau galbene? Am avut impresia, la Punctul de Asolizare, că sosesc din ce în ce mai puţini colonişti de pe Pământ.

— Ai un nas analitic, domnule Melator, zise Wex. Evaziv.

— De ce n-am investiga nişte fete, Wex?

Wex tresări, dezgustat.

— Ce s-a întâmplat? Găseşti vulgară propunerea mea? Sau preferi băieţii?

Pleoapele sclipiră scurt.

— Pot fi foarte adaptabil. Poate pisica ce hibernează nu are o semnificaţie specială. Poate-i doar o excentricitate amuzantă…

— Aş vrea să nu mai clipeşti aşa, Wex. De parcă gusturile tale s-ar îndrepta spre mine, într-o companie mai puţin tolerantă, ai sfârşi cu un cuţit în coaste…

Wex înţepeni, pentru o clipă. Mâinile îi deveniseră… instrumente grele.

— Nu clipesc. Mi-a intrat nişte fum în ochi, domnule Melator.

— Domnule Wex, nu mai ieşi la plimbare fără doică! râse Lyle.

Apoi se întoarse şi plecă.

Creierul Wex rămase să discute cu el însuşi.

Gunther şi Bertel se întoarseră la Floarea-clopoţel la scurt

timp după ce izbucnise o încăierare între vizitatorii din Forssa şi pădurarii locali, care se îmbătaseră cu suc fermentat de mentă.

— Pacea seniorului Burgdorf! se striga, în timp ce ciomegele izbeau.

Bertel adusese două sticle de votcă în dormitorul seniorului viselor. Acolo se afla doar un scaun, un fel de combinaţie din cel puţin cinci feluri de lemn. O şalupă, instalată pe proptele, servea drept pat – fusese umplută, până la margine, cu o saltea. Cel mai solid pat din han, promiseseră proprietarii, după ce se uitaseră la Gunther.

— Vă vom instala în Camera Pupei, domnule!

Cel mai rezistent şi mai urât pat pe care-l văzuse. Fusese dezamăgit de descoperire. Ce vise putea invoca o asemenea iesle?

Fusese camera unui băiat. Locuitorii casei se instalaseră în pod pe durata galei, încât clădirea, împreună cu cele învecinate, să devină han. Modele de nave cereşti, construite cu îndemânare, atârnau de tavan, prinse de sfori. Fereastra, deschisă să pătrundă briza, lăsa să se vadă lacul printre acoperişuri. Secera de pe cer se oglindea în apa îndepărtată, în crepusculul purpuriu. Înainte de asfinţit, Gunther aprinsese o lampă cu ulei. Care atârna de un stâlp la cârma patului său.

Bertel se aşezase pe scaun, iar Gunther pe pat.

Curând, cei doi bărbaţi se ameţiseră.

— Bineînţeles, am fost îndrăgostit teribil de Paula, spunea Bertel. Cu atât timp în urmă, că pare un vis. Magia din ea, faptul că deschisese drumul spre o altă lume, tandreţea ei sălbatică şi dorinţa ei captivantă… O fată atât de vioaie, de încântătoare şi de fermecătoare să mă aleagă pe mine drept prinţ, să-mi ofere nemurire şi dragoste fără sfârşit… Nu puteam decât s-o ador, din moment ce ea mă adora… Ştii că am fost, cândva, botanist?

— Unii din noi îşi mai amintesc. Îl aprobă Gunther, mohorât.

— Până când ea a devenit singura mea floare, iar eu musca devotată de polenizare, vrăjită de petalele ei moi, dulci, calde… Totul e încă viu în mine. Doamne, ce chir minunat! Norocoasa-i încă vie şi o cunosc mai bine decât pe mine – iar patimile ei sunt furtuni ciudate, întunecate… Poate asta-i bine, pentru că se schimbă ca suprafaţa unui lac: un mozaic orbitor de lumină plăcută, de seninătate obsedantă, apoi devine sălbatic şi furtunos…

Trase o duşcă.

Nu există monotonie. E cu mine. Aici, arătă el spre locul inimii, dar, în acelaşi timp, caută, încearcă să găsească un eu din copilărie, pe care-i sigură că l-a pierdut sau i-a fost furat de ukko. Ce i s-a furat? Doar viaţa anterioară care s-ar fi sfârşit cu mult timp în urmă. Cum poate fi un dar ceva ce-a fost furat? Dar sunt de acord cu ea. Sunt obosit de toţi anii ăştia excitanţi.

De parcă ar fi fost cuprins de-o febră subită, Bertel se ridică şi-şi smulse tunica minunată. O aruncă spre prora patului-barcă, apoi se trânti înapoi pe scaun, ridicând sticla.

— Nu pot să mă sinucid, Gunther. Dragostea nu-mi permite să… Ce-i în inima mea şi puterea clară a existenţei ei, a nevoilor ei…

Consortul Norocoasei era gata să izbucnească în lacrimi.

Gunther bău şi el.

— Ştiu, Bertie, ştiu ce înseamnă să iubeşti timp de secole – în cazul meu. Fără ca măcar iubita să fie în viaţă… De curând, am crezut că pot să-mi abat atenţia. Se numea Marietta şi avea o asemănare incredibilă… Ce dezamăgire… Acum port craniul Annei noastre lângă inimă…

— Anna? Anna? sughiţă Bertel.

Legăna sticla, aproape goală. Părea sincer mirat când se întreba cine putea fi cea pe care o iubise seniorul viselor toată viaţa.

— Ai uitat că mi-ai dat-o pe fiica ta Anna acum două secole şi jumătate?

Focurile de artificii explodară deasupra lacului Yulista, aruncând stele verzui şi aurii.

— Oh! exclamă Eva.

Stele strălucitoare alunecau pe cer. Pete plăcute vederii păreau să ţâşnească din secera nopţii. Aceasta se afla mult mai sus aici, în Yulistalax, decât în Sariolinna. Insularii pootarani vedeau, probabil, secera cea mare în mijlocul cerului nopţii – secerând constelaţiile Cucului, Vacii, Arcaşului şi Harpei. Pe continentul uscat, deşertic, din sudul îndepărtat, secera intersecta zenitul… dar ar trebui să fie mai puţin vizibilă privită din margine… Oricum, nu trăia nimeni. În pustiul acela fierbinte, să-şi sucească gâtul să se uite…

Gândurile Evei rătăceau, aprinse de imaginea de deasupra lacului. Stele cădeau în apă, stingându-se…

Aşa cum se potolise neascultătoarea Jatta…

Acoperită cu carapace zdrobite de crustacee şi bucăţi de pâine, ca o sufragerie, camera spaţioasă, plină cu panele de horzma, din Doamna Norocoasa, găzduia patul lui Osmo, cu patru locuri. Perdelele de brocart fuseseră trase discret în jurul aşternutului. La picioarele patului, pe podea, se afla o saltea acoperită cu un cearceaf. Paznicul lui Osmo urma să doarmă acolo, ca un câine atent. Ferestrele fuseseră deschise larg, spre noaptea rece, de toamnă. Camera lui Elmer, alături de cea a lui Nikki, se afla departe, pe coridorul de sus. Cei doi paznici ai Evei se odihneau în salonul de jos, care nu era aglomerat. Mulţi dintre oaspeţi se aflau lângă grătarele de pe plajă.

Eva stătea în dormitorul lui Osmo van Maanen – deşi Elmer fusese cel care-i făcuse curte, în timp ce spărgeau carapacele crustaceelor şi sugeau carnea dinăuntru. O curte cam timidă, alimentată de sorbituri frecvente de alcool şi de zâmbete încurajatoare din partea surorii prietenoase. Nikki prevedea, evident, o legătură mai strânsă între ea şi fata Sariola. Ca şi Eva. Cât de plăcut ar fi fost, gândea Eva, să aibă o soră deosebită de cele din şirul nesfârşit, identic, al odraslelor Norocoasei. Da, o cumnată ca Nikki…

Osmo era preocupat de ceva misterios. Trebuia să-şi apere curând poziţia de glăsuitor… Cum ar fi să se mărite cu un glăsuitor? Va avea acesta o fire tiranică?

Osmo, şi Elmer. Fără nicio supraveghetoare, dacă n-o considera pe Nikki aşa ceva… Stai, se gândi Eva. Tatăl ei nu fusese neglijent. Osmo şi Elmer erau amândoi paznicii ei – supraveghindu-se unul pe celălalt.

Osmo nu prea arăta gelozia potrivită unui pretendent la mâna ei într-o asemenea situaţie. Însă, evident, Osmo era cel pe care-l favoriza tatăl ei. Nikki urma să-şi vadă speranţele spulberate.

Alte artificii explodară. Se formă un balon de fum galben, ca un coş cu sclipiri de licurici în ceaţă.

— Un rateu, zise Elmer.

Norul umflat atârna pe loc.

Luă trăsături omeneşti. Ale unui bărbat.

Cu păr ondulat, cu mustaţă. Cu trăsături frumoase, cu gropiţe în obraji. Figura rămase atârnând fantomatic, ca bolnavă de gălbinare, deasupra lacului.

— Eşti, tu, Osmo! strigă Nikki. Cum ai făcut…

— Bravo, zise Elmer. Un pic cam ostentativ…

— N-am făcut nimic…

Figura se modifică. Trăsăturile spectrale luceau de-o răutate urâtă, despotică, plină de pofte, brutală.

— Sunt eu – transformat în Tycho Cammon! I-am ars oasele. Sufletul lui a dispărut pentru totdeauna…

Apoi Osmo dădu din cap.

— Asta n-are nimic de-a face cu Cammon. E o provocare, o insultă publică!

Figura galbenă, strâmbă, atârna încă în înălţimi.

Osmo mârâi, iar Eva tresări.

— Mai mult o insultă, decât o provocare decentă. Şi mai mult impresionantă în aparenţă, decât în substanţă. Doar fum şi sclipiri, la urma urmei!

În întuneric, era greu de stabilit cât de impresionat fusese Osmo, dar tonul lui devenise brusc liniştit. Chiar fericit. Respira adânc.

Părăsi masa şi-şi puse mâinile, o clipă, pe rama ferestrei.

— Ce-i? întrebă Eva.

— Sttt! făcu Nikki.

Osmo îşi ridică degetele către obraji, pipăindu-le conturul.

Strigă către cerul de deasupra acoperişurilor din Yulistalax:

— Fum uşor, refă-mi figura! Nu mai păstra urmă din acel nenorocit! Fum subţire, şterge liniile acelea Refă-mi zâmbetul!

Concentrându-se, glăsui în noapte:

Aşa-i glăsuit! Mana să-mi fie servitoare şi-n acelaşi timp stăpână!

Treptat, fumul se aşeză în forma anterioară. Figura spectrală a lui Osmo privea din nou în jos, spre oraş. Cu toate acestea, impresia care rămăsese, ca un gust amar în gură, era că trăsăturile lui Tycho Cammon se schimbaseră, deghizându-se în Osmo, fără a respinge asocierea. Miile de spectatori îşi vor da seama că o provocare – una prematură – se finalizase cu izbânda seniorului van Maanen?

Poate Osmo ar fi trebuit să demonstreze acest lucru într-un mod mai dramatic… N-ar putea o voce acuzatoare să bubuie ca tunetul, pornind din întunecimea următoarei explozii aeriene? N-ar putea Osmo să-şi descopere defăimătorul şi să-l picteze în înalturi, sub formă caraghioasă? Înainte să se decidă, o rachetă explodă în mijlocul figurii de fum. O izbucnire de stele stacojii

sfâşiară faţa. Apoi fiecare stea detonă la rândul ei, aruncând şuvoaie verzi. Poate Maxi Burgdorf ordonase să fie pornit focul de artificii, pentru a pune capăt acestei şarade impertinente dar îndrăzneţe, despre care cucii vor pălăvrăgi până-n Tumio…

Stăpânirea lui Osmo asupra fumului se împrăştie, ca şi fumul însuşi. Probabil că se afla mult mai departe de focurile de artificii decât cel ce începuse. Iar stăpânirea lui, corespunzător mai slabă. La distanţa aceea, era o jucărie pentru rivalul necunoscut.

Oponentul lui ascuns reuşise să sculpteze norul de fum, la început. Apoi să-şi modifice creaţia. Osmo doar refăcuse originalul.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru acest interludiu nesuferit, îi spuse Osmo Evei.

Ea fusese îngrozită.

23. Un Glăsuitor E Umilit

Copacii harpişti susurau melodios. Valea însăşi era plină de voci. Iar cinci, nu, şase cuci trăgeau cu urechea.

Trei păsări stăteau cocoţate pe stâlpii pentru hrănit, plini de măruntaie şi împodobiţi cu panglici în culori vesele. Una se afla pe tribuna de lemn purpuriu de tammi – pe jumătate plină – din faţa dealului. În vârful movilei, un cor de bătrâne chiuia. Altă pasăre se căţărase pe cel mai mare pavilion. Lângă aceasta, un şaman, purtând costum de pasăre, îşi târşâia ghetele de cocoş, bocănind în tobă.

Într-o sută de tarabe se vindeau cutii din pâine, umplute cu peşte şi carne de porc friptă, plăcinte, prăjituri în formă de cuib de şarpe, iaurt dens, peşte marinat, bere, grog fierbinte, cafea, sucuri. În barăci, ghicitoare, povestitori, invocatori ai manei, păpuşari-mana. Într-un cort, o pitică mutantă. În altul, un zombi autentic. În al treilea, un juttahat captiv.

Cerul era de-un albastru mătăsos. În zori, fusese un pic de ger. Acum, soarele de unt topit frigea miile de oameni, de toate vârstele, care se strânseseră pentru gală.

Osmo îşi croi drum prin mulţime. Îndreptându-se spre terasa poeţilor.

Un tânăr bărbos îşi cânta versurile. Instalat într-un fotoliu

solid, laureatul seniorului Burgdorf dirija un juriu alcătuit din trei persoane mascate, purtând ghirlande. Juriul se afla pe un podium. Doamna Mitzi supraveghea totul, zâmbitoare. Auditoriul, vreo cinci sute de inşi, stătea în picioare sau ghemuit pe iarbă. Laureatul Lutainen purta o robă din brocart verde, cu dungi ondulate, din argint. Pe capul cărunt avea o bonetă din catifea neagră, în patru colţuri. Cu ochelari şi trăsături meditative, cu figura ridată şi bărbie ascuţită, atât de lungă, încât faţa părea că-i continuată de barba de culoarea cărnii. Razele de soare scânteiau în lentile, în timp ce dădea din cap, apreciativ, ascultând cuvintele. Doamna Mitzi, grăsuţă, în rochie de tafta verde, lucioasă, îşi înclină capul, zâmbind. Oftă, cu oftatul încântat al cunoscătorului, în timp ce tânărul recita.

Osmo o descoperi iute pe tânăra zveltă, în albastru. Avea părul ca mătasea aurie. Rochia ei ieftină devenea de cea mai bună calitate pe trupul acela ca salcia, ce-l ademenea. Dar veşmântul era neînsemnat – un impediment fragil, inoportun, în faţa nesaţului ce curgea iar prin sângele lui. Mult intensificat în comparaţie cu cel din seara trecută, când ea fugise. Cocoşelul lui Osmo se întări, tânjind după găinuşă.

— Omuleţule, stai liniştit, aşa-i glăsuit! se adresă el trupului său.

Cum putea sta, pur şi simplu acolo, printre alţi făuritori de cuvinte, plini de speranţă – puţin nervoasă, altfel stăpânindu-se bine – când reprezenta un asemenea obiect al dorinţei? Ar trebui să fie entuziasmată că are un asemenea trup, să fie însuşi trupul. Pielea ei ar trebui să tremure de senzaţii, sânii să-i tresalte, sexul să-i radieze de extaz.

Pofta lui era lunatică. Nebunească.

Trebuia să izvorască dintr-o legătură bizară, intimă, dintre el însuşi şi dorinţele sale, de care-l salvase Vivi cea moartă…

Cum de-l copleşise o asemenea foame, când el era cel care-i copleşise pe alţi glăsuitori? Tânăra părea a fi o momeală nakki, îmbătătoare – sau o ţintă strălucitoare, un premiu perfect.

Tânărul bărbos îşi terminase recitalul. Fu rostit numele ei – acel nume exotic, Eyeno. O conduse în faţă un membru al juriului, cu mască portocalie, de pisică.

Osmo asculta atent.

Vocea lui Eyeno era limpede şi precisă.

Stând în faţa juriului, recita lui Lutainen şi doamnei Mitzi

despre frunze, pisici şi anotimpuri. Despre spice care cădeau, pentru a răsări din nou. Despre nume care mureau şi verbe care răneau. Versurile erau în acelaşi timp delicate şi dure, jucăuşe şi gânditoare, minore dar întinzându-se, într-un fel. Dincolo de ele însele.

Ciudate. Deloc eroice. Nici fierbinţi. Niciodată arzătoare. Încântătoare, poate, dar într-un mod aparte. Ce vierme se ascundea în creierul ei?

Ah, la ce se gândea! Bineînţeles, versul ei era emoţionant! Poemul te ameţea, ca o duşcă de sevă de mentă fermentată. Şi fizic pentru că evoca trupul, spicele, urmăriri şi scâncete.

Verbele lui Osmo o vor răni încântător. Pofta clocotitoare de a o poseda era alcătuită din adoraţie şi brutalitate. Iar ambele îl descumpăneau. Dacă asemenea sentimente urmau să se intensifice la fiecare întâlnire, cum va reuşi să se stăpânească?

Fii calm! În numele manei, stăpâneşte-te!

(De ce, din moment ce un glăsuitor ca el era, cu siguranţă, un semizeu?)

(Dar şi un gentleman!)

Spectatorii lui Eyeno Nurmi reacţionară în moduri diferite. Unii aplaudară, alţii dădură din cap. Juriul şi laureatul se sfătuiră. Înmânară fetei o brăţară subţire de bronz, pe care şi-o puse la încheietură. Urma să recite din nou, seara.

Osmo năvăli printre privitori.

Eyeno se întorsese alături de tânărul atletic cu păr. Blond dat pe spate, de parcă o briză personală bătea veşnic spre el.

Zâmbind, ea îi arătă brăţara abia câştigată. Cine era tânărul, care dădu înapoi când Osmo se apropie? Care se încordă, de parcă se aştepta să fie atacat? Poate Osmo arăta ca unul gata să se repeadă la Eyeno…

— A fost încântător, Eyeno Nurmi. Spuse Osmo.

— Oh, dumneata erai, Seniore…

Figura tânărului se albi din cauza şocului.

— L-ai întâlnit? îl cunoşti?

Eyeno dădu din cap, distrată.

— Personal? Când s-a întâmplat asta? Ieri? Spune-mi?

— Dragă frate…

Uşurarea îl cuprinse pe Osmo. Bărbatul era doar fratele ei! Focul lui interior se mai potoli.

— Eyeno. Am fost încântat, îţi spun adevărul! M-ai vrăjit!

N-ar fi trebuit ca trândavul de frate-său să se simtă flatat? Ca şi Eyeno Nurmi? S-ar putea să încerce să fugă iar. În cazul acesta, Osmo s-ar fi văzut obligat s-o, prindă. Ar fi fost posibil, dacă n-ar fi fost prezent fratele ei, ca o ancoră la o barcă…

— Dacă-i aşa, spuse ea cu asprime, te-ai vrăjit singur. Sfântă mana, de ce s-a întâmplat asta?

Figura fratelui ei devenise rigidă, neîncrezătoare.

— Din cauză că noi doi suntem legaţi, spuse Osmo. Mana ştie. Eu ştiu din sângele meu care fierbe. Eyeno, aşa-i glăsuit!

Fratele lui Eyeno îşi arătă dinţii, ca un animal.

— Juke! îl strigă Eyeno.

Aluniţele mărunte de pe obraji şi gât, atât de încântătoare… Mângâierea lungă a părului ei. Lumina ochilor albaştri…

— Da, glăsuit de păduri şi lacuri. De Kaleva însăşi.

— Fi-r-ar să fie, a căutat-o cu lumânarea! mârâi Juke. Ai găsit-o. Ştii. Ţi-a spus un cuc?

Ce am căutat? Ce am găsit?

— Nu m-a căutat! protestă Eyeno. Ieri m-am dus la cafenea. M-am apropiat…

— Tu te-ai apropiat de el? Să te rogi pentru mine? Să-mi lase viaţa? râse în hohote tânărul. Te-ai dăruit deja lui sau doar i-ai promis c-o faci, dacă mă iartă?

O lacrimă sclipi într-un ochi al lui Eyeno, nu în amândoi.

— Nu, nu, nu…

— O să te distrug, van Maanen! jură Juke, spre uluirea lui Osmo.

— Pentru că m-am adresat surorii tale?

— Adresat, dezbrăcat…

— Sttt, sttt, făcură admiratorii de versuri din apropiere.

Un individ bondoc, splendid în hainele-i multicolore, îşi începuse spectacolul în faţa laureatului şi juriului.

— Cine eşti? şuieră Osmo. Unul din fraţii aceia care-şi iubesc surorile dincolo de limita decenţei? Asta-i cauza?

Juke se împletici. Scutură din cap, nu atât a negare, ci ca şi cum ar fi fost izbit şi încerca să-şi limpezească mintea. Iar Eyeno se holba la fratele ei.

— Stăpâne Osmo!

Era Sam, cu faţa mai cenuşie ca oricând, cu mâna pe tocul pistolului cu raze.

Sam se uita la fratele lui Eyeno cu o asemenea intensitate

încât, dacă ochii ar fi putut glăsui, tânărul s-ar fi veştejit.

— El este, stăpâne Osmo! Ăsta-i individul care ţi-a arătat figura în spectacolul cu focuri de artificii şi a modificat-o! Da, în cea a lui Cammon! A fost în castelul nostru de Ziua Norocoasei, să vadă cum capătă viaţă statuia…

Osmo înţelese, ca şi cum un cuţit de gheaţă i-ar fi jupuit sufletul.

— Vivi… şopti el. Asta-i legătura… L-ai eliberat pe Cammon să-mi omoare găinuşa roşie! Tu ai fost! ţipă el.

Wex îl urmărea pe Bertel Sariola. Prinţul Ţării de Nord se plimba cu fiica lui, urmaţi de câţiva paznici. Sariola arăta şi comenta, cu un zâmbet în acelaşi timp încântător şi dezgustător. Un zâmbet studiat, bine învăţat în ultimele secole. Vânzătorii de mâncare şi oaspeţii galei îl priveau, pe el şi pe găinuşa lui elegantă, care putea dărui viaţă lungă primului bărbat cu care se culca. Uităturile puteau fi considerate un omagiu.

Eva purta părul negru, ca pana corbului, ridicat de pe fruntea mare, tip Sariola, coafat ca un turban. Piepteni împodobiţi cu perle întăreau acea coafură. Avea perle mai mari răspândite peste corsaj. Mânecile lungi şi gulerul rochiei ei albe erau împodobite cu dantelă.

Bertel zâmbea încă, în timp ce spuse ceva unuia din cei doi paznici, un individ dolofan, care-şi făcu loc prin mulţime, către Wex.

(Atenţie! Te-a reperat!)

Paznicul înfipse discret ţeava pistolului cu raze în burta pământeanului.

(Nu te apăra!)

— Prinţul doreşte să-ţi vorbească, domnule, rânji paznicul, ca şi cum Wex ar fi fost un vechi cunoscut.

Stătea lipit de el, să ascundă arma.

Respiraţia bărbatului mirosea a fructe (diabet?) iar tatuajul roz al unei ciuperci falice, în mijlocul unor limbi de flăcări, îi devora gâtul. (Remediu împotriva excesului de urină, datorat bolii).

După un moment, Wex se afla în faţa consortului Norocoasei. Arma migrase către şira spinării, fără ca privitorii să-şi dea seama. Mâna liberă a paznicului umbla peste mantaua de

gabardină cu o mulţime de buzunare, ca şi cum ar fi apreciat-o. El şi Wex arătau ca nişte prieteni buni.

— Cară o mulţime de lucruri, domnule.

— Ne-ai urmărit ca o umbră, zise Sariola, cu acelaşi zâmbet insipid. Acum te-am prins noi.

(O să-ţi spunem tot adevărul.)

— Repaus, Ben, zise Sariola paznicului.

Prinţul îi făcu semn şi Ben se retrase câţiva paşi. Ţinând pistolul aproape ascuns în mâini. Când Sariola îi făcu iar semn, să lase pistolul, Ben privi cu neîncredere pelerina lui Wex, cea plină de secrete, Dădu din umeri şi-şi frecă zdravăn o cizmă de cealaltă.

(Are ulceraţii la picioare.)

— Repaus, repetă Bertel.

Fără chef, Ben îşi puse pistolul în toc şi, după ce se gândi un timp, scoase o prăjitură cu cartofi din buzunar.

— Hai, dă-i drumul, îi spuse prinţul lui Wex.

(Te invită să-l asasinezi. Doreşte să-l ucidă cineva. Însă a pierdut speranţa că aşa ceva s-ar putea întâmpla.)

— Sunt de la Punctul de Asolizare, înălţimea voastră, se prezentă Wex. Nou sosit de pe Pământ. Mă numesc Wex.

Eva îl privea fascinată. Părul lucios, creţ, căptuşeala de mătase purpurie a mantalei…

(Expunerea unei fiice virgine, de vârsta măritişului, la o gală, este, indubitabil, provocatoare. Nu ţine nimeni minte să fi existat o situaţie similară. Speră Bertel Sariola să-l atace bărbaţii ca să-i răpească fiica, şi să-l omoare în timpul luptei? O explicaţie puţin probabilă. Fata pare sigură de sine. Bineînţeles, foloseşte falsa conştiinţă a poziţiei sale ca pe o atracţie sexuală.)

— Domnule Wex, spuse Eva, voi, pământenii, n-aţi auzit de un băiat numit Jack, care are puteri deosebite? Un copil-mana care creşte repede, aşa cum creşte peste noapte o ciupercă? Juttahaţii de bronz l-au răpit de aici.

(Referinţă: rapoartele cucilor.)

— Vorbiţi despre Demon Jack Pakken, zise Wex Jack este nepotul dumneavoastră, prinţesă Eva.

Bertel arăta foarte dezamăgit că nu-i în pericol de a fi ucis.

(Familia Sariola nu reprezintă o dinastie unită şi plină de înţelegere, altfel continentul ăsta ar fi fost mai unificat.)

— Noi cunoaştem povestea, recunoscu Wex.
— Eşti un spion? întrebă Bertel. Care-i numele tău complet?
— Roger Wex.
(Creierul. Ne place să ni se spună Creierul.)
— Pungaşul Wex, spuse Bertel, cu zâmbetul lui obişnuit.
— Mi se spune şi Creierul.

Eva râse. Îi privi buclele ce străluceau fără a fi unse cu briantină.
— Ce înseamnă asta?
(Spune-i adevărul.)
— Partea umedă e înăuntru, zise Wex. Am circuite organice auxiliare în creier. Juttahaţii aud vocile isilor în mintea lor. Şi eu am o altă minte în mintea mea, mai puternică decât a mea.
Eva dădu din umeri. Ben cel diabetic hăpăi ultima îmbucătură din prăjitura cu cartofi.
Dar Bertel păru încântat.
— Poţi prinde gândurile unui şarpe?
— Ar fi posibil, dacă m-aş antrena, spuse, cu grijă, Wex.
Prinţul îşi frecă mâinile, încântat. Apoi se încruntă:
— Poţi să-mi citeşti gândurile, Creiere?
(Putem să le deducem. Neagă totul.)
— Nu şi minţile oamenilor. În niciun caz. Să fiu cinstit, nu ştiu nimic despre minţile isilor, dar sper să mă descurc.
Bertel dădu din cap numai pentru sine.

— Să tacă!
— Sttt!
Individul în haine de arlechin eşuase. Oda se evaporase, cuvintele se împrăştiaseră. Lutainen îşi ridică figura lungă. La fel şi braţul. Un paznic în haină de dimie, purtând o bonetă cu cocardă stacojie, apăruse lângă Doamna Burgdorf, care nu mai zâmbea încântată. Paznicul ridică arbaleta. Doi preoţi-mana, în costume cenuşii, se consultau în grabă cu privire la curenţii puternici pe care îi simţeau. Un cuc se înălţă şi zbură până la scaunul laureatului, chiar când Lutainen îşi părăsea tronul, indignat. Pasărea se găinăţă pe spetează. Acest lucru provocă o pauză a expunerilor poetice.
Însă scandalul atrăsese mai mulţi spectatori. Curiozitatea şi iminenţa violenţei, o aromă de furie, excitantă, în nări, bătăi de

inimă care se comunicau. Sosise şi şamanul în costum de pasăre, ţipând şi bătând în tobă.

Altă cocardă, şi strălucirea unei puşti… un paznic cu ciomag, altul cu sabie încă în teacă, gata să o folosească pe post de măciucă – sau cu tăişul, dacă i se cerea.

Pe terasele din jur, la distanţă de acea învălmăşeală, efervescenţa galei rămăsese nediminuată. Valea era largă. Majoritatea zdrobitoare a oaspeţilor nu aveau habar de acel eveniment local. Pe movilă, bătrânele, îmbrăcate cu ce aveau mai bun, chiuiau de zor…

Însă aici, unde se aflau poeţii…

…Osmo şi Juke se priveau cu aversiune reciprocă. În cazul lui Osmo, pasiunea se împletea cu dorinţa pe care o simţea pentru sora adversarului. Îl cuprinseseră dorinţa şi ura. Ura şi dorinţa fierbeau. Furia şi fascinaţia erotică îi năpădiseră întreaga fiinţă. Trebuia să scape de ele, pentru a le folosi – nu ele pe el. Altfel, ar fi fost pierdut, într-un fel pe care aproape nu-l înţelegea. Ar fi putut deveni un instrument al tumultului – aşa cum Cammon devenise servitorul egotismului său colosal.

Concurentul acela laş, Juke Nurmi, îl ameninţase cu soarta aceea în public, pe lacul Yulista, în seara anterioară.

— Ai ucis găinuşa mea roşcată, ai ucis-o pe Vivi! răcni el la Juke.

Cuvintele zburară, lovindu-l pe fratele lui Eyeno.

Juke reuşi să rânjească.

— Pacea seniorului Burgdorf! răsună o voce.

Un paznic apucă puşca. Altul ridică arbaleta.

— Pacea mea, Seniore van Maanen, anunţă seniorul Burgdorf, ivindu-se din spatele puşcaşului. Pacea galei. Cu excepţia locului de colo, de pe Scena Vorbitorilor, bineînţeles. Cu excepţia locului de colo.

Vocea lui Maxi Burgdorf era. În acelaşi timp, dojenitoare şi liniştitoare.

Maxi Burgdorf avea picioare crăcănate. Pentru a ameliora acest defect, purta o tunică lungă până la gambe, din catifea roşie. Deşi nu era pitic, avea statura destul de scundă. De aceea purta o pălărie înaltă, conică, din blană. Şi pantofi cu talpă groasă, care nu se potriveau cu costumul de sărbătoare. Toţi descendenţii masculini ai stăpânului ciupercilor sufereau de

defecte asemănătoare ale trupului, deşi fuseseră botezaţi, în mod provocator, cu nume care ar fi încurajat creşterea în înălţime. Tatăl lui Maxi se numise Titus. Bunicul, Hugo. Unchiul, Hercules. Fii lui Maxi, Goliath şi Otso. Nimeni nu râdea de ei. Cei din familia Burgdorf era simpatizaţi.

Nu trebuie să aibă loc vreun scandal, gândea seniorul Maxi. Mai ales nu ăsta! în care era implicat un glăsuitor ca fiul bătrânului Alvar. Cu Tycho Cammon fusese altă poveste. Scăpase de sub orice control, până ce acest tânăr erou îl potolise şi plecase acasă cu el, după ce-l transformase în piatră. Maxi fusese îngrozit de Cammon, iar gala şi Yulistalax suferiseră. Ce-ar fi putut face? Să anuleze adunarea anuală? Cammon nu l-ar fi lăsat. Totul mersese atât de bine până în clipa în care figura bestială apăruse pe cerul nopţii, amintindu-i de ororile trecutului… Un competitor devenind o torţă umană ce ardea încet… Alt glăsuitor fără succes strivit de viu, o masă de carne însângerată şi oase sfărâmate… Aşa se amuza Cammon…

Doamna Mitzi, cu o jumătate de cap mai înaltă decât soţul ei, bătu din palme, consternată.

— Ne întâlnim în circumstanţe neplăcute, van Maanen, spuse Maxi.

— Neobişnuite, îl aprobă soţia. Îmi plăceau recitările.

Osmo se strădui să-şi stăpânească frenezia din suflet.

— Trebuie… să provoc această persoană acum. Mi-a omorât iubita.

— Nu eu, răspunse Juke. Omul de piatră. Dar sunt, gata de înfruntare. Gata oricând.

— A trimis omul de piatră să mă ucidă, Seniore Burgdorf, pentru că-i îngrozit să mă înfrunte personal.

— De ce aş fi, rânji Juke, dacă l-am stăpânit pe Tycho Cammon?

Maxi, maestrul de ceremonii, privea de la unul la altul.

— Nu începeţi încă! E nepotrivit! Alţi glăsuitori trebuie să se întreacă înaintea învingătorului de anul trecut. Tinere, trebuie să-ţi aştepţi rândul! Nu se poate ca punctul culminant al galei să fie chiar la început!

Osmo spuse ferm:

— Premiul va fi… sora lui!

— Nu! strigă Eyeno. Nu poţi face asta!

— Nu te teme, îl pot învinge uşor, o asigură Juke, spre marele

ei dezgust.

Eyeno îi strigă lui Osmo:

— Ce crezi că am avut în minte când am fost în cafenea, acum, când recitam şi ce voi avea în restul vieţii? Pofte neîmplinite? Aşa crezi? Îndreptate spre oricine văd? Eu nu-s bărbat, destrăbălate senior!

Osmo râse sălbatic. Cum s-o lase să-l respingă? O respingere i-ar fi diminuat puterea. I-ar fi răpit eficienţa glăsuirii. Ar fi fost aruncat într-un delir al inevitabilităţii, al necesităţii flagrante, cum nu mai fusese niciodată. Puterea exista în el nu pentru a fi negată. Terasa, spectatorii atenţi, şamanul care bătea toba în ritmul pulsului lui Osmo, cucul de pe tronul abandonat al laureatului: toate erau luminoase, eroice, mitice. Ca şi cum Osmo ar fi intrat într-un basm, într-o relaţie fabuloasă de evenimente care-i ghidau cuvintele şi acţiunile, căreia nu i se putea împotrivi fără să producă o catastrofă. Se consolă vag. Dacă ar fi încercat să mişte cârma, ar fi provocat răsturnarea bărcii. Străduinţa de a dirija cursul evenimentelor s-ar fi dovedit supraomenească.

— M-ai captivat, Eyeno, strigă el.

— Nu eu! Nu sunt glăsuitoare! A existat vreodată o femeie glăsuitoare? A fost vreodată capabilă vreo femeie să-şi impună voinţa oamenilor din această vale? Sau a dorit aşa ceva?

Osmo continuă, conform logicii a ceea ce spusese:

— Atunci trebuie să-mi fi tu captivă!

— Femeile au metodele lor, strigă cineva.

— Ce părere aveţi despre Regina Norocoasă? interveni altul.

— Toţi bărbaţii sunt ca tine? replică Eyeno. Ţapi în călduri? Cocoşi îngâmfaţi? Frumos îmbrăcat – aşa-i cocoşul care scurmă! Asta au în suflet toţi bărbaţii?

— Nu, nu! strigă Maxi Burgdorf.

— Doar cei care sunt violatori prin fire, zise Juke, privind spre Osmo. Bărbaţii care sunt speriaţi de femei.

Care le dispreţuiesc Oamenii cu suflete defecte. Bărbaţi nepotriviţi, care ar trebui să-şi spele creierul. Care nu văd sufletul femeii – doar pieptul. Bărbaţi care hrănesc fantezii secrete patetice – despre puteri imposibile asupra altor oameni care i-ar scuipa dacă ar şti, care le-ar vomita în faţă și doar ar râde în hohote, dispreţuitori.

Cuvintele răneau şi-i răpeau puterea, aşa cum intenţionase

Juke. Cuvinte ale puterii.
— Nu toţi bărbaţii sunt ca tine, Seniore! strigă Eyeno. Fratele meu nu-i!
— Nestatornico! răcni Juke, scos din sărite.
— Ce aud! gemu seniorul Maxi.
— De nu cumva, şopti Eyeno, Jatta…
— Nu! urlă Juke.
Se holbă la sora sa. Tu, se citea în privirea lui. Tu! se citea limpede în ochii lui, ca voalurile pretenţiilor sfâşiate.
Privirea fratelui ei, atât de revelatoare, o scârbi pe Eyeno. O cuprinse greaţa.
Cum de nu-şi dăduse seama? Cum de fusese atât de oarbă atâta vreme? Fratele ei, paladinul ei. Era îndrăgostit de ea. Dragoste nu era cuvântul potrivit pentru sentimentul nutrit de el – pe care îl ţinuse secret, ca pe un vierme ascuns într-un fruct.
Poftă de sora lui.
Ce era încăierarea bestială dintre van Maanen şi Juke decât o luptă pentru a o poseda?
— Nu-i de mirare, zise ea încet şi cu amărăciune spre fratele ei, că ştii de ce să-l acuzi.
Juke se grăbi să nege, cât de fierbinte putea.
— Murdăria scursă de el m-a atins! Am izgonit-o!
Privirea lui o ruga să treacă peste ceea ce zărise. Să şteargă din cunoştinţă, să înlăture reproşul, dispreţul.
Insistă:
— În ce altă oglindă puteam să privesc?
Se întrerupse.
În ce altă oglindă, printre mutanţi? Ce alt obiect, al dorinţei? Nu trebuiau amintiţi oamenii-caricatură, nimeni nu ştia încă. Lumea lui Eyeno se prăbuşea, aşa cum ar fi trebuit să se prăbuşească de mult coliba lor din Outo. Poemele ei erau doar licurici striviţi de copitele unui hervi. Erau pânze de funigei ale hamacelor prin care trecea un ied.
— Am avut dreptate, răcni Osmo. Am avut dreptate în privinţa ta. Un frate ce-şi iubeşte sora dincolo de limitele decenţei. E adevărat!
Osmo se fudulea, un marţafoi provocator. Sudoarea i se scurgea pe faţă. Cât de mult îl slăbiseră speriate şi defect şi spăla? De ce să-l slăbească, din moment ce nu se glăsuise nimic? Încă nimic.

— Se pare că avem puţine alternative, zise micuţul senior Maxi.

— Niciuna, îl aprobă, plin de regret, soţia lui.

— Atunci, pe Scena Vorbitorilor, decise el, strâmbându-se cu simpatie spre Eyeno. Şi tu, copilă. Fiind subiectul disputei.

— Nu sunt… cu adevărat nu sunt!

— Fiind prada, zise seniorul Maxi, ridicând capul cu pălărie înaltă. Şi fiind frumuseţea, făcu el cu ochiul.

— Vorbeşti ca un juttahat, spuse, fără expresie, Eyeno. Pui „ind” la toate vorbele.

— Când ai discutat cu juttahaţii? întrebă rece seniorul Maxi.

Scoase o ploscă de argint din tunică, îi desfăcu capacul, trase câteva duşci, apoi i-o întinse lui Osmo, de parcă asta ar fi dorit să facă de la început.

Distrat, Osmo duse plosca la buze şi sorbi.

— Nu! zise în grabă Sam Peller. Nu bea alcool!

— Laptele e mai bun pentru un filfizon, bombăni Juke.

— Nu beau eroii foc, Sam?

Vocea lui Osmo răsuna bombastic, de parcă ar fi fost purtătorul de cuvânt al unui războinic mitic. Sorbi din nou. Şerbul lui se întinse să apuce plosca, dar fu împins într-o parte.

— Goleşte-o şi turteşte-o, îl grăbi Juke, maimuţărindu-l pe Osmo.

Osmo clipi şi privi plosca. Scoţând un răcnet, aruncă vasul de argint, spre uimirea seniorului Maxi.

Kyli Kennan se simţea bine dispusă, în timp ce Minkie o conducea, curtenitor şi ţanţoş, prin mulţime, în căutarea lui Bertel Sariola. Tatăl lui Minkie. Ragnar. Fusese un cunoscut apropiat al prinţului din nord, iar acum – luciu fără precedent – consortul Norocoasei se afla chiar la gala aceea! Ar fi fost destul de uşor pentru Minkie să se prezinte prinţului, împreună cu tânăra-i soţie. Draga de Kyli îşi dorea ca vestea întâlnirii să ajungă la tatăl ei. În Saari. Ceea ce l-ar fi obligat să se simtă mândru de ea. Cea care stătea de vorbă cu prinţii.

Ce uşurare să fie departe de castelul zgomotos, cu covoare uzate şi miros de mucegai! Nu simţea nevoia să vadă zilnic figura bizară, roz, a lui Snowy, nici să se străduiască să-i înţeleagă bâlbâiala. Totuşi castelul Niemi fusese adus la un aspect decent, – cu banii ei. Când se vor întoarce, vor găsi

acoperişul sălii refăcut de prietenul soţului ei. Doamna Inga va avea grijă ca Snowy să-şi suflece mânecile. Inga era un monument de putere. La gală. Kyli purta un veşmânt din dantelă peste muselină, pe care Inga îl împletise special pentru nora ei.

Prima reacţie a lui Kyli. Când primise cadoul, fusese de încântare, micşorată însă de îndoială. Rochia îi dezvăluia formele, când era luminată de razele de soare. Deşi sânii ei nu erau mari, corsajul decoltat îi expunea vederii sfârcurile ca nişte mure.

„Captivat” nu era cuvântul potrivit pentru a descrie privirea lui Minkie, când o văzuse în reţeaua veşmântului. Uitătura lui garanta că nu se va îndepărta de ea. Sigur că se schimbase – Inga credea că fiul ei rămăsese un ticălos neobrăzat?

Bărbaţii, chiar şi femeile, priveau (uneori de mai multe ori) spre Kyli şi Minkie, în timp ce mergeau pe terase împreună. Kyli îşi convinsese soţul să-şi lase la Capul de şarpe haina lungă – haina de aventurier. Un nume plin de subînţelesuri, cel al hanului lor… Nu pentru că Minkie ar fi pretins că retezase capul vreunui isi… Din fericire, nu ajunsese atât de departe în vreuna din isprăvile lui din timpul vânătorilor de juttahaţi.

Elegant, într-o jachetă nouă, cu dungi stacojii şi verzi cu pantaloni de culoarea lavandei, jambiere purpurii şi ghete din piele neagră, Minkie lua cunoştinţă de privirile indivizilor (nu şi ale fetelor), sigur de sine. Puteau fi cu toţii cunoştinţe ale lui, admiratori ai escapadelor din trecut, şi nu aveau nicio vină că-i admirau soţia în minunăţia de dantelă şi muselină.

Nu trebuie să se enerveze. „Trusoul” lui pentru călătorie (expresia îi aparţinea lui Kyli, făcând aluzie la faptul că fusese plătit din zestrea ei) consta în siguranţa unor viitoare baluri minunate, ce se vor ţine în palatul complet renovat.

Kyli ştia că Minkie ascunsese un cuţit în haină, dar numai din simplă precauţie.

— Am ajuns, Kiki-liki, am ajuns! Acela, dacă nu mă înşel, e prinţul Sariola! Vino!

Cum să-l confunzi pe prinţul din nord cu altcineva, când purta uniforma aceea spectaculoasă? Un tufiş de păr nisipiu, barbişon blond, umeri laţi, prelungiţi de epoleţii aurii… Un bărbat atât de spătos, arătând atât de tânăr… complet diferit de vreun oarecare: Bertel Sariola vorbea cu un individ ce arăta cam

încrezut, cu o manta care amintea de haina lungă a lui Minkie. Lângă ei, o tânără impresionantă, trupeşă, cu un turban de păr negru, prins cu piepteni. Corsajul îi era acoperit de perle. Fiica, Eva, despre care vorbeau toţi. Doi paznici dădeau târcoale. N-aveau nevoie de apropierea oricui.

În timpul unei pauze evidente în discuţie, Minkie se îndreptă spre grup. Tuşi cu deferenţă. Să atragă atenţia.

— Sire, pot să v-o prezint pe scumpa mea soţie, Kyli, fiica seniorului Johann Helenius de Saari? Pot eu, soţul ei norocos, moştenitorul castelului Niemi, să vă reamintesc de prietenia din trecut pentru tatăl meu, Ragnar?

— Ce? întrebă distrat Bertel. Soţul Norocoasei? Eu sunt soţul Norocoasei…

Eva chicoti, iar Minkie o privi atent.

Oh, ce găinuşă minunată, suculentă! Ce puişor de soi! Trebuie să fii clapon să nu-i răspunzi pe dată acestei domnişoare magnifice! Dar el nu trebuia, nu trebuia…

— Eşti amuzant, îi zise ea.

Iar tu poţi dărui viaţă lungă bărbatului care se culcă cu tine, nu-i aşa?

Bertel întinse o mână. Cu o plecăciune iute, prinţul ridică mâna lui Kyli la buze. Dacă n-ar fi închis ochii în timpul acestui gest de curtoazie, i-ar fi zărit sfârcurile. Consortul Paulei Sariola părea imun la asemenea tentaţii. Aşa se cuvenea.

— Fiica seniorului de Saari…

Kyli zâmbi afectată. Spera să nu fi auzit pălăvrăgelile cucilor despre dizgraţia ei – care acum fusese răscumpărată.

— Aceasta-i fiica mea, Eva.

Eva o sărută pe Kyli pe obraz, ca şi cum ar fi fost prietene apropiate din copilărie. Atâtea perle… Cât de graţioasă era, dar şi distinsă, cu tatuajele ei cu flori-de-stea… Ce prietenă i-ar fi fost. În alte circumstanţe…

Minkie îşi cuprinse soţia cu un braţ. O trase lângă el şi o mirosi, chicotind, ca şi cum ar fi luat şi el parte la atingerea scurtă a buzelor Evei.

— Trebuie să ai mulţi peţitori, îi spuse, nonşalant, Minkie Evei.

Spunând asta, îi adresase un compliment grosolan şi se distanţase de eventuala posibilitate de a fi considerat şi el unul, având în vedere situaţia.

Bertel tuşi.

— Ragnar Kennan… Da, mi-l amintesc foarte bine cel mai mare specialist în abuz de încredere, dacă-mi permiţi să mă exprim astfel. Enerva tot timpul oamenii. Apoi a dispărut brusc. Am auzit că a fost ucis.

Fără să pară jenat, Minkie îşi puse în funcţiune şarmul. Vocea lui încerca să pară sinceră.

— Tatăl meu a avut o problemă de comportare, sire, e adevărat. Dar v-a fost de ajutor, nu? Mi-ar pare rău să aflu că am trăit într-o amăgire. Dacă v-a trădat, poate aş putea ispăşi vina… Avea unele informaţii? Poate aş reuşi să găsesc acele informaţii…

Privirea lui se îndreptă spre Eva.

— Faceţi din întâmplare, un turneu? Pot să vă invit să vă opriţi pentru o noapte la prăpăditul nostru castel? Pentru mai multe nopţi poate? S-ar putea să fie nevoie de mai multe nopţi, sire, pentru a vă descoperi dorinţa, adăugă el aruncând doar o uitătură spre Bertel.

Eva îl privi cu o apreciere amuzată.

Oh, ce găinuşă splendidă, cu secretul vieţii între picioare… Nu se poate să nu simtă ceva pentru Minkie… Oare?

— Eu şi doamna mea am fi încântaţi să vă găzduim, împreună cu fiica dumneavoastră.

Doamna mea. Nu soţia mea. Nu acum. Nu în momentul ăsta.

N-ar trebui să facă asta.

— Oh, am fi foarte onoraţi, se grăbi să-l sprijine Kyli, entuziastă. E adevărat că-i doar un castel dărăpănat.

— Şi paznicii-s bineveniţi, adăugă Minkie. Se înţelege de la sine.

Privi către bărbatul tăcut, cu mantie, nesigur de statutul individului, dacă trebuia să-l includă şi pe el în invitaţie…

Ochii şi buzele străinului tresăriră de câteva ori. Ca şi cum ar fi vorbit cu sine fără să vorbească. Asta era problema lui. Bărbatul nu se prezentă.

Chiar atunci, alţi paznici îşi făcură loc prin mulţime, în compania unui bărbat slab. Cu picioare arcuite, ce purta o pălărie înaltă.

— Seniore Burgdorf! îi strigă Bertel, poate ca să scape de invitaţia nedorită.

Privirea Evei zăbovi asupra lui Minkie, aţâţătoare, sau aşa îşi închipui Minkie.

O tânără blondă, zveltă, îl preceda pe seniorul galei. Ţinea ochii în jos, nu din modestie, ci îndurerată. O imagine a melancoliei. Şi a frumuseţii, fără îndoială. A frumuseţii făcute de ruşine.

Minkie ştia că o cunoaşte, dar nu reuşea să-şi amintească de unde. Apoi aducerea aminte… a unui eşec…

Puicuţa de pe drumul spre Trei-Lacuri… şi mai târziu, în vâlceaua împădurită!

Eyeno! Asta era numele!

Minkie simţi că-i scade virilitatea.

Cocoşelul încercă să se tragă în el, să se ascundă. Perceperea farmecului feminin se depărtă, pur şi simplu. Nu putea înţelege de ce persoana aceea – de ce oricine cu asemenea membre şi păr, cu o asemenea figură – putea părea seducătoare unui bărbat. Foarte preocupată, Eyeno nu-l observase, dar melancolia din ea îl pătrunse pe Minkie până-n oase.

Sau, mai degrabă… îl lovise vraja fratelui ei nenorocit, Da, asta era: blestemul lui Juke că mădularul lui Minkie se va micşora cât un nasture.

Se micşorează mai multe, nu numai el. Şi înţelegerea lui Minkie a motivului pentru care o plăcuse pe Eyeno dispăruse, golindu-l de ceva preţios, de care acum îşi amintea cu greu…

Ce-i frumuseţea? se întrebă Minkie, uluit. Se uită la şirul de copaci harpişti, ce se înălţau spre cerul de turcoază. Arătau minunat. Dar nu poţi dori un copac Dar dacă imaginea era plăcută şi n-o doreai, atunci dorinţa nu eră o componentă a frumuseţii, iar o persoană pe care el o dorea se putea să nu fie deloc frumoasă, dar cum să doreşti aşa ceva? îl durea capul…

Cuprins de panică, se uită spre somptuoasa Eva, cu perlele şi pieptenii ei. Veşmântul delimita contururi încântătoare. Dar apatia de piază rea părea să se fi întins. Eva arăta prea înfloritoare, prea plină de sevă, prea multă pentru el, prea strălucitoare. Privirea ei arăta acum condescendentă. Încă amuzată, dar numai în joacă.

— Burgdorf, dragă prietene! Ce s-a întâmplat?

— Oh, n-o să crezi!

Minkie riscă o privire spre Eyeno. Arăta la fel de zăpăcită. De încurcată ca el. Nu îndrăznea să-şi ridice privirea. Se cufundase în semiuitare. O brăţară din bronz de la încheietura ei arăta ca o cătuşă.

Frigul îi cuprinse pântecul, iar el jură să nu mai privească iar.

Individul acela groaznic, fratele ei, trebuie să fie în apropiere. Putea să se ascundă în spatele lui, să-l înşele pe prinţul Bertel şi…

…şi pe Eva Sariola.

Atât timp cât nu acorda atenţie acelei persoane… Figura ei fusese atât de lipsită de expresie, încât indusese o lipsă de expresie în el, un vid, acolo unde fusese esenţa lui.

Dacă fratele ei încerca să-i facă rău lui Minkie, putea s-o sperie şi pe Kyli. Soţia ce-i stătea alături.

Soţia lui.

Vraja îi redusese şi adoraţia pentru ea? Lipsindu-i de virilitate viziunea despre frumuseţea ei?

— Scumpă Kyli, se adresă Minkie soţiei sale, care ridică nasul, visând încă să-i găzduiască pe cei din familia Sariola. Să nu profităm mai mult de bunăvoinţa prinţilor Sariola acum…

Bertel discuta cu seniorul galei.

— Mai târziu, îi spuse Minkie lui Kyli.

Mimă acelaşi mesaj către Eva, care deschise ochii mari, necăjită. Sigur nu era prea plină de sevă? Sigur era minunată? Slavă manei, Minkie îşi revenise un pic.

Toate fiicele Norocoasei flirtau atât de virginal şi de imperativ? Străinul fără nume, cu mantie şi mătăsuri, se frământa ca şi cum ar fi vrut să aducă o critică profundă. Blestemată să-i fie insolenţa tăcută, plină de superioritate!

În grabă, Minkie îşi conduse soţia de acolo. Trupul lui protesta. Muşchii se împotriveau să se mişte. Cu braţul pe umerii ei, o împinse, apoi trase buclele lungi ale lui Kyli spre spate, pentru a-i scoate la iveală umărul stâng. Deveni fascinat de umflătura de lângă trahee.

Clavicula se mişca sub piele, o moviliţă rotundă. Dincolo de gât, geamăna ei. Cele două umflături arătau ca nişte sâni tari, fără sfârcuri, cărora, până atunci, niciun îndrăgostit poetic, imaginativ, nu le dăduse nume. Brusc, acele umflături deveniră fascinante erotic pentru Minkie. Dorea să le strângă, să le sărute, să le lângă, să le sugă. Era întreg, refăcut. Cu grijă, aranjă la loc părul lui Kyli, pentru a ascunde descoperirea anatomică senzuală, pe care o priviseră nenumăraţi bărbaţi la nenumărate fete, fără ca bărbaţii să-şi dea seama cu adevărat ce vedeau. Acele umflături ar fi trebuit să aibă nume propriu.

Muguri dragi de oase.

— Cum poate avea Eva Sariola părul atât de negru, când al tatălui ei e atât de blond? se întrebă Kyli.

— Părul Norocoasei Sariola e negru ca smoala, în toate icoanele. Ereditatea ei predomină.

— De obicei, femeile n-au atâta mana…

Ce insinua?

— Eva Sariola trebuie să aibă mana ca să facă nemuritor un bărbat. Cred că asta n-o ajută pe ea. Personal. Crezi că vor accepta invitaţia noastră?

— Am încercat să fiu destul de încântător, găinuşa mea, zise el, atingând unul dintre mugurii de os.

— Ce faci? M-am murdărit? M-a ciupit o muscă? Pielea mi-e atât de expusă!

Îşi conduse degetul peste cucuiul tare. Cucuiul dorinţei ce se întărea în el.

Băncile lungi, din tammi, ale tribunei, erau înţesate de oameni de neam şi de rudele lor, de manipulatori-mana aflaţi în vizită şi de o mână de preoţi-mana. Cuci atenţi se căţăraseră pe trei stâlpi distanţaţi. Cabina îngrădită a judecătorilor fusese împodobită cu stindarde cu imaginea unor urechi aurii, ataşate, ca nişte aripi, de ochi azurii. Acolo se aflau cei doi Burgdorf, fiul lor mărunt, adolescent, Sariola cu fiica lui elegantă şi un herald purtând un corn cu ciucuri. Alama lucea în razele de soare, în timp ce individul cu uniformă galbenă şi piept dezvoltat – supus al lui Maxi – ridică instrumentul pentru a suna, apoi strigă:

— Pace, în numele seniorului Burgdorf!

Puşcaşi şi arbaletieri supravegheau mulţimea, care fremăta şi zumzăia, făcând presupuneri. Câteva încăierări izbucniseră când băncile din margine, apropiate de deal. Fură împinse şi mai aproape, de unde nu se putea vedea în întregime ce se petrecea în Vârf.

Dar mai multe mii de spectatori fură de acord: Pace! Trupurile se îngrămădeau, se înghesuiau pe pantele domoale din jurul movilei verzi a Scenei Vorbitorilor…

…Unde se afla Eyeno, într-o parte, păzită de unul dintre măciucaşii lui Burgdorf, ca s-o împiedice, dacă ar fi vrut să fugă.

Dacă apăsarea tuturor privirilor întrebătoare ar fi strivit-o, miloase… Fusese umilită şi înjosită groaznic. Venise ca o poetă –

şi ca să-şi aplaude fratele – şi, poate (deşi se îndoia), în după-amiaza galei ar fi putut sta aici de drept, pentru a recita în aceste condiţii acustice minunate, în faţa tuturor. Acum, reprezenta un premiu, miza unei întreceri – în toate înţelesurile – între cineva pe care-l cunoscuse toată viaţa (poate nu-l cunoscuse defel!) şi un filfizon lasciv, arogant, care avea puterea de a-şi impune voinţa.

Doar pentru că era un glăsuitor. Şi bărbat.

Poate se va dovedi un alt Tycho Cammon, căruia îi plăcea să fie privit de spectatori selecţi în timp ce viola…

Trebuia să spere, din tot sufletul, că Juke va câştiga. Dar inima îi fusese zdrobită. Oh. Să închidă ochii şi să vadă imediat pajiştea fecioarelor vesele… Privi către spectatorii înfierbântaţi să înfrunte unul, apoi altul. Unii întorceau capul când îşi dădeau seama că erau ei, da. Chiar ei în persoană cei priviţi. Alţii rânjeau, de parcă ar fi fost goală. Se uită şi la copacii harpişti îndepărtaţi, lucind a bronz, rubiconzi, păroşi de coarde.

Dacă şi-ar fi putut glăsui plecarea de pe movilă! Dacă o femeie ar fi putut glăsui! Dacă…

În cele din urmă, mulţimea tăcu, să asculte explicaţiile heraldului despre schimbarea procedurii normale. Vocea lui provoca un ecou pe pantele îndepărtate, părăsite de spectatorii galei pentru a o privi pe Eyeno în nenorocirea ei. Un val de vorbe se întinse iute, ca o undă provocată de vânt pe apă.

Osmo van Maanen urca dealul dintr-o parte. Van Maanen se împleticea. Era beat? Sau sub influenţa unor presiuni interioare, pe care se străduia să le domine?

Van Maanen era, bineînţeles, eroul popular. Putea face el ceva rău?

— …acceptă provocarea lui Juke Nurmi, strigă heraldul, îmboldit de micul senior Maxi. Fiind vorba de o problemă de onoare, mila e exclusă. Chiar şi aşa, sfătuim să se recurgă la moderaţie. Fie ca Valea Vorbitorilor să nu asiste la scene de felul celor cărora chiar van Maanen le-a pus capăt mai demult!

Cei doi stăteau la distanţă de treizeci de paşi. Se studiau unul pe celălalt. Gâfâiau. Suprafaţa dealului era moale. Fuseseră aşezate mai multe pietre plate, ca semne. Părul lui Eyeno pârâi. Paznicul ei mormăi. Aerul era încărcat de mana.

— Ai izgonit acea fiică Sariola pentru că nu voiai să ai de-a face cu mutanţii, strigă brusc Juke. Mutanţii te îngrozesc. Nu-ţi

dai seama, nebun îngâmfat, că toţi glăsuitorii sunt mutanţi? Chiar tu eşti mutant, cu mintea modificată!

Acuzaţia neaşteptată îl şocă pe van Maanen. Scutură din cap, a negare. Câteva secunde arătă de parcă îi venea să vomite. Îşi încleştă dinţii.

Ţine dinţii încleştaţi…

— Ai nevoie, monstruozitate, continuă Juke, de un trup mutant care să se potrivească talentului tău meschin! Fie ca o materie mai prăfoasă să apară pe figura ta! Fie ca părul să-ţi crească, încât să-ţi acopere ochii! Fie ca vocea ta să devină un behăit de oaie! Aşa-i glăsuit!

Juke se gândise la Lammas, părosul, de acasă, din Outo. Şi-l imagină pe omul-caricatură intens (şi exagerat, deşi Lammas ar fi fost de ajuns). Îşi proiectă închipuirea spre van Maanen – aici, unde oile fuseseră posedate de mana (după cum îi povestise surorii lui), aici unde copacii harpişti behăiseră în ton cu ţipetele animalelor. Valea îşi va aminti.

— Aceasta va fi vocea ta de acum înainte, minte-deformată! strigă Juke spre marginile văii. BEE, BEE!

Copacii auziră. Corzile li se întinseră. BEE! răspunse ecoul lor slab. Apoi mai puternic.

Osmo van Maanen scoase doar un geamăt sugrumat. Dacă Juke ar reuşi să paralizeze gâtlejul oponentului său prin acest asalt inspirat şi viclean, încât inamicul să nu poată glăsui… atunci ar aduce filfizonul acela îngâmfat la starea de oaie ce aşteaptă să fie măcelărită. Van Maanen arăta mai puţin îngrijit, mai păros, de parcă nu s-ar fi ras în dimineaţa aceea… Mustaţa mai pleoştită. Privirea-i vălurită părea tulburată.

Cu tot chinul ei, Eyeno nu putea face altceva decât să se roage ca şiretenia fratelui ei să reuşească.

BEE! BEE! behăiau copacii harpişti.

Juke nu înceta o clipă să-şi ţeasă pânza de cuvinte care răneau.

— I-ai albit părul unui oarecare Sam Peller, pe când eraţi amândoi tineri. Sărmanul om înşelat! Tu eşti Tycho Cammon al doilea. Ozzy! Numai că n-ai curajul lui, Ozzy! Ozzy va albi şi el. Va deveni alb şi păros ca un miel, cu gâtul plin de lână – şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Aşa-i glăsuit. Iar tu nu poţi spune nimic!

Osmo tresări. Îl cuprindeau senzaţii de paralizie invadatoare, şocantă, şi de furie şi dezgust, da, şi de poftă grabnică, de nepotolit, o foame de femeia aceea delicioasă îmbrăcată în albastru, ce reprezenta încarnarea feminină a acelui glăsuitor de nicăieri, care-l strangula.

Îşi aminti acum de ce-l îmbătrânise pe Saam. Motivul adevărat.

Acea îmbătrânire subită a tovarăşului copilăriei sale, glăsuit atât de puternic pe când Osmo avea doisprezece ani şi jumătate iar Sam era aproape matur, de paisprezece ani, nu fusese un act de îngâmfare băieţească, urmată de consecinţe neprevăzute. Nu fusese nicio descărcare impetuoasă a puterii în creştere de glăsuitor a lui Osmo. Nici nu fusese împins de dorinţa de a-l pune pe Sam la locul lui – de supus – din moment ce-l avea pe Elmer pe post de prieten impresionabil şi aprecia plăcerea autorităţii, după ce fusese sub dominaţia lui Sam atât de mult timp.

Tânărul Elmer se întorsese în Loxmithlinna la sfârşitul vacanţei de vară. Sam, care fusese oarecum neglijat, îl atrăsese pe Osmo la o vânătoare de leppi, în pădure. Încins de alergătura după micuţele animale ţopăitoare, Sam, mai puţin atras, în ziua aceea, de şiretlicuri şi joacă, şi mai mult de grija de a-şi restabili poziţia, propusese să facă baie într-un lac, să se răcorească.

— Nu-i nimeni în jur, spusese băiatul mai mare, simţul lui de siguranţă fiind dezvoltat de pe atunci. Putem, să lăsăm arcurile jos, Ozzy.

Da, Sam îi spunea aşa, când erau singuri. Însă porecla începuse să-l supere pe Osmo. Ca şi ţinutul după Sam.

După ce intraseră amândoi în apă, Sam întrebase:

— Oare un glăsuitor poate să respire ca un peşte, dacă are gura plină cu apă?

Şi, pe neaşteptate, Sam îl apucase pe Osmo şi-l cufundase, ţinându-l bine, cu picioarele strânse în jurul trupului.

Îl ţinuse sub apă până ce Osmo se înmuiase.

Până când Osmo simţise că era gata să explodeze.

Braţele şi picioarele lui Sam erau înfăşurate în jurul lui. Sam încerca să-l înece? Încerca să-l lichideze? Şi să pretindă că moştenitorul seniorului Alvar suferise un accident? Dacă ar fi putut striga… Apa îi pătrunsese în gură. Apa era o cărămidă încinsă pe piept… îl cuprinsese nebunia. I se holbaseră ochii, ca

la guşaţi. Ca la peşti.

Brusc, fusese aruncat în aer, tuşind şi gâfâind, scuipând stropi de apă.

— O s-o storc toată din tine, promisese Sam, gâfâind greu. O să te masez, Ozzy, până o să te simţi bine.

Nebunia se potolise în Osmo, auzindu-l pe Sam atât de îndatoritor.

— Vomitase multă apă – apoi cuvintele şocante:

— Fii bătrân, Sam, bătrân pentru totdeauna.

Era groaznic să fii bătrân. Bătrâneţea era o pedeapsă, un chin. Nimeni n-o să îndrăznească să-i mai ţină sub apă!

— Acum să îmbătrâneşti! ţipase el. Aşa-i glăsuit. Eu am glăsuit. Pentru cât timp o să trăiesc!

Sam păruse lovit de un şoc. Prin făptura lui alergase un spasm. Osmo se eliberase din strânsoarea tovarăşului său, ieşise din lac şi-şi îmbrăcase hainele.

— Nepregătit, ţipase Sam. Te-am surprins nepregătit!

Ca şi cum, aproape înecându-l pe Osmo, îi demonstrase că moştenitorul unui castel trebuia să fie mai atent.

Aceasta fusese singura intenţie a lui Sam? Nu. Osmo ştia că acţionase o gelozie posesivă, declanşată de emanciparea lui Elmer şi Osmo de sub influenţa lui. Fusese un simţământ senzual în prinderea băiatului mai mic, poate fără ca Sam să-şi dea seama de el, declanşat de joaca în apă. Să-l strângă pe Osmo, să-l maseze, în timp ce acesta era neputincios... Cum altfel ar fi putut Sam să-l ţină atât de intim?

În drumul de întoarcere spre castel, Sam şi Osmo merseseră alături prin pădure, tăcuţi. Timpul cuvintelor părea să fi trecut, să fi dispărut de mult. Doar treptat îşi dăduse seama Osmo că Sam se schimba. La început crezuse că-i o iluzie provocată de lumină şi umbră, de clarobscurul razelor de soare printre frunze. Nu îndrăznise să-l privească direct pe Sam. Se uitase pe furiş.

Pasul lui Sam rămăsese ferm. Continuase să rămână aşa. Dar trăsăturile îşi pierduseră culoarea tinereţii, deveniseră palide, cu riduri subtile. Culoarea dispăruse şi din părul roşcat.

Cât de curând îşi va da seama Sam de ce i se întâmplase? Cu siguranţă că mai târziu decât Osmo, şi nu prin observare directă, ci printr-un proces interior de înţelegere, ceva asemănător unui vis. Nicio clipă Sam nu strigase, îngrozit, nici nu încercase să se menţină cum fusese. Nu se oprise să

protesteze, să se ţină de un copac, refuzând să facă alt pas în călătoria printre copacii horzmakasta şi yelloveri coloraţi de toamnă, şi printre ani. Ca şi cum Sam ar fi mers în transă – o transă a timpului – în timp ce părul i se arginta, carnea îmbătrânea, iar cel ce începuse călătoria spre casă ca un băiat de aproape cincisprezece ani. Mare pentru vârsta lui, continua drumul ca un bărbat ce arăta a avea şase decenii şi aceeaşi statură.

Osmo observase transformarea cu o bună dispoziţie plină de căinţă, o remuşcare plină de fiorii a ceea ce făptuise.

În cele din urmă, Sam se întorsese cu uimire, nu cu amărăciune, spre Osmo, pentru a şopti, uluit:

— Pentru totdeauna…

Aşa spusese Osmo. Pentru totdeauna. Osmo se gândise doar la durata vieţii. Sam fusese înşelat teribil – poate o înşelăciune absolut necesară pentru a nu înnebuni.

Dar, în felul acesta, Sam depăşise criza.

„Pentru totdeauna, cât o să trăiesc!”

Pentru totdeauna mai bătrân, deşi de vârstă apropiată, nemuritor, cu excepţia accidentelor şi actelor de violenţă. Pentru totdeauna legat de Osmo, pe care-l iubise într-un fel, iar acum îl iubea altfel.

Sam îşi păstrase puterea – şi iuţeala. Atenţia lui se intensificase. Nu putea interveni niciun accident sau act de violenţă, dacă Sam avea posibilitatea să le evite, pentru el şi Osmo. Osmo îl făcuse să trăiască veşnic – cu preţul de a deveni bătrân.

La întoarcerea în castel, Alvar îşi dojenise fiul. Johanna angajase un şaman ca mentor pentru băiat, pe durata mai multor ani.

Dar Sam Peller nu putea evita pericolul în care se afla patronul său, în timp ce Juke Nurmi îşi behăia blestemele…

— Nu poţi să spui nimic!

Cuvintele puternice ale oponentului său.

Aici, în acelaşi loc în care Cammon aproape îl supusese pe Osmo voinţei sale, cu excepţia faptului că acel Cammon devenise imprudent şi neatent.

Osmo se sufoca, luat prin surprindere de viteza atacului. Un atac imediat, cu complicitatea copacilor harpişti. Furia şi pofta

carnală rămăseseră închise în el, arzându-l. Era şocat. Pielea i se crispa.

Poţi spune nimic!

Aşa să fie!

— Nimic! răcni el – şi un ghem păros de flegmă îi ţâşni din gât – vei ajunge tu în câteva momente!

Nu trebuia să încerce să-şi întărească inamicul, să-l pietrifice, aşa cum făcuse cu Cammon. Oponentul se aştepta la acelaşi vicleşug. La o altă statuie ce urma să stea într-o nişă din sala de banchete, înmuiată o dată pe an pentru amuzamentul oaspeţilor din miez de vară. Osmo putea împietri un om, dar şi înmuia o statuie – lucru pe care-l făcuse şi actualul lui duşman în Maananfors, în noaptea aceea.

— Solul pe care stai nu-i nimic. Ai înmuiat tiranul din sala mea. Ai topit marmura, ai făcut stânca să fie moale. Stâncă şi sol, înmuiaţi-vă! Sugeţi ucigaşul în voi! Deveniţi nisip mişcător şi mlaştină, ceva lipicios, care înghite! Nu mai ai pe ce să stai acum. Juke Nurmi, se modifică! Da, îţi întorc această acuzaţie absurdă, plină de ură! Se schimbă în mâl, smârc şi mlaştină care suge!

Cizmele lui Juke se cufundau, într-adevăr, în suprafaţa movilei. Gleznele fură acoperite. Apoi gambele. Victima încerca să-şi elibereze piciorul, să ajungă pe teren mai solid. Nu reuşea. Se cufundase până la genunchi…

— Scena Vorbitorilor te vrea, Juke Nurmi! îi e poftă! Te-a aşteptat de mult să vii, ca să te mănânce!

Juke intrase în panică.

— Eşti un mutant, te înmoi şi tu! Te schimbi, ascultă-mă! Te scurgi!

— Nu, nu, băiete! Solul se scurge – în jurul genunchilor tăi!

Aşa era.

Acum. Când dealul îl apucase pe Juke, Osmo putea să-şi vadă de sine. Păroşenia dispăru, vaporizându-se în vânt. Copacii harpişti încetaseră să behăie. Juke arăta mai scund, mai diminuat, ca un copil. Pământul care-l sugea îi ajunsese la mijloc…

— Mănâncă praf! strigă Osmo.

Juke bâlbâi ceva, vorbe fără sens, cuvinte fără efect. Cu gesturi neglijente şi fraze iuţi, Osmo le îndepărtă. În el ardea o febră dominatoare. Talazuri aspre, de-o intensitate ameţitoare,

alergau prin el, într-un fel oblic faţă de simţămintele obişnuite, alături de furie, în cruciş cu încântarea.

Solul ce bolborosea cuprinsese pieptul lui Juke.

— Ştii ce trebuie să-mi dai, pentru a fi eliberat, strigă Osmo încordat spre oponentul său. Ştii ce m-ai făcut să vreau de la tine. Dă de bunăvoie, va fi primit cu bucurie.

Juke îşi dădu capul pe spate, cât putu. Privirea lui o întâlni pe cea a surorii sale şi imediat, se îndepărtă de ea. De ruşine. De spaimă, văzându-i expresia.

— Ia-mi sora! strigă individul ce se scufunda. Da. Ia-o pe Eyeno!

Asta fu tot ce apucă să spună. Praful îi pătrunse în gură, făcându-l să tacă. Trăsăturile i se deformară, ochii i se bulbucară. Se străduia să scuipe murdăria, să-şi ridice nasul. În timp ce pământul îi acoperea nările.

Un moment. Osmo ezită.

Apoi strigă:

— Sol, scuipă-ţi mâncarea! Vomit-o! Am zis!

Radia de simţăminte de împlinire vehementă – şi abandonare. Era stăpânul curentului manei, iar aceasta în schimb, al lui. Aceasta reprezenta unul dintre momentele perfecte, care se potriveau cu legenda, adăugând alte straturi, întărind puterea basmelor vechi. Ca urmare a cuvintelor, în care se povesteau basme şi se spuneau glăsuiri. Nu procedase eroul Vai în acelaşi fel cu un antagonist inferior? Sigur că aşa făcuse Vai! Orbit de patimă, Osmo nu văzuse natura ca o oglindă a evenimentelor, până în momentul convergentei. Acum stătea pe piscul norocului, precum stătea pe dealul acela. Orice ar fi cerut, orice ar fi pretins, s-ar fi întâmplat. Colegii glăsuitori, preoţii-mana şi mulţimea începuseră să-şi dea seama. O mulţime amuţită. Ce gală fusese!

Supus, pământul îl regurgită pe Juke Nurmi. Juke scuipa pământ, în timp ce se târa, tuşind şi vomitând, cu mâinile la gură. Învinsul se trăgea, jalnic, spre marginea movilei.

Iar spectatorii aşteptau tăcuţi ca Osmo să se îndrepte spre Eyeno.

Gazonul păru că ondulează sub el. În timp ce înainta mândru, lacom, spre fata înşelată în aşteptări. Dealul era o navă ce se legăna pe o mare-mana, în timp de furtună. El era căpitanul. Îmbătat de comandă, de isprava lui de neuitat.

— Doamna mea adorabilă, te-a trădat…

O neajutorare profundă o cuprinsese pe Eyeno. Situaţia depăşise cu mult umilinţa, îndreptându-se spre virtuala anulare a ei ca persoană şi poetă, spre demolarea ei, transformând-o în răsplată şi amantă.

Supune-te cu bucurie, părea a-i spune o voce, transformând, în mintea ei, cuvintele lui van Maanen. Acceptă, îmbrăţişează, recâştigă-ţi demnitatea. Învaţă să-l adori pe acest senior frumos. Învaţă în braţele lui bucuria şi extazul.

Fratele ei era pulbere. Ce frate? Seniorul Osmo arătase adevărata calitate a lui Juke. Emoţiile din ea erau ca nişte viermi ce se mişcau prin substanţa ei ca prin sol, umplând-o, făcându-i carnea – şi spiritul – manipulabil, fertil, blând… şi fierbinte. Şi dispus să ierte. Chemarea izbăvirii, salvarea din nefericirea ei. Deci asta era încântarea?

Ochiul ei interior o mâhnea, pentru că nu zărea nimic din acestea. Vedea pajişti şi fecioare. Ochiul îşi devenise o masă ciudată, grea, în capul ei. Un ochi groaznic de străin şi orb. Seniorul Osmo urma să pătrundă în ea cu o invazie extaziantă.

Nu voia să fie luată ca o bijuterie amanetată! Dacă va pune mâna pe ea – curând, foarte curând – va fi violată în public, în faţa mulţimii de privitori.

Degetele i se repeziră la figură. Apucară ochiul artificial din orbită. Îl întinseră spre Osmo, pentru a-l respinge – iar el se opri din drumul spre ea. Bărbatul îşi ţinu respiraţia, şocat.

Un oftat străbătu terasa. Chiar şi cei îndepărtaţi văzuseră gestul şi crezură că îşi smulsese ochiul viu din cap. Asta credeau toţi că văzuseră. Deşi nu curgea pic de sânge.

Osmo se holba la ochiul din mâna ei şi la golul din orbită.

— Prostule! îi strigă ea. Bineînţeles că sunt şi eu o mutantă! O femeie-caricatură! Cu aşa ceva voiai să te împerechezi! Ochiul ăsta e fals, la fel de fals ca şi fanteziile tale! Ochiul adevărat se află în craniul meu. O masă de gelatină diabolică, spionându-mi gândurile! Iată cât de fals este acesta!

Ridică ochiul isi şi îl trânti cu toată puterea de o piatră de marcaj.

Ochiul se sfărâmă.

Osmo tresări, stupefiat. Ea, o mutantă? Şi fratele ei… Iar el nu bănuise nimic… Sam nu-l avertizase. Sam nu descoperise. Nici

el. Să cunoşti originea unei persoane. Nu bănuise. Nu visase – inamicul lui mişel şi sora acestuia arătau, amândoi, destul de normal. Poftise ca un nebun o vrăjitoare mutantă! Eyeno râsese de el, amarnic. În Osmo se afla un balamuc. Ecoul cuvintelor ei răsuna scâlciat. Valea devenise un vârtej vast, ce se rotea în jur, iar el se afla în centru, ameninţat să fie supt, cufundat în haos.

Trebuie s-o trimită pe ea în vârtej.

Să izgonească oroarea. Dorinţa lui devenise o maimuţăreală demnă de ură. De nespus, nu? Nu. De spus!

— Femeie-caricatură, strigă el, folosindu-i cuvintele, pleacă de lângă mine! Dispari! Du-te la capătul acestei lumi şi aruncă-te în cel mai adânc lac pe care-l poţi găsi! Aşa-i glăsuit, glăsuit!

O apăsare o cuprinse imediat pe Eyeno. Alergă de pe movilă, ca împinsă de un vânt puternic. Şi nimeni n-o împiedică.

— Mutanta, mutanta, se auziră câteva voci, dar ei nu-i păsa de nimeni din valea aceea, în care venise cu speranţele ei patetice.

Nu-i păsa de nimic. Doar să scape de acolo.

Cu inima bătându-i puternic, cobori în goană panta. Se strecură printre figuri şterse, pe jumătate vizibile, care se dădeau de-o parte.

N-ar putea să se arunce în lacul Yulista, furând o barcă de pescuit şi făcându-şi greutate dintr-o plasă umplută cu pietre? Nu, asta nu-i era permis. Pedeapsa pentru că stârnise pofta seniorului trebuia să fie una lungă Trebuia să meargă undeva suficient de departe, să fie suficient de singură, pentru ca el să nu audă niciodată de sinuciderea ei.

Dacă trebuia să fugă departe de el – şi cât îşi dorea lucrul acesta, din toată fiinţa! — sinuciderea trebuia să fie astfel încât să se îndrepte de bună voie spre ea. O chema de departe. Sinuciderea va fi prietena ei, ce va merge alături pe drum, un tovarăş de vreme rea, care o va lăsa, în cele din urmă, pe Eyeno să doarmă în braţele ei, o sprijinitoare rece… Iar pe malurile apelor morţii va întâlni, poate, fecioarele din viziunea ei, chiar dacă pajiştile acelea vor fi cenuşii… Pentru morţi, probabil că asta-i o culoare destul de deschisă… Rochia i se părea acum lugubră…

Rochia ei, rochia ei… Să se întoarcă la Ţap, să se schimbe, să-şi strângă lucrurile? Să-l întâlnească pe Juke, atât, de murdărit

ca persoană, cât şi în stima ei. În timp ce se furişa în han? Nu, nu…

Nu mai dorea nimic. Nimicnicia reprezenta ţelul ei. Va cerşi pe drumul spre destinaţia ei. Aliatul ei palid, moartea, va găsi o cale s-o hrănească.

Alergă în sus. Printre chioşcuri şi tarabe, majoritatea goale din cauza spectacolului ce abia se încheiase în vale Copacii harpişti de pe margini se văitau, plângăcios: departe, departe…

Sam Peller urcase pe movilă, să-l sprijine pe Osmo. Mulţi dintre spectatori începuseră să aplaude, să strige şi să fluiere. Seniorul van Maanen îşi distrase magistral publicul. În arenă, heraldul lui Maxi Burgdorf sună din corn. Osmo se întoarse ameţit, să facă faţă patronului minuscul al galei, să-l privească în ochi. Deşi se afla la distanţă de o sută de metri.

Când se răsuci, cizma lui călcă pe un fragment complicat al ochiului fals. Care rămăsese pe piatră, şi-l făcu fărâme.

24. Morţii Uită Sa Moara?

În seara zilei următoare celei în care Osmo stabilise ce trebuie făcut cu mutantul incestuos şi sora lui seducătoare, ce poza în poetă (cel puţin aşa judeca lumea). Bertel dădu o petrecere la Capul de Hervi, pentru a sărbători victoria lui van Maanen şi a răsplăti ospitalitatea oferită de Osmo Evei. Şi ospitalitatea fraţilor Loxmith, bineînţeles.

Gala mai dura o zi întreagă. Poeţii aleşi de laureatul seniorului Burgdorf urmau să declame pe deal. Glăsuitorii urmau să facă copacii harpişti să cânte şi să apară tablouri în aer. Îşi vor încerca puterile între ei. Până când învinsul se supunea, pus la punct, fermecat. Supremaţia lui Osmo putea fi pusă cu greu la îndoială. Ţinuse finala mai devreme.

La scurt timp după victoria lui Osmo asupra mutantului, zombi-ul dezgustător ce fusese expus într-un cort scăpase şi atacase trecătorii.

Tentativele sale fuseseră relativ slabe, dar oamenii se temeau să nu se fi infectat cu ceva contagios. De aici. O izbucnire de isterie, o manie-mana care avusese ca efect răniri şi moartea jalnică a unui copil. Aceste incidente întunecaseră, un timp,

strălucirea galei, iar Osmo fusese el însuşi aproape cuprins de panică.

Se răspândise zvonul că mutantul învins se strecurase în cort cu puţin timp înainte ca mortul viu să plece şi să producă necazuri. La început, proprietarul şocat pretinsese că nu văzuse o astfel de persoană. Interogat de Maxi Burgdorf, circarul păru zăpăcit. Părea glăsuit. Dar acest lucru nu putea fi dovedit, iar mutantul nu fu găsit nicăieri. Oare fostul oponent al lui Osmo fusese prea slăbit pentru a face o ispravă mai de soi?

Oricum, Sam Peller făcuse o fobie în privinţa hranei lui Osmo, temându-se ca stăpânul lui să nu fie otrăvit. Sam insistase să guste câte o bucată din mâncare şi să bea o înghiţitură din băutură. De aceea, Sam cel cu părul argintiu lua parte la petrecerea particulară din seara aceea, într-o sufragerie luminată de lumânări, la Capul de Hervi. Gunther Beck era şi el prezent. Nu şi Lyle Melator, acesta având o întâlnire de neamânat cu o tânără.

În cămin ardea un foc din buşteni de mentă. Încălzise camera prea tare. Deschiseseră o fereastră. Noaptea de toamnă era rece, iar hangii se străduiau să asigure tot confortul consortului Norocoasei, dornici ca acesta să-şi reînnoiască patronajul într-o ocazie viitoare.

O frescă încântătoare, naivă, pe ghips, reprezenta o femeie goală, cu o harpă, pe un fond de cascade înspumate. Harpa arăta ca o plasă înălţată, iar mâinile femeii, ca doi peşti mari, albi. Prinşi în iţele ei. Altă frescă înfăţişa un schelet contorsionat trăgând de un arbore subţire, înalt, scuturându-i frunzele de pe ramurile fusiforme. Frunzele, pe măsură ce cădeau, deveneau fulgi mari de zăpadă.

Bucatele de pe masa acoperită cu pânză de in constau din carne de gâscă, garnisită cu cartofi copţi şi morcovi fierţi, însoţite de un vin dens din fructe. Bolurile cu supă neagră, din sânge, fuseseră deja luate.

Sam gustă o bucată din pasăre.

— Cu ce-ar putea fi otrăvită mâncarea noastră de mutantul care a intrat invizibil în bucătărie? întrebă, exasperat, Bertel.

Ce maniere, la un dineu în cinstea individului! Poate cineva să se simtă sigur în urma unei asemenea proceduri? Poate cineva să simtă că oaspeţii îşi exprimă gratitudinea pentru o gâscă bună? Osmo părea zdruncinat de evenimente. Sau stors de

efortul de pe deal. Aşa că, în prezent, nu era în stare să stăpânească fobia subită a şerbului său.

— Care ar fi otrava?

— Poate ciuperci-craniu. Sugeră Sam. Sau venin de isi.

Se concentră asupra sucului din gură, ca un cunoscător ce aprecia un vin bun, degustându-l, înainte să-l scuipe.

— Poţi să ştii imediat?

Expresia lui Bertel era sarcastică, deşi, chiar în timp ce vorbea, în tonul lui se simţea o anumită fascinaţie produsă de comportarea lui Sam.

— Vreau să zic, veninul nu are nevoie de un anumit timp ca să se manifeste?

— O să ştiu, îl asigură Sam.

Puţin probabil ca Bertel – şi toţi ceilalţi – să moară otrăviţi la o cină excelentă, pregătită la Capul de Hervi. Ciupercile-craniu erau rare. Juke Nurmi n-avea unde să se ascundă printre copacii harpişti. Şi de unde să aibă venin de şarpe? Totuşi mutantul care arăta normal îl atacase mişeleşte pe Osmo de trei ori până atunci, dacă socoteau episodul cu zombi-ul, povestea cu figura din focurile de artificii şi eliberarea lui Tycho Cammon. Paranoia autosacrificatoare a lui Sam Peller nu era complet lipsită de bază. Doar nepotrivită într-un asemenea moment, Bertel nu dorea să acţioneze pripit, dacă voia ca glăsuitorul să vină la palatul Puhjola, pentru a-şi îndrepta puterile asupra unei anumite maşini. Eva. Purtând încă perlele ei, se amuza pe socoteala gesturilor solemne ale lui Sam, pe care nu-l lua deloc în serios.

— Şi-a stricat cineva pofta de mâncare? îi întrebă ea pe cei din jurul mesei, luând o bucată de carne grasă, pe care o vârî în gură. Oh, da! Mm, mm!

Osmo zâmbi, recunoscător. Poate se simţea stânjenit. Fiica lui Bertel îi răspunse cu un zâmbet de complicitate amuzată. Ochii îi sclipeau. Fixaţia temporară a lui van Maanen în privinţa acelei poete – o umilinţă pentru Eva, într-un fel – nu însemnase, în totalitate, o vină a lui Osmo. Arătase, mai degrabă, disponibilitatea lui pentru o mare pasiune, în stare să-l facă să răpească o tânără. Îl învinsese cu certitudine pe băieţandru, deşi plătise şi ea. Eva continua să-l privească gânditoare pe Osmo. În timp ce gusta din gâscă şi cartofi.

Ca şi Nikki Loxmith, fără furculiţă.

— Cum ai putut, Osmo? întrebă acesta, spre supărarea fratelui ei, dovedind că aveau opinii diferite. Cum ai putut să blamezi fata aceea?

— Stt! se auzi slab, din partea lui Elmer.

Gunther rupsese, cu mâna înfăşurată în şerveţelul de in, un picior al păsării fierbinţi şi se pregătea să-şi înfigă dinţii în el. Se opri.

— A fost un spectacol extraordinar, îi asigură seniorul viselor pe Osmo şi pe Eva, mai ales pe Eva. Maiestuos, Osmo a acţionat eroic.

— Eroic? se indignă Nikki. Să-i spună fetei să plece şi să se înece, după ce l-a deziluzionat?

— Hmm, mormăi Eva. Poate a fost un pic prea aspru. Dar electrizant… Nu crezi, Nikki?

Eva era sincer interesată de opinia surorii lui Elmer. Opinia cea bună. Gunther dădu din cap. Întinse piciorul de gâscă.

— Oh. Nu, nu aspră, zise el.

— După părerea mea, declară, în cele din urmă Sam Peller, puteţi să mâncaţi.

Gunther ridică glasul:

— N-aţi văzut cât de nebuneşte şi-a smuls ochiul fals? Sora ticălosului care l-a eliberat pe Cammon! A ucis-o pe Vivi! Şi soră incestuoasă, după cât se zice! Nu, nu, Osmo a acţionat cum se cuvine.

Seniorul viselor îşi răcnise, practic, opinia. Apucă un cartof copt între degete. Tresări şi-i dădu drumul iute în farfurie, apoi îl luă imediat cu furculiţa.

— Nu sunteţi întotdeauna atât de autoritar, Seniore Beck, zise Nikki.

— Domnişoară. În cazul acesta a trebuit să fiu.

În cazul în care Osmo ar fi scăzut în ochii Evei, în avantajul lui Elmer. Lucru care l-ar fi distras pe Elmer de la maşinărie şi ar fi întârziat hibernarea lui Gunther.

— Îmi pare rău, spuse Nikki, dar nu-s de acord. E nobil sau romantic să tratezi o femeie în felul ăsta? Oare vom reuşi să vorbim despre modul în care sunt tratate femeile?

— Să ne reamintim că în seara asta sunteţi tratată de un prinţ.

Însă vocea lui Gunther sunase neconvingător. Seniorul apucă, plin de remuşcări, cutiuţa de sub cămaşă.

Reamintindu-şi evenimentele de la sosirea sa în Yulistalax, Osmo recunoscu, faţă de sine, că-şi pierduse controlul în cafenea, în prima după-amiază. Rămăsese astfel până o alungase pe poetă din vedere, din suflet şi din simţuri. Îl cuprinsese nebunia – până îşi vindecase boala printr-o adevărată frenezie, pe Scena Vorbitorilor.

— N-ai mâncat nimic, îi zise Eva.

A fost ca şi cum… oftă Osmo. M-am simţit ca un copii, plin de graba copilărească pentru plăceri imediate. Cu excepţia faptului că pofta era a unui om.

— Omul de ghimbir, zise pentru sine Gunther.

— Ce?

— Eşti un erou. Deodată, te-ai aflat pe butucul roţii pe care o învârt legendele. Ai acţionat vrând, nevrând, mânat de mana…

— Adevărat…

— Eroii au asemenea pofte elementare, aprige, copilăreşti! Ai fost tânărul om de ghimbir din străfundurile bărbatului. Poftele tinereşti sunt doar un complex. Apoi, ceea ce s-a strâns, se împrăştie.

— Nu înţeleg…

— Un erou nu trebuie să înţeleagă, ci să acţioneze.

Bertel aplaudă aforismul încet.

— Ca şi cum aş fi fost în lumea unui copil, continuă Osmo, un copil invizibil ce există undeva, în jurul nostru, de unde acţionează la întâmplare. Un copil ce găzduieşte – privirea lui alunecă de la Eva la Nikki – sexualitate şi violenţă criminală.

Impulsul lui Osmo către sora mutantului dispăruse. Torentul de scurtă durată al pasiunii frustrante se potolise, credea el, o dată cu moartea lui Vivi, produsă de fratele lui Eyeno. Era convins pe deplin. Poeta ar fi însemnat o compensaţie a pierderii suferite – într-un sistem economic emoţional tulburător, de care nu-şi dăduse seama de la început, dar pa care trebuie să-l fi simţit, prin facultăţile sale mana. O mamă poate îndrepta atenţia fiului ei spre un licurici. În locul oului împodobit de care fusese lipsit. Poate oferi odraslei ce plânge o pară sau o pană, ca substitut. I se întâmplase ceva similar, dar mai decisiv – mult mai decisiv. Iubita substitut desemnată era chiar sora duşmanului.

Ar fi îmbrăţişat cu plăcere succesoarea cameristei – ar fi

luptat pentru ea, ar fi câştigat, ar fi glăsuit-o să-l placă – dacă nu şi-ar fi smuls ochiul. Dacă n-ar fi dezvăluit cu ce ameninţa să-l chinuie fratele ei – cu blestemul mutanţilor. Acesta fusese secretul vinovat al lui Juke Nurmi şi izvorul supărării lui. Că era prăsilă de mutant.

Deşi Eyeno Nurmi fusese îndepărtată din simţurile lui Osmo, rămăsese dispoziţia, nefocalizată, spre dorinţă.

Eva îndreptă un deget spre el:

— Ţi se răceşte mâncarea. Otrava rece e groaznică, în comparaţie cu cea fierbinte!

Da, era frumoasă. Vivace. Spirituală.

Îşi aminti de zombi-ul mârâind răutăcios. Putea fi unul dintre soţii unei fiice Sariola care n-avusese noroc. Foarte posibil. Bătrân de câteva sute de ani, muribund, putrezind, totuşi trăind într-un fel nebunesc.

În cele din urmă, Osmo tăie o bucată de gâscă şi mâncă. Se întinse după vinul purpuriu.

— Dacă există ceva puternic, copilăresc, care s-a jucat cu noi, spuse cu grijă Bertel, ar trebui să existe cineva în stare să-l descopere şi să-l controleze.

— Doar în adâncul viselor noastre, zise Gunther.

— Poate există şi alte mijloace.

— Care?

— Poate folosind o maşină…

— Astea-s gânduri pământene, protestă seniorul viselor, temându-se să nu-i trezească interesul lui Elmer.

Gunther nu avu nevoie să-l distragă pe inginer. Fâlfâind greoi, un cuc se aşeză pe rama ferestrei. Ochii lui mari, galbeni, priviră în camera luminată de lumânări. Îşi ciuli urechile. Îşi zburli penele verzi, solzoase.

— Ukko, ukko, croncăni pasărea. Ascultaţi povestea despre moartea Johannei van Maanen, ieri dimineaţa, în timp ce un cuc stătea la fereastra ei.

Vinul lui Osmo se împrăştie pe masă. Seniorul se ridică în grabă, lovind mobila.

— Ce? gâfâi el. Mama mea? Mama mea?

Exista altă Johanna van Maanen?

— Cum? strigă el. Cammon a… Nu, e doar cenuşă. Ce s-a întâmplat? Cântă-mi povestea, istoriseşte-mi basmul!

Pasărea clipi.

— Johanna, care hrănea cucii, ciripi ea, apoi îşi închise ciocul, ca o cursă.

Osmo se prinse de masă.

— În numele manei, spune-mi povestea!

— Aşteaptă, Osmo!

Nikki fusese cea care tăiase, iute, o felie din pieptul gâştei, o pusese în farfuria ei şi se grăbise la fereastră, s-o pună în faţa păsării. Cucul sfâşie carnea şi o înghiţi, în timp ce fata se întorcea pe scaun.

— Dimineaţa trecută, în Maananfors, începu pasărea, în stilul încâlcit al creaturilor ce apucau cuvinte la întâmplare pentru a-şi alcătui raportul. În pat, Johanna s-a ridicat brusc. Faţa îmbujorată. Arzând. A strigat: „Fiul meu, fiul meu! Pe scena Vorbitorilor, atât de curând? Ce furtună vine spre mine! Ce simţăminte aprige! Nu muri, fiule! Să nu mori niciodată!” Un acces. S-a prăbuşit. Creierul îi arsese.

O remuşcare teribilă îl cuprinsese pe Osmo. Pe deal, în dimineaţa anterioară, o asemenea furtună se declanşase în el. O asemenea furie a pasiunilor. Un vârtej ucigător. Depăşise tot ce simţise când îl îmbătrânise pe Sam, cu atâţia ani în urmă. Nu se compara cu senzaţiile din momentul când îl înfruntase pe Tycho Cammon, luptând pentru propria-i viaţă. Atunci, prin comparaţie, fusese calm, calculat.

De mirare că nu-l ucisese pe mutant, că nu-l sufocase în sol… Era un senior cu minte luminată, nu un tiran sălbatic. Aşa că o condamnase pe sora mutantului la o moarte întârziată puţin…

Energia lui ţâşnise prin mana către cea care-i dăduse naştere, provocându-i apoplexia. Într-un recul al puterii, îşi ucisese propria mamă…

Ştia asta.

Se aşeză neajutorat. Îi curgeau lacrimile. Oftă şi-şi acoperi faţa.

— Eu am omorât-o, gemu el. Mi-am ucis mămica… Ce-o să crezi despre mine, prinţe Bertel? Cât preţuieşte talentul meu mana?

Degetele blânde îi înlăturară mâinile de pe figura udă. Degetele lui Nikki. Ea însăşi plină de compasiune.

— Cum poţi fi sigur că tu ai provocat criza mamei tale? Cu presiunea ei sangvină, se putea întâmpla oricând…

— Bineînţeles, fu de acord Gunther. Era bolnavă.

— Cât de bolnavă? De unde ştii? Şi-a dat seama că eram pe scenă. De aceea a murit. Furia mea! a ajuns la ea…

— Aşa spune pasărea.

— Cucii nu spun minciuni.

— Spun ce-au auzit, iar acest lucru poate fi fals.

— Cucul a fost martor. Cine de acasă ar fi trimis un mesaj atât de crud, dacă n-ar fi fost adevărat?

— Nimeni, spuse încruntat Sam Peller. Asta a fost lovitura finală a mutantului. El a produs asta – el şi sora lui – prin provocările lor intolerabile. În asta constă esenţa. Nu vezi?

Vederea lui Osmo era împiedicată încă de lacrimi.

— Eu am produs totul, Sam. Eu sunt de vină.

Grijuliu, Bertel spuse:

— A fost un fenomen mana, cu certitudine. Dacă se joacă lumea asta cineva copilăros cu noi, hrănindu-se cu tristeţile şi bucuriile noastre, şi aducând isi aici ca să încingă lucrurile…

— Privi spre cucul atent. Spusese prea mult.

— Mana e autorul necazului tău, nu tu.

Elmer îndreptă ochii mari, întunecaţi, umezi, spre el, plini de-o simpatie candidă, neajutorată.

Nikki puse mâna uşor pe umărul lui Osmo.

— Ar trebui să existe un mod mai bun de viaţă, şopti ea. Pofte şi răzbunare, dorinţe aspre şi obsesii. E ca o boală, ca o molimă. Am auzit că pe Pământ au învăţat să vindece asemenea lucruri…

Fratele ei îşi trecu degetele-i lungi, osoase, prin claia neagră a părului.

— Ne putem descurca fără vise şi coşmaruri la Loxmithlinna…

— Osmo, spuse Gunther, cuvintele mamei tale au fost: „Fiule, nu muri! Nu muri niciodată!” Acesta a fost lucrul cel mai important din mintea ei. Ultima ei dorinţă. Aminteşte-ţi şi respectă-i memoria. Nu-muri-niciodată!

— Pe jumătate doresc să nu mai glăsuiesc…

— Şi pe jumătate să nu renunţi, zise Eva, ca o persoană care ştie despre ce-i vorba.

Oh, ce băiat fascinant, chinuit de simţăminte! Nu văzuse niciodată un bărbat plângând din cauza dragostei. Dragoste pentru mama pierdută. Cine va plânge după regina Norocoasă? Lacrimile acelea, de la un stăpân al manei, care putea trimite o fată mutantă într-un mormânt de apă din depărtare… Elmer era

mai drăguţ decât Osmo, dar ar plânge vreodată, plin de patimă? Ar fi vreodată cutremurător de furios?

Ca şi cum s-ar fi pus de acord cu gândurile ei, Osmo o privi încurcat. Căuta un sân pe care să-şi sprijine fruntea, pentru a fi. Consolat. Dorinţa, lipsită de direcţionare de la expulzarea fetei mutant, fierbea în el, în ciuda ştirii despre mama sa. Poate eliberată, din cauza ei…

Ce voise să spună mama prin ultimul ei strigăt: „Să nu mori niciodată”? Ce altceva decât: „Caută o fată Sariola”? Şi nu era Eva acolo?

Nu trebuia să-şi reproşeze un asemenea impuls, atât de nepotrivit, în aparenţă, cu mâhnirea. Nu în situaţia în care dorinţa lui era şi dorinţa mamei. Nikki îl atinsese ca o doică sau ca o soră, cel puţin aşa presupunea. Degetele ei îi alarmaseră pielea, muşchii şi carnea. Ea îi făcuse reproşuri. Ca şi cum în trupul adolescent, de ciută, ar fi locuit un adult matur. Fiica lui Bertel îl… apreciase. Nikki îl va îmblânzi, îi va fura puterea – a manei şi a masculului – până va ajunge un alt Elmer… Se scutură.

Într-un moment atât de hidos, ce-ţi oprea inima, cum îndrăznea să se gândească la altă femeie decât la mama sa? Sufletul suprasolicitat căuta uşurare… Asta era natura umană, să caute uşurare…

Cu ochii mari, galbeni, cucul pândea urmările ştirii.

Printre lacrimile care încetaseră, Osmo vedea fruntea amplă, ca sculptată în unt, a Evei, obrajii rumeni şi ochii întunecoşi ce se estompau în figura pistruiată a lui Vivi. Acei pistrui fantomatici, împrăştiaţi pe toată faţa, ce străluceau roşcat. Până când trăsăturile deveneau cele ale mamei sale, şi era moartă… Ca un guler strâmt, înalt, aproape ca o glugă, o pasăre se ivea din spate. Cu aripile întinse spre spate, cu vârfurile în jos. Nu era lebăda morţii. Un cuc. Cucul care venise s-o privească murind. Culoarea se scurgea din figura mamei. Carnea devenea cenuşie şi mucegăită, ochii – ouă stricate, buzele – livide, căzând de pe dinţii înnegriţi…

Zombi, zombi…

Ai putea să-mi faci aşa ceva, Eva Sariola? Ai putea?

— Sam, trebuie să zburăm înapoi… imediat.

— Noaptea? Eşti obosit, eşti şocat.

— Poţi să conduci tu nava cerească.

— Noaptea? Nu ştiu. Ar fi o nebunie. Nu pot.
— Eu pot.
Sam îl contrazise:
— E altfel noaptea. N-ai niciun reper în teren. Nu m-aş descurca. Dacă vrei să-mi ştii părerea…
— Secera de pe cer luminează, Sam, mai sunt şi stele…
— Te rog, aşteaptă până dimineaţa, îl rugă Nikki, zăbovind lângă Osmo.
Figura mare, de îngeraş, a lui Gunther, se acoperi de transpiraţie.
— Nu, până poimâine, se repezi el. Până vine un cuc de la tatăl tău. Gala se desfăşoară, oamenii aşteaptă…
— …să mă concentrez asupra unor trucuri? Şi dacă amărăciunea mea sporeşte şi vatămă pe cineva nevinovat?
Sam se uită neîncrezător la seniorul viselor.
— Un cuc trimis de Alvar?
— Ştiu că-i obsedat de Cronici, dar trebuie să fi observat că soţia lui a murit!
Elmer îşi dădu seama de ce era uimit Sam, deşi încerca să pară că nu-i.
— Gunther, zise el, în nava cerească a lui Osmo există un comunicator foarte puternic. Funcţionează bine, l-am verificat. Trebuie doar să-i chemăm pe cei de acasă.
— Să-i chemăm pe cei de acasă, spuse distrat Osmo. Sigur că asta vom face. Apoi ne întoarcem. Sunt stupefiat. De ce nu mi-ai amintit, Sam?
Sam ezită:
— După părerea mea, nu te afli într-o stare de spirit potrivită. Mai bine n-aş…
Bertel bătu cu palma în masă:
— Nu trebuie să plece!
Cina fusese un eşec. Ca şi speranţele imediate în privinţa lui Osmo şi Eva, şi a maşinăriei universale. Norocoasa o să tune şi o să fulgere.
— Nu trebuie să pleci!
Osmo râse neomeneşte:
— Până nu se termină cina? îmi pare rău, dar nu pot mânca o fărâmitură. Rămâne mai mult pentru seniorul Beck şi cuc.
Bertel făcu insistent un semn fiicei sale, arătând spre Osmo. Gunther trăda o agitaţie considerabilă, până când Eva se ridică

şi puse paharul cât o căciulă în dreapta lui Osmo. I-l umplu.

— Trebuie să bei. Bea zdravăn, să te linişteşti.

Eva îi făcu cu ochiul lui Nikki, tratând-o ca pe un complice, în timp ce-i turna din sticlă lui Osmo.

— Trebuie să bem toţi.

— Într-adevăr, declară Gunther, ridicând paharul. Propun un toast, un omagiu, o libaţiune în amintirea Johannei van Maanen, o femeie minunată.

Seniorul viselor sorbi zdravăn.

La fel făcu şi Osmo. Ca vrăjit de Eva. Fiica lui Bertel umplu cu vârf paharul lui Osmo, când acesta îl puse jos. Apoi îi ţinu mâna într-a ei, ridicând cupa să soarbă chiar ea. Ochii ei noroşi priviră într-ai lui, de aproape. Respiraţia ei se amestecase cu a lui, buzele îi deveniseră purpurii, nu ca ale unui zombie, dar de o culoare similară. Eliberându-i mâna, se întoarse în scaunul ei. Osmo dădu pe gât conţinutul celui de-al doilea pahar. Se răsuci, dezorientat. Gunther părea uşurat. Bertel rânji spre fiica lui.

— N-o să zbori în noaptea asta, zise Elmer. N-o să te las.

— Mâine, şopti Osmo.

Se uită la cucul verde, solzos, căţărat pe pervaz.

Cu figura roşie. Arzând. Asemenea simţuri aprigi. Creierul îi arsese.

Să nu mori niciodată, fiule.

— După opinia mea, zise Sam, ar trebui să încerci să mănânci ceva.

— Foarte înţelept, îl aprobă Bertel.

Prinţul clocea ceva.

Eva l-a îmbătat pe Osmo. Osmo se va gândi la ea. Nu încă. Sigur că nu încă. Trebuie să-mi accepte condiţiile. Să treacă un pic de timp. Glăsuitorul o să vină să viziteze Sariolinna. Se pare că inginerul nutreşte aceeaşi ambiţie. După ce trece iarna? Primăvara, când se ridică seva? Sămânţa a fost plantată. Va răsări la timpul ei, plină de poftă, dornică. După atâţia ani, Norocoasa ştie că există maree nu numai în Marele Fiord sau mări, ci şi în lacul fiinţei umane. Evenimentele se scurg iute, apoi încet, după care se iuţesc iar. Între timp, poate că Wex dezleagă secretele din mintea magului-mana. Norocoasa trebuie să recunoască succesele obţinute la gala asta. Eva este cu adevărat o fată bună.

Gunther sorbi zdravăn.

— Ştiu cum e să pierzi pe cineva drag, zise el, peste masă. Golul trebuie umplut, într-un fel.

În cele din urmă, Osmo luă o bucată măruntă din gâsca ce se răcise, de parcă asta îl sfătuise seniorul viselor.

Cucul îşi zburli penele. Privi în jur. Apoi zbură în noapte, pentru a răspândi povestea morţii Johannei van Maanen, din cauza apoplexiei…

Drumul Eyenei spre est fu marcat de lipsa ochiului ei stâng. Doar câteva ţărănci o goniseră când cerşise, ţipând că-i nakki. Majoritatea oamenilor fuseseră dornici să-i dea pâine şi lapte, uneori carne şi peşte, chiar s-o lase să doarmă în şură. Clipirea ciudată a pleoapelor trezea interesul ţăranilor pentru vagaboanda care devenea tot mai murdară şi mai ciufulită. Asta, şi înfăţişarea ei disperată, în acelaşi timp indiferentă şi cu un ţel, resemnată, dar grăbită.

Nu vorbea despre sine. De fapt, abia vorbea. De cele mai multe ori întindea, mută, palma goală. Izgonită de glăsuirea lui Osmo, înlăturase, practic, cuvintele din existenţa ei. Se concentrase asupra nimicniciei şi tăcerii ce o aşteptau. Poezia pierise.

Aura ţelului impus se transmitea de la sine ţăranilor, grăbindu-i s-o ajute în drumul pe care-l avea de făcut – cu hrană, cu o haină veche, pentru a înlocui rochia albastră de la gală, prea subţire pentru nopţile reci, chiar o pelerină roasă. Binefăcătorii ei simţeau tragedia care trebuia hrănită, ajutată să-şi găsească sfârşitul. Orbita goală mărea impresia că privirea ei rămăsese aţintită asupra unui orizont îndepărtat şi fatal, pe care trebuia neapărat să-l atingă. N-avea nevoie să vadă calea în amănunt. Era împinsă, târâtă, ca o barcă de un torent. O magie mana evidentă pentru mulţi din cei care o vedeau.

Juke o privise şi el, de la distanţă.

A avut odată un frate. Un frate bun. Un frate care o iubea. Care o iubea, o iubea…

Nu mai avea frate. Nu avusese niciodată un frate. Nu exista un asemenea cuvânt. Nici cuvântul dragoste.

Urechile îi erau astupate cu ceară. Verbele fuseseră rănite incurabil. Substantivele muriseră cu zecile. De ce răsărea soarele? De ce mergeau picioarele ei? De ce, e oftatul. Sedus de amărăciune. De ce lipsea din înţelegerea ei. Când închidea ochiul drept, vedea doar o eclipsă neagră. Cuvintele n-au decât

să piară şi să înceteze s-o tulbure. Să-şi urmeze drumul ca un animal fără grai, ale cărui gânduri nu cunosc cuvinte cu care să-şi definească amintiri. Un animal ce migra.

Pierduse undeva brăţara ce-i fusese dată s-o poarte la încheietură, pentru un scop de care uitase.

Trecu o săptămână.

Două.

Trei.

Vântul mătura ultimele frunze din copaci. Veraşii rămăseseră, în mod provocator, verzi, deşi verdele lor era plin de cruzime, de ace. Sylveştrii brumaţi prevesteau o lume a iernii, albită de zăpadă. Ceaţa se scurgea printre multe dimineţi. O anumită pustietate, din stânci amestecate, i se păru cunoscută. O adunătură de colibe, numită Outo, şi alta, Halvek, se aflau la o zi, două de mers spre nord. Nu te apropia de oamenii-caricatură, fată mutant! Înainte! Înainte! Prin ceaţă, prin şuvoaie de ploaie ce se scurgeau pe pantele văilor.

Nu mai existau case sihastre. Căra o bucată de brânză şi pesmeţi, ovăz prăjit şi un pic de ciocolată. Ca şi o bucată de peşte afumat, mirositor, o sărbătoare a mâncării.

După câteva zile, nu mai căra mâncare. Ciugulea fructe şi ciuperci, ca o pasăre.

Cât de băut… existau lacuri pretutindeni.

Lacuri mici şi mari. Lacuri după lacuri. Se părea că pământul îşi pierduse continuitatea, că rătăcea, flămândă, printr-un arhipelag, din insulă în insulă, insule care rămăseseră, într-un fel, legate… Acesta trebuia să fie capătul lumii, sau aproape de capăt… şi de sfârşitul ei…

Ceaţa se întinse, diminuând lumina soarelui.

Scheletul unui cal, curăţat, albit. Resturile frâului atârnau încă de ramura îndoită, ruptă, a unui copac uscat, prăbuşit. Calul murise de foame, legat. Ea n-o să flămânzească. Apa rece o să-i umple pântecul, apoi plămânii…

Urca. Stâncile se înălţau prin negura groasă, până la o culme însorită.

Crestele încercuiau din două părţi căldarea imensă de ceaţă lânoasă. Un luminiş îi permise să zărească apa în care se termina râpa. Partea mai înaltă a povârnişului atârna deasupra lacului acoperit de ceţuri, de parcă nişte dinţi gigantici ar fi muşcat din stâncă. Câteva stânci monstruoase rămăseseră chiar

lângă curbură, ca şi cum ar fi invitat un trup cu putere supraomenească să încerce să le rostogolească dincolo de margine.

Îşi croi drum printre bolovani, ştiind că ajunsese la capăt – capătul la toate şi al ei.

Stâncile o făceau să arate pitică. Rămase mult timp lângă prăpastie. Privi indiferentă în jos, spre creaturile ceţii, uriaşe, lânoase, amorfe, păscând câmpul lacului, deschizând şi închizând spărturi.

Toate cuvintele muriseră în ea, chiar şi numele ei.

Alergă în vid.

Plescăitul brusc al apei, izbită de picioarele şi pieptul ei, fusese zăpăcitor. Ajunsese imediat adânc în apă, atingând nadirul plonjonului ei.

O prinse un curent. Mâini lichide se înlănţuiră în jurul gleznelor ei, genunchilor, mijlocului, împingând-o în jos cu putere. Primele bule îi ieşiră din nări. Se mişca iute pe sub apă, cu picioarele înainte şi cămaşa udă încreţită. O uimire adormitoare, ameţitoare, o făcu să uite să respire. Lumina murise undeva, deasupra. Plutea, purtată de obscuritatea netedă.

Trecea printr-o… deschizătură?

Apa deveni aerul blând, luminos… al unei peşteri netede, în care se legăna, plutea, respira… Camera rotundă strălucea plăcut. În faţă se curba un coridor, uşor luminescent.

Cuvintele se treziră, înnebunitoare.

Ai venit să-mi cânţi o poveste, să-mi istoriseşti un basm, să-mi spui un poem. Vino, vino. Spune-mi povestea despre un ochi care era o floare din sticlă, şi despre un ochi care era o gemă falsă, şi despre cel mai fals ochi dintre toţi, un ochi isi care-ţi spiona capul şi arăta şerpilor ce vezi în tine şi în afara ta. Vino, vino! Lasă-ţi celălalt ochi să te conducă la mine.

Se ridică tremurând, cu genunchii moi.

Trebuia să fie moartă. Fără să-şi fi dat seama că moare. Morţii nu-şi dau seama că mor. Se miră doar de vecinătatea modificată…

Cămaşa şi pelerina atârnau ca o povară, pline de apă. Şiroind. Cu toate acestea, greutatea ei părea a fi scăzut. De parcă ar fi pierdut un element din ea. Viaţa, poate…

Veşmintele unei fantome nu puteau fi atât de ude pe ţărmul

morţii. Urechile îi pocneau, o durea nasul…

Zăbovi pe o piatră uscată. Tălpile picioarelor lăsau urme ude. Aerul era cald. Cu toate acestea, tremura.

Închide-ţi ochiul!

Eyeno îşi regăsise vocea. Întrebă:

— Unde eşti?

În jurul tău, veni răspunsul. Vei afla mai mult când vei intra.

— Ce eşti?

Curiozitate.

Un răspuns sau un comentariu? Dincolo de voce, alte voci păreau că vorbesc între ele, liniştite, ca nişte ecouri neascultătoare. Atrocitate – generozitate – monstruozitate – ozitate – ozitate – ozitate… Sunetele nu erau insistente. Se topeau într-un murmur fără înţeles, doar un zgomot de fond, liniştitor, un zgomot al vieţii şi energiei…

— Cine eşti?

Luna care a căzut pe pământ. Sământa căzută a unei alte luni. Acum cresc în pântecul manei. Hrănită de pasiunile pe care le prind. Beau, mă îmbăt. Gelozie, invidie, jignire, adoraţie, îmbrăţişări de despărţire.

Alegea cuvinte dintr-un poem din mintea ei.

— Îmbrăţişarea vrea despărţire, se trezi spunând, de parcă ar fi citat o profeţie ce-i trecuse prin minte.

Cuvintele erau adevărate. Îmbrăţişarea lui Osmo van Maanen ar fi zdrobit-o. Cât despre Juke – al cărui nume şi-l reamintise – nu putuse suporta să vadă incestul pe care-l ascunsese în suflet, obligat să tacă de ruşine, iar până la urmă o respinsese într-un fel şocant, ca o alternativă pentru gâtul îndopat cu praf şi pentru dispreţul ei.

Nu privi. Lasă-mă pe mine. Închide-ţi ochiul. Vino înăuntru.

Sământa asta de lună spusese ceva despre isi care spionaseră prin ochiul artificial…

Descoperind visul tău despre mine. Sperând că mă vor găsi.

— Deci am fost înşelată de şerpi…

Amărăciunea părea nepotrivită, aşa că închise ochiul drept.

Viziunea internă nu mai fu eclipsată. Văzu imensitatea seminţei de lună. Văzu tunele în spirală, peşteri şi camere ceţoase. Păreau să nu aibă o mărime certă, de parcă ar fi putut fi cât o nucă într-un moment, iar în următorul, uriaşe cât o vale. O rută anume strălucea pentru ea, printr-o peşteră.

Oarbă, în orice înţeles al cuvântului, la ce era în jur, urmă lumina călăuzitoare.

Până ajunse în peştera aceea, luminoasă şi plină de-o ceaţă densă.

Ceaţa dispăru în faţa ochiului interior.

Pajişti de iarbă zemoasă, copaci înfrunziţi, un izvor. Deasupra nori şi ceva ca soarele sau ca un ochi galben. Flori albe, ca din ceară. Marginile lumii se curbau lent în sus, acoperite de păduri şi lacuri – devenind tot mai miniaturale, mai amestecate şi mai asemănătoare, încât acolo nu exista orizont sau sfârşit. Ochiul nu putea ajunge la un capăt ci doar la o continuare tot mai subţiată. Dacă deschidea ochiul exterior, nu putea vedea nimic din toate acestea.

Pe pajişte, lângă izvor, alergau câteva tinere, în rochii de dantelă, largi, diafane. Fetele, în afară de una, aveau părul negru. Cealaltă era blondă. Se jucau, exact aşa cum le văzuse altădată Eyeno. Dacă ar deschide ochiul exterior… Nu putea merge veşnic cu pleoapele strânse.

— Pot să deschid ochiul?

Gândul că va pierde acea viziune o durea.

Nu veni niciun răspuns. Una din fete îi făcu semn cu mâna.

Aşa că Eyeno privi.

Ochiul ei interior şi cel exterior vedeau acelaşi lucru.

Alergă spre izvor. Apa iute nu era adâncă. Plescăi prin ea, urcă pe mal şi se îndreptă, traversând pajiştea, spre grupul de fete.

— Eu sunt Maria…

— Eu Anna…

— Inga…

— Gretel…

— Gerda…

— Paula.

Paula era cea blondă. Fetele păreau verişoare apropiate, chiar surori. Paula cea cu obraji rumeni şi piele ca piersica, purta codiţe. Avea figura plină, ovală, ochii pe jumătate închişi fumurii, cu o cută la pleoape. Mirosea a biscuiţi aromaţi.

— Suntem copii, spuse îndrăzneaţă Paula. Dar nu copii moarte. Copii în mintea seminţei de lună. Vrei să te joci cu noi? o întrebă pe Eyeno, făcând un gest spre ce se afla în jur. Putem să ne jucăm oriunde, să ne jucăm cu orice. Locuim într-un sat

drăguţ, dincolo de deal. Eşti udă, zise ea, atingându-i obrazul lui Eyeno şi strâmbând caraghios din nas.

— Am sărit într-un lac…

— Nu, ai traversat pârâul de colo. Te-am văzut. Ce plescăitură! Cum te cheamă? De ce ai un singur ochi?

— Mă numesc Eyeno.

Şi adăugă, ca şi cum ar fi răspuns la ambele întrebări:

— Eyeno Nurmi, din Outo, din Saari.

— Saari? Ce ciudat! Seamănă cu numele meu de familie. Sariola. Paula Sariola.

— Noi nu avem alt nume, declarară în cor Gerda, Gretel, Inga, Maria şi Anna. Cel puţin aşa ştim.

— Poate îţi găsesc un ochi nou, sugeră Paula. Putem găsi tot ce dorim.

Eyeno scutură din cap.

— Drăguţ din partea ta. Dar nu, văd mai limpede decât am văzut vreodată înainte.

Întinse mâinile spre Paula.

Cât de amabil o primiseră fecioarele-copii pe Eyeno pe pajiştea dorinţelor sufletului ei, sub ochiul galben, lucitor, ce semăna cu soarele!

Partea A Treia
Palatul

25. Frânghiile Dragostei

Un culoar lung ocupa cel de-al cincilea etaj al aripii de sud a clădirii în formă de H. Zidul interior era acoperit cu tapiserii decolorate de soare, din zona pădurilor. Carpete uzate, învechite, în diferite nuanţe de verde, sugerau o poiană ce se întindea în depărtare, completată de flori ţesute: flori-de-stea şi clopote-inimi. Câteva secole ofiliseră petalele violete şi roz, aducându-le la o nuanţă pală, slabă.

Iniţial, culoarul fusese folosit drept coridor de antrenament pentru locuitorii clădirii, în perioada Spaimei. Prin mulţimea de ferestre se vedea zona de lângă lac a Lixmithlinnei, ba chiar şi lacul. Când zăpada se aşternea pe apa îngheţată, aleile verzi – mai strălucitoare atunci – erau pline de oameni ce se plimbau de colo-colo, stând grupaţi, pentru siguranţă, privind de la distanţă lacul, îngroziţi să nu apară servitorii şerpilor… lucru care nu se întâmplase niciodată. Coridorul o liniştea pe Nikki cu amintirea calmă a temerilor trecute, care dispăruseră.

Astăzi, soarele amiezii din plină vară săgeta în poiana artificială. Izvoare de strălucire, secvenţe de întuneric. Umbrele zăbrelelor erau buşteni negri, căzuţi, înfundaţi în muşchi. Aerul încă fierbinte mirosea a ierburi mucegăite, împărtăşite pentru a goni muştele-sugătoare.

Peste câteva săptămâni va fi iar Ziua Norocoasei. Se făceau pregătiri pentru serbare aici, în clădirea în formă de H. Cum să nu sărbătorească Elmer festivalul soacrei lui acasă, alături de o mireasă Sariola? Chiar dacă uciderea groaznică a tătălui Evei arunca o umbră întunecată…

Nu, mai mult decât o umbră: o înţelegere plină de teamă. Regina Norocoasa suferise o lovitură care ar fi putut zdruncina sănătatea unei persoane echilibrate. Cum fusese afectată o persoană care nu fusese niciodată echilibrată? Cucii pălăvrăgeau despre râsul ei nebunesc adresat unei lumi ce se întorcea pe dos. Va încerca să-l înlocuiască pe prinţul Bertel cu un alt bărbat, pentru a continua să nască fete? Aceste fete noi, concepute cu un alt individ, vor avea aceeaşi putere de a dărui

nemurirea soţilor lor?

Aşa cum devenise nemuritor Elmer.

Probabil devenise nemuritor.

Fără îndoială devenise nemuritor.

Dar noaptea trecută, când nu putuse adormi din cauza căldurii şi zgomotului, Nikki auzise un strigăt slab de durere din apartamentul blindat, pe care Elmer îl remobilase pentru el şi soţia lui. Un apartament blindat era potrivit – după felul oamenilor de a gândi – pentru a adăposti în el comoara lui. Maldăre de pânză moale, mătăsoasă, acopereau plăcile de oţel. Înăuntru, totul era luxos. Nikki auzise un strigăt, şi nu unul de plăcere.

La gustarea de dimineaţă, Eva se mişcase, chinuindu-se, pe scaun, până îi trecuse prin cap lui Lyle să-i aducă o pernă moale. Elmer se înroşise, ruşinat.

Poate Nikki o auzise pe Eva văicărindu-se din cauza durerii, provocate de moartea tatălui ei. Mai ales că fusese o întâmplare tulburătoare…

Chiar dacă Osmo s-ar întoarce acasă, în Maananfors, de acolo de unde se afla, dispărut, Nikki s-ar fi mirat dacă ea sau fratele ei ar fi vizitat vreodată castelul lui Osmo.

La celălalt capăt al coridorului, panourile din yellover cioplit alcătuiseră două ascunzători, cu puţină lumină naturală de sus şi găuri cu lentile pentru a spiona prin tapiserii. Prin ele, cu ajutorul unor trape, se ajungea la o scară îngustă, în spirală, care cobora. Elmer şi Lyle desfăcuseră una din ascunzători şi treptele de sub ea, pentru a instala un ascensor cu scripeţi. Acum, seniorul Henzel putea avea acces, în scaunul său cu rotile, la toate cele şase etaje.

Un pitic din alamă stătea de gardă la uşa de yellover a ascensorului – unul dintre automatele lui Elmer. Fratele ei adusese jucăria pe coridor cu trei ani în urmă, să se plimbe prin el. Înzestrat cu baterii energetice isi şi condus printr-un comunicator adaptat, piticul de alamă putea merge destul de repede, frecându-şi de covoare picioarele pe roţi. Rămăsese aici. De atunci, Elmer îmbunătăţise modelul, făcuse unul demn de regină.

Când Nikki ajunse la capătul coridorului, auzi un suspin din spatele panoului dincolo de care se afla ascunzătoarea rămasă. Se răsuci iute şi deschise uşa deghizată.

Eva stătea pe singura piesă de mobilă a cămăruţei, o pernă moale, mare. Soţia lui Elmer, cu o fustă dungată cu stacojiu şi bluză – cu un pieptene împodobit cu bijuterii în păr – se ştergea la ochi cu o batistă de dantelă.

Intrând în ascunzătoare, Nikki trase iute uşa falsă după ea. Eva se smiorcăi.

— Gâsculiţa mea, mi-a spus el cu voce iubitoare, îţi voi pipăi sfârcurile, îţi voi biciui bucile şi-ţi voi gâdila şoldurile. Aşa trebuie iubită o fiică a Norocoasei, pentru ca soţul să-şi atingă scopul. Asta-i calea. Asta-i ceremonia corectă. Mireasa trebuie să aibă un căluş de mătase. Frânghiile de la încheieturi o leagă de cel ce-o iubeşte.

Dar patul? Mă crezi, Nikki?

Mă pune cu burta pe două perne mari, cu mâinile prinse de pat, cu şezutul în aer. La început, mă lovea cu o nuia, până transpira. Acum a trecut la o biciuşcă din piele. Nu pare mică, atunci când mă loveşte.

Nikki rămăsese cu gura căscată.

— Fratele meu te biciuieşte?

— Eşti cu adevărat prietena mea, Nikki?

— Oh, Eva, aşa ceva e josnic! exclamă Nikki, îngenunchind să-şi ridice cumnata. Cum poate Elmer să… Noaptea trecută am auzit. E umilitor!

Eva începu să plângă în hohote.

— Aşa e ce-ceremonia… Mama i-a spus asta, fie blestemată!

— Asta-i viol cu tortură!

Eva izbucni într-un râs amar.

— Dacă ar fi fost viol, s-ar fi terminat totul, dar nu-i!

— Ce vrei să spui?

— E fratele tău, zise Eva, mişcându-se pe pernă.

Nikki o trase lângă ea.

— N-o să-i iau apărarea. Am văzut cum a tratat-o Osmo pe cealaltă soră a ta – Jatta – şi pe sărmana poetă cu un singur ochi.

— Elmer nu poate, nu poate, asta-i culmea! Mă biciuieşte să se excite, și-şi cere scuze, e amabil…

— Îşi cere scuze! E amabil!

Dinţii Evei clănţăniră.

— „Regret din suflet că-ţi fac rău, gâsculiţa mea, răţuşcă

mea”. La început, nu mă lovea. Nu în noaptea nunţii, nici în noaptea următoare. Părea un joc. Aşa-i ceremonia, mi-a explicat el. Blestemata de mama i-a spus cuvântul care-mi descuia centura de castitate.

— Ce?

— Toate fetele Sariola poartă centuri speciale, pentru a-şi păstra darul.

— Sfântă mana!

În ascunzătoarea aia nu era aer?

— I-a spus lui Elmer cuvântul şi i-a explicat ceremonia. Despre frânghiile dragostei. Să-mi biciuiască bucile, să-mi gâdile şoldurile. Să folosească o legătură de nuiele pentru saună. Ce plăcere! Să-ţi vină să râzi de un asemenea început de căsnicie!

— Mie nu-mi vine să râd!

— Nu poate… nu i se întăreşte, Nikki. Nu-mi poate lua darul. Aşa că mă biciuieşte mai tare. Acum foloseşte o biciuşcă şi se scuză…

Nikki fumega.

— Elmer a depăşit culmea dealului, a ajuns în altă vale!

O vale oribilă, cu pante alunecoase.

— Dacă Elmer nu i-ar fi plăcut mamei… Dacă eu nu l-aş fi acceptat… Dacă aş fi putut alege… Dar e adevărat ce-ai spus despre Osmo. Jatta ar fi înţeles.

Nikki o sărută pe tatuajul cu floare de stele. Şterse cu blândeţe obrazul scăldat în lacrimi.

— O să vorbesc cu Elmer! O să discut cu el!

— Te rog, nu!

— Te umileşte. Te chinuie, te înjoseşte!

— Dacă mă va izgoni, voi ajunge ca Jatta. Fără cingătoare şi fără să-mi fi oferit darul.

— Fi-r-ar să fie darul tău! E mai degrabă un blestem!

— Încearcă să afle cum funcţionează, şopti Eva. Mi-a spus! Caută să găsească o explicaţie mecanică. De parcă aş fi o maşină de-a lui! Vrea să se consulte cu Lyle!

— Elmer nu poate face o asemenea gafă!

Totuşi, fratele ei era atât de naiv… Să-şi trateze mireasa ca pe o maşină vie… sau un animal. Lovind-o grosolan şi supraveghindu-i reacţiile.

— Lyle al tău ştie cum se face dragoste, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Inima lui Nikki se zbătu puternic.

— Lyle al meu?
— Nu păreai că…
Nikki dădu din umeri.
— Nu. Nu mai gândesc astfel de mult.
— Lyle se pricepe la dragoste.
— Probabil. Da. Şi crezi că l-aş dori din cauza asta? De ce aş dori un bărbat cu experienţă care-şi face de cap pe unde-i place? De ce l-aş accepta eu, care-s virgină?
— Cel puţin el ştie cum! Dacă Lyle află că darul meu e încă disponibil, ar putea…
Alarmă, alarmă!
— E periculos să te gândeşti la aşa ceva. Nu-ţi cer să-ţi păstrezi darul pentru Elmer. Nu-l merită.
— Trebuie, Nikki, sau sunt o proastă. Elmer spune că un bărbat… pătrunde mai adânc… pe la spate. Curba… sculei… se potriveşte cu curbura tunelului meu. Există ceva în mine care izbucneşte prima oară şi declanşează vitalitate. Un virus, sau ce-o fi. Pătrunde în organul bărbatului şi-l transformă în longeviv.
Deasupra se afla o fereastră mobilă. Nikki prinse capătul frânghiei şi trase. Sus, geamul alunecă. Nu pentru a lăsa să între mai multă lumină. Nu aveau nevoie. Doar o gură de aer proaspăt.
— Sunt sigură să-i cere sfatul lui Lyle.
— Şi Lyle i-a recomandat să te biciuiască mai puternic?
— Dacă speră să mă facă să-l urăsc pe Elmer, zise Eva, sfâşiindu-şi batista. E un lucru periculos, nu? Elmer e obsedat de ideea săvârşirii corecte a ceremoniei. Nu poate. Asta îl tulbură.
— Te tulbură şi pe tine. Asta-i lucrul cel mai important.
— Elmer nu încearcă prea puternic. Nu mi-a rupt carnea.
— Pentru că te respectă. Cum să îndrăznesc să-i vorbesc?
— Nu-i vorbi. Nu despre asta. Fii sora mea adevărată. Aş fi putut s-o ajut pe Jatta mai mult, dar atunci nu înţelegeam. Ce se va întâmpla acum, când tata a murit? Nu vor mai fi fiice ca mine? După Peştişor, Ester, Sal, Kaisa, Martha, Mary şi cea mică, Hanna? Poate că totul se va termina.
— Cum să se termine, când binevoitorul Osmo glăsuieşte o femeie să se ducă în pustietăţi şi să se înece, pentru că l-a frustrat? Cum să se termine, când seniorii, doamnele şi servitorii îi aclamă pe glăsuitori ca pe nişte eroi? Când va glăsui o femeie

şi ce cuvinte va folosi?

— Mama mea…

— O regină nebună, cu cârdul ei de puicuţe. Lumea noastră e obsedată de putere! scuipă Nikki. Urăsc faptul că acum i-a fost dată lui Elmer. Ţine minte: tu eşti cea care contezi. Nu trebuie să urăsc, altfel voi fi distrusă de ură. Voi fi otrăvită. Tu eşti cea care trebuie să urăşti. Dar dacă începi…

— Voi depăşi culmea. Voi ajunge în altă vale. Ştii, Jatta a avut curaj. Am nevoie de aşa ceva. Ajută-mă să-l capăt! Voi fi foarte atentă ca Lyle să nu… profite de ocazie. Altfel, cucii vor avea ce povesti… Adulter şi răzbunare. Ruina acestui castel. Nu doresc aşa ceva, Nikki. Mă va sfâşia şi pe mine, mă va distruge. Elmer trebuie să înveţe să iubească. Să ne reluăm figurile curajoase.

Figuri curajoase în lumina slabă de sub pătratul din tavan, de sclipire untoasă. Un timp, cele două femei rămaseră îmbrăţişate, fără să spună nimic.

Apoi părăsiră cămăruţa pentru a merge pe lângă tapiseriile decolorate, prin umbră şi lumină, către piticul nefolositor de alamă, al lui Elmer.

Când ieşiră din ascensor, la etajul al treilea, le salută un vaiet de durere şi chemare. La distanţă, o pisică neagră cu alb se puse în mişcare pe podeaua ceruită a coridorului cu lambriuri.

— Nikki-Nikki! strigă, plângător, pisica.

Nikki şi Eva se grăbiră spre animal. Ferestrele de la capetele coridorului se aflau la distanţă. Cele din mijloc erau relativ înguste. Nikki crezu că animalul ei se murdărise pe spate, că Tommi încerca să-şi curețe blana frecându-se de podea.

Picioarele din spate ale lui Tommi nu se mişcau. Doar cele din faţă de agitau.

— Nikki!

Greutatea suplimentară luată de Tommi înainte de hibernare îi întinsese pielea. Pierzând această masă în timpul somnului îndelungat, ajunsese să aibă blana largă, prea mare pentru trupul din ea. Această fleşcăială nu se putea compara cu aparenta lipsă de oase a picioarelor din spate.

— Are coloana ruptă…

— Ruptă? exclamă Nikki, îngenunchind şi stând lângă Tommi, ca să nu-l mişte.

— De vreo capcană…

— Suntem la etajul al treilea.

— De colţii unui câine…

— Nu se vede pic de sânge. Tommi, ce s-a întâmplat? Te doare?

Pupilele pisicii erau dilatate. Bile negre, pline de panică nebunească. Tommi îşi întinse gâtul şi linse mâna lui Nikki. Torcea zgomotos. Fata nu auzise niciodată pisica torcând atât de puternic. Acest lucru o liniştea, indiferent de forţa necunoscută care-i imobilizase picioarele.

— Ce s-a întâmplat, Tommi?

— Poate a mâncat ceva otrăvit…

— În atelierul lui Elmer… vreo substanţă… Vorbeşte-mi, Tommi! Ce-ai mâncat?

— Miau, gemu pisica, obsedată de calamitatea care îi copleşise eul său unic, preţios. Miau! şi Tommi se mulţumi să toarcă, plin de teamă.

— Ar trebui să-l facem să vomite, spuse Nikki. Să-i turnăm sare pe gât, cu o linguriţă. Stai lângă el, Eva. Nu te mişca, Tommi! Mă întorc într-o clipă. Te vei simţi bine curând. Curând.

Nikki alergă pe coridor spre scara principală din sud, către sufrageria familiei, şi intră în cămara alăturată. În mai puţin de un minut se întoarse cu un vas cu sare şi o linguriţă.

Între timp, atras de strigătele pisicii, sosise tatăl lui Nikki. Oprise căruciorul. Degetele îi rămăseseră pe butoanele de comandă. Avea încheietura legată de braţul scaunului. Ochii întunecaţi, adânciţi în orbite, priveau din figura lui ca pergamentul îngălbenit.

— Pisica-i oloagă?

Vocea lui era un fâşâit de frunze moarte.

— E otrăvită. O s-o fac să vomite, tată. Eva, ajută-mă să-i deschid gura.

— O să muşte, ezită Eva, dar îngenunche şi desfăcu fălcile animalului. De ce mi-ar păsa, dacă m-ar muşca?

Nikki reuşi să-i vâre pe gât pisicii puţină sare, risipind pe jos mult mai multă. Tommi se înecă şi tuşi. Limba lui roz lingea cu frenezie.

— Opriţi-vă, fete proaste! croncăni Henzel. S-a molipsit de boala mea stând pe mine, când nu-l puteam izgoni. Mă încălzea ca un cuptor. O să-mi vârâţi şi mie sare pe gât? Trimiteţi după Moller. Trimiteţi după preot, pentru numele manei! Şi după

maica Grünewald, proastelor!

Nikki aruncă o privire săgetătoare spre tatăl ei, drept urmare a amabilităţilor acestuia. Nu se plânsese şi Eva de prostia lui Elmer? Dacă biciuirea unei soţii abia căsătorite vindeca, poate că Elmer acţiona corect!

— Probabil că o să se pişe. Când o să-i dai o linguriţă plină, croncăni tatăl ei paralizat. Trimiteţi după Moller şi maica Grünewald!

Se auzeau paşi pe scări. Voci aţâţate. A lui Elmer, Lyle şi ale altora. Când posesorii vocilor apărură, Nikki se întoarse şi-l văzu pe Andersen, administratorul chel, mătăhălos. Împreună cu un brutar în haine albe, murdar de făină, locatar al aripii de nord, alături de fratele ei şi de Lyle, care purtau salopete pătate.

— Eva, gâsculiţa mea! Tată, Nikki! Osmo a fost omorât. S-a întâmplat acum o lună...

Elmer se opri, să-și tragă răsuflarea.

— Un cuc a venit la bucătărie.

Pe craniul administratorului, un semn roşu din născare părea a fi găinaţul unei păsări îndopate cu mure. Brutarul Bergman dădu din cap. Se simţea onorat de vizita unui cuc.

Nikki privi cu răceală spre fratele ei, care se agita prosteşte. Doar Lyle îi remarcă expresia.

— Rănit de o săgeată? întrebă tatăl ei, cu o voce care era doar o șoaptă. O săgeată de arbaletă?

— O săgeată, tată. Dar nu una de arbaletă.

— Tommi a fost otrăvit! strigă Nikki.

Elmer nu vedea pisica întinsă, chinuindu-se? Credea că ea şi Eva se jucau pe podea?

În cele din urmă, tatăl ei interveni:

— Andersen, se răsti el, trimite imediat după maica Grünewald şi Moller! Spune-le că pisica moare!

— Nu poate să moară! Să nu audă Tommi aşa ceva!

Plin de simpatie, Lyle se grăbi să îngenuncheze lângă Nikki şi Eva. Întinse mâna spre pisica în chinuri, apoi se răzgândi.

— Ce s-a întâmplat, Nikki?

— Probabil a mâncat ceva în atelierul vostru.

— Nu, n-a fost acolo. Urăşte locul ăla. Şi cum ar fi ajuns până aici, în starea asta?

— Târându-se! Încercând să mă găsească!

— Ce-a păţit Tommi? întrebă, în cele din urmă, Elmer.

Andersen se chinuia să-l convingă pe brutar să facă pe mesagerul.

— Seniorul Henzel vrea să vină acum! Asta înseamnă urgent…

— Cucul mi-a spus mie. Eu sunt martorul.

— Ştiu ce-a spus. Ne-ai povestit.

Bergman îşi scutură mâinile, indignat.

— Nici măcar o băutură de la senioria sa, când o să-i povestesc?

Vârând mâna în buzunarul tunicii, Andersen scoase o jumătate de marcă. Vârî moneda în mâna mare, albă.

— Cumpără-ţi o băutură, mai multe, dar trimite aici preotul şi vrăjitoarea! Adu-i cu tine! Vino înapoi!

Brutarul plecă în grabă pe scări, bocănind cu sandalele.

— Nu încercaţi să ridicaţi animalul, mârâi iritat Henzel, care era obosit de faptul că trebuia să se impună. Despre ce săgeată vorbeai, fiule?

Lokka apăru pe uşa îndepărtată. Figura ei de cal era albă, acoperită cu cosmetice. Purta o rochie lungă. Albă. Din muselină, încheiată la gât. Văzând-o pe Eva, masca ei placidă căpătă viaţă, cu un zâmbet. De recunoştinţă? Nu-l bănuieşte pe Elmer de neputinţă şi cruzime, gândi Nikki.

— Mamă! Am aflat ce-a povestit un cuc despre Osmo!

Henzel închise ochii, până când soţia ajunse în faţa lui.

— Ce-i cu pisica noastră?

Lyle se ridică.

— Vom afla imediat, doamnă Lokka.

Lokka zâmbi către nora ei, care preferase să rămână ghemuită, lângă Nikki şi pisica ce torcea puternic. Ghearele din faţă ale animalului se mişcau pe genunchii lui Nikki. Amintiri ale unor momente plăcute. Poziţia Evei era a cuiva care se temea că va fi bătut? O parodie de supunere?

— Conflictul dintre Osmo şi acel Juke a continuat pe cer, povesti Elmer. Nurmi a lovit nava cerească a lui Osmo cu o rachetă, în timp ce aceasta zbura de la Sariola către Maananfors. Osmo a pierdut comanda navei, care s-a îndreptat spre vest, în flăcări. Sărmanul Osmo trebuie să fi murit.

— Care-i sursa poveştii? întrebă atentă mama lui.

— Juke Nurmi, vă vine să credeţi? S-a dus la palatul Puhjola şi s-a lăudat cum s-a răzbunat pe Osmo. Răţuşcă mea, îi spuse

Elmer soţiei sale îngenuncheate, mama ta are o slăbiciune pentru mutantul ăsta. În necazul ei. Şi cu maşina universală care-i face probleme.

Eva luă o atitudine de demnitate senină:

— O slăbiciune pentru Juke Nurmi? îţi aminteşti că a invitat atâţia mutanţi cât au încăput într-o jumătate de navă cerească la nunta noastră, să ne înveselească...

Un moment neplăcut.

Pentru Elmer, unul minor. Ar fi fost unul mai neplăcut pentru Osmo, având în vedere atitudinea lui faţă de mutanţi. Sosirea oamenilor-caricatură la Sariolinna fusese motivul pentru care Osmo nu rămăsese să fie martor la binecuvântarea lui Elmer cu mireasa pentru care luptaseră amândoi.

Acesta fusese motivul declarat. Osmo şi Elmer se înfruntaseră pentru Eva într-o rivalitate amicală. Care din ei va fi capabil să aducă la viaţă maşina străinilor? Aptitudini mecanice împotriva manei. Ultima pierduse, probabil pentru că talentul instinctiv al lui Elmer se trăgea tot din mana. Cei doi prieteni nu se certaseră din cauza rezultatului. Dar Osmo fusese amărât. Onoarea îi cerea să-şi stăpânească amărăciunea. Apoi Norocoasa invitase mutanţii la nuntă, ca oaspeţi.

Atât de multe se întâmplaseră în ultimul timp, gândi Nikki. Inclusiv faptul că fratele ei blând ajunsese să-şi biciuiască abia câştigată soţie. Nu trebuia să se lase cuprinsă de furie din cauza acestei comportări, dar se înfuriase cu adevărat.

Trist lucru, comportarea lui Elmer! Foarte trist pentru Eva. Groaznic! Insuportabil! Dar şi o imitare a ceva mai important, după cum începuse Nikki să-şi dea seama, de la spectacolul „splendid” al lui Osmo, la gală. „Impecabil”, spusese Gunther. Sau ceva asemănător, care arăta o mândrie extravagantă. Nikki fusese suficient de naivă să-l lase pe Elmer să facă experienţa cu Tommi, pentru Gunther, pentru ca stăpânul viselor să poată recaptura sufletul unei femei moarte pe care o iubea atât de nebuneşte, încât purta o parte din craniul ei într-o cutie înlănţuită de pieptul lui. Anna îl iubise la fel pe Gunther, îmbătrânind în timp ce el rămânea veşnic tânăr, mulţumită darului ei?

— Nu-ţi pasă de ce i s-a întâmplat lui Tommi? întrebă Nikki.

— Sigur că-mi pasă, răspunse Elmer. Vreau să ştiu ce-a păţit. Trebuie să ştiu. Această pisică este pionierul hibernării...

— Iar Osmo a răpit-o pe Peştişor Sariola, adăugă Lyle.
— Peştişor! strigă Eva. Ce vrei să spui?
— Probabil că şi ea a murit…

Când Tommi se trezise după somnul de trei luni, la sfârşitul lui ianuarie, când lumea era la fel de albă ca figura Lokkei, după ce Tommi se târâse din leagănul electric făcut de Elmer, ce vis povestise animalul în timpul interogatoriului plin de speranţe?
Că avusese aripi.
Că se ridicase în aer.
Zburase pe cer după cuci.
Găsise cuibul lor pe un nor.
Un cuib mare, moale, cald, plin de cuci.
În care s-a culcat.
Şi a visat că se ridica în aer. Că zbura spre cer, spre un cuib moale, cald.
Şi dormise. Şi visase. Şi zburase.
Atât fusese suficient pentru a-l linişti pe Elmer, care se apucase să construiască monitorul de hibernare la dimensiunile normale – cele ale lui Gunther.

— Ce fel de rachetă a fost, fiule? mormăi Henzel. Ceva din acea cutie a Pandorei pe care ai deschis-o pentru Regina Norocoasa?
— Nu, tată. Maşina n-a început să producă decât după ce am plecat. Cu soţia mea. Osmo zburase deja. Nurmi a venit la Sariolinna abia după ce a tras în nava cerească a lui Osmo. Se pare că a obţinut racheta de la isi. În schimbul unei păpuşi.

Nu la mult timp după ce maşina universală a Norocoasei s-a asamblat singură (lucru pe care Osmo nu reuşise să-l facă, spre deosebire de fratele Elmer) iar Norocoasa a adus proaspeţii căsătoriţi şi pe Lyle la Loxmithlinna, în propria-i navă cerească, cu binecuvântarea ei: atunci a început maşina să producă arme bizare, după cum povesteau cucii. Cam pe când Bertel a fost ucis de individul ăla, Minkie Kennan, care se învârtea prin jurul palatului, obsedat de ideea de a obţine o mireasă Sariola… Ţinând seama de evenimente, reflectă Nikki, ar trebui să nu fiu furioasă.
În timp ce sărmana ei pisică zăcea tremurând pe podea,

discuţia continua deasupra animalului. Şi a ei.

— Iar Norocoasa îl sprijină pe asasinul lui Osmo? întrebă Lokka, deprimată.

Eva aruncă o privire spre doamna Loxmith.

— Juke Nurmi a protejat-o pe sora mea, a avut grijă de ea şi de Jack.

Demonul Jack Pakken sosise la palatul Norocoasei într-o navă cerească furată de la isi. Pilotată de el. Copilul minune al Jattei ajunsese deja adolescent.

Eva privi spre soţul ei.

— Juke Nurmi nu s-a atins de Jatta…

Şi ridică din sprâncene, într-un fel ce putea fi considerat o manifestare de cochetărie.

— Şi-a trădat sora la gală, spuse, încăpăţânat, Elmer. Ştii de ce, gâsculiţa mea? Pentru că o iubea prea mult.

Strângea şi desfăcea degetele lungi, osoase.

— Să ne ferească mana să fim iubite prea mult! exclamă Nikki.

Ar fi putut să-şi smulgă panglica pestriţă din păr, pletele negre de pe scalp. Dar nu trebuia să cedeze în faţa nebuniei. Acum avea o idee despre felul în care mana cuprindea o persoană. La petrecerea aceea, mana îl cuprinsese pe Elmer, temporar. Acum ajunsese într-o stare mai gravă. Ea refuza să se lase copleşită. Respingea linguşelile şi răutatea emoţiilor manice. Deşi ar fi trebuit să le aprobe. Dar cum să aprobe obscenitatea ticăloasă la care o supunea Elmer pe Eva? Ea era o ciută sperioasă şi el un cerb în călduri? Trebuia ca ea să fie mai puternică decât el. Mai rezistentă.

Fratele ei acordă puţină atenţie izbucnirii enigmatice.

— Racheta era de felul celor care caută căldură. Căldura motoarelor. De ce i-or fi dat isii o rachetă?

Asta îl interesa pe Elmer!

— Ca să se răzbune pe Osmo, probabil, zise Lyle, aranjându-şi ochelarii cu ramă de aur pe nasul cârn, pentru a se concentra mai bine asupra enigmei.

— De ce să-l ajute isii pe Nurmi?

— Pentru a preveni necazuri.

— Despre care isi vorbim? croncăni seniorul Henzel.

Elmer se întoarse spre Lyle, să-i reamintească.

— După Bergman, cucul a spus că aceia de catifea.

— Care trăiesc mult dincolo de Saari! exclamă uluit Elmer. Sărmanul Osmo nu avea cum să-i supere!

— Poate a făcut-o. Dar cum?

— Sărmana Peştişor! gemu Eva.

Pe Nikki o cuprinse disperarea, în ciuda hotărârii ei de a se stăpâni.

— Poate isii au aflat de la cuci cum a tratat-o Osmo pe sora lui Nurmi la gală! Poate au crezut că nu s-a purtat corect!

Pisica zăcea cu nasul apăsat pe genunchiul ei, chinuindu-se groaznic.

Lyle chicoti. Haloul lui de păr zburlit semăna cu o coroană nebunească, din aur.

— Crezi. Nikki? Străinii nu-s împotriva abuzării de femei umane, aminti el grupului, privind în jos, spre soţia lui Elmer, cu o expresie ce părea destul de inocentă. Martoră e cumnata ta, Eva. Martoră e ţăranca pe care a adus-o Jack Pakken la palatul Puhjola. Ce prost sunt! se lovi el teatral cu palma peste frunte, mişcându-şi ochelarii. De unde a luat – cum o cheamă?

— Eyeno Nurmi ochiul acela fals al ei? Ochiul care l-a înşelat pe Osmo. Ochiul pe care l-a scos şi l-a zdrobit. Când Gunther a fost aici, a vorbit despre spionarea… viselor oamenilor. Folosind un fel de oglindă-mana.

Lokka tresări.

— Îmi amintesc!

— Ce-s visele? Ceva ce vezi înăuntrul tău. Eva, în palatul Puhjola aveţi, nişte oglinzi care-ţi permit să vezi la ce se uită câinii voştri dresaţi, aflaţi la câteva kei distanţă. Nu-i aşa?

Eva dădu din cap, atentă.

— Ce s-ar întâmpla dacă am strecura o oglindă-mana mică în orbita cuiva, deghizată într-un glob ocular? Am putea spiona ce vede persoana aceea aflată la zeci de kei! La sute de kei! Fără ca persoana să bănuiască ceva! Dacă îşi închipuie că a primit ochiul fals ce un cadou. Micuţă Nikki, ai pus, fără să vrei, degetul pe rană!

Micuţă Nikki! Coborâse în ochii lui Lyle, în comparaţie cu Eva, cea cu dar? Micuţa Nikki, cea care nu-şi dă seama ce spune…

Ochii mari, umezi, ai lui Elmer, erau plini de tulburare.

— O lentilă de spionat într-un ochi aparent normal? E o idee… Nu-s convins că eu ştiu să fac un asemenea dispozitiv…

— Poate pentru că nu-i doar o maşinărie, se răsti Nikki. Arată

precum ceva omenesc. Mult mai omenesc decât piticul tău din alamă, de pe scară. Arăta ca un ochi omenesc adevărat.

Nu trebuia să vorbească strident.

Fratele ei îi adresă un rânjet misterios.

— Presupun că isii ştiu cum se face. Când fata şi-a aruncat ochiul, mulţumită lui Osmo, şi-au pierdut observatorul. Asta i-a înfuriat.

Neghiobul nu ştia ce nu era în regulă. Nu avea idee.

— La ce-ar fi putut asista o poetă mutantă, să-i intereseze? mormăi Elmer. Gala? Cucii trăncănesc despre gală. Mă depăşeşte!

Lyle zâmbi curtenitor spre Eva şi-i întinse mâna, s-o ajute să se ridice. Ea clătină din cap.

— Şi Peştişor! gemu ea.

Bergman, brutarul, năvăli pe scări, abia respirând. Preotul-mana îl urma îndeaproape. Cu trăsături grosolane şi păr roşu ca flacăra, Moller strălucea de-o sănătate primitivă.

— Sunt aici, Seniore Henzel, anunţă el cu o voce exuberantă, sonoră.

— Am trimis un băiat după maica Grünewald, îi spuse Bergman administratorului.

— Pisica mea a leşinat, zise Nikki.

Descheindu-şi jacheta neagră cu o mişcare iute a degetelor, Moller se ghemui lângă Nikki.

— Pisica dumneavoastră a leşinat, domnişoară Loxmith, confirmă el.

Moller începea cu lucrurile evidente. Întotdeauna stabilea care-i situaţia exterioară, înainte de a trece la lucruri mai puţin vizibile.

— Mana fie cu mine, şopti el.

Închise ochii şi trecu încet mâinile întinse pe deasupra lui Tommi, la un deget de blană. Firele mai lungi caro ieşeau din blana palpitândă a pisicii îi serveau de ghid. Moller era în contact cu Tommi, dar în acelaşi timp abia atingea animalul.

— Poate că acest Juke e un agent al isilor de catifea, îi spuse Lyle lui Elmer. Ca şi sora lui. Acum s-a strecurat la curtea Norocoasei.

Elmer îşi supse obrajii, luând în considerare posibilitatea ca asistentul lui să aibă dreptate.

— Cine, adăugă Lyle, părea că are grijă de Jatta şi copil, când

isii au înhăţat băiatul?
— Juke Nurmi, fu de acord Elmer. Ba nu, stai o clipă!
Lyle nu stătu.
— După ce Demonul Jack a sosit la Sariolinna, a apărut acolo şi Juke. Dacă Jack Pakken a fugit cu adevărat de la isi.
— Opreşte-te, nu ajungem nicăieri. Să mă ia naiba dacă pricep ceva!
— Din cauză că se zice că Nurmi a luat racheta de la isii de catifea? Iar cei de bronz au răpit băiatul?
— Juke Nurmi nu poate fi agentul a două specii de isi, în acelaşi timp. Cele două specii sunt rivale.
Cât de stânjenit părea Elmer…
— Poate că Juke nu l-a vândut pe Jack Pakken isilor.
— Aşa se pare.
Nikki începu să acorde mai multă atenţie manevrelor lui Lyle. Îl conducea blând pe Elmer într-o direcţie, apoi în alta, semănând o îndoială ici, o confuzie dincolo, prinzându-l în capcana unor contradicţii minore – totul într-o manieră aparent nevinovată, care ar fi fost lipsită de importanţă dacă Eva n-ar fi făcut parte din auditoriu.
— Bineînţeles, continuă Lyle, noi presupunem că diferitele tipuri de isi sunt rivale. Dar sunt, în realitate?
— Iar începi?
— Poate isii nu gândesc în aceşti termeni. Poate activităţile lor se completează între ele. Ce există atât de deosebit în poeta aceea de au pus un ochi spion în ea? Ce trebuia să vadă? Nu vom afla niciodată pentru ce a pedepsit-o Osmo. Şi nici de ce l-au pedepsit isii pe el.
— Mă zăpăceşti…
— Asta-i ideea. Asta-i strategia isilor.
Şi a lui Lyle? Totul părea o conversaţie nevinovată (deşi despre probleme importante sau, cel puţin, cu implicaţii importante), dar era, de fapt, un joc de-a şoarecele şi pisica. Elmer juca rolul şoarecelui neştiutor, chiţcăind ca răspuns la fiecare lovitură de labă care-l arunca în altă direcţie. Elmer nu-şi dădea seama. Nici Henzel sau Lokka. Lyle se comporta ca sfetnic al lui Elmer. Anticipând rolul lui viitor pe lângă seniorul Elmer.
— Să presupunem, continuă amabil Lyle, că Eyeno Nurmi ştia că era spioană…

Lyle părea capabil să continue în felul ăla întortocheat cât i-ar fi plăcut, ducându-l pe Elmer de nas. Un castel din cărţi de joc: va aprecia Eva înţelepciunea lui? Eva era mai atentă la discuţia de deasupra capului ei decât la trecerea mâinilor lui Moller peste Tommi, şi tremura în timp ce asculta.

Poate Lyle s-o convingă pe Eva să-i dea darul ei, fără ca Elmer să-şi dea seama? Până ce Elmer va începe să îmbătrânească, iar Lyle nu…

— Curaj, surioară! şopti Nikki, iar Eva dădu din cap, cu hotărâre în ochi.

Mâinile preotului-mana se agitau deasupra spatelui lui Tommi, cu degetele tremurând. Apoi preotul privi în sus.

— Simt un cheag masiv de sânge blocând vena care irigă pelvisul şi picioarele din spate. De aceea membrele sunt paralizate. Tromboză iliacă, pentru a fi exact.

— Paralizat! croncăni Henzel.

— Deci Tommi n-a fost otrăvit?

— Nu, domnişoară Loxmith. Un lucru neobişnuit pentru o pisică… Poate din cauza inactivităţii prelungite… Muşchii animalului şunt ciudat de fleşcăiţi.

Nu şi torsul, care continua fără încetare.

Inactivitate prelungită.

— Tommi are dureri?

— E mai mult cuprins de panică. A pierdut legătura cu jumătate din el.

— Ce putem face?

Mâinile lui Moller, care stabiliseră diagnosticul, se întinseră în părţi, în semn de neputinţă.

— Nu-mi pun prea multe speranţe în maica Grünewald. Cheagul se poate sparge şi ajunge la inimă. Asta am simţit.

— Elmer ar putea să construiască un cărucior pentru partea din spate, spuse cu amărăciune Nikki. Cu o tavă pentru excremente, atârnată de el.

— Nikki! exclamă Lokka.

Fratele ei îşi dădu smocul de păr negru de pe frunte.

— Un cărucior nu foloseşte unei pisici oloage. Poate unui câine.

— Sau unui om, spuse Henzel.

Aplecându-se, Nikki îşi lipi obrazul de capul pisicii.

— Tommi, ne pare rău… Trebuie să fii curajos.

— Miauuu, se văită pisica.

— Sau pentru un om, repetă Elmer pentru sine, stânjenit. Dacă aşa ceva s-a întâmplat unei pisici, i se poate întâmpla şi unui om. Lui Gunther…

— Voi lua animalul cu mine, domnişoară Loxmith, într-un loc liniştit. Foarte liniştit…

— Nu uita că vorbeşte! Te poate înţelege!

— Nu acum. Îi vom purta de grijă. Maica Grünewald mă va ajuta să-i aduc uşurare.

— Unde-i ea? Unde-i, Andersen?

— Pe drum, domnişoară Nikki, spuse Andersen, părând însă nesigur.

— Curând, spuse Elmer. Cuuurând…

Şi o făcu pe Nikki – spre marea lui stânjenire – să plângă. Curând va veni moartea, nu un castron cu peşte…

— Vin cu tine, domnule Moller, spuse, printre lacrimi, Nikki.

— Şi eu, zise Eva.

Moller se încruntă.

— Pisica aceasta… are doar o soartă. V-ar putea întrista.

— Mi-e teamă de durere? îl întrebă Eva pe preotul-mana.

Administratorul bătu din picior când un ucenic de la bucătărie transpirat, în pantaloni scurţi, năvăli în coridor strigând:

— Domnule!

— Iat-o pe maica Grünewald!

Băiatul nu era decât premergătorul moaşei. În urma lui apăru un tânăr bine făcut, cu păr blond care-i atârna pe umeri. Cămaşa lui cafenie, din catifea reiată, pantalonii, cizmele, erau murdare, de pe urma unei călătorii îndelungate. Se împletici pe ultima treaptă, de parcă ar fi încercat să urce alte trepte, care nu existau. Cizma izbi podeaua, iar tânărul îşi recăpătă echilibrul. Părea zăpăcit. Probabil că era epuizat.

Fruntea noului venit era largă. Avea o figură deschisă, cinstită, deşi colţurile gurii îi atârnau. Ochii lui albaştri priveau grupul, fără să stabilească vreo legătură cu cineva.

Îşi mişcă umerii, pentru a se decide să acţioneze. Se prezentă, spre consternarea lui Elmer:

— Sunt nepotul seniorului Beck, Cully.

Momentul micului dejun timpuriu. Perdele trase de la ferestre, permiţând pătrunderea razelor de soare. Automatul strălucitor

de alamă îl hrănea pe seniorul Henzel. Lokka purta rochia ei roz, cu paiete. Eva, într-o mătase violetă, ce se potrivea cu tatuajul ei. Ea, Nikki şi noul venit stăteau într-o parte a mesei, Lyle şi Elmer în cealaltă. Nikki abia se atinsese de porţia ei de plăcintă cu peşte…

Chiar înainte ca maica Grünewald să-i înfigă în ceafă lui Tommi o andrea ascuţită şi să ajungă cu ea până în creier, animalul o privise pe Nikki şi miorlăise neajutorat.

Apoi bâlbâise două cuvinte, care ar fi putut fi, sau n-ar fi putut fi, te iubesc. O ultimă declaraţie. Sau o rugăminte disperată, pentru că Tommi nu-i mai spusese asta. Oricum, îi zdrobise sufletul…

Te iubesc. Dacă acestea fuseseră, într-adevăr, cuvintele.

Imediat, inima lui Tommi se oprise, iar ochii îi deveniră sticloşi. Peşte – nu curând. Niciodată. Mulţumită leagănului defect al lui Elmer.

Din sosirea neaşteptată a nepotului lui Gunther, Elmer trăsese concluzia că se întâmplase ceva cu versiunea mărită a monitorului de hibernare.

Tommi ieşise din prima versiune a aparatului în ianuarie. La mijlocul lui aprilie, când dispăruse orice urmă de gheaţă sau zăpadă, Elmer terminase comanda lui Gunther, spre completa lui satisfacţie. Aparatul semăna cu un sicriu bizar, fără capac, căptuşit cu material moale, pentru ca seniorul viselor să nu moară din cauza rosăturilor produse de pat. Sârme şi ecrane. Trei baterii isi. Un ceas pentru patru luni (să fie siguri). Un dispozitiv de trezire. Alte aparate, de care fratele lui Nikki şi Lyle erau entuziasmaţi.

Cei doi încărcaseră culcuşul la bordul Săniei Mării, pentru călătoria pe lac şi pe lanţul de râuri spre Castlebeck. După zece zile, Elmer şi Lyle se întorseseră, foarte dezamăgiţi. Gunther le atrăsese atenţia că trăia emoţiile unui mire. Să înfrunte visul său cel mai drag, după atâta timp! Nu voia să folosească maşina lui Elmer imediat. Ar fi fost prea devreme. Acum, când instalaţia se afla în siguranţă, în castelul lui, Gunther urma să completeze culcuşul încă două, trei săptămâni. Va medita un pic asupra căutării visului ce urma să aibă loc.

Nikki fusese încântată că nu mersese şi ea la Castlebeck, pentru o plimbare la început de primăvară (dacă ţineai sau nu

seama de ultimele ninsori). Pentru că Gunther ordonase ca sicriul soţiei sale să fie scos din criptă şi adus în camera lui, să fie aşezat lângă monitorul de hibernale. Nu deschisese cosciugul din lemn de tammi, pentru a dezvălui oasele soţiei sale, dar îi ceruse lui Elmer un cablu cu crocodili la capete, pentru a lega cutiuţa cu bucata de craniu, pe care seniorul viselor o purta la piept de o parte a scheletului Annei Sariola. Deşi zăpăcit de această idee netehnică, Elmer se supusese.

Când Lyle povestise despre acest amănunt ţicnit al planului lui Gunther, cu oarecare răutate, pentru a compensa „dezamăgirea financiară”, Nikki se simţise foarte îngreţoşată. Să dormi adânc, legat de un schelet, să dormi datorită unei secreţii glandulare a şerpilor ce-şi schimbă pielea… Soţia lui Gunther îşi pierduse nu numai pielea, ci şi carnea. Simbolismul i se păruse sinistru.

Poate că Gunther intenţionase să-l escrocheze pe Elmer. Se zvonea că seniorul viselor nu strânsese atâta zeciuială cât să-i poată plăti lui Elmer cei două sute de galbeni, cum fusese înţelegerea…

Când fratele lui Nikki şi Lyle fuseseră la castelul lui Beck, Cully nu se afla acolo. Nici Gunther nu le spusese nimic despre nepotul lui. Dar tânărul se afla aici, la masă. În clădirea în formă de H, şi se purta ciudat.

— Nu, unchiul Gunther n-a păţit nimic, o asigură din nou Cully pe Eva.

Elmer zâmbi, amuzat de grija excesivă a soţiei lui.

— Cully ne-a spus lucrul ăsta de şase ori până acum! Când a început, exact, hibernarea?

Cully îşi încreţi fruntea înaltă.

— În iulie… în prima săptămână.

— Nu poţi să-ţi aminteşti data exactă? îl întrebă Eva. N-a vrut unchiul tău să ai grijă de castel, în timp ce doarme? Aşa am auzit. De ce s-a răzgândit?

— Da, unchiul Gunther s-a răzgândit.

— Poate a făcut un lucru înţelept, îi şopti Nikki Evei. N-aş lăsa individul ăsta să aibă grijă de…

De pisica mea.

Uitase, pentru o clipă, că Tommi murise cu câteva ore în urmă. Se aştepta ca pisica să apară, dând târcoale mesei, dacă

reuşea să se strecoare în sufragerie. Plăcintă cu peşte diseară. O servitoare cu şorţ apretat trebăluia în cămara în care se repezise Nikki după sare. Adunând grăunţele pentru a le vârî prosteşte, deşi cu intenţii bune. În gura animalului paralizat, provocându-i sete…

Lokka tuşi.

— Nikki, tânărul este oaspetele nostru!

— Sunt mai puţin decât un oaspete, se scuză cu inocenţă Cully. Unchiul Gunther m-a trimis aici să lucrez pentru voi, adăugă el, iar mâna îi tremură, aproape răsturnând paharul cu bere. N-ar trebui să stau cu voi la masă. Ar trebui să mănânc în bucătărie.

— Să mănânci în bucătărie? Să lucrezi pentru noi? întrebă Elmer, care începea să înţeleagă. Oh, din cauza banilor pe care mi-i datorează Gunther!

Cully roşi.

— Da, vă datorează bani. Unchiul meu e dator. M-a trimis aici să lucrez pentru voi, în loc să am grijă de castel. Şi v-a trimis ceva bani. Îmi pare rău, dar am avut un accident pe drum. M-au atacat nişte oameni.

— Te-au atacat?

Elmer o privi implorator pe soţia lui.

Cully se aplecă:

— Am fost lovit în cap. Vedeţi?

Eva privi spre coama lui blondă, dar nu reuşi să observe ceva.

— Mi se întâmplă să uit lucruri…

— Cum ar fi, de exemplu, unde ai fost în timp ce te căuta unchiul tău, zise Eva, aruncând o privire spre Nikki.

— Exact, răspunse Cully. Mă simt ca un prost… Dar ştiu că trebuia să vin aici, să lucrez pentru voi. Şi să vă dau banii. Dar i-am pierdut.

— Îl crezi? şopti Eva către Nikki, abia mişcându-şi buzele.

— Ar trebui să stai acasă, la Castlebeck. Cât timp doarme unchiul tău, spuse Elmer.

Cully fu cuprins de panică.

— Nu, nu trebuie să fac asta! Nu trebuie! E o problemă de onoare! Onoarea unchiului Gunther, onoarea mea! Trebuie să lucrez aici. Vă rog! Mă pricep la multe lucruri, începând cu rănitul grajdurilor şi sfârşind cu… multe lucruri… Rănitul ar fi foaie bine, adăugă el, privind spre seniorul Henzel, a cărui

oglindă fusese aranjată astfel încât să-l reflecte pe Cully. Nu sunt un nepot adevărat. N-ar trebui să stau la masa voastră. E o impertinenţă.

— Pari un tânăr cumsecade, spuse Lokka, să-l liniştească. O să găsim mâine o muncă potrivită pentru tine. Eşti de acord, Elmer?

Fiul ei dădu din cap, dar Eva insistă:

— Poţi să-mi descrii oamenii care te-au atacat, Cully?

— Erau trei, doamnă Loxmith…

De parcă asta ar fi fost o descriere. Conştient de lipsa de claritate a declaraţiei sale, Cully se sili să relateze despre o ambuscadă, undeva, într-o pădure. Amănuntele erau îngrozitor de vagi. Un atacator avea păr lung, blond, arătând precum Cully însuşi. Alt individ, solid, chel. Semăna suspect de mult cu Andersen, administratorul, împreună cu un bărbat roşcat, care ar fi putut fi preotul-mana al familiei Loxmith. Al treilea bărbat purta o mască. Îi văzuse doar părul. Cei trei puseseră iute o pelerină peste capul victimei, înainte s-o lovească, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Aşa că nu văzuse prea mult. Lyle, nu Elmer, îi făcu semn Evei să se abţină de la alte întrebări. Ea se mişcă anevoios pe perna ei.

— Îţi place plăcinta? îl întrebă ea pe oaspete, nedorind să ţină seama de sugestia lui Lyle.

Figura tânărului se lumină:

— Oh, da! E foarte gustoasă!

Cu toate legăturile de ierburi de la ferestre, o muscă grasă îşi croise drum în cameră. Privirea lui Cully urmărea insecta în timp ce zbura de colo-colo. Tânărul părea fascinat de ruta ei aleatorie.

Tommi se pricepea să prindă muşte. Le strivea cu labele. Sau le sfârteca în aer, cu colţii.

— Nu, afirmă Cully. Nu trebuie să mă duc la Castlebeck până nu se trezeşte unchiul Gunther. Trebuie să-i plătesc datoria, nu-i aşa? Trebuie să muncesc.

Îşi netezi părul lung şi privi pe cei din jurul mesei, zâmbind recunoscător şi trist fiecăruia.

— Tânărul ăsta se află sub influenţa cuiva, spuse mai târziu Lokka, la cafea.

Cully susţinuse că-i obosit şi plecase spre camera de oaspeţi.

A doua zi, conform dorinţei sale, urma s-o părăsească, pentru o locuinţă mai modestă din clădirea în formă de H.

— O influenţă, mormăi Elmer.

— Ştii ceva despre asemenea lucruri? îl întrebă încet soţia lui.

— Pare inofensiv. Doar cam neîndemânatic.

Lyle privi admirativ spre mâinile mari, osoase, ale lui Elmer, iar Eva se aplecă, de parcă ar fi căutat o poziţie mai comodă.

— Mă întreb, zise ea, pe un ton ce sugera că asociatul lui Elmer, din contră, n-o intriga. Această împotrivire de a se înapoia la unchiul său… mă întreb care-i motivul adevărat…

— Cred că ar trebui să aflăm, pentru binele lui Gunther. Îi zise Lyle Evei.

— Da, ar trebui.

— Nu vă puneţi cu o influenţă. Îi sfătui Lokka.

Acum Eva avea un proiect care s-o ajute să nu se mai gândească la chinurile la care o supunea Elmer. Nici la ştirea despre moartea lui Peştişor, care urmase după uciderea tatălui ei. Acest lucru era, probabil, bun, gândi Nikki. Unghiile lui Nikki zgâriau tăblia mesei, ca o pisică! De ce nu avea Elmer zgârieturi pe obraz după cum merita? Dar asta ar fi fost nedemn. Iar Eva îşi păstra demnitatea.

Mâine va trebui s-o tragă de limbă pe cea care i se mărturisise. Da, să afle ce ştia Eva despre Demon Jack, care salvase o femeie de la ruşine…

Nu ca Elmer. Sau Osmo, care se impunea altora, din egotism. Nici ca Lyle, dacă lucrul ăsta avea vreo importanţă.

Cumnatele trebuiau să vorbească între ele. Ce-ar putea să comploteze, pentru a modifica împrejurările?

26. În Cupola Favorurilor

Prima persoană de la care aflase Eva despre sosirea lui Jack la palatul Puhjola fusese Peştişor. Înfăşurată în haină de blană roşcată de tarandra, sora cea mică năvălise în camera Evei luminată de lampă – lăsând uşa deschisă – şi se plimbase prin cameră, de parcă ar fi fost singura metodă prin care ar fi reuşit să se oprească.

— A venit băiatul Jattei, Evie!

Peştişor îşi dădu în lături pulpanele hainei. Fulgi ce se topeau

se scurgeau din blană şi din părul ei încreţit, deşi nu ninsese recent. Şi cizmele din piele erau pline de zăpadă.

— Ce cald e aici! exclamă ea.

Soba ca o oală radia, într-adevăr, căldură, dar, din punctul de vedere al Evei, nu sufocantă. Stătea într-un halat de mătase la o măsuţă de toaletă plină cu piepteni sclipitori şi-şi peria părul. Afară se întindea noaptea, cerul ca o catifea purpurie făcea loc arcului seceri! argintii, care atârna ca o lumină îngustă deasupra culmilor munţilor îngheţaţi, ca o bucată de gheaţă ce-şi pierduse greutatea şi se ridicase din gheţarul de dedesubt.

— E un tânăr, acum! Arată de şaisprezece ani!

— Nu vrei să închizi uşa? Despre ce vorbeşti?

Peştişor îşi aruncă haina pe patul acoperit complet cu tot soiul de noduri. Acestea alcătuiau un fel de labirint pe suprafaţa uriaşă, atârnat decorativ de picioare şi de laturi.

— Se încălzeşte ca să se mărite cu cineva, îşi spuse fata ca un spiriduş şi închise uşa. Surorile mai mici fac focul cu turbă, să se călească. Băiatul Jattei a zburat aici cu o navă cerească a isilor, Evie. Jack a adus cu el o femeie – fusese prizonieră a juttahaţilor. Neoamenii o foloseau să aibă grijă de el – seamănă cu o Sariola. Ce vânt a venit odată cu el! Ce vânt, când a asolizat! A aruncat o tonă de zăpadă în aer! Eu eram chiar acolo, în curtea navelor cereşti. Iar Evie a noastră e ocupată să se pieptene! exclamă ea. Dintr-o răsuflare, apoi adăugă: Arată de şaisprezece ani! Creşte repede, ca o ciupercă. E ceva cu adevărat important. Poate va muri de bătrâneţe, peste un an, doi.

— Potoleşte-te!

Dar Eva începuse să se grăbească, să-și grămădească într-o movilă plină de ace. Își scutură capul, să vadă dacă improvizaţia de coafură se va dărâma.

— Arăt decent?

Peștișor chicoti:

— Eva, eşti doar în lenjerie de corp!

— Ştiu spiridușule!

— Îți văd zimţii centurii de castitate!

— Jatta a aflat de băiatul ei? Mama ştie?

Eva se repezi spre un cuier de lângă horn şi înhăţă, o rochie groasă din lână. Nu, nu asta, cea de culoarea vinului de Burgundia…

Peştişor își luă haina și şi-o puse pe umeri.
— De ce-a fost nevoie să închid uşa, dacă tot plecăm într-o clipă?

Paznicii îi conduseseră pe Jack şi pe Anni în Cupola Favorurilor. Sticla colorată de deasupra era albită de zăpadă. Un morman de lână presată ce se transforma încet în albastru şi roz.
Divină şi stângace, o frescă de eroi păroşi, în vesminte făcute în casă, se întindea de-a lungul peretelui curb, luminată de lămpi cu ulei atârnate ici, colo. În spațiul dintre siluetele personajelor ce se fuduleau, trupuri doar la un sfert din mărimea lor. Atârnate la toate înălţimile, în toate unghiurile. La prima vedere, păreau a fi de copii, dar arătau a adulţi. Printre ele erau câteva de femei. Între siluetele de pigmei pluteau multe alte persoane, în cruciş şi în curmeziş, diminuate şi mai mult. Printre care se răsuceau, ca bătuţi de vânt, indivizi şi mai mici.
Această masă de oameni se îndepărta spre o direcţie imaginară. Sau se apropia, venind de acolo? O vălmăşeală de oameni uriaşi, medii sau mărunţi se înghesuia pe suprafaţa interioară a cupolei: un auditoriu extins în timp şi spaţiu. Pe o schelă, mormăind de unul singur, un artist bărbos, în halat, cu beretă, care adăuga un alt locuitor în miniatură mulţimii. Picta, cu o pensulă subţire, pe pieptul unui gigant. Pentru, că existau trupuri fără trupuri. La o a doua, a treia privire devenea evident. Încreţiturile veşmintelor reprezentau membre mărunte. Bărbaţi mărunţi şi femei micuţe îşi găsiseră lăcaş în părul zburlit al eroilor.
Cei care aveau vreo petiţie veneau la Cupola Favorurilor pentru a apela la regina Norocoasa, la prinţul Bertel sau, mai rezonabil, la şambelanul castelului. Peţitorii se prezentau şi ei tot aici. Urmau să fie aranjaţi printre eroi sau pitici?
O duzină de canapele alcătuia un semicerc larg în faţa unui tron sculptat, tapisat. Canapelele erau acoperite cu tapiserie cafenie şi albă, din lână. Reprezentând figuri, mari şi mici. Feţe fără faţă. Zeci, sute de feţe privind, pline de speranţă, în direcţii diferite. Toate dorind ceva.
Curând. Îndată ce se răspândi zvonul, cupola se umplu de oameni ca şi cum siluetele ar fi sărit din frescă, deşi se vedeau

persoane intrând pe cinci uşi diferite, cu arcade. Peştişor şi Eva ajunseră primele să se uite la Jack şi la tânăra care atârna de braţul lui.

Ester, Sal şi Kaisa pătrunseră înăuntru, urmate de un paznic ce tropăia după ele, şi de indignata, dar fascinata domnişoară Simberg. Vânzători şi servitoare, roşi de curiozitate, riscând o scărmăneală pentru că-şi întrerupseseră munca. Preotul-mana Serlachius. Cu faţa mai roşie ca oricând, din cauza fugii. Alături de el, oaspetele de pe Pământ. Roger Wex, cu mulţimea lui de buzunare la pelerină. Creier cu perucă. Bucătari şi tâmplari. Un trubadur cu harpa lui.

Cupola Favorurilor era o sală publică, deşi decorul îi împiedica pe mulţi dintre locuitorii palatului Puhjola să vină prea des pe acolo. De fiecare dată, oamenii simţeau că puteau fi prinşi oricând în fresca înconjurătoare, că vor fi diminuaţi, micşoraţi. Că stând alături pe atâtea figuri din lână, acestea ar putea să-i muşte, să le înţepe urechile.

Soseau tot mai mulţi spectatori, inclusiv Nanny Vanni, cea îmbrăcată mereu în negru, cu Hanna cea mică în braţe, şi un paznic a cărui plictiseală se evaporase ca apa pe o plită încinsă. Venise şi şambelanul Linqvist, în fracul funcţiei sale, cu mănuşi albe din piele de ied, pantaloni scurţi, până la genunchi, cingătoare lată, stacojie şi perucă albă, pudrată.

Prinţul Bertel veni cu paşi mari, elastici, şi epoleţi de aur legănându-se pe umeri. Norocoasa îl urma îndeaproape, într-o rochie lungă, de-un purpuriu închis şi o pelerină de catifea, împodobită cu blană albăstruie de verrin. Tiara ei cu safire era pusă într-o parte. Părul negru arăta zburlit în toate părţile, de parcă regina îl scărmănase cu degetele, înainte să afle ştirea.

Pe altă uşă năvăli Jatta. Cu părul ţepos. Jatta privi cu un șoc de recunoaştere tânăra femeie cu ochi mari, negri, şi obraji rumeni, care se ghemuise lângă protectorul ei. Apoi Jatta se uită, neîncrezătoare, la însoţitorul femeii.

Jack purta o uniformă dintr-o bucată, de culoare arămie, cu un semn negru pe umăr. O haină de juttahat, ca acelea pe care le purtaseră răpitorii fiului ei. Avea aceeaşi înălţime ca Jatta. Arăta solid, lăsa impresia că există în el un fel de energie ce dansa, dar pe care o ţinea în frâu. Pielea, de culoarea scorţişoarei, ochii de chihlimbar, părul negru, ciopârţit ca al Jattei.

Era Jack. Cu siguranţă Jack. Jack transformat. Luat de lângă ea, apoi neînapoiat după o perioadă ce-i păruse a fi de paisprezece, cincisprezece ani – deşi nu durase mai mult de şase luni. Jatta se simţea mult mai bătrână decât vârsta pe care o avea, de parcă ar fi îmbătrânit prematur. Păşi, ezitând, spre el.

— Jack? Grăbitul?

Cât de încântător îi zâmbi!

— Jatta, mămico, îţi aminteşti de pasărea-tâlhar pe care am aruncat-o în dumbravă, s-o fac să zboare iar? Îţi aminteşti de lacul în care am învăţat să înot, în timp ce Juke te făcea să-i povesteşti?

Avea voce de tenor, cu un accent exotic, încântător.

— Oh, da…

Copleşită de lacrimi. Era el.

Femeia ce-l însoţea tremura. Rochia ei albastră de lână nu era atât de groasă cât ar fi trebuit pentru iarnă. Uşurarea şi teama se amestecau, în egală măsură, pe chipul ei. În mâna liberă strângea o legătură subţire, mototolită. Costumul din piele de şarpe, bineînţeles… învelitoarea de corp prin intermediul căreia isii de bronz o controlau…

— Ea e Anni, explică Jack.

— Îmi amintesc de tine, spuse Anni, clănţănind din dinţi. N-ai reuşit…

Nu reuşise s-o salveze din sclavie. Jatta purta o tunică din piele de căprioară şi pantaloni din piele de viţel, dar doi dintre paznici aveau mantii lungi, cenuşii, peste hainele vătuite, albe, de iarnă.

— Dă-i mantia, îi zise Jatta unuia din ei.

Apoi ajută femeia să se înfăşoare în ea.

Mama Jattei se oprise lângă schelă, să privească întâlnirea. Deasupra, artistul prinsese pensula în dinţi şi-şi trosnea degetele, în timp ce privea şi el. Încheieturile pocneau ca nişte explozii.

— Mikal, întrebă regina, cu un ton bizar, când o să fie gata?

Mikal îşi scoase boneta şi privi în jos:

— Sunt frânt, majestate…

— Când?

— E nesfârşită, zise el, mototolind boneta în pumni, ca pe o cârpă. E nesfârşită prin concepţie. După ce-o să termin toate siluetele minuscule, o să trebuiască să potrivesc în ele

microsiluete. Numărul creşte mereu.

— De ce porţi un costum de juttahat aici? îl întrebă Jatta pe fiul ei. Nu poţi să-l schimbi?

O întrebare banală, nu: „Ce s-a întâmplat cu tine în ultimele şase luni şi nu se ştie câţi ani din viaţa ta?” O întrebare de cloşcă grijulie.

— Pentru a arăta unde am fost, Jatta. Să nu par impostor.

Jack nu-i mai spunea mămică. Nu mai arăta nici ea a cloşcă grijulie, părea doar cu câţiva ani mai în vârstă decât el.

Norocoasa se duse la tron şi se aşeză. Bertel, în picioare, îi şopti ceva, dar ea dădu din cap.

— Grăbitule, zise ea, tu poţi să-l ajuţi pe Mikal să-şi termine fresca? Să-i măreşti viteza de lucru?

— Pot ajuta vântul, lumina şi gerul, bunico. Lumina care ameţeşte o fiinţă, gerul care o îngheaţă. Aşa am scăpat. Pot să grăbesc păsări şi animale, dar nu-i bine pentru ele. Pot face bobocii să înflorească, dar după aceea mor.

Norocoasa începu să-i pună întrebări. Puteau, el sau însoţitoarea lui, să înţeleagă jargonul juttahaţilor? O parte. Nu suficient. E destul de greu să urmăreşti şuierăturile fluente şi plescăiturile. Cei care-i supravegheaseră pe el şi pe Anni vorbeau kalevana.

Cum de i-au lăsat să fugă? Din cauza luminii care-i ameţea. A gerului ce-i îngheţa.

— Arată-ne, Grăbitule. Arată-i preotului-mana, să înţeleagă. N-o să-i faci rău, nu?

Jack scutură din cap.

— N-o să se mişte un timp… iar lumina şi gerul vor fi slabe.

Spectatorii se retraseră lângă fresca eroilor uriaşi şi a persoanelor tot mai mici. Norocoasa atrase atenţia paznicilor de lângă ea, care-şi scoseseră pistoalele cu raze, ca o precauţie.

Jack rânji:

— Lumina e iute. Mult mai iute ca mine. Am încercat o dată să prind lumina, dar n-am reuşit. Din cauză că-i atât de iute, o persoană poate părea ţeapănă.

Se depărtă de Anni şi Jatta, îndreptându-se spre preotul-mana, care-l privea calm. Pupilele ochilor lui Jack se dilatară.

— Încearcă să fugi de mine, grăsanule!

Cu mâinile pe pântec, Paavo Serlachius respiră profund şi lent, încercând să scape de privirea lui Jack. Nu intenţiona să se

lase hipnotizat.

— Tălpi, fiţi uşoare, cântă preotul. Picioare, mergeţi!

Se îndepărtă de Jack.

Începu să se îndepărteze.

Deodată, toată lumina din Cupola Favorurilor păru a se grămădi în jurul lui Jack. Dimpotrivă, Serlachius deveni o siluetă neagră, o imagine nemişcată, capturată de fulgerare. Spectatorii se frecară la ochi, având impresia că în cupolă se agitau fulgi de zăpadă, deşi geamurile cupolei nu le lăsaseră loc să între. Gerul înţepeni părul creţ al preotului, făcându-i capul să arate ca o prăjitură roşie. Se auziră voci înăbuşite, mormăind. Linqvist, care se aşezase pe o sofa, se ridică încet, deşi pantomima sa dovedea grabă. Canapelele scârţâiau, dar zgomotul deveni, curând, de neauzit.

Serlachius rămase locului, pe jumătate întors să fugă, mergând nicăieri, nefăcând nimic. Nemişcând nici măcar un deget.

Jatta simţi, pentru câteva secunde, o stare de echilibru perfect. Părea a fi în centrul a tot, nu avea nevoie să plece în altă parte. Nu mai avea abilitatea de a se mişca. O situaţie complet diferită de graba nebună pe care i-o impusese îngâmfatul de van Maanen.

Osmo, pentru care sora ei Eva părea să aibă o slăbiciune, de la gală, fără să ţină seama de purtarea lui faţă de o fugară împovărată de un copil mic... Eva avea o slăbiciune şi pentru prietenul lui Osmo, Elmer Loxmith. Ce glumă a lui Elmer nu i-ar fi plăcut Evei?

Acum Jack strălucea ca soarele. Jack o salvase pe Anni de juttahaţi. Această Anni fusese sclava lor, iar Jarl exersase să facă dragoste cu ea...

Pe Jatta o cuprinse bănuiala. Anni fusese pusă să-l... iniţieze şi pe Jack? Deşi îi era un fel de mamă vitregă? Din cauza asta păstrase veşmântul din piele de şarpe, ca amintire?

Ce păreri prosteşti, atât de curând după minunata – şi intimidantă – întoarcere a băiatului la mama lui! Anni merita prietenie, Jatta îi datora acest lucru. Palatul Puhjola trebuie că i se păruse lui Anni la fel de străin ca şi cuibul isilor. Dinţii fetei clănţăneau. Jatta luă mâna ei şi o strânse liniştitor. Într-un fel, Jatta era cauza necazurilor lui Anni. Rănită de la ferma ei, Anni fusese folosită ca o păpuşă, un substitut al Jattei, întâi erotic,

apoi matern.

— Impresionant, nu? şopti Peştişor, apoi sora mai mică a Jattei se adresă lui Anni: Sărmana de tine, ai fost sclavă! Cum te-ai simţit?

Jack bătu din palme. Spectacolul se termină. Nu şi pentru preotul-mana. Nu încă. Serlachius rămăsese ca o statuie. Jack căscă. Se întoarse încet spre tron.

— Sunt atât de obosit… Atât de flămând…

— Aduceţi fiertură de boabe de musta şi tarte dulci! ordonă Norocoasa şambelanului ei.

Linqvist îndreptă un deget înmănuşat spre două servitoare din apropiere. Servitoarele făcură o plecăciune şi fugiră – de aceea se aflau în Cupola Favorurilor, pentru a aştepta un asemenea ordin.

Dacă acest tânăr minunat obosise, sosise momentul să i se pună întrebări. De exemplu, cum navigase de la cuibul isilor de bronz la Sariolinna, pe cerul iernii. Putea vedea prin lumina slabă? Prin întuneric? De unde ştiuse în ce direcţie să se îndrepte?

— Mama mi-a povestit despre Puhjola, bunico. Există un alt Mare Fiord aici, în nord? Doar o problemă de zbor. Unde în altă parte m-aş fi putut duce? Doresc să te slujesc. Eşti regina.

Un curtean înnăscut, acest Jack…

— Iar acum ţi-ai regăsit mama. Mormăi Norocoasa. Mai înainte ca eu să mă regăsesc…

Bertel puse mâna, cu blândeţe, pe umărul soţiei sale. Ea dădu din cap, ursuză.

— De unde ai ştiut că Jatta e aici?

Jack se răsuci pe călcâie.

— Nava ta cerească a venit în valea în care ardeau oile. Trebuia s-o fi luat pe mama acasă. Tata mi-a spus asta. Să mă liniştească.

— Tăticul tău juttahat… Zombiul… Ce mai face?

Norocoasa aruncă o privire glumeaţă spre Jatta.

— Oh, nu! şopti Peştişor. Asta-i o insultă!

— Aproape a uitat cine sunt, bunico. I-au dat o minte proprie. L-au lăsat să aibă propriul lui cap. A fost o minunăţie, ceva uluitor printre juttahaţi.

Jarl. O minunăţie. Da.

— Acum trebuie să între în mintea lui, pentru a-l conduce spre

propriul său bine. Se mişcă zmucit, se împleticeşte… E dezgustător.

Jack se uită la mama lui cu milă, sfială şi uimire pe figura lui tânără, acum obosită. Cum putuse să îmbrăţişeze o făptură ca Jarl? Dar, dacă n-ar fi făcut acest lucru, Jack n-ar fi existat…

— Deci îţi cauţi propria-ţi identitate, spuse Norocoasa, cu voce blândă. Nu facem acelaşi lucru toţi? Cel puţin unii dintre noi…

Jack s-a născut din mine, de către mine, gândi Jatta. Într-adevăr, eu sunt identitatea lui. Cheia ei. Trebuia să vină aici, să descopere cheia spre el însuşi.

— Altfel n-ai fi venit să-ţi slujeşti bunica, spuse Norocoasa, pe care o amuza denumirea, ea fiind bunica a sute de persoane, majoritatea moarte, străbunica a mii de indivizi. Probabil că-mi porţi ranchiună pentru că te-am părăsit. O dată când erai în pântecul mamei tale, a doua oară în Valea Vorbitorilor. Nu-mi porţi ranchiună?

Jack negă printr-un semn din cap, plin de nevinovăţie. Anni era încordată, temându-se, fără îndoială, că le va fi refuzată primirea.

— Scuzaţi-mă, majestate, îi întrerupse Wex.

Deşi Norocoasa se încruntă, agentul de pe Pământ insistă.

— Majestatea Voastră…

(Un apel la megalomania ei!)

— …tânărul poate fi o mină de informaţii despre isi, chiar dacă nu-şi dă seama acum de valoarea a ceea ce cunoaşte.

(Oare jumătate din creierul lui este juttahat? Poate fi programat?)

Wex se agita:

— Nu trebuie să fim prea bănuitori, după demonstraţia de putere a voinţei, doar pentru că-i un hibrid…

(Lucru dubios din punct de vedere biologic).

— Şi nu trebuie să fim bănuitori, pentru că isii speră să controleze fiinţele umane prin intermediul acestora, arătă Wex spre veşmântul din piele de şarpe, mototolit, din mâna lui Anni, evitând să-l numească. Sau prin alte mijloace, Majestatea Voastră.

Un zâmbet răutăcios întinse buzele Norocoasei, deformându-i obrajii. Între timp, o servitoare venise în grabă, aducând o tavă de argint, cu tarte din boabe albastre, în aluat de secară. Jack

hăpăi o tartă, o înghiţi pe a doua şi muşcă din a treia, în timp ce servitoarea stătea, ceremonioasă, în faţa lui.

— Cu ajutorul lui Jack am putea obliga un anumit isi să-şi dezvăluie cunoştinţele. Am putea, împreună…

— Împreună, îl imită Norocoasa. Motto-ul tău…

(îşi bate joc de noi).

— Tu şi eul tău n-aţi progresat prea mult, Wex.

Wex privi în jur, în camera ce părea atât de aglomerată, nu numai din cauza spectatorilor, ci şi datorită figurilor de pe frescă, a figurilor de pe canapele. (Toată lumea ştie că în temniţă se află un mag).

— Da, toată lumea ştie că în temniţă se află un mag, fu de acord Wex.

Norocoasa râse.

— Te-ai desfăcut la cusături, saltimbancule! Atunci, cum aş putea eu să mă reunesc?

Ce vrea să spună? Să se reunească?

(Nu menţiona maşina universală acum).

— Universală, mormăi plângăreţ Wex.

Norocoasa îl auzi.

— O reunire universală? Să reuneşti tot şi toate? Să dau o petrecere pentru fiicele mele moarte?

E adevărat că Roger Wex clacase. Oamenii nu trebuie să aibă o voce în cap, dacă nu o acceptau implicit şi total. Cu foamea potolită pentru moment, Jack aruncă o jumătate de tartă înapoi pe tavă.

— Vocea dragă din capul meu! exclamă Wex. Ai şi tu una? îl întrebă pe tânărul cu pielea întunecată. Nu, n-ai. Sigur că n-are. Dar pentru că eu am, împreună s-ar putea să-i venim de hac magului.

— Aşa a fost? o întrebă, grăbită, Peştişor ne Anni. O voce plăcută în urechi? O voce căreia nu poţi să nu te supui?

Serlachius începuse, în cele din urmă, să se mişte. Greoi, îşi continuă manevra de a fugi de Jack, deşi acesta nu se mai afla în vecinătatea sa imediată. Fetele Sariola mai mici chicotiră, în timp ce preotul făcea un pas gigantic după altul. Serlachius recunoscuse deja o discrepanţă între intenţiile şi faptele sale. Oprindu-se din plonjon, se împiedică şi aproape căzu. Îşi ridică braţul drept, să se echilibreze. În păr i se topea bruma. Figura

lui roşcovană lucea de transpiraţie când se întoarse să-l privească pe Jack.

Se auzi un strigăt:

— Un cuc în palat!

— Vine un cuc!

— Închideţi imediat uşile! strigă Norocoasa.

Cei de faţă se grăbiră să i se supună.

Toate cele cinci uşi fură trântite, pentru a închide ermetic Cupola Favorurilor.

— Nu există aici niciun pic de intimitate? întrebă ea, privind mulţimea de fiice, servitoare, meseriaşi, îngrijitoare, guvernante şi Wex.

— Un cuc de zăpadă, Bertel? Probabil că a stat ascuns în vreun ungher. Sper că o să-i arunce cineva un pui.

Se uită, în mod special, la Wex.

(Intimitatea este prietenul gândurilor ruşinoase, Creierule, al fanteziilor solitare. Juttahaţii nu arată niciodată semne de nebunie-mana. Nici tu. Concentrează-te mai mult. Nu trebuie să te superi. Eu sunt tu).

— Tăceţi o clipă! Mă împiedicaţi să mă concentrez!

— Wex, exclamă Norocoasa, cu mine vorbeşti?

— Nu, majestate. Deloc. Spuneam că acest tânăr, împreună cu mine, am putea reuşi…

— …Să-l faceţi pe magul-mana taciturn de tot? Sau complet incoerent? Nu-i nevoie să pledezi pentru nepotul meu miraculos, Wex. Bineînţeles că va rămâne cu mine!

Cu mine. Cu Norocoasa.

Nu cu Jatta.

Bineînţeles, Jatta putea să-l vadă pe Jack oricând. Să-i vorbească. Să afle despre viaţa rezumat-de-viaţă de până atunci. Să-i absoarbă existenţa. Să descopere cum poate să se maturizeze un copil doar în şase luni şi ce va deveni. Dacă Jack va dori să discute cu ea, să afle de la ea cine avea vreun secret şi care anume. Jatta i-ar fi spus totul, de bunăvoie. Bucuroasă. Orice barieră de intimitate între ei ar fi însemnat o otravă. Nu trebuia să fie alt Juke. Extrăgând secrete de la ea, înainte de a o vinde mamei ei, în schimbul salvării de isi. Jack o eliberase pe Anni de isi. Poate şi Juke o salvase pe Jatta în acelaşi fel?

Juttahaţii de bronz o aduseseră cu ei pe Anni, îmbrăcată în piele de şarpe. Au vrut s-o răpească şi pe Jatta? Să fure o fată Sariola? Poate nu. Norocoasa le-ar fi declarat război, cuprinsă de furie. Juke n-o salvase deloc pe Jatta. Nu mai mult decât o protejase pe iubita lui soră.

Băiatul ei iute o salvase pe Anni.

Acum se grăbea să-şi slujească bunica veşnic tânără. Băiat deştept. Cum altfel să se apropie de Jatta, cea care îi dăduse fiinţă, dacă se certa cu Norocoasa? Se simţea oare îmbătrânind cu fiecare pas?

Nu-ţi face griji!

Fusese despărţit de Jatta şase luni – şi aproape toată tinereţea lui. Cât de înstrăinat de ea se considera?

— Ţi-ar place să stai în cameră cu mine, Anni? o invită Jatta. Să trăieşti alături de mine, ca însoţitoare? Doar dacă nu…

Jatta nu se putu împiedica să nu privească la costumul din piele de şarpe ce atârna în mâna femeii.

— Nu crezi că speră să stea în cameră cu Jack? ciripi Peştişor, care fusese numai urechi. Vreau să spun, îşi zise ea încet, că Anni şi Jack ar putea fi intimi, având în vedere că el s-a străduit, atât de romantic, s-o salveze, sau poate Jatta noastră nu bănuieşte că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva…

Bineînţeles că Anni o auzi. Şi Jatta.

— Eu şi Jack n-am făcut nimic, murmură Anni, cu limba împleticită.

Peştişor era numai inocenţă entuziastă.

— N-am făcut nimic, spun adevărul, zise Anni, cu o voce care trădă ţăranca de altădată, de dinainte de a fi înhăţată de juttahaţi. N-am vrut, Jack n-a vrut, chiar dacă eu…

— Oh, îşi spuse Peştişor, deci juttahaţii au încercat să-i facă asta. Presupun că doreau să-l prăsească pe Jack cu o femeie…

— Taci! se răsti Jatta fără prea multă convingere.

— Abia în ultimul timp, pentru că Jack nu fusese destul de mare…

— Gura, Peştişor!

— Am fugit, îi spuse Anni Jattei, şi am adus pielea cu mine ca să nu trebuiască s-o poarte altă femeie. Bănuiesc că pot face alta. N-aveam nevoie de piele ca să-mi placă băiatul tău, Jatta, după ce l-am cunoscut. A fost singurul meu sprijin. Sper că nu eşti geloasă pe mine. Jatta.

— Nu-i da atenţie lui Peştişor.

Anni roşi.

— Geloasă că ţi-am crescut copilul, am vrut să spun.

Geloasă? Jatta trebuia să-i mulţumească lui Anni, aşa cum Jack îi mulţumise eliberând-o. Îi mulţumise: se oferise să-şi împartă camera cu femeia minunată, lipsită de noroc, care supravieţuise sclaviei trupului şi încercărilor lascive ale lui Jarl de a imita un om.

Gândul la acea sclavie îi produse repulsie Jattei – şi dezgust faţă de faptul că se lăsase cucerită de acea imitaţie de amant sigur de sine.

Dezgust. Jignire.

Jatta gâfâia. Nu mai era sub vraja lui Jarl. Vraja dispăruse. Se dizolvase, se evaporase. Îşi transformase iubitul străin în zombi. Dar nu spectacolul acela alterase vraja. Jarl rămăsese în ea. Ca un tatuaj care nu se poate şterge. Prezenţa lui Jack înlăturase cealaltă prezenţă din ea. Era liberă – pentru că Jack se afla acolo. Fiul ei cel cu ochi de chihlimbar.

— Sunt liberă! şopti ea, uimită.

— Sunt doar o ţărancă, spuse Anni. Tu eşti o prinţesă.

Liberă, pentru că băiatul ei iubit se afla acolo, în carne şi oase, aproape adult. Fusese, eliberată, aşa cum fusese eliberată Anni. Jack îl îndepărtase complet pe Jarl.

Jatta îi spuse femeii pribege:

— Suntem mai apropiate decât nişte surori, Anni.

— Nu mai spune! exclamă Peştişor.

Eva îşi croia drum către Peştişor, Jatta şi Anni – într-o manieră demnă, solemnă (deşi şuviţe de păr începuseră să-i scape de sub coafură). Zâmbea suav.

— Mă bucur pentru tine, Jatta. Până la urmă, lucrurile s-au rezolvat.

Proasta şi îngâmfata de Eva, proasta şi obraznica de Peştişor! Amândouă atât de sigure de ele!

Între timp, Paavo Serlachius – unul care nu se supăra sau nu-şi arăta ranchiuna în public – îşi revenise suficient să-l aplaude pe Jack cu câteva bătăi din palme.

— Un adevărat maestru al misterului, fu singurul lui comentariu.

Iar Jack? Părea că doarme în picioare.

Norocoasa îşi chemă şambelanul.

— Domnule Linqvist, pregăteşte o cameră pentru nepotul meu. Undeva aproape de apartamentul meu. Vom continua discuţia mai târziu. Cât despre însoţitoarea lui Jack…

Jatta interveni:

— Mamă, Anni va locui împreună cu mine.

Norocoasa râse:

— Foarte înţelept lucru! Foarte grijulie! Puteţi pălăvrăgi despre interesele voastre reciproce. Lasă cucul să între, Paavo. Să cânte o poveste, să spună un basm. Vezi dacă are zăpadă pe pene. Ai grijă să i se dea un pui, să aibă ce mânca. Wex, poţi să arunci o privire asupra costumului din piele de şarpe. Vezi ce mărime are. Verifică dacă jumătatea ta mai bună poate să-l folosească pentru a te controla prin intermediul lui. Mikal, continuă să pictezi!

27. Interogarea Unui Şarpe

Dacă Bertel putea suporta o uniformă pompoasă, cu fireturi şi epoleţi de aur, numai ca să-i placă reginei Norocoasa, Roger Wex putea şi el să poarte un veşmânt transparent, făcut din piele de şarpe, dacă acest lucru i-ar fi permis să dezlege secretele unui mag-mana străin.

Chiar dacă veşmântul respectiv fusese croit pentru trupul unei femei. E suplu şi elastic. Distincţia de gen e lipsită de importanţă). Îşi dăduse seama.

Chiar dacă veşmântul fusese folosit pentru sclavie sexuală. (Priveşte aspectul acesta ca pe un exorcism şi o ispăşire). Chiar aşa.

Wex se simţea gol sub mantia sa în timp ce, cu lanterna în mână şi tremurând, cobora scara îngustă, în spirală, către subsolul palatului, pentru a se întâlni cu Norocoasa, Jack şi preotul-mana, în pivniţa folosită ca temniţă. (Ruşinea trupească este partenerul exploatării trupeşti. Dorinţa fără respect ar trebui să fie, psihologic, imposibilă. Ceea ce-i văzut des nu reprezintă un secret). Nu era adevărat?

(Încălzeşte-te, încetează să tremuri). De fapt, costumul din piele de şarpe părea să menţină căldura trupului tolerabil de bine pentru un veşmânt atât de subţire. Subţire, dar rezistent. (Tu eşti rezistent, în ciuda batjocurilor Paulei Sariola. E supărată

că i-au fost dejucate planurile. Glumele ei despre ideea de a purta pielea de şarpe dovedesc că a fost o sugestie inspirată). Bineînţeles. Magul captiv aparţinea cuibului isilor de bronz şi adusese femeia aceea, Anni, în Valea Vorbitorilor. Ştie ce-i un costum din piele de şarpe. (Ar putea încerca să-l dirijeze pe cel care îl poartă. Trebuie să-i blochez această posibilitate. Voi încerca să descopăr cum face acest lucru un mag isi. Nu-i nevoie să spun că întreaga rasă umană nu poate fi îmbrăcată obligatoriu în piei de şarpe, ca o alternativă la controlul direct al minţilor. Chiar dacă experimentul nostru nu va avea rezultate semnificative, Paula Sariola va trebui să-şi respecte făgăduiala. Va fi umilită de tine, Creiere). Va arăta mai impresionant în veşmântul acela dacă va renunţa şi la perucă, o dată cu pelerina?

Wex ajunse la capătul spiralei. De-a lungul unui coridor întunecos, un izvor foarte familiar de lumină. Doi paznici stăteau lângă uşa celulei mari a magului. O masă, scaune şi o sobă fuseseră aduse pentru confortul lor în timpul veghii pe durata iernii. Alţi doi paznici se aflau înăuntru, cu pistoalele cu raze aţintite asupra magului şi a juttahatului înlănţuit de o ghiulea de piatră. (Juttahaţii nu pot folosi puterea mana. Dar Jarl aruncase o vrajă asupra Jattei, pentru a o seduce. Isii îl făcuseră să aibă o minte proprie. O voinţă proprie. E unic. Dar e loial isilor şi celor din rasa lui). Wex merse de-a lungul coridorului. Cu mantia de gabardină înfăşurată în jurul cornului. Paznicii îl recunoscuseră. Cărţile şi monezile apărură pe masă.

Juttahatul în uniformă îşi ridicase stăpânul şi stătea ca instrumentistul unei fanfare, cu un instrument uriaş din alamă încolăcit în jurul pieptului şi umerilor. Numai că, de fapt, el era instrumentul. Serlachius privea atent prin lentile-mana ceţoase, cu rame de argint. Şamanul din tundră, pe care Norocoasa îl ţinea la Sariolinna de şase luni, ciripea în spatele unei măşti din verde şi albastru luminos. Masca trebuia să imite o pasăre-tâlhar. „Crukk, crukk”, făcea el. „Crukk, crukk”. Discurile lui subţiri zăngăneau. Jack purta uniforma lui de juttahat – aproape identică uniformei purtătorului de cuvânt al şarpelui; se deosebea de aceasta doar prin semnul negru de pe umăr.

Norocoasa desena zerouri şi cruci pe nisip, cu vârful cizmei stacojii.

Tiara ei scânteia în lumina lumânărilor masive, numeroase.

— Ai întârziat, îi spuse el lui Wex.

Bertel îşi încălzea mâinile la sobă. Burlanul se ridica pe peretele de granit ca un şarpe negru ce se târa pentru a se strecura printr-o deschizătură de acelaşi diametru, tăiată în partea de sus a zidului şi înconjurată de ţepi. Buşteni din lemn de mentă, despicaţi, alcătuiau o grămadă mare. Oase de purcei şi miei regurgitate, o grămadă mai mică. Lemnul ce ardea dăduse aerului o aromă proaspătă, de aer curat.

Bineînţeles, Wex întârziase. Discutase cu el însuşi dacă să poarte chiloţi, o eşarfă sau o legătură în jurul şalelor, sub sau deasupra veşmântului. Costumul din piele de şarpe era despicat între picioare. Într-un caz de priapism, îi va ieşi pe acolo…

(Trebuie să-ţi stăpâneşti reflexele. Ai un trup bine reglat. Ai făcut exerciţii isometrice, de tae-kwon de, tai chi şi kung-fu).

Sigur, dar magul ar fi putut să-i producă, într-un fel, priapism. Asta ar fi însemnat o încălcare grosolană a etichetei, în faţa reginei.

(într-o saună se vede totul).

Cei din familia Sariola nu aveau saună la palat.

(N-ai remarcat, dar fiicele virgine Sariola poartă centuri neobişnuite. Am văzut semne clare. Aspecte minore de poziţie, de cute ale hainelor. Instrumentele acelea odioase, arhaice, le păzesc castitatea. Trebuie să-ţi salvăm aspectul prin inhibare).

Un şorţuleţ discret ar fi fost o idee bună.

(Din dantelă? Împrumutat de la o cameristă? Ridicol, caraghios! Anni purta costumul din piele de șarpe, nimic altceva. Jatta i-a povestit Evei. Eva i-a povestit lui Peştişor. Am auzit-o amândoi pe Peştişor povestindu-şi asta, dar tu n-ai fost atent. Creierul uman rămâne nefolosit în mare parte. Al tău e folosit într-o măsură mai mare, Creiere. Norocoasa, se aşteaptă să acţionezi exact ca Anni. Dacă Norocoasa nu se aşteaptă la aşa ceva, o vom şoca). Din cauză asta întârziase la interogatoriu. Disputa, persista.

Şarpele de bronz părea lipsit de strălucire. Solzii lui, altădată sclipitori, arătau ca şindrila, la lumina lumânărilor. Ochii lui aveau o nuanţă lăptoasă. Când Jack. Dădu din umeri, isi-ul tremură.

— E destul de cald ca să vorbeşti, onorate mag? întrebă, grijulie, Norocoasa. Adăpostul tău e suficient de fierbinte? Eşti

bolnav?

Capul lung, solzos, se legănă dintr-o parte în alta, de parcă străinul ar fi avut dificultăţi în a o vedea. Nu cumva orbise? Limba lui bifurcată ieşi din gură. Bule de lumină slab colorată se ridicară din cornițele lui ascuţite.

— Mă deranjaţi iar.

Purtătorul de cuvânt părea iritat, din cauza stăpânului său. Privirea ceţoasă a isi-ului se aţinti asupra lui Jack, îmbrăcat în haine de juttahat. Un miros înţepător se răspândi din direcţia lui, acoperit imediat de aroma lemnului de mentă ce ardea.

— Eşti bolnav, magule? Nu arăţi prea bine.

— Cred că e pe punctul de a-şi schimba pielea, îi spuse Jack bunicii lui.

(Se pare că are dreptate! Stratul exterior al pielii e deja mort. O piele nouă şi solzi se formează dedesubt, exact cu acelaşi model cu ocru şi ruginiu. Sistemul lui limfatic secretă un strat subţire de lichid, pentru a desprinde pielea veche de cea nouă. În ziua dinaintea năpârlirii fluidul va fi reabsorbit. Ochii i se vor limpezi. Credem că aşa funcţionează biologia isilor, în felul şerpilor tereştri. Un şarpe e o bioformă, exact aşa cum un copac e o formă de creştere mai degrabă decât o specie. În momentul ăsta magul sa simte vulnerabil).

Wex îi relată toate acestea Norocoasei.

Un smoc de lumină se ridică încet deasupra capului magului.

— Crukk-crukk, ciripi şamanul.

Şarpele se uită la Jack cât de atent putu.

— Porţi hainele servitorilor noştri. Speri să mă zăpăceşti? întrebă sclavul lui.

Jack rosti câteva cuvinte şuierate, plescăite, în limbajul juttahaţilor.

— De unde eşti?

— O să-ţi spun dacă o să-i spui reginei tot ce vrea să ştie. Îţi promit că vei considera că răspunsul meu valorează atât.

(E un copil, în multe privinţe. Atâta grabă!).

— De ce crezi că o să găsesc răspunsul tău atât de valoros?

Din despicăturile glandelor purtătorului de cuvânt se scurseră câteva picături, în timp ce şarpele se întindea să-l vadă pe Jack.

— Dacă ar fi aşa, atunci cunoaştem deja răspunsul!

Jack se încordă, concentrându-se.

— Spune-i reginei orice vrea să ştie despre maşina care face

orice!

— Orice despre orice?

Juttahatul îşi arătă limba purpurie. Chicoti uşor. Şarpele se mişcă într-o imitare de râs, provocată de caraghioslâcul cererii. Se simţi, scurt timp, aromă de caramel.

Jack agită aerul cu mâna stângă.

— Ceaţă care ascunzi, dispari! Lumină, apari!

Cele douăzeci de lumânări mari îşi măriră flăcările ce se ridicară, dansând. Serlachius ridică oglinda mana, care nu mai era opacă. Toată acea lumină crescută părea a se focaliza, într-un fel uimitor, asupra magului lipsit de strălucire aflat în braţele celui ce-l purta. Juttahatul închise ochii.

— Eu voi fi juttahatul. Spuse Jack. Voi fi vocea magului. Voi vorbi despre maşina universală. Voi culege gândurile din mintea magului.

Mâna lui dreaptă prindea, trăgea.

Purtătorul de cuvânt se împletici, iar isiul şuieră, arătându-şi colţii.

— Crukk! spuse şamanul mascat precum pasărea care fură mâncarea din farfurie, chiar şi furculiţa.

— Maşina universală, mare mag!

(Jack nu ştie ce doreşte regina de la maşină). Doar dacă i-a spus Norocoasa. (Să-i spună cuiva care este, de fapt, un copil?). Norocoasa ar spune unui copil secrete pe care nu le-ar spune unui adult. (Jack vrea să-i placă bunicii. Pentru a rămâne cu mama lui şi a afla totul despre originea sa. Altfel, el rămâne un mister pentru el însuşi). Jarl Pakken putea să-i spună totul despre originea lui. (Originea lui Jack se află în pântecul mamei sale, în descendenţa din Norocoasa. Trebuie să-şi întâlnească bunica.

S-ar putea să nu mai aibă decât câţiva ani de trăit. Se grăbeşte foarte mult).

— Maşina universală!

Speranţa lui Bertel că bărbatul cu două minţi ar putea stabili o legătură strânsă cu juttahatul, apoi cu isiul – un raport persuasiv, puternic, mimetic, care să prindă mintea magului – se dovedise falsă. De câte ori croncănise, dansase şi bătuse în tobă şamanul, pentru a înlătura mana ostilă? De câte ori încercase Wex şi jumătatea lui mai bună să între în legătură mentală cu

juttahatul încătuşat?

De douăzeci de ori, de când Bertel adusese agentul pământesc soţiei sale! Şi totul în zadar! Magul rămânea echivoc şi succint. Cerea, în principal, înapoierea echipamentului furat. Wex aflase puţine lucruri importante despre maşinărie, în interogatoriile lui anterioare. Atinsă de o demenţă protectoare în această privinţă, Norocoasa nu credea că Wex reuşise să-l facă pe mag să dezvăluie doar câteva amănunte obscure.

La sfârşitul primei luni petrecute în palatul Puhjola, în timp ce se aşternuse iarna nordică, devenise evident că Wex Creierul nu va reuşi să-l tragă de limbă pe mag. Ceea ce însemna decăderea lui Wex la rangul de bufon. În această calitate, provoca doar amuzament sau exasperare. Dar măcar îi stabilise o poziţie la curte. Era ca un câine spitz care latră la umbra lui.

În ianuarie, în timpul sărbătorii zăpezii. Norocoasa se decisese să-l lase pe Wex să examineze maşinăria. Fără îndoială, magul cunoştea cuvintele care ar fi pus dispozitivul în funcţiune – dar magul rămăsese tăcut. Bineînţeles. Pământeanul nu reprezenta o ameninţare pentru suveranitatea Norocoasei sau pentru planurile ei private. Poate Wex (sau jumătatea lui mai bună) puteau să se împiedice de o metodă de a porni maşina. Ca urmare. Într-o zi geroasă, două sănii trase de cai ieşiseră din palat, către poarta Zig-Zag.

Un drum îngust, acoperit, din complexul de clădiri al palatului, cotea spre stânga, apoi spre dreapta, după aceea, din nou, brusc, spre stânga, înainte de a pătrunde într-o piaţă largă, din care porneau străzi mult mai largi, către oraşul Sariolinna.

În partea exterioară a porţii, statui uriaşe din gheaţă stăteau de pază, susţinute de vrăji-mana şi de gerul amarnic. Una era a unui războinic cu trăsăturile lui Bertel, ţinând ridicată o spadă lucitoare. Cealaltă o reprezenta pe Norocoasa, înaltă de cinci metri, în armură de gheaţă, cu o coroană bizară din ţesătură de gheaţă, ce sugera un tort de nuntă, cu trei nivele. Secera pe care o agita făcea aluzie la originea ei cerească şi la recolta sa: fiice şi prosperitatea unei planete. În după-amiaza finalului sărbătorii zăpezii, peste două zile, dacă nu va fi furtună, acele statui urmau să mărşăluiască greoi de-a lungul bulevardului Sariola către portul învecinat, unde focuri de artificii vor exploda deasupra capetelor, stropind zăpada cu culori. Statuile vor

tropăi pe fiordul îngheţat, acoperit cu alb. De-a lungul unui şir de stâlpi pe care atârnau fantome de steaguri, în timp ce pe ţărm şamanii dansau şi băteau în tobe, pentru a împinge statuile înainte. Spectatori beţi vor urmări cât de departe pot fi conduse statuile de gheaţă. Până la stâlpul galben, până la cel verde, poate până la cel albastru? Sau, anul ăsta, chiar până la cel violet? Indiferent de locul în care s-ar fi oprit imaginile Norocoasei şi a consortului ei, urmau să rămână acolo până când fiordul se va dezgheţa, iar ziua scufundării lor va oferi alt motiv de rămăşaguri.

Sculpturi mai mici din gheată sau zăpadă se aflau răspândite ici. Colo, pe strada Katarina, care străbătea oraşul în diagonală, şi pe care o parcurgeau acum săniile. Un bard, cu o harpă cu corzi din gheaţă. Un ţap în două picioare, cu trăsături omeneşti. Un peşte uriaş, stând în echilibru pe coadă. În afara clădirilor din lemn. Acoperite de zăpadă, lămpi ornamentale portabile, din fier forjat pe trepiede, cu felinarele umplute săptămâna aceea cu ulei în flăcări. Sănii trase de cai, cu tălpici elastice, pentru a aluneca uşor pe zăpada lunecoasă, bătătorită. În spatele lor se grămădeau schiori. Sănii grele, încărcate, încercau să capete viteză cât mai mare, fiind împinse cu picioarele. Cârmacii lor răcneau avertismente. Cerul amiezii era, spre nord, ca turcoaza, ce se transforma treptat în roz. Iar dunga, de culoarea perlei, a secerii cereşti, mai că se odihnea pe culmile munţilor. În alte direcţii, cerul era sumbru, funebru. Curând, urma să fie iar după-amiaza nopţii.

Clopoţeii sunau. Se auzeau chemări de corn. În sania din faţă, împreună cu Norocoasa, călătoreau Wex, Bertel şi Linqvist, toţi înfăşuraţi în blănuri. Sania de escortă transporta paznici în haine albe, căptuşite, de iarnă, şi pe generalul pazei, Viktor Aleksonis, care se deosebea de ceilalţi prin haina verde, cu pieptul împodobit, şi prin bicornul stacojiu cu cocardă din pene (ce semăna cu pălăria unui amiral din vechime, sau a generalului Napoleon Bonaparte). Cine a fost ăsta? (A pierdut un război într-o iarnă, într-o ţară înzăpezită).

Trecătorii aplaudau în timp ce trecea regina Norocoasa. Îşi izbeau mănuşile. Răsuflarea li se transforma în aburi. Uralele deveneau astfel vizibile în aerul geros. Şi tăcerea ar fi fost vizibilă.

Pumnale de gheaţă atârnau de streşini. Copacii purtau creste

complicate din brumă îngheţată. În lumina felinarelor, Piaţa Norocoasei părea plină de săbii sticloase, înalte de câţiva metri, care se ridicau dintr-o fântână arteziană, de parcă îngheţul, în urmă cu trei luni, ar fi avut loc într-o clipă. De fapt, fuseseră făcute de un sculptor mana.

Un individ ciufulit, slab, ţâşni din spatele fântânii, cu poalele hainei fluturând. Se opri în lumina ce se scurgea din partea de sud a cerului.

— Glăsuiesc! Glăsuiesc!

Norocoasa făcu semn de oprire. Caii intrară într-un troian scund, pentru a se opri. La o sută de metri, istericul delira:

— Am glăsuit soarele. Nu-l vedeţi răsărind din gheaţă? Gheaţa se topeşte! Şerpii au îngheţat soarele!

Bineînţeles că nu era un glăsuitor. Niciun glăsuitor – nici măcar unul ca Tycho Cammon – n-ar fi încercat să comande soarelui. O încercare atât de inutilă ar fi reprezentat o încercare imposibilă – şi un risc de a se autodistruge, de a-şi sfâşia muşchii. Şi muşchii minţii, totodată.

Privirea omului se aţinti asupra săniilor.

— Vedeţi regina? Regina neagră, regina întunericului! Unde se ascunde regina blondă, regina soarelui? Suntem toţi morţi aici! Eurile noastre adevărate trăiesc în soare!

Norocoasa se ridicase, încremenită de cuvintele lui nebuneşti.

— Eurile noastre sunt în lumina soarelui şi regina însorită este regina adevărată!

Aiurelile lui o afectaseră profund pe regină.

— Daţi-i lumină nebunului! strigă ea.

În sania care o însoţea, patru paznici se ridicară ca un singur om, îndreptând asupra individului pistoale şi puşti cu raze.

— Staţi!

Se răzgândise.

Dar lumina e mai iute decât cuvintele. Fusese deja pornită. Haina istericului ardea. Acesta gemu, se prăbuşi.

— De ce ai făcut asta? se răţoi Norocoasa la mareşalul Aleksonis.

Părea că lângă omul prăbuşit înflorise, în zăpadă, un tufiş cu flori-de-sânge. Nu, era chiar sânge. (Iar acum, când e prea târziu, vrea să discute cu omul mort. Informaţii: Paula Sariola a fost odată, blondă. După ce a stabilit contactul cu entitatea ukko, părul i-a devenit, pentru totdeauna, negru precum

cărbunele).

— Deja a ajuns la Lebădă, strigă Aleksonis. Nu mai poate insulta regina noastră!

Norocoasa se aşeză lângă Bertel.

— Sfântă mana, probabil că a ştiut, în starea lui de nebunie. Poate ghicise.

(Să ştie ce? Să ţinem minte asta).

Prinţul privea cadavrul.

— Pare atât de uşor să mori… într-o clipă urli la cer, iar în cealaltă îngheţi…

— Nu deveni melancolic. Bertel! Jură-mi că n-o să fii!

— Nu voi fi, o asigură el. Cum aş putea? zâmbi el, silnic. Iubita mea nu mă lasă să plâng.

Săniile porniră mai departe.

După ce străbătuseră oraşul şi merseseră un timp în afara lui, ajunseră la o fortăreaţă din fiord. Ziduri joase, solide, înconjurau a insulă mică. La câteva sute de metri de ţărmul care controla apropierea dinspre vest în portul Sariolinna. Vizitiii grăbiră caii pe lunecuşul de lângă un debarcader îngheţat, apoi pe un strat de zăpadă. Cornurile răsunară, în timp ce săniile se apropiau.

Blocuri de granit se grămădeau în jurul unei porţi zdravene de fier, cu o deschizătură în formă de ureche.

Generalul Aleksonis părăsi sania, pentru a şopti ceva în pâlnia de metal, având grijă să nu-şi lipească buzele de ea. Se auzi zăngănit de lanţuri. Scârţâind, poarta se deschise încet, alunecând pe rotite, de-a lungul unor şine curbe, înfipte în podeaua de piatră.

În curtea întunecată, şase santinele stăteau înlemnite în poziţie de drepţi. Zăpada cădea peste ele. Fiecare soldat avea o armă cu proiectile, cu baioneta pusă. Bineînţeles că stăteau înlemniţi. Cine altfel, în afară de nişte soldaţi din lemn, ar fi rămas înveşmântaţi de zăpadă? Santinelele aveau mărime naturală şi purtau pălării mari, cilindrice, care semănau mai mult cu nişte cutii ornamentale decât a capete albe. (Se numesc chivăre, Creiere). Cizme înalte până la genunchi. Uniforme de culoare închisă. Care ar fi putut fi albastre, cu fireturi, ce puteau fi portocalii, care se iveau prin zăpada depusă de viscol. Neaua ce acoperea curtea arăta perfect netedă, fără urme de paşi, până la sosirea cailor şi săniilor, precum şi a pasagerilor care

coborâră. Mai rămăsese un pic de lumină, dar stelele scânteiau deja deasupra. Vizitiii aprinseră felinare puternice. În locul celor ale paznicilor înveşmântaţi în alb.

— Atenţie! lătră generalul.

Santinelele din lemn erau deja ţepene, în poziţie de drepţi.

(Alt fel de atenţie, dragul meu...).

Cei şase soldaţi începură să fie atenţi. Înlemnirea se relaxă. Îşi izbiră cizmele, îşi scuturară hainele şi pantalonii. Apoi chivărele, îndepărtând zăpada. Ţevile puştilor fură ridicate şi coborâte. Santinelele nu mai erau din lemn. Ci oameni vii, care respirau. Nori de aburi acopereau figurile lor întunecate.

— Brr, e frig!

— Brr, e miez de iarnă!

— Ger să-i cadă bilele unei maimuţe pootarane.

— A unei maimuţe din lemn, nu?

(Informaţie: o maimuţă e o structură triunghiulară din alamă. Susţine o piramidă din proiectile sferice de fier care pot fi lansate dintr-un tun mare, primitiv. Pe vreme foarte geroasă, alama se contractă mai mult decât fierul, din cauza coeficienţilor diferiţi de dilatare şi contractare ai metalelor respective. Uneori, bilele cad. Soldaţii nu par a cunoaşte acest lucru. Exemplu de limbaj fosil). Santinelele erau fosile de un alt gen: oameni care fuseseră transformaţi nu în piatră, ci în lemn – lemn care devenea flexibil precum carnea, la comandă. (Pe insula Pootara, naţionaliştii negri fac puzzle-uri maimuţă din lemn, ca şi sfere, cutii. Puzzle-maimuţă este numele unui copac ghimpos. Cuvintele se topesc, se amestecă). Wex era impresionat de această garnizoană fermecată?

— Cine vine?

— Doamna Norocoasa.

— Majestatea voastră!

— Domnule general!

Paturile puştilor loviră zăpada. Norocoasa salută soldaţii cu un semn al mâinii.

— Oameni puternici, îi spuse ea lui Wex. Foarte puternici. Nici tâlharii umani, nici juttahaţii nu pot pătrunde în fortăreaţă rămânând nevătămaţi. Nu crezi?

Wex găsi dificil să n-o creadă.

— Oameni puternici. Oameni de lemn.

Regina făcu semn spre donjonul ce se înălţa în curte,

încununat, într-un colţ, de un turn scund.

— De două ori pe atâţia aşteaptă înăuntru. Priveşte!

Pe crenelurile joase ale zidului gros patrulau două siluete. Fortul revenea la viaţă. Lumina se scurgea pe zăpadă din mai multe ferestre ale clădirii principale, cea către care se îndrepta grupul care părăsise santinelele ce umblau de colo-colo.

— Oameni din lemn, repetă Wex.

Lucru perfect adevărat, dar, de fapt, ce voia ea să spună?

— Cum au fost făcuţi?

— Ai auzit de Tapper Kippan?

(Seniorul Pădurilor. Un longeviv. Castelul lui se află la două sute de kei la sud-vest de Punctul de Asolizare.)

Wex dădu din cap, nerăbdător, iar regina râse.

— Amândoi aţi auzit! Acesta a fost cadoul pe care mi l-a făcut când a peţit-o şi s-a căsătorit cu…

— Edith, îi suflă Bertel.

— În urmă cu treizeci de ani.

— Treizeci şi cinci.

— Nu, sunt sigură că-s numai treizeci. Sau poate nu. Kippanii cunosc secretele lemnului. Acolo, în pădurile din sud, lucrurile sunt diferite. Aici, un şaman tânăr se caţără într-un copac pentru a căuta pe cer steaua care-i a lui şi numai a lui. Acolo, mănâncă o ciupercă şi devine copac pentru un an şi o zi…

(Afirmaţia ei e confirmată de rapoarte. O ciupercă mutantă trăieşte în simbioză cu un anumit copac, numit mootapu…)

— Dacă faci transfuzie de sevă în sângele unui om, acesta poate fi transformat în lemn insensibil. Care devine, mai târziu, flexibil…

Norocoasa se uită la Wex.

Se apropiau de uşa donjonului. Wex îi arătă, cu o mişcare a capului, pe Aleksonis. Cel ce dăduse ordin soldaţilor din lemn să devină mişcători.

— Nu-i nevoie de un glăsuitor să facă asta? (Comanda poate fi memorată în avans?) Comanda poate fi memorată?

— Comandantul fortăreţei mele este un glăsuitor. Sau ar trebui să spun că a fost? Nu un glăsuitor major, bineînţeles. Doar căpitan. El şi oamenii lui formează o unitate. Intră în acţiune de îndată ce apare un intrus. Aceeaşi sevă curge în sângele tuturor. E în stare să-i glăsuiască pe toţi pentru a-şi face datoria, inclusiv pe el.

— Vreţi să spuneţi că s-a oferit voluntar pentru un asemenea mod de viaţă? (Oare isii cunosc această metodă de a controla oamenii?)

— Te asigur că au vise foarte plăcute, în perioada când sunt din lemn. Şi vor trăi foarte mult.

— Soldaţii din lemn sunt supuşi?

— Şi fără teamă. Un copac e greu de rănit. De ce n-ar fi loiali mamei veşnic tinere a Kelevei? De ce n-ar fi, Wex? Cei cincizeci de soldaţi de lemn ai mei sunt nişte persoane deosebite…

— Sunt convins.

Dacă ar fi vorbit la fel de mult şi despre maşina universală… Despre ce dorea de la ea…

Căpitanul stătea în uşa donjonului, cu o lampă, cu ulei, deja aprinsă. Uniforma lui de-un albastru închis avea fireturi stacojii şi aurii. Un smoc de pene purpurii se înălţa într-o parte a chivărei sale, iar pe partea din faţă a acesteia se afla o placă de argint, pe care era gravat un copac stilizat. Purta diagonală şi sabie. Figura lui, lipsită complet de păr, avea o aluniţă vizibilă, de-o nuanţă deschisă, brun-roşcată.

— Doamnă, totul e în regulă, ca de obicei.

— Mulţumesc, căpitane Bekker.

— Fortăreaţa e în siguranţă. Maşina isi e în siguranţă. E bine că avem o maşină importantă de păzit. Dar mă întreb: ce trebuie să facă maşina? Mă interesez pentru situaţia în care ar începe să producă, din senin, ceva.

— Face orice, căpitane. Orice-ţi doreşte sufletul. Şi, deocamdată, adăugă ea, supărată, absolut nimic. Spune-mi, căpitane Bekker, ce ţi-ai dori?

Ofiţerul se gândi mai mult din respect, decât pentru a-şi chinui creierul.

Lovi teaca sabiei cu mâna înmănuşată şi zise:

— Sunt soldat, doamnă. Aş dori arme mai isteţe, mai evoluate, mai viclene.

(Un lucru nepotrivit. Isii par a menţine un echilibru stabil al stimulilor şi răspunsurilor în târgurile pe care le fac cu rasa umană. Împotriva cui ar putea fi folosite aceste arme mai viclene, dacă nu împotriva şerpilor?)

— Tu şi oamenii tăi sunteţi cele mai bune anne alo mele, căpitane. Campionii mei.

Norocoasa devenise amabilă.

Ofiţerul oftă.

— Nu suntem folosiţi niciodată ca războinici. Un luptător speră să ajungă erou…

— Nu vreau să pierd niciunul din soldaţii mei minunaţi.

(Sunt sigur că regina înţelege acest echilibru al puterilor. Că nu trebuie schimbat. De aceea îşi ţine de-o parte soldaţii din lemn).

Bekker spuse:

— Visele reprezintă răsplata mea, o recompensă cu adevărat somptuoasă. Totuşi mi-ar plăcea să am o mustaţă mare. Când sunt treaz, la datorie. O mustaţă ţepoasă, care să arate foarte milităroasă.

Norocoasa îşi înclină capul, părând a înţelege asemenea ambiţii. Îşi strânse blănurile lângă trup şi tremură. Înţelegând aluzia, ofiţerul se întoarse şi conduse grupul regal în holul donjonului, unde se aflau drapele.

— Aveţi bucătărie? întrebă Wex.

— Bineînţeles, răspunse Linqvist, a cărui perucă pudrată arăta ca o pălărie de zăpadă. Dar nu vom rămâne peste noapte. Dacă nu decide altfel regina.

În interiorul clădirii era mai frig decât afară. Într-un cămin masiv din piatră fuseseră înghesuiţi buşteni din lemn de mentă.

— Aşteptaţi aici, zise generalul Aleksonis paznicilor care-i însoţeau.

— Pot să aprind focul cu pistolul, domnule? întrebă unui din ei.

Aleksonis făcu semn că nu.

Din hol pornea o scară de piatră. Mai multe coridoare scurte se întindeau la parter. La capătul unuia aştepta un soldat cu un felinar.

Grupul intră într-o cameră cu pereţi groşi, luminată de lămpi cu ulei. Ferestre înguste tăiau felii adânci în zidul lat, formând dreptunghiuri subţiri de întuneric. Trei santinele stăteau în poziţie de drepţi, în uniformele lor albastre şi cu chivăre înalte, ţinând în mâini puşti cu baionete puse: gardă de onoare pentru un aparat globular, din alamă, ce se afla pe o placă scundă din marmură neagră.

Wex se uită la maşinăria isi.

O sferă largă, pe un suport rotund. În vârful ei stătea în echilibru o sferă mai mică, de dimensiunile unui cap omenesc.

Deasupra acestui cap se afla un fel de nod metalic, de mărimea unui pumn. O mulţime de protuberanţe asemănătoare acopereau flancurile aparatului, parcă invitând la manevrat la răsucit. Până la un anumit punct, ansamblul semăna cu o sobă pântecoasă. Din alte puncte de vedere, cu un tors obez, fără picioare, cu şolduri voluptoase, cu braţele reduse la nişte cioturi, iar capul înzestrat cu mânere. Totul din aliaj de alamă. Cu o mulţime de butoane, excrescenţe şi umflături de mărimi diferite. Ce te invitau să te joci cu ele.

(Dragul meu, e modelată după figura umanoidă din mijlocul unui set Mandelbrot cu iteraţii infinite. Acest set se conţine pe sine în sine şi tot aşa la nesfârşit. Asta nu poate fi maşina universală.)

— Obiectul ăsta nu-i o înşelătorie? întrebă Wex. O escrocherie?

Norocoasa izbi cu cizma în podea, ca pentru a zdrobi o asemenea idee.

— Cu siguranţă, nu! Dar dacă ai atât de puţină încredere… Dacă asta-i sugestia cea mai bună pe care-o poţi face… Atunci de ce m-am obosit să te aduc aici?

— Îmi pare rău, dar verificăm toate posibilităţile. (Poate conţine în ea esenţa unei maşini universale, iar orice lucru ce poate fi fabricat se aflâ memorat, ca abstracţiune, în maşina aceea.) Nu ştiu de unde cunoaşteţi că funcţionează. Chiar dacă v-au spus isii aşa ceva – de ce v-ar fi spus? Chiar dacă magul confirmă această afirmaţie, de ce sunteţi sigură că spune adevărul? Maiestatea voastră, adăugă el, cu diplomaţie.

(Să presupunem că acest model Mandelbrot conţine o urzeală de nano-asambloare la scară moleculară, programate să construiască un dispozitiv general de fabricare, de dimensiuni considerabile. Instalaţia de producţie trebuie să fie mai mare, poate mult mai mare. Cred că aceste asambloare vor fi eliberate din container şi vor consuma materialele neorganice din jur. Specific că-i vorba de materiale anorganice, pentru că altfel dispozitivul ar reprezenta un pericol de moarte pentru cel care va activa instalaţia şi, poate, pentru privitori.)

— N-ar putea fi o capcană? se întrebă Wex.

— Sigur că nu, replică Norocoasa. Isii de bronz o folosesc. Spune-i cum am făcut rost de ea. Spune-i de ce suntem siguri că este ceea ce susţinem.

În sfârşit!

(Materialul consumat poate fi orice, dacă nano-asambloarele pot descompune şi recompune atomi individuali.)

— Spune-i, generale Aleksonis. Înainte să îngheţăm toţi…

Iar generalul începu să povestească, fudulindu-se, ceea ce produse, probabil, o deformare a detaliilor.

Cu trei veri înainte, o navetă se prăbuşise pe un tărâm neospitalier, la câteva sute de kei nord-vest de Sariolinna. Un teren foarte neospitalier. Nomazii de pe o zonă întinsă fuseseră martori la acea coborâre. După o săptămână, ştirea ajunsese la palatul Puhjola. Naveta nu putea fi a oamenilor, altfel cucii ar fi pălăvrăgit de zor. Aparţinea isilor. Evident, fusese scoasă din circulaţie. Pierduse legătura cu baza? Şerpii nu aveau idee unde se afla? Fusese trimisă o expediţie armată, cu o navă cerească, sub comanda generalului. (Mai târziu s-a aflat de apariţia unui ukko al isilor pe cerul din sud.)

Aparatul străin coborâse într-o zonă vălurită, mlăştinoasă, străbătută de fâşii de pădure. Mulţi copaci nu aveau la dispoziţie teren solid în care să-şi înfigă rădăcinile. Acestea se întindeau de-a lungul solului se răsuceau, din ele creşteau ramuri care le sprijineau. Când bătea vântul, mănuchiuri de trestii ascuţite ca bricele se legănau de colo-colo, capabile să taie carnea unui om. Ideal era să nu expui pericolului niciun petec de piele. Era vară şi căldura devenise insuportabilă, relată Aleksonis.

Nori de ţânţari umpleau aerul. Vârfuleţi şi băutori-de-sudoare, muşte-înţepătoare şi pişători-în-ochi zumzăiau şi bâzâiau. Oamenii generalului purtau glugi cu voaluri din tifon. Mănuşi şi cizme din piele tare. Foarte cald, cu asemenea veşminte! Vederea îţi era tot timpul tulbure din cauza transpiraţiei şi a negurei de ţânţari. Puteai nimeri uşor într-o baltă cu apă neagră, împuţită, ascunsă de covoare de muşchi din care creşteau ferigi. Sau călca în mlaştini mişcătoare. Mănunchiuri de fân ude îţi împiedicau mersul, ca părul încâlcit de culoarea ghimbirului, al unor giganţi care fuseseră înghiţiţi de noroi şi se sufocaseră. Straturile de frunze cărnoase erau alunecoase ca grăsimea. Aerul gemea de polen. Un strat de polen şi praf de turbă acoperea bălţi în care pluteau băşici otrăvitoare. Totul – plante, insecte, pământ, aer şi apa plină de mucegai – se agita din cauza activităţii în timpul scurtei perioade toride a verii,

producând putregaiul viitor.
Dacă n-ar fi observat naveta din aer – într-un culcuş de puieţi zdrobiţi – n-ar fi găsit-o niciodată.
Nava cerească asolizase pe o movilă, doar la câteva kei distanţă. Când regiunea fusese îngheţată, în trecut, un râu cursese pe sub gheaţă şi depusese pietriş, iar zona rămăsese, din fericire, stearpă. Doar la câteva kei de locul prăbuşirii. Chiar şi aşa, oamenii lui Aleksonis avuseseră nevoie de vreo două ore să traverseze mocirlele. (Călătoria fusese chiar atât de groaznică?)
Juttahaţi ai isilor de bronz, în uniforme murdare, alcătuiseră un cordon, întins de pază în jurul navetei, folosind orice avantaj oferit de copacii deformaţi şi bălţile camuflate. Luptaseră aprig, sinucigaş, ca berserkii – cu raze arzătoare şi gloanţe explozive, iar în cele din urmă cu cuţite lungi, pentru a respinge intruşii. (Oare juttahaţii fuseseră şi ei chinuiţi de vârfuleți şi pişători-în-ochi, de foame şi de sete?) Omorâseră doi din oamenii generalului (doar doi?) şi răniseră un al treilea, înainte de a fi distruşi de raze, gloanţe şi batoane de dinamită.
Pilotul juttahat supravieţuise la bordul navetei, printre fragmentele epavei, dar cu ambele picioare rupte şi alte răni. Muşte-sugătoare se aşezaseră pe plăgi, ca nişte bandaje vii. Muşte moarte acopereau podeaua. Pilotul se afla într-o stare de spirit ciudată, semăna cu unul drogat cu ciuperci. Maşina din alamă – chiar asta – era prinsă de podea cu şuruburi bine strânse. Juttahatul rănit se agăţase de baza aparatului, rugându-se la el ca la un zeu dolofan fără figură, fără membre, dar cu multe umflături. Sau poate pilotul confunda încărcătura cu un stăpân isi de bronz, încolăcit într-o grămadă rotundă. Juttahatul clinchetea şi şuiera în limba lui, apoi în kalevană, ca şi cum zeitatea ar fi înţeles şi un limbaj şi celălalt.
— Fiind în stare să faci orice aparat dorim… fie pentru a găsi ce-i pierdut, noi ne-am pierdut… fie pentru a urca şi coborî în salturi… fie pentru a controla mana… fie pentru a găsi… fie… (Aleksonis îi imita vocea, iar ochii Norocoasei sclipeau.)
Juttahatul părea că nu-şi dăduse seama de sosirea generalului şi a oamenilor lui. Din rugăciunile neomului către drăcovenia ca o sobă, Aleksonis dedusese că aparatul putea produce orice. Sau măcar o gamă largă de obiecte bizare.
Când începuseră să desprindă zeul lui de podea, pilotul

luptase aprig, părând că înnebunise. (Luptase în halul ăla de slăbiciune?) Se agăţa de proeminenţe. Limba îi atârna, făcea spumă la gură. Deschizăturile glandelor erau umede. Aleksonis împuşcase străinul în cap, dându-i lovitura de graţie.

Avuseseră nevoie de şase ore să-şi ducă prada în siguranţă, dincolo de capcanele mlaştinii.

Ar fi sacrificat isii o navetă pentru a-i juca Norocoasei o festă? Şi-ar fi prăbuşit nava într-un loc atât de îndepărtat, unde n-ar fi venit nimeni, dacă nu se întâmpla să-i vadă nomazii?

Umflăturile, măciucile alea invitau la răsuciri, la manevrări.

Wex se apropie de maşina inertă şi-şi puse palmele pe ea. Nici cea mai mică mişcare, nicio vibraţie. Răsuci un buton, apoi altul. După aceea, un al treilea. (O adevărată multitudine de comenzi – dacă nu-s doar decorative. O multitudine de podoabe. Poate trebuiesc răsucite simultan?)

— Poate trebuiesc răsucite simultan…

— Aiurea! spuse Norocoasa. Cum să se înghesuie în jurul ei şaizeci de oameni? Înţelesul atâtor proeminenţe este că nu trebuiesc folosite. Sunt puse doar să zăpăcească. Să încurce folosirea maşinii de cineva neinstruit. N-ai o idee mai bună?

— Poate contează ordinea în care trebuiesc răsucite. (Aproximativ o sută douăzeci de butoane, mici şi mari, luate câte o sută nouăsprezece, apoi câte o sută optsprezece, etc., până la două. Rezultatul reprezintă un număr mare de combinaţii, necesitând mii de ani pentru a le executa pe toate.)

Norocoasa rânjise:

— Poate tu şi jumătatea ta mai bună vreţi să staţi aici, cu soldaţii mei de lemn, să verificaţi? Va dura ceva timp… Cu câteva secole în urmă, am studiat matematica, la bordul navei noastre pentru minerit.

— Poate că nu aceasta-i metoda cea bună, o aprobase Wex.

Şi se întorseseră la palat.

Lumina lumânărilor, concentrată de oglinda-mana, scălda capul magului. Ceara topită se strânsese în nisip, lângă candelabru. Camera închisorii se încălzise puternic. Şarpele se răsucea, aproape că răsturnase juttahatul ce-l purta. Şuiera continuu. Aerul puţea a grăsime şi a câine ud.

— Lumină pe orice! cânta Jack, după care făcu o pauză şi zise:

grăbeşte-te, şarpe. Răspândeşte lumină.

— Cum se porneşte maşina? întrebă Norocoasa, privindu-l batjocoritor pe Wex înainte de a repeta întrebarea.

Oglinda-mana din mâna lui Paavo Serlachius era plină de curcubee în curcubee ce se roteau. Brusc, vârtejul spectral se stabiliză. Oglinda arăta limpede trăsăturile lui Jack. Jack cel de acum.

Un moment mai târziu o figură mai tânără.

Apoi una şi mai tânără.

După aceea figura unui copil uscăţiv.

Un prunc.

Un foetus.

— Acum ştiţi răspunsul.

Vocea juttahatului era slabă, dar răzbătea din ea o urmă de triumf batjocoritor.

După aceea, un foetus mai timpuriu.

Norocoasa dădu din picior, nervoasă. Serlachius scutură oglinda-mana şi scuipă pe ea.

— Crukk-crukk-crukk, croncăni şamanul.

— E băiatul pe care cel mai bun dintre servitorii noştri l-a sădit în pântecul fiicei tale, regină Paula, spuse juttahatul.

— Da, strigă Jack.

Un foetus mic, simplu, plutea acum în oglindă. Dacă devenea un embrion – dacă devenea o blastulă – dacă se întorcea chiar la începuturile sale, ce efect ar fi avut asupra tânărului?

(E timpul să intervii, Creiere! Desparte şarpele de sclavul lui. Împinge sclavul folosind tai-chi. Se va prăbuşi ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate. Înlocuieşte-l cu noi doi. Ţine şarpele astfel să nu te poată muşca. Va fi şocat şi va încerca să te controleze.)

— Majestate, zise Wex, aruncându-şi pelerina şi arătând gol în sticlirea galbenă a îmbrăcăminţii din piele de şarpe.

— Wex! se răţoi Bertel. Acoperă-ţi goliciunea în faţa soţiei mele! Acoperă-te imediat!

Norocoasa îl privi neîncrezătoare pe pământean câteva secunde, înainte s-o apuce râsul. Zăpăcit, Wex îşi smulse peruca neagră, creaţă, de pe cap. Fâşiile adezive se desfăcură, lăsând să se vadă două discuri de oţel, de mărimea unui bănuţ, implante în partea dreaptă a craniului său depilat. Îţi ţinu peruca în faţa vintrelor, ca pe un tufiş de păr.

— Ce înseamnă asta? reuşi să întrebe Norocoasa. Care-i înţelesul unui asemenea gest?

Şi izbucni în hohote.

Măcar foetusul din oglindă încetase să se micşoreze, să se simplifice. Magul isi se agită, cu privirea aţintită asupra lui Wex. (Simte costumul. Îl recunoaşte. O ştie pe Anni. Trebuie să arunci peruca. Şi să acţionezi.)

Vocea din cap îl convinse pe Wex. Se aruncă spre şarpe şi spre purtătorul acestuia. Şoldurile se încordară. Muchiile mâinilor se ridicară. Antebraţele se întinseră. Întregul corp se îndreaptă, se răsuci.

Jack dansa o imitaţie caraghioasă a lui Wex, ajutându-l.

Ameţit, juttahatul alunecă. Încet, Wex îl eliberă de greutatea şarpelui. O izbitură în piciorul neomului, iar acesta se prăbuşi pe nisip. Sclavul şarpelui nu făcu nicio încercare de a se ridica. Wex ţinea bine magul în strânsoare.

Aşa era? Costumul de piele devenise alunecos.

Wex îşi încordă muşchii, mărind puterea din bicepşi, tricepşi, pectorali, flexori. Cu toate acestea, trupul şarpelui continua să alunece.

Îşi adună toate puterile, devenind un grup de muşchi. Un miros aspru, uleios, îi năpădi nările. Bule de lumini colorate pocneau în faţa ochilor lui. Juttahatul prăbuşit se zvârcolea sinuos pe nisip, gemând.

(Pretinde că eşti un juttahat ce aude vocea stăpânului şi se supune voinţei acestuia. Că devii juttahat. Isiul să fie zeul tău. Pielea de şarpe să-ţi dirijeze mişcările. Deschide un canal în minte. Eu o să te păzesc.)

Pielea magului se sfâşia.

Cădea.

Magul se înălţă, şuierând ca o mulţime de pisici furioase. Masa lui alunecă din strânsoarea lui Wex. Se ridică, lăsându-l să strângă un tunel încolăcit de piele lepădată, să scoată aerul din el, să-l sfărâme. Magul se prăbuşi pe nisip, târându-se pe perne. Îşi recăpătă eul vechi. Solzii nou apăruţi sclipeau plini de eleganţă. Literele modelate din ruginiu şi ocru erau clare, ieşeau în evidenţă. La prima vedere. Numai la prima vedere.

Şarpele cel mare năpârlise violent. (Prematur.) Bucăţi de piele moartă atârnau ici, colo. Iar magul se rostogolea, încercând să le desprindă.

O fâşie de solz nou se răsuci, alta se rupse, iar pielea arăta ca şi cum ar fi fost însemnată cu o emblemă urâtă, în formă de mână.

Isiul se crispă. Capul se întoarse să-şi vadă trupul. Avea pupilele negre din nou, dilatate şi lucitoare.

— Am fost rănit, se văită juttahatul, lovind nisipul cu palmele. Am fost mutilat!

Şarpele se încolăci, pentru a ascunde semnul în formă de mână, de pe flancul lui. Urma mâinii lui Wex. Ce să facă acum cu pielea desprinsă, care atârna, ascunzându-i şalele? Să i-o ofere Norocoasei, ca smintire? Cel puţin am extras ceva din isi. Chiar eul lui.

— Crukk, crukk, croncăni şamanul, iar preotul-mana se uită la Wex cu ironie.

Norocoasa îl privea pe pământean, oscilând între veselie şi furie. Prima dispoziţie predomină. Ce rost avea să dispui de un bufon care străbătuse drumul de la Pământ până acolo, dacă nu te amuzai?

— Faliment total, Creiere, spuse ea. Să nu mai încerci să fii moaşă!

Râsul ei răsună, izbindu-se de ziduri.

(Adică să nu încerci să smulgi copilul din mama lui.)

— Îmi dau seama, spuse calm Wex. (Dragul meu, suntem mai bine plasaţi ea agent pe lângă această persoană în calitate de nebun.) Mulţumesc pentru sfat.

Jack – juttahatul impostor – îndrăzni să-i ia lui Wex pielea moartă a şarpelui. O mototoli şi o puse în alcovul în care obişnuia isiul să doarmă. Scuipă în urma ei. Lumânările începuseră să fumege, arse aproape până la capăt. Magul se văită, cuprins de dezgust faţă de sine. Wex se grăbi să-şi recupereze pelerina, apoi peruca.

28. Acolo Unde Se Aflase Înainte O Statuie

Peştişor începuse să-l simpatizeze pe Roger Wex pentru că acesta obişnuia să-şi vorbească lui însuşi, aşa cum făcea şi ea.

Făcându-şi confidenţe sieşi, Peştişor rezolva enigma despre oameni şi se liniştea pe ea însăşi. Fiind mititică şi nearătând mai în vârstă de paisprezece ani – poate cincisprezece, dacă voiai –

era complexată. De la întoarcerea Jattei, Peştişor observase că Eva începuse s-o trateze aproape ca pe un egal. Îi preţuia opiniile. Dar acum, de când venise la palat şi fiul Jattei, ei bine…

Peştişor ţopăia şoptind de-a lungul arcadei Pasajului arcuit al Parfumurilor, care găzduia o farmacie cu plante şi un laborator pentru prelucrarea zibetei, extragerea glandelor anale ale ţapilor arctici şi a moscului din prepuţul taurilor de tarandra – un monopol Sariola. Aerul era rece, dar ameţitor. Intenţiona să-l găsească pe Jack Pakken, care umbla la întâmplare prin palat. Putea să fie cu Jatta, cu Anni sau cu amândouă, dar ar fi preferat să-l găsească pe Jack singur.

Şi nimerise peste Wex.

Pământeanul stătea pe piedestal, la picioarele statuii, luminate de felinare, a mamei lui Peştişor. Reprezentarea era de două ori cât mărimea reală, îmbrăcată regeşte şi alcătuită din pietre albe şi negre, îmbinate ca un puzzle pootaran. Nu o tablă de joc, ci un trup de joc. Peştişor ştia că statuia putea fi desfăcută şi montată în două figurine feminine mai mici, în câteva ore. O statuie albă, una neagră. Una din gemene simpatică, a doua perversă.

Peştişor merse tiptil, cu cizmele ei cu vârfuri ascuţite, în spatele lui Wex (care avea pelerina verde şi peruca neagră, cârlionţată). Scăpase de paznicul ei plictisitor, Max, care încerca, uneori, să se ţină după ea, de parcă ar fi fost cu adevărat o fetiță numai pentru că semăna cu o fetiţă. Cum să fie răpită Peştişor din inima palatului Puhjola, în miez de iarnă? Nu purta un cuţit ascuţit la centura tunicii? Probabil că şi-ar fi pus aceste întrebări sotto voce, dacă Wex n-ar fi mormăit destul de clar:

— Ce vrei de la maşină? Ce vrei, Norocoasa Sariola?

Wex nu vorbea chiar cu sine. Se adresa statuii, dar probabil că al doilea eu al său îl întrerupse.

— Niciun pic de intimitate, asta-i problema, nu se putut împiedica să nu comenteze Peştişor.

Wex se întoarse:

— Prinţesă Peştişor?

— Te deranjez? întrebă ea, căţărându-se pe piedestal lângă el, ghemuindu-se cu genunchii la bărbie. Nu vreau să te plictisesc, domnule Wex, adăugă ea, privindu-l cu sinceritate în ochii căprui.

Pleoapele lui se închiseră, ca şi cum ceva din el se ascundea sau încerca să-l împiedice să se uite în ochii ei.

— Mă zgândăreşti, murmură el. De ce?

— Treci prin momente frustrante, nu-i aşa?

Îşi netezi coama coafată şi aranjă o şuviţă desprinsă.

— Am putea fi prieteni. Adică şi eu am probleme. Nu mă deranjează să-ţi spun. Pentru că-s mică. M-ar dori vreun peţitor ca mireasă, m-ar iubi, când arăt ca un copil?

Wex strânse din buze.

— Unii bărbaţi de pe Kaleva ar face-o, tocmai din cauza asta.

— Sau poate doar ar pretinde... îl căutăm pe Jack. Îmi pare bine că te-am găsit pe tine.

Jack crescuse iute şi zdravăn, nu ca ea. Jack era opusul ci şi, drept urmare, o fascina. Cu toată puterea lui mana şi aspectul viguros, era dezavantajat. Nu ajunsese la maturitate. Rămăsese încă un copil. Se asemănau şi se deosebeau. Jack ştia totul despre palatul subteran al isilor de bronz. Sau măcar ceva. Un adevărat erou. Ca un erou, o salvase pe sclavă, chiar dacă Anni era doar o ţărancă, dar ce importanţă avea asta?

— Vorbeai cu statuia, domnule Wex. Bănuiesc că-i o schimbare a felului de a-ţi vorbi singur. O statuie nici nu-i de acord, nici nu refuză. Doar dacă nu-i o persoană care a fost transformată, prin glăsuire, în statuie.

Aruncă o privire spre figura din piatră a Norocoasei: un obraz dolofan alb, celălalt negru.

— Ce vrei de la maşina ta, dragă mamă? Asta te-a întrebat domnul Wex.

Trecu un hamal, legănând pe cap o tavă cu plăcinte aromate hessane. Peştişor scoase iute cuţitaşul ei ascuţit, de parcă ar fi vrut să alerge după el şi să-şi taie o porţie. În loc de asta, se răsuci şi înfipse vârful lamei într-o adâncitură subţire din rochia de piatră a mamei sale, acolo unde albul întâlnea negrul. Când Peştişor îşi trase mâna, cuţitul rămase înfipt. Fata răsuci cu grijă lama. O dată. De două ori. Apoi cuţitul căzu şi zăngăni pe pavaj.

— Doreşti să-ţi zgârâi numele pe genunchiul mamei tale, prinţesă?

— Nu. Să-ţi spun ceva care ar putea să te intereseze – pe tine, cel alcătuit din două fiinţe.

Îi explică teoria ei despre statuia care se afla la capătul Pasajului Parfumurilor: că existau două statui într-una, că

aceasta putea fi transformată într-o pereche de variante mai mici, alăturate. Pe piedestal era loc suficient pentru două. Evident, trebuia s-o demontezi de la cap, altfel partea de sus ţi-ar fi căzut peste picioare. Nasul trebuie scos primul, ca să ai de unde porni. Sau una din urechi se putea răsuci şi trage afară. Mai degrabă o ureche, albă sau neagră.

— Ca să ajung la ureche, trebuie să mă ridici, domnule Wex. Vrei? Şi vrei să-mi povesteşti despre Pământ, în timp ce lucrez? Îţi promit să-ţi spun ce-şi doreşte cel mai mult pe lume mama mea. Mi-a spus pe când eram cu adevărat o fetiţă, să mă sperie. Multă lume nu-i suficient de atentă. Pot să-ţi spun o mulţime de lucruri ca şi cum mi le-aş spune mie.

— Nu putem să vorbim, pur şi simplu, despre Pământ? Trebuie neapărat să demolăm o statuie?

— Oh, o să vezi că asta-i o parte din visul mamei.

Un măturător trecu prin pasaj, trăgând un târn. O spălătoreasă se grăbea în direcţie opusă, cu o legătură mare, albă, bombănind la o fetiţă ce se ţinea după ea, pe care nu putea s-o vadă din cauza unei a doua legături.

— Ridic-o! Nu scăpa rufele, că te snopesc!

— Oamenii vor crede că intenţionăm să demontăm statuia. Ce altceva am putea face aici, domnule Wex?

Wex şovăi.

— Ar putea avea legătură cu alte cercetări ale mele…

— Ţine-mă mai bine!

Wex mări strânsoarea pe şoldurile lui Peştişor. Statuia fusese, dezmembrată până la piept. Bucăţile cu crestături, din piatră netedă, fuseseră aşezate în două grămezi. Într-o parte cele albe, în alta cele negre. Răsucirea şi tragerea urechii stângi reprezentase, într-adevăr, punctul de pornire al demontării. Peştişor evalua cu pricepere calitatea izometrică a componentelor statuii, sucind, rotind, împingând, trăgând. După fiecare captură, Wex o cobora, pentru a depune altă bucată minusculă în grămada respectivă, apoi o ridica iar. O fată cu adevărat pricepută, chiar dacă putea să-l vâre în belea. Avea dreptate, între ei era o legătură. Simţea. (Fereşte-te!)

Şi, în timp ce o ridica şi o cobora, lucru uşor pentru cineva care-şi exersa fizicul în mod ştiinţific, conform unui program zilnic, îi povestea despre locurile lui de baştină.

— Ce număr uriaş de locuri pare că are Pământul! îşi exprimă

el opinia. Nu-i de mirare că oamenii rămân aproape de casă!

— A călători nu înseamnă neapărat risipă de resurse şi poluare.

— Şi atâtea limbaje! Teribil de zăpăcitor! Cum de nu-i înghesuială? Ah, de aceea nu mâncaţi animale! N-a rămas loc şi pentru ele.

— Nu, am lăsat spaţiu şi pentru animale, dar strămoşii noştri au distrus mare parte din ţesătura vieţii.

— Aha!

Altă piesă se desprinse. Web o coborî pe Peştişor, care aşeză bucata, după care fata fu ridicată iar.

— Visezi despre Pământ sau despre locurile de aici, domnule Wex? întrebă ea.

— Ei bine, partenerul meu rămâne activ în timp ce dorm. Aşa că domină. Visele mele oglindesc activitatea lui. De obicei joacă şah de unul singur, aşa că asta visez. Dar e bine. În mod normal, visele încearcă să rezolve problemele în mod simbolic, nu-i aşa?

Sărmanul de tine! comentă ea, răsucindu-se pentru a-şi schimba poziţia. Eşti puternic, dar ai devenit mai blând decât fusesei când ai venit la curte. Presupun că eşecul înmoaie un om, dacă nu-l distruge. Nu că ai fi eşuat! Peştişor ar trebui să-şi dea una peste gură!

Jos, apoi iar sus.

Wex îi mărturisi despre încercarea lui zadarnică de a folosi îmbrăcămintea din piele de şarpe – zadarnică din cauza năpârlirii isiului, iar ea chicoti, apoi îşi spuse:

— Trebuie să mă împrietenesc cu Anni, e foarte important…

— Te rog să faci asta!

— Şi să-ţi spun ce am descoperit? Ah, asta-i o răsucire dificilă. Cu siguranţă statuia asta a fost montată de un pootaran!

Acum puteau lucra alături, stând pe piedestal, iar demontarea se făcea mai iute. Ajunseseră la şolduri.

Tovarăşul lui Wex îl chinuie? Nu, era bine să nu fii singur. Probabil că juttahaţii simţeau acelaşi lucru, dar într-un fel mai puternic, mai imperativ. Un sprijin, deşi uneori zăpăcitor, mai ales din cauza ultimului aspect. Nu era adevărat că se ticnise. A ajuta o fată zglobie nu însemna un lucru excentric, în circumstanţele respective, ci un gest simbolic.

— Ai dreptate, îl aprobă Peştişor.

— Visul mamei tale, îi reaminti Wex făgăduiala.

Cum se făcea că dintre toţi oamenii de pe Pământ el fusese ales să capete o reţea în cap? Cum fusese Roger înainte de a deveni Roger-plus, cu o minte suplimentară?

— Făceam parte din Pol-Pac, îi explică Wex. Din Poliţia Păcii, care ajuta poporul, zise el, aproape încurcându-se în limbă. Popor Pol-Pac, repetă el, de parcă ar fi imitat un cuc. Fiecare ar trebui să se ajute singur.

— Aşa cum te ajută pe tine cealaltă jumătate?

— Poporul şi poliţia ar putea fi acelaşi lucru.

Fata văzu o piatră albă care trebuia zgâlţâită, pentru a putea fi scoasă.

— În minte, Peştişor.

— Iar acum mintea e în tine. Simetric.

O piesă albă şi una neagră, prinse între ele, ca nişte mâini.

Numeroşi locuitori ai palatului Puhjola trecuseră pe lângă ei (unii de mai multe ori) în timpul orei de care avuseseră nevoie să demonteze statuia Norocoasei. Indiferent dacă-i priviseră (sau nu), nu interveniseră. În cele din urmă, pe piedestal rămaseră două grămezi de piese.

Timpul trecea mai iute acum. În timp ce Peştişor scotocea prin mormanul negru, sperând să găsească o fostă bucată de umăr sau obraz care să facă parte dintr-un picior mai mic, Wex crezu că descoperise cum să înceapă statuia albă. Dar vai, intuiţia nu-l ajuta de loc. Aşa că începu să aşeze piesele albe una lângă alta, pentru a alcătui un strat de bucăţi de piatră, pe care să-l poată privi tot deodată.

— Domnule Wex! îl chemă Peştişor.

Mâinile lui continuau să aşeze piesele.

— Roger!

— Optzeci şi opt de piese, de optzeci şi şapte de ori înmulţit cu optzeci şi şase, îşi spuse el.

— Mama mea visează să se regăsească. E convinsă că ukko a copiat-o, că această copie s-a întors la părinţii ei, pentru că avusese părul blond, iar apoi acesta devenise negru, ca tuşul. Crede că se află încă în ukko, sănătoasă şi veselă. Sau într-o parte a ukko-ului care s-a desprins de acesta. Aşa cum ea s-a desprins de ea însăşi. Vrea să găsească partea aceea şi pe ea însăşi…

Wex o privi neatent.

— Visez, prinţesă. Visez. Văd o tablă şi optzeci şi opt de piese de şah albe, din piatră, de forme diferite, dar nu foarte deosebite. Câte patruzeci şi patru de fiecare parte. Componenta mea umedă e absorbită de joc. Cum să joci cu piesele albe împotriva celor albe, dacă nu te concentrezi cu adevărat? Visez. Da, te aud. Visez şi sunt treaz.

Peştişor se enervă:

— Fii atent, Roger! E ceva cu adevărat important!

— Soldaţii de lemn din fortăreaţă sunt atenţi. Eu sunt atent. Suntem. Ne gândim cum s-o facem pe Norocoasa la fel. Cum să pornesc mecanismul care s-o strângă la loc.

Mâinile lui răsuceau piesele netede din piatră. Umbra lăsată de acestea părea să-l enerveze. Încercă s-o îndepărteze.

— Sunt Roger Wex din Pol-Pac, prinţesă. O persoană din popor.

Ea dădu tristă din cap. Trase pieliţa de la unghie, muşcând o bucată.

— Ce înseamnă asta? întrebă cineva în frac, cu perucă albă. Unde-i statuia?

Şambelanul Norocoasei privea neîncrezător piedestalul gol, mormanul de piese negre, stratul neted de pietriş alb care aproape că împiedica intrarea în Pasajul Parfumurilor. Pe Wex ce stătea în genunchi şi pe Peştişor, în picioare lângă el. Cineva povestise despre escapada lor, sau sosirea lui Linqvist fusese o simplă întâmplare? Şambelanul părea a se strădui să stabilească o legătură între statuia lipsă şi stratul de pietre albe şi mormanul de piese negre.

— Ei bine, spuse Peştişor, asta e… ne-am gândit… Aici ar trebui…

— Da, domnişoară.

— Să fie două statui, nu una! concluzionă ea în grabă.

Şambelanul se agita ca o pasăre greoaie, cu o dungă stacojie în jurul mijlocului. Apucă în mâna cu mănuşi din piele de ied un fragment neted, negru, şi se uită la el.

— Regina, murmură el.

De parcă ţinea o cupă neregulată şi propunea un toast.

— Cred că-i o bucată interioară, spuse Peştişor, care observase protuberanţe pe toate feţele.

— Murdărie.

Linqvist pronunţă cuvântul încet, aproape uimit.

— Murdărie.

Cuvântul cel mai apropiat de „obscenitate” de care îi permitea să se apropie simţul lui de decenţă.

— Ce sperai să găseşti înăuntru, domnişoară Peştişor? O bijuterie? O hartă? Cheia de la o uşă secretă? Să pui totul la loc, cum a fost! îi spuse el lui Wex. Chiar dacă va dura tot restul zilei şi toată noaptea!

— O să fac regina la loc, acceptă pământeanul.

Câţiva spectatori se apropiară, intrigaţi.

— Chiar dacă va dura toată noaptea, ai înţeles?

— O să-l ajut, spune iniţiatoarea trăsnăii. În cazul că va dura mai mult de-o noapte…

— Nu, domnişoară Peştişor! Vă rog să mă ascultaţi şi să plecaţi în altă parte!

— O să reuşim, asigură Wex spaţiul gol dintre Peştişor şi şambelan. Eu şi eul meu interior. Îndată ce vom aşeza pietrele negre. Îndată ce vom vedea întregul model. Un sculptor le-a făcut. Sau o sculptoriţă.

— Vă rog, domnişoară Peştişor!

Peştişor se simţi foarte ocupată. Posedată de un impuls de a declanşa evenimente.

— La revedere, îi spuse ea lui Roger Wex şi plecă.

Felul lui Jack de a trăi în cuibul isilor de bronz implicase alergări la întâmplare prin tunele, croindu-şi drum iute (dar fără să se ciocnească) în camerele cu lumină galbenă, grote, ateliere, cripte, holuri, locuri de hibernat, grădini subterane, crescătorii de purcei în care fătau scroafe uriaşe, un hangar ce găzduia o navă cosmică… Juttahaţi copii, în haine aurii din lame elastic, mergeau cu el, ciripind şi silabisind. Curând, avusese dreptul să poarte acelaşi costum, dar nu se împrietenise cu niciunul dintre tinerii străini, nici nu-i înţelesese ca lumea. Durase un timp până îşi dăduse seama că acei tineri alergau alături de el din loc în loc – locuri perfect familiare lor – nu numai pentru că alerga el şi-i făcea şi pe ei să alerge, ci pentru că voci din capul lor le spuneau să-l imite, pentru ca, la rândul lui, să ajungă să-i imite şi el.

— Ţi-am lipsit? îl întrebă, în cele din urmă, Jatta.

— Sigur că mi-ai lipsit, răspunse el, devenind iar un copil cu ochii măriţi de curiozitate şi îngrijorare. Tu n-ai fost acolo! Doar

Anni. N-am plângând. Am alergând prea mult ca să plâng.

Perspectiva lui Jack asupra vieţii cu isii şi juttahaţii se strângea asupra ei înseşi, evenimentele din cele şase luni anterioare se adăugau celor din ultimele săptămâni. Era un amalgam de tânăr şi copil, mândru de creşterea şi puterea lui, dar temător că va fi lăsat singur – care se distanţa el însuşi atât de repede, încât putea alerga prin starea de adult, putea fugi de lume fără să fi fost cu adevărat în ea, cu excepţia unei fulgerări lungi cât un somn, care-i lumina, în mod egal, toată experienţa. Viaţa se încolăcea în jurul lui, aşa cum se ghemuia un copil. Şi totuşi se îndrepta în viteză spre un viitor precipitat.

— Plângând, alergând, îl imită Anni. Nu mai vorbi ca juttahaţii. Asta ţine de trecut.

— Îmi vine în amintire cuibul.

Iar amintirile lui alcătuiau un întreg cu prezentul, se încolăceau în jurul lui, încercuindu-l.

— N-ai vorbit aşa cu regina. N-ar trebui s-o faci nici cu mama ta. Am încercat să-l obişnuiesc pe Jack să vorbească precum oamenii, îi spuse ea Jattei. Chiar dacă interpretul juttahat discuta cu el altfel, când studia copilul. Chiar dacă n-am avut parte de educaţie nici eu.

Educaţie. Părinţii ei. Spera să se întoarcă la ferma din care o răpiseră juttahaţii?

— Nu cred că ne stânjenim una pe alta, Anni, se grăbi Jatta s-o asigure. Absolut deloc!

Camera Jattei, cu două paturi, părea încă destul de spaţioasă. Mai multe oglinzi mari atârnau pe pereţi, peste tapiseriile din ţara pădurilor, deschizând ferestre în camerele reflectate, cu paturi comode, noptiere, măsuţe de toaletă şi mai multe perechi de scaune (pe unul stătea Jatta, pe celălalt Anni, iar Jack îngenunchease pe covor, lângă soba masivă). Prin fereastră se vedea întunericul iernii şi oarecare sclipire a zăpezii şi stelelor – perdelele fuseseră trase de-o parte, oferind alt spaţiu, unul geros. Lumina lămpii era blândă.

— Acasă? întrebă Anni. Sclava trupească a juttahaţilor să se întoarcă acasă, pentru a fi primită cu bucurie? Mai bine ar fi murit, mai bine ar fi murit! îi aud deja. Îmi pare rău, îi spuse ea în grabă Jattei. Mă refeream la mine, nu la tine.

— De altfel, care casă? Jack s-a întors acasă, din moment ce nu fusese niciodată aici?

Pentru cea mai mare parte a vieţii flăcăului, casa fusese cuibul mare, subteran, al şerpilor şi slujitorilor lor. Strălucirea luminii de culoarea caisei, aerul plăcut, şuierături şi plescăituri ce păreau întâmplătoare – şi un lot personal în plantaţia hidroponică a străinilor, cu unelte furate sau cumpărate. Magul care iniţiase proiectul privind seducerea unei fiice Sariola lipsea, capturat chiar de Norocoasa, o revanşă perfectă, dinte pentru dinte. Era chiar acel mag care se afla în pivniţa palatului, tăcut şi evaziv. Manevrarea băiatului miraculos nu putea fi făcută nici măcar parţial de Jarl, impostorul – juttahatul cu minte proprie – din cauza stării sale de muribund. Alt mag isi preluase sarcina, folosind purtători de cuvânt…

…după cum află Jatta de la Anni şi fiul ei, care-şi spuneau povestea zi după zi, ca doi cuci ce relatau versiuni oarecum diferite ale evenimentelor.

În cuibul isilor de bronz fuseseră, iniţial, şase magi mana, ce aveau cornițe ascuţite. Rămăseseră cinci, la vreo patruzeci de şerpi şi de o sută de ori pe atâţia juttahaţi.

— Ca la câinii care au stăpân, spuse Anni, motivaţia juttahaţilor de a trăi le este dată de isi. Un ţel impus. Îţi dai seama că am fost supusă unui tratament asemănător din partea lui Jarl, pe când purtam costumul din piele de şarpe, deci îţi dai seama cu ce plăcere mi-am făcut datoria!

Veşmântul respectiv fusese făcut dintr-o piele năpârlită a magului (cel care se afla acum în temniţă), vrăjită-mana de către demnitar.

— El a făcut ca Jarl să reuşească…

Mândrindu-se cu faptul că-i o minune – un fel de isi onorific – viitorul iubit al Jattei se lăudase faţă de Anni cu talentele sale („sunt un privilegiat”). Se părea că magul condusese conceperea lui Jarl aruncând o vrajă, răspândind mirosuri, acoperind femela juttahat cu un amestec de zemuri despre care visase. Femelele juttahaţilor, din care se aflau cam o sută în cuib, nu arătau prea diferite de masculi când purtau uniformă. Anni nu ştia dacă lucrurile stăteau la fel când nu purtau haine. Nici Jack. Rudenia nu avea mare importanţă la juttahaţi, deşi sarcina şi naşterea reprezentau nişte experienţe. Toţi juttahaţii erau rude pentru copiii în veşminte din lame elastic, auriu. Voci interioare le conduceau comportarea, iar urmaşii creşteau repede. După ce Jarl se născuse – fiind de pe atunci o ciudăţenie

– operaţii chirurgicale suplimentare şi mesaje-mana îi dăduseră o formă convingător de asemănătoare cu o fiinţă umană. („Nicio mirare că s-a prăbuşit după ce l-ai sariolazat! Era atât de artificial!”) Magul, învăţătorul lui Jarl, educase imitaţia de cm din momentul în care acesta nu mai auzise voci ajutătoare. Îl îngrijise. Iar când crescuse, îi dăduse o păpuşă cu care să se joace – pe Anni.

Care fusese intenţia magului? Să fure darul unei fiice regeşti? Să producă un soi de hibrid uman care putea manevra mana, dar se afla sub control isi? S-o saboteze pe regina Norocoasa?

Isii aveau rareori motive simple. Şi nu toţi împărtăşeau aceleaşi idei, motive sau metode.

Mentorul lui Jarl era cunoscut sub numele de Imbricatul, ceea ce însemna suprapunere, deşi solzii magului nu erau aşezaţi, spre deosebire de alţi isi, ca ţiglele pe un acoperiş. Mai degrabă numele se referea la motive ce acopereau, parţial, alte motive. Poate că Imbricatul avusese un motiv de se lăsase închis în pivniţa de sub palatul Norocoasei. Poate încerca să atragă voci în mintea lui – voci omeneşti, care să-i povestească despre Norocoasa, despre planurile ei.

Magul care îl supraveghease pe Jack în lipsa Imbricatului era cunoscut de băiat şi Anni drept Brille-Estivan, Cea care doarme vara – ca un semn de recunoaştere în nume a solzilor lustruiţi care vor acoperi ochii fără pleoape, ca nişte oglinzi mici. Când îşi acoperea ochii negri, solzii luceau, reflectând în mic ceea ce ochii nu mai vedeau în mod obişnuit.

Brille-Estivan era o luminescentă, o maestră a fosforescenţei, care putea ilumina întunericul până când obiectele pe care le privea străluceau. Cine ar fi fost mai potrivit pentru a împărtăşi lumină minţii băiatului iute? În timp ce Imbricatul fusese, în principal, un văzător al somei, un adept al trupului.

Dar Jack poseda o voinţă proprie, iar supravegherea lui Brille-Estivan era mai slabă decât ar fi fost cea a Imbricatului. Poate cei doi şerpi erau rivali. Sau metoda de lucru a lui Brille-Estivan se deosebea de cea a Imbricatului.

— Faptul că am fost cu Jack m-a salvat, probabil, să înnebunesc complet, declară Anni.

Ţinut sub pământ, dar altfel lăsat de capul lui, Jack crescuse în pace. Se împrietenise cu Anni, care-i spusese basme despre nakki răutăcioşi. Se amestecase printre juttahaţii tineri, care

creşteau şi ei iute, cu un simţ mai sigur al scopului interior, Supunându-se obligaţiilor. Care era scopul lui? îşi antrenase talentele elementare. Oprirea luminii – spre încântarea lui Brille-Estivan, care îl considera ceva între un protejat şi un căţel pe care îl dresa. Chemarea vântului sau îngheţului. Grăbirea fiinţelor. Creşterea forţată şi înflorirea unor flori albe, cerate.

Când Norocoasa o trimisese pe dezvirginata Jatta să se descurce singură în pădurile de la sud de Marele Fiord, un cuc o îndrumase pe nefericita prinţesă spre o colibă bine înzestrată – aşa cum alt cuc a ajutase să-l găsească pe Jarl cântând lângă lacul mic de lângă Lokka. Slujitorii Imbricatului pregătiseră adăpostul acela pentru ea? Se asiguraseră că avea provizii pentru toată iarna? Dacă ştiuseră unde se afla Jatta, de ce n-o răpiseră şi n-o duseseră la cuibul isilor de bronz, la sud-est de Punctul de Asolizare să nască acolo băiatul?

— Ai fi putut păţi ceva din cauza şocului, sugeră Anni. Mirosurile din cuib ar fi deranjat copilul care nu se născuse încă…

Imbricatul, cel din pivniţă, ştia perfect care-i fusese planul. Sau urmase mai multe planuri parţiale? Ideea lui de plan se deosebea de noţiunea umană de plan – semănând, poate, cu defectul Norocoasei. Cu capriciile de felul celui de a-şi abandona fiica însărcinată în pădure, în prag de iarnă.

— Poate mama ta ştia de adăpost, spuse Anni. Tu fusesei dintotdeauna o persoană care hoinărea prin pădure. Aşa mi-ai povestit chiar tu. Mama ta a presupus că te-ai putea descurca. Nu dorea ca naşterea copilului sălbatic să aibă loc în apropierea ei.

Jack rânji:

— Sunt sălbatic pentru că am fost conceput şi născut în pădure.

— Şi controlezi natura.

— Oh, Grăbitul meu, nimeni nu avea de unde şti că în tine există o asemenea mana! exclamă Jatta.

Când Imbricatul aflase despre Jack, din pălăvrăgelile cucilor, când aflase că se născuse un descendent masculin al Norocoasei, înzestrat cu o mana majoră, pornise în căutarea băiatului grăbit. Şi îl prinsese în Valea Vorbitorilor. Dar magul îşi pierduse libertatea, iar Brille-Estivan, cea cu scopuri diferite, devenise responsabilă de educaţia lui Jack.

— Până când eu scăpând din cuib.

— Nu mai vorbi cu -ând, Jack, nu eşti un juttahat.

Băiatul purta încă veşmântul strălucitor al acestora.

Un ciocănit în uşa camerei. Două. Trei. De parcă ar fi folosit cineva un cod. Un cod pe care nu-l ştia nimeni.

Peştişor deschise uşa. Năvăli în cameră ca şi cum ar fi fost cuprinsă de crampe. Privi spre Jack, Anni, apoi spre Jatta.

— Mă întrebam dacă aveţi nevoie de ceva. Dacă pot face ceva pentru voi.

— Ai ascultat la uşă? întrebă Jatta. Ai genunchii murdari.

Fiica mai mică şi-i curăţă în grabă.

— Oh, n-am vrut! Sau am vrut? se întrebă ea, îndoindu-şi piciorul drept, să-şi încordeze muşchii.

— Poate te antrenezi să devii cucul local?

Peştişor oftă în mod exagerat.

— Lumea-i plină de mistere, nu?

— Care poartă nume precum Brille-Estivan sau Imbricatul.

— Sau Demon Jack, rânji fiul Jattei.

Câţiva fulgi de zăpadă sclipiră în aer şi dispărură?

— Cred, mărturisi Peştişor, pentru a crea o diversiune, că Roger Wex mă place. Mă întreb ce sfat îmi veţi da… zise ea, adăugând, foarte inocentă: sigur, pot să-i cer părerea lui Evie…

— Sunt convinsă că poţi.

— Dar tu, Jatta…

— M-am măritat deja cu un străin, nu?

— Toate au făcut acelaşi lucru, spuse tristă Anni. În feluri diferite.

— Exact. Cu ceea ce are în cap, Wex este aproape un străin, zise Peştişor, desfăcându-şi un nasture. Oooh, ce bine şi cald e aici!

Se ghemui, aşteptând, pe marginea patului Jattei.

Norocoasa parcurgea galeria cu portrete de la un capăt la celălalt, urmată de Bertel. Zăpada ascundea lumina cerului. Două lămpi cu ulei, pe mese zvelte, cu trei picioare, produceau destulă lumină pentru ca (Norocoasa să-şi poată vedea portretele ei, ale ei, ale ei… Bătrânica sforăia în fotoliu, iar pămătuful din pene de; gâscă, pentru curăţat tablouri – ocupaţia ei de serviciu – atârna în mâna grasă, bătrână.

— Blestemat fie magul! mormăi Norocoasa. E adevărat că

Jack a rezultat din ideea lui. Dacă aş fi ştiut că Jatta e însărcinată, iar copilul ei deosebit... Un prunc-mana! Fruct al pântecului unei Sariola! Fruct din fructul Norocoasei. Legat de mine. Un instrument potenţial pentru a găsi locul ascuns al eului meu adevărat, pentru a găsi locul acela... zise ea, oprindu-se în faţa oglinzii-mana acoperită de ceaţă. Magul ghicise că se putea întâmpla un asemenea lucru. Fie blestemat! Dar Jack este acum cu noi!

— Este, draga mea.

— Trebuie ca maşina să funcţioneze. Să-mi facă un detector. Un dispozitiv de localizare. O antenă-mana. Ceva care să găsească şi să controleze locul în care mă aflu cu adevărat, Bertel.

— Locul în care te afli cu adevărat, repetă e. În copilul ukko-ului. Dacă există unul.

— Crezi că ţicnitul de Kennan ştia, din întâmplare, unde este? Că despre asta vorbea? Ragnar Kennan, de el vorbesc.

— Al cărui fiu l-am întâlnit la gală. Nu-i o familie în care să ai încredere, deşi fiul părea încântător.

— Kennan nu-i un nume care să figureze pe lista oaspeţilor mei.

Păcat că Wex nu mi-a fost de ajutor în privinţa maşinii universale.

Norocoasa chicoti, amintindu-şi de Wex, iar tonul ei deveni vesel.

— Cred că ar trebui să organizăm o întrecere între ştiinţă şi mana.

— Ce vrei să spui, draga mea?

— Să-i folosim pe Osmo van Maanen şi pe Elmer Loxmith, pe cine alţii? Un glăsuitor laureat împotriva unui inginer. Premiul e longevitatea. Evei îi plac amândoi. Vine primăvara, seva porneşte ca de obicei. Van Maanen va înceta să-şi jelească mama...

— Să-i invităm pe amândoi aici, Paula? În acelaşi timp? Ar fi un lucru înţelept?

— Mă gândesc să-i convocăm. De îndată ce dispare zăpada. Nu pot să mai aştept, Bertel! Nu mai pot îndura! Un mag nefolositor, un Wex nefolositor... Cine-i acolo? strigă ea, în pinacotecă.

Bătrâna se trezi – sau încetă să se prefacă a dormi. Agitându-

şi! pămătuful de pene, se ridică şi întrebă:

— Cine-i în galeria de picturi a bunicii? A, dumneavoastră, majestate! Am crezut că aţi ieşit dintr-un tablou!

— Cine-i acolo? Arată-te!

O siluetă înceţoşată se desprinse de lângă uşă.

— Mamă, mamă!

Vocea unei fete.

— Ester?

— Eu sunt, Peştişor, zise fata, apropiindu-se în grabă. Te rog, nu fi rea cu domnul Wex, o să facă statuia la fel cum a fost, îţi promit, chiar dacă va trebui să lucreze toată noaptea! N-a fost vina lui.

— Statuie? Ce statuie? Ce-a făcut neghiobul?

— Statuia neagră şi albă. Din Pasajul Parfumurilor, spuse Peştişor, reuşind să pară că gâfâie, de parcă ar fi alergat tot drumul, deşi venea din altă parte. Eu sunt cea vinovată, mamă. Eu l-am pus s-o facă, deşi, într-un fel, el m-a pus pe mine, pentru că a trebuit să mă ridice, altfel n-aş fi ajuns – nu ţi-a povestit domnul Linqvist? întrebă Peştişor, cu ochii mari. Poate şi lui îi e frică!

— Pălăvrăgioaica mea, vorbăreaţa mea…

— Nu, mamă, Jatta e cu Jack şi cu Anni…

Peştişor îşi acoperi gura cu palma.

— Acum şterge-o, o sfătui Bertel. Am de discutat cu mama ta.

Ceea ce o făcu pe bătrânică să-şi fluture pămătuful spre fată.

— Ce s-a întâmplat cu statuia mea?

Norocoasa era gata să pufnească în râs, sau să se înfurie?

— Am desfăcut-o în bucăţi, mamă, împreună cu el, răspunse Peştişor care, brusc, păru mai tânără decât era. Să vedem dacă putem să facem, din piese, două statui diferite. Mi s-a părut prea mare, după cum arăta. Nedrept de mare.

Cu o urmă de regret în voce…

Norocoasa îşi privi fiica micuţă.

— Când o să te măriţi, declară ea, o să poţi locui într-o casă pentru păpuşi, cu mobilier pe măsură.

— Oh, nu-s chiar atât de scundă, se autolinişti Peştişor.

— Evie, Evie!

Îmbrăcată în cea mai bună rochie a sa, de culoarea vinului de Burgundia, cu cinci piepteni împodobiţi în păr, Eva se îndrepta

spre sala de bal a palatului, una din metodele de a scăpă de nebunie în timpul iernii lungi, întunecoase – chiar dacă fetele Sariola aveau voie să danseze doar între ele, cu şambelanul, maestrul de dans sau cu vreun peţitor aflat în vizită.

— Evie, s-au decis! O întrecere pentru tine! spuse triumfătoare Peştişor. Oricine reuşeşte să pornească ştii-tu-ce te câştigă!

— Oricine?

— Dintre seniorul van Maanen şi Elmer Loxmith.

Eva se relaxă.

— Atunci e în regulă. De unde ştii?

Peştişor dădu din cap, ignorând întrebarea. Un amănunt nesemnificativ.

— Mama o să te anunţe curând. Cum arată Osmo și Elmer? Spune-mi din nou. Iar eu o să-ţi povestesc cum au trăit Jack şi Anni în cuibul isilor…

29. Vremea Tangoului

Când seniorul Osmo van Maanen asolizase, cu nava lui cerească, pe aeroportul înconjurat de ziduri al palatului Puhjola, în prima săptămână a lunii mai, fusese însoţit de Marko, Hannes şi Victor Rintala. Nu şi de Sam Peller.

Sam insistase să rămână la Maananfors. O dată cu începutul primăverii, juttahaţii isilor de bronz apăruseră în zona neutră de la nordul lacului de turcoază. Fusese văzută o pereche de cercetaşi străini. Apoi încă una. Un fermier împuşcase un juttahat. Un juttahat înjunghiase un pădurar. Totuşi, nimic serios. Nume ameninţător. Dar Sufletul bănuitor al lui Sam considera că asemenea simptome nu trebuiau neglijate. Acum, după ce Johanna murise, cineva trebuie să rămână aici.

În timpul iernii, gândurile lui Osmo se concentraseră asupra dorinţei, de pe patul de moarte, a mamei sale. Să nu mori, fiule! Să nu mori niciodată. Cuvintele acelea, relatate de cuc, îl obsedau. Osmo le măcina și le devora, dar nu reuşea să le digere, ca să dispară. Ultimele cuvinte ale Johannei răsunau ca un ecou, multiplicându-se. Osmo le răsucise într-o cosiţă – iar această cosiţă era o funie din părul mamei sale. Ea, care nu avusese mana, îl glăsuia imperativ din mormânt. De fapt, se

glăsuia singur – nu cu propriile-i cuvinte, ci cu ale ei. Să nu mori. Să nu mori niciodată. Ea murise. Dacă n-o asculta, va muri şi el. Atunci moartea ei ar fi fost inutilă. La urma urmei, cine o omorâse, dacă nu el? Se rotea, ca o pasăre-învârtitoare, în jurul soluţiei. Longevitate. Câştigată printr-o manifestare a manei – deşi mana rău direcţionată pusese capăt vieţii mamei sale. Câştigată prin obţinerea unei fete Sariola. Eva, bineînţeles. Eleganta, frumoasa Eva.

Să nu mori niciodată. Cuvintele de care se agăţa erau o pradă sau un răpitor? Cuvintele acestea îi specificau destinul. Funia din părul mamei sale înconjurase capul acesteia de trei ori, cu excepţia momentului când o desfăcea, s-o spele. Pe durata iernii, cuvintele ei de pe patul de moarte îi legaseră, într-un fel asemănător, craniul şi creierul. Începu să-l cuprindă panica la gândul că alt peţitor ar fi putut-o câştiga pe Eva. Bineînţeles că-i era teamă şi de posibilitatea – acea răutate rară – de a deveni zombi. Se dispreţuia pentru o asemenea temere.

Cui să se destăinuie? Cine să-i dea permisiunea finală pentru a îndeplini dorinţa mamei sale? Simţea, într-un fel obscur, că avea nevoie de o aprobare suplimentară, de un impuls în plus pentru a-şi schimba viaţa atât de radical – chiar dacă era timpul potrivit pentru a face asta, altfel ar fi depăşit momentul. Cine să-l sfătuiască? Nu Alvar, care pufăia din pipă, prins în cronicile lui. Nu Sam. Nu, nici Sam.

Să aibă încredere în Elmer?

Să înceapă peţitul Evei prin a se destăinui lui Elmer, care nutrea ambiţii similare pentru el însuşi? Nu că Elmer putea fi imaginat ca rival…

Când prinţul Bertel îl chemă prin comunicator pentru a-l invita – practic, a-l convoca – la Sariolinna. Osmo se duse la Asikkala, pentru a discuta cu Victor Rintala. Da, îi trebuia aprobarea tatălui lui Vivi. Iar fermierul morocănos îi oferise sprijinul.

Ca urmare, Osmo zburase spre nord. Către domeniul Norocoasei, însoţit de tatăl lui Vivi. Victor Rintala reprezenta oamenii de la ţară, aşa cum erau ei, oameni obişnuiţi de pe moşia familiei van Maanen. Marko cel mustăcios, din paza orăşenească, reprezenta Maananfors-ul. Hannes, un adolescent foarte isteţ, servitor, cu o claie de păr blond, zburlit, pe cei din castel. O asemenea escortă dovedea liberalismul minţii lipsite de prejudecăţi a lui Osmo. În călătoria de întoarcere, când Eva

Sariola – Eva van Maanen – va sta lângă el, Hannes urma să se înghesuie în spaţiul pentru bagaje al navei cereşti, acolo unde fusese aşezat cândva un om de piatră, la întoarcerea din Valea Vorbitorilor.

La sosirea în palatul Puhjola, unde mai rămăseseră mormane bătătorite de zăpadă, prin ungherele umbrite.

Osmo fusese reţinut de şambelanul Norocoasei vreo jumătate de oră, pentru ca regina şi consortul ei să-l poată primi cum se cuvine în Cupola Favorurilor.

A favorurilor şi a figurilor. Figuri în mulţimea privitorilor. Figuri pictate pe pereţi. Figuri privind de pe tapiseria sofalelor.

Când Linqvist îl condusese pe Osmo înăuntru, acesta era urmat de Marko şi Hannes, care cărau bustul de marmură albă al unei fete ce se ridica, în semn de rugă – sau, poate, împlinire – dintr-o bază cioplită grosolan. Un dar pentru regină, din parcul cu sculpturi din Maananfors. Nu un dar ostentativ – la urma urmei. Osmo fusese invitat să vină – ci doar un cadou perfect şi unic, care lăsase un piedestal gol în parc. O fată în schimbul unei fete. Carne în schimbul unei pietre. Şi făcând aluzie la victoria lui Osmo asupra lui Tycho Cammon…

…Pe care mutantul Juke Nurmi îl reînviase mai târziu, pentru a o ucide pe Vivi Rintala. Tatăl ei avea o expresie gânditoare, în timp ce mergea în spatele poverii grele, deşi poate îşi ascundea doar uimirea de a se afla în palatul reginei, atât de departe, în nord…

Norocoasa Sariola stăteai regeşte pe tron. Plină de măreţie în rochia-i stacojie împodobită, cu auriu, purtând tiară. Veselă, plină de speranţă. În aşteptare, dar nu aşteptând cu adevărat, din cât îşi dădea seama Osmo. O doică ţinea o fetiţă înfăşurată în scutece vătuite. Bertel îl privea încurajator.

Eva zâmbi fermecător spre Osmo. Eva. Uşa spre visele lui. Piepteni împodobiţi prindeau părul negru, ca pana corbului, care, despletit, i-ar fi ajuns la umeri. Era îmbrăcată într-o cascadă de broderii albe. Osmo se înclină, îndoind genunchiul pe care rozetă din panglici stacojii fusese prinsă din nou.

Un artist bărbos privea de pe o platformă înaltă, cu pensula în mână, de parcă ar fi vrut să înregistreze pentru posteritate sosirea lui Osmo.

Şi alţii priveau. Mulţi alţii.

Osmo observă un pitic diform, din alamă şlefuită, cu roţi în

locul picioarelor, şi un panou ’tronic în piept. Tehnologie din altă parte, nu de pe Kaleva! Ochii, stele roşii. Gura, un grătar. Două antene se ridicau din cap.

Din trupul ca un butoi porneau şase mâini de alamă, cu degete flexibile care se mişcau încet.

Unde mai văzuse Osmo o asemenea maşinărie? Sigur, în galeria pentru exerciţii din clădirea în formă de H, la Loxmithlinna, când îl vizitase pe Elmer, cu câţiva ani în urmă…

Piticul de alamă al lui Elmer. Îl străbătu un fior îngheţat.

Acest pitic artificial era mai bondoc decât, cel din galerie. Deosebit de acela în multe feluri. Mâinile caraghioase ieşind din el, ochii roşii, panoul ’tronic. Tehnologie dintr-o lume exterioară… Elmer aduna asemenea lucruri de pe unde putea.

Inginerul uscăţiv nu se afla în cupola cu frescă. Dacă nu se ascunsese în spatele altor spectatori, pentru a nu fi văzut. De ce s-ar ascunde Elmer? De ce era aici? Se întâmplase, pentru că aşa se întâmplase, că Osmo nu-l anunţase pe prietenul său că urma să zboare în nord. De ce-ar fi trebuit? Elmer verificase nava cerească a familiei van Maanen recent şi spusese că-i în stare foarte bună. Să-l fi anunţat prin comunicator doar din politeţe, ţinând seama că Elmer manifestase un interes stângaci faţă de Eva?

Marko şi Hannes aşezară bustul fetei jos, lângă umanoidul din alamă, la un gest al lui Bertel.

— Mulţumim de o mie de ori pentru dar, seniore Osmo, spuse regina.

Ochii ei înceţoşaţi, din figura tânără, plină, proaspătă, erau chiar atrăgători… Ridică inelul cu rubin, care strălucea pe mâna ei dreaptă, ca şi cum el ar fi trebuit să înainteze şi să-l sărute, dar, în timp ce Osmo ezita, mâna coborî pe genunchi.

— Pentru darul tău mana. Pe care, la urma urmei, mi-l datorezi.

Alvar nu spusese nimic despre faptul că familia van Maanen s-ar fi tras dintr-o fiică de demult a Norocoasei. Osmo arăta, probabil, zăpăcit, pentru că regina continuă, cu un zâmbet amuzat:

— Fără ukko-ul meu, fără drumul spre Kaleva, ce-ai fi fost? N-ai fi fost nimic, Seniore van Maanen! Toţi, în afară de dragul meu Bertel, sunteţi făcuţi de mine. Sau fabricaţi de mine. Nu-i aşa?

— Îţi datorăm toţi recunoştinţă, spuse Osmo, plin de tact.

— Deoarece îmi datorezi mana, trebuie să mă răsplăteşti cu serviciile tale. Iar eu, în schimb, te voi răsplăti cu o fiică a mea, dornică să te accepte, şi cu longevitate, dacă ca reuşeşte. Încă o dată mii de mulţumiri pentru această sculptură drăguţă. O Wikstrom, nu-i aşa? O s-o desfaci şi pe asta în bucăţi, Peştişor? se adresă ea unei tinere Sariola din mulţime, ce păru alarmată de vorbele mamei.

Fata ca un spiriduş îşi scutură capul coafat şi-şi spuse iute ceva.

— Aceasta-i fiica mea Peştişor, Seniore Osmo. Perfect matură şi bună de măritat, cu toată greşeala pe care a făcut-o. Dar te avertizez: nu te lăsa atras de ea în vreo năzbâtie la balul din seara aceasta.

Peştişor roşi. Privi, fără să spună nimic, spre bustul din marmură. Îngrijorat, Osmo se uită iar după Eva. Se ascunsese, timidă, în spatele unui preot-mana solid. Sau, poate, preventiv, pentru a evita vreo răutate în public din partea mamei sale. Eva fusese cea pe care i-o oferise regina ca mireasă, nu? Cu siguranţă că nu pe mărunţica aceea! Ar fi fost o glumă proastă. Cum să capete asigurarea că nu-i aşa, fără să se facă de râs?

— Dacă reuşesc, repetă el.

Îşi dădu seama, că toţi ceilalţi îl priveau. Pe neaşteptate, se simţi, pentru prima oară, diminuat, nu întărit de spectatori. Atitudinea reginei sugera că-i datora ei întreaga lui existenţă şi situaţie – deşi invitaţia lui Bertel fusese prietenoasă, plină de amabilitate. Cum numise şambelanul camera de primire? Cupola Favorurilor. Ajunsese un vânător de favoruri?

— Dacă reuşeşti că glăsuieşti o maşină străină să funcţioneze. Maşina care face totul, a isilor de bronz!

Norocoasa privi provocator spre cel care – precum şambelanul, preotul şi generalul – cunoşteau problemă, şi spre cei care nu ştiau nimic. Lansa o provocare publică. Consortul ei îi puse mâna uşor, liniştitor, pe umăr. Ea se scutură, nerăbdătoare. Nu, se ridica. Regina păşi înainte. Puse mâna pe capul piticului rotofei din metal.

— Maşina mea străină din alamă, zise ea, zăpăcindu-i şi mai mult pe Osmo.

Îmbinarea aceea de mâini metalice, roţi de cauciuc şi lumini pâlpâitoare era cu adevărat o maşină isi?

Ea chicoti, văzându-i uimirea.
— Nu-i asta, dar arată exact ca ea.
Cu cealaltă mână mângâie părul alb, sculptat, al fecioarei de mai mură.
— Cine va fi? Marmura sau metalul?
De parcă ar fi ales între…
…două daruri de la doi peţitori.
Elmer se afla în palat.
Fără să-i fi spus lui Osmo de intenţia lui. Eroii pictaţi pe perete îl deprimau, în loc să-l amuze. Toate figurile acelea se strângeau în jurul lui Osmo, ca şi cum ar vrut să-i smulgă premiul, atunci când ar fi rămas fără suflare – iar el se îngrijorase doar de riscul de a deveni zombi.
— Înţeleg, majestate, că l-aţi invitat şi pe Elmer Loxmith pentru a lupta pentru mâna fiicei dumneavoastră Eva.
Mâna Evei. A Evei. Nu a fetei aceleia, Peştişor. Cum să lupte Elmer? Nu era un glăsuitor, un maestru al manei. Nu putea fi decât un partener de întrecere, cel care pierde. Aceasta trebuie să fie intenţia răutăcioasă a reginei. Era implicată o maşină străină. Elmer avea talent în lucrul cu maşinăriile. Fără îndoială că la baza acestui talent se afla mana. Dar ce comparaţie se putea face între Osmo şi inginer? Sărmanul fraier Elmer, atras aici doar pentru ca regina să-l şicaneze pe Osmo! Inima lui Elmer o să bată puternic. Din cauza dezamăgirii.
Norocoasa se uita la Osmo, cu sprâncenele ridicate.
— Întrebarea este, majestate, dacă Loxmith ştie că am fost invitat şi eu…
Regina zâmbi dulce.
— Acum ştie. Dar aceasta-i primirea ta la palat. Îţi mulţumesc pentru sculpturi. Dacă fata ar putea vorbi, ce-ar spune? Arată ca şi cum ar dori să spună ceva. Poţi s-o faci să vorbească?
— N-a fost vie niciodată…
— Cu siguranţă că Wikström a folosit un model!
Din nou, Osmo fusese prins nepregătit. Regina sugera că, dacă era cu adevărat în stare să comande unei maşini să capete viaţă, atunci ar trebui să reuşească acest lucru mai uşor cu un bust care avea buze, nas şi ochi. Bertel dădu din cap spre el, încurajator. Spectatorii erau încântaţi, dar Victor Rintala strânse pumnii – Victor părea supărat de felul în care fusese primit stăpânul lui. Eva îl privea atentă, aţâţată. Vârful limbii împingea

buza de jos, mişcându-se dintr-o parte în alta.

Nu puteau exista gânduri în marmură, în afară de acelea pe care le investiseră în bust admiratorii, provocate de îndemânarea sculptorului.

Aplecându-se, Norocoasa apucă una din multele mâini ale piticului. Ochii lui roşii scânteiară. Răsună un cântec, al unei voci răguşite ce ieşea prin grilajul gurii.

Secera cerească luceşte deasupra mării
Ca pieptenii din părul tău, şi eşti frumoasă
Deşi te-ai dăruit nu mie. Depărtării.
Dar ţie nu îţi pasă, nu îţi pasă…

Când Norocoasa îşi încetă strânsoarea, piticul de alamă se opri din cântat. Cum reuşise Elmer şmecheria asta? Strângând la un loc bucăţi de tehnică… îl ispitea mult să înmoaie marmura, s-o facă să spună ceva, dar ce-ar fi putut rosti buzele fetei? Am fost eliberată, să-mi împlinesc destinul? Palatul Puhjola era o închisoare privilegiată doar pentru fetele Sariola. Am călătorit pe calul lui atât de departe de Maananfors. Dar Osmo nu parcursese sute de kei călare sau pe apă.

Cum venise Elmer aici? Cu Sania Mării, pe calea lacurilor şi râurilor, apoi de-a lungul Marelui Fiord? Probabil că plecase cu multe zile înaintea lui Osmo. Din moment ce ajunsese primul. Deci fusese invitat primul.

Osmo respiră adânc.

Piatră
Fii oase
Şi carne pe oase.
Buze din marmură
Porniţi
Şi vorbiţi
Din inimă.

Să spună gândurile lui. Propriile lui aspiraţii. Respiraţia sufletului lui.

Buzele fetei de marmură se strânseră. Se desfăcură. Ochii ei sculptaţi rămăseseră încă ficşi, dar gura devenise suplă.

Să nu mori niciodată, fiule. Să trăieşti mult. Să te eliberezi de

destin.

Nu, vocea mamei sale nu putea ieşi din buzele acelea. Fantoma mamei sale nu putea fi vârâtă în acel cap nemuritor din piatră.

Călăreşte pe un cal frumos în Maananfors. Când se va întoarce acasă, va face asta – cu Eva cocoţată în faţa lui, pentru a o arăta orăşenilor pe noua lor castelană.

Ce voce mai potrivită să vorbească de pe buzele acelea ar fi existat, dacă nu cea a Evei? Din nefericire, nu-i auzise glasul de multe luni. În minte îi răsuna vocea răguşită a Norocoasei. Ea era mama care trebuia să vorbească rudelor sale. Ea era cea care putea să-i dea în grijă găinuşa ei.

În Cupola Favorurilor se porni vântul, autonăscut în acea încăpere circulară. Insecte albe cutreierau prin aer. Nu, erau fulgi de zăpadă, care se agitau… Fata cu ochi albi, din marmură, deschise gura mare.

Şi ţipă.

Ţipă fără niciun înţeles – în afară de suferinţă – în timp ce un abur de răsuflare se împrăştia de pe buzele ei.

Zgomotul produs de ea era mai lipsit de înţeles decât un ţipăt. Mai lipsit de înţeles decât guiţatul unui porc înjunghiat. Era vocea cuiva care nu avusese niciodată minte, iar acum era obligat să se exprime.

În cameră se ivise un juttahat. Ce rânjea batjocoritor spre Osmo. Ba nu, un tânăr uman, cu pielea ca scorţişoara, cu păr scurt, negru. Purta uniforma aurie a juttahaţilor. De ce ar umbla un om în haine ca ale sclavilor isilor? Dintr-o dorinţă decadentă de imitare? Pentru a sugera vreo afinitate cu străinii? Vreo asociere secretă?

Cea de lângă tânăr era, probabil, o soră a Evei. Cu păr negru tăiat scurt. O tunică purpurie, din piele de căprioară, presărată cu fâşii colorate deschis…

Să presupunem că tunica ei ar fi fost murdară, zdrenţuită… Să presupunem că figura i-ar fi fost jegoasă, obosită… Cine alta putea fi, în afară de Jatta Sariola, cea pe care o exilase să trăiască printre mutanţi? În timp ce Osmo o recunoştea, tânăra continua să-l privească fără patimă, de parcă s-ar fi uitat la portretul lui. Nu la o persoană.

Sora mai mare a Evei. Înapoi acasă, în palat – după ce trăise cu Juke Nurmi, glăsuitorul mutant. Aşa trăncănise un cuc. Nurmi

încercase să asmută un zombi asupra lui Osmo, după ce fusese zdrobit şi umilit. Unde se afla acum Nurmi? Jatta ştia?

Gânduri ameţitoare dansau în capul lui Osmo. Nu se aşteptase s-o găsească pe Jatta la curte. Cu atât mai puţin ca aceasta să fie prezentă la primirea sa – dacă fusese cu adevărat primit cu căldură, aşa cum îşi imaginase că va fi, din cauza spuselor lui Bertel. Regina o izgonise pe Jatta într-un moment de furie. Apoi, într-un fel, pornise în căutarea fiicei ei rătăcitoare. Faptul că găsise fata aceea aici, părând a se bucura de favorurile reginei, că fusese iertată, şi că Jatta îl privea cu atâta siguranţă de sine, îl uluia. Oare căzuse într-o capcană? Va fi acuzat?

Doar acţionase corect în privinţa Jattei! Prinţul Bertel îl liniştise în această privinţă, când discutaseră, la gală. Trebuia să existe puritate genetică, altfel mutanţii ar fi devenit un lucru obişnuit. Caricaturi de oameni pe o planetă unde caricaturi străine slujeau şerpi şireţi.

Fata de marmură ţipase. Cine era acest tânăr cu înfăţişare de juttahat? Un proclamator începător?

— Jack! strigă regina.

În lumina ce se scurgea prin geamul cupolei se răsucea un vârtej de zăpadă albastră.

— Da, bunico.

— Îl deranjezi pe oaspetele nostru.

Jack.

Demonul Jack.

Jack cel grăbit.

Fiul Jattei, pe care Osmo îl văzuse ultima oară ca băieţel.

Deja adolescent. Crescuse atât de iute... Atât de anormal. Un glăsuitor care putea interveni în cele mai bune realizări ale lui Osmo. Bustul fetei îngheţase din nou, fără ca Osmo să-l fi glăsuit. Îngheţat în marmură. Refăcut. Dacă ar fi fost transformat în gheaţă – ca şi fulgii de zăpadă din aer – cadoul lui Osmo s-ar fi topit încet în faţa ochilor lui, făcându-l să pară caraghios.

Flăcăul iute o respecta pe regina Norocoasa suficient de mult ca să nu încerce asemenea glume proaste.

Să încerce... ceea ce nu s-ar fi spus dacă fiul Jattei n-ar fi reuşit. Osmo fusese surprins neatent. Jack – nepotul reginei – se afla aici să-l testeze? Deodată, totul păru sinistru... şi

intenţionat. O parte din răutatea nebunească, legendară, a Norocoasei.

Capriciul era tăişul perspicacităţii ei. Îl împingea pe Osmo, îl stimula. Bine, atunci să-i salute grosolănia! Şi prezenţa Demonului Jack, şi a lui Elmer, constituiau imbolduri. Trebuia să glăsuiască un dispozitiv străin neanimat fără să aibă o idee clară despre fabricanţii şi originea lui. A concura împotriva lui Elmer însemna un avantaj. A concura era mult de spus. Din moment ce mana lui Elmer se referea doar la aspectele pur mecanice. Aici era vorba de o problemă de pasiune şi putere.

Osmo privi spre Eva, dorind-o. Floarea-de-stea tatuată pe obraz, alta vizibilă pe gât: începutul unei cărări proprii către porţiuni noi, nedescoperite, ale vieţii. Cum reuşea s-o deosebească de amintirea ei. Oare crescuse progresiv în perioada iernii? Când fusese în Yulistalax, acea beţie efemeră, blestemată, provocată de poeta mutantă, îl îndepărtase de Eva, singura demnă de el, după cum el era demn de ea.

— Poţi dansa cu fiicele mele la balul din seara asta, anunţă veselă regina, cu gropiţe în obrajii ci proaspeţi, rumeni. Bine ai venit, Seniore Osmo, glăsuitor laureat! Să ai succes deplin!

Spusese fiice. Nu să danseze cu o fiică. Dacă Johanna l-ar fi aşteptat în apartamentul pe care i-l va indica şambelanul Linqvist răsucind puzzlele ei pootarane, rezolvând probleme şi pe întuneric, doar prin pipăit…

Sala de bal a palatului avea fresce de-a lungul a doi pereţi şi între ferestrele înalte ale celui de-al treilea, ferestre cu perdele din mătase roz, încreţită. Al patrulea zid fusese acoperit, cu excepţia uşilor largi, duble, de oglinzi, pentru a extinde spaţiul şi aşa întins.

În cazul acesta, figurile înmulţite, nu erau de eroi. Sute, mii de parteneri eleganţi, reprezentaţi în trompe l'oeil, dansau, rotindu-se dar rămânând pe loc. Femeile fictive purtau rochii de bal lungi, decoltate, iar bărbaţii fracuri sau uniforme minunate. Parchetul era din lemn tare, de sylvester nordic. Blocurile lui, în forma unor urme de paşi stilizate, aveau culori alternate, portocalii şi albastru intens. O mulţime uriaşă de urme, prinse una de cealaltă, ce se întindeau înainte şi înapoi. Părea, când priveai cu coada ochiului, că printre dansatori se deschidea o alee destul de largă către privitorii plini de speranţă ce rătăceau

prin sală. Urmele de paşi se întindeau, în perspectivă, în podeaua iluzorie de dincolo de zid.

Candelabrul cu lustre prismatice era luminat de lămpi cu acetilenă. O masă lungă, pentru gustări, oferea chifle cu stafide, găluşte, prăjituri cu cremă, carne de porc şi de peşte-săritor, tăiată felii, limbi de vită în aspic, gâşte, căprioare şi cârnaţi, rinichi şi momiţe fierte, de viţei de tarandra, precum şi lichioruri şi sucuri – dar nu bere sau alcooluri tari. Regina nu dorea erupţii de nebunie la balul ei.

Muzica, bineînţeles, era tango în cheie minoră, potrivită pentru făcut curte în public. Nici urmă de bătut sălbatic în tobe, ţipete şi făloşenii, ca la Ziua Norocoasei, cu o scară înainte. Loxmith inserase, în mod inteligent, un tango în piticul lui dolofan din alamă – care „arăta asemănător" cu acea maşină străină pe care urma s-o vadă. (I se spusese dinainte lui Elmer de asemănare? Sau fusese o întâmplare?) O melodie ce vibra pătrunzător, plină de dor şi tristeţe, dirijând manevrele lente ale dansului, în timpul căruia străinii puteau deveni apropiaţi, deşi intimitatea putea să pară foarte decentă.

Domina un ritm clar: chum! chum! chum! De când apăruse regina, şambelanul supraveghea protocolul. Linqvist cel uscăţiv – cu o perucă pudrată de curând şi o haină nouă, de culoarea caisei – ţinea două evantaie, unul roşu şi unul albastru. Orice bărbat şi femeie puteau dansa de două ori succesiv. Când şambelanul deschidea evantaiul albastru, bărbaţii aveau voie să invite femeile. Când îl deschidea pe cel roşu, era dreptul femeilor.

Maestrul de tango conducea sufletele. El şi cei patru orchestranţi – un acordeonist, un violonist, un chitarist şi un baterist – purtau pantaloni strânşi, negri, şi cămăşi de dantelă. În plus, maestrul avea rozete din panglici argintii la genunchi şi o cravată cu buline. Un bărbat solid, atrăgător, de vârstă mijlocie, cu păr vălurit, pe cale de a încărunţi. Un uşor strabism la un ochi sugera un suflet sentimental, potrivit cu vocea lui plăcută de bariton. Privirea lui saşie părea că priveşte altă scenă, nu cea din sala de bal – nu extinderea în trompe l'oeil a sălii de bal, ci o zonă ideală, îndepărtată, la un ţărm distant al fericirii imposibile.

Cânta două cântece, apoi înainta în sală, pentru a fi disponibil ca partener la runda doamnelor – cânta în timp ce dansa – după

care se înapoia să-şi interpreteze melodiile lângă cvartet.

De ce nu plecăm
Înainte să începem
Să ne îndrăgostim?
Am scăpa de chin
Două inimi zdrobite…

Maestrul era, cu adevărat, un glăsuitor minor, un om care împrăştia emoţii triste, tandre. Sentimentele lui puteau captiva sufletul oricui, până când cântăreţul părea că devine purtătorul lui de cuvânt, vocea lui proprie – şi vocea, care se auzea, a fiecăruia din cei prezenţi. Cum să se lase cineva cuprins de sălbăticia furiei, poftei şi dispreţului, când cânta maestrul?

Un sunet de acordeon, un bubuit de talgere, o vibraţie finală a chitarei. Aplauze.

Venise timpul să se adreseze lui Elmer, care o condusese pe Eva de pe ringul de dans şi se întorcea la capătul camerei, să pălăvrăgească împreună cu Lyle Melator. Până atunci, Elmer şi Osmo schimbaseră saluturi formale, semn al unui armistiţiu stânjenitor ce se păstra între cei doi prieteni – ajunşi acum rivali.

De data asta, Elmer se dichisise. O jachetă cafenie, bine croită, cu revere albe şi mulţi nasturi din alamă. O vestă verde ca mazărea. Pantaloni potriviţi. Ce elegant arăta! Poate hainele aparţinuseră seniorului Henzel şi fuseseră păstrate în vreun dulap din camera bărbatului paralizat…

Când Osmo se apropie, Lyle Melator se strecură discret în direcţia bufetului, lăsându-l pe Elmer să se descurce singur. Elmer se uită, cuprins de panică, după asistentul lui, apoi rămase pe loc, stăpânindu-şi teama. Plin de hotărâre, într-un fel stângaci şi sincer. Figura lui slabă tresări, ca şi cum l-ar fi provocat pe Osmo să-l lovească în bărbie.

— De fapt, zise Osmo, binevoitor, mă bucur de întrecere, chiar dacă-i dezechilibrată. Nu eşti de aceeaşi părere, Elmer? chicoti el. N-o să te glăsuiesc să te îndoieşti de tine însuţi! Ar fi incorect. Reginei nu i-ar plăcea. Relaxează-te, Elmer. Vei fi binevenit oricând vei vizita Maananfors.

Elmer îl privi chiorâş. Poate intenţiona să dea un răspuns mai politicos, dar ceea ce spuse fu:

— Împreună cu Eva?
Vocea lui părea bolnavă de patosul dulce al tangoului.
— Ciudat că jucăria de alamă, pe care ai adus-o reginei, seamănă teribil de mult cu o anumită maşină străină, pe care trebuie s-o punem în funcţiune…
Figura lui Elmer trădă faptul că nu ştia nimic de o asemenea similitudine. Se stăpâni şi-i furniză lui Osmo un fapt pe care acesta nu-l ştia.
— A trimis o navă cerească special după mine. Cred că-şi închipuie că ne potrivim – mai ales dacă maşina va funcţiona.
Deci nu venise cu Sania Mării…
— Iar eu spun că vei eşua!
— Că-s un prost?
— Aş spune eu asta? Mă întăreşti, Elmer, mă ajuţi, fiind aici.
O mână micuţă îl prinse pe Osmo de mânecă, de îndată ce începu alt tango. Spiriduşul acela de fată, Peştişor. Şambelanul deschisese evantaiul roşu. Eva se plimba de colo-colo, interesată, după cât se părea, de Osmo. Aşteptase ca acesta să se îndepărteze de Elmer, fostul ei partener. Dar se amestecase sora mai mică.
— Mi se permite să dansez cu peţitorii, seniore Osmo, spuse, cu voce piţigăiată, fata. Iar tu eşti, cu siguranţă, unul.
Figura ei obraznică se ivea din părul coafat în sus: trăsături Sariola la diminutiv. Eva părea foarte mâniată când Osmo coborî, fără chef, cotul, pentru a se potrivi staturii mărunte a lui Peştişor şi puse cealaltă mână pe umărul ei. Braţul ei liber se strecură, într-un fel, spre spatele lui Osmo. Cele două trupuri nu se atingeau, în timp ce se mişcau încet spre stânga.
Un ukko e pe cer în noaptea asta,
Un cuc ne priveşte pe noi doi…
Maestrul cânta, sentimental, în timp ce se mişca pe podeaua din urme din lemn, conducând cu îndemânare o femeie cu păr ca ghimbirul, ai cărei ochi sclipeau umezi.
— O să mă căsătoresc şi eu într-o zi cu un bărbat frumos, îşi spuse Peştişor, pentru ea – şi pentru Osmo. Nu trebuie să fie mai înalt ca tine. Eşti foarte bine. Îmi plac mustăţile. Dacă aş fi băiat, mi-aş lăsa şi eu mustaţă, şi aş arăta mai în vârstă. Nu poţi să mă glăsuieşti să fiu mai înaltă? Poţi?
— Să te întind? Nu te sfătuiesc să vrei aşa ceva! Te va durea mult timp după aceea.

— Tycho Cammon producea dureri groaznice oamenilor. Cât de curajos ai fost că l-ai înfruntat! Sau cât de caraghios… Nu-s sigură care-i răspunsul corect…

— Niciunul dintre ele, îi spuse Osmo. A fost ceva ce trebuia să se întâmple. Uneori, anumite lucruri trebuie să se întâmple. Dacă nu, înnebuneşti. N-ai simţit niciodată o maree de simţire care te poartă cu ea? O maree pe care eu ştiu s-o canalizez, dar care poate fi mai puternică decât voinţa mea.

Acum sunt departe de tine, ca un ukko,
Iar cucul e singurul glas
Ce-şi bate joc, spunând că mă iubeşti,
Certându-mă că, deşi mă doreşti,
Cu alta am rămas…

Melancolia poate deveni o obsesie. Acesta fusese riscul în lunile de după moartea Johannei. Odată cu trecerea timpului, raze de lumină străbătuseră prin ceaţa ce-l învăluise pe Osmo: lumina Evei.

Osmo îşi permise o piruetă. Ca urmare, Peştişor se aplecă spre el, dezechilibrată pentru o clipă. Şoldul ei tare se lipi de mijlocul lui. Ca un arc, fata se depărtă imediat.

Regina dansa lent, cu maestrul de tango. Privind în depărtare, peste umărul ei, acesta cânta despre un loc îndepărtat, o pajişte minunată, unde-l aştepta iubita lui care-i cerea să vină, dacă reuşea să găsească drumul spre ea. Ochii Norocoasei erau umezi.

Osmo ajunsese, în cele din urmă, să fie mână în mână cu Eva.

— Tatăl meu strânge în continuare poveşti pentru cronica lui, îi povestea el. O obsesie nedăunătoare. Poate să-ţi spună istorisiri înflăcărate despre zilele din vechime, până se întorc vacile de la păscut. Presupun că Elmer ţi-a spus că tatăl lui e invalid, iar doamna Loxmith a devenit ursuză, din cauza asta.

— Dar Lokka poate să-şi revină din durere, spuse cu blândeţe Eva. Dacă Elmer cucereşte o mireasă.

— Am auzit că fortăreaţa lui a fost afectată, odată, de groază. Alvar, tatăl meu, cunoaşte lucrul acesta.

Maestrul de tango cânta cu o simţire convingătoare. Trupurile se roteau elegant, fără să se lovească. Acetilena şuiera slab.

Pieptenii din părul Evei sclipeau. Ca şi ochii ei. Ce găinuşă strălucitoare! Floarea-de-stea de pe obrazul ei era un adaos perfect. Şi steaua de la încheietură, care se vedea aşa cum îşi ţinea mâna. Câte tatuaje mărunte, la fel de atrăgătoare, ascundea veşmântul ei? Poate unul pe sân. Poate niciunul, în afara celor pe care le vedea acum… în acest caz, ea era însăşi nuditatea…

— Oh, Osmo, am două minţi, ca sărmanul Roger Wex, spuse Eva, privind spre locul în care stătea pământeanul, lângă bufet. Ştii că a desfăcut una din statuile mamei mele în bucăţi? Adaug că era o statuie puzzle, pootarană. N-a folosit ciocanul şi dalta. Sunt sigură că vei avea mai mult noroc cu maşina isi decât a avut el. Pariez pe tine, Osmo.

— Asta aveam nevoie să aud. După cum am văzut, Elmer e aici – fără să aibă vreo vină – ca să mă stimuleze. Am apreciat întotdeauna inocenţa lui, aşa că nu-i port ranchiună.

Mai târziu, când Linqvist ridică evantaiul roşu, o mână prinse ferm cotul lui Osmo.

— Dansăm, seniore?

Jatta. Expresia ei era indescifrabilă. Pentru moment, Osmo se temu de o lovitură de cuţit şi-i ţinu mâna. Fiul ei neobişnuit pândea, ridicat în vârful picioarelor. Maestrul de tango cânta:

De ce m-ai trimis departe
Dincolo de mare?
De altă iubire am avut parte
Dar despărţirea mă doare…

— Ai cerut acest cântec în mod special?

— Ciudat că tu ai putea deveni cumnatul meu, replică Jatta, calmă. Nu crezi că o femeie care dăruieşte longevitate prin dragoste poate fi un fel de mutantă? Un fel de schiloadă? De obicei, bărbatul lasă ceva în femeie, dar în cazul acesta femeia vâră ceva în bărbat.

O discuţie grosolană. Iar vocea îi era destul de puternică. Îl descrisese pe Elmer ca pe un inocent? În comparaţie cu femeia asta tânără, sora ei sofisticată, Eva, reprezenta cu adevărat inocenţa!

— Cred că ar trebui – nu putea să se scuze – ar trebui să-mi

răscumpăr vina faţă de tine.

— Nu poţi. Glăsuirea e o formă de exercitare a puterii, iar puterea oprimă. L-ai întrecut pe Tycho tiranul – un om ce se apăra de un om corupt – dar apoi te-ai simţit liber să mă oprimi pe mine şi pe poeta cu un ochi.

— Sora lui Juke Nurmi.

— Din câte am auzit, şi ea era victima lui. Eva mi-a povestit încântată despre experienţa ei la gală. Eyeno Nurmi a fost prinsă în jocul dintre voi, ca o minge.

De ce m-ai trimis departe,
În ţara de dincolo de lacuri…

— N-am fost liber s-o oprim. Am fost aproape posedat – din cauza legăturii dintre ea şi… o anumită moarte care m-a rănit.

Privirea lui se aţinti asupra lui Victor Rintala, care stătea retras într-un colţ, ruşinat că se află în sala de bal a reginei.

Jatta tresări, surprinsă.

— Bărbatul acela… e tatăl lui Vivi Rintala?

— E fermier.

— A venit aici, să-ţi sprijine ambiţia! Ce… caritabil din partea lui! zise ea, batjocoritor. Şi fiica lui a fost o minge!

— O găinuşă.

— Gluma e ultima resursă a oamenilor egoişti, care sunt şi deştepţi. Eyeno Numii a fost o persoană.

După cum se părea, Jatta era o ipocrită. Părul ei arăta groaznic, în mod deliberat. O încâlceală dezgustătoare.

— Nurmi, Nurmi… Cum mă hăituieşte numele ăsta, ca un terrier cu dinţii înfipţi în pielea mea! Cum l-am jignit, de-a început totul? Ar trebui să ştii. Ai fost cu el, în momentul crucial.

— Cum? Fiind tu. Având putere prin naştere şi noroc chior.

— Un noroc împărtăşit şi de el. Glăsuirea este o exercitare a manei minunate…

— Care vine de la stăpânul tău ukko? Împreună cu pofta şi nebunia! Ce zeu demn de adorat! Sunt furioasă pentru ce i-a făcut Juke iubitei tale, chiar dacă-i sunt datoare lui Juke.

— Şi cum îţi vei plăti datoria?

Osmo tresări, pentru că ea zâmbi fără vlagă.

— Răzbunarea îl transformă pe răzbunător într-o păpuşă. O minge.

— Mama ta deţine putere, îi reaminti el Jattei.

Chitaristul îşi ciupi corzile. Acordeonistul scoase o melodie dulce-amară din inima artificială pe care o ţinea în mâini şi care pompa o dată cu inimile ascultătorilor.

— Băiatul tău e un mânuitor de mana, unul sălbatic.

— N-o să-l aţâţ împotriva ta, ca pe un terrier.

— Bine, zise Osmo, în timp ce cântecul se apropia de sfârşit. Cel puţin acest tango ne-a adus împreună, într-un fel.

— Tu m-ai trimis departe, răspunse ea. Şi pe Eyeno.

Se desprinse de el, înainte de acordurile finale, şi fugi.

— N-ai cunoscut-o pe Eyeno Nurmi! strigă Osmo după ea, protestând. De ce-ţi pasă de ea?

În afară de o ridicare din umeri, niciun răspuns din partea Jattei la întrebarea lui rezonabilă.

Eyeno. Nurmi. Numele însemna o durere dublă – aproape ca şi cum fata ar fi trăit încă. De obicei se dansa de două ori cu acelaşi partener. Osmo rămase singur pe podeaua de urme de paşi. Părăsit.

30. Originea A Orice

Trei trăsuri cu arcuri bune – lăcuite în negru, cu linii şi înflorituri aurite – purtau grupul regal spre malul fiordului, la vest de oraşul Sariolinna. Nori lânoşi o zbugheau în grabă. Briza rece cobora de pe înălţimile albe peste braţul de mare îngust, agitând apa dezgheţată, cu valuri înspumate, împrăştiind râuri fantomatice în expansiunea ei. Un bubuit reverberant – ca o salvă de onoare trasă din fortăreaţă – gheaţa alunecase pe una din culmi. La început, avalanşa păru că întârzie, deşi se auzeau stâncile desprinzându-se. Când masa izbi fiordul la trei kei depărtare, apa se ridică în voalul zăpezii care cobora încă. Un copac uriaş, cu frunziş dantelat, păru că ţâşneşte din ţărm, înainte de a se sfărâma în bucăţi.

Un cuc solzos, de culoare verde sticloasă, se căţărase pe ultima caretă. Când grupul se transferă pe şlepul ce urma să fie tras cu funii câteva sute de metri până la insula fortăreţei, pasărea fâlfâi din aripi şi se cocoţă pe capul randei. Apoi privi în jos, atentă. Bucăţile de gheaţă plutitoare se transformaseră în creaturi ciudate, amfibii. Şlepul greu se legăna în bătaia

rafalelor îngheţate. Doi dintre caii murgi, vânjoşi, nechezară nervoşi pe mal. Un pescăruş cenuşiu, cu ciocul ca un cârlig, se avântă spre apa agitată, vânând frânturile argintii ale peştilor.

Iar acum avea loc întrecerea, în camera cu ziduri groase, luminată de lămpi, din donjon. În faţa lor, o oală mare de bronz, pusă pe un cazan mai mare, acoperit în întregime cu protuberanţe. Capul şi torsul unui om de aramă (de fapt, de bronz) ce se odihnea pe un şezut neted, fără picioare, aflat pe un suport din marmură neagră.

— Acum înţeleg! exclamă Elmer, al cărui cadou oferit reginei nu se deosebea prea mult de parodia de pitic a dispozitivului isi.

Nu ştiuse. Osmo se lămurise.

Santinelele îmbrăcate în albastru, cu capelele lor înalte, frumoase, se aliniară în poziţie de drepţi, lângă ferestrele înguste. Ofiţerul lor cu figură roşcovană murmură un raport generalului Aleksonis. Era ceva foarte ciudat în soldaţii aceia şi căpitanul lor… în mintea lui Osmo apăru imaginea unor jucării de lemn, sculptate cu îndemânare, purtând puşti subţiri de metal, înăuntrul unei fortăreţe în care hoinăreau el şi alţi vizitatori în miniatură… Bum, bum! Tunurile deschiseseră focul de pe metereze (altă masă de gheaţă trosni, eliberându-se de pe culmi).

Preotul-mana al lui Elmer, Moller – care alcătuia, împreună cu Lyle Melator, suita lui Loxmith – discuta cu preotul reginei, Serlachius, despre sprijinul pe care-l puteau acorda activării maşinii de alamă. Pământeanul Wex chibiţa discuţia tolerabil de politicoasă, intervenind cu comori de înţelepciune, spre enervarea ambilor preoţi. Mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, Wex Creierul părea a favoriza o parte a minţii sale, apoi pe cealaltă, mai degrabă decât pe cei aflaţi în dispută. Moller, cel cu părul ca flacăra, avea figura rumenă, iar obrajii lui Serlachius arătau la fel de îmbujoraţi. Comandantul fortăreţei completa trioul rubicond – cu excepţia faptului că în carnea ofiţerului exista ceva ciudat, o structură lemnoasă, lustruită…

— Misterul… spunea Serlachius.

— O energie fundamentală, organizând realitatea spaţio-temporală, îl întrerupse Wex. Stăpânită de entitatea ukko şi difuzată prin nordul planetei. În felul unui câmp magnetic…

Morko şi Hannes îl însoţiseră pe Osmo în fortăreaţă, călătorind

în caretă împreună cu el şi Aleksonis. Victor lipsea. Susţinuse că are o obligaţie şi ceruse să rămână la palat. Noaptea trecuta, o bucătăreasă frumoasă îl invitase la dans. De la ea – al cărui trup era tatuat cu ciuperci – aflase de un anumit burete stimulator, ce dă vigoare, care răsare devreme, în timpul primăverii nordice, din vegetaţia abia dezgheţată. Aşa susţinea el. În dimineaţa aceea, bucătăreasa urma să împartă o strachină cu el – îşi pierdea efectul repede. Aşa povestise Rintala. Era mai adept al cultului ciupercilor decât, recunoscuse – sau negase – în sauna din Maananfors, înainte de funeraliile lui Vivi. Sau era, pur şi simplu, un admirator al unei anumite bucătărese. Deşi afectat de dezertare, Osmo nu dorise să-l supere pe tatăl lui Vivi.

Sau poate că, acum, când venise momentul, Rintala nu dorea să asiste la victoria lui Osmo…

Serlachius bătu din palme de câteva ori, pentru a face să înceteze platitudinile lui Moller şi bâzâitul lui Wex.

— Pot să binecuvântez încercarea, majestate?

Regina dădu din cap, mulţumită. Părea încântată să întârzie un pic acţiunea. Poate pentru a nu fi iar dezamăgită. Când Eva bătu din picior, nerăbdătoare, Osmo îndreptă un zâmbet liniştitor spre ea. Nu-l băgă în seamă. Demnitatea şi bunul simţ îi interziceau să favorizeze în mod deschis pe unul din peţitori.

— Mana fie cu noi şi cu toţi care practică misterele ce reprezintă miezul a orice, nuca suculentă a cărei coajă suntem noi. Mana fie cu cei ce glăsuiesc evenimente pentru a căpăta existenţă şi cu cei care masează muşchii lumii…

Încrederea lui Osmo creştea. Dar inocentul Elmer nu părea lipsit de speranţe. Degetele lungi, osoase, ale inginerului manevrau aerul într-un fel străvechi, răsucind şi întorcând butoane imaginare.

— Fie ca această maşină să lucreze astăzi pentru regina noastră.

— Bertel, iubitule…

Prinţul scoase un galben dintr-un buzunar al tunicii uniformei.

— Aruncă-l, Bertel, soarta noastră se află în mâna ta.

Norocoasa tremura, lucru care o supără. Apucă moneda din mâna soţului ei.

— Nu, eu trebuie s-o fac!

Norocoasa urma să dea cu banul, pentru a decide care peţitor

va face primul încercarea de a porni maşina străină. Până în momentul acela, problema ordinei de lucru nu apăruse în mintea lui Osmo. Voi să protesteze, mai ales că Elmer era ocupat să-şi agite degetele, ca un scamator dornic să facă o demonstraţie a iuţelii de mână. Care ar fi fost alternativa? Să acţioneze simultan? În cazul acesta n-ar fi existat nicio siguranţă în privinţa peţitorului care reuşise.

Galbenul zbură peste capul reginei, arătând întâi o faţă, apoi pe cealaltă. De aici diferite glume despre galbenul cu două feţe. Norocoasa strânse pumnul, închise ochii, se răsuci pe călcâie ca o fetiţă, apoi îndreptă mâna întinsă spre Osmo.

— Ce va fi, stânga sau dreapta? văluri vocea ei.

Wex se legăna ca un metronom sau ca un semnalizator cuprins de spasme.

— Dreapta, răspunse Osmo.

Regina dădu drumul monedei. Aceasta căzu, sări, se rostogoli pe muchie şi se” lovi de pantoful cu cataramă al lui Osmo. Acesta îşi trase piciorul de-o parte. Moneda parcurse un cerc mic, se balansă şi rămase locului. Din imaginea monedei ce vibra se ivi o siluetă măruntă care, pentru o clipă, putea fi orice.

Stânga. Figura de aur a Norocoasei privea spre stânga.

Iar Elmer eşuă.

Inginerul uscăţiv atacase maşina ca un luptător. Mâinile lui răsuciseră într-o parte sau alta, căutând un punct de care să se agaţe printre cele o sută şi ceva de butoane. Degetele lui lungi, mlădii, înaintaseră, abia atingând acele protuberanţe tentante înainte de a le repoziţiona. Se învârtise în jurul mecanismului dolofan. Dar alte butoane rămăseseră nevăzute, imposibil de atins. Cum să le cuprindă pe toate deodată? Nu putea. Îşi supsese obrajii puternic, de parcă ar fi vrut să-i facă să se atingă, să se lipească. După aceea începuse să pâlpâie uşor grupuri de butoane. După cum se păruse, la întâmplare. Se învârtea lent, cu picioarele îndoite, în jurul păpuşii mari din bronz, cu capul fără chip aplecat spre el.

Trecuseră în felul acesta zece minute. Şi nu făcuse nimic. Doar preparative.

Răbdarea reginei se sfârşise. Şi a lui.

Osmo se adresă maşinii:

— Omule gras din bronz, de origine străină. Degetele juttahaţilor te-au făurit pentru şerpii fără mâini, care nu pot răsuci un buton – doar cu gura. Cuvintele şi gândurile te pot porni, aşa cum te vor porni ale mele…

O maşină care făcea orice. Care era originea a orice? Ce cuvânt putea exprima şi descrie în întregime, în totalitate, potenţialul nelimitat? Poate numele ukko-ului…

Aparatul din bronz era doar o păpuşă în comparaţie cu un ukko, chiar dacă găzduia în el o prăvălie potenţială de aparate. Trebuia să glăsuiască imperativ povestea Omului de Aramă, care ieşise din mare şi crescuse până ajunsese înalt cât un copac? Să oblige maşina să crească? Osmo închise ochii.

Păpuşi, jucării…

Se simţi prăbuşindu-se ca în vis. Întreaga fortăreaţă se micşora în jurul lui: donjonul, ghereta, zidurile cu creneluri… Santinelele Norocoasei erau jucării. Şi regina, şi preotul ei, şi fiica ei, şi generalul, şi şambelanul… Stăteau ca nişte modele mici, mobile, sculptate în lemn şi pictate perfect. Fortăreaţa reprezenta tabla pentru un joc complicat, ce folosea piese minunate, realiste. El era şi piesă, şi jucător. Ca şi Elmer. Scopul jocului: să-l facă pe homunculul de bronz să mişte. Să se rotească, să se deschidă, să se extindă, să producă.

Osmo văzu camera întărită din inima donjonului, în care stăteau jucătorii. Se imagină pe el însuşi ca un copil ghemuit lângă jucăriile sale, privindu-le printr-o crăpătură de fereastră. Un ochi mare, albastru, ca o bucată de cer. Zidul îi stătea în cale. Deschide-te, perete! Copilul întinse degetele dolofane să pună bucata de bronz în mişcare… împingând în jos sfera din vârf… făcând-o să se răsucească…

— Răsuceşte-te, vârf de bronz! glăsui el. Roteşte-te, roteşte-te! Învârte-te!

Întregul univers se rotea în jurul lui şi al maşinii. Ciorchini de stele, în număr imposibil de socotit. În timp ce el şi vârful de bronz pluteau nemişcaţi în inima creaţiei. Globul ca o măciulie al maşinii universale reflecta toate luminile stelelor. Brusc, lumina stelelor intră în maşină, rotindu-se în alt sens. Maşina deveni transparentă. Includea întregul cosmos de scântei strălucitoare, înghesuit într-un loc.

Osmo deschise brusc ochii – pentru a se trezi înconjurat de o ceaţă luminoasă. Nimic focalizat. Inima îi bătea, sângele îi

alerga prin vene. Îşi simţea interiorul trupului rotindu-se. Fiecare bucată din el se zbătea, ca şi cum carnea încerca să zboare, de parcă organele se dezmembrau. Mai degrabă cuprins de furie decât de panică, mai mult exasperat decât disperat, îşi dădu seama că glăsuirea se răsfrânsese asupra lui de pe ţinta neînsufleţită.

— Carne, stai liniştită! răcni el. Inimă, potoleşte-te! Ochi, vedeţi limpede!

Ciuda lui îl salvă de o luare în stăpânire la care l-ar fi condamnat teroarea. Treptat, îşi regăsi echilibrul. Din când în când, vedea iar limpede.

Maşina de bronz rămase impasibilă, ca mai înainte.

Venise iar rândul lui Elmer. A doua şansă a inginerului. Dacă Elmer eşua, ce-ar fi trebuit să facă Osmo? Se simţea nesigur, îngreţoşat. Era sigur că aproape activase maşina.

Inginerul se împletici spre dispozitivul din bronz. Avea ochii cruciş. Şi el vedea o ceaţă de butoane. Mormăia fără glas, ca şi cum ar fi implorat aparatul străin să zumzăie.

Brusc, mâna dreaptă îi ţâşni înainte – pentru a trage un buton şi a-l răsuci în sensul acelor de ceasornic. Apoi altul. După aceea, al treilea. În acelaşi timp, izbi cu muchea mâinii stângi primul buton.

Maşina dudui.

Devenise activă. O lucire indigo formă o aură în jurul dispozitivului – aproape în afara spectrului vizibil. O creştere de umbră prin care treceau descărcări de energie ca nişte fire de păr albastru ce trosneau. Elmer se retrase, circumspect.

Eva dădu semnalul aplauzelor.

— Eu am făcut să se întâmple asta, protestă Osmo, indignat. N-aţi văzut toate stelele, toate descărcările de energie din interior răsucindu-se? Aproape m-am ars – n-a văzut nimeni cum m-am încordat? După aceea n-a fost nevoie decât de o simplă împingere. De împingerea unui buton.

Elmer râse extaziat:

— A butonului potrivit, da, a celui potrivit! De aceea m-am preocupat de prinderi. Are un aranjament simetric. Nu interesa, de fapt, care buton, unde era…

— După ce maşina a fost pregătită de mine! Insist că adevărul…

— Tu n-ai pornit maşina!

În tonul lui Elmer răsuna exaltarea. Eva îl îmbrăţişă. El îndrăzni s-o strângă în braţe şi s-o sărute pe buze, s-o tragă lângă el.

— Aşa! exclamă regina ce strălucea, în timp ce prinţul Bertel zâmbea amabil. Te răsplătim cu mâna fiicei noastre Eva, Elmer Loxmith. Ţi-o oferim o dată cu longevitatea.

Pământeanul Wex adăugă şi el:

— Felicitări, Loxmith, ne-ai impresionat!

Regina se uită la bufonul ei:

— Pe tine şi pe eul tău?

Şi bătu din palme, încântată.

— Permiteţi-mi să…

— Doamnă! o întrerupse vocea alarmată a căpitanului.

Maşina isi, care torcea, începuse să-şi schimbe forma. Corpul ei mare, din bronz, se lărgea.

După o oră, donjonul ajunsese o cochilie. Cu o intrare arcuită, suficient de largă şi de înaltă pentru a permite intrarea unei caleşti cu cai. Turnul singuratic se ridica încă într-un colţ – dar fără paliere şi scări – iar masa structurii exterioare supravieţuise. Donjonul părea a fi la fel de solid ca altădată, numai că era gol, cu excepţia mecanismului întins care scotocea prin resturile făcute praf.

Ce zguduială, ce zdrobeală fusese! Ce nori de praf, acum dispersaţi, în mare parte… Ţipetele de supărare ale reginei punctaseră contemplarea melancolică a aparentei dărâmări a donjonului şi a părelnicei ruine a speranţelor ei. De mai multe ori fusese pe punctul de a-şi lua înapoi răsplata de la Loxmith, deşi Wex îndrăznise s-o liniştească. (Lucru justificabil, ţinând seama de evenimente, dragă Roger.)

— A eliberat suficient spaţiu pentru sine şi ceea ce s-ar putea numi produsele sale, îi spuse Wex Norocoasei. Să aşteptăm şi să vedem.

Ceea ce şi făcură, de la o distanţă sigură, din capătul curţii. Ca şi cucul căţărat pe metereze.

— Fortăreaţa mea! gemu regina.

Strânse din dinţi, când înăuntru zidăria donjonului trosni, împrăştiind praf.

Căpitanul Bekker şi generalul Aleksonis fuseseră de părere că

Norocoasa trebuia să părăsească insula şi se uitaseră urât la Wex. Două dintre santinelele lui Bekker avansară iute către pragul devastării imense – ferindu-se de posibilele surpări – şi strigară puţine cuvinte, sub formă de raport. Eva îşi frângea mâinile, iar Loxmith arăta lugubru. Van Maanen era pierdut în reverii amare. Prinţul Bertel începu să se ridice în vârful picioarelor, ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine. (Gândeşte-te la o intrare orbească în clădire. Posibilitate de moarte accidentală.)

Wex se aşezase în faţa consortului Norocoasei.

— E posibil ca maşinăria universală să fie extrem de ingenioasă… Aleatorie…

— Majestatea sa trebuie să plece, îşi expuse sfatul Bekker, dar Norocoasa scutură din cap, ambiţionându-se.

— Da, Creierule? Şi de ce-ai aşteptat atât să-mi spui?

— Măcar avem una în funcţiune, după planuri isi. Îmi imaginez maşini ca aceasta utilizate pe sateliţi morţi, producând lucruri… Nu cred că isii se gândeau să pună una în funcţiune pe Kaleva. (Aleatorie? Maşinile cu nanotehnologie trebuie să fie programate foarte precis. Aparatul reconfigurează mediul ca o acţiune preliminară operaţiunilor.) Sunt de acord. Nu vom păţi nimic. Voiam să spun, majestate, că poate crea artefacte neaşteptate.

— Oh, dar am cerut un singur produs de la ea!

— Da?

Femeia îl ignoră. Donjonul continua să se zguduie. Bertel îşi schimbă poziţia.

În timp ce aşteptau, pe cer se petrecu o schimbare. Vremea de primăvară era cunoscută drept capricioasă. Norii se înghesuiră unii în alţii, până când cerul deveni plumburiu, ca pătat de urină, ameninţând cu întoarcerea iernii. Dincolo de zidul jos, pescăruşul cenuşiu – sau altul din soiul lui – îşi strigă foamea către peştii din adâncuri. Pasărea de mare pluti, se ridică iar, cu ceva argintiu, ce se mişca, în gheare. Pasărea îşi glăsuise prada să vină la suprafaţă? Cucul îşi întoarse capul solzos în direcţia pescăruşului, înregistrând plecarea acestuia către ţărmul pe care putea să-şi sfâşie hrana.

Apoi donjonul rămase liniştit, iar praful se aşeză…

Mai întâi se strecuraseră santinelele, cu baionetele la armă, în

fosta lor cazarmă. După ele intră căpitanul Bekker, să vadă ce observaseră cercetaşii. Dincolo de noua intrare, coloane cilindrice de bronz flancau o deschizătură largă cât intrarea. Aceasta servea pentru pătrunderea într-o peşteră din metal lucios aflată în mijlocul a ceea ce fusese, cu puţin timp în urmă, un donjon.

Wex îi urmă, în timp ce generalul Aleksonis o reţinuse pe Norocoasa nerăbdătoare, îngrijorată.

Un turn scobit, semănând cu un siloz ciudat – deschis în faţă, pentru a se vedea cavitatea spaţioasă din metal. Interiorul lui era presărat cu duze mici, ce păreau inversele fostelor butoane ce ieşiseră din omul Mandelbrot din bronz. Aerul era fierbinte, plin de fire de praf minuscule. Acestea se îndreptau încet spre deschizătură, pentru a fi absorbite de duze. Un perete putea aluneca pentru a închide... (camera de asamblare, asta este). Ţevi coborau în podea, unde piatra şi metalul fuseseră topite împreună. Turnul îi lăsă impresia lui Wex a avea rădăcini, ca un dinte. (O rădăcină bine înfiptă. Rădăcinile pentru hrănire se împrăştiau chiar acum departe în sol, pentru a umple depozitul cu materia suptă pentru transmutaţie. Sursa de energie: fisiune? Nu există vreo dovadă a pătrunderii în trupul sau creierul nostru a nano-pulberii.)

Într-o adâncitură a camerei de asamblare se afla o protuberanţă. Un glob mic, din bronz, se ivi pe un lujer rigid. Un glob ocular alb, acoperit de buze. (Interfaţa de comandă. Pune stăpânire pe ea. Vorbeşte-i.)

În timp ce Wex se apropia, căpitanul Bekker îl împinse într-o parte. Ce putere avea omul acela – muşchi ca lemnul tare, doar că erau flexibili!

Zise, cu vocea ca o raşpilă:

— Cred că-i privilegiul reginei...

De la distanţă, aflat temporar între două santinele, Wex o privea pe Norocoasa şoptind ceva globului mic pe care pusese degetele, ascultând, şoptind iar. După aceea îi spuse ceva lui Bertel, foarte agitată.

— Căpitane Bekker! strigă ea, să împiedici pe oricine, în afară de mine, să se apropie de maşină! Ai înţeles? Mă întorc imediat. Acum trebuie să pregătesc o căsătorie. (Maşina are nevoie de timp să se calibreze.) Vino, bărbate! Vino şi tu, bufonule!

Când Norocoasa ieşi în curte, zâmbitoare, se îndreptă spre Elmer şi-i întinse inelul de rubin, să-l sărute.

După ce se supuse, bărbatul se ridică şi privi în jur, uşurat şi triumfător.

— Cucuie! strigă el spre pasărea ce trăgea cu urechea de pe metereze, spune povestea despre felul în care Elmer Loxmith a pornit maşina universală a Norocoasei şi a câştigat-o de soţie pe Eva Sariola!

Apoi îi făcu cu ochiul lui Osmo, care arăta dezamăgit, fără să-i vină să creadă.

— Dragă prietene, vrei să glăsuieşti la nunta mea?

Cuvintele se scurseră de pe buzele lui Osmo:

— La nunta… ta? Ce…

Regina rânji:

— Ah! Sunt plină de bunăvoinţă! Cum să-mi exprim fericirea? se întrebă ea, apoi bătu din palme. Ştiu! Voi invita rudele flăcăului care mi-a ajutat fiica! Voi trimite nava mea cerească să-i aducă din colibele lor! N-ar fi un gest de mărinimie? Cei mai săraci bine primiţi în palatul meu! Ce zici, Elmer?

Bineînţeles că viitorul ginere dădu din cap, aprobând-o – capriciul ei părea să nu aibă o semnificaţie aparte.

O clipă, două.

Apoi veni înţelegerea.

— Dar…

Cum să protesteze? Să strice acest moment frumos contrazicând-o pe mama Evei? Ce-ar fi putut să spună?

Şi pentru cine să se certe?

Osmo se auzi mârâind – ca şi cum trupul lui ar fi înţeles intenţia Norocoasei încă înainte ca mintea lui să fi absorbit complet înţelesul cuvintelor.

Flăcăul care mi-a ajutat fiica.

Fiica fiind Jatta.

Trebuie să fi fost ideea Jattei – pentru a-l pedepsi, pentru a-l umili, pentru a-l distruge. Mămico, dacă seniorul Osmo nu va învinge, ne-am distra teribil, ar fi grozav dacă… Şoapte, şoapte în urechea nebunei.

Flăcăul care mi-a ajutat fiica. Juke Nurmi. Mutantul Nurmi. Să invite părinţii monstrului la festivitate – doar mana ştie ce forme

bizare aveau! Acest gest îl izgonea pe Osmo la multe kei distanţă. Îl îmbolnăvea. Şi îl învăţa.

Fiere scârboasă fierbea în pântecul lui Osmo. Strânse din dinţi şi se forţă să rămână drept. Se îndreptă spre Elmer, fără ca rivalul lui să facă... nimic. Chiar nimic. Idiotul se uita cu ochi de vacă spre Osmo. Şi spre Eva.

Să nu mori niciodată, fiule! Să nu mori niciodată!

Cuvintele mamei, transmise prin vocea cucului, păreau batjocoritoare.

Căzură câţiva fulgi de zăpadă. Dar Demon Jack nu era în fortăreaţă. Numai norii mohorâţi de deasupra. Nebuna de Norocoasa nu se obosea măcar să-l privească maliţios. Se uita încântată la carcasa donjonului care găzduia darul minunat pe care el însuşi îl făcuse să capete fiinţă. Pentru a fi înşelat, insultat, trişat în favoarea celui ce-i fusese cel mai bun prieten – aşa că fusese de două ori jefuit. Îl copleşea amărăciunea.

Nu spune nimic, pentru moment. Nu face nimic – până reuşeşti să te strecori întreg afară din Sariolinna.

În seara aceea, Osmo rămase în apartamentul de oaspeţi, doar cu Marko, Hannes şi Victor Rintala. În depărtare se auzeau cântece de beţivi. Purta cuţit şi pistolul cu raze pe care îl repararseră Elmer şi Lyle după evenimentele din timpul sărbătoririi Zilei Norocoasei, cu nouă luni înainte.

Osmo se plimba de colo-colo, lângă o masă acoperită cu pânză de in, pe care se aflau felii de friptură rece, peşte fript, chifle de ovăz, brânză şi alcool, de care nu se atinsese nimeni. Marko şi Hannes arătau pleoştiţi, incapabili să înţeleagă. Tatăl lui Vivi părea să ascundă un secret – morocănos, reticent în indignarea lui, de parcă palma de pe obrazul seniorului său ar fi mânjit şi amintirea fiicei sale. Din când în când, Victor dădea din cap, aprobând cine ştie ce hotărâre interioară. Urmau să plece a doua zi, dimineaţa, dacă vremea se îmbunătăţea. Poate şi dacă nu se îmbunătăţea. Să zboare înapoi la Maananfors cu mâinile goale, cu sufletele goale.

Un ciocănit în uşă.

Hannes deschise... şi se ivi Bertel. Prinţul intră, legănându-şi epoleţii. Cu o sticlă deschisă de votcă în mână.

— Am venit... să-mi cer scuze, spuse consortul Norocoasei, pe un ton afectat, de parcă vorbele ar fi însemnat exact contrariul.

Părea beat şi nu atât căindu-se, cât pus pe ceartă. Provocându-l pe Osmo să-l contrazică.

— Acceptă-mi scuzele! comandă Bertel. Oricum, sunt scuzele unui prinţ!

Când Osmo se retrase câţiva paşi, Bertel îi urmări, legănându-se, poate ameninţându-l. Agita sticla pe jumătate goală spre oaspetele insultat.

— Acceptă o băutură, fi-r-ai să fii!

Cuvintele nu sunau de loc nedesluşit. Era mai puţin beat decât se putea crede. Prinţul rânji:

— Cred că te simţi un pic jignit, nu?

Îi dădu o lovitură puternică lui Victor Rintala, pentru că fermierul se apropiase să-l ajute pe Osmo.

— Ce te bagi? Ce te priveşte? Cum îndrăzneşti?

Bertel îl lovi pe fermier în piept. Îl împinse, înaintând, iar Victor dădu înapoi, primind alte lovituri. Bertel părea interesat să-l fugărească pe Victor prin cameră, iar fermierul nu riposta.

Tatăl lui Vivi doar zâmbea, mohorât.

— Aşteaptă, o să vezi tu!

Şi se retrăgea iar.

Cu toate că era furios, Osmo găsi un moment să se întrebe de ce Victor se stăpânea atât. Din respect pentru prinţul Okkonen-Sariola, tatăl Kalevei? Victor nu arăta prea respectuos. De teama consecinţelor dacă şi-ar fi pierdut cumpătul? O încăierare, un cuţit înfipt, o crimă… Repercursiuni teribile ca urmare a faptului că soţul Norocoasei îşi găsise moartea într-o încăierare în dormitor!

— Aşteaptă, o să vezi tu!

Dezgustat, Bertel îl abandonă pe Victor şi se uită la Hannes şi Marko.

— Caraghioşii ăştia doi la ce privesc?

— Încercaţi să ne provocaţi pe toţi, domnule? întrebă Osmo, cu o curtenie aspră.

— Sigur că eşti necăjit. Ouşoarele tale de curtean au fost smulse. Nu le mai poţi lega la loc. Eu te-am invitat. Nu te sinchisi prea mult că ai pierdut. Longevitatea nu înseamnă numai bucurii.

— Nu? mormăi Victor, morocănos.

Să nu mori, fiule. Să nu mori niciodată.

— Oricum, ai dat greş. Ce zici, van Maanen? Ai eşuat. Deci,

fără ranchiună!

Sticla fu îndreptată spre Osmo, mai degrabă ca o armă decât ca o ofertă de pace.

— Ai ratat întrecerea.

— N-am pierdut-o!

— Palavre! se strâmbă Bertel. Văd că porţi un pistol. Îţi refaci bărbăţia?

Prinţul privi zâmbind stăpânirea lui Osmo, de parcă ar fi fost gata să-i aplaude puterea voinţei.

— Pentru că eu te-am invitat aici, am crezut că-i cazul să-mi cer scuze. Nu crezi, băiete?

Evident, Bertel încerca să-l înfurie pe Osmo.

Acesta respiră adânc.

— Te glăsuiesc să pleci din camera aceasta imediat şi să stai departe de mine. Aşa-i glăsuit, prinţe, aşa-i glăsuit!

Dădu din cap spre Hannes şi Marko, aceştia fiind pricepuţi la îmblânzirea armăsarilor nărăvaşi şi a răuvoitorilor. Pentru cazul că Bertel s-ar fi dovedit imun la glăsuire.

Într-o clipă, prinţul se retrase, alergând. În prag, Bertel se uită înapoi. În privirea lui se amestecau uşurarea şi regretul.

O căsătorie asistată de mutanţi. O ţărancă grasă, cu cap de oaie, cu braţe lungi, păroase, şi o cocoaşă ca un cap de ţap. Osmo visa confuz asemenea lucruri. El era cel care se cununa. Un preot-mana cu două capete conducea ceremonia. Ambele ţeste erau ale lui Wex, pământeanul – se ciocneau una de alta şi se scuzau. Cavaler de onoare, Juke Nurmi. Înarmat până-n dinţii ameninţători cu cuţite lungi şi o sabie. Lama ei şerpuită semăna cu un tirbuşon ce fusese turtit cu ciocanul şi ascuţit. Nurmi purta şi un pistol cu raze.

— Viaţă scurtă, viaţă scurtă! ura glăsuitorul mutant.

Mireasa era Eyeno Nurmi. Începu să recite despre stele în vaze, războaie şi târfe. Arăta încântătoare, cu excepţia faptului că ochiul de sticlă îi atârna pe obraz, legat de un lanţ scurt din argint.

— Îţi urez viaţă scurtă, cumnate!

— Priveşte toate stelele din vas…

Mama lui Eyeno behăi. Dorinţa şi dezgustul luptau în Osmo. Trebuia să pună ochiul la loc, în orbită, altfel profeţia fratelui ei se îndeplinea.

— Scuză-mă, zise el.

Ridică ochiul de sticlă, pentru, a-l aşeza – şi privi în el.

Un miriad de stele clipitoare se roteau în el. Brusc, toate stelele acelea se scurseră din ochi şi-l încercuiră pe Osmo, ca nişte licurici. Nu mai văzu fratele războinic, preotul cu două capete şi părinţii dezgustători. Acum, când ochiul se afla la locul lui, reflecta o pajişte cu flori ca de ceară. Fete Sariola minunate, în rochii de voal lunecau în jurul unei siluete imense, dar fantomatice. Un bărbat gol. Bărbatul se întorcea într-o parte sau alta. Cu mâinile întinse a chemare. Aplecându-se, una din tinere alergă drept prin cingătoarea lui. Intră prin burta umflată şi ieşi prin şoldurile solide. Părul acela lung, blond, figura aceea îngerească… bărbatul era seniorul Beck. Domnul viselor. Pădurile şi lacurile se curbau în sus ca nişte aripi vaste, ridicate, după conturul unui ochi fals.

— Gunther! strigă Osmo.

Nu putea să se întoarcă, altfel ar vedea iar sabia duşmanului. Sabia aceea şerpuită îl apăsa în spate. Dacă nu se întorcea, Numii putea s-o treacă prin el, aşa cum surorile Sariola alergau prin bărbatul uriaş, una câte una. Un bărbat atât de obez, dar nu cu atâta masă încât să le împiedice trecerea.

Durerea îl străbătu pe Osmo.

Se trezi cu o crampă teribilă. Se ridică şi-şi masă muşchii gambei, frământându-i ca pe aluat.

— Relaxaţi-vă! se răsti el la ligamente. Destindeţi-vă!

Să nu mori niciodată.

Apoi se întinse, gândindu-se la vis. La visul lui, pentru început… I se păruse că şi Gunther visa, în acelaşi timp, visa o scenă reală, în care seniorul gras încerca să se autoproiecteze. Osmo visase visul lui Beck, dar dintr-o perspectivă diferită – aceea a lui Eyeno Nurmi, prin al cărui ochi Osmo pătrunsese în tărâmul acela plăcut, ciudat, curbat… al morţii? Oare poeta mutantă se înecase cu adevărat?

De ce se încordaseră muşchii lui atât de puternic? Pentru că i se pusese piedică. Fusese lovit mişeleşte în speranţele lui.

Dimineaţa se trezi ameţit. Fâşii de raze de soare se strecurau prin crăpăturile perdelelor groase. Lumina îi izbi în întreaga fiinţă pe Osmo, ca şi cum evenimentele din ziua trecută se scurgeau înapoi. Stomacul gol îi fu cuprins de greaţă. Dorea să

îndepărteze lumina zilei. Soarele, orele şi rotirea planetei nu puteau fi glăsuite. Mădularul întărit îşi bătea joc de el.

Împleticindu-se prin camera vecină, pentru a se duce la privată, trecu pe lângă Marko şi Hannes, care dormeau pe laviţă. Nu-l văzu pe Victor. Fermierul era la closet?

Uşa exterioară fusese descuiată. Oricine putea intra în apartament! În timp ce Osmo privea, clanţa se ridică – încet, de cineva din afară, care voia să evite clinchetul. Uşa grea se deschise lent…

— Victor?

Tatăl lui Vivi intră, lăsând furişatul.

— Am dus o parte din lucruri în nava cerească, să putem pleca mai repede.

— Nu-i ca şi cum am fi luat un trusou cu noi, Victor…

— Trebuie să plecăm repede. Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai curând uităm toate. Să-i trezesc pe băieţi.

Marko se trezise deja.

— Vino aici! mârâi fermierul. Ce fel de paznic e ăla care doarme, în loc să-şi apere stăpânul? Plecăm o dată cu raţele! Mac, mac!

Osmo îl prinse pe Victor de mâna dreaptă şi-l trase spre fereastră, unde dădu perdeaua la o parte. Şuvoiul de lumină îi acoperi pe Marko şi Hannes, care săriră din culcuş, frecându-se la ochi. Braţul lui Victor era acoperit de vânătăi mari. De zgârieturi adânci. Mirosea a sânge.

— N-am văzut nimic… (Mai bine să afle mai târziu.) L-ai omorât? şopti Osmo, dornic să afle cât de grabnic trebuiau să plece.

Fermierul rânji.

— Am astea de la o căţea. O spitz din curtea navelor cereşti.

Minţea.

(Aşteaptă, o să vezi tu!)

— Să plecăm repede de aici! ordonă Osmo.

Fugi să se îmbrace.

Osmo pilota nava cerească spre vest, de-a lungul Marelui Fiord, pentru a evita să treacă peste culmi. Apoi coti spre sud, printr-o vale mai joasă. La capătul acesteia, nava urcă deasupra dealurilor împădurite ce înconjurau talazurile albastre. Osmo urma ruta obişnuită, cea mai iute spre Maananfors, un drum de

şapte ore, cu viteza maximă. În rezervor, alcool din belşug. Păstră viteza de nouăzeci de kei, să nu forţeze motorul.

— Ei, bine? întrebă, în cele din urmă Osmo, peste umăr.

Nu dorise să înceapă vreo anchetă până nu se îndepărtau de domeniul Norocoasei, Victor, care stătea în spatele lui, rămăsese tăcut. Marko şi Hannes respectaseră tăcerea seniorului. Pe de altă parte, călătoria cu nava cerească reprezenta o experienţă nouă pentru ei. Aparatul făcea atât zgomot. Încât lipsa conversaţiei părea naturală. Motorul bubuia. Elicele din coadă şuierau. Vântul sâsâia în ţevile de absorbţie. Fuselajul vibra fără încetare.

— Ei bine, Victor?

— Privesc în jur, Seniore Osmo. Răspunse fermierul, cu voce mulţumită.

Nava cerească zbura drept, la înălţimea de cinci sute de metri, deasupra unui lac lung, flancat de dealuri joase, înţesate de copaci.

Victor se întoarse şi deschise capacul portbagajului, cel în care transportaseră bustul de marmură. O siluetă se zbătea înăuntru, cu mâinile şi picioarele – goale – legate, şi cu un căluş de pânză în gură. Picioarele ce ieşeau dintr-o cămaşă de noapte erau ale unei fete. Părul – un tufiş coafat. Clipea indignată spre răpitorii ei. Gura mesteca furioasă căluşul, ca şi cum ar fi rostit cuvinte.

Peştişor Sariola.

— Nu puteam să ne întoarcem cu mâna goală, spuse mândru tatăl lui Vivi. Uite o găinuşă pentru tine! M-a muşcat. După cum ai observat, un adevărat drăcuşor – poate-i nevoie de un pic de glăsuire, să se potolească. Am pocnit în cap un bătrân, care sforăia la uşa ei. Lebăda n-a venit după el, aşa că totul e în regulă. Nicio lebădă nu va veni după tine, stăpâne Osmo. Niciodată, după ce-i vei face găinuşei cuib.

Peştişor Sariola. În locul Evei. Peştişor, furată din palat.

Un copil.

Nu, nu un copil. Cu sufletul pregătit pentru a se mărita cu un bărbat frumos. Preferabil cu mustaţă. Osmo era potrivit, nu-i spusese chiar ea? Poate considera răpirea ceva romantic. Acum nu părea prea încântată…

Ce chestie absurdă!

Nu muri niciodată, fiule!

Ce belea pe capul prinţului Bertel şi a reginei Norocoasa!
Nu muri niciodată!
— Nu, stai prea confortabil acolo, spuse Osmo, într-un efort de curtoazie.
— Unnnggghhh…
Zgomotul navei cereşti acoperise protestul mut al fetei.
— Îmi cer scuze.
Aşa cum Bertel se scuzase în seara precedentă… Nebuna, înşelătoarea de Norocoasa n-avea decât să se înfurie! Aşa îşi câştigă eroii miresele!
— Hannes, pune în portbagaj ceilalţi saci ai noştri, să-i fie moale. Şi acoper-o cu pelerina ta.
Peştişor nu putea să li se alăture în cabina mică. Era imprevizibilă. Să stea acolo, unde ar fi trebuit să se ghemuiască Marko – fiind mai scund – dacă la întoarcere lucrurile ar fi stat altfel.
— Mai bine să închidem uşa la loc, să nu se rostogolească. Îmi cer scuze, mică prinţesă! Aşa îşi cuceresc campionii, iubitele!
— Unnnggghhh…
— Nu-ţi face griji, o să deschidem uşa din când în când. Dacă o să ai nevoie, o să asolizăm… ca să-ţi faci nevoile…
Îşi îndreptase toată atenţia spre spaţiul cubic în care stătea ghemuită Peştişor, în cămaşă de noapte, în timp ce Hannes îi aranja culcuşul.
— Stăpâne Osmo! strigă Marko, trăgându-l de mânecă. Atenţie la deal! Ne lovim de el!
Ajunseseră la capătul lacului.
Paznicul fusese cuprins degeaba de panică. Osmo ridică nava fără nicio dificultate.

Asolizară de două ori pe drum, coborând de fiecare dată, cu rotoarele legănându-se, pe maluri pline cu pietre albe. Fiind tată – şi pentru că alternativa ar fi fost înjositoare pentru Osmo – Victor o ajutase pe Peştişor să-şi facă nevoile. O cărase pe prinţesa care se zbătea dincolo de tufişuri. La întoarcere, o ţinuse să-şi potolească setea din lac. În aceste momente îi scosese căluşul, dar avusese grijă ca Osmo, care se plimba pe plajă, dezmorţindu-şi picioarele, să nu-i audă strigătele. (Lasă supărarea, păsărică furioasă, n-o să domneşti peste lacul din faţa ta, ci într-o clădire din granit, de cea mai bună calitate.

Plescăit de apă. Şi cât de frumos o să fii primită la castel!) După aceea. Victor o pusese la loc în portbagaj, peste pernele improvizate.

Osmo voia să navigheze spre sud-vest, de-a lungul râului Valtemo, până la cotul pe care-l făcea acesta spre vest, pentru a ocoli Culmile Şeii. Urma să zboare printre cele două vârfuri, ce se aflau doar la două ore de casă chiar dacă avea vântul în faţă. Teritoriul isilor vărgaţi începea la câteva kei de locul acela, o zonă împădurită prin care doar puţini oameni se aventurau. Poate ar trebui să ia legătura, prin comunicator, cu Sam. Să-l prevină. Pe el şi pe Alvar. Aduc o mireasă. Nu-i cea la care ne aşteptam. Dar probabil că nişte isi vărgaţi ascultau, răbdători, transmisiile ocazionale. Vărgaţii erau. De obicei, binevoitori. Sau măcar neutri. Mai degrabă aşa. Era mai bine să nu-i alarmeze.

Sau pe oricine ar fi navigat pe ruta aceea.

Ceva, ca o coadă de flăcări, ţâşni de pe coasta împădurită a culmii dinspre est. Un foc de artificii care se înălţa. Ce se îndrepta spre nava cerească.

Cum fusese batjocorită figura lui în focul de artificii de deasupra lacului Yulista!

Coada de făcări se apropia iute. Prevăzător, Osmo înclină navă şi coti spre vest, cu toată viteza.

O erupţie incandescentă zdruncină ambarcaţiunea. Partea stângă a acoperişului se sfărâmă, împroşcând pasagerii cu cioburi. O roată groasă zbură prin aer. Din fruntea lui Marko se scurgea sânge. Dar paznicul îşi şterse obrajii şi scoase capul, afară. Apoi anunţă:

— Vine încă una…

Nava funcţiona. Propulsoarele acţionau încă. Vântul îl clătina pe Marko. Şi pe Hannes, aflat în spatele lui. Cu ochi înlăcrimaţi Osmo porni în sus. Apoi coborî în picaj. Trebuia să zboare repede, dar putea să se lovească de vârful dealului.

— Intră înăuntru, Marko!

A doua explozie aplecă nava spre babord. Alunecând pe scaun, Osmo se prinse de maneta de comandă, provocând o coborâre mai accelerată. Scoţând un strigăt înfricoşător, Marko se prăbuşi afară. Dispăru. Căzuse.

Hannes se întinse zadarnic, încercând să-l apuce pe Marko, măcar de-un picior. Dezechilibrându-se, Hannes se agăţă de

scaunul pe care stătuse Marko. Speteaza se rupse. Mâna paznicului se roti, se izbi de jumătatea acoperişului care supravieţuise. Zgomotul loviturii semăna cu cel Scos de o aripă frântă. O bucată considerabilă de parbriz se desprinse, lovind servitorul în gât. Sângele ţâşni. Bolborosind, cu mâinile strânse în jurul arterelor secţionate, Hannes se prăbuşi peste scaun. Se sufoca. Sângele dătător de viaţă se împrăştia pe podeaua murdară. Altă bucată de acoperiş căzu, lovindu-l pe Osmo în umăr înainte de a se sfărâma în cioburi mai mici.

Osmo lupta, se străduia, înjura. Nava se plecă spre tribord. Hannes murea. Marko izbise, probabil, solul, ca un sac de grăunţe, iar şocul îl despicase. Sau se lovise violent de vreun copac şi atârna, zdrobit, ca o parodie crudă a unui şaman. Vântul şuiera prin cabina neapărată de nimic. Un propulsor şuiera.

— Iese fum din coadă.

— Mori, foc! Potoleşte-te! ordonă Osmo. Aşa-i glăsuit! Nu trebuie să ardem!

Îl ascultase focul? Nu putea să-i vadă izvorul. Focule, transformă oasele în cenuşă! Cât de bine îşi amintea cum răcnise aceste cuvinte rugului lui Tycho Cammon, pe malul lacului din Maananfors! Flăcări, trosniţi şi înălţaţi-vă! Gheaţa şi frigul iernii: acestea erau gândurile care trebuiau să-l cuprindă. Focul topeşte zăpada, topeşte gheaţa şi se stinge. Tremura, probabil din cauza încordării.

Să nu mori niciodată.

Peştişor… mai bine să rămână unde era, cu perne care-i ofereau siguranţă. Maşinăria zăngănea – sau prinţesa lovea cu călcâiele în uşa portbagajului, în spatele lui Victor. Frig, frig, amorţeşte limbile de flăcări! Gerul era salvarea lor. De ce tremura în halul ăsta, dacă nu din cauză că îngheţa? Cioburile acoperişului sfărâmat se transformaseră în ţurţuri. Ţurţuri de gheaţă, nu flăcări. Întreaga navă cerească era rece.

Câte kei zburaseră la întâmplare, într-o coborâre treptată? Panoul de comandă se stinsese. Tijele se stricaseră, distruse de explozie. Elmer ar fi ştiut despre ce-i vorba. Elmer care triumfa, blestemat să fie! Nava cerească îngheţase, de parcă plutea într-o gheaţă invizibilă. Un proiectil ce se îndrepta vâjâind spre vest, pentru a se ciocni, mai târziu, cu orizontul. Un şuvoi subţire de

fum se răspândea pe cer, dar nu fâlfâia nicio flacără. Focul fusese oprit. Nava paralizase. Încerca să-şi recâştige viaţa, iar un infern frustrant voia să înghită ambarcaţiunea. Hannes murise de mult.

Elicele nu se roteau, nu puteau încetini nava. Pe dedesubt, alergau vârfuri de copaci. Frunzişul sfâşia trenul de aterizare în timp ce ambarcaţiunea trecea pe deasupra yelloverilor şi horzmaşilor. În faţă se zărea apă.

Ca şi cum şi-ar fi amintit asolizările anterioare şi încerca să le repete – chiar dacă ajunsese schiloadă – nava cerească plonjă dincolo de lac, spre ţărmul stâncos.

Osmo îşi reveni din inconştienţă datorită unui bocănit insistent, care corespundea pulsului din capul ce-l durea. Nava sfărâmată zăcea într-o parte, doar jumătate pe mal. Cadavrul lui Hannes fusese aruncat lângă el. Un trup zvârlit printre stânci, cu capul de culoarea ghimbirului strâmbat într-un unghi bizar. Victor.

Bum!

Împinse trupul greu al servitorului într-o parte. Osmo îşi murdări palmele de sânge. Le frecă puternic de pantaloni. Apoi îşi croi drum spre spatele navei şi smulse capacul portbagajului, ajutat şi de o lovitură de dinăuntru.

O trase pe Peştişor afară. Desculţă şi legată, cu cămaşa de noapte mototolită. N-avea sânge pe ea. Nici nu dădea semne de durere. Niciun os nu arăta rupt. În ochii ei mari, un haos pe care încerca să-l stăpânească. O dezlegă.

— Trebuie să aibă mâinile libere, nu? Oh, încheieturile mele! E foarte important să văd, mormăi ea. Dacă nu văd, înnebunesc!

— Sttt, comoară!

Capul îi bubuia, în timp ce-i dezlega nodurile de la mâini şi de la picioare.

Peştişor se aşeză, în mijlocul prăpădului. Îşi trase lângă trup cămaşa de noapte. Îşi masă gambele – privind tot timpul în jur, ca o pasăre speriată că poate fi atacată din orice parte. Se ridică în picioare.

— Of!

Priveşte, priveşte peste tot. Spre Osmo, care are sânge pe el. Spre Hannes cel mort. Spre rămăşiţele navei cereşti, cadavrul

lui Victor, lac, pădure, cer. Spre Osmo, furioasă. Dinţii îi clănţăneau, de parcă ar fi încercat să spună o duzină de lucruri în acelaşi timp.
— Ce s-a întâmplat? izbucni ea.
— Cineva m-a doborât.
Osmo îşi prinse capul în mâini.
— Linişteşte-te, durere! Creiere, simte-te bine!
— Aici a avut loc un măcel. Unde suntem? Ştie cineva de noi? Care să nu fie mort. Aici e o oală de fiert peşte, cu un Peştişor în ea. Şi şi şi ce – zise ea. Întinzând un deget către coroana, de culoarea chartreusei, a unui copac-curbat, aflat la vreo sută de metri – ce e asta, în termeni de acasă?
Observă abia acum atârnând sub copacul încovoiat o fâşie verde, circulară, de două ori cât cercul unui butoi. Un nor ascunse soarele. În timp ce umbra se întindea peste marginea pădurii, cercul părea că luceşte slab, cu o lumină interioară. Pe timpul nopţii, lumina lui trebuie să se întindă peste tot lacul.

31. Un Mutant Marchează Un Punct

Lyle preluase sarcina de a aplica vopsea albă pe figura lui Elmer, în momentul dinaintea căsătoriei. Dezbrăcat până la brâu, mirele îşi acoperise deja gâtul, umerii osoşi, bărbia şi obrajii cadaverici. Dar când ajunsese la pielea din jurul ochilor şi a gurii, mâna inginerului tremurase.
— Mai bine că nu se căsătoreşte Osmo cu ea, glumi Lyle. Ar fi irosit o jumătate de zi dichisindu-se. Şi ce-ar fi făcut cu mustaţa? Ar fi ras-o? Atunci ar fi arătat precum Sam Peller.
E adevărat că, sub chica neagră – ridicată de pe frunte de un fileu – Elmer părea să fi adăugat pe el ani o dată cu vopseaua cosmetică. Norocoasa insistase în privinţa asta. Imaginea lui, în oglinda de pe masă, arăta albită, ca de cadavru, albeaţă care se presupunea că-i lumina longevităţii cu care urma să fie înzestrat prin căsătoria cu o fată Sariola.
— Vrei să închizi ochiul drept?
Elmer clipi în timp ce Lyle privea prin ochelarii cu ramă de aur, aşezaţi pe nasul cârn, şi aplica o tuşă uşoară pe pleoapa inferioară. Apoi pe cea superioară.
— Nu-l deschide încă. Aşteaptă să se usuce, îl sfătui Lyle,

zâmbind uşor. Poate când o să mă căsătoresc, o să mă vopseşti tu. În verde.

Elmer răspunse, aproape fără să mişte buzele:

— De ce?

— Verde pentru prospeţime şi inocenţa de altădată.

— Dar tu nu...

— Fata aşa crede.

Fata? Care fată? Nikki?

— Sau poate nu... Îţi aminteşti petrecerea aceea din clădirea în formă de H, când te-ai înveselit? Cu nevasta vânzătorului?

— De ce-ai amintit de asta? întrebă Elmer, stânjenit.

— Nu ştiu. Practica te perfecţionează. Să trecem acum la ochiul stâng.

Ascultător, Elmer închise celălalt ochi şi suportă gâdilatul uşor al părului pensulei. Vreo doamnă de onoare, sau chiar Norocoasa – sau Jatta – îi oferea acum Evei fructele experienţei sale, în timp ce-o împodobea? După cum Elmer însuşi urma să aibă o discuţie cu soacra, imediat după ceremonie, pentru ca aceasta să-i încredinţeze un cuvânt foarte special.

— Un strop de experienţă nu i-ar fi stricat lui Osmo. Mai devreme sau mai târziu, Norocoasa o să-l ucidă pentru obrăznicia lui.

— Adică nu trebuie să încerce prea curând o împăcare?

— N-ar fi recomandabil.

— Din cauza reginei? Sau crezi că Osmo nu se va mulţumi cu Peştişor?

— Va trebui să fim atenţi.

Cu vopseaua uscându-se pe ochi, Elmer nu putea să fie atent la nimic. Asculta orbeşte sfaturile.

Faptul că Osmo şi grupul lui, plecând fără să anunţe, o răpiseră pe sora mai mică din pat devenise un lucru binecunoscut în întreg palatul pe la mijlocul dimineţii, în ziua aceea zăpăcitoare, cu o săptămână înainte. Faptul s-ar fi aflat oricum, după ce o servitoare îl descoperise pe Max, paznicul bătrân, legat la picioarele patului gol, lovit în cap şi cu căluş între gingii. Dar şi o pereche de cuci pătrunsese în palat. Unul asistase, în văzul tuturor, la trezirea maşinii universale. Zile întregi, cele ducă păsări urmau să bântuie palatul, pălăvrăgind în schimbul mâncării şi distrând pe oricine-i asculta.

Într-o măsură considerabilă, furia reginei acţiona în paralel cu preocuparea pentru aparatul care se înălţa în fortăreaţă. O urmare necesară a activităţii ei fusese aranjarea nunţii. Nu visa decât să-l răsplătească imediat pe Elmer. Dar nu chiar imediat. Capriciul ei răutăcios de a invita mutanţi la căsătorie fusese întărit, ajunsese de nezdruncinat de cunoaşterea faptului că Osmo se simţise jignit de idee. Ca urmare, Bertel trebuise să zboare la… cum îi zice? Outo? Dincolo de Niemi. Consortul ei trebuise să zboare personal, pentru a invita părinţii lui Juke Nurmi şi pe toţi ceilalţi săteni deformaţi pe care-i putea găsi. Trebuia să aducă imediat un grup de mutanţi. Să insiste.

Şi-l trimisese pe generalul Aleksonis să-l vâneze pe seniorul Osmo, cu o grămadă de paznici – chiar şi cu o parte din soldaţii de lemn, rezistenţi şi antrenaţi – pentru a încerca să-l ucidă pe glăsuitor şi s-o elibereze pe Peştişor din ghearele lui.

— O să-l măcelăresc pe ticălos! îl asigurase Norocoasa pe Roger Wex, în auzul cucilor – ca răpitorul fiicei ei să audă, până la urmă, de făgăduiala ei. Dar la momentul bun pentru mine. Care va fi unul rău pentru hoţul de van Maanen, te asigur! îl voi arde până va deveni cenuşă, chiar în locul în care a ars oasele lui Cammon. O să-i distrug sufletul. Rugăminţile lui nu vor valora nici cât un ban găurit.

Se uită la cucul căţărat pe un candelabru, în Salonul Filigranat, care semăna cu o colivie uriaşă. Peretele oval al camerei era acoperit de o viţă din sârmă aurie, întortocheată, cu excepţia unei ferestre ovale, ce se deschidea deasupra acoperişurilor palatului, ca un ochi atent cu o pânză complicată de vene strălucitoare înăuntrul lui.

— Să se teamă! Să-şi aştepte soarta!

— Dar, zise Wex, s-ar putea ca van Maanen să aibă nevoie de zile – nopţi, presupun – să glăsuiască centura lui Peştişor.

— Ce ştii despre centura ei?

— Am presupus… Am dedus…

— Oare, bufonule? Un glăsuitor puternic, precum van Maanen, e capabil s-o desfacă destul de curând.

— Atunci trebuie să plecăm după Peştişor. Vreau să o salveze, majestate.

Norocoasa îl privi, neîncrezătoare.

— Tu? De ce?

— O plac pe Peştişor. Noi o plăcem. Eu o plac.

Regina chicoti. Se aplecă spre el:

— Acum sunteţi trei? Când ai căpătat această afecţiune pentru ea? Când ţi-a arătat cum să faci două statui dintr-una?

Nedorind să-i fie ironizate sentimentele, Wex ocoli răspunsul.

— Poate vrea să vină şi Jack – în nava cerească mică, pe care a adus-o când a venit cu Anni. Cea cu care au fugit.

— N-o să pleci cu nicio navă a mea!

— Cu niciuna? Înseamnă că ai mai multe? Mai există una ascunsă în fortăreaţă, nu-i aşa?

Cucul asculta avid.

(Sigur că navele aeriene – dirijabile – ar fi reprezentat forma ideală de transport, dragă Roger. Dar în vremurile vechi au avut loc o serie de accidente fatale. Structura unei aeronave care se mişcă încet atrage furtuni mana şi lovituri de fulger.)

Wex îşi aranjă peruca, deşi nu stătea strâmb.

— Când îl voi prinde pe van Maanen, făgădui Norocoasa, voi pune o mulţime de glăsuitori să-l transforme în piatră. Într-o statuie pe care o voi aşeza într-o groapă pentru foc. Sau într-o groapă cu excremente. Până la gât. Oricum, în ceva murdar.

Dar nu acum. Nu în grabă. Putea să rezolve asta fără să-şi întrerupă, într-un fel deranjant, proiectul intim de a se găsi pe sine – cu ajutorul unui lucru care urma să fie produs de maşina universală. Evident. Nu dorea o abatere cu urmări neprevăzute – aşa ceva i-ar reduce o parte a puterii (poate ar pierde soldaţii de lemn).

— Am nevoie de mai mulţi glăsuitori de partea mea, zise ea, privind drept spre cuc, ca şi cum i-ar fi transmis o chemare. Când voi porni războiul, intenţionez să-l zdrobesc iute pe van Maanen.

— Iar între timp, Peştişor…

— Urmăreşte-i, Creierule, dacă vrei. Traversează fiordul. Du-te dincolo, cu binecuvântarea mea. M-am săturat de prezenţa ta.

Wex îşi pipăi pelerina cu multe buzunare. (Dacă o chem pe Conway pentru a-i cere o navă de la Punctul de Asolizare, va avea tot dreptul să mă refuze. Dacă o ambarcaţiune pământeană ar fi folosită într-o misiune despre care se crede că-i săvârşită în folosul Norocoasei, acest lucru ar părea părtinitor şi favorizant. Punctul de Asolizare trebuie să rămână neutru. Cu regret, trebuie să resping o asemenea propunere.) Oare-i nevoie

de grabă, în cazul lui Peştişor? (îmi pare rău, există multe motive să credem acest lucru, dragă Roger.)

Confratele organic trebuia să nutrească şi el oarecare tandreţe pentru Peştişor. Sau tovarăşul invizibil dădea dovadă doar de înţelegere faţă de Wex?

Spuse liniştit:

— Peştişor vorbeşte cu ea însăşi.

— Cu un tovarăş spiritual. Ştie unde se află celălalt eu al ei: în interiorul capului său.

Wex insistă:

— Ai trimis o navă în sud, să aducă oaspeţi la nuntă…

— Spre sud-vest, nu sud-est! Pleacă, Wex! Eşti sentimental din cauza unei fete! Cine ar fi crezut! O să-l coc pe van Maanen, după ce va ajunge piatră. O să-i plesnească ouăle pietrificate. Dar nu imediat. Cu-cu, cucuie! Du-te şi caută glăsuitori care-l urăsc pe van Maanen!

Auziţi povestea, ascultaţi basmul! Când nava regală (albă cu ochi stacojii) se întoarse în palatul Puhjola, dimineaţa, după cinci zile, din ea coborâră Bertel şi şase mutanţi nervoşi, în zdrenţe – precum şi fiul Doamnei de Niemi, Minkie Kennan, moştenitorul acelui Ragnar Kennan care încercase, cândva, s-o înşele pe regină. Mutanţii şi tânărul Kennan fură primiţi cum se cuvine în Cupola Favorurilor. O parte din auditoriu chicotea. Minkie se depărtă, grijuliu, de schilozi.

Arto Nurmi venise la Puhjola arătând ca un gnom. Cu urechi ascuţite, cu auzul rivalizând cu cel al unui cuc. Tatăl duşmanului lui van Maanen. Regina fu încântată să strângă mâinile cu şase degete ale mănuşarului. Mâinile ei erau acoperite, pentru această ocazie, în dantelă albă. Arto trase mănuşile de dantelă spre el, pentru a le privi atent. Se putea să fi întâlnit mănuşile, nu şi purtătorul lor.

— Doar fiul tău va fi mai binevenit aici, Arto Nurmi!

— Poate Juke al meu pare bun, înălţimea voastră, dar a făcut numai rele la gală.

— Nu, om bun. Juke al tău a încercat să-l umilească pe van Maanen.

— Unde-i Juke acum? întrebă Arto, plin de dor, de parcă regina ar fi trebuit să ştie.

— Sper să vină aici, îl asigură Norocoasa pe mănuşar. Cred că a auzit chemarea cucului.

— Poate îi vizitează pe şerpii de catifea, aşa cum a făcut când s-a dus cu Eyeno, pentru ochiul fals, zise Arto, în timp ce pe obraz îi luneca o lacrimă. Sper să nu mi se dărâme casa, cât timp nu-s acolo s-o aud trosnind. Noi ne cunoaştem locul…

— Locul tău este acum aici, bunule domn! Nu vrei să mi-i prezinţi pe tovarăşii tăi care au fost invitaţi?

Arto îşi extinse mâna din strânsoarea ei şi-şi întinse cele şase degete, ca pentru a-l ajuta la prezentare. Îndoi degetul mare.

— Acesta-i Lammas…

Lammas era acoperit de lână cenuşie, creaţă, cu excepţia figurii transpirate şi a palmelor. Pantalonii scurţi îi ascundeau mijlocul.

— …care-i un pic cântăreţ, înălţimea voastră. De tango.

Norocoasa bătu din palme, încântată.

— Va fredona ceva în sala de bal, după căsătorie.

Lammas făcu o plecăciune stângace, apoi îşi scărpină subţioara păroasă.

— Acesta-i Omul-Plăcintă. (A cărui piele era o crustă galbenă). Poate fluiera o melodie.

— Şi va avea parte de o plăcintă bună la serbare, mormăi Omul-Plăcintă.

Probabil că nu-i păsa dacă mânca un lucru care sugera persoana lui…

— Nodurosul.

A cărui tunică părea a fi o prelungire a pielii cafenii, încreţită. Nodurosul ducea o scripcă veche. Arto îşi privi degetele, subevaluându-şi, în mod deliberat, inteligenţa.

Ultimii doi oaspeţi erau o bătrână zbârcită şi o adolescentă angelică. Bătrâna se îndoia într-o plecăciune perpetuă. Întoarse capul, să vadă ce se afla în faţa ei. Fata avea o expresie obraznică pe figura-i roz. Părul blond fusese împletit în codiţe zburlite. Pieptul – sub o bluză largă – părea să aibă mai mulţi sâni. Bătrâna ţinea fata strâns de mână.

— Bunica Hilda – ea e vindecătoarea noastră, din Halvek. A adus-o pe June cu ea, sperând că veţi pune mâinile voastre dătătoare de sănătate pe fată şi-i veţi rezolva problema.

— Ce problemă, om bun?

— June e tot din Halvek, înălţimea voastră. Dacă o atinge cineva, şi mulţi încearcă, le transmite imediat o boală. Pe loc. Iar ei o transmit altora.

— O boală de dragoste, tresări Norocoasa.

— Tot felul de boli! Sete turbată, durere înnebunitoare, frisoane şi căcare, îmi cer iertare. Bunica Hilda o poate stăpâni, dar ea n-o să mai trăiască mult. Cât timp bătrâna o ţine de mână pe June, atingerea ei e nevătămătoare.

— Nevătămătoare, croncăni bătrâna cocoşată, Uitându-se la Norocoasa. Dacă June va naşte un copil, în starea în care e acum, copilul va fi o adevărată molimă. Ştiu. Şi vor fi patru copii, dintr-o dată!

June făcu o plecăciune, bălăngănindu-şi sânii.

— Poate boala ei e o protecţie împotriva unei asemenea posibilităţi. June atrage bărbaţii într-un mod cronic…

— Nu pe mine, comentă Minkie, încet.

— …dacă-i dau drumul la mână.

Regina aruncă o privire întrebătoare spre soţul ei. Bertel mimă uimirea. Aflase despre capacitatea de infectare a lui June. Lammas se scărpină de câteva ori şi rânji prosteşte. Mâinile lui se întinseră spre June, în timp ce bătrâna cocârjată privise în altă parte? Nu, ilustra mesajul bătrânei Hilda. Eroii de pe pereţi şi figurile de pe canapele păreau că privesc prin rândurile de privitori. Un cuc împărţea schela cu pictorul mural.

— Te aştepţi să pun mâna pe ea? râse Norocoasa. Ai adus-o pe June cu voi să vă protejeze. Ca o garanţie pentru o întoarcere sigură acasă.

— Nu, protestă moaşa cocârjată. Motivul este sfinţenia mâinilor tale. Văzând că familia regală are, îmi cer iertare, un sâmbure de boală de dragoste zombi în organele ei, lucru bine cunoscut, împreună cu binecuvântarea longevităţii, dacă mă urmăriţi…

— Te urmăresc. Fata este biletul vostru de liberă trecere. Ce impertinenţă! Ce ingeniozitate! Sunt impresionată!

Elmer privi stânjenit spre Eva. Viitoarea lui mireasă îşi eliberă turbanul de păr negru, ca de cărbune, îndepărtând problema din minte.

— Destul! strigă Norocoasa. Vreau să ştiu mai multe despre June, bunică Hilda – dacă-i adevărat ce-ai spus – dar nu acum. Voi, mutanţii, sunteţi bineveniţi aici, în palatul meu. Să nu-i atingă nimeni cu deget neprietenos! Şi tu – se uită ea spre fiul lui Ragnar Kennan, dar mult mai rece – eşti binevenit, presupun.

Minkie, îmbrăcat într-un veşmânt verde cu dungi stacojii,

pantaloni de culoarea lavandei şi genunchere purpurii, făcu câţiva paşi în faţă.

— Maiestate, e un privilegiu şi o imensă plăcere - privi în trecere spre Eva cea minunată – să fii primit la curtea voastră doar pentru că am oferit acoperişul umilului meu castel nobilului vostru consort. Oh, şi câţiva litri de alcool. Combustibil pentru nava cerească, nu-i nevoie să mai spun. Am fost copleşit – altă privire spre Eva – de frumuseţea Sariolinnei. Mă bucur că păcatul tatălui meu, spuse el cu voce tristă, nu atârnă în defavoarea mea. De când m-am familiarizat intim cu ceea ce propusese…

Norocoasa dădu din mână, întrerupându-i discursul:

— Nu mai repeta istoria, domnule.

Minkie radia, de parcă l-ar fi sărutat.

— De ce l-ai invitat şi pe el? îl întrebă ea pe Bertel, după ce se retrăseseră în galeria cu portrete şi rămăseseră singuri – doar cu bătrâna care moţăia, trăgând cu urechea.

— L-am întâlnit la gală, draga mea. Îţi aminteşti? Kennan m-a invitat la castelul Niemi. Acesta se află în drumul spre satul mutanţilor. Nu puteam zbura o zi şi o noapte întreagă…

Minkie fusese o gazdă încântătoare, chiar fermecătoare. Dar Bertel nu se lăsase înşelat.

După câteva secole de viaţă, Bertel Okkonen-Sariola nu mai ceda linguşelilor – exceptându-le pe cele ale soţiei lui, iar acestea nu erau de fapt linguşeli, ci ordine. Bertel trăise prea mult. Mult prea mult.

Tânărul frumos, cu bucle castanii şi ochi căprui, era un nemernic deghizat în model de virtute. Schimbat de căsătoria lui cu Kyli de Saari? Ştirea despre căsătoria iminentă a fiicei lui Bertel, pe care Minkie pusese ochii pofticioşi în timpul galei îl umpluse pe tânărul Kennan de-o nelinişte plină de patimă. Zvonurile despre răpirea surorii mai mici a Evei – următoarea care trebuia să se mărite – îi măriseră agitaţia. Dorinţa de a pune sare pe coadă găinuşei. Bertel simţise aceste frământări din sufletul lui Minkie. Iar Kyli Kennan nu.

Kyli, născută Saari, fusese îngrozită de vizita regală. Era însărcinată, nu mai arăta precum Kiki-liki, cea pe care o vrăjise Minkie…

Soţul ei fusese cuprins de o frustrare dureroasă. La urma

urmei, ce-i adusese Kyli? O zestre cu care să-şi renoveze castelul şi o mulţime de obligaţii. Sarcinile (din care una mare, vizibilă, în burta ei) puteau îmbătrâni un bărbat! îl legau, îl doborau, îi reduceau vitalitatea.

În casa lui Minkie sosise prinţul Bertel, bătrân de sute de ani dar încă sprinten ca un cocoşel (doar cu un pic de burtă). Şi potent. Care se cupla fertil. Călcându-şi găinuşa veşnic tânără – şi poate şi pe altele. (Trebuia să fie viclean cu nestatornica Norocoasă, dacă voia să aibă vreo perspectivă în viitor). Bertel îl descifrase cu uşurinţă pe Minkie.

Tânărul Kennan începuse să strecoare aluzii la un secret pe care îl cunoştea şi care ar fi meritat, teoretic vorbind, mâna unei fete Sariola.

Cât despre cazul de răpire, de acum…

Deplorabil, în cazul unei fiice regale. Se înţelegea de la sine. În cazul lui Minkie, o găinuşă scumpă îl vrăjise, îi glăsuise inima. Un caz complet diferit. O fiică Sariola merita o căsătorie cum se cuvine. Ah, să admiri spectacolul unei nunți Sariola, la care surorile mai mici erau domnişoare de onoare! Care era numele acelei fete a lui Bertel? Da, Ester… Ce vârstă avea?

Doamna Inga se uitase cu reproş la fiul ei. Blamul ei păruse dubios. Inga îşi cunoştea fiul, aşa cum îl cunoscuse şi pe tatăl acestuia. Îşi dădea seama când pe cineva îl apucau năbădăile şi respingea sfaturile rezonabile.

Kyli, gazdă a unui prinţ, se lăsase dusă, orbeşte, de valuri.

Prezenţa lui Minkie la curte ar fi reabilitat-o în ochii tatălui ei. Ar fi reinstalat-o pe locul ce i se cuvenea.

Ce păcat că, ţinând seama de starea ei, Kyli nu putea călători – dacă ar fi fost invitată. Trebuia să fii atent, în asemenea expediţii… Foarte atent, aşa cum va fi Minkie. O invitaţie acum ar fi fost prematură. Faptul că va vedea mutanţi hidoşi putea lăsa urme asupra copilului din pântecul ei. Minkie o să aibă grijă ce va face…

Bertel permisese toate astea. Îl invitase să-l înşele. Trăise prea mult. Minkie era o canalie plauzibilă, dispusă să apuce pe căi sălbatice, imprevizibile, cum ar fi vărsarea de sânge (cel puţin sângele arămiu al juttahaţilor). Şi tatăl lui Minkie, Ragnar, fusese un scandalagiu. Bertel trăise prea mult.

Cu figura vopsită complet în alb. Elmer pătrunse în Cupola

Favorurilor, oarecum stânjenit, însoţit de o gardă de onoare alcătuită din preotul-mana Moller şi Lyle Melator. Cămaşa nouă, albă, a lui Elmer, plină de broderii, cu guler larg, lăsa să i se vadă gâtul alb şi umerii osoşi. Croitorul palatului îi făcuse pantaloni ca neaua, cu centură argintie. Flori-de-suflet, ţesute din panglică albă, îi împodobeau genunchii. Variante mai mici îi înfrumuseţau cataramele de argint ale pantofilor din piele ca fildeşul.

Un şaman cu zorzoane bubuia din tobă după plac. O jumătate de sută de lumânări uriaşe iluminau cupola plină de lume, zidurile de care atârnau eroii mari şi mici. (Mikal, pictorul perpetuu, aruncă o privire îngrijorată spre gazul unsuros ce se ridica, fluturând, printr-o gură de aerisire, cu faţete albastre şi roz, din mijlocul cupolei.

Regina, îmbrăcată în purpuriu, stătea pe tron. Alături, prinţul Bertel, care-şi mângâia bărbuţa ca o măturică. Tatuatorul se căţărase pe un scaun înalt. Lângă el, altul pe care se afla o tavă cu ace şi vopsele. Corpolent şi demn, în costumul lui cenuşiu de dimie, Paavo Serlachius o conducea pe Eva. Mireasa era înfăşurată în eşarfe de mătase de nuanţa lămâii şi portocalei, prinse cu legături din brocart auriu în jurul pieptului, pântecului şi şoldurilor. Pe coafura ei înaltă fusese cocoţat un buchet de flori-de-stea, petalele violet deschizând negreala de tuş a părului ei. Arăta ca un fruct dulce, zemos, cu înveliş bogat. Un fruct copt în interiorul florii.

Fiicele – Jatta, Ester, Sal, Kaisa şi Martha, în ordine descendentă, chiar şi Mary (ţinută strâns de doamna Simberg) şi Hanna (în braţele doicii Vanni) – purtau tunici largi sau mici. Alcătuite din labirinturi de fâşii în culori vii, curcubee dreptunghiulare în alte curcubee. Majoritatea purtau buchete de flori-de-stea. Jatta îl ţinea de braţ pe fiul ei. Jack cel întunecat era încă în uniforma juttahaţilor.

Minkie sărea de pe un picior pe celălalt. Îşi lovea palmele. Apoi le vâra adânc în buzunare. Să facă orice, numai să-şi imobilizeze ghearele. Eşuare în încercarea de a câştiga încrederea reginei. Cine s-a fript cu ciorba, suflă şi-n iaurt. Îi ignorase momelile.

Nebuna de Norocoasa era oare interesată de un anumit loc, în care dorinţele devin realitate, aflat sub un anumit lac? Mintea ei

părea a fi îndreptată în altă parte. Auzise deja pălăvrăgelile cucului şi bârfele din palat: o maşină străină, ascunsă în fortăreaţa ei, o scosese din minţi.

Nicio şansă să discute cu regina! Sau cu Eva. Lucru de care era vinovat Bertel. În Niemi, Bertel se purtase atât de prieteneşte! Acum se schimbase. Devenise rece. Nici nu voia să asculte sugestiile lui Minkie că nu-l mai interesa Kyli, că ar fi gata s-o părăsească, dacă i s-ar oferi o şansă mai bună… Ah, în asemenea probleme era nevoie de delicateţe… De şiretenie… Să-şi pună în funcţiune tot farmecul. Bineînţeles, nu putea să încredinţeze secretul familiei până nu punea mâna pe o fiică virgină… Adevărul era că îşi bătuseră joc de el…

În timp ce-o privea pe Eva cea atrăgătoare care aştepta lângă preotul-mana, Minkie simţea cum îl cuprinde furia. Frustrarea clocea un ou al furiei şi enervării. Ce putea face? Doi paznici stăteau tot timpul cu ochii pe el. Nu trebuia să aibă loc o repetare a răpirii lui Peştişor. Sora ei mai mică, Ester, avea doar treisprezece sau paisprezece ani, fi-r-ar să fie! Abia se împlinise. Trebuia să i se vâre în suflet, plin de speranţe în viitor? Să semene cu răbdare seminţe, care nu erau chiar cele pe care ar fi vrut să le semene chiar acum? Se simţea agitat, învins, înşelat. Van Maanen avusese o navă cerească şi fugise cu ea. Minkie nu avea.

Elmer Loxmith arăta ca o fecioară ruşinoasă. În îmbrăcămintea lui albă, în timp ce se apropia de mireasa în auriu şi lămâie. Şi cum se uita la ea!

Serlachius recită, urmărind într-un exemplar legat în bronz al Cărţii despre Ţara Eroilor:

Mire, drag fraţilor mei.
Aşteaptă o săptămână, încă una, de vrei.
Pentru că iubita ta nu-i gata…

Bineînţeles, Eva era gata. Mai mult decât gata. Dar ritualul trebuia respectat în cazul unei căsătorii regale. Bâlbâindu-se uşor, Elmer îşi exprimă nerăbdarea şi graba. Jatta înaintă pentru a îndeplini o sarcină ce i s-ar fi cuvenit, lui Peştişor, dacă sora mai mică n-ar fi fost răpită – necăjirea în joacă a miresei, pentru a izgoni nakkii răutăcioşi, cei care acresc laptele şi căsnicia.

Jatta păru mai degrabă ameninţătoare decât caraghioasă, când îşi avertiză sora:

— Fii atentă! Îţi schimbi mama scumpă cu o zgripţuroaică! Vei da patul tău confortabil pentru unul tare! Vei părăsi tatăl înţelegător pentru un zbir. Tatăl tău se va sufoca în fumul saunei, încercând să-şi cureţe lacrimile.

— Vai, vai, făcu Eva.

— Afară cu tine, găină vândută! spuse Bertel Evei, grosolan. Nu-i un târg ce merită sărbătorit!

— Ba e, ba e! insistă Eva.

Acum arăta speriată – de parcă petrecerea de după nuntă putea fi anulată printr-o vrajă. Dar Norocoasa luă mâna Evei şi o aşeză pe a lui Elmer. Serlachius binecuvântă perechea, iar adunarea aplaudă.

Elmer se aşeză pe scaunul gol, pentru ca tatuatorul să-şi înceapă munca. Scund, chel şi vânos, artistul avea un tatuaj ingenios şi elocvent pe frunte – de ochelari ale căror rame se întindeau până dincolo de urechi, de parcă şi i-ar fi împins de pe nas, să vadă mai bine. Descheind cămaşa mirelui, tatuatorul expuse umărul drept al lui Elmer. Curăţă o bucată de piele de vopsea, cu spirt sterilizant. Meseriaşul examină încheietura Evei. Tatuajul trebuia să fie o floare-de-stea, ca a ei. Elmer tresări când acul îi străbătu pielea, dar se stăpâni cu stoicism.

Pâine neagră cu limbi afumate de tarandra; ciuperci cu smântână, budincă de ovăz în castroane din sylvester; gâşte, raţe şi căprioare… iar o caricatură de om cânta un tango în sala aceea de bal care înşela ochii, sugerând că salonul de dans era mai spaţios, mai întins decât era în realitate.

Arto conducea dansul – sau pretindea că face acest lucru – agitând mănuşile albe, cu şase degete, din piele de ied. Omul-Plăcintă dădea lovituri puternice în talgere. Nodurosul scotea melodii plângăreţe, dar, în acelaşi timp. Iuţi, din scripcă. Când şi când, Nodurosul încorda un muşchi şi trăgea arcuşul pe piele, aşa cum îl trăgea pe corzi, producând un sunet eteric, ce te impresiona. Lammas cânta, cu un tremolo sfâşietor:

> Înfăţişarea mi-e de animal, nu omenească,
> Dar inima-i la fel ca şi a voastră.
> Fetiţo, te-aş ruga,

Nu-mi închide uşa ta.

Maestrul de tango asculta cu o aprobare crescândă. La fel ca şi acordeonistul, chitaristul şi violonistul obişnuiţi, în cămăşi de dantelă şi pantaloni negri. Ceea ce păruse absurd – patetic – devenise evident de convingător.

Lammas cânta mereu, în timp ce dansatorii se mişcau lent…

— Individul ăsta are cu adevărat voce! îi spuse Moller lui Serlachius, la un moment dat. Voce. Limbă.

Paavo Serlachius era la fel de impresionat ca şi Moller. Cei doi bărbaţi rotofei se priveau în ochi. Ochii umeziţi de sentimentalism.

— O tuşă evidentă de mister, îl aprobă Serlachius. O perspectivă în spatele lumii. Cuvintele sună obişnuit, dar nu sunt. Sună ca ecouri de cuvinte, care au ajuns foarte departe, înainte de a reveni. Au murit şi revin la viaţă, pentru a ne bântui. Se rătăciseră dar, pe neaşteptate, s-au întors iar acasă.

— Bine zis, frate. Foarte bine spus. M-am trezit gândindu-mă la cunoştinţe de demult. Când ai studiat la Tumio, ţi s-a întâmplat să-l cunoşti pe Juossi Haavio? Un tip elegant. Avea cam mult de-a face cu pootaranii.

— Îi plăceau marinarii?

— Nu, îl interesa doctrina lor. Puzzlele lor din lemn sunt apărătoare împotriva misterului, spunea el. Ca nişte vrăji atârnate pe uşile minţilor lor. Labirinturi miniaturale dip lemn, pentru a face mana s-o ia pe alt drum. Poate chiar să prindă mana în capcană. Jussi Haavio e acum preot în Forssa.

— Trebuie să fi fost în Tumio după mine. Părinte Moller… Se zice că există un labirint îşi undeva, în pădure, mult la nord-vest de Maananfors, dacă pot aminti un nume care acum e blestemat…

Moller dădu din cap.

— Cuibul Viperei. Bârlogul magului mutant. Un labirint al morţii, nu?

— Dar ce-i, exact, un labirint al morţii?

— Un labirint în care oamenii sunt ucişi, dacă încearcă să pătrundă.

— Se zice că-i un labirint-mana, pe care vărgaţii l-au construit pentru a mări concentrarea magului mutant.

— Sau pentru a ţine închisă o viperă izgonită. Presupun că Tapper Kippan poate să-şi găsească drum prin el, fiind senior al pădurilor…

— Am auzit că seniorul Kippan îşi păzeşte cam mult pielea, zise Serlachius.

— Să nu se transforme în scoarţă, precum cea a cântăreţului de la talgere?

— Să nu fie găurită de o secure. Ştii că avem un mag în temniţă? Numit Imbricatul. Vrei să-l vezi? Cu consimţământul reginei…

Minkie Kennan era numai urechi, deşi-l atrăgea cântecul mutantului.

> Glasul tristeţii e tăcerea
> Iar numele absenţei, Rita.
> Îmi voi depărta durerea
> Doar dacă va veni
> Lângă mine.
> Lângă singurătatea mea.

— Dar, mamă, spuse Jatta, cea cu părul ciopârţit, Wex ar fi putut zbura uşor până la Loxmithlinna.

— Alături de noii căsătoriţi? într-o misiune de răzbunare? Nu fi absurdă, pălăvrăgioaica mea!

— Ar fi putut zbura o parte din drum şi ar fi economisit zile întregi de călătorie! Poate reuşea s-o salveze pe Peştişor de viol!

— Creierul abia aştepta să plece.

— De viol, n-ai auzit? Ce fel de mamă…

— Mama unei mulţimi, draga mea. Te rog să nu fii agitată la nunta surorii tale!

— Dar…

— Ascultă-mă, drăguţo! Am fost violată în suflet. Chiar în suflet. Sunt o imagine, o imagine vie. Cum crezi că am rezistat atât timp?

— Tu nu ştii nimic, îi spuse Bertel celei de-a o suta şi ceva fiică a lui, privind în altă parte. De ce nu dansezi? De ce nu dansezi cu Minkie Kennan?

— Cu el?

— În timp ce tăticul tău cel blând va dansa cu scumpa ta mămică.

Elmer mergea pe parchetul în formă de urme de paşi, împreună cu mireasa. Mâna lui alunecă şi descoperi centura de castitate sub acoperământul de cingători din brocart şi eşarfe colorate. Ea chicoti, o clipă, apoi păru dispreţuitoare.

Acum ştia ce înseamnă lucrul acela tare de pe şoldul ei. Cunoştea cuvântul care-l deschidea. Cuvântul era… aproape că-l şopti, dar nu trebuia să-l audă nimeni…

Cuvântul era: mucos-încrezut.

O glumă proastă a Norocoasei. Poate, după părerea ei, toţi bărbaţii mai tineri de o sută de ani erau nişte mucoşi. Alte cuvinte eliberau cingătorile celorlalte fete Sariola. Fără îndoială, şi acelea erau la fel de jignitoare. Acest lucru servea drept pecete a secretului. Ce soţ mândru ar povesti că-i un mucos încrezut?

Oaspeţii, veniţi din oraşe din toată ţara, erau încântaţi de vocea ciobanului un adevărat cântăreţ de tango se putea ivi chiar şi într-o familie umilă. Acest lucru îi ascuţea perceperea contrastului dintre real şi ideal. Maestrul de tango al Norocoasei fusese ţăran, înainte de a căpăta o figură mândră, rozete din panglici şi cravată. Ce putea fi mai util decât situaţia de mutant? Datorită vocii – şi stării de spirit – cunoscătorii tangoului puteau să-i ierte mutaţia lui Lammas. Puteau să-l accepte în sufletele lor – pe care el „în schimb, le sfâşia.

O delegaţie se apropie de prinţ.

N-ar vrea Lammas să facă un turneu al domeniului, câteva săptămâni sau chiar mai mult, împreună cu trioul de mutanţi, scripcarul, percuţionistul şi dirijorul înmănuşat?

— De ce nu? exclamă Bertel. O idee grozavă!

Se. Apropie de Minkie şi-i explică despre ce era vorba.

— Nu ţi-ar place să călătoreşti prin zona de nord, câteva săptămâni, împreună cu formaţia de mutanţi, Kennan? Ca impresar al lor?

Minkie se zgâi la prinţ.

— La urma urmei, eşti din aceeaşi regiune cu ei. Mândrie locală, nu? Nava noastră cerească te va duce acasă imediat ce mutanţii vor fi gata de înapoiere.

Minkie era uluit. Nu aprecia propunerea. Nu, domnule, nu! Nu şi nu!

— În cazul ăsta, va trebui să mai rămâi la curte; câteva

săptămâni, Kennan!

După aceea află şi regina propunerea cu turneul.

Grozav! Ce palmă pentru van Maanen! Între timp, bunica Hilda şi June îmbolnăvitoarea puteau sta la palat. June părea o fată prezentabilă. O interesa pe Norocoasa.

— Ţie îţi plăcea să hoinăreşti prin ţară, se adresă regina Jattei. Poate accepţi tu să-i conduci pe Lammas şi prietenii lui. Să-i faci să profite de experienţa ta.

— Nu, mamă!

Jack cel iute se afla lângă Jatta, încruntându-se la bunica lui tânără.

— Poate nu, cedă Norocoasa.

— Poate te vei împrieteni cu June, îi sugeră, amabil, Bertel lui Minkie. Îţi vei exersa şarmul. Farmec-o şi vindec-o!

Minkie se uită ucigător spre prinţ, iar Bertel îi zâmbi nevinovat.

O fată a plecat
A doua zi m-a lăsat
Pentru veşnicie şi o zi.

O fată sufletul mi-a sfărâmat
Când dimineaţa a plecat,
În alte braţe-acum o fi.

Mâine seară se va dezbrăca
În patul moale, pentru-a mângâia…

32. Pietre Luminoase Şi Oase

Sala de bal era goală. Se afla acolo doar Minkie. Trecuse o săptămână de când Elmer şi Eva Loxmith părăsiseră domeniul Norocoasei. Nu şi Minkie, deşi purta haina lungă, de piele de drum, ca pe un giulgiu, peste inutilele haine elegante.

Minkie dansa încet, cu o sticlă goală în mână. Sticla aceea îi fusese parteneră, când şi când (în rest, zăcând în buzunar) de-o zi şi jumătate. O duşcă aici, una dincolo…

Acum se golise. Era mai uşor de dansat cu ea. O lovi peste gât şi ea ţiui.

Draperiile de mătase roz fuseseră trase parţial, lăsând să se vadă plasa albă, strălucitoare, care prindea lumina zilei – aşa cum o bluză descheiată ar fi lăsat să se vadă combinezonul. Minkie privi nenumăratele bucăţi, albastre şi portocalii, de parchet, ce mergeau într-o procesiune şi apoi se micşorau în trompe l'oeil, încât nu aveai cum să le numeri, chiar dacă ai fi recurs la un asemenea mijloc prostesc pentru a pierde timpul. Dacă privea cu coada ochiului, modelul ieşea la iveală. Tot felul de paşi de dans. Paşi pe care ar fi putut să-i facă. Dar nu-i făcea. Să-i zică acestei ordini Mândrie. Deja Mândria alunecase în altă permutare. Pe pereţi – în acel spaţiu de neatins al iluziei pictate dincolo de pereţi – mii de rochii de bal elegante şi fracuri negre, mondene, se roteau fără încetare.

— Uu, uu, spuse sticla.

— Cine uu? întrebă el.

Se roti şi aruncă o privire posomorâtă spre zidul acoperit cu oglinzi. Lăsase deschisă una din uşile duble de la intrare. Geamul argintat îi reflecta imaginea.

— Un bărbat foarte prezentabil, domnişoară Sticlă, nu-i aşa? (Ar trebui să dea cu ea în oglindă, pentru a-şi exprima disperarea profundă?). A mai rămas vreun strop în tine? zise el, întorcând-o cu gura în jos. Dacă nu, te arunc. Dacă-mi dai un sărut fierbinte – doar unul – îţi ofer un vals.

Strălucise oglinda? Minkie clipi. Putea să jure că văzuse o mişcare departe, în trompe l'oeil. Dincolo de mulţimea de dansatori care se micşorau, ceva întunecat alerga spre sala de bal – o formă întunecată.

Şi totuşi nimic nu se mişca pe perete…

Simţea premoniţia unei sosiri ameninţătoare…

Minkie o scăpă pe domnişoara Sticlă în momentul în care un armăsar negru, fără cap, pătrunse în sala de bal.

Îl cuprinse ameţeala. Un cal cărbuniu, cu doi călăreţi, ghemuiţi unul lângă celălalt… cum puteau să se oprească, din moment ce nu se mişcase? Doar aerul se agitase în jurul lui.

Moartea. Care venise să-l ia. Nu sub înfăţişarea unei lebede, ci a unui cal ca smoala. Sau a unui câine uriaş.

Moartea se uita în altă direcţie, pentru moment… Nu era o făptură mare. Mai mică decât un căluţ. Groaza îl făcuse să i se pară mai mare. Poate îşi redusese dimensiunile de umbră, condensându-se… Un taur pitic? Vedea coarne! Inima îi bătea

nebuneşte. Degetele căutau inutil mânerul cuţitului, într-un buzunar interior…

Doi călăreţi pe un animal care apăruse de nicăieri! Când animalul se roti, Minkie văzu ce se afla în faţa ochilor lui, nu ce-l făcuse groaza să zărească. Pe o maşinărie neagră, cu şa dublă, se aflau Jack Pakken, îmbrăcat ca un juttahat – cu mâinile pe coarnele duble – şi prinţul Bertel, cu părul ciufulit, stând în spatele lui.

Taurul era o maşină. În mare parte din metal. Două roţi înguste în spate. O tălpică pentru cârmit, în faţă. Două râturi scurte se iveau dintre barele curbe de care se ţinea Jack. Semănau foarte mult cu ţevile de puşcă.

Când Bertel îl văzu pe Minkie, descălecă. Observă sticla goală de pe podea şi ridică din sprânceană.

— Asta-i tânărul Kennan, distrându-se de unul singur! Jack, fii un nepot bun şi adu-mi tiara Paulei din dulapul din camera noastră. Dacă nu-i acolo, caută în şifonierul cel mare. Vom lua tiara cu noi şi vom dovedi unde am ajuns. Drept în mijlocul palatului! Îţi dai seama de ce siguranţă ne bucurăm, dacă oricine poate sări prin ziduri şi trece mai departe!

Jack coborî de pe maşină. Aceasta rămase dreaptă, pe cele trei picioare cu roţi. Băiatul iute al Jattei ieşi în grabă din sala de bal, lăsându-l pe Bertel singur cu Minkie.

Bertel începu să vorbească afectat, într-un fel deosebit de enervant. Plictisitor şi fanfaron.

Se părea că maşina universală era deosebită în producerea de arme de orice soi. O duzină de puşti cu proiectile, pentru început, ca aperitiv.

Apoi bicicleta asta juttahată, pentru sărit.

Tânărul Jack văzuse o versiune jucărie a unui asemenea vehicul, când fusese în cuibul isilor de bronz. Şerpii nu folosiseră, până atunci, un asemenea aparat pe Kaleva. Poate bicicleta-săritoare era o invenţie recentă. Experimentală. Străbătea spaţiul-mana pentru a ajunge unde dorea călăreţul (ca ukko-ul nevestei mele, înţelegi?). Făcând salturi mici, unul după altul. Cu un anumit element de imprevizibilitate ciudată. Ca alegerea unui prinzător-de-muşte într-un nor de ţânţari şi pişă-n-ochi.

— Pişă-n-ochi, repetă Bertel.

Nici juttahaţii nu se pricepeau prea bine să folosească asemenea biciclete săritoare – nici măcar să le facă să ajungă la prima ţintă. Dacă nu era cu ei un mag-mana. Pe durata călătoriei… Jack sărise cu bicicleta de-a lungul curţii fortăreţei, ca primă încercare, iar Norocoasa îl privise. Se aflase aici, iar în secunda următoare, dincolo.

— Bineînţeles, tu n-ai fost niciodată în fortăreaţa noastră, Kennan…

Maşina funcţiona aşa şi aşa. Simplu.

— Chiar şi tu poţi s-o conduci, cât eşti de beat, făcu Bertel semn spre domnişoara Sticlă.

Uite cele două puşti montate pe mânere, deschid focul dacă apeşi aici, aşa. Îţi poţi imagina o echipă de juttahaţi apărând în luptă, trăgând, dispărând – deşi şerpii încolăciţi în jurul fiecărui soldat îşi riscau toţi pielea. Când au fost văzuţi şerpi în mijlocul bătăliilor?

— Oh, o dată, în Valea Vorbitorilor, când a fost răpit Jack, copil fiind. Dar Imbricatul n-a fost implicat direct în actele de violenţă…

Minkie găsea atitudinea lui Bertel de-o superioritate insuportabilă – iar Jack plecase de mult timp, pentru un băiat iute… Probabil scotocea prin camera reginei, după tiara aceea de negăsit…

Perioada intermediară dintre salturi nu era neplăcută, considera Bertel. Semăna cu o fulgerare de întuneric – dacă Minkie putea înţelege un asemenea concept – urmată de o nouă localizare.

Prinţul sări de pe vehicul, să ridice sticla căzută. Bertel o mângâie degajat şi sugestiv, în timp ce Minkie se îndrepta spre bicicleta-săritoare.

— Da, aşează-te, Kennan, înainte să te prăbuşeşti!

Şaua părea făcută perfect pentru şezutul unui juttahat. Pentru un om părea tare, deşi haina îi servea lui Minkie drept pernă. Mânerul drept se termina cu două capete, unul albastru, altul argintiu, ambele împodobite cu semne negre. Cel stâng avea doar un capăt roşu. Toate puteau fi răsucite.

— Mişcarea şi direcţia în dreapta, puştile în stânga. Jack le-a dat iute de cap. Unde este băiatul? M-am căţărat lângă el pentru cel de-al doilea test. Încearcă luminile, Kennan. Capătul argintiu.

Minkie întoarse butonul respectiv. Raza rezultată era invizibilă în lumina zilei, dar o reflexie străluci pe peretele cu oglinzi. Minkie răsuci mânerele, până când lumina căzu pe Bertel.

Capătul albastru. Maşina scoase un zgomot uşor şi înaintă, rotind de câteva ori roţile.

— Trebuie să porneşti motorul, pentru a sări, Kennan, zise Bertel, aruncând sticla. De ce-oi fi venit tu aici? murmură el, destul de tare.

Minkie simţi că îngheaţă.

Se simţi iar în Valea Vorbitorilor, mergând alături de prinţ şi de Eva. Blestematul de Juke Nurmi îl făcuse ca frumuseţea şi dorinţa să-i fie lucruri fără înţeles, răpindu-i esenţa, castrându-i sufletul…

— …nu-i niciun rău că stai pe ea. Îţi admir pantalonii de culoarea lavandei. Par cam strâmţi. Şi ce apasă acolo? O sulă de beţiv.

Minkie urlă.

Deveni roşu, răsuci mânerul roşu.

Pe pieptul uniformei albe a lui Bertel erupseră flori de sânge. Prinţul fu împins înapoi de stacatto-ul tunător. O oglindă din spatele lui explodă în pumnale de gheaţă. Sala de bal răsună de bubuiturile gloanţelor şi de zăngănitul sticlei ce se sfărâma. Bertel căzuse. Sângele vieţii lui se scurgea pe podeaua din urme de paşi.

O tăcere teribilă, punctată de clinchetul căderii ultimelor fragmente ale oglinzii.

— Bunicule!

O siluetă în uniformă arămie năvăli pe uşa largă. Ochii chihlimbarii priviră trupul însângerat, bicicleta. Toată lumina din cameră păru să se scurgă către figura de culoarea scorţişoarei, care-o chema…

Dar Minkie răsucise deja partea albastră a mânerului.

Stătea lângă bicicletă, în Cupola Favorurilor. Pictorul cu halat şi beretă privi în jos, spre Minkie. Figuri se uitau în sus, de pe canapele, ca şi cum ar fi intenţionat să denunţe prezenţa lui acolo. Ce dezordine putea provoca, pentru a-şi uşura fuga?

Bicicleta scârţâi în nisip, într-o cameră luminoasă, din granit. Câteva lumânări uriaşe fâlfâiau la adăpostul cerii lor, oferind o iluminare puternică. Multe altele rămăseseră neaprinse.

O siluetă – Jack – sări pe bicicletă, în spatele lui Minkie. O siluetă ce purta o tubă mare, din alamă – care se izbi de umerii lui Minkie.

Nu era Jack. Un juttahat înfiorător care-şi purta stăpânul şarpe. Un miros de fructe putrede îl umplu pe Minkie de greaţă. În jur explodau smocuri de lumini colorate. Nimerise în temniţa aceea blestemată de sub palatul Puhjola. Iar un juttahat se căţăra lângă el, cu un isi ce se ridica deasupra capului său. Tresări. Tremură. Încercă să scape de străin şi de povara încolăcită a acestuia. Aproape căzu de pe bicicletă.

Juttahatul îl susţinu.

— Sărind! îl grăbi el. Sărind afară din locul ăsta!

Sigur, sigur. Să sară. Nu să zacă întins pe nisip, între oase, într-o temniţă, aşteptând să vină Norocoasa după el.

Răsuci mânerul albastru.

Un fulger de întuneric.

Lumina soarelui. O stradă ce cobora spre port.

Pânze de şalupe şi bărci. Munţi înalţi, dincolo de apa întinsă. Un cal necheză, cabrându-se, răsturnându-şi călăreţul. O căruţă se ciocni de un stâlp de felinar din fier, dărâmându-l. Bicicleta rula lent pe strada pavată cu cărămizi. Voci care strigau – nu din cauza lui Minkie, ci a ceea ce căra în spate: un juttahat şi un şarpe înălţat. Un lanţ atârna de glezna juttahatului, prins de o cătuşă. Cam un metru de zale se târau, zăngănind, pe pavaj. Străinul fusese prins de ceva care rămăsese în urmă, în temniţă. Atingerea lui şi mirosul stăpânului lui îi produceau greaţă lui Minkie.

O săgeată de arbaletă se înfipse în firma cu un peşte-săltăreţ din faţa unui han. Trasă prea sus – Minkie îşi aminti de prima lui impresie, cea a unei mase umbroase, când apăruse bicicleta-care-sărea în sala de bal. Oamenii se adunau. Altă săgeată şuieră în apropiere.

Juttahatul îi strigă grăbit în ureche:

— Sărind pe ţărm! Sărind lung peste lac, dincolo de munţi! Maaginen Imbricatul ajutând!

Minkie răsuci mânerul albastru.

Saltul dincolo de fiord şi de culmi, de pe plajă, însemnase un întuneric îndelungat, în care simţise că se sufocă, incapabil să respire. Gâfâi în aerul plăcut, în strălucirea verde a unei văi

împădurite. Capre fugeau, o pasăre-tâlhar ţipă.

— Sărind lung iar!

Întuneric sufocant. Apoi o pajişte în pantă, înconjurată de conifere. Nicio făptură vizibilă, nicio fermă, niciun fir de fum. Juttahatul va încerca să-l zvârle pe Minkie de pe bicicletă pe pajiştea aceea, sau pe următoarea, dacă nu-l vor încurca inelele stăpânului său.

Minkie răsuci mânerul roşu, trăgând cu puştile în jur, pentru a distrage atenţia. Izbi cu cotul în spate, în plexul solar al sclavului, rugându-se ca fiinţa aceea să aibă un plex în abdomen. Lovi sălbatic cu capul, izbind într-un colac solzos. Simţi că sub impact se rupseseră două, trei coaste.

Aplecându-se spre stânga, apucă pasagerul ce gâfâia. Împinse sclavul şi isiul rănit din şa.

Răsuci mânerul albastru.

De la capătul pajiştei privi înapoi, la siluetele mult diminuate, ce se agitau dezorientate.

Răsucire a părţii albastre: un mal de lac, cu hernii ce se hrăneau.

Răsucire a părţii albastre: un crâng de pădure scundă, ce se întindea în toate direcţiile.

Minkie privi printre norii ce se grămădiseră şi-şi îndreptă cursa spre sud.

Spre Niemi? Acasă?

Îl ucisese pe prinţ. Îl curăţase pe Bertel Sariola. Îl asasinase pe soţul nebunei de Norocoasa. Pusese capăt unei căsnicii de patru sute de ani, din care rezultaseră toate ficele acelea care dăruiseră longevitate soţilor lor. Dacă ar fi putut face şi el rost de una… N-ar fi reuşit, cu prinţul Bertel în preajmă… Dacă Minkie nu reuşea – în ciuda impedimentului prezentat de Kyli – cine să reuşească? Cine, în numele manei?

Kyli… Da, Kili-liki. Un lucru foarte neplăcut… Kyli, care-i purta moştenitorul… Ce-i păsa lui de-un moştenitor? Ce sfat i-ar fi oferit Snowy? Totul fusese atât de nedrept… Prinţul îl jignise, îl insultase, îl provocase plin de ură…

Viaţă lungă… Una scurtă, urâtă, dacă-l prindea regina… În locul în care l-ar fi prins. Dacă l-ar fi prins.

Cu adevărat sulă de beţiv. Niciun bărbat n-ar fi tolerat asta. Fusese înşelat. Trişat. Împins să îndeplinească iar destinul tatălui său. În duşmănie cu familia Sariola, înfuriind oamenii,

fugind de represalii… Mai rău, mult mai rău decât vina lui Ragnar. Ucisese consortul Norocoasei.

Bertel dorea să fie ucis. Prinţul îl provocase să-l ucidă. Îl enervase în mod deliberat pe Minkie, apoi se aşezase în faţa unei puşti. Bertel se săturase de Norocoasă şi de felul ei de viaţă. De planurile ei, de capriciile ei, de pasiunile ei. Minkie îi făcuse prinţului un serviciu.

Iar lui însuşi niciunul, fir-ar să fie! Nu se punea problema vinovăţiei. Prinţul îl incitase de când Minkie şi mutanţii sosiseră la palatul Puhjola. Putea înţelege cineva asta? Putea să-şi dea seama cineva?

Kyli…

Minkie îşi frângea mâinile.

Bertel îl atrăsese la Sariolinna. Acum lucru îi era clar. Evident.

Kiki-liki o să-l ierte. Putea s-o facă să-l ierte. La urma urmei, n-avea nicio vină. Sub ce formă va afla ea adevărul? Că soţul ei, cu care abia se căsătorise, încercase să capete o fiică Sariola, dornic să scape de Kiki-liki a lui? Nu făcuse asta. Nu în mod deschis. Nu încât să-şi dea seama şi alţi oameni, în afară de Bertel.

Kyli trebuia să afle doar că Minkie se certase rău cu prinţul din cauză că-i întârzia întoarcerea acasă de la curte. Minkie Kennan trebuia să fie respectuos, în timpul mesei, cu un mutant scârbos, care semăna cu o oaie? Aşa ceva era suficient pentru a înfuria un individ cu sânge fierbinte – care promisese mamei sale că va fi atent.

Nu trebuia să se simtă vinovat. Bertel era. Lammas era. Chiar şi Ragnar era – care stabilise un model (ce fierbea în sângele lui Minkie), de individ iritabil, ucigaş. Pentru că semănase o sămânţă pe care o purta acum fiul lui.

— E cazul să mă duc la Lacul Pierdut, anunţă Minkie copacii.

Privi în toate părţile, în cazul în care s-ar fi aflat vreun cuc undeva, prin frunziş. Verde în verde.

— Cu-cu! strigă el.

Nu se afla niciunul în vecinătate. Ar fi fost un cuc prost, dacă ar fi stat în mijlocul pustietăţii, aşteptând o întâmplare. Dacă ar fi găsit vreunul, ar fi putut să-i transmită dragostea lui mamei sale şi lui Kyli – dacă cucul ar fi acceptat un asemenea mesaj. Şi un avertisment că un Kennan o ofensase grav pe regină.

Ragnar nu găsise neplăcută viaţa din ascunzătoarea de sub

lacul îndepărtat, îşi aminti Minkie. Un loc în care visele devin realitate. Un fel de paradis. Ar putea fi un loc splendid. Păcat că Snowy nu putea veni cu el. Ar fi fost o prostie să se oprească la Niemi.

Mult dincolo de locul în care trăiau blestemaţii de mutanţi, printre o sută de lacuri fără nume, se afla unul deosebit, în formă de romb. Peste el plutea ceaţă-mana. Culmile în trepte aveau, pe vârf, bolovani grei în echilibru…

Salt după salt, de-a lungul ţării, de preferinţă fără să fie văzut. Avea nevoie de două zile. Se va ascunde în pădure, peste noapte. Când va găsi lacul, va fi mort de foame.

— Lacule Pierdut, vin!

Răsuci mânerul albastru.

Mai întâi, Jack se grăbise la Jatta, să-i spună ştirea şi să ceară ajutor. Ce trebuia să facă? În drum spre sala de bal, Jatta trimisese un paznic să-l găsească pe Serlachius, apoi pe Linqvist.

Trecu puţin timp înainte ca şambelanul să trimită un călăreţ în galop spre fortăreaţă. Dar, între timp, regina se întorsese la palat. Lipsa îndelungată a lui Bertel şi a lui Jack o tulburase pe Norocoasa. Părăsise fortăreaţa, iar când sosiseră mesagerii, şlepul se apropia de ţărm.

Acum, în sala de bal, Norocoasa era cum nu fusese niciodată.

— Ceea ce a furat Kennan poate fi chiar ce-am cerut maşinii universale…

Norocoasa se uită la Jatta de parcă fiica adultă care-i rămăsese era doar o reflectare deranjantă a ei înseşi, care ieşise dintr-o oglindă nespartă. Fuseseră desprinse două perdele, pentru a înfăşura trupul. Serlachius îngenunche lângă mormanul roz, intonând o rugă către lebădă:

— Pasăre a morţii, hoţ de suflete…

— Taci! răcni Norocoasa la preot. Ce-s cuvintele astea jignitoare?

— Dacă bicicleta aceea poate sări prin spaţiul-mana unde vrei, mamă…

Plin de reproş, dar precaut, Serlachius continuă, în şoaptă:

— Bertel nu-şi poate vindeca singur inima sfărâmată, Serlachius! Bicicleta aceea era o armă, draga mea, zise Norocoasa. Cu cine pot să vorbesc acum? Cine mă cunoaşte?

Patru sute de ani, patru secole, şi m-a părăsit. Vă vine să credeţi? Cu cine să vorbesc?

— Eu…

— Tu spui orice-ţi trece prin cap, să-mi distragi atenţia, de parcă aş fi nebună! Următorul lucru pe care-l vei zice: Peştişor trebuie salvată, altfel nu vor rămâne multe fiice. De acum, nu va mai fi alta, după Hanna…

Peste plăcile portocalii şi albastre din lemn se vedeau mai multe urme de paşi, însângerate. Jack ţinea încă în mână tiara.

— Trebuie să-mi pun aiureala aia pe cap? ţipă Norocoasa la fiul Jattei. Trebuie să fiu regina perfectă? De aia o ţii în mână? Bicicleta era o armă, îi repetă ea fiicei sale. Ca şi puştile pe care le-a făcut prima oară. O glumă a isilor, concepută de mag împreună cu Minkie Kennan.

— Ei doi? Imposibil, mamă!

— Cu certitudine că voi avea nevoie de mai multe arme! De mai multe biciclete-care-sar, puşti şi orice pot procura. Pentru a putea distruge… ceea ce trebuie distrus.

Un paznic rânji prosteşte. Generalul Aleksonis îl făcu să îngheţe cu o privire, înainte ca regina să observe.

— Se ştie că Minkie Kennan urăşte şerpii şi servitorii lor…

— Din care faci şi tu parte: târfa unui sclav al şerpilor!

Jatta roşi.

Cuvintele izbucniră din Jack:

— Bunicul mi-a cerut să caut tiara, să ţi-o arăt după ce vom sări înapoi…

— Şi acum nu ştii ce să faci cu ea. Îţi imaginezi că o s-o fure cineva? L-aş zidi de viu pentru o sută de ani! După cum o să-l zidesc pe Kennan!

— Să nu-i mai spui mamei târfă! mormăi Jack. Am încercat să-l îngheţ pe Kennan cu o lumină, dar am întârziat o clipă. Sărise deja…

— Grăbitul a întârziat?

— Da.

— Cât de iute ai venit cu Anni, în nava cerească mică, Jack?

— Purtat de aripile vântului, bunico! răspunse Jack. Mândru.

Norocoasa întinse un deget spre el.

— De ce n-ai fugit după Kennan imediat, purtat de aripile vântului?

Privirea aruncată de Jack în direcţia maniei sale durase mai

puţin de-o secundă, dar Norocoasa o observase. Ochii ei fumurii se măriră.

Jatta arătă spre movila de sub perdelele roz:

— Mamă, eu i-am spus să n-o facă. Pentru ca Minkie Kennan să nu-mi ucidă fiul.

— Tu i-ai spus să n-o facă… murmură Norocoasa. Dacă te-ai fi dus în turneu, cu mutanţii… Bertel e cu adevărat sub alea?

Preotul-mana se uită discret sub draperiile mânjite de sânge.

— Prostule! ţipă ea. Am vrut să zic dacă-i cu adevărat Bertel. N-a vrut el să păstrez bicicleta-care-sare? Nu mi-a cerut să mă duc cu ea către locul în care e ţinut prizonier sufletul meu?

Norocoasa vorbea ca un copil deznădăjduit, a cărui jucărie, a cărui lume fusese distrusă. Se întoarse spre Jatta.

— Bicicleta e o armă, nimic altceva. N-aş fi ştiut unde să sar. Bicicleta e arma pe care a ales-o…

— Mamă!

— Încerci să mă distragi de la supărarea mea, pălăvrăgioaica mea care mă tot întrerupi! Din rupere şi sfâşiere. Din distrugere!

Degetele Norocoasei se agitau prin aer, ca nişte gheare, cu atâta violenţă, de parcă sfâşia aerul, ca pe o hârtie.

— Da! recunoscu fiica ei, pe un ton provocator.

— Totul pentru a-ţi salva băiatul de un pericol redus. Şi de a mă împiedica pe mine să-mi dau seama (pauza care precedă cuvintele următoare fu groaznică)… de trădarea lui Bertel, de faptul că a ales moartea.

— Ce gând nebunesc, mamă! Nu poţi fi sigură…

— Nu pot? Minkie Kennan poate. Rămăsese singur cu Bertel. Bertel îl trimisese pe Jack după tiara mea stupidă. Arată ce eşti în stare, Demon Jack! Adu-l pe Kennan aici, să-l interoghez înainte de a-l ucide! Du-te cu el, generale! îi ordonă ea lui Aleksonis. Eroul meu, care a înfruntat tăunii şi juttahaţii ca să-mi aducă maşina universală! Abia atunci o să ştiu dacă Bertel e cu adevărat sub cârpele alea!

Grăbit să plece din faţa reginei, Aleksonis se îndreptă spre uşă, gesticulând nerăbdător spre Jack, care se pregătea să se retragă după el, când regina îl chemă:

— Stai! Dă-mi tiara! Cum să aduci un criminal, un mag-mana şi sclavul lui, dacă ţii o coroană în mână?

— O să-i îngheţ cu lumină, bunico! promise Jack, în timp ce-i întindea tiara.

— Să plece şi nava cerească mare, Aleksonis, cea cu ochi!

Din prag, generalul spuse, într-o şoaptă puternică:

— Şi nava din fortăreaţă?

— Santinelele să rămână în alertă. În cine să mai am încredere acum?

Şambelanul elegant, în frac, cu eşarfă şi perucă, tuşi.

— Aranjamentele pentru funeralii, îi şopti Linqvist lui Paavo Serlachius, care rămăsese în genunchi.

Norocoasa se îndreptă spre trupul acoperit. Se împleticea. Părea că-şi târâie cizmele stacojii – roşii ca sângele – printr-o mlaştină invizibilă. Se opri şi aşeză cercul cu safire strălucitoare pe mătasea pătată. Regina îşi scoase inelul cu rubin şi-l aruncă peste cadavru.

Serlachius înţelese mai iute. Erau pentru înmormântare.

— Pietre care strălucesc, oase uscate, cântă el. Sufletul prinţului Bertel rămâne întreg, amintindu-şi de el însuşi.

— Cine, îl întrerupse din nou Norocoasa pe preotul-mana, se află sub pânza asta? îţi preţuiesc fidelitatea, Paavo, spuse ea, cu voce tremurătoare. Eu nu-mi pot fi statornică mie însămi, din moment ce-mi lipseşte adevăratul eu. Dar el a putut fi credincios. A putut…

Vocea ei ruga să fie înţeleasă.

— Minkie Kennan l-a ucis, mamă, zise Jaffa. Tata n-ar fi plănuit aşa ceva. Saltul cu bicicleta. Kennan să fie singur în sala de bal, beat…

Observase sticla goală.

— Şi l-a trimis pe Jack să caute cai verzi pe pereţi… dădu Norocoasa din cap. S-a ucis singur, să scape de mine. Cum a putut? Cum? Dar ştiu, aşa cum am ştiut întotdeauna! Cui să mă destăinui, de acum? Doar în mine mai pot avea încredere. Dar unde sunt eu? Nu, Bertel n-ar fi putut să mă înşele, după atât timp… Nu putea… Sau putea?

A doua zi, spre sfârşitul după-amiezii, Jack şi generalul se întoarseră cu un pasager.

Când cei trei intrară în Cupola Favorurilor, Norocoasa îşi imagină, o clipă, că Aleksonis şi băiatul iute reuşiseră să-l prindă pe Minkie Kennan.

Sicriul lui Bertel, din lemn gros, neinflamabil, purpuriu, de tammi, era acoperit cu brocart auriu. De sub acesta se vedeau tălpicile de fier ale unei sănii. Epoleţii de aur strălucitor ai lui

Bertel fuseseră aşezaţi pe capac, alături de bereta împodobită. Ca o pasăre ciudată, cu trup mare şi aripi scurte, butucănoase, pusă acolo pentru a sugera un suflet ghemuit deasupra lăzii în care se afla trupul. În seara următoare, coşciugul urma să fie coborât într-o criptă mică de sub palat, pentru a fi instalat într-un sarcofag de piatră. În aceeaşi criptă se odihnea o fiică, moartă în copilărie, cu două secole în urmă. Nu-şi amintise nimeni de ea până acum, iar la căpătâiul ei se afla doar o bucată veche de lumânare. Populaţia palatului şi oraşului trecuse prin cupolă, pentru a-şi aduce omagiul. Oamenii trebuiau să fie atenţi. Linqvist avusese grijă. Dar bocitorii nu voiau să jelească în prezenţa reginei, într-un moment nepotrivit.

Pe tron, în crep negru, Norocoasa stătea de veghe. Arăta zbârcită, neîngrijită, decrepită. Un voal negru îi acoperea în parte, trăsăturile. Dar prin el putea privi, neobservată, şirul de spectatori sfioşi. Preotul-mana stătea stingher pe o sofa, lângă catafalcul îmbrăcat în brocart, ţinând un săculeţ de aba, de culoare indigo. Lângă el, un glăsuitor tânăr, cu păr nisipiu. Jatta stătea cocoţată, provocatoare şi tăcută, pe altă sofa. Mama ei nu-i permisese să poarte doliu după Bertel. La fiecare jumătate de minut, un şaman, de care atârnau fleacuri din metal, panglici şi pene solzoase de păsări, bătea în tobă. Un cuc îşi găsise locul pe platforma goală a pictorului Mikal. Bustul de fată al lui Wikström – cadoul lui van Maanen – fusese exilat într-o magazie. Piticul de alamă, imitaţia de om a lui Elmer Loxmith, rămăsese. Îşi sclipea ochii roşii lângă un zid acoperit de fresca eroilor.

Norocoasa îşi închipuise că tânărul cu pielea cafenie, îmbrăcat ca un, juttahat de bronz, şi generalul în uniformă verde, cu bicorn cu cocardă, îl aduseseră pe Kennan. Îşi ridică voalul.

Dar noul venit mergea liber. Nu era împins cu vârful cuţitului. Părul blond, murdar, era dat pe spate. Ochii, de-un albastru îngheţat. Purta o pelerină jegoasă, cenuşie, de călătorie. Era mai înalt decât Kennan. Şi mult mai atletic.

Norocoasa simţi o durere în suflet. Şi ştiu cine venise.

— Doamnă, spuse Aleksonis, cu regret vă anunţăm că fugarul ne-a scăpat.

Nu simplu: n-am reuşit să-l prindem. Generalul folosise nişte vorbe goale ce păreau a-i da mai multă autoritate.

Norocoasa avea mai puţin chef să interogheze un Minkie

Kennan captiv. Acesta i-ar fi spus ceva despre Bertel. Ceva ce n-ar fi vrut să audă. Că Bertel îl invitase pe Kennan pentru ca acesta să-l ucidă. Că Bertel îşi plătise asasinul cu abia fabricata bicicletă-pentru-sărit, care-i permisese criminalului să scape. Să fugă împreună cu magul Imbricatul. Acest lucru la sugestia lui Bertel? Eliberarea unui prizonier străin implica faptul că şi Bertel fusese prizonier, iar acum era liber…

Un raid în Niemi – o vendettă împotriva familie Kennan – putea deschide o rană oribilă, tocmai când era pe cale să-şi regăsească eul pierdut.

Bertel, Bertel, de ce? Se temuse că, dacă se regăseşte, nu mai avea nevoie de el ca înainte, sau chiar, de loc? Bertel se temuse de o asemenea perspectivă şi n-o îndurase? Oare nu intenţionase să-i distrugă momentul de bucurie şi împlinire? S-o pedepsească pentru viaţa lor împreună? Pentru viaţa lor lungă, lungă… Nu, aşa ceva era de neimaginat!

Ar fi fost o trădare, o infidelitate totală! O rană dureroasă, făcută de cel mai drag prieten şi iubit, tatăl tuturor fetelor ei (care nu-i fusese, în realitate, deloc prieten). Nu putea suporta să ştie asta.

— Am mers departe şi iute spre sud-vest, majestate. Mai iute decât zburam de obicei. Demon Jack a făcut să fim purtaţi de un vânt puternic. Am căutat şi după lăsarea nopţii, la lumina secerii de pe cer şi a stelelor. Am parcurs o treime din drumul spre Saari. Fără exagerare. Apoi Jack a trebuit să doarmă.

Jack căsca şi acum, clătinându-se pe picioare.

— Dimineaţa ne-am îndreptat spre vest, ţinând seama de posibilitatea că Minkie Kennan ar fi încercat să scape de noi pe o rută ocolitoare. Poate că, după ce a traversat Marele Fiord, s-a îndreptat spre sud – sud-vest. Către Maananfors, nu spre Saari şi Niemi…

— Maananfors, mormăi Norocoasa numele pe care-l ura.

Jack se îndreptă spre canapeaua unde-l aştepta mama lui.

— Nu ţi-ai schimbat ţelul? strigă regina. Nu te-ai gândit, cumva, să salvezi o fiică răpită, în loc să prinzi un ucigaş?

Epuizat, Jack se prăbuşi pe sofa şi adormi.

— Nu, sigur că nu, insistă Aleksonis. Ne-am gândit că Minkie Kennan putea să caute refugiu în castelul duşmanului vostru.

Adăpost la van Maanen. Într-acolo trebuia îndreptată

distrugerea – spre Osmo van Maanen. Kennan trebuia doar ucis – iute, într-un fel sau altul – înainte să aibă timp să spună minciuni. (Era posibil să se laude că şi-a ucis gazda, pe prinţ, pe tatăl Kalevei?). Kennan trebuia exterminat. Van Maanen trebuia distrus.

— Avem ştiri bune, majestate, şi ştiri triste.

Însoţitorul lor păşi în faţă, cu o expresie de ticălos provocator, neîncrezător.

Bărbatul spuse, cu o siguranţă plină de grosolănie:

— Îl aşteptam la Culmea Şeii pe van Maanen, la întoarcerea spre casă. Am tras cu proiectile isi în nava lui cerească. Nava s-a îndreptat spre vest, scăpând de sub control, în flăcări. L-am doborât pe van Maanen. Eu… nu ştiam că la bord se afla o fiică a voastră.

Uluită, Jatta îşi acoperi gura cu mâna. Ochii ei priveau spre Juke fără să clipească. El n-o observase încă.

Unul dintre cei de faţă atinsese, probabil, un braţ al automatului din alamă. Vocea acestuia începu să cânte:

Ai plecat departe de mine
Fără să-ţi pese, fără să-ţi pese…

Bertel! Departe de ea. Fără să-i pese.

Peştişor… ucisă accidental, împreună cu van Maanen. Salvată de viol printr-o moarte violentă. Van Maanen mort şi el, iar răzbunarea ei eşuată. Dar îndeplinită de acest străin – pe care dorise să-l invite la nunta Evei. Acum se afla aici: Juke Nurmi. Fost, un timp, protectorul Jattei. Îndeplinise, fără să vrea, dorinţa ei. Îl executase pe van Maanen. Îl asasinase. Un flăcău frumos, fără odihnă, bântuit de demonii din sufletul lui. Îi furase răzbunarea. Dar şi i-o îndeplinise. În acelaşi timp, o omorâse, fără să ştie, pe Peştişor.

N-ar fi trebuit să fie la bord o fiică Sariola, la drumul de întoarcere spre Maananfors? Dacă van Maanen ar fi reuşit să pornească maşina universală, sigur că ar fi fost. Juke Nurmi şi-ar fi lansat oricum proiectilele. În locul lui Peştişor ar fi murit Eva.

Proiectile obţinute de la o specie de şerpi… cu ce scop?

Norocoasa se răsuci pe tron, în îmbrăcămintea-i de mătase de doliu. Cât de singură era, chiar dacă existau şambelanul, generalul, preotul-mana, fata adultă care-i rămăsese, fiul ei şi

toţi ceilalţi. Singură, singură, fără eul complet… Fără soţul ei…

Lansase o chemare către glăsuitori. Unul stătea pe sofa, lângă preotul-mana. Celălalt era Juke Nurmi.

Ca şi cum Nurmi i-ar fi citit gândurile, spuse:

— Aţi lansat o chemare, majestate. Am auzit un cuc, la o fermă. Atunci m-am îndreptat spre nord.

— Ca să-mi spui că nu mai trebuie să strâng glăsuitori împotriva seniorului Osmo? Să-mi spui tu, personal? Să primeşti o răsplată?

— Când nava cerească mică a trecut pe deasupra mea, am glăsuit un copac-de-mentă să izbucnească în flăcări.

Generalul dădu din cap, cu vigoare.

— Copacul a explodat ca o petardă.

Juke Nurmi se comportase ca un laş în Valea Vorbitorilor. Îşi trădase sora – o sacrificase lui van Maanen, pentru a-şi salva pielea. Dar riscase ducându-se la isi, să le ceară ajutorul.

Nurmi stătea în faţa ei neclintit, chiar dacă era responsabil de moartea unei fiice a ei. Dar protejase o alta. Poate nu se îndreptase spre nord în căutarea unei răsplăţi – ci să-şi îndeplinească soarta. Sora lui fusese răzbunată. Vina în ceea ce-o privea îi apăsa sufletul. Doar o regină îl putea judeca. Ce idee arogantă, trufaşă!

Omul ăsta era obsedat şi de ideea sinuciderii?

— Nu faci parte dintre cei care se spânzură de un copac! lătră Norocoasa spre el. Sau care se aruncă într-un lac!

Aşa cum îi ordonase van Maanen surorii lui.

— Ştii că tatăl tău face un turneu pe domeniul meu?

— Ce? Tatăl meu?

Figura lui Nurmi spunea totul. Grăbitul şi generalul nu-i spuseseră. Nu auzise invitaţia la nuntă transmisă prin intermediul cucilor, deşi aflase de chemarea lui van Maanen în Ţara de Nord… Isii îi găsiseră un loc potrivit pentru o ambuscadă.

— La care isi ai fost, Nurmi?

— La cei de catifea… „Ei îmi dăduseră ochiul fals…

— …pentru sora ta? De ce au făcut asta?

— Tatăl meu e aici? Adevărat?

Îndrăznea să se îndoiască de cuvântul ei?

— Arto Nurmi, mănuşarul. Chiar el. L-am invitat la nunta prinţesei Eva cu Loxmith, pentru că ai ajutat-o pe Jatta. Pe Eva

ai fi doborât-o, dacă un alt senior s-ar fi căsătorit cu ea.

Juke Nurmi gemu. Jatta îşi descoperi faţa. Pentru prima oară, Juke o observă stând pe canapeaua cu figurile ce priveau – şi-şi dădu seama de ce Demon Jack se dusese să se odihnească acolo, după ce venise. Jatta privea pe asasinul surorii ei cu milă şi dezamăgire profundă.

Bertel. Bertel. Norocoasa uitase, pentru câteva clipe, de soţul ei mort. Uitase de ceea ce se afla în sicriu. Uitase că era îmbrăcată în mătase neagră.

Revenirea amintirilor, o chinui. A-şi îndrepta furia asupra lui Nurmi însemna să-l ucidă pe Bertel din nou, de data asta jucând ea rolul lui Kennan, rolul celui care-l ajutase să se sinucidă. Ar fi devenit ea asasina soţului ei.

Ea nu-l împinsese pe Bertel la sinucidere. Viaţa lungă, lungă, îl decisese s-o facă de bună voie. Nu împărtăşise patima ei de a-şi găsi propriul eu. Pentru el nu exista un alt eu de găsit. Prevăzându-i succesul în căutarea ei, Bertel ajunsese să se teamă că o va pierde pe ea, ancora sufletului lui. Înainte să se întâmple aşa ceva, se descotorosise de el însuşi. Sărmanul om slab…

Norocoasa îi zise, calmă, lui Juke:

— Poate doreşti să fii aici, să-ţi saluţi tatăl, la întoarcerea din turneul de tango. Lammas a avut un mare succes la curte. Lânosul are o voce magică.

Juke părea uluit de ideea de respect pentru tatăl lui mutant şi cei de-un soi cu el.

Cineva atinse iar braţul piticului blestemat din alamă.

Secera străluceşte deasupra mării…

O lacrimă sărată se scurse pe obrazul Norocoasei. Îşi şterse obrazul cu voalul.

— Tu trebuie să ai, de asemenea, o voce magică, Juke Nurmi! Să faci oile să ia foc, şi alte lucruri de felul ăsta… Am o maşină care trebuie îndrumată să-mi furnizeze ceea ce doresc. Deşi, bineînţeles, adăugă ea, avem nevoie şi de arme, dacă isii dăruiesc acum proiectile asasinilor… Isii ar putea dori pentru ei ceea ce caut eu, rânji ea strâmb.

Bertel. Sărmanul om slab. Trădător al lui însuşi. În final, pe

cine trădează oamenii, dacă nu pe ei înşişi? Pe cine descoperă o persoană, dacă nu pe ea?

— Nurmi, îi făcu semn Norocoasa, o veche cunoştinţă te aşteaptă, să te salute.

Asasinul privi spre Jatta. La apropierea lui, fiul care dormea se trezi, alert. Juke se opri, privind la mama tunsă scurt a Grăbitului.

— Jatta, îmi pare rău pentru sora ta…

— Ai putea să spui, îl întrebă Jatta, că-ţi pare rău şi pentru sora ta?

33. Prin Labirintul Viperei

Încă o dată, Osmo şi Peştişor ajunseră înapoi, pe malul lacului, lângă cercul verde ce atârna în copacul-curbat. O coloană de muşte se ridica deasupra navei cereşti zdrobite, de parcă fantoma lui Hannes îşi păzea trupul. Ceata se aşternuse peste lac şi pătrunsese în pădure.

Ceaţă-mare. Exista putere acolo, iar acest lucru îi frustra pe naufragiaţi. Poate că puteau să plece pe acelaşi drum pe care veniseră, numai că vehiculul lui Osmo nu avea să mai zboare niciodată.

Printre copaci zăriseră alte cercuri atârnate, pe jumătate ascunse de distanţă. Ca nişte pete de culoare care marcau o cale. Nu reuşiseră să ajungă la altul, în afară de primul. Trecuseră însă pe lângă un schelet omenesc, încă în zdrenţele îmbrăcăminţii putrezite, dar fără cap. Acesta se afla agăţat deasupra, la câţiva metri…

— El nu-i în stare să ne glăsuiască un drum, îşi spuse Peştişor, indignată, când ajunseseră înapoi la lac. Ce-i cu campionul glăsuitorilor de pe Kaleva?

— Nu cunosc originea acestor cercuri.

— Mai are dureri de cap?

Peştişor era îmbrăcată în pantalonii negri ai lui Victor şi o cămaşă albă, scrobită, cu mânecile suflecate. Victor neglijase să ia din cameră o legătură cu haine de zi ale fetei, când o răpise. Trupul dezbrăcat al fermierului zăcea, cocârjat, printre bolovani, cu tatuajele la vedere: un morman de hribi, bureţi galbeni şi coarne. Picioarele lui Peştişor fuseseră înfăşurate zdravăn în

fâşii rupte din hainele aflate în sacii care îi alcătuiseră culcuşul. Osmo tăiase pantalonii la genunchi şi făcuse o gaură suplimentară la curea, s-o poată strânge mai mult. Ţoale ale unui mort. Atitudinea lui Peştişor fusese: „El m-a vârât în povestea asta, el să mă îmbrace!”

Ceva mai devreme.

Să nu mori niciodată. Ordinul de pe patul de moarte al Johannei suna în tandem cu bubuiturile din cap. Osmo aproape că-şi pierduse viaţa în nava cerească. Marko, Hannes şi Victor muriseră într-un fel zguduitor. Faptul că se rătăcise în pustietate fusese întâmplător. Se afla acolo cu o fată Sariola care-i putea da longevitate. Atunci trupul lui şi-ar fi revenit iute de pe urma rănilor minore, aşa cum Gunther se vindecase a doua zi de rana produsă de Cammon. Peştişor ar fi putut să-l protejeze. Capul îi bubuia, în jur zăceau cadavre. Ideea de a poseda mireasa răpită cu ajutorul unei glăsuiri seducătoare era absurdă, absurdă… Dar nu dispăruse cu desăvârşire din mintea lui Osmo – iar Peştişor, încă în cămaşă de noapte, probabil c-o detectase.

— Ei bine, spusese ea, după ce-i dezlegase mâinile şi picioarele, presupun că acum se va întâmpla. Ceea ce aşteaptă orice femeie cu o palpitare a inimii şi coapselor.

— Nu, spuse jalnic Osmo. Mă doare capul.

Fata îl privi, neîncrezătoare. Apoi chicoti.

— Scuză-mă, dar n-ar trebui să spun eu asta, ca scuză? Eroul răpeşte fecioara în cămaşă de noapte. Supravieţuieşte unui dezastru. Apoi… are dureri de cap. Sunt de acord că nu-i un pat nupţial prea plăcut, dar atunci de ce m-ai răpit?

— Nu i-am poruncit eu lui Victor să te răpească.

— Ai fi putut s-o faci.

Victor, Victor!

Lucrurile neplăcute se înmulţeau pentru Osmo. Fata dorea cămaşa lui Victor, ca o pedeapsă. Şi pantalonii. Le-a avut.

Când să se schimbe, îi spuse:

— Mai bine te-ai uita în altă parte, să nu-ţi jignesc romantismul. În momentul actual, am menstruaţie.

— Ai…? Nu.

— Trebuie să fac în aşa fel să n-am, pentru a evita neplăceri? Oricum, n-am tampoane cu mine.

Începu să-i explice, imediat, că muşchiul uscat din tundră

absoarbe de douăzeci de ori greutatea lui în scurgere. Legat cu fir, înfăşurat în jurul unei corzi de tragere şi împachetat într-un tub de ceară, pentru păstrare, era ideal pentru a te astupa înăuntru.

— O să fac treaba asta cu o zdreanţă, seniorul meu.

În timp ce fata se schimbă, el se întoarse cu spatele.

Acum ajunseră încă o dată lângă apă, cu sacii de hrană aproape goi. Se apropia seara. Cercul apropiat strălucea. Departe, în pădure, se zăreau petele atârnate ale altor arcuri luminoase.

Peştişor avea nevoie de o haină.

Caftanul lui Hannes, luat din portbagajul navei, deveni folositor abia după ce Osmo îi tăie o jumătate de metru din pulpane. Făcură un foc din crăci, pe care-l aprinseră cu pistolul cu raze şi cu câteva cuvinte fierbinţi. Intrând în apă (după ce-şi scosese întâi pantofii de piele, cu catarame, şi ciorapii stacojii) Osmo glăsui doi peşti-naivi să vină în mâinile lui şi-i aruncă pe mal.

Îşi umplură burţile cu peşte fript la proţap. Peştişor îşi şterse degetele linse pe pantalonii negri, scurtaţi, care-i ajungeau până la gambe. Osmo îşi spălă mâinile scrupulos, deşi pe pantaloni şi pe haina cândva splendidă se afla sângele uscat al lui Hannes. O rozetă din panglici, de la un genunchi, lipsea…

…rozetă pe care i-o oferise, cândva, din senin, mamei sale, drept cadou.

(Să nu mori niciodată…).

— Te-ai săturat? o întrebă el pe prinţesa captivă. Fiinţele mici ca nişte iepuraşi au nevoie de gustare şi în timpul nopţii?

Ea se umflă, dispreţuitoare, în veşmântul larg, ca un balon.

— Uff!

Apoi chicoti:

— Te gândeşti la nakki. Osmo? S-ar putea ca în pădure să fie o mulţime de nakki, care se târăsc spre noi.

Era adevărat. Avea dreptate. Nu în sensul superstiţiei ţăranilor. Dar cine atârnase cercurile acelea în copaci?

— Sunt şi eu puţin speriată, recunoscu fata. Tu o să mă aperi. Am dreptate?

Lumina scăzuse. Şerpi uriaşi, vaporoşi, din ceaţă, se vălureau. Cercul sclipea macabru. Ar fi putut fi traseul drumului lor. Un

cerc perfect. De două ori intraseră în pădure. De două ori se întoarseră în acelaşi loc, pe ţărm, lângă nava zdrobită.

— Eşti speriată?

Nu de el. Nu de cadavrele din navă. Nici de trupul dintre bolovani.

Îl cuprinsese furia pe mama lui Peștişor. Dacă Norocoasa n-ar fi trişat, nu s-ar fi aflat acolo.

— Nici eu n-aş fi fost, murmură ea.

— Ai spus ceva?

— Te uitai la mine de parcă eu aş fi fost vinovată.

Norocoasa invitase mutanţi la nunta lui Elmer, ştiind perfect că Osmo va considera asta o insultă. Regina era răutatea şi nebunia întruchipate. Totul doar pentru că preţioasele ei fiice aveau un dar rar de dat celor care îndrăzneau. Celor care-l luau.

Peştişor spuse, cu grijă:

— Sora mea Jatta a fost glăsuită în pădure de un anumit flăcău frumos, cu un zumzet în bonetă. Trebuia să stea lângă un lac, să mănânce un peşte-naiv, apoi să-şi ofere inima cuiva cu un bâzâit în creier care, în aparenţă, o proteja. Ţi se pare ceva cunoscut? Vai, dragă, ţi-a revenit durerea de cap!

— Am fost prins în capcana unui model… Simt. Există o presiune mana. Evenimentele sunt oglindite, deformate.

Nurmi era un om-caricatură. Care muimuţărea o persoană adevărată ce putea glăsui…

Dinţii lui Peştişor clănţăniră.

— Prinşi în capcana de cercuri, prinşi în capcana de ceaţă-mana plină de nakki. Nu-i drăguţ? Hai să ne concentrăm asupra apărării – pentru cazul în care patimile încep să scape de sub control.

Poate, mormăi Osmo, nedorind să pronunţe numele lui Eyeno.

În Yulistalax fusese posedat de patimă. Când izgonise acea pasiune, mama lui murise din cauza contracurentului.

Cine doborâse nava cerească? Juttahaţii? Probabil că juttahaţii. Convinşi de vărgaţi? Poate Sam avusese dreptate, cu paranoia lui…

— Bine, acum gândeşti…

Regiunea aceasta de păduri era un teren de joacă al isilor. Un teren de joacă al manei. Cercurile acelea nu fuseseră atârnate de şamani umani. Scheletul pe care-l descoperiseră: un aventurier uman murise de moarte violentă, decapitat.

De învăţat: cum să găsească o armă cu care să-i plătească reginei Norocoasa.

Să nu mori niciodată. Zombi. Fiica spiriduş a Norocoasei.

— Acum s-a oprit din gândit. Se învârte în cerc.

Cu un efort, Osmo îşi recăpătă puterea de judecată.

— Vom avea căldură. Focul va rămâne aprins. Vom fi în siguranţă. Nimic nu se va apropia. Nimic nu ne va atinge. Aşa-i glăsuit, aşa-i glăsuit!

Peştişor mormăia pentru sine, în timp ce stătea de cealaltă parte a focului.

— Sunt sigură că-i o saltea tare. Ce situaţie neplăcută! Viitorul ei soţ nu ştie nimic despre tampoane şi nici nu vrea să ştie. O fi având vreun dop care n-a fost scos niciodată. Deci nu ne apucăm de cingătoare. Necazuri mâine, mmm? Fără cuvinte înţelepte de la mama. Jarl al Jattei a fost un ceainic care fierbea altfel. Cu aburi. Oh. Da. Întoarce-te! Strânge-te, ghemuieşte-te, înghesuie-te!

— Nu vrei să taci? şuieră Osmo, de dincolo de foc.

— Poate cuvântul pentru centură este tură-tură. Ne-am spălat pe dinţi în seara asta?

— Te rog să taci până dimineaţă! Aşa-i glăsuit! Niciun cuvânt în plus!

Peştişor nu mai scoase un cuvânt, dar mormăi printre buzele strânse, până o cuprinseră visele:

— Mm, mm, MMM, mmmm, mmm MM!

Ceaţa galbenă acoperea apa şi pădurea, furând aurul soarelui de dimineaţă. După ce se spălară separat şi mâncară împreună altă pereche de peşti binevoitori, Peştişor îl întrebă pe Osmo:

— Ai nevoie cu adevărat să cunoşti originea cercurilor?

— M-ar ajuta. Aş şti numele potrivit pentru ele. Trebuie să fie aparate ale isilor. Să presupunem că aici există un mag-mana monstruos, mutant…

— Atât de rău? întrebă ea, zeflemitor. Mutant şi monstruos, în acelaşi timp? Şi mag?

— …surghiunit de dungaţi. Poate s-a retras de bună voie. Aceste cercuri pot face parte din închisoarea lui – sau refugiu. Ele resping intruşii. În acelaşi timp, împiedică magul să plece. Numele lui e Viperă.

— Mama mea ţine un şarpe-mana în palatul ei, fără prea

multe probleme. O temniţă adâncă şi câţiva paznici sunt de ajuns. Ah, dar ăsta este mmm-mmm-mmm. Mult mai puternic. Mutant şi fermecat. Mmm, mmm…

— Vrei să încetezi să mormăi, Peştişor?

— Mormăi, într-adevăr. El e legat de mania lui şi nu poate să se elibereze.

— Ce vrei să spui? Mama mea e moartă.

— Peştişor s-a eliberat, nu? Acum trebuie să profite de asta.

— Legat e un cuvânt greşit, protestă Osmo.

Nu voia să-şi amintească de Johanna.

Răspunsul lui Peştişor fu dispreţuitor:

— Care-i cuvântul potrivit pentru Peştişor în aceste circumstanţe? Mai bine am merge şi l-am vizita pe Viperă, în loc să stăm aici toată săptămâna. Cine dă un ban pe originea cercurilor alea? Destinaţia lor e mai importantă. Locul spre care conduc. Reprezintă un drum. Ce-ar fi să sărim prin ele, în loc să trecem pe lângă ele?

Osmo se gândi, răsucindu-şi mustaţa, la propunerea ei.

Dacă-şi plecau capul, puteau să păşească prin primul cerc. Nu era nevoie să sară. Cu pantalonii negri zdrenţuiţi, strângându-şi caftanul lângă trup. Peştişor trebui să facă un pas mai mare.

La cincizeci de metri, în pădurea ceţoasă, se vedeau două cercuri verzi, la stânga şi la dreapta. Drumul către fiecare era câte o cărare, pe care nu le remarcaseră înainte.

— Ai avut dreptate, fi-r-ar să fie. Spuse el. Respirând adânc. N-am încredere în calea din stânga… Simt rezistenţă. Obstacole.

Abia făcuseră vreo zece paşi de-a lungul drumului din dreapta, când auziră: crukk, crukk. O pasăre luminoasă, cu pene dintr-o sclipire de albastru şi verde, zburase prin cerc în urma lor şi se aşezase pe un copac-curbat.

— Un cuc? Un pui? zise Peştişor, ducându-şi palma la ochi. Nu văd… Ar putea să ne spună diferite lucruri… Cu-cu! chemă ea.

— E o pasăre-tâlhar, nu cuc, îi spuse Osmo. Fură lucrurile care o atrag. Asemenea păsări se trădează uşor, pentru că îşi imaginează că nu le observă nimeni.

Scoase cuţitul, prinzând pe lamă razele soarelui.

Crukk – ca o nuia şuierând. Pasărea privi metalul, lacomă.

O clipă mai târziu, Peştişor îi luă cuţitul şi îngenunche la picioarele lui Osmo. Îi apucă un pantof. Înainte ca bărbatul să-şi

dea seama ce făcea, tăiase o cataramă de argint. O aruncă de-a lungul cărării.

— Pantoful meu!

— Arată mai bine decât ce am eu în picioare, zise ea şi-i înapoie, nepăsătoare, cuţitul. Peştişor obişnuia să poarte cuţit, mormăi ea, dar nu se gândise să-l poarte şi în pat…

Crukk. Pasărea se lăsă din copac. Pluti pe deasupra capetelor lor. Se grăbi spre ornamentul căzut.

După aceea, verdeaţa învălui pasărea. Un moment, păru că hoţul adoptase un camuflaj perfect. Apoi trupul lui apăru pe cărare. O aripă părea că lipseşte.

— Calea spre est nu-i neapărat cea sigură, spuse Peştişor. Nu încerca să-ţi iei catarama înapoi.

Se întoarseră la răscruce şi o luară spre stânga.

Mergea pe lame boante, nu de iarbă, ci de oţel. Oţelul se încingea şi devenea tot mai ascuţit. În ciuda pantofilor, tălpile îl ardeau chinuitor. Peştişor ţopăia alături, ţipând: „Vai, vai!”. Trebuia să se concentreze puternic, ca să vadă pădurea. Altfel, ar fi zărit o sălbăticie încâlcită de metal fierbinte.

— Sol. Fii rece şi suplu! proclamă el. Aşa-i glăsuit!

Plină de resentimente, Peştişor se prinse de braţul lui.

să se sprijine.

— Fii pământ, nu fier. Pierde-ţi căldura!

Cărarea redeveni obişnuită.

După ce trecură prin următorul cerc, avură de ales între trei drumuri. Fiecare ducea la un cerc.

— Cel din mijloc pare rău, spuse Osmo.

— Bine, mergem pe el!

Printre tufişuri apăru un animal: un verrin mai uriaş decât oricare atacase vreodată o turmă de oi. Carnivorul castaniu, cu dungi, se strecura spre dreapta. Coada lungă, fără păr, ca un bici, se mişca iute, ca o contragreutate. Nările din botul lung, păros, se deschiseră largi. Ochii lui arătau ca nişte lumini umede, nebuneşti. Din picioarele anterioare ţâşniră gheare, în timp ce se repezea spre Osmo şi Peştişor. Sâsâi, dezgolindu-şi colţii lungi, galbeni, cât un deget. O grămadă de oase sfărâmate zăcea lângă drum.

Osmo scoase pistolul cu raze şi trase. În spatele fiarei ce

năvălea luă foc o creangă. Raza fierbinte părea că trecuse prin animal.

Peştişor ţipă:

— E prea mare! Fă-l mai mic!

Sigur că era neobişnuit de mare.

— Verrin, verrin, opreşte-te şi micşorează-te! ordonă Osmo.

Apoi trase din nou cu pistolul. În zadar. Verrinul enorm ajunsese aproape de ei mârâind, vâjâind din coadă.

— Opreşte-te şi micşorează-te! Aşa-i glăsuit!

Iar verrinul rămase pe loc. Ezită, şovăi, privindu-i cu ochi sălbatici. Dinţii, ghearele, muşchii încordaţi ai gâtului şi fălcilor…

— Fă-le mai mici!

— Scurtează-le, micşorează-le!

Fiara începu să-şi reducă dimensiunile. Îşi strânse făptura, într-o jumătate de minut, în locul ei rămase un musti speriat, subţire, şerpuitor. Speriat de dimensiunile sale reduse, animalul de pradă. În mod obişnuit agresiv, fugi.

Osmo oftă. Uşurat.

— Cred. Îşi zise Peştişor, că în asemenea situaţii un erou are nevoie de o încredere sublimă, nu de bravură şi răcnete. N-am dreptate? Ba da. Atunci n-ar fi atât de obositor să glăsuieş-ti.

— Ce ştii tu despre asta? se răsti Osmo.

Protectorul ei. Cel care o capturase.

— Am aflat câte ceva despre eroism de la Jatta – cel puţin de când s-a întors Jack. Eva n-ar fi fost de folos în situaţia asta neplăcută. Jatta-i cu adevărat o eroină.

Mai mult decât el? Silueta aceea în zdrenţe, epuizată, care apăruse în sala lui: ce repede îi venise de hac! îi pusese sare pe coadă şi-o făcuse să fugă.

— N-a fost un semn de îngâmfare, întrebă ea, cu o nepăsare obraznică, să-l iei pe Tycho Cammon acasă, ca statuie? Ca trofeu? Ce-ai simţit când l-ai învins? Măreţie şi încredere?

— Mda…

— Cred că avem nevoie de mai multă subtilitate şi mai puţin de imboldul celor din jur prin crize de furie. Poate că ar trebui să lăsăm aşa ceva mamei mele.

Subtilitate. Măreţie. Convingere.

(Să nu mori niciodată).

Ajunseră la cercul următor. După ce trecură prin el, văzură patru cercuri mari, verzi, care-i pofteau să avanseze în direcţii

diferite.

Solul pădurii ceţoase şi cărarea gemeau de nenumăraţi şerpi subţiri, maronii, dungaţi, de lungimea braţului unui om. Ouă albe, ca din piele, pătate cu ocru, acopereau alei largi. Vegetaţia fusese strivită, de parcă peste ea ar fi fost rostogolit un butoi greu. Din ouă ieşeau mereu pui de şarpe. Îşi croiau drum afară din cochiliile care semănau cu nişte gogoşi ovale. Cochiliile goale – sfâşiate de dinţii puilor – se turtiseră, se uscaseră. Şerpii de pe cărare şuierau răutăcioşi, arătându-şi colţii din care curgeau picături de venin. Când Osmo glăsui poteca, să fie liberă, aceasta se goli, dar se umplu aproape imediat de trupuri care se târau.

— Chiar un mag mutant monstruos n-ar face atât de multe ouă, remarcă Peştişor. Cred că. De data asta, va trebui să închidem ochii şi să mergem.

— Ce?

— Închide ochii. Nu le acorda atenţie. Gândeşte-te la cu totul altceva.

Rachete explodând pe cer. Să se răzbune pe Norocoasa. Să scape de muşcăturile şerpilor căpătând longevitate – pe un pat de şerpi…

— Ai vreun tatuaj, Osmo?

— Buze de glăsuitor pe bicepşi – ca să dea cuvintelor mele putere.

— Atunci, gândeşte-te la ele. Ţine-ţi gândurile aproape de tine. Eu vorbesc cu mine însămi. Închide ochii, zise ea, trăgându-l de-a lungul cărării. Ei. Peştişor, ce crezi despre buzele de pe un braţ? Chestii cum au mutanţii. Guri pe braţe…

— Nu încerca să insinuezi că-s un fel de mutant!

— Ce zice? Am atins un punct sensibil. Când asemenea mutanţi mănâncă, trebuie să se aplece asupra mâncării şi să-şi lipească umerii de farfurie…

— E absurd!

— Dar pot să vorbească, în acest timp, cu cealaltă gură. Mă întreb dacă Osmo poate să facă buzele de pe braţul lui să emită sunete. Braţele lui pot să se certe? Stângule, eşti urât! Dar tu te-ai văzut vreodată în oglindă, dreptule?

— Devii lipsită de noimă.

— Numai nu deschide ochii!

— Gata, spuse ea. Poţi privi. Am ajuns.

Se aflau lângă următorul cerc luminos.

În spatele lui Osmo şi Peştişor nu se vedeau nici şerpi, nici ouă. Doar copaci, în ceaţa groasă.

— Eşti cu adevărat folositoare, recunoscu el.

— Hmmm… Să aşteptăm şi să vedem.

— Vorbesc serios, Peştişor.

— Oare? A fi folositor e acelaşi lucru cu a fi valoros? Să aşteptăm până ce îngâmfarea îl cuprinde pe proclamatorul nostru…

Cărarea ducea spre o peşteră din dealul stâncos. Un tunel pornea în jos. Pereţii galbeni, netezi, străluceau cu o luminozitate slabă. Din interiorul tunelului venea o briză uşoară, ca respiraţia cuiva uriaş.

Osmo şi Peştişor se prinseră de mâini când începură să coboare. Tunelul era doar atât de lat cât să permită ca doi oameni să meargă unul lângă altul. Niciunul dintre ei n-avea chef s-o ia înainte.

Camera subterană în care ajunseră era la fel de ovală şi cu aspect de piele ca un ou de şarpe. De culoare albastră. Ca şi cum o piele de cer densă, dar suplă, s-ar fi lipit de peşteră, răspândind lumină în ea: o membrană cu un model unic, slab colorat, punctat de gurile mai multor coridoare înguste. Osmo şi Peştişor se opriră în prag, lipiţi de perete.

Principalul ocupant al bârlogului nu putea să-şi vâre capul în coridoarele acelea, după cum n-ar fi putut să-şi târască trupul afară din oul albastru la suprafaţă, prin tunel. Capul avea dimensiunile unui taur Simmental! Magul şarpe trebuie să fi fost mai mic când intrase prima oară în vizuină – dacă nu cumva camera fusese creată special, în jurul lui.

Monstrul creştea încă? Urma să umple acel spaţiu, să-l facă să plesnească? Într-o zi, printr-o mişcare convulsivă. Seismică, şi o erupţie mana, va reuşi să se elibereze din închisoare şi să năvălească la suprafaţă? Un dinte ascuţit ieşea din buza superioară. Alunecând ca scuipatul de pe coarnele lui, bule de lumină colorată explodau deasupra acelui colţ îndreptat înainte.

Şarpele era strâns încolăcit, iar capul îi ieşea printre cele două

inele de jos. Coada se ivea printre alte două inele, de parcă monstrul ar fi fost legat într-un nod uriaş. Când respira, întregul trup se mişca. Solzii de pe trup erau cât nişte farfurii, cei de pe cap alcătuiau şiruri de corturi minuscule. Alţi solzi erau decoraţi cu semne în sepia. Peştişor putea să-şi vâre pumnul în scobiturile lui faciale. Trupul lui Viperă avea o nuanţă ocru care sclipea luminos, de parcă ar fi secretat un strat subţire de ulei.

Mai mulţi juttahaţi cu piele chihlimbarie. În uniforme bej, stăteau lângă mag. Unul îl lustruia cu o perniţă. Altul ţinea o vază cu o floare albă, ceroasă, cu tulpină lungă. Al treilea mătura un pumn de oase.

Oase de juttahat.

Viperă îşi mânca propriii servitori. Juttahaţii veneau aici din cuibul isilor vărgaţi, îndrumaţi prin cercuri, pentru a sluji magul şi, la fel de supuşi, pentru a-i deveni hrană…

Aceste trupuri-sclavi nu acordară nicio atenţie intruşilor, până când şarpele îşi ridică solzii de pe ochi. Solzi atât de groşi încât erau aproape opaci. Se iviră pupile negre, verticale, în irisuri portocalii.

Osmo pătrunse în bârlog, urmat de Peştişor.

— Mare Mag, strigă el, eu sunt seniorul din Maananfors. Suntem prieteni cu isii cei vărgaţi. Fiind Osmo van Maanen, se corectă el. Fiind prieten cu vărgaţii. Venind în castelul tău cu Peştişor Sariola.

Cel ce ţinea floarea acţionă ca purtător de cuvânt.

— Primii vizitatori fiinţe umane de când Taiku-Setala venind aici. Arătând Taiku-Setala drumul vouă?

— Eu nu cunosc… necunoscând o asemenea persoană. Nava mea cerească sfărâmându-se după… (după ce-a fost doborâtă de dungaţii prietenoşi?)… un accident, întorcându-ne din nord.

— Cu o mireasă care va fi dând longevitate?

— Nu, strigă Peştişor.

Osmo răspunse:

— Da.

Şarpele îi privi pe intruşi.

— Unde mai bine să fi realizând această nobilă căsătorie, Seniore Osmo, decât în acest sălaş al renaşterii? Unde pielea schimbată este îmbrăcând pereţii, fiind transformată într-un albastru ceresc prin dorinţa unui maaginen?

Acum venise rândui lui Osmo să protesteze.

— Nu, trebuie să ne legăm nodul la Maananfors, nu aici, mare mag!

Şarpele enorm îşi mişcă inelele.

— Tu nefiind prieten cu vărgaţii? Viperă nefiind suficient de important să vă lege împreună?

— Spune ceva, Osmo!

— Fiinţele umane fiind ruşinoase, fu scuza lui.

— Insultându-ne respingând o asemenea ofertă! spuse purtătorul de cuvânt, scoţând floarea din vază şi agitând-o reprobator. Această căsătorie putând semnifica unirea dintre poporul din Maananfors şi dungaţi. De ce altfel aţi fi venind aici? Cu ce scop?

— Să găsim un drum care să ne scoată din pădure, replică Peştişor.

Osmo mârâi:

— Pentru o armă împotriva reginei.

— Nu asta urmam să fiu eu? exclamă Peştişor. Nu de aceea m-ai răpit?

— Deloc. Tu eşti admirabilă. Eşti o comoară preţioasă.

— Oh! Un compliment! Eşti încă măreţ!

— Măreaţă fiind unirea condusă de un maaginen, spuse purtătorul de cuvânt.

— Face pe nebunul doar pentru că-i atât de mare…

Magul deschise peştera roză a gurii. Înăuntru se mişca o limbă lungă, bifurcată, de mărimea şi culoarea unui ţipar de mare jupuit, după ce ajunsese la dimensiunile maxime. Vârfurile unor colţi uriaşi se iţeau din membrana groasă, violetă, din fiecare parte a fălcii superioare. În afară de aceştia doi şi de colţul anormal, proiectat în afară, gura şarpelui nu avea dinţi.

Crescând atât de gargantuan. Viperă pierduse toţi colţii îndreptaţi înăuntru, care ajutau la împingerea prăzii prin gâtlej… Probabil că se muiaseră şi căzuseră – sau fuseseră scoşi. Viperă avea nevoie de juttahaţi docili, care să se urce în gură şi să se vâre singuri pe gât, să se sacrifice pentru a-l hrăni.

Bule de lumină pastel ieşeau din coarnele magului. Miros de scorţişoară şi vanilie năvălea spre Osmo şi Peştişor. Solzii şarpelui sclipeau pâlpâitor, reflectând membrana azurie care acoperea pereţii. Acei solzi reflectau perechea iar şi iar, în miniatură, prinsă între pielea pe care şarpele o purta încă şi cea moartă, de pe pereţi.

Vizuina era un ou în care Viperă se afla într-o gestaţie monstruoasă. Peştişor şi Osmo se aflau în interiorul oului.

Floarea hipnotiza. Lumina pastel exploda. Aerul mirosea a arome grele.

Camera lor nupţială era împodobită cu mătase albastră – un cort într-un cort de mătase albastră. Mătase întinsă dincolo de pat şi peste el. Mătase moale pretutindeni. Perna pe care sta întinsă Peştişor goală, doar cu centura ei de catifea, era mătase lunecoasă de safir. Osmo, dezbrăcat, era singur cu Peştişor. Iar ea cu el. Târându-se, bărbatul se apropie să-i privească membrele de culoarea untului, conurile mici ale sânilor – şi cingătoarea care ascundea aproape în întregime un smoc mic de păr negru.

— Răţuşcă scumpă, şopti el. Îngenunchind pe pernă lângă ea.

Era neîndemânatic, frustrat.

Ea se zvârcolea, se foia.

— Cocoşelul nu poate intra în peştera mea, mormăi ea, încăpăţânată. Mama nu ţi-a spus cuvântul.

— Un cuvânt pentru a dezlega asta… Sigur, un cuvânt pe care-l cunoaşte o cingătoare…

Mirele grăbit făcu tot posibilul pentru a vorbi blând:

— Îmi vei spune repede numele secret, aşa-i glăsuit! Te glăsuiesc să-mi spui numele în minte, să divulgi ce-a fost zis. Dezleagă, desfă, în faţă şi în spate. Parola să alunece în mintea mea.

Peştişor se zbătu pe mătase, iar el o reţinu, cu mâinile pe şoldurile ei, concentrându-se asupra centurii.

O sugerare de gură plină de ceaţă alunecă, fără substanţă, de-a lungul patului. O gură mare, vagă… O umbră a buzelor lui Osmo, mărite?

Buze murmurând:

Munţi de lângă tundră…

Imboldul şovăi, apoi reveni.

Urcând spre cer

O pauză.

Copaci fără umbră

Altă pauză.

Oameni
Singuri.

Munţi-Urcând-Copaci-Oameni-Singuri.

M. U. — un cuvânt pronunţat în mintea lui.

Mucos.

— Mucos! strigă Osmo.

Cuvântul reprezenta o insultă pentru bărbăţia lui. O batjocură plină de răutate.

Când centura lui Peştişor căzu. Fata se rostogoli într-o parte şi într-o clipă, se ridică în genunchi. Înainte ca Osmo s-o tragă spre el, îşi aruncă trupul gol, într-o sfidare făţişă, printre buzele acelea uriaşe, estompate, care-l ajutaseră să găsească rezolvarea.

Bărbatul stătea gol, îngenuncheat, într-o peşteră albastră, înconjurată de inelele uriaşe, pulsând, ale Viperei. Magul tăcea, cu gura căscată. În gura aceea uriaşă se afla Peştişor. Ghemuită ca un foetus în jurul limbii lungi, roşii, ca un ţipar de mare. O strângea la piept. O ţinea cu picioarele. Veşmintele lui Osmo, ca şi cele ale lui Peştişor, erau împrăştiate în jur.

Fusese manevrat. Manevrat.

Ca şi ea.

Numai că Peştişor reuşise să scape înainte de consumarea căsătoriei…

Viperă sperase să afle modul în care o fiică Sariola oferea longevitate celui care o pătrundea primul?

Juttahaţii lui Viperă stăteau în jur, nemişcaţi. Păreau să nu aibă idee ce trebuie să facă. Hrana vie se afla în gura fără dinţi a stăpânului, dar nu se purta deloc ca o victimă benevolă. Peştişor scăpase de colţii încovoiaţi – sau poate aceştia fuseseră fragili, moi. Dar nu aluneca pe gâtul magului. Îl prinsese pe Viperă de limbă.

Ochii magului se holbau, cu pupilele rotunde de un negru sticlos. Şi ochii lui Peştişor se lărgiseră – dar păreau că nu văd nici vizuina, nici pe admiratorul ei, atât de înfocat cu puţin timp

înainte.

Peştişor vedea dune de-un portocaliu închis, sub un cer violet. Soarele stacojiu, părând oval în aerul sticlos, se ridicase puţin deasupra orizontului. Două ukko, albe ca oasele, se vedeau vag peste marea de nisip. Pietrele acelea de moară care pluteau la înălţime erau cu adevărat ukko? Arătau perfect rotunde. Ukko-ul Norocoasei avusese formă de ou. Poate acestea erau luni – care nu se dezintegraseră, formând secera lungă, subţire, ce se arcuia pe cer…

Să fi intrând în sufletul unui glăsuitor în acele momente de orgasm, de mică moarte, în felul în care un isi e pătrunzând în mintea servitorilor săi!

Iluzia camerei nupţiale fiind o mare manevrare pentru a putea fi respinsă. Respingând lanţul gândurilor concentrate cu care legând realitatea! Alt mag, în afară de Cel Preţios, putând realiza un asemenea vis în peştera viziunii eliberate?

Ca ukko-ul de pe Calea Luminată prin Spaţiul Stelelor putând conjura o lume a viselor cu Splendoarea lor, ţesând miraje şi copii împletind evenimente exterioare cu curcubeul interior al Fiinţelor lor – hrănind Curcubeul – în timp ce, în schimb, curcubeul oferind culori evenimentelor din lume…

Această lume, în care un pui de ukko e cu siguranţă ridicând curcubeul său nevăzut. În care Cel Preţios e imitând gestaţia sa, pentru a fi în stare a-l manevra.

Cel Preţios, care a fost visând Marea Povestire a Sosirii Juttahaţilor Sălbatici – aceste fiinţe umane – pe această lume într-un ukko în care călătorii isi şi servitorii lor fiind oase şi imagini moarte. Apoi manevrând alţi ukko să aducând aici şi isi, dar nu şi către lumea de origine a fiinţelor umane…

Să fi intrând în esenţa acestui glăsuitor fiinţă umană. Eşuând, cu limba ţinută în glăsuire de saltul sălbatic, surprinzător, al acestei mici femele, vârându-se pe jumătate în capul Celui Preţios, într-un gest în acelaşi timp întărind şi constrângând pe Cel Preţios şi Luminat.

(Of, şi eu îi sunt preţioasă lui Osmo).

Fii părăsind pe Cel Preţios. Crezându-l. Lăsându-l.

(Asta încercam să facem, Viperă).

Limbă răsucind, timp răsucind, tendoanele timpului încordând

şi îndoind. În peştera mea, zilele curgând afară. Soarele clipind, nopţile închizând ochii. Planul Celui Preţios fiind oprit aproape de punctul culminant. Regina poate găsind ukko-ul nevăzut. Ukko ridicându-se, eliberându-se, în timp ce Cel Preţios e arzând în peştera lui ou. Ca urmare.

(Oh, văd, îţi irosesc timpul, nu? O grămadă din timpul tău – în care gândurile tale se scurg peste mine ca saliva!).

Modul de gândire al tinerei femele despre timp distrăgând atenţia Celui Preţios. Timpul zburând.

(Mă doare sufletul! Şi ce mai vrei? N-am dorit eu să vin aici şi să-ţi fac o demonstraţie de împerechere!).

În Marea Poveste Despre Cum Strămoşii Isii Intrând Odată în Ukko fiind declarat: „Să vă ducând pe voi la altă stea – dar mai întâi cerând vouă optsprezece poveşti”. Iar cele Optsprezece Poveşti fiind următoarele:

(Eu mă mulţumesc cu mai puţin ca să-ţi scot căluşul din gura asta mare! Primul fiind liberă trecere).

Cu sacii plini de hrană juttahată, Osmo şi Peştişor ajunseseră în pădurea liberă, dincolo de ceaţa-mana şi cercurile lucitoare.

— Peştişor, asta-i floare-cămin! arătă el spre muştele care se roteau, ca un fir de fum. Deasupra tubului izolat, azuriu. Acestea nu apar decât în a doua parte a Lui iunie!

— Dacă spui tu! Timpul zboară, zicea Viperă…

— Presupun, îmblânzitoare de şerpi, că, dacă ai fi vrut, m-ai fi părăsit în vizuina lui…

— Îhî! Dar n-ar fi fost prea politicos din partea lui Peştişor, nu?

— Dar după aceea ai fi rămas singură în pustietate…

— Ca sora mea. Vrei să spui?

— Îmi pare rău. Simte-te liberă să-mi spui oricând te deranjez. Ca şi, cum în faţa ta s-ar afla magul-mana.

— Un mutant monstruos, nu uita.

Peştişor discutase direct cu un isi, nu prin intermediul unui juttahat. Osmo nu auzise niciun cuvânt. Poate că „a comunica” nu era conceptul potrivit. O comunitate silită de gânduri, poate. Ea zărise o lume străină, cu luni pe cer. Şarpele uluitor fusese foarte tulburat de Peştişor.

O să povestesc lotul primului cuc pe care-l vom întâlni, promise Osmo. Asta îi va da mamei tale o lecţie. Presupun că Viperă spera să înveţe secretul longevităţii, observându-ne în timp ce… făceam dragoste.

— Deloc, îl contrazise Peştişor, obraznică. Viperă e foarte bătrân. A convins un ukko să aducă şerpii pe Kaleva. Dorea să-ţi pierzi controlul, în timpul orgasmului. Atunci ar fi putut să te transforme într-o marionetă.

— M-ai salvat de la…

— Exact. Cred, continuă ea liniştită, de parcă atacul lui nupţial eşuat ar fi fost un nimic. Nedemn de atenţia ei, că aceşti ukko găsesc relaţiile noastre cu şerpii foarte amuzante. Altfel, un ukko nu s-ar fi lăsat convins de Viperă. Isii ştiu că lipseşte un ukko. Poate a descoperit alte specii inteligente…

Osmo îşi umezi buzele.

— Iar regina speră să pună mâna pe acel ukko prunc, care-i cuibărit undeva pe Kaleva – şi să obţină tot felul de puteri pentru ea! N-o să reuşească! izbucni el, plin de furie.

Isii speră ca ea să-i conducă la el. Apoi s-o dea la o parte. Să folosească noul ukko pentru a-i ajuta să ne domesticească pe noi, juttahaţii sălbatici.

— Exact de aceea trebuie oprită nebuna de maică-ta!

— Da. Nu. Poate.

Peştişor avea trei opinii.

Ajunseră la un râu umflat, cu albia plină de stânci. Copaci de mosc, înfloriţi târziu, pe mal, se aflau în faza finală a dezvoltării inflorescențelor lor ca nişte pene de culcarea ghimbirului. Puful alcătuia un covor pe partea dinspre apă a ierbii, umplând aerul cu mirosul descompunerii sale. Osmo îşi scoase pantofii – unul cu cataramă, altul fără – în păpuriş şi trase aer în piept. Poate amintindu-şi de mirosul magului, întrebă:

— Ce fel de personalitate ţi s-a părut a fi Viperă? Sau o asemenea întrebare n-are sens, în cazul unui isi?

— Ei, bine, Cel Preţios părea mai degrabă îndrăgostit de el însuşi. Ca şi unele persoane, pe care le cunosc.

— Mama ta, mormăi Osmo, sumbru.

— Nu m-am gândit la ea… Ca mine, de exemplu. Sunt îndrăgostită de mine.

— Cred şi eu, prinţesă. Eşti un fel de şamaneasă – şi m-ai salvat de moarte, de posedare.

— Ne-am străduit să facem ce-am putut, Seniore.

Îmbrăcată cu pantalonii aceia absurzi, largi, scurtaţi.

Peştişor făcu o plecăciune, rânjind maliţios.

Osmo zgândări prin putregai.

— Aş dori să mă căsătoresc cu tine – de bună voie, Peştişor. Din toată inima. După ce ajungem împreună la Maananfors.

— Ei, nu! Şi cine-i de bună voie şi cine se oferă?

— Mă accepţi?

— Of! Ea îşi pierde centura, iar el e sfios! Dar ea îi admiră încă mustaţa. Nu se gândeşte la alte părţi pe care a fost obligată să le vadă… Lipsa ospitalităţii în cazul Jattei pare a fi un impediment major. Nu trebuie să ascundem asta sub covor…

Peştişor discuta cu ea însăşi, în timp ce stăpânul din Maananfors îşi privea pantofii de care atârna puf căzut, de culoarea ghimbirului…

34. Palavrageli De Cuci Şi Carnaval

(Când am spus „rupe-ţi un picior”, ne-am urat noroc, Roger, nu ţi-am dat instrucţiuni!).

Wex folosea o cârjă din lemn tare de tammi, în timp ce ţopăia prin ploaie de-a lungul ţărmului unui braţ de apă cenuşie. După ce-şi încurcase propteaua de atâtea ori în iarbă, era încântat că ajunsese pe un teren solid. Insule mărunte se iveau din apă, fiecare un punct de sprijin pentru un mic crâng care se ridica precum părul coafat al lui Peştişor cea dispărută…

— Te asigur că o întârziere de felul ăsta era ultimul lucru care-mi trecuse prin minte, mormăi Wex.

Zăcuse zece zile la adăpostul unei stânci, într-un somn în care fusese cufundat de celălalt eu al său. (Pentru a păstra rezervele de hrană până când se suda osul). Da, şi îndrumat prin mişcări subtile, isometrice, ale fracturii, în timpul comei.

O. Consolare: accidentul avusese loc lângă un tammi bătrân, care se prăbuşise peste un arbore vecin, rupând o cracă utilizabilă – un membru din lemn tare care să-i ajute propriul membru rănit. Piciorul stâng al lui Wex, înfăşurat de la genunchi la gleznă într-un bandaj scos din buzunarele mantalei, nu putea fi utilizai încă o zi – poate chiar încă o lună – chiar dacă a doua minte a sa îl controla şi îndruma constant. Cizmele de rezervă îi lipseau. Se rupseseră şi le aruncase. Piciorul îl durea groaznic la fiecare pas.

(Am făcut tot ce s-a putut).

— Oare?

Subconştient – metaconştient – celălalt eu al lui Wex fusese… un pic gelos pe devotamentul lui fată de fata care pălăvrăgea cu ea însăşi? (Nu fi caraghios. După securitatea rasei umane, binele nostru constituie grija principală. Binele nostru. Roger, aminteşte-ţi! Pe de altă parte, am depăşit momentul în care fusesem bine veniţi în palatul Puhjola. După estimarea mea, sosise timpul să nu mai fim în vecinătatea reginei Norocoasa). Deci căutarea lui Peştişor reprezenta doar un pretext convenabil pentru plecare? (Ea devenise, din punct de vedere psihologic, importantă pentru tine). Şi cât de importantă era pentru celălalt eu al meu? (Părea că ne completează în mod plăcut). Înseamnă că şi celălalt eu poate avea o iubită? (Creierul nu necesită un asemenea sprijin. Deşi dragostea ajută la stabilitatea ta. Securitatea rasei umane e mai importantă. Mă întreb dacă, din întâmplare, ţi-am dat instrucţiuni pe care le-ai executat cu rea voinţă). N-a fost o instrucţiune foarte înţeleaptă aceea care a necesitat zece zile de inconştienţă recuperatoare şi o cârjă. (Disconfortul produce conflict. Trebuie să încurajez eliminarea endorfinei. Fii atent cum mergi, Roger. Nu fi impetuos).

Wex începu să fluiere, în timp ce şchiopăta de-a lungul ţărmului. Observă un cuc zburând peste apă. Dincolo de lac. Prin burniţa ceţoasă, se zărea vag un acoperiş scund.

În următoarele minute (şase minute şi zece secunde, după timpul planetar kalevan, ca să fim precişi) remarcase încă doi cuci îndreptându-se în direcţia movilei de pietre. Se simţea încântat, aproape vesel.

Movila de pietre ce se ridica în pădure era acoperită de o crustă despicată de crăpături şi deschizături. În jurul bazei ei, larkeri sticloşi, yellaveri ca muştarul şi un mare număr de copaci harpişti. Umezeala ce se întinsese pe corzile dintre crengi şi trunchi îl stropi pe Wex când trecu printre arbori, făcându-i să vibreze. (Încetează să fluieri, Roger!). O ceaţă subţire se scurgea prin mai multe crăpături ale movilei. (Miasmă-mana. Cineva stă în picioare). El stătea într-un picior. Un picior singur, unul care-l încurca şi o cârjă din tammi. Cea mai apropiată deschizătură se afla la câţiva metri. Băţul îi servi să se sprijine, în timp ce urca încet şi grijuliu. Taluzul scârţâia şi aluneca sub cizmele lui. Încordarea de a-şi păstra echilibrul (apleacă-te încet în faţă, acum piciorul stâng) îl făcu să transpire brusc. Dar se

simţea refăcut. Vremea era destul de rece.

Deschizătura era înaltă şi îngustă. De undeva, din interior, se auzea o cacofonie de voci de cuci. Acum, când putea să-şi sprijine trupul de zidul de piatră. Wex înaintă, pas cu pas.

Într-o, grotă acoperită cu licheni verzi, fosforescenţi, cu şiruri de stinghii din piatră, o mulţime de păsări vorbitoare se căţărau şi se mutau de colo-colo. De pe un suport pe altul. (Cincizeci şi două, cincizeci şi trei, cincizeci şi patru). În verdele peşterii, penajul păsărilor reprezenta un camuflaj ameţitor. Aerul puţea. Podeaua era acoperită de găinaţ. Wex asista la un veritabil conclav al cucilor. (Un club al cucilor, un cerc avicol de pălăvrăgeală). Păsările îl priviră pe intrusul uman. Dar nu ţipară la el. Erau prea ocupate să strige una la alta: cântă o poveste, spune un basm. Multe şuierau şi clincăneau, în felul străinilor.

— …a înjunghiat mortal un navigator pootaran, chiar în palatul episcopului-mana. Te poţi întreba ce căuta un marinar normal acolo! Agentul pootaran din Tumio a cerut o despăgubire lui Papin Jumala. Nu mai puţin de…

— …copilul ei a fost născut zombi, aşa se spune. Născut viu şi mort. În acelaşi timp.

— …imediat hervi a zdrobit cioplitorul în lemn…

— …aşa că i-a spus soţului ei: „Să nu mai faci niciodată!”…

— …funia s-a rupt, iar băiatul a căzut cu capul în jos în fântână. Nimfa nakki o fi fost doar oglindirea lui? După ce au scos trupul, şamanul a turnat o jumătate de butoi de ulei în fântână şi a transformat-o în rug. Toţi au auzit un ţipăt din adânc…

— …şi în fiecare zi, fata nebună îi spunea copacului-lepros: „Nu fugi de mine Karl, te iubesc!”. Într-o dimineaţă, copacul îşi pierdu majoritatea ramurilor, cu excepţia uneia în fiecare parte. Tatăl ei o găsi agăţată de ce rămăsese din copac. Cele două ramuri se îndoiseră peste umerii Kristinei. A fost nevoie să le taie, ca s-o elibereze. În aceeaşi zi, lângă castelul Kippan, Karl şi-a rănit grav ambele braţe, în timp ce-i făcea curte Helgăi. În ciuda eforturilor unui glăsuitor şi a unei moaşe, a făcut cangrenă. După trei săptămâni, braţele lui Karl au fost amputate. I-au făcut proteze din ramuri de copac-lepros. Lemnul de lepros e senzitiv. Proclamatorul a glăsuit braţele să se mişte ca unele adevărate, pentru a face ceea ce dorea Karl. Braţele lui n-au vrut niciodată s-o îmbrăţişeze pe Helga. Nici s-o mângâie,

oricât de mult s-a străduit…

— …aşa că ţapul i-a zis nevestei fermierului…

Ce pălăvrăgeală! Dacă păsările ar fi fost telepatice, aşa cum considera Wex şi celălalt eu al său, de ce nu comunicau în tăcere, de la minte la minte? (Suprasarcină de informaţii, Roger? Poate sunt poveşti de care vor să se debaraseze. Poate transmit poveştile aflate unui auditoriu din alte părţi. Acest auditoriu formează un model al umanităţii şi lumii şerpilor, conform naturii sale proprii. Ţine minte că ukko cere poveşti. Poveştile sunt legăturile de care îşi atârnă gândurile. Undeva, chiar acum, un ukko strânge, flămând, recolta de pe lumea asta. Un ukko este stăpânul cucilor. A modificat păsările băştinaşe aşa cum mana a făcut mutaţii asupra tarandraşilor. A făcut din cuc o pasăre ce fură ştiri, pentru a-şi hrăni… progenitura. Din cauza prezenţei şerpilor, există un număr mereu crescând de evenimente. Datorită manei, există constrângeri şi obsesii. Progenitura se hrăneşte şi se dezvoltă).

Un cuc se aşeză pe o stinghie şi se găinăţă pe o cizmă a lui Wex.

— …soldaţii de lemn ai reginei…

— …un duel cu cuţitele pentru o piele de vacă, fraţii fiind legaţi unul de celălalt…

— …se strâng arme noi. După aceea, maşina universală a produs o căruţă blindată, care a ieşit singură din fortăreaţă. Vehiculul a intrat în apa fiordului şi a ieşit pe mal.

(Ascultă!)

Căruţa blindată s-a îndepărtat de Sariolinna şi a dispărut în pădure. În noaptea aceea, cu lămpile-ochi lucind, a atacat o fermă, incendiind hambarele şi casa. Noaptea următoare a atacat un cătun. Demon Jack Pakken s-a dus după vehiculul violent, împreună cu Juke Nurmi. Jack voia să-l domesticească pentru regină, prin intermediul luminii care paralizează sau prin frigul care amorţeşte, iar dacă eşua cu acestea, cu furtuna care opreşte şi întoarce…

Cucul zbură către pălăvrăgeala din partea îndepărtată a grotei.

Deci Juke Nurmi, duşmanul lui van Maanen, se afla pe domeniul Norocoasei, ajutând-o pe regină… Această ştire ar reprezenta pretextul ideal pentru a cere ospitalitate la Maananfors, dacă Wex va ajunge acolo… Asta ar face mai

uşoară eliberarea lui Peştişor… dacă seniorul Osmo nu auzise deja acelaşi raport despre Nurmi din pălăvrăgelile cucilor. Dacă aşa va fi situaţia, Wex va face măcar dovada bunei lui credinţe spunându-i noutatea stăpânului din Maananfors. (în fortăreaţa Norocoasei din fiord se strâng arme. Arme cu tehnologie modernă).

Wex putea să-l informeze pe răpitor despre aceste arme, ca o dovadă a cinstei sale. (Nu numai punând sare pe egoul rănit al lui van Maanen, dar şi otrăvindu-l cu paranoia. Penelope Conway n-ar aproba felul ăsta de a te amesteca – doar de dragul unei infatuări sentimentale, Roger, a unei căutări personale) Wex nu era infatuat, cel puţin nu în felul curtezanilor kalevani. Această misiune era mai mult o problemă de onoare şi conştiinţă. De conştiinţă nobilă. (Dacă o vei smulge pe Peştişor lui van Maanen în asemenea circumstanţe, vei acţiona ca agent al reginei, nu al Pământului.) Wex o va escorta pe Peştişor la Punctul de Asolizare, pentru a-i asigura un sanctuar. (La Penelope Conway, care şi-a înlăturat ovarele, pentru a evita asemenea complicaţii? În nord se strâng arme!)

— Ce-i cu tine, Reţea? exclamă Wex. Ce-i cu tine? Îmi vei rupe un picior, din nou? Poate amândouă? Sau încercăm serios s-o eliberăm pe Peştişor? (Îndrăgostit! Păcat că avem nevoie de un asemenea ţel ridicol pentru a ne susţine. Ne predăm legăturilor manei, dragă Roger!) Atât timp cât reţeaua sa protoplasmică ţinea seama de risc, nu se va întâmpla nimic rău. Noi doi. Tu şi eu.

În grota cu fosforescenţă verde, pălăvrăgeala păsărilor de culoare asemănătoare continua, ca o moară stricată.

— Război…

— Va fi război, cu siguranţă…

După un timp, duhoarea de amoniac a păsărilor se dovedi ameţitoare.

Minkie Kennan se simţea buimac. Şi ameţit, în anticiparea fericirii. O răsuci pe Anna în braţe, în carnavalul de pe străzile satului, Anna purta o rochie de dantelă pe care atârnau sute de panglici, roz şi roşii. El avea haină cu dungi verzi şi stacojii (şi pantalonii ăia de culoarea lavandei). Minkie arăta dungat ca o muscă de polen, iar Anna era floarea. În timp ce-o rotea, petalele mlădii roze şi roşii se depărtară, apoi se strânseră iar

lângă trupul ei. Rochia pe care o ornamentau – şi o ascundeau – părea subţire ca un voal. Lui Minkie i-ar fi plăcut să fie un spectator al zburdălniciei muştei cu floarea, dar şi să-şi strângă mai bine partenera.

Era aproape sigur de felul în care arăta Anna sub petale şi dantelă – cu o aluniţă în plus sau în minus. Asemănătoare surorilor ei. Gerda sau Maria, cu care se culcase bucuros de mai multe ori, ultima oară cu amândouă în acelaşi timp. Fusese o premieră pentru Minkie, dar farmecul lui se dovedise pe măsura ocaziei. Anna nu va fi ca sora ei văduvă, Inga, ai cărei obraji erau atât de îngereşti, care avea şolduri mai băieţeşti, fără a pomeni şi de mulţimea de pistrui… Fusese un chin să le ţină pe Gerda şi Maria de-o parte. Când se prefăcuse şocat, le amuzase profund pe puicuţele nevinovate care, după cât se părea, nu ştiau ce-i gelozia…

Panglicile Annei se ridicau şi se roteau, pe măsură ce perechile mascate săltau. Patru scripcari îşi agitau arcuşurile cu atâta vigoare, încât te mirai că nu le plesniseră corzile. Nimic din modestia melancolică a tangoului de acasă. Cârnaţi şi bere pentru toţi, serviţi de fete arătoase, în barăci împodobite cu flori de hârtie. Aşa cum îşi închipuia Minkie o petrecere pe stradă. Mimi care defilau costumaţi în cuci, şerpi, ţapi şi tarandraşi cu coarne de catifea. Un palat aşa cum visase Minkie domina o margine a satului cu case de lemn, vopsite în alb. Turnuri subţiri de marmură de nuanţa zăpezii se înălţau pline de graţie, împodobite cu flamuri.

Ceva, un fel de soare galben, privea de sus scena veselă. Privea din cupa cerului. O cupă ciudată: peisaje cu păduri şi lacuri ce urcau, repetându-se din ce în ce mai diminuate…

În acel palat mic, luxos, se afla Snowy, în douăzeci de exemplare. Snowy-i cu figurile sângerii serveau ca valet, servitor, bucătar, lacheu, curtean şi numeroşi paznici.

Niciuna din persoanele acelea nu era cu adevărat Snowy. Nakki. Toţi doar nakki. Lachei; nakki amabili. Ca şi servitoarele din palat – svelte sau pline de curbe – toate nakki care serveau plăcerilor lui Minkie. Aşa cum majoritatea locuitorilor din sat, participanţi la carnaval, erau nakki. Maria, Gerda, Inga, Anna şi Gretel erau altceva. Şi Paula. Minkie se plictisise de fetele nakki. Nu prezentau o provocare picantă pentru un flăcău cu caracterul său. Cele şase fete aveau mai multă actualitate. Erau

reflecţii, cu siguranţă. Copii ale unor femei ce trăiseră cândva. (În cazul Gerdei şi Mariei, copii foarte recente.)

Nu-i fusese greu să ghicească ale cui copii erau. Ele păreau că-şi uitaseră fosta identitate. Dar Minkie – abia plecat din palatul Puhjola – ştia că erau fete Sariola. Fiecare dăruise longevitate unui soţ probabil mort de mult. Aceasta fusese răsplata lor: păstrarea, într-un fel de paradis, a vârstei pe care o avuseseră când se căsătoriseră, indiferent cine fuseseră norocoşii.

Indivizi care, probabil, muriseră de mult. Amnezia fetelor le salva de amărăciune.

Paula, blonda cu codiţe, era cea mai ciudată dintre toate. Se purta la fel de amabil ca şi surorile ei. Dar reprezenta copia perfectă, geamăna absolută a reginei Norocoasa – cu excepţia uluitoare că Paula era blondă. Deosebit de blondă.

Conform legendei Norocoasei, nu fusese ea odată blondă, înainte să între prima oară în ukko, departe de toate stelele de pe cer? Paula era soră cu Gerda, Gretel, Inga, Anna şi Maria? Poate era o imagine a Norocoasei – a tinerei Norocoasa, care fusese transformată în ukko. Dacă Minkie o va aduce, în cele din urmă, în patul din palatul de marmură plin cu nakki, nu-şi va aminti identitatea reală, în şoc şi uimire?

Dar ce să-şi amintească? Nu viaţa de pe Kaleva! Teama de reacţiile Paulei – având în minte capriciile unei anumite regine – potolea ardoarea lui Minkie (fără a o stinge). După ce va călări toate surorile cu păr negru, va completa seria, inevitabil, cu blonda Paula.

Regina nu era moartă. Cum să fie imaginea ei aici?

O răsuci pe Anna, râzând.

— Ajunge, ajunge, îl rugă ea.

— Hai să ne potolim setea, gâsculiţa mea. Poate şi alte însetări…

Ea chicoti, mulţumită.

De-a lungul străzii, muzica alămurilor o acoperea pe cea a scripcilor. Lăutarii nakki încetară melodia când apăru fanfara. Orchestranţii în uniforme stacojii, cu capele înalte, amuzante, cântau din trompete, tube, tromboane, cornuri, talgere şi cornuri de vânătoare. Îi urma un acrobat îmbrăcat în arlechin, făcând salturi. Un jongler arunca în aer nu mai puţin de cinci bastoane, diferit colorate. Minkie luă un pahar cu bere pentru

Anna şi altul pentru el. Îi admiră pielea ca piersica, ochii arzători, buclele negre. Îi făcu cu ochiul şi toastă în cinstea ei. Fanfara se opri în apropiere. Rump-trump-tut, pup-puputy-pu! Acrobatul stătea în mâini. Măciucile jonglerului se înălţau tot mai sus. În alte împrejurări, copiii s-ar fi grămădit să-şi bucure urechile şi ochii. Dar aici nu existau copii…

Kyli fusese cât pe aici să dea naştere unui copil al lui, un prunc care să ţipe…

Nu avea de ales. Nu putea pleca. Nu cu sângele prinţului pe mâini – chiar dacă vina îi aparţinea în întregime lui Bertel. Mai bine să se bucure pe deplin de posibilităţile ce-i stăteau la dispoziţie. Orice om rezonabil ar fi făcut acelaşi lucru.

Când, în cele din urmă, se oprise cu bicicleta-săltăreaţă, în vârful culmii, lângă stâncile imense, şi se aruncase, împreună cu vehiculul, în Lacul Pierdut, avusese nevoie de curaj, credinţă şi puterea voinţei. Putea să se simtă mândru de el însuşi. Urma răsplata.

Într-o fulgerare de întuneric, bicicleta sărise pe o pajişte. Un grup de flori albe păruseră că-l interoghează, de parcă inflorescențele ceruite ar fi fost ochii, urechile şi gura paradisului. Se stăpâni şi nu răsuci mânerul roşu, ca să lanseze câteva tunete şi fulgere din puşti, pentru a-şi anunţa sosirea. Florile îşi plecaseră capetele într-o anumită direcţie, iar el pornise într-acolo, strivind doar câteva dintre ele sub roţi. Satul încântător şi castelul splendid, cu servitoarele şi Snowy-i, nu se aflau departe…

Dar ce însemna departe, pe tărâmul acesta? Cât de aproape era aproape? Pe laturile curbate ale lumii de vis, cât vedeai cu ochii, un peisaj de repetiţie şi varietate, în care puteau să se afle alte sate, adăpostind imagini vii ale altor surori Sariola. Şi nakki. Poate şi străini…

— Anna, ai întâlnit vreodată un bărbat numit Ragnar? Un cm iritabil, supărăcios, care nu se înţelegea cu ceilalţi? zise Minkie, apucând-o pe Anna de umărul acoperit de dantelă şi panglici, şi de o buclă a părului cărbuniu. Nu ca mine. Deşi semăna cu mine, într-un fel…

Ea se îmbufnă.

— Nu-mi amintesc. Nu. De ce ar trebui să-mi amintesc de cineva prost dispus?

— Nu trebuie, gâscuşoară! Bineînţeles că nu! Uită ce te-am întrebat. Ce-ar fi s-o tulim şi să facem o vizită la castelul meu?

— Unde-s toţi băieţii ăia plini de acnee…

— Nu-ţi vor afecta frumuseţea. Stau deoparte.

— Inga i-a văzut.

Tu nu-i vei vedea. Te voi lega la ochi cu eşarfa şi te voi conduce ţinându-te de mână, în cea mai frumoasă cameră pe care ţi-o poţi imagina. O cameră a bucuriei, în care putem să ne amuzăm cu jocurile cele mai plăcute…

Ea îşi înclină capul, fermecată.

— Pare…

— …delicios, o asigură Minkie.

Un val de aţâţare străbătu mulţimea, ca unul produs de vânt pe apă.

— S-a întors! exclamă cineva.

Anna se ridică în vârful picioarelor, încercând să vadă. Orchestra de alămuri se opri.

— Ridică-mă, Minkie!

— Bineînţeles.

O înălţă, apucând-o de şolduri. Ea se sprijini cu palmele de umerii lui.

— Cine vine? Altă soră, din alt sat?

Anna privi peste muzicanţi şi ţărăncile care pălăvrăgeau.

— Mi-o amintesc, sigur că da!

— Pe cine?

Se deschise un culoar în mulţime. De-a lungul străzii venea o femeie zveltă, cu păr mătăsos, galben, despletit. Purta o mantie cenuşie peste o bluză albă, încreţită, şi pantaloni din piele cafenie, cu catarame din bronz. Pe un umăr, o geantă. Privea uimită turnurile de marmură ce se ridicau deasupra caselor albe de lemn. Privea cu un ochi, cu ochiul drept. Cealaltă orbită era o gaură goală, pe care o acopereau pleoapele.

— E Eyeno! Se întoarce din călătorie!

Eyeno Nurmi.

Aici, în ascunzătoarea şi paradisul lui? Chiar păpuşica aceea care-i plăcuse. Pe care fratele ei i-o interzisese lui Minkie printr-o glăsuire care i-o făcuse să se blegească, să se micşoreze. Pe care van Maanen o glăsuise să fugă din Valea Vorbitorilor până la marginea lumii şi să se arunce în cel mai adânc lac. Aici, în refugiul lui?

Trebuia să fie o imagine, o copie, a fantomă. Fantasmele căpătau substanţă în locul acesta! Sau era o înşelătorie nakki.

Unde ai fost toată viaţa mea? Scumpă şi dragă. Unde-i fata viselor mele? Cum s-o uit? Vei fi a mea într-o zi, poeto! Un poem viu, trăind, puternic ca o vrajă…

Cu un ochi nou din sticlă, ar arăta la fel de drăguţă ca înainte. Şi fără pantalonii ăia descurajanţi, de piele. Scoşi, asta trebuia. Trebuiau scoşi. O lăsă pe Anna să alunece din strânsoare şi să stea pe propriile-i picioare.

Când nou venita îl observă pe Minkie, se opri uimită. Îşi muşcă buzele. O cuprinse neliniştea şi jignirea.

— Tu!

Cuvântul fusese scuipat.

— Minkie, la dispoziţia dumneavoastră, răspunse el.

Speranţele lui nu fuseseră zadarnice. Cu siguranţă că fata era o imagine sau un nakki. În acest caz, prohibiţia fratelui ei nu funcţiona, în ţara asta de vis. Simţea un fior.

— Tu, împerechindu-te cu fecioarele mele! Ridicându-le în braţe! zise ea, în timp ce înainta, iar orbita goală păru a sclipi, plină de lacrimi de indignare. Cum de eşti aici? Cum poţi fi aici?

Era din carne şi oase. Deodată, carnea nu mai însemnă nimic pentru el, în sânge nu mai curgea poftă Ea era reală, vie, o vrăjitoare fără un ochi. O zgripţuroaică. Fusese posibil s-o placă?

Sau pe Anna cea cu păr ca tuşul, cu obrajii ca nişte chifle şi ochi întredeschişi, ca de porc? Asta nu era adevărat, ştia că nu putea fi adevărat. Anna arăta minunat, o adevărată bucurie pentru un bărbat.

Un gust de cenuşă.

Eyeno Nurmi sărise în Lacul Pierdut. În locul secret, preţios, al familiei lui, pentru a-i otrăvi paradisul!

— Pleacă! strigă el.

— Tu nu poţi să mă glăsuieşti!

— Iubită a fratelui tău, mârâi el, lasă-mă în pace!

Se simţea scârbit de urâţenie. De a ei. De a lui – atât de criminală şi trădătoare. De tărăncile acelea groteşti, animalice. De jonglerul ameninţător şi de acrobatul groaznic. Pretutindeni, urcioare. Cupa curbată a pădurii se îmbrăcase în mucegai şi cangrenă. Ochiul soarelui, în gălbinare. Mult mai rău decât la gală, în dimineaţa în care trecuse pe acolo. În situaţia aceea aprecierea frumuseţii – dorinţa pentru frumuseţe – scăzuse.

Acum frumuseţea devenise respingătoare.

— Pleacă!

Tremura. Dacă Eyeno l-ar fi atins, ar fi vomitat.

Pe figura feţei apăru uimirea, când îți dădu seama de efectul prezenţei ei asupra lui Minkie. Făcu un pas înapoi. Apoi altul, urmărindu-i reacţia.

Anna nu era hidoasă. Nu era. Nu putea fi, nu trebuia să fie. Salvarea lui rămânea în dovedirea faptului că nu era hidoasă. Îşi apucă partenera de dans de mână – ceea ce îi ceru curaj şi putere de voinţă – şi se retrase, târând-o pe Anna după el.

— Dar a venit Eyeno, protestă ea. Nu vreau să…

— Ba vrei, se bâlbâi el.

Cuprinzând-o cu braţul de mijloc, o obligă să meargă pe stradă. Îşi croi o cărare prin mulţimea strânsă la carnaval.

— Camera cea mai frumoasă pe care ţi-o poţi închipui – o cameră a bucuriei – tu şi eu. Acolo mergeam. Ai uitat, asta-i tot. Te ajut să-ţi aduci aminte. Tu şi eu, gâsculiţa mea.

Reuşea deja să stea lângă ea, obiectul dorinţei sale – şi care va fi din nou obiectul dorinţei sale, pentru a-l salva.

— Nu ştiu…

— O să ştii imediat, jur!

— Minkie Kennan!

Cineva din spate. Eyeno încerca să-l oprească, strigându-l, plină de reproş. Nu putea să-i facă aşa ceva. O împinse pe Anna într-o parte.

— Mi-am scrântit glezna!

— Nu-ţi strica picioarele, bucuria mea. Comoara mea. Aşteaptă, o să te port în braţe!

Putea s-o îmbrăţişeze pe Anna. Arăta încă precum o halcă de vită, dar nu una putredă. O ridică şi fugi.

— Nu-i o aventură? îi şopti el la ureche. Nu-i minunat? Aşteaptă până o să vezi camera mea (of!) acoperită toată cu mătase…

O scoase pe Eyeno din minte. Poate o să plece.

— Închide ochii, Anna, nu te uita.

Doi Snowy, cu figuri ca mura, înarmaţi cu arbalete, stăteau de gardă la puntea mobilă. Minkie nu apucase să se oprească, să-şi lase iubita jos şi s-o lege la ochi.

— Închide ochii, răţuşcă mea. Te rog! Aşteaptă până îţi spun eu să-i deschizi, altfel o să strici surpriza.

Turnuri albe, strălucitoare, cu deschizături pentru ferestre se ridicau deasupra lui. Cu drapele stacojii şi portocalii fluturând.

Atât de multă mătase strălucitoare în lăcaşul lui, de parcă ar fi fost smulse aripile tuturor gândacilor-sclipitori şi întinse peste tot. Mătasea încreţită drapa pereţii. Cuverturile de pe pat, pologul, cearşafurile, erau netede şi lucitoare. Satin de mătase acoperea podeaua ca un covor de muşchi, cerând ca picioarele să fie desculţe. Întreaga cameră părea făcută în intenţia de a împinge încet o pereche să se îmbrăţişeze.

Cu un ultim efort al muşchilor care protestau, Minkie reuşi să aşeze uşor povara pe pat. După ce urcase cele două şiruri de trepte, inima îi bătea într-un fel alarmant. Sudoarea îl gâdila neplăcut. Trebuia să rupă haina şi cămaşa, ca să nu irosească timpul dedicat dezmierdărilor.

Anna stătea în învelitoarea ei de panglici şi dantelă, privindu-l cu un interes renăscut, dar critic. Încă o dată devenise încântătoare în ochii lui. Minunată. O dorea nebuneşte. Se trase mai aproape, aruncându-şi pantofii din picioare, împiedicându-se. Cocoşelul lui se întindea după găinuşă. O să geamă, o să ţipe, cufundând-o în dorinţă. Se întinse pe pat.

— Ce fulgi mulţi, frumoşi…

Panglici şi dantelă. Şi piele ca piersica…

Acum erau goi amândoi, ca nişte păsări jumulite. Când o pătrunsese, ochii Annei se măriseră. Strigase un singur cuvânt, nedesluşit.

Ce strigase? Enter? Hunter? Se zbătuse. Se uitase la ceva din spatele lui. La cineva, cu siguranţă! Să nu fie un Snowy! Să nu fi intrat un Snowy cu faţa roşie în cameră! Minkie îşi întoarse capul – şi se depărtă în grabă de Anna.

Un bărbat uriaş, gol, stătea ghemuit, plin de o furie frustrantă, strângând şi deschizând pumnii. Avea o figură de copil. Părea gata să plângă. Părul blond se zburlise. Dungi adânci îi brăzdau pielea, ce părea cu un număr mai mare decât trupul, deşi acesta era considerabil. Un lanţ de argint atârna între inelele prinse în sfârcuri. De zaua centrală atârna o cutiuţă. Minkie se furişă, în curul gol, din patul de mătase, şi stătu foarte liniştit. Unde se afla cel mai apropiat cuţit? Unde se afla cel mai apropiat Snowy, dacă l-ar fi strigat?

— Gunther, Gunther al meu!

Anna rostea cuvintele ca şi cum ar fi avut nevoie să exerseze, să le redescopere înţelesul după ce nu le folosise îndelung. Se ridică, alunecă, apoi îşi reveni. Se acoperi cu împletitura degetelor.

Uimirea înlocui chinul de pe figura bărbatului imens.

— Anna, chiar m-ai recunoscut, în cele din urmă?

Una din mâinile uriaşe strângea convulsiv cutiuţa.

— Atâţia ani, ani nesfârşiţi…

— Am fost un singur suflet, şopti Anna cea goală, ca vrăjită. Ne-am iubit cât ne-am iubit… Până am îmbătrânit…

Lacrimi de bucurie alunecau din ochii cenuşii ai bărbatului dezbrăcat. Privirea lui îl zări pe Minkie. Se crispă, străpuns de chin. Dădu din mână, într-un gest ce păru că-l mătură. Mătasea străluci în spatele acelui Gunther, părând să-l aureoleze. Cu toată silueta lui robustă, omul acela lăsa o impresie ciudată, de lipsă de greutate, ca şi cum ar fi zburat, într-un fel îngrozitor, departe de locul în care stătea.

— Te-am găsit în visele mele, îi spuse el Annei. În cel mai profund vis pe care l-a visat vreodată un om.

Cuvintele i se părură foarte romantice lui Minkie. Să încerce să le ţină minte. Dar ce însemnau, de fapt, cuvintele acelea?

Figura bărbatului îi era oarecum cunoscută. Nu şi trupul gol. N-ar fi uitat lanţul atârnat între sfârcuri. Dar trăsăturile angelice şi părul blond, lung, le cunoştea…

Încercă să şi-l închipuie cu haine pe el.

Unde? Unde?

Nu foarte recent…

Undeva în Saari? Cineva care vizitase curtea seniorului Helenius? Cu puţin timp înainte de căsătoria grabnică a lui Minkie? Poate da, poate nu… După nunta cu Kyli? (Şi ce-i pasă că Minkie se află gol în acest dormitor de mătase şi satin? Un lucru irelevant. Şi perfect scuzabil.) Singurul eveniment important anterior invitaţiei infernale a răposatului prinţ Bertel în palatul Norocoasei fusese călătoria în Yulistalax…

Excursia cu Kyli când, vai. Pusese ochii pe Eva. În care Eyeno avusese un efect atât de alarmant asupra lui. Nu te gândi la ea!

Îl văzuse la gală pe bărbatul uriaş, a cărui imagine se afla aici?

Vreun glăsuitor? Nu…

Cineva care recita versuri? Şi găsea dragostea în vise, ca un maestru de tango?

Deşi iniţiativa părea riscantă, Minkie se interesă cu grijă:

— Aţi fost anul trecut la gală, domnule?

Întrebarea îi distrase atenţia lui Gunther de la Anna. Făcându-l să mârâie:

— Ce naiba cauţi cu nevasta mea?

Trezindu-se – dar tot uluită – Anna se întinse după dantelele şi panglicile ei, să se acopere. Scutură din cap, negând orice legătură reală cu Minkie. Principalul ei sentiment părea a fi bucuria. Bucuria redescoperirii, fericirea de a fi reunită cu Gunther, cu ea însăşi. Dar, în primul rând, cu el.

— Ah, nu contează! exclamă Gunther. A fost atât de greu să ajung la tine, Anna! În puţinele rânduri în care am reuşit, nu m-ai recunoscut…

Îl recunoştea oare complet? întrebătoare, dacă nu ezitantă, Anna privea lanţul de pe sânii lui Gunther, silueta lui goală, grasă şi zbârcită, de parcă ar fi fost, simultan, un mâncăcios şi un înfometat.

Minkie simţea că participă la un mister ciudat… destul de enervant, pentru că era doar un auxiliar, o mobilă. Intrusul – soţul Annei, lucru bizar! — părea decis să depăşească accesul de gelozie pe care l-ar fi provocat la orice individ normal; spectacolul nevestei sale distrându-se cu un amant.

— Ce-a făcut acum persoana asta, declară Gunther cu siguranţă de sine, a deşteptat adevăratul ego al tău. Acest… individ te-a făcut să-ţi aminteşti, în cele din urmă, de mine.

— Da, îl aprobă ea, numai zâmbet, lacrimi de fericire, panglici şi piele dezvelită. Oh, da!

Minkie îşi trase iute nădragii de culoarea lavandei.

— Ţi-am promis că o să-ţi dăruiesc ceva să ţii minte, se vârî el în vorbă.

— Ce-i locul acesta? întrebă soţul Annei. Aici se află ţărmurile morţii?

Minkie îşi pusese cămaşa şi haina, fără să piardă timpul să se încheie înainte să-şi vâre picioarele în pantofi. Acum arăta decent.

— Se pare că am jucat rolul peţitoarei…

Gunther se uită caustic la el.

— Cine eşti tu? Ce eşti? Trebuie să-mi pese de tine? Şterge-o!

Dispari!
Totuşi, individul imens părea ciudat de lipsit de substanţă.
Mai curajos, de când se îmbrăcase, Minkie îl înfruntă:
— Acesta-i palatul meu! De ce nu… dispari tu?
Anna gemu:
— Oh, nu!
Bărbatul uriaş tremura.
— Mi-am visat drumul aici cu toată voinţa!
— Atunci, visează-te plecând! sugeră Minkie.
— Gunther…
— Anna…
Vocea lui Gunther suna distantă, tremurătoare.
Uşa dormitorului împodobit se deschise brusc. Intră în grabă un Snowy în uniformă lucitoare, din piele roşie, purtând o puşcă. Sub chica albă. Figura îi era un lac roşu în care-i pluteau trăsăturile. Într-un fel, culoarea hainelor micşora impactul vizual al acneei.
— S-ş-ş-ŞEFULE! se bâlbâi el, s-s-a strâns o gră-gră-GRAMADĂ m-m-m-MARE de săteni afară, înarmaţi cu t-t-t-TOPOARE, s-s-s-SECERI, cuţite şi altele. S-s-s-au întors împotriva ta!
Minkie ieşi pe uşă în goană. În timp ce trecu pe lângă Snowy, Anna strigă:
— Nu pleca!
Nu pe Minkie îl implora Anna.
— Nu mă părăsi, Gunther!
(Anna…)
Un vaiet îndurerat îl urmă pe Minkie.

Minkie împinse bicicleta-care-sărea a juttahaţilor pe uşa largă, cu arcadă. Lângă el, Snowy-i îndreptau arbaletele spre punte, către mulţimea asediatoare de şerbi, lăutari, muzicanţi, ţărănci, servitori nakki, foştii participanţi la carnaval. Mulţi dintre ei erau înarmaţi. Toţi furioşi. Mulţimea atacatorilor se întindea pe mai mult de o sută de metri.
— La spânzurătoare cu seniorul Kennan!
— Să-i punem capul într-un par!
Minkie o zări, la distanţă, pe Eyeno Nurmi, conducătoarea asediului. Vrăjitoarea blestemată, cu un ochi, gesticula, agitându-se frenetic. Urâţenia imaginii îl îngheţă. Ţărăncile deghizate în ţapi şi tarandraşi arătau grotesc de schiloade. Erau

monştri.
Nu arătau a nakki deghizaţi, ci a fiare în două picioare.
Mulţimea nenaturală puţea a duşmănie. În câteva momente, avangarda ei urma să ajungă pe punte, fără să-i pese de săgeţile şi gloanţele trase de Snowy-i. O bucată de ţiglă căzu lângă Minkie, făcându-se ţăndări pe pavajul din marmură albă al holului.
Văzu roşu.
Întoarse mânerul roşu. Gloanţele ţâşniră din puştile bicicletei.
Un muzicant cu o secure în loc de trombon sau trompetă, căzu pe spate. Un cuc-nakki se prăbuşi. Acrobatul se întinse la pământ. Trupurile cădeau, în timp ce Minkie mişca ghidonul, răsucind roşu, răsucind roşu… în câteva secunde, hoarda de duşmani fu pusă pe goană – inamicii se fereau, se împiedicau unii de alţii, căutau să se adăpostească.
— Ne întoarcem! îl ameninţă jonglerul îmbrăcat în arlechin, din mijlocul drumului.
Snowy cu figura roşie rânji:
— E r-r-r-RĂZBOI, ş-ş-ş-ŞEFULE!
— E r-r-r-RĂZBOI, ziseră în cor alţi doi Snowy, cu figuri ca nişte sfere netede, roşii.
Război, în această lume a viselor? Război în paradis? Împotriva unor duşmani nakki – cu luptători nakki de partea lui? Snowy-i nu se vor întoarce împotriva lui, cât îi va ţine ferm în mână. Trebuia să se bizuie pe credinţa lor. Dezamăgirea şi încântarea întinseseră nervii lui Minkie, făcându-i să vibreze într-o muzică nebunească. Eyeno Nurmi, aducătoarea de urâţenie, nu se mai vedea.

35. Un Cuc Într-O Sală

Cully locuia în casa în formă de H de trei săptămâni. Venise iar Ziua Norocoasei. A patru sute treia aniversare a acelei nopţi-zi din vidul cosmic în care fata care urma să devină regină intrase în măruntaiele ukko-ului. La îndemnul preotului-mana Moller, celebrarea anuală se desfăşură ca de obicei, în ciuda morţii prinţului Bertel.
— A tatălui Evei – cu două luni înainte. Cum să fie modificată această culme a calendarului? S-o transforme într-un priveghi

pentru consortul reginei? Cu siguranţă că nu! Pentru bunăstarea Kalevei, Loxmithlinna trebuia s-o sărbătorească pe Paula Sariola. Era o zi a manei. Elmer şi soţia lui trebuiau s-o celebreze.

Eva îl găsi pe Cully ajutând la pregătirile din sala de banchete. Sala ocupa cea mai mare parte a liniei de legătură a H-ului şi oferea posibilitatea admirării priveliştii portului şi podurilor zvelte din sud-vest, pe distanţă de mai multe kei de lac. Apa se întindea liniştită sub cerul cenuşiu ce nu indica anotimpul. Lemn de tammi purpuriu, ignifug, căptuşea cea mai mare parte a sălii şi a tavanului înalt. Fiecare fereastră înaltă reprezenta o cuşcă externă, delicată, din frunziş de fier forjat. Un servitor căra un braţ de lumânări care urmau a fi folosite în seara aceea. Altul se legăna în vârful unei scări subţiri, umplând un candelabru. Elmer şi Lyle discutaseră să tragă fire electrice în sală, pentru serbarea de anul viitor. Nu era o decizie pe care puteau s-o ia doar ei. Sala cea mare nu făcea parte din aripa care aparţinea familiei. Comunitatea mare de meşteşugari care trăia în restul clădirii în formă de H avea un cuvânt de spus. Chiar dacă Loxmithii erau seniorii, tradiţia consta în a lua împreună deciziile ce priveau castelul, oraşul şi zona agricolă.

Un berar deschise un butoi, pentru a gusta berea neagră. Un ucenic aşeză un turn de farfurii pe una din mesele lungi, din tammi. O servitoare ştergea, cu un pămătuf de pene, legat la capătul unei trestii, portretul înrămat în bronz al reginei, pictat în secolul trecut – sau în cel anterior lui. Norocoasa zâmbea fermecător.

Când Eva se apropie de Cully, acesta scăpă o farfurie din mână. Porţelanul se sfărâmă pe podeaua tare.

— Nătărău neîndemânatic, eşti o adevărată belea! înjură administratorul Andersen.

Apoi clătină din cap, exasperat, ca şi cum ar fi încercat să-l izgonească pe tânăr. Cully rămase locului scuzându-se, cu o figură neajutorată, cu colţurile gurii în jos…

— Încerc să nu fiu, domnule… Îmi tremură mâinile.

Parcă n-ar fi ale mele…

— Atunci ale cui sunt? Unchiul tău a făcut bine că s-a descotorosit de tine, tinere!

— Ai dreptate. S-a descotorosit de mine, spuse flăcăul, iar figura lui deschisă, cinstită, păru, pentru moment, îngrijorată.

Trebuie să plătesc datoria rămânând aici.

Plecă de lângă Eva, reuşind să scoată un zâmbet implorator: nu mă întreba nimic, te rog!

Ea ar fi vrut să-l întrebe. Ar fi vrut.

Poveştile contradictorii ale lui Cully o fascinau şi o zăpăceau. Nu însemna că dorea să-l sâcâie în timpul zilei pe nepotul seniorului Beck pentru a compensa umilirea ei nocturnă. Ruşinat, dar ferm, Elmer îi impunea asta în dormitorul blindat, drapat cu mătase. Dacă ar fi cunoscut motivele Evei, Nikki şi-ar fi retras simpatia ei jignită, prietenia ei preţioasă. Eva n-ar fi suportat o asemenea pierdere. Mai degrabă s-ar fi milostivit de Cully – dar persevera în a-l chinui cu răutate.

Tânărul se afla sub o stăpânire, insista Doamna Lokka. Dimpotrivă, Evei i se părea că flăcăul făcea tot ce putea, în felul lui neîndemânatic, pentru a rezista oricărei stăpâniri. Stângăciile lui rezultau din lupta interioară pe care nu reuşea s-o definească. Eva simţea că încercările el continue, înţepăturile ei, vor sfârşi prin a străbate, într-o zi, cochilia şi o vor deschide. O lovitură în cap nu justifica starea lui de confuzie. (Dată de un trio de tâlhari care era, cu siguranţă, o invenţie!) Iar protejatul seniorului Gunther Beck nu putea fi chiar atât de nerod!

Oh, poveştile acelea! Minciunile acelea inventate pe moment, pentru a-i satisface curiozitatea şi a o împiedica să descopere fondul problemei! Fanteziile acelea cu care Eva, mai târziu, o desfăta pe Nikki cea neîncrezătoare. Nu şi pe Elmer. Nici pe Lyle. Cully era proiectul personal al Evei. Îl împărţea doar cu cumnata ei, cel puţin până la obţinerea adevărului de la acel tânăr bizar.

Exista o temă bine definită în anecdotele lui Cully referitoare la viaţa lui anterioară. Această temă putea explica reţinerea lui de a se întoarce la Castlebeck. Pentru că nu se potrivea cu devotamentul lui declarat pentru onoarea unchiului său. De fapt, Cully ar fi trebuit să-l deteste pe Gunther Beck.

Se părea că seniorul Beck se certase cu Cal, tatăl lui Cully, cu puţin timp înainte ca acesta să fie ucis de juttahaţi. Scandalul fusese declanşat din cauza Mariettei, mama lui Cully. Beck se îndrăgostise de Marietta. Probabil că era amestecat în moartea lui Cal…

După tragedie, stăpânul viselor o luase pe Marietta la castel, pentru un an sau doi. Şi în patul lui – cea mai mare parte a

acestui timp. Beck ar fi putut fi tatăl biologic al lui Cully. Dar una din cele mai vechi amintiri ale lui Cully era despre unchiul său care arunca băiatul într-un bazin adânc – într-o presupusă încercare de a-l ucide. Curând după aceea, Beck legase copilul de un copac, în apropierea vizuinii unui verrin.

Asta se întâmplase în vecinătatea castelului lui Beck? Cully putea avea doar câteva luni pe atunci! Deşi se considera încă însurat cu soţia lui moartă de multă vreme, Beck era înflăcărat în adulterul lui. Apoi, printr-o schimbare a sentimentelor, poate din cauza remuşcării, adoptase băiatul. Dacă seniorul viselor ar fi murit vreodată, Cully l-ar fi moştenit pe Beck.

Cully avea o soră mai mare şi una mai mică. Helga şi Olga, pe care le iubea mult, mai ales pe Olga. În cazul în care Cal murise înainte de conceperea lui Cully, cine era atunci tatăl Olgăi? Tot Beck? Povestea cu Marietta părea să se fi întâmplat în perioada în care se născuse Cully, un timp după naşterea lui, dar şi în adolescenţa lui.

Lumina pe care o arunca Nikki asupra confesiunilor neclare ale lui Cully sugera că acestea, erau o grămadă de invenţii atât în privinţa cronologiei, cât şi a veridicităţii (sau lipsei de veridicitate) caracterului seniorului Beck. Nikki îl întâlnise pe Gunther Beck cu un an în urmă, chiar. În clădirea în formă de H. Seniorul viselor părea a se afla sub stăpânirea unei obsesii legată de soţia sa moartă, Anna. Nikki nu avusese deloc impresia că ar fi un om capabil să încerce să înece un prunc sau să-l dea de mâncare unui venin. (Şi fără succes, de fiecare dată!) Nici nu credea că Beck ar fi putut conspira cu juttahaţii pentru uciderea unui vecin uman al său.

— Nu te sinchisi de farfurie, îi zise Eva administratorului mirat. Vreau să discut cu Cully.

Îl conduse pe tânărul uimit afară din sală, prin uşa dinspre vest. Din bucătăria învecinată veneau mirosurile tentante ale festinului în pregătire. Alături, o mică sală de mese. O singură lampă cu ulei lumina mesele circulare şi scaunele din şipci de lemn rezistent, de sylvester. Un ventilator se rotea, agitând aerul cald, plin de arome. Un cavaf cu şorţ de piele, locatar al aripii de vest, pălăvrăgea cu un şelar, la o ceaşcă de cafea pootarană.

Stând ţeapăn pe scaunul din faţa Evei, Cully părea resemnat,

dar în acelaşi timp precaut, în gardă. Cămaşa cafenie din catifea reiată şi pantalonii roşii în faţa unei rochii din mătase verde şi a pieptenilor scânteietori. Un privitor ar fi putut bănui că între tânărul frumos, grosolan, cu păr lung şi buze senzuale, şi doamna voluptoasă avea loc o întâlnire. Un randez-vous asupra căruia insistase cea din urmă, deşi băieţandrul se împotrivea, ruşinos.

Nepotul lui Beck (sau fiul său?) vărsă cafea în farfurie când ridică ceaşca.

— Deci, spuse Eva, sora ta Olga s-a născut la cel puţin un an după moartea tatălui tău, da?

Cully dădu din cap, apoi se încruntă. Cafeaua era prea fierbinte s-o bea.

— Mi-am fript buzele, mormăi el, apoi aşeză ceaşca jos, cu grijă.

— Pe de altă parte, după moartea tatălui tău, unchiul vostru a oferit adăpost mamei tale, ţie şi celor două surori ale tale…

— Da. Nu, spuse Cully. M-ai zăpăcit. Am uitat, zise el, atingându-şi uşor ţeasta cu păr blond. Din cauza loviturii în cap. De câte ori să-ţi spun, doamnă Eva?

Privirea lui umedă o implora să înceteze.

Elmer o biciuia în fiecare noapte. Nu atât de tare cât să-i sfâşie carnea şi să-i ţâşnească sângele. (Dacă ar ţâşni sânge, asta i-ar da putere?) Iar ziua, îl chinuia ea pe Cully cu cuvinte – pentru binele lui.

Eva bătea darabana cu degetele. Cafeaua ei trebuia să-i ajungă mult timp.

— Vorbeşti de parcă aţi fi două persoane, Cully, şi fiecare a trăit altă viaţă.

— Două? Cum ar fi posibil? Sunt doar eu!

— Şi un unchi rău, ca şi un unchi bun…

Buzele lui Cully se strânseră. Privi dincolo de Eva. Spre uşă, dornic să fugă.

— Datorez mult unchiului Gunther.

— Pentru că ţi-a ucis tatăl? Pentru că a încercat să te înece? Sau să te dea de mâncare unui verrin?

Deodată, pumnul tânărului izbi în tăblia mesei. Cafeaua sări din amândouă ceştile. Ce izbucnire de sentimente!

— Ştiu că, aşa s-a întâmplat, dar n-a fost aşa! se răsti el. Şi sunt fiul unchiului, dar nu-s! îl onorez şi-i plătesc datoriile!

Cu sprâncenele ridicate, cavaful şi şelarul schimbară priviri între ei.

— Dacă mai spargi farfurii şi nu-ţi faci treaba bine, spuse liniştită Eva, vei fi trimis înapoi la Castlebeck. Cât ai bate din palme!

— Nu trebuie să mă duc acolo! Nu pot!

Îşi înfipsese unghiile în palme.

— Nu pot, nu trebuie! îl maimuţări ea. De ce nu?

— De aia! De ce nu mă laşi în pace?

Cavaful şi şelarul dădură din cap, trişti. „De ce nu mă laşi în pace?” Nevasta lui Elmer încerca să-l înşele atât de curând după nuntă? Pe neaşteptate, Cully se ridică, aproape răsturnând masa. O ceaşcă se sparse, căzând pe podea.

Eva ridică degetul, avertizându-l:

— Mişcări neîndemânatice!

— De ce-s neîndemânatic? Ce crezi? zise Cully, cu figura tulburată. Nu mă sâcâi, doamnă Eva, te rog, te implor! Şi nu mă întorc la Castlebeck!

Ieşi din încăperea mică, având lacrimi în ochi.

Evident, cochilia era pe cale să crape.

Încă două, trei lovituri şi adevărul va ţâşni din el, vindecător, indiferent în ce-ar consta adevărul acela. Apoi Cully va fi stăpân pe sine, nu o victimă. Nikki va fi mândră de Eva. Într-o zi, curând, cucii vor povesti cum Eva Loxmith-Sariola l-a vindecat pe nepotul seniorului Beck de o stăpânire care-l copleşise. Cruzimea Evei – o cruzime atât de mică – era un act de compasiune. Când Cully îşi va striga confesiunea, mărturisind un rău de vreun fel, rău ce-i rămăsese necunoscut şi lui – pe care îl simţea datorită umbrei pe care o arunca, nu substanţei – când va spune, plângând, adevărul, uimit să-l cunoască şi să-l recunoască în cele din urmă, în acel moment când o uşă încuiată se va deschide şi lumina va pătrunde înăuntru, Eva îşi va da seama cum îl va putea vindeca pe Elmer de lamentabilul său impediment, care îi provoca ei motiv de chin… şi de a urî greşeala mamei sale, ţeapa din coada Norocoasei.

Când Eva îl va vindeca pe Elmer, Nikki va înceta să-şi deteste fratele. Nikki nu-l putea detesta cu adevărat pe Elmer. Ca urmare, sufletul ei se afla într-o vâltoare, împingând-o spre nebunie, deşi îşi dădea seama de pericol.

Eva nu-şi putea permite să-şi urască soţul care o preţuia – mai

mult, era incapabil s-o violeze, oricât de mult încerca. Ca şi cum n-ar fi încercat serios. Nu putea, nu putea. Sau trebuia ca Eva să sângereze înainte de asta?

S-o găsească pe cumnata ei şi să-i spună cât de aproape se afla Cully de ora adevărului.

Evenimentele de la etajul al patrulea al aripii de sud o prinseră pe Eva în alte preocupări. Nereuşind s-o găsească pe Nikki la etajul doi sau trei, şi ştiind că sora lui Elmer nu umbla prin atelierul de la parter, Eva se îndreptase, pe scări, spre galeria lungă prin care se plimbau de obicei, şi vorbeau, de la confesiunea aceea din ascunzătoare.

Cele două uşi ale apartamentului biroului erau deschise. O neglijenţă de neiertat, într-o zi de sărbătoare ca aceasta! Glasul puternic al lui Lyle. Al lui Elmer. Şi al lui Nikki.

Un funcţionar bărbos ieşi în grabă, dar fugi înapoi, când Lyle strigă:

— Doar o clipă, Magnus!

La capătul îndepărtat al coridorului, liftul îl descărcă pe seniorul Henzel, ce stătea rigid în fotoliul lui cu rotile, pe care-l împingea un servitor. Nikki apăru şi ea în uşă. Văzând-o pe Eva, strigă:

— Vino repede! Peştişor e sănătoasă!

Fusese făcut un apel prin comunicator, din castelul Maananfors. Chiar de Osmo! În timp ce conţinutul mesajului se scurgea de pe buzele unui Elmer aţâţat, veselia Evei dispăru, iar Nikki prinse mâna cumnatei ei.

Biroul găzduia lespezi cu simboluri; hărţi, calculatoare cu arc. Şi radiocomunicatorul. Când aparatul sunase din clopoţel, pe neaşteptate, nu se aflau acolo decât Magnus şi un ucenic funcţionar, care erau de serviciu. Magnus preluase apelul şi-l auzise pe intendentul zelos al lui Osmo, Sam Peller, declarând că stăpânul lui vrea să vorbească vechiului său prieten.

Acum, tatăl paralizat al lui Elmer se afla şi el în birou, ca şi Doamna Lokka, Moller, precum şi zdravănul căpitan Haxell, al voluntarilor pentru apărare.

— Osmo e furios pe regină, explica Elmer. Vorbeşte de război – război adevărat – împotriva Ţării de Nord. Vrea să ştie de partea cui sunt. Cu el sau împotriva lui. Pentru că m-am căsătorit cu Eva. Lucru pentru care, se pare, am fost iertat

condiţionat, Osmo intenţionează să se însoare cu Peştişor, iar ea se mărită bucuroasă cu el, aşa mi-a spus…

Anunţul o ului pe Eva. N-o răpise Osmo pe sora ei mai mică? Cum să fie Peştişor bucuroasă?

— Pot să vorbesc cu sora mea prin comunicator? întrebă ea. Sunt sigură că Peştişor îmi va spune ce s-a întâmplat cu adevărat.

— O idee bună! spuse încântat Elmer. Dacă vă lasă să discutaţi. El părea foarte agitat.

— Cred, zise Lyle, că n-ar trebui să vorbim cu Maananfors până nu ştim exact cum stăm.

Rolf Haxell dădu din cap. Căpitanul îmbrăcat în haine de piele – verde ca sticla şi culoarea umbrei – era scund şi vânjos. Cu un cap mare pentru înălţimea lui: larg, cu frunte înaltă sub părul cărunt, tuns scurt, marinăreşte. Bărbie şi fălci proeminente. Urechi mici, ca nişte mânere prea mărunte pentru un asemenea urcior. Cercei în formă de grilaje de argint îi atârnau de lobii urechilor. Carnea de pe faţa lui era galbenă, ca burta de vacă. Un om care ocolea soarele. Dar şi cu anumite trăsături de buldog.

— Eva este sora lui Peştişor, protestă Nikki. Pe cine mai bun am găsi? Măcar femeile îşi spun între ele adevărul!

Lyle îşi aranjă ochelarii cu ramă de aur – rămânând pe poziţie, fără a deveni nepoliticos. Un horcăit din partea seniorului olog. Un zgomot. Lokka, cu figura vopsită în alb, ca zăpada, ridică mâna, cerând tăcere.

— Ce înţelege Osmo prin război „adevărat”? croncăni soţul ei.

— Ăsta-i miezul problemei, îl aprobă Elmer. În lipsa lui Osmo, se pare că Sam Peller a pus mâna pe un stoc de arme puternice, livrate de isii dungaţi…

Lokka rămase sceptică:

— De ce ar fi făcut un asemenea lucru?

— Osmo părea foarte convingător, vă asigur! Ştim că regina primeşte arme de la maşina universală…

— Pe care fratele meu cel deştept a pus-o în funcţiune, spuse Nikki. Bravo, Elmer!

— Aceea era o maşină a isilor de bronz. Vărgaţii încearcă să menţină echilibrul puterii.

— Mă îndoiesc, zise Lyle.

— Pentru cazul în care Norocoasa ar porni să-l distrugă pe

Osmo.

Lyle râse cu amărăciune.

— Mai degrabă pentru a provoca o distrugere. S-o aţâţe. S-o stârnească. Norocoasa îl urăşte pe Osmo, iar el n-a murit. Osmo o detestă pe regină din cauza păstorului mutant. Juke Nurmi i-a doborât nava cerească, iar duşmanul lui este noul favorit al Norocoasei.

— Noi ne aflăm chiar lângă seniorul Osmo, sublinie Haxell.

— Cum stăm? întrebă Elmer.

Căpitanul voluntarilor pentru apărare se scărpină la ureche, ca o pisică. Un cercel mic, argintiu, sclipi legănându-se.

— E timpul să coborâm ştiţi-voi-ce. Să ne declarăm neutri.

Nikki dădu din cap, plină de speranţă.

Elmer îşi supse obrajii.

— Nu cred că va fi suficient pentru Osmo. Nu cât timp sunt vinovat că m-am însurat cu Eva – chiar dacă o are pe Peştişor. În plus, – eu i-am permis Norocoasei accesul la armele pe care le va folosi împotriva lui. Aşa vede Osmo lucrurile. Şi, într-un fel, are dreptate…

Seniorul Henzel şuieră liniştit:

— Osmo te-a umbrit întotdeauna, fiule.

Elmer păru jignit. Ochii lui negri priviră la cei din jur. Se uită la Eva, apoi îşi dădu pe spate moţul de păr negru.

— Nu şi într-o anumită privinţă, tată. Una foarte importantă. Şi foarte frumoasă. Demnă de respect.

— Demnă de tot respectul, într-adevăr, murmură Nikki, fără să vrea.

Eva se încruntă – nu în faţa celorlalţi, te rog! Dar nu fusese nevoie. Nikki se dusese la fereastră, să se uite în port. Privită întrebător de Lyle.

— Vreau, totuşi, să vorbesc cu Peştişor, îi spuse Eva soţului ei – care nu se dovedise a fi cu adevărat soţ, ale cărui încercări fuseseră dureroase pentru ea.

— Sigur, acceptă Elmer, dar asta ne-ar lega prematur de cauza lui Osmo.

— Nu depinde opţiunea noastră de ce va spune Peştişor? A trecut printr-o transformare ciudată, dacă ţinem seama de faptul că a fost furată într-un sac, ca un purcel. Sau, poate, a fost glăsuită…

— El a spus că se mărită cu el bucuroasă…

— Altfel…

Eva îşi muşcă buzele. Altfel, Peştişor a fost sedusă cu blândeţe, plăcut, cu competenţă şi îndemânare… Poate nu dorea să afle asta…

Dar poate va reuşi să comunice peste Kaleva, ascultată de oricine trage cu urechea…

Peştişor va fi suportabilă, sau se va umfla în pene?

Implicaţiile fură remarcate imediat de Elmer.

— De-acum e un longeviv, mormăi el, sau va fi curând…

Mama lui îi zâmbi mândră. Aşa eşti şi tu, fiule, aşa eşti şi tu! Elmer se uită în altă parte.

— Chiar şi aşa, vrea să-şi rişte pielea în război?

— Şi pe ale noastre, spuse Lyle.

— Poate Osmo n-are de ales. Din moment ce regina se înarmează…

— Tu ai de ales? se interesă asistentul lui Elmer. Noi avem? Loxmithlinna are?

Se uită la Haxell, căutând un aliat – dacă şeful voluntarilor nu era deja un acolit al lui, pregătit de multă vreme.

— Cred, spuse Eva, că n-ar trebui să vorbesc încă lui Peştişor. Nu deschis, prin comunicator.

Elmer păru uşurat. Aşa trebuia să fie.

— Seniorul Osmo şi-a pierdut nava-cerească, zise Haxell. Din partea lui, războiul va fi lent, chiar şi o navă mică nu l-ar ajuta. Dacă nu cumva dungaţii i-au dat nişte biciclete-care-sar, despre care am auzit… Între timp, regina îşi poate purta trupele în zbor la Maananfors. Iar dacă ne aliem cu van Maanen…

Lyle privi spre căpitan.

— Casa în formă de H va fi o fortăreaţă bună de ocupat, la o distanţă împuţit de mică de Maananfors…

— Regina ar putea încerca să ocupe clădirea? întrebă Haxell, lovindu-se peste ureche, de parcă-i deranja un ţânţar. Dacă nu suntem apăraţi de armele noi ale seniorului Osmo? Sau ne cucereşte el, sau ea: astea-s alternativele? Voluntarii pentru apărare nu vor accepta o asemenea alegere, domnule Melator. Chiar în timpul Groazei am fost în siguranţă aici, în fortăreaţa noastră!

— Pentru că n-a venit nimeni, sublinie Lyle. Nimeni ostil. Mă gândesc acum la soldaţii din lemn ai Norocoasei…

Elmer aruncă o privire uimită spre asistentul lui.

— Santinelele de la fortăreaţă, Elmer. Războinici invulnerabili, aşa se zice. Mai degrabă împuşti un copac şi aştepţi să se prăbuşească. Clădirea în formă de H poate fi invulnerabilă. Dar oraşul? În zilele astea există mult mai multe suflete care trebuiesc adăpostite în castel – în cazul în care Norocoasa s-ar simţi frustrată şi ar decide să facă prăpăd. Sigur, dacă regina pătrunde aici, îl va invita, practic, pe Osmo să ne atace.

— Şi ce sugeraţi? întrebă Elmer, neajutorat.

Fusese dus de nas în două direcţii diferite.

Lyle dădu din mâini, nonşalant.

— Tu alegi. Sau, mai bine zis, seniorul Henzel. Cu acordul voluntarilor.

— Aşa-i, fu de acord Rolf Haxell. Ce-i mai bine pentru toţi? A fi neutru înseamnă o protecţie sau o provocare?

Eva se apropie de soţul ei (cel puţin cu numele).

— Nu poţi să te hotărăşti? îl imploră ea.

Nu putea să le dea curaj?

Nikki rămăsese întoarsă cu spatele.

— Sigur, adăugă Haxell, seniorul Osmo îl doreşte de partea sa pe inginerul instinctiv – indiferent de rezervele pe care le nutreşte în alte privinţe… Armele falnice pot funcţiona prost, mai ales dacă sunt daruri recente ale şerpilor…

— Mă întreb, şopti Elmer, dacă sărbătorirea Zilei Norocoasei n-ar fi considerată o provocare, în aceste circumstanţe…

Sigur, o problemă mai simplă… Dar nu, era doar un aspect al unei probleme mai mari.

— Să presupunem că va trebui să anulăm…

— La ora asta târzie? Preotul-mana nu va accepta. Celebrarea Zilei Norocoasei e esenţială şi normală.

Nikki se întoarse.

— Mă întreb dacă şi cei de dincolo vor sărbători Ziua Norocoasei ca de obicei, în seara asta… Ar putea s-o aclame şi s-o atace, în acelaşi timp? Poate fac o slujbă de mulţumire pentru supravieţuirea lui Osmo. Ziua lui van Maanen.

— Când va avea loc căsătoria? întrebă Eva, cu o înţelegere subită. Când, Elmer?

— Osmo n-a spus.

— Tu n-ai întrebat. Nu cred că noi vom fi invitaţi. Deşi şi-a invitat paznicii în castelul tău. În castelul nostru. Nu-ţi dai seama, căsătoria va avea loc în seara asta! Altfel, când? Osmo o

să o onoreze pe Peştişor în locul mamei mele! O înlocuitoare Sariola! În seara asta, Elmer, în seara asta! O va onora cu mâna lui, oftă Eva, şi cu trupul lui! În seara asta, Elmer, în seara asta!

Îl provoca. Îl întărâta. Vorbindu-i într-un cod pe care, din cei prezenţi, doar Nikki îl înţelegea. Dacă nu-l ştia şi Lyle cel şiret…

Noaptea asta trebuia să fie noaptea. Soţul ei nu putea eşua în noaptea nopţilor. Îl va biciui ea pe el cu cuvinte. Acum, Osmo e în pat cu sora mea. Poate-i beat, dar se poate glăsui potent. Va pătrunde în ea cu succes – nu-i aşa, Elmer, aşa cum va intra în castelul nostru. Există un asemenea val lasciv de mana în briza din noaptea asta… Răspunde-i! Profită de ocazie! Noaptea nopţilor. Osmo triumfă. Nu eşti mai prejos de el. Eşti soţul prinţesei Eva, nu soţul unui nimic! Sunt prea frumoasă pentru tine? Fii gelos, Elmer! Foarte gelos! Eu sunt! Posedă-mă!

Elmer se uita la Eva, transfigurat. Bineînţeles că înţelegea.

Da, biciuieşte-l cu cuvinte. Turbează-l. Fă-l să fiarbă, încât să arunce biciul acela subţire, mlădios, obişnuit. Să fie obligat să-şi folosească propria-i coadă. Eva se simţea un soi de glăsuitor. Exerciţiile cu Cully îi foloseau.

— În noaptea asta, o imită Elmer. Da, al dreptate, gâsculiţa mea.

Oare înţelesese cu adevărat?

Sala de banchete era plină ochi. Locuitorii din casa în formă de H şi oameni din oraş stăteau pe băncile lungi, umăr lângă umăr. Trupurile acopereau podeaua – aşezate cu spatele la pereţi. Oamenii se căţăraseră şi pe marginea estradei unde stăteau la masă familia Loxmith şi oaspeţii ei. Toate ferestrele fuseseră deschise, atât cât permiteau cuştile forjate din exterior. Uşile rămăseseră date de perete. Deasupra masei de capete se afla un rezervor amplu de aer şi spaţiu, din cauza tavanului înalt. Totuşi, sala semăna cu o saună plină.

Vor fi destule gâşte, chiftele, picioare de porc, suficientă supă de sânge şi aluaturi, cârnaţi şi felii de peşte? Poate. Mâncarea nu reprezenta lucrul principal în mintea oaspeţilor, deşi mulţi se îndopau şi sorbeau să se liniştească. Discuţiile – şi speculaţiile, exagerările – erau toate referitoare la posibilitatea izbucnirii războiului. Doi harpişti ciupeau strunele. Abia se auzeau. Un cuc reuşise să se strecoare prin frunzişul de fier forjat şi se căţărase pe partea de sus a ferestrei apropiate de estradă. Deşi nu

scosese un sunet, un sâsâit se propagă de la un capăt al sălii la celălalt: „Sttt, ce spune?” După aceea, o izbucnire renăscută de voci. Flux şi reflux, flux şi reflux.

— Îţi spun, van Maanen ne va ataca…

— …pentru că Elmer s-a căsătoria cu Eva…

— …Norocoasa ne va ataca…

— …pentru că Osmo şi Elmer sunt aliaţi…

— …ea are soldaţi din lemn care nu pot fi ucişi…

— …van Maanen are o bicicletă de război care poate sări o jumătate de kei dintr-o dată, drept în mijlocul unui castel…

— …direct prin ziduri…

— …juttahaţii vărgaţilor vor lupta de partea lui van Maanen…

— …glăsuitori mutanţi vor lupta pentru regină…

— …iar clădirea în formă de H se va prăbuşi…

— …atunci de ce-au fost coborâte grilajele?

Groaza se întorsese.

Eva, insistase ca la masa de pe estradă să stea şi Cully, aşezat între ea şi Nikki. Apoi Moller şi Rolf Haxell, la capăt. Seniorul Henzel se afla lângă Eva, în scaunul lui cu rotile, alături de automatul de bronz care-l hrănea. După aceea, constructorul acestuia, Elmer, lângă mama sa cea cu figura albă, melancolică. Elmer bea zdravăn. O făcea pregătindu-se pentru noapte? Urma să-şi depăşească neîncrederea în sine. Eva bea şi ea. Îl îndemna şi pe Cully să facă la fel. La început, tânărul încercase să se abţină, după cum încercase să refuze invitaţia de a participa la sărbătoare alături de familia Loxmith.

Cei din sală se agitau, în momentul în care Lokka se ridică, înaltă şi fantomatică, îmbrăcată în paiete, cu figura-i lungă ca o mască de zăpadă. Aşteptă, aşteptă, până când zgomotul se stinse, iar cei doi harpişti încetară a ciupi corzile. Figura soţului ei arăta ca un pergament murdar. Ochii lui negri, cufundaţi în orbite, supravegheau auditoriul.

Lokka vorbi, cu o demnitate sfioasă:

— Popor din Loxmithlinna. Poporul meu, poporul nostru, s-a ivit o criză, după cum ştiţi. E momentul ca soţul meu să abdice din calitatea de senior, iar eu de cea de Doamnă, în favoarea… seniorului Elmer şi a Doamnei Eva, care vor conduce casa noastră în formă de H prin situaţii critice…

— (…atunci ne aflăm în una, da?)

— (Sttt!)

— (…cu sprijinul şi solidaritatea voastră, pe care le reafirmăm la această serbare în onoarea reginei Kalevei…

— (…care se pregăteşte să ne atace!)

— (…să sperăm că acest cuc va relata cât de mult o admirăm pe doamna cea nebună…)

— (…autoapărare! Rolf Haxell a fost silit…)

— (…Melator la fel; ar fi fost un senior pe care să te bizui).

— (…un fanfaron, n-am încredere în el…)

— (…de ce nu poate fi şef băiatul unui barcagiu?)

— (…seniorul Elmer poate construi soldaţi de alamă pentru noi)

— (…lenţi ca nişte melci de baltă, şi asta după ce meştereşte cinci ani la ei…)

— (…Elmer al nostru e un târâie-brâu! Suntem o comunitate, băiete! Avem un cuvânt de spus. Şi tu ai multe de zis!)

Lokka se aşeză, iar Elmer se ridică, rânjind prosteşte, să fie aclamat. Întinse mâna, prin spatele tatălui său şi al automatului, s-o ridice pe Eva.

Se ridică şi Moller, cu părul roşu ca flacăra, rumen la faţă. Vigoarea însăşi părea că erupe din costumul de aba cenuşie al preotului, şi din gulerul alb, circular.

— Astăzi este Ziua Norocoasei! strigă el, înflăcărat, de parcă oamenii din sală n-ar fi ştiut. Mulţumim fiicelor Norocoasei, în special Evei. Doamna de Loxmithlinna şi a castelului nostru plin de armonie.

Moller schimbase binecuvântarea obişnuită.

— N-ai vrea să trăieşti veşnic, Cully? şopti Eva, insistentă, Ca unchiul tău, Gunther.

Împunge-l. Tulbură-l. Cochilia se va sparge.

Larma urca şi cobora. Nici măcar Nikki n-o auzea bine pe Eva.

— Ca unchiul tău, Cully.

Flăcăul strânse din dinţi.

— Nu va trăi veşnic.

Cuvintele se rupeau din el.

— Va muri. Dacă mă întorc acolo.

— Ce-ai spus?

Cuţitul lui Cully se înfipse într-un cârnat negru, cu sânge, ceapă şi orz, din farfuria pe jumătate plină.

— Mori, senior al viselor, mori!

— Ce înseamnă asta?

— Nu pot, nu trebuie! exclamă Cully. N-o să fac, indiferent ce trebuie să fac!

Scobea cârnatul când într-un loc, când în altul.

— Nu-i de mirare că eşti atât de neîndemânatic. Nu-i de mirare că spargi farfurii. N-ai vrea să trăieşti veşnic?

— Eu? Dar cine sunt eu?

Cully părea mistuit de un foc interior. Goli ulcica de bere. Pe buze îi rămase spumă.

— Şerpi şi flori albe. Şuieră el. Spunându-mi poveşti, cântându-mi un basm – despre ce n-a fost vreodată. Devenind acum adevărat, devenind acum adevărat... Stăpânul viselor va muri. Făcând o târfă din mama ta. Aruncându-te într-un bazin, să te îneci. Oferindu-te ca hrană unui verrin. Nimic nu s-a întâmplat. Întâmplându-se.

Vocea lui era neclară, dar mecanică. Rămase ţeapăn, gata să se prăbuşească. Cântă liniştit:

— Omorâând-ând-ând.

Un ecou ce reverbera în creierul lui.

Eva prinse ritmul.

— Nu, trăind. Veşnic. Devenind longeviv.

Nikki părea alarmată. Fără să-i pese. De semnele cumnatei sale, de şoaptele acesteia de a fi atentă, Eva continua goana ei după sufletul lui Cully.

— Fiind longeviv, Cully, îl ispiti ea.

Viaţa şi moartea păreau a fi deznodământul acestei teribile dileme.

Părul lui Cully secera într-o parte sau alta, în timp ce flăcăul îşi clătina capul, ca un animal.

— Prin tine? gâfâi el. Atunci, omorând pe senior? Omorând acest senior în locul lui?

Vorbea ca un juttahat.

— Nu, sigur că nu.

— Încetând examinând pe mine, încetând privind. Flori pe pielea ta. Târfă, mama nefiind o târfă!

Vocea lui deveni un urlet:

— Încetând privind!

Mâna lui zvârli hrana neglijată, scoţând cuţitul din cârnatul cu sânge. Într-o clipă, ridică lama. Se afla deja în picioare, cu scaunul răsturnat în spate – când îndreptă metalul spre ochiul

curios, brusc îngrozit, al Evei.

Cum ţipa Eva... până când maica Grünewald făcu mai multe pase cu mâinile.

Sângele curgea pe obrazul Evei, care zăcea tremurând pe podea, în spatele mesei. Ţinea capul pe jacheta cenuşie a lui Moller. Cuţitul de masă scosese globul ocular din orbită. Sfâşiase muşchii. Tăiase complet nervul optic. Ochiul stâng al Evei devenise o minge de piftie nefolositoare, ce zăcea pe podea. Nimeni nu îndrăznea să se atingă de ea. Moaşa ştergea cu o batistă sângele ce se scurgea din orbita goală.

Zgomotul din sala de banchete se potolise – vârtejul prin care fugise Cully pe cea mai apropiată uşă. Lyle, Haxell şi o parte din oaspeţi se luaseră după el, dar nu imediat. Trupurile se ciocniseră într-o învălmăşeală plină de patimă. Elmer îngenunchease lângă soţia lui, înspăimântat. Nikki la fel, înghesuindu-l pe preotul-mana, care, la rândul lui, se înghesuia în maica Grünewald. Lokka rămăsese aşezată pe scaun, tremurând din cauza şocului. Soţul ei paralizat privea fix în oglinda pe care automatul o mişca în faţa lui.

Cucul verde, solzos, căţărat pe fereastră, rămăsese şi el zăpăcit. Îşi scărpină coastele şi se duse într-un loc mai avantajos.

— Vărsare de sânge, croncăni el. Ukko-ukku, a fost măcel!

— Ce vrei să zici, cucuie? strigă un meseriaş. Vărsare de sânge în viitor?

Pasărea ignoră întrebarea.

— Cu-cu, strigă bărbatul, cântă povestea, spune basmul!

— Ukko-ukku, răspunse pasărea.

Dacă răspunsese.

— Cum să spună o poveste care nu s-a întâmplat, încă?

Eva începu să gâfâie câteva cuvinte. Singurul ochi, care-l privea pe Elmer, era strălucitor, plin de viaţă. De parcă două creaturi legate trăiseră în găuri gemene, într-o carcasă îmbrăcată în moliciune. Una fusese ruptă, dar geamănul supravieţuise.

— Isii de bronz l-au îndemnat pe Cully să-l ucidă pe unchiul lui, le spuse ea celor care o ajutau. I-au provocat amintiri neplăcute. El se împotrivea. O parte din el lupta, chiar dacă era foarte dezorientat. A venit aici pentru a se împiedica să se ducă

la Castlebeck. Ce proastă am fost… Acum ştiu adevărul…

— Totul va fi bine, Doamnă Eva, o linişti maica Grünewald.

— Ea va fi bine? întrebă Nikki.

— Da. Va fi. Nu va muri.

— Da, dar cu preţul ochiului ei… A făcut-o pentru tine, Elmer, îi spuse Nikki fratelui ei.

— Pentru mine? se miră acesta, neîncrezător.

— N-o să înţelegi motivul.

— De ce doresc isii ca flăcăul să-l ucidă pe Gunther?

— …să-şi omoare unchiul, insistă Eva.

— De ce voiau să se întâmple asta?

Nikki dădu din umeri.

— Pentru a-l împiedica să viseze drumul către… Anna? Nu din cauza asta îl provoca Eva pe Cully. Tu nu ştii de ce, Elmer.

— Nu! gâfâi Eva.

Ca un apel către Nikki. Nu-i spune. Nu-i explica despre exersarea ei în provocare. Nici că Nikki ştia de biciuire.

— Acum, când sunt desfigurată…

Eva ridică mâna spre faţă. Maica Grünewald o prinse de încheietură. Braţul deveni moale. Moaşa trecu mâna cealaltă peste fruntea Evei, şoptind o vrajă de uşurare.

— Acum arăt ca Eyeno? întrebă Eva, în timp ce stătea, pe jumătate ridicată, privind în jur. Eyeno Nurmi, la gală, după ce şi-a smuls ochiul fals… Ce-o să creadă Osmo, când va veni cu paznicii săi? Ce va crede când mă va vedea? Soţia ta cea chioară…

— Taci, o rugă Elmer. Gâscuşoara mea, comoara mea!

— Care aşteaptă încă să depună oul magic, murmură Nikki.

Cu grijă, prinzându-l între degetul mare şi arătător Moller luă ochiul care se afla lângă ei… îi fusese imposibil să-l atingă, până atunci. Îl apucă prea uşor, iar ochiul aproape alunecă din mâna lui. Îl aşeză cu grijă pe masă, în apropierea lui Henzel.

— Dacă o să-i biciuieşti penele destul…

Elmer roşi puternic.

— Nu! strigă Eva. O să strici totul, Nikki!

— Bine. O să tac.

Ce reproş mândru în ochii de ciută ai lui Nikki!

Lokka surprinse cuvântul.

— Stricat! repetă ea, stupefiată, privind figura pătată de sânge a Evei.

Henzel tremură cu tot trupul, de parcă prin corpul lui schilod ar fi trecut un şoc electric, înlăturându-i, pentru moment, paralizia. Văzuse oare ochiul aşezat alături, pe masa de banchet?

— Tată! exclamă Elmer.

Braţele automatului de bronz se zbătură neregulat, apoi se opriră. Încetă şi spasmul lui Henzel.

Un trosnet îndepărtat şi un zgomot de frecare…

În faţa portului cobora grilajul. Bărcile împodobite cu culori pentru Ziua Norocoasei dormeau în lumina soarelui de seară ce se strecura prin poarta dintre domurile în formă de ceapă. Cineva cobora grilajul masiv ce aluneca pe şine.

O făceau urmăritorii lui Cully? Ca acesta să nu încerce să fure Sania Mării? Motivul nu era ăsta. Groaza apăruse iar.

Curând, zăbrelele de umbră se întinseră de-a lungul portului, către sala de banchete.

— Vărsare de sânge, croncăni pasărea-mesager, şi război.

Privind în jur, cucul îşi croi drum printre lujerii frunzişului de fier.

Luându-şi zborul, cucul coborî printre catargele împodobite cu drapele în culori vesele. Pluti deasupra portului, apoi prinse viteză, trecând prin grilajul care nu reprezenta un obstacol pentru el.